Беседи на Учителя
Петър Дънов
1921 година

1921 Съдържание:

1921 Октомври

1921 Ноември

1921 Декември

1921_01_01 Нова година

НОВА ГОДИНА 1921 г.

Малка група събрани около Учителя. Точно в 12 часа поздравихме Учителя с Новата година. Той почерпи, като даде всекиму по парче мед с восък. От дома на брат Ватев по една курабийка и от Матейчо по едно бонбонче. Тегли се жребиха от Библията в присъствието на Учителя:

М. Сотиров - Евангелие от Луна 22:18 = 4

К. Иларионов - Йоан 3:12 = 6

Н. Ватев - Деяния 11: 27 = 2

Петър Н. Ватев - Йеремия 31: 20 = 6

Васил Н. Ватев - Йов 31.15 = 1

Кина Н. Ватева - Псалом 32:17 = 4

1921_01_01 Частен разговор с Учителя

ЧАСТЕН РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ

Слънцето на полюсите се вижда как се движи спираловидно нагоре и надолу.

Старата 1920 г. си отиде и е вече извън земята. Отива си с голям керван: 35 милиона души и повече от 100 милиона добитък. Хората са царе, владици, управници, народ, граждани, дядовци, баби - цял народ от 35 милиона с всичкото му състояние. Тя дойде само с една тояжка като Яков при Лавана, а си отива с цели съкровища придобити и подаръци.
1920 г. даде 40 милиона души родени. Дойде тържествено, отива си с подаръци.
1921 г. идва церемониално, тържествено, с всички ония духове, които ще получат път, за да работят между хората за повдигане на човечеството. Идват и работници.
Със заминаването на 1920 г. отидоха си и всички уволнени от служба. При срещането си 1920 г. с 1921 г. се поздравяват с "Ура!" и се разминават с благопожелания "На добър път!" на едните и на другите.
Състоянието и положението на Луната показва, че много работи през тая година ще се изпразнят.

В тялото на човека работят ангели, архангели. В дърветата също. Затова тялото трябва да се пази, а дръвчетата да се отглеждат с обич, защото в тях се проявява Господ и тогава с нашите грижи те ще дадат много плод.

Човек все трябва да има нещо да го стяга. Бъчварят ако не е стегнал с обръчи бъчвата, тя ще се разпадне. Това е необходимост.

9 ч.

* * *

1921 г. е строга, защото бащата и майката идат - 1 и 2. Бащата е строг. 1922 г. - ще дойдат двете майки - духовната и световната. С нея си отива и XIX век и започва XX век - век на правдата. 1923 г. - година на размириците. 1924 г. - ще дойде бащата и майката на народа. 1928 г. - ще дойде Божествената майка.

Устата е една, но всичко, което мине през нея, през зъбите - всичко троши, мачка.

Хората трябва да се хранят, но и да гладуват. И тогава по-дълго време живеят. Като ядеш малко, казвай си: "Ех, да бях си хапнал още, че хубаво беше!" - с това се разширяваш, а който преяде, става му тежко, не е благодарен и се смалява, затова природата дава гладни години. Затова и птичките хвъркат 40 км. дневно, за да се нахранят.

18 ч. и 30 мин., на вечеря

* * *

Разговор между двама ни горе в салона.

Големите реки се образуват от малките приточета, а не от по-големите си притоци (реки); големите печалби се получават от малките печалби.

20 ч.

* * *

1 януари 1921 г. Русе

1921_01_02 Съвети от Учителя

СЪВЕТИ ОТ УЧИТЕЛЯ

Болестите в света са необходими. Идва на лошия човек лоша мисъл - заболява от стомах - оставете го да боледува, да лежи, да стои в дома си, иначе ще реализира лошата си мисъл и ще направи зло - не трябва да се лекува от вас такъв човек.

Гладът възпитава - затова Господ дава глад, да се опразнят стомасите на хората.

Всички болести се лекуват с 50-60 слънчеви бани и водни.

В половин вана седнал, краката отвън и се правят разтривки на корема и слабините. Кръвта с тая силна реакция се пречиства. На ден по две изпотявания и преобличания.

Старата пот не трябва да се връща обратно в тялото.

След беседата разговори по същата тема през време на обяд.

13 ч.

1. Отворете порите на корема, на гърдите и на главата и човек ще почне да диша. Затворете същите пори - ще престане дишането ще умре. Това са съответно порите на душата, сърцето и ума.

2. Днешният силно слънчев ден показва, че хората ще започнат с любовта, и огряни със слънцето, оживяват и ще възкръснат. Днешният ден е като деня, в който дойдохме в Шумен (понеделник, 27декември).

3. Щом се изменя и променя, то се губи. Например човек остарява - той се изменя. Трябва да влезем в категорията, дето не се изменя, но се променя, например посятото житно зърно. Мъртвите, които са изчезнали, като влезем в духовния свят, ще ги намерим. Всичко от този свят се изменя и променя; например един престъпник трябва да се промени и измени в своите схващания. Нашият, физическият свят е на измяна и промяна. Ангелският свят е на измяна без промяна. Божественият свят се нито изменя, нито променя. Той е основа. Върху него всичко се гради.

4. Мъжът трябва да каже на жена си да обича неговия Господ, а жената да каже на мъжа си да обича нейния Господ, иначе и двамата ще

осиромашеят.

5. Казват хората, че малките работи не ги стряскали, а само с едно изреваване на детето, всички в къщи се стряскват и освежават.

6. Българинът е материалист, че като го стреснеш да му вземеш материалното, става духовен.

7. Когато голямата река се влее не в блато и езеро, а се употреби за поливане на градини, ще принесе полза. Богатите и да раздадат богатството си, то ще принесе полза само когато се употреби за благото на другите, а не за застоял капитал безцелно да се изразходва.

8. Когато правиш добро, Христос казва:" Едната ръка да не вижда какво прави другата", т.е. нисшият човек да не знае какво прави духовният човек; да не знае нито нисшият човек, на когото правиш добро, нито нашият нисш човек за стореното от нас добро. Нашият и на другия човек нисшето, нисшият челoвек - са ортаци. От всяко добро, което правим, трябва да останем доволни. Щом сме недоволни, т. е. това е от стария человек, както казва Писанието. Като дойдем до волята Божия, не трябва да се двоумим да помогнем. Законът е: на един човек в даден момент е определено да помогнат сто души. Зависи от първия - ако откаже, и другите ще откажат, ако помогнеш ти, първият, и другите ще помогнат. Можете да направите опит с един просяк - ако му дадеш пръв, всеки след вас ще му даде и обратното. Божественият закон изключения не признава - там всякога трябва да се дава. Хората не са давали и се страхуват от него. Така е и за зло, и за добро. Неотменен закон е, като дойдем до тоя Божествен закон - за него изключения няма. Има правила за прилагането на тоя закон в разни случаи. Например иска ти някой в заем пари, да си направи нови дрехи, а ти нямаш хляб - това е лукс. Иска ти някой в заем, да си купи нови столове, а ти се нуждаеш от друго нещо, което ти е необходимост - не ще му помогнеш. Някои просят, а не искат да работят - те са банкери от старо време, които сега искат по стари сметки със скъсани тефтери.

На искрено нуждаещите се небето ще помогне. Има хора ясновидци, които виждат лошата обстановка на някои, отиват и уреждат работата му: например изплащат полицата му, без той да знае.

Ако някой карат в затвора, не отивай да го освобождаваш, не му давай пари, защото в затвора ще му ги вземат, но когато излезе от затвора, тогава иди и му предлагай работа, да го назначат например чиновник. Нека си понесе кармата. Докато е в затвора, давай му само храна, облекло и го назидавай.

Сиромахът е щедър в подаянията си, защото друг му носи парите - лесно взема и дава. Богатият не е щедър в подаянията си, защото сам си носи товара от осемдесет килограма и няма време да си снеме тоя товар, да развърже чувала и да дава, и пак да го връзва и товари на себе си. Следователно на щедрия човек друг носи товара, скъперникът сам си носи товара. Който иска да живее много, трябва да има да дава - тогава всеки се моли за него. Който иска да умре скоро, да дава пари в заем и да чака да ги получи обратно. За такъв човек всеки ще каже:" По-скоро да пукне и да не иска дълга ми."

9. Имаш един кон, крава или друго добиче, които ти са служили - не ги продавай на касапи, а дай ги на едно бедно семейство без пари, да послужи и на тях. То е за неговото повдигане, като служи и там. Не трябва да се използува ни месото, ни кожата му за своя полза. Щом почнеш да чувствуваш съжаление към добитъка, това показва, че имаме вече връзка с животните. Бъдещето ще поправи хората. Нещата ще им станат ясни. Сегашното им състояние е резултат на жестокосърдечието. Сърцето е буци, кораво и трябва да се разработи.

Разните системи на говор, които хората обикновено употребяват, са следните:

"Ще ти изпия кръвчицата" - това е методът на мечката. "Ще те убия" - това е методът на вълка. "Ще те хвана" - това е методът на паяка.

10. Куна произлиза от "куан", което значи пчела.
11. Имаш ли богатство - прави добро, защото, като ти го вземе Господ, не ще можеш да правиш добро. Като дойдат комунистите, ще ти оберат всичко и ще ти дадат една стаица да се разполагаш и ще бъдеш доволен. Те сега чакат да умре дядо им (буржоата) и да му получат наследството. Дядото го крепят сега с инжекции да поживее още малко. Сега е дуализъм - неестествен брак, съдружие.

Слънцето си отива днес, залязва вече. Днес бе един много хубав ден, като пролетен. Днешната беседа за любовта и хубавият ден показват, че 1921 г. ще бъде хубава година - тя носи благодат за хората.

Една малка лампичка от радий ще дава голяма светлина и ще гори трийсет и три хиляди години.

Пчелите са научили лакомството от човека. Да крадат - приели са мисълта от своя господар -човека. Пчелите са ясновидци.Те отблизо не виждат,

преместете кошера 4-5 крачки встрани, те ще се ударят в кошера при завръщането си от паша.

Китайците, индусите - приятелите на Съглашението - сега са с болшевиците и против Съглашението. Русия е земята, която не се превзема - тя сама се пази. Тя е свята земя. Който влезе в нея, забогатява. Така стана с Германия. Болшевиците искат да спечелят на своя страна другите страни чрез дипломатическа война. Тяхната шпионска мрежа е първа в света. И англичаните се уплашиха от тях- пари идват в Англия, отгде обаче, не може да се узнае. Те са "Бог хак" - Божи камшик, но не са Христовият Дух.

У нас буржоазните партии нещо готвят против сегашното земеделско правителство. Те разделят земеделците на групи.

Има важни въпроси. Всеки въпрос ще се разреши на времето си. Няма да мине дълго време. Добрите хора няма какво да се страхуват. Господ ще каже: "Този заколете, този оставете! Този оберете, а на този нищо не вземайте." И вълкът като влезе в кошарата, само определени овце яде - покрай някои овци минава, без да ги дави, а на други по-далечни отива. Има неща, които човек може да разреши и изпълни, а има неща, които човек не може. Сега е духът, който плаши богатите хора, а на другите дава импулс и сила.

Дядо Петър си отиде, за да дойде пак да работи чрез вселяване, т.е. той ще бъде там, гдето го турят, да уреди работите.

8 ч., по време на закуската в дома на брат Н. Ватев

* * *

1921_01_02 Запазване и консервиране плодове и зеленчуци

ЗАПАЗВАНЕ И КОНСЕРВИРАНЕ ПЛОДОВЕ И ЗЕЛЕНЧУЦИ

1. Запазване ябълки: В трап в градината се поставят ред ябълки, ред папрат, ред ябълки, ред папрат и т н., и върху най-горния ред папрат се засипват с дебел слой пръст. Така запазени, могат да траят цяла година и да са пресни. Може трапът да се изкопае и в избата, ако е влажна. Може да се наредят по редове и в каца ябълки, ред листа, ябълки, листа и т.н. Листата могат да бъдат още и от ябълка, дюля, лоза и т.н.

(От Учителя)

2. Зелени пиперки: В дървен съд се туря дебел слой суха пръст, върху него се поставят ред здрави пиперки, ненаранени, да не се опират една в друга, върху тях друг слой пръст, пак пиперки и т.н. Могат да траят цяла година.

(От брат К. Иларионов)

3. Домати: Не добре узрели домати се изскубват с целия корен и окачат на таван да висят с корена нагоре. Така доматите постепенно узряват и се запазват дълго време.

(От Учителя)

4. Патладжани сини: Запазват се както пиперките.

(От Учителя)

15 ч.

* * *

Птичките си служат със закона за внушенията. Учителят разказва как в София на ул. "Опълченска" 66 срещу неговата стая едно врабче заело гнездото на една лястовица. Тая последната сама не могла да го изпъди. Събрали се около трийсет лястовички. Една след друга хвъркали край гнездото и всяка една като дойде тъкмо до гнездото, казвала "цдрък", а то значи: "Ти си разбойник." В разстояние на половин час врабчето по силата на тоя заповеден тон напуснало гнездото.

Лястовичките изпъждат и котките. Хвърчейки, минават край нея бързо и й кажат "црък". Тя ги гледа, гледа и се скрие. Това са магически думи, на които котките се подчиняват.

19 ч., разговори на вечерята

* * *

2 януари 1921 г., неделя Русе

1921_01_02 Двата велики закона

ДВАТА ВЕЛИКИ ЗАКОНА

'"Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила.
Да възлюбиш ближния си както собствената си душа".
Евангелие от Матей 22:37.39"

Изпяхме песента "Благословен Господ Бог наш" три пъти.

Учителят прочете от" Евангелие от Йоан 14 глава: "Да се не смущава сърцето ви: вярвайте в Бога. и в Мене вярвайте...""
Ще говоря върху двата велики закона, които определят, върху които почива човешкият живот. Като запитали Христа върху този въпрос, Той изразил тия два закона със следващата мисъл: "Да възлюбиш Господ Бог твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. И да възлюбиш ближния си както собствената си душа."

В Писанието се казва: "Бог е любов", ние често казваме: "Любиш ли Бог, вярваш ли в Бог?" - Да вярваш в Бог, това е по неговия стих, но когато кажеш: "Любиш ли Бог?" - това вече не е по стиха на вярата. Например казвате за един човек, че е честен. Това е вярване. Вярването е по отношение сегашния живот. Следователно туй, което осмисля човешкия живот, то е правилното разбиране на истинския живот. И млади, и стари искат да осмислят тоя свой живот. Всички искат да продължат своя живот, да бъдат щастливи и да бъдат умни. Трябва да сме умни както инжинерите, техниците, които правят изчисление по постройката на един път, иначе той не ще бъде построен добре. Светските хора обмислят много добре своите работи.

Не е достатъчна само вярата, тя е една трета от истината. Надеждата е също една трета от истината и любовта е една трета от истината. Като съберете трите, ще получите пълната истина. Надеждата е сегашният свят, тя ни въодушевлява. Всичките хора живеят на тоя свят само за ядене. Ако хората мислеха по-идеално, светът щеше да бъде по-друг. Всеки иска да увеличи своя имот и да се осигури. Хората от света казват, че което виждат, то е реалното, то е надеждата. Вярата представлява вътрешното съдържание на нещата. Аз разпределям реалния свят на три категории:
1. Свят, който се изменя и променя - това е физическият свят, физическото поле. Щом се изменя и променя, то се губи. Например един престъпник, ако е влязъл в категорията на честни и почтени хора, гдето не се изменя и променя, и той вече няма да е, какъвто е бил.

2. Свят, който не се изменя, а се променя - ангелският свят.
Например посятото житно зърно не се изменя, а само се променя.
Мъртвите не са изчезнали, влезем ли в духовния свят, ще ги намерим.
3. Свят, който нито се изменя, нито се променя - духовният свят. Той е основа, върху него всичко се гради.

Имате едно шише, което е празно - то е реалност по форма, но не и по съдържание. Ако същото шише е пълно, то е реално и по форма, и по съдържание. Тук имате условия, които не се изменят, нито се променят, т. е. реално по сила. Всичко вътре във вашия живот куца от неправилно разбиране на тоя живот, по причина лошите прилагания на законите на природата, на Бога. Трябва да се приложат тия велики закони за всички наши чувства и желания. Вие сте присъствали на някой концерт и виждате как свири някой виртуоз. Добрият виртуоз музикант свири по строги правила за движението на лъка, звуковете и пр. Добрият човек е един добър виртуоз в живота. Българите казват: "Цигулар къща не гледа." Не, цигулар къща гледа. Неговата цигулка трябва да бъде вътре в него, а то е да има хармония в своя вътрешен бит и животът му да дава една прекрасна мелодия. Мнозина казват, че нам не ни трябва свирене. Всеки трябва да знае да свири. Аз ви питам, когато майката роди детето си и то издаде гласа си, радват ли се всички в тоя дом? - Да. Ако не издаде глас, не се радват: "Не ще бъде - казват - това дете." Сега аз искам да ви наведа към тая велика мисъл върху любовта.

Любовта не трябва да я разбирате така, както хората сега я схващат. Любовта не трябва да бъде само едно приятно чувство, едно влечение. Тази любов, за която хората сега говорят, не е истинска любов. Тя може да се оприличи на любовта между двамата другари пътници, които, като пътували из една гора, единият все обещавал, че е готов да се жертвува за другаря си при каквито и да било обстоятелства. И като срещнали мечката, тоя, който изказал готовност да се жертвува за другаря си, при виждането на мечката веднага се озовал на върха на близкото дърво. Другият се уплашил, легнал на земята. Мечката дошла до него, помирисала го оттук-оттам, отишла до главата му, помирисала го и там и си заминала. Другарят му слязъл от дървото и запитал останалия лежащ на земята другар: "Какво ти шушнеше мечката на ухото?" - "Каза ми да не ходя друг път по гората с другар като теб." Тук имаме любов само по форма, т. е. имаме шише, но без съдържание. Трябваше тоя приятел да остане долу и да се жертва за своя приятел, а не да избяга и се качва на дървото. Човешкият свят изисква постоянно да бъде в лъчите на тая Божествена любов, която е готова да се жертва.

Ако вие поставите един човек да стои постоянно в една изба, мислите ли,

че той ще бъде доволен? Има един анекдот за конгреса на животните. Те се събрали на конгрес и когато жълтурката предложила да се върнат и примирят с хората, минавал един човек отдалеч. Вълкът казал на другите: "Погледнете що има около шията на тоя човек." Казали му: "Вълча кожа." Вълкът отговорил: "Аз се отказвам да се помиря с човека." Ето, минавала жена. Лисицата казала: "Погледнете какво има около шията на онази дама." Казали й: "Лисича кожа." И лисицата се отказала да се помири с човека, защото изказала недоверие към него. Птичките казали: "Погледнете на шапките на ония дами, не са ли нашите перца, крака, опашки по главите на тия жени."

Животните са по-умни, те не стоят по четири часа в кухнята за своя възлюблен. Сготви му, а той я набие и я изпъди. Защо? Жената не трябва да кълца месо, лук за своя мъж. Разбирайте ме в широкия смисъл. Всичките хора само за храна мислят. Нещата трябва да се подложат на опит. Всяко нещо, което не издържа опит, всяко нещо, което не издържа приложение, не е полезно.

Христос се спира на двата закона. В първия е казано: "Да възлюбиш Господ Бог твоето с всичкото си сърце." Сърцето само по себе си е един обширен свят. Докато човешкото сърце има правилно кръвообращение, докато сърцето чувства правилно, то е нормално, а това значи, че има живот. Спре ли сърцето своята функция - смъртта дохожда. Когато човешките чувства престанат да функционират, човек в духовния свят е мъртъв. Аз казвам: Сърцето на тоя човек е станало мъртво. Сърцето трябва да бъде изложено на Божествената Любов. Да любиш Господ, значи не да даваме, а да вземаме. За да вземаме от Господ, трябва да Го любим. Само чрез любовта ние можем да вземаме от някого нещо. Имате ли някога две души да са се съединили без любов помежду си: жена с мъж, търговец с друг такъв или каквито и да било съдружници? Бог не е един пример, а една необходимост. Без любовта си към Него нищо не можем да получим. Няма нужда да доказваме за Господ има ли Го, или Го няма. Защо трябва да любим? Само чрез любовта си можеш да извадиш ония сокове, които могат да ти принесат полза. Ако ние кажем, че ние нямаме нужда от Бог, тогава ние с какво ще трябва да Го заменим? Ако ние трябва да се подчиняваме на съдии, адвокати и прочие длъжностни лица, то не трябва ли да се подчиняваме на Оня, от Когото сме излезли? Ако не щем, то законът за необходимостта ще ни застави да се подчиним на Господ. Ако тия хора, които нищо не са ти дали, и им се подчиняваш, тогава питам, защо да не се подчиниш на Бог, който всичко ти дава? Ако един човек, който е стоял в тъмна стая, е болен, кой е крив за боледуването му? Изложете го на слънце и той ще оздравее. И всичко трябва да излезе на слънце сред живата природа, където има живот. Съвременните хора питат

где е Господ. Христос говори за един Бог, който много добре е определен. Едно дете, което го гонят, за да го бият, потърсва помощ най-първо от баща си, майка си, брат си, а ако ги няма и не са в състояние да му помогнат, веднага извиква: "О, Боже, Божичко!" "Божичко!" значи "люби хората и се жертвувай за тях".

Любовта е необходима, за да не замръзват източниците на водата, която е потребна за растението. За любовта не трябва много да се говори. Ония хора, които много говорят за любовта, малко любят; който много обещава - малко дава.

Христос продължава и казва: "Да възлюбиш Господ Бог твоего с всичкия си ум." Умът е един светилник, една свещ, той трябва да се подклажда. Само сърцето е, което заставя човека да мисли. Щом се ангажира сърцето, ангажирва се и умът. Ако каже някой, че теб сърце не ти трябва, то е само половината на живота. Умът създава формите, той е една необходима светлина за живота, с която ние регулирваме своите постъпки. Мислите ни и чувствата ни не могат едни без други. Сърцето и умът трябва да бъдат свързани. И умът трябва да черпи сили от това, същото слънце, което стопля сърцето. По какво се познава умният човек? Той се отличава по това, че си поправя грешките и вселява ред. По какво се отличава добрата майка? - Тя има своите деца всякога нахранени добре - не преситени - и облечени добре. В подобни бащи и майки има ум. Същото е и за едно общество. Във всяко социално общество, където хората са тъй добре облечени и нахранени, има ред и са добре. Иначе обратното показва, че има недоимък. Затова трябва да има, потребно е производство. Между нас и живата природа има тесни съотношения. Ние трябва да работим, когато ни е определено. Нашият живот е нареден от по-рано, не ще го наредим ние сега.

Един господин от Варна през 1917 г., освободен от фронта, успял да спечели петдесет и пет хиляди лева и един ден пожелал да се продължи войната още осем години, за да може да спечели още няколко пъти по петдесет и пет хиляди лева. Същия ден вечерта тоя господин умрял. Тоя господин е нарушил закона на съзнанието. Всеки трябва да бръкне дълбоко в своето сърце и вътре в своята душа, за да извади онази Божествена частица, ония ценности и чувства, които Бог е вложил в тях. По този начин само човек ще намери смисъл в своя живот. Съвременните хора имат недъзи, затова искат сами да уредят живота си. Двама братя се скарват и намразват при дележа на наследството. Как ще се възстанови любовта помежду им? Ето как - като се поправи грешката, като се даде на всеки това, което му се следва. Върнете незаконно взетото и любовта ще се възобнови - ето Божествения принцип.

Любовта иска да се поправят всички наши погрешки. Като имам един хляб, защо да не дам половината на друг, който гладува, иначе ще ме набие и ще ми вземе целия. Ако бях умен, щях да избегна моето гладуване. Затова Христос казва: "Дайте едната си риза" и Господ казва: "Дайте половината от имота си, за да не го вземат целия." Богатството разваля любовта. Някой чака, че може, като стане богат, тогава да живее, а то става обратното.

Не са парите, които дават щастието на човека и носят щастието в света, а това са просветеният ум и доброто сърце - това значи да си богат. Нямаш ли ум и сърце, ти си едно натоварено магаре. Ако то пренася десет дни злато от едно място на друго, питам аз, това магаре богато ли е? Не, то носи богатството за своя господар. Богатство разбирам аз това, което може да подобри нашето положение, нашия живот. Следователно настоящето е, което може да поправи нашия бъдещ живот. Много искат да се осигурят за в бъдещето си. Каквото сега направите, то е, което решава съдбата ви за в бъдещето. В миналото е решен сегашният ви живот. Понеже не сте решавали добре, затова сега страдате. После Христос казва: "Да възлюбим ближния си, както себе си." Аз казвам: Можеш ли ти това да направиш за Любовта Божия? - Това е вторият закон. Човек трябва да люби заради Бог животните, растенията и всичко, което е с нас. Изпречи ли се мравка на пътя ви, отворете й път. Но ще речете: "Ще закъснеем." А досега, като сте бързали, какво сте направили, нали пак не сте си уредили живота? Я ми кажете кой е прокопсал в тоя свят? Много малко. Защо? -Защото, като са срещнали на пътя си мравка, не са й сторили път. В гробищата и владици, и попове, и царе, и богати - все са фалирали. Досега не са си уредили живота много, но за в бъдеще ще го уредят само като спазват закона на любовта.

Всеки живот трябва да бъде на мястото си. Вторият закон е добър за нашата душа. Учителят разказва следния пример: Един бедняк в Австрия пожелал да отиде в Америка и като нямал средства, потърсил такива у един банкер, комуто поискал хиляда крони. Последният казал в себе си: "На много души помагах, давах в заем, но не ми ги върнаха, ще дам и на тоя бедняк хиляда крони." Бедният взел парите и заминал за Америка. В това време банкерът изгубил цялото си състояние. След петнадесет години бившият бедняк се завърнал в Австрия голям богаташ, потърсил банкера и го намерил в най-окаяно материално състояние. И вместо дадените му в заем хиляда крони връща на бедняка банкер петнайсет хиляди крони. Божественият закон е: всяко добро, сторено в името на любовта, не се забравя никога. Доброто - добро ражда; и злото - зло ражда. Този е законът за доброто към ближния. Аз ви препоръчвам следния метод. Вие

сте болни, нямате апетит, не можете да спите и т.н. Викате доктори, плащате и нямате полза. Аз ви казвам: Излезте вън на слънцето. Идете и не ме питайте защо. "Где е Господ?" - питат често. Като излезете вън на слънцето, първия ден ще се почувствувате малко добре. Втория ден ще се почувствувате още по-добре и т.н. И най-сетне, след месец-два ще оздравеете. За този мой съвет за лекуване не искам да ми заплащате никаква визита. Слънцето ви оздравява. Бог Господ пари взема ли за това оздравяване? Хората се лекуват на лекар. Един дал шейсет хиляди лева за лечение при лекар и умрял, друг дал десет хиляди лева при лекар и тоже умрял. Не ви казвам да не ходите при лекар, всеки човек има нужда от лекар, но намерете своя лекар и ходете при него.

Учителят разказва примера за онзи ходжа, който отишъл в банята да се окъпе, но след като се окъпал и облякъл, като нямал пари да плати, на излизане казал на баняджията: "Благодаря, много хубава беше банята." Обаче баняджията му казал, че трябва да си плати банята, а не да благодари. Ходжата, като нямал пари в себе си, за да плати, помолил се на Господа да се събори банята и в този смут да може да си отиде, без да плати. Действително в банята става смут. Баняджията набързо отишъл в банята, да види какво има, а ходжата се възползувал от случая и си отишъл, без да плати. Всякога трябва да си плащаме банята в света - това е закон във физическия свят. Обаче в Божествения свят не е така, там е обратното-там пари не вземат. Ще те изпъдят, ако искаш да платиш. Ще ти кажат: "Иди, понаправи същото." Ако едно учение иска за всяко добро, което ние правим, да ни се заплаща, това не е ново учение. Даром сте взели, даром давайте!

Душата е една градина с най-хубавите цветя и овощия, които са необходими за живота. В нея израстват потребните ни плодове. Щом има добри плодове в нашия живот, ние не сме изложени на погибел. Живата душа не е отделена от човека, но тя е един фактор, който обема ума и сърцето. Умът и сърцето са служители на душата, слуги на душата. Умът е слугата, сърцето - слугинята, те са господинът и жената на душата, а самата тя, душата,е господарката. Когато душата не се грижи за своите слуги, те се бунтуват. Душата е един велик свят и когато излезе от този свят, ще влезе в другия, на по-големите души, във великия свят, в който ще сте обградени с великата любов.

Христос казва: "Любете ближния си като себе си!" Ако не приложим първия закон, не можем да приложим и втория закон - да любим ближния си. Може ли една майка, която не е здрава, да създаде и охрани здрави деца? - Никога. Здрави трябва да бъдем във всяко едно отношение: духовно, умствено и физически. Храната в широкия смисъл е особено,

главно условие, за да получим добри плодове, като имаме добро здраве. Според храната на нашия ум, сърце и душа ще се определи животът, който може да прекараме на земята. Всички болести се зараждат от нашия ум и от нашето сърце. Стомахът и душата боледуват като резултат от лошата храна. Лошото сърце дава лоши страсти. Лошият ум дава лоши мисли. Всички болести на ума, сърцето, душата са резултат на лошата храна. Неврастенията е резултат, че в ума няма достатъчно светлина. Омразата е резултат, че в сърцето няма достатъчно любов. Богат е, който люби, сиромах е, който мрази.

Христос казва: "Блажени нисшите духом." Богати духом, но бедни по зло. Само бедните хора мразят, а богати наричам тези, които любят. Богати хора има, но от какво? - Богати от зло. Да те пази Бог от богат човек, от престъпление и грехове. Богатият по грехове е беден по добродетели. Богатият с добри мисли и добри желания е истински богат човек, той никога не е в оскъдност и материални лишения.

Да възлюбиш Господ Бог твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила и да възлюбиш ближния си като себе си - ето тия два закона са основните принципи в живота, без които не може да се уреди човешкият живот. Всеки трябва да се допита: "Богат ли съм аз? Богат по ум, богат по сърце, богат по душа." Богатият по ум прави добри дела. Богатият по чувства прави добри дела. Богатият по душа прави добри дела.

Въпросът, има ли Господ, или няма, ще оставим да се разреши по-сетне. Тия, които сядат и разсъждават има ли Господ или не, са подобни на ония трима българи, които имали една печена кокошка и като не могли да я поделят помежду си, решили да си легнат да спят и който от тях сънува най-страшен сън, той ще изяде кокошката. На другия ден станали заранта и почнали да си казват сънищата. Първият казал: "Аз сънувах, че слизах от повърхността на земята през големи пропасти все по-дълбоко и по-дълбоко до центъра на земята." Вторият казал: "Аз сънувах, че от земята се качвах нагоре към небето все по-високо и по-високо и че стигнах до месечината." Третият казал: "Аз сънувах един от вас, като слезе към центъра на земята, а другия, като се качи нагоре към месечината, помислих, че няма да се върнете обратно, станах и изядох кокошката." Нашите размишления трябва да бъдат как да подобрим живота си.

Христос казва: "Като уредиш живота си по Божествената програма на ума, сърцето и душата, ще бъдем щастливи на земята." Има някои, които се запитват бил ли съм друг път на земята. За тия хора привеждам следния пример: Имало в едно село един Стоян, който един ден тръгнал от село с

магарето си, за да го закара в града и го продаде. На пет километра от града Стоян замръкнал. Легнал си да спи, като завързал юлара на магарето о ръката си. Деца от града снели юлара от главата на магарето и го откарали. Събудил се Стоян, вижда, че магарето го няма, почнал да си търка очите, гледа наново, но магарето все го няма. Рекъл си тогава Стоян: "Ако съм Стоян, магарето го няма, ако не съм Стоян, спечелил съм един юлар." Юларът не е реалното, магарето е реалното. Това е доказателство за прераждането. Трябва да спечелите магарето, а не да държите само юлара. И тогава само ще си отговори всеки един откъде е дошъл и къде е бил. Магарето е умът, а юларът ...

И сега хората са малко пияни. И природата като ги набие, ще се опомнят, ще изтрезнеят и ще познаят откъде са дошли. На хората ще се докаже, че се прераждат - като ги набие природата. Сега нашият ум, нашето сърце са изместени и като дойде лекарят и нанесе удари, ще се наместят и оправят човеците. Така както един германски лекар е намествал с удари и плесници кривите челюсти на своя пациент. Въпросът не е има ли Господ на небето или на земята, а има ли любов в сърцето, ума и душата.

Христос казва на Своите ученици: "Ще се освободите от учението на лъжата, тъмнината, за да приемете учението на светлината."

Ако едно учение е право, душата и мислите са светли и сърцето е бодро и възпламенено. Всяко учение, което ви дава подтик в живота, то е добро. И ние сега трябва да живеем като разумни същества. Някой остарее и почне да мисли да умре. Оставя пари да го погребат. Христос осмисля тоя живот. Той казва: "Живейте добре." От плода на мислите, желанията ние ще познаем какъв е бил животът.

Когато вие сте нещастни, неврастеници, болнави, недоволни и пр., потърсете где сте нарушили, накърнили любовта. Възобновете я и ще бъдете здрави.

Това е новото учение, което ви проповядвам. Опитайте всички учения в света и най-после ще опитате и това. Новото учение иска да осмисли живота. То е учението, с което се говори и прави, и работи едновременно. То е учението на опитите и на делата, и на наблюденията. Искате някои опити. Представете си, че двама сме на дъното на океана и ти имаш на гърба си една тежест от осемдесет килограма злато. Аз ти разправям, че горе, над водната повърхност на океана, има светлина и ти искаш да излезеш към тая светлина. Обаче чувалът със злато на гърба те придържа към дъното на океана и не можеш да излезеш над повърхността му. Докато не хвърлите тоя чувал със злато от гърба ви, аз не ще мога да ви извадя над

водната повърхност на океана и вие не ще видите слънчевата светлина, не ще почувствувате слънчевата топлина и не ще получите техните блага. Не е богатството, материалното, което ще ви направи щастливи.

Друг пример. През време на последната коронация в Англия един англичанин тръгнал от Америка до Англия с триста шейсет и пет милиона, за да участвува в празненствата по коронацията. По пътя пресметнал, че тая сума не ще му стигне за разходи, вследствие на което се хвърлил в океана и се удавил. Тоя човек не е бил луд.

Истината на живота вие ще я намерите вътре в себе си. Ние може да се върнем при Бога само като разтворим всичкото си сърце, всичкия си ум и цялата си душа и употребим всичката си сила за добро. Те трябва да се разтворят, иначе ще бъдем нещастни. Най-същественото нещо, най-голямата сила в света е любовта. Туй, което осмисля живота, то е Божествената Любов. Няма по-голяма ценност от нея. И богати, и бедни, всички се стремят да добият любовта. Всички хора въздишат силно, че са изгубили любовта. Тя е великото богатство на майките, на бащите и на господарите, и на слугите, и на учителите, и на учениците, и на братята. Тя се добива само по един начин, като се мине през шест врати, шест начина, от които четири за Бога и два за нас. Тя се добива, като отворим сърцето си, ума си, душата си и силата си. Това са четири принципа, които ни водят към Бог. И още, като възлюбим Бог и като обикнем ближния си като себе си. Ако стоим пасивно, не ще я добием. Но когато станем активни, мъжествени, Бог казва: "Ще се заселя в тях и ще им бъда Баща, и ще им бъда Учител." Трябва чистота, истина и искреност. Може да напуснете света, да станете калугер, цар и др., но ако нямате любовта, вие не можете да бъдете щастливи. Сега навсякъде всички са оплетени с лъжа. Търговецът трябва да постави и даде своите обявления според тия два закона. Според съдържанието на обявата трябва да бъде и съдържанието по качество, и обратното. А не като продава плат за чист вълнен, половината му да бъде памучен.

Любовта трябва да бъде еднаква и по форма, и по съдържание. Един селянин в София продал на един чиновник една тенекия с хубаво прясно масло. Чиновникът го донесъл в дома си, похвалил се на жена си за доброкачественото масло, обаче бил изненадан от обстоятелството, че в тенекията имало само отгоре масло една педя, а под него всичко било пръст. Любовта не позволява подобни продажби. Всички трябва да любим. Не е срамота да любим по Божествената Любов. Жена, която люби само един мъж, греши. Тя трябва всички мъже да люби. Мъж, който люби само една жена, греши. Той трябва да люби всички жени. Престъпление става само между един мъж и една жена в тайно. Между една жена и

много мъже и между един мъж и много жени престъпление не става, защото любовта е в явно. Всички хора са наши сестри и братя. Също и помежду си. Бог Го търсят в небето. Той е в разумния живот. Там, където има смърт, там няма Господ; там, дето има живот, там е Господ.

Когато видиш, че една буболечка се дави, че едно животно трябва да се облекчи, че един човек се нуждае от помощ, помогни им - там е Господ. Нашите прегрешения ще се опростят, но само с дела.

Един престъпник убил деветдесет и девет души и отишъл да се изповяда на един свещеник. Последният, след като му прочел простителна молитва, казал му, че трябва да отиде край един кръстопът, да посее бостан и на всеки минаващ пътник да дава по една диня, за да утолява жаждата си. Свещеникът още добавил, като му дал една суха, обгоряла тояжка, да я забие сред нивата с бостан и когато види, че на нея поникнат зелени листа, греховете му ще бъдат простени. Отишъл грешникът, посадил бостан, забил обгорялата тояжка и от узрелите дини давал задължително на всеки минаващ край бостана пътник. Десет години продължавал той изкупването на греховете си по указания начин, обаче зелени листа на тояжката все не израствали. Един ден бързо минавал по пътя край бостана един пътник на кон, който по настояването на бостанджията грешник да се спре и получи своя дял диня, отказал и си продължил пътя, понеже много бил бързал. Грешникът настоявал да спре и си получи динята, обаче пътникът все отказвал. Тогава градинарят си рекъл: "Десет години стоя тук, раздавах дини и всички пътници ядяха, и зелени листа все не поникват. И така няма да бъда опростен, но да убия и тоя пътник, който пречи на моето опрощаване." Отишъл в колибата си, взел си пушката, гръмва и убива пътника. От проверката се оказало, че тоя пътник с кон бил лош човек, една лоша воля, който отивал да развали сватбата между двама млади, които искрено се обичали и искали да се съединят. За голямо учудване на грешника, като се върща в нивата, видял, че на прегорялата тояжка имало поникнали зелени листа. Той бил вече опростен. Той се преродил в тия млади като тяхно родно дете. Любовта го спасила. Умът и сърцето са били свързани, съчетани по закона на хармонията. Бързащият пътник е отивал да извърши престъпление и Господ го премахва чрез грешника бостанджия, за да получи последният опрощение. Който иска да обича другар като себе си, ще му се опрости и няма да казва: "Каква съдба настана, да сме роби и двама."

Който се жертва в името на любовта, сърцето му ще се обрадва, умът му ще се избистри, душата му ще се облагороди, силата му ще се увеличи и по тоя начин ще бъдем спасени.

Съвременните хора умират, защото отиват да развалят Божествената сватба между ума и сърцето. Божествената Любов трябва да приложим към всички животни. Нашата любов трябва да турнем към всички свои ближни. Ако искаме да си съставим една идея за Бог, трябва да не забравяме следните принципи: Има ли любов - има и Бог; има ли Бог - има и любов. Има ли любов - има и живот; има ли любов, живот - има и имот. Няма ли любов - има сиромашия. Аз искам да си създадете една идея за Бога. Бог и Любов е едно. Богатия от любов всеки го обича; сиромаха от любов никой не го обича. Който има любов - той е възпитател. Там, където има любов - там има въодушевление. Морал е това, което става причина да повдигне две души. Всеки един, който не отвори сърцето си, който не отвори ума си, който не отвори душата си - не може да бъде обичан от другите. Бащи и майки, само така възпитавайте децата си. Господарите, синовете им така да възпитават слугите си; и слугите - господарите си; учителите - учениците си; и учениците - учителите си. Жената се въодушевлява, когато мъжът я люби; мъжът се въодушевлява, когато жената го люби; сестрата се въодушевлява от любовта на брат си, братът - от тая на сестра си; слугата - от господаря си и господарят - от слугата си; ученикът - от учителя и учителят - от любовта на учениците си. Където има любов - има и въодушевление. Нека сега всички се въоду шевляваме от тая любов, която ще въведе хармония в света и подобрение в живота.

Амин!

2 януари 1921 г. (20 декември стар стил), от 10 ч. до 13 ч. и 40 мин , неделя

Русе

През целия ден имаше ясно небе и денят беше хубав и слънчев, след 14 ч.и 30 мин. месечна денонощна мъгла.

1921_01_03 Лекуване на разни болести

ЛЕКУВАНЕ НА РАЗНИ БОЛЕСТИ

Предобедните летни слънчеви лъчи са единственият най-сигурен целител на всички болести.

Силното изпотяване всякога лекува.

1. Един човек, когото докторите върнали в селото му от болницата във Варна, понеже бил тежко болен, на умиране, го излекували бабите от селото, след като се събрали на консулт. Турнали го в едно голямо корито и го заровили в горещ варен ечемик. Така поставен, той се изпотил твърде много и оздравял след една седмица. Така обгърнат и поставен в ечемика, вследствие силното изпотяване и свойството на ечемика да предизвиква реакция, получил своето окончателно оздравяване.

2. На друг болник лекарят препоръчал да прави топли бани на баните. Трябвало да похарчи доста пари, а пък ги нямал. Един ден жена му пекла хляб в селската им пещ. Вместо да ходи на баните, той си рекъл да влезе в пещта да се постопли. В горещата пещ той се изпотил извънредно много. Поискал от жена си и изпил един литър гореща зелева чорба. Само главата му била до вратата на пещта, за по-свободно дишане. След девет такива влизания в пещта той оздравял окончателно. След три седмици минал докторът през селото и в кръчмата попитал за състоянието на тоя тежко болен негов пациент. Същият болник бил в кръчмата и на поздрава на лекаря се изправил прав и му заявил, че той е същото лице и че сега е съвършено здрав, като също пояснил на лекаря метода на лекуването си.

3. Туберкулоза първи период лекува се: а) със синя тинтява, като се вари и пие водата; б) паричките (плодовете от тръните за плет) сварени с цвят от босилек в кипяща вода един час и половина. Добитата варена вода се пие по две кафени чаши на ден (сутрин и обед или вечер).

4. Туберкулоза втори период лекува се: лятно време като се излагат на слънчевите лъчи посменно гърба и гърдите на болния. Трябва да се правят в продължение на два месеца през топлия летен сезон 60-80-90 бани в продължение на три-четири часа всяка сутрин (преди пладне, когато слънцето още се възкачва на хоризонта).

Забележка: Туберкулозния познаваме по следующите признаци: става мързелив, иска да зарази целия свят. Те са изобщо много упорити. Болестта туберкулоза - това са духове, които изсмукват силите на човека,

докато го сломят окончателно.

5. Полезни са за горното лекуване и поливни бани - във вана - седнешком, в която краката остават отвън, а тялото полувъзлегнато от кръста нагоре. Първата година ще излекува 50%, втората година още 50%.

6.Против кръвната въшка. Да се умие с дървено масло болното място на дървото.

1921_01_25 Кротките

КРОТКИТЕ

"Блажени кротките, защото те ще наследят земята."

Думата "кротките" е вам известна, а така също и думата "земя". Христос казва кои ще наследят земята – кротките. Съвременните културни хора имат повърхностно понятие за думата "кротост". Съвременният език, на който ние, човеците, говорим, е изгубил своя смисъл, т. е. ние говорим, без да разбираме. Че не се разбираме, т. е., че не разбираме езика си и не можем да влезем в положението един на друг, за това не се изисква голяма философия и голяма логика, да се докаже. Всеки един от вас може да провери. Всяка дума има смисъл и този смисъл се крие в съставните букви на думата. Вие може да превърнете известна дума в абсолютни числа, в абсолютни величини. Когато някой химик каже H2O, това е формулата на водата; и самата дума "вода", и тя е формула. Как ще превърнете водата на нейните съставни части? Казвате, че водата се състои от два елемента – водород и кислород. Но водата, същевременно, е формула на живота. Аз сега питам: Какви са елементите на живота? Ето една велика философия, върху която можем да мислим.

Аз ще се спра върху думата "кротост"и ще приведа тази дума във величини: 10, 70, 50, 90 и 800: -10 +10 – абсолютна величина, -90 – отрицателна величина и 800 – положителна величина. Какво разбрахте вие сега от това 10? Вземете българската буква К (печатна). Имате права линия, която е спусната отгоре надолу. Тази права линия показва, че кръгът на живота е разделен. Това е диаметърът, който минава отгоре надолу през центъра на тази окръжност. Значи, кротостта е, която разделя един живот от друг. Кой живот? – Злото от доброто. Тази линия разделя кръга на две. След това има една друга линия, която идва отгоре към правата линия, а другата – от тази среда надолу. Тогава на тази линия се образуват три ъгъла, всеки с по 60°, всички събрани ще дадат 180°.

Когато искаме да изследваме развитието на живота на човека, тази единица е човешкият гръбнак.

Да обясня, защо именно кротките ще наследят земята. Тази линия, която е образувала гръбнака на змията, е срастнала с лицето, защото няма никакво отклонение. Значи, лицето на змията е отзад, а не отпред. Затова казваме за известни хора, че имат двойно лице – едно отпред и едно отзад – лицето на змията. У кучето, което е почнало да се развива вече, този ъгъл на лицето е почнал да се повдига на 45°, и то върви отзад – напред. Значи,

еволюцията върви отзад – напред. У слона този ъгъл се повдига на 90°, у човека – на 180°, затова лицето е паралелно с гръбначния стълб. Затова казваме, че две величини, събрани, са равни на сбора, значи сборът на предната и задната величини на развитието е равен на 180° и следователно, числото 2 показва движението на човешкия живот отзад – напред, към очовечаване.

И така, под думата "кротост" в тази формула (буквата К) подразбираме едно лице, което е минало от 1° до 180°. Казах, че тези три ъгъла, които се образуват на тази буква К, са под 60°. Като съкратим нулата, ще останат три шесторки. Затова в Откровението се казва, че знакът на лошия човек е 666. Какво означава 666? Това е кораб без кормило. Нулата е движение, което отива отзад на кораба. Това е витло, туй колело не е ли онова, което се движи отзад на кораба? При туй витло, при туй колело стои това кормило на живота. Това 666 е 3 х 6 = 18 – липсва нулата, значи кормилото, което носи кораба. Ако този кораб спазва своята сила и няма кормило, което да направлява пътя, всякога ще се случват катастрофи в живота.
Аз казвам: Всички хора, които нямат кормило, са лоши. Някои ми казват: "Той е лош човек." Казвам. Кормило няма. Как може да се изправи този човек? – Като му се даде кормило, а на човешки език това означава: възпитавайте неговата воля, създайте воля в този човек. Като казвам "създайте воля", думата "воля" пък, за мене пак е формула. Тук 6 означава логиката в живота, да можеш да разсъждаваш правилно и във всичките си работи да успяваш, да бъдеш щастлив. Кротки хора са ония, които имат логичен ум, които сполучват във всичките си работи и всякога са щастливи. В тяхната душа няма никакви незадоволства и те не ламтят за никакво богатство, понеже цялата земя е тяхна. Те са хора, които не вярват в частната собственост и не ламтят за нея. Частната собственост е най-голямото изобретение на дявола.

Аз не говоря за държавата, а говоря за двамата братя в Англия, на които баща им оставил известно имущество и почнали да го делят. Единият остава наследник по права линия, взема всичко, а другият – нищо. Някой може да се лиши от своята собственост, но кога? Когато няма кормило, когато няма воля. Той може да я даде под опекунството на своите настойници. Буквата Р аз определям с числото 70. Тя означава велика наука. Някой учен създаде известна теория и тя става наука; дойде друг, създаде нова теория, събори старата; и така всеки ден изникват нови теории. Наука, която се мени, не е наука, но представление. В тази наука основата е добродетелта и величините са абсолютни, неизменни, те са математически определени. Това число 70 съдържа в себе си думата благодат, т. е. всички ония условия, при които човек може да се развива.

Буквата О е числото 50 и означава човешката глава. Да се спра на тази буква О. Вие всички сте учени хора, мнозина от вас сте свършили гимназия, а някои имат висше образование. Допуснете, че през това О, като му спуснем диаметър през центъра, ще се раздели сферата на две части. Ако завъртите този кръг около неговата ос – какво ще се образува? Ще се образува сфера, нали? Но представете си, че на този кръг турите друга ос и кръгът се завърти около своя център и своя диаметър едновременно, и ако турите една точка в този кръг, който се движи в две посоки, може ли да изчислите, след една минута движение тази точка къде ще е, ако прави в минутата около своя кръг 1000 завъртания и същевременно се върти около своя диаметър? Тази точка ще обиколи повърхността на цялата сфера, ще видите зигзаги и ще се чудите какво е това явление. Това явление произтича от факта, че кръгът се върти около диаметъра си едновременно. Значи, човешката глава също се движи около себе си и после около сърцето. Те са двете все едно движение. Тогава буквата О означава освобождение. Някоя жена е бременна, ражда; значи освобождава се. Мразиш някого, но после го обикнеш; двама души се помиряват или прощават някому, то е все буквата О. Само в буквата О можеш да прощаваш, т. е., когато имаш глава. Хора, които нямат глава, не могат да прощават. Някой казва: "Аз не мога да прощавам." Казвам: Ти нямаш глава. – "Ама за мен това е невъзможно." Казвам: Ти нямаш глава, свършена работа.

Третото нещо на буквата О е свободата. Само ония хора, които имат добре оформена глава, мозък, само такива хора, само такъв дом, само такива общества, мъже, жени, деца и приятели могат да бъдат свободни. Глава, глава се изисква тук! Българите често се наричат "глава" – глава на семейството, глава на партия и т. н. Да, главата ти само да не е направена от люспи, да не е лукова. И тъй, буквата О има 9 качества на кротостта. Числото 90, казвам, това е една величина отрицателна, т. е. кроткият човек е всякога готов да изплати своите дългове, няма нужда да му пращаш червени листове. Той точно навреме идва да изплати дълговете си. Ако той те обиди, сам ще си наложи наказанието. Няма да каже, че другите са криви, а ще каже: "Аз съм крив, аз съм онзи музикант, на мене не се позволява да вземам фалшиви тонове. Аз, който имам развит мозък и слух, трябва да вземам тези тонове абсолютно вярно и добре." Следователно, кроткият човек се самонаказва, за да се изправи. И той се наказва не за себе си, а за другите. И в какво седи това наказание, ще ви кажа. Кроткият човек като види, че нивата на някой човек не е изорана, запряга воловете и я изорава. Това е неговото страдание за благото на ближния му. Когато такъв кротък човек, на когото торбата е пълна, като срещне някой гладен, снема своята торба и нахранва своя ближен. Ако кроткият човек е учител, когато учениците правят грешки, той знае как да

ги изправи. Като срещне хора слепи, не разсъждава, а им отваря очите. Това означава буквата Т. Буквата Т означава да примириш у себе си ума и сърцето. Мъжете и жените ще трябва да намерят допирна точка, да се примирят.

Когато някои сватосват момък или мома, намериха ли, че си съответстват? Като се оженила една мома, петелът почнал да пее, а тя му казала: "Не пей, че и тебе може да оженят." Съвременната женитба прилича на женитбата на Йоан Веслей, религиозен реформатор в Англия, който се оженил и след три дни казал на приятеля си: "Не си струва да се жени човек."

Имаме числото 800, което означава победа, държава и Царство Божие. Числото 800 означава победа над злото. Христос казва на кротките: "Дерзайте, Отец е благоволил да ви даде Царството." И тъй, у кроткия човек кои качества виждате? Имаме 16 качества. Като съберем 1+6 = 7 – числото на пълнотата. Кроткият човек може преспокойно да си почива в неделя. Неделята е ден на виделината, а съботата е ден на тъмнината. Съботата значи, че еволюцията е завършила своя цикъл и няма никакви условия. А неделята показва първия ден на туй Божествено събуждане. Когато някой казва: "Добре да празнуваш неделята и съботата", аз казвам: Когато умираш, ще трябва да празнуваш съботата, а когато възкръсваш – неделята. Това е правилното. Това е грамадната разлика между съботата и неделята.

Според вас, кой ден трябва да се празнува? Ако умирате, ще празнувате съботата, ако се раждате – неделята, която е ден на виделината. Нали в петък вечерта и в събота Христос преседя в гроба, а в неделя излезе из своята почивка. Значи, Христос признава съботата, а после почнаха да празнуват неделята. Ние, съвременните културни хора, трябва да празнуваме неделята. Ами онези, които са влезли в гроба? Аз не вярвам в хора, които не са влизали в гроба, които не са слизали в ада, да извадят своя брат. Да се отиде в ада, е изкуство, а в рая всеки знае. Красивата мома всеки я обича, като я види, казва: "Колко е хубава!" – и почва да се подмазва; ама, господинчо, да я понесеш вътре в корема си. Ще кажеш: "Не искам да бъда аз жена!" Който не може да бъде жена, да ражда, той не може да бъде мъж. Онзи, който не е в сила да роди, не заслужава да води тази красива мома. Туй говори кротостта. Така трябва да разбирате дълбоката съвременна философия на живота, ако искате да съградите едно общество, което здраво да почива на тези закони. Сегашните закони са били добри за времето си, но са отживели.

Не ме разбирайте криво. Ако свържете с един конец един бръмбар, той не може да се освободи. Този конец е морал за този бръмбар. Но ако

свържете един слон с вашия конец, мислите ли, че този конец ще обуздае слона? Следователно, ще бъде много глупаво да казваме, че слонът не е изпълнил еди-кой си закон на конеца и го скъсва. Закон, който се къса, не е закон. Следователно, трябва да имате закони, които не се късат. За слона трябва дебело въже, та като дойде, да се спре и да каже: "Това е закон, спирам се с почитание." Закон, който не може да внесе у вас респект, уважение, той е посмешище. Сегашните закони трябва да бъдат такива, на които хората еднакво да се подчиняват, да не са конци.

Какво нещо е моралът? Привеждал съм и друг път този анекдот. В царството на паяците вестникарите дали една новина, че един голям слон шествал в тяхната държава. Всички инженери се събрали да решават, какво да правят и най-после дошли до следното решение: да прекръстосат всички улици с въжета и прекарали такива с хиляди километри. Обаче, слонът набърже минал тази паяжина, след което те почнали да изчисляват, какво сътресение са направили вътре в слона. Какво сътресение може да произведе една паяжина на слона? Той нищо не почувствал.

Някой казва: "Старото." – Кое е старо? – Само истината е стара. Всяко нещо, което се къса като паяжина, не е старост, а сянка на нещата. Казва Христос: "Кротките ще наследят земята." Земята, в този смисъл, подразбира всички условия, при които човекът се развива. Буквата З означава числото, което не признава никакви закони. Думата "зло", както се пише на български с три букви, значи, че не се подчинява на никакви закони. Това е злото. Всички сили, следователно, които не се подчиняват на никакви закони, наричаме ги хаос в живота. Викнете, разгневите се и казвате: "Станал съм нервен." Аз казвам: Ти си станал зъл, живееш без закон, не можеш да контролираш силите, които са вътре в тебе. Какво ще бъде, ако някой певец вземе неверни тонове? Ще му кажат: "Ти не си певец, ти не познаваш вътрешния закон на музиката. Като тебе и волът, и магарето, и кокошката могат да пеят." Съвременните хора искат да бъдат моралисти, да се качват на Божествената сцена.

H2O – това е вода. (Разбрахме.) Ама разбрахте ли водата какви елементи съдържа в себе си? H2O някой път е чиста, а някой път има известни примеси. Ако е минала през човешкото тяло и излезе навън, ще ви бъде ли приятна? Водата, която излиза от планинския извор, е потребна, но тази, която излиза от човешката фабрика, за която всеки ден работи тази H2O, не е потребна. Всеки лекар ще каже, че трябва да стане дестилиране, за да премахнем всички тези утайки.

Има известни хора, които не са кротки. Кроткият човек нито за момент не

изгубва своето равновесие. Имате ли предвид, че пътят, по който вървим в този свят, не е широк път? Той е тесен, тънък като конец. Изисква се голямо изкуство да пази човек равновесие. Трябва да имате хладнокръвието на онзи американец, който преминал през Ниагарския водопад, като прекарали над него едно въже. Този господин минал с върлината си от единия бряг до другия по въжето. Това показва, че той има самообладание, защото, ако в един момент изгуби самообладанието, ще отиде във вълните на Ниагарския водопад.

Светът е един водопад. Вие искате да бъдете герои вън, на брега, но ако минете над водопада по въжето, тогава ще ви кажа, че сте отлични герои, които пазите равновесие в живота. Дойде мъжът вечерно време и вдигне шум, жената не знае как да го предаде. "Снощи – казва – моят мъж малко се понапил, дошъл и отворил една уста, та два, та три часа не можах да спя." Аз казвам: Твоят мъж, като се качил на това тънко въже, изгубил равновесие и потънал в Ниагарския водопад. Когато казваш, че ще бъдеш кротък, значи бъди мъж и смело мини по въже Ниагарския водопад. Казват на мъжа: "Бъди мъж! Поразсърди се малко, покажи си гнева!" Да, но ще бъдеш с краката надолу в Ниагарския водопад.

Кротката мома почват да я учат: "Не бъди толкова глупава да пазиш равновесие, а се опитай да слезеш долу." Някой път тя се понамръщи на възлюбления си и като погледнеш, двамата се скарали. – "Какво зло стана! Наш Иван и Стоянка са се скарали!" Аз казвам: Ваш Иван и Стоянка са изгубили равновесие отгоре на въжето и са паднали в Ниагарския водопад. Каква философия има тук да мислим? Тъй, животът има смисъл.

Да ви приведа сега един пример из миналото на човечеството.

В древността имало две царства. Царят на едното бил много умен и кротък човек, а на другото – много жесток. Кроткият цар имал двама сина – единия по-голям, другия по-малък. На умиране, той направил следното завещание, според което, на единия син оставил царството, а на другия една флейта, българска свирка, но с условие, който вземе последната, да напусне царството. Двамата братя били длъжни, след смъртта на баща си да теглят жребие и комуто се падне свирката, да напусне царството. Умира бащата. Теглят жребие и действително, на по-малкия брат се пада свирката. Той я взема и тръгва по света със свирката. Но по-големият брат не му позволил да вземе нищо със себе си. По-големият брат турил короната и останал да царува вместо баща си. Влязъл по-малкият в другото царство, на жестокия цар. Царят имал нужда от един овчар. Той имал овци със златни руна, но бил толкова жесток, че онзи овчар, който изгубел една от неговите овце, го пращал на заточение, във вечен затвор.

Отива царският син, представил се за овчар и започнал да свири със свирката си. Всички вълци, като почнал да свири, се спират и изгубват охотата си да ядат овце. Когато царят осъдел някого да го екзекутират, стражарите като го водели през това място, по гласа на свирката пущат осъдения и казват: "Нека да си поживее човекът, хайде да си поиграем!" Накъдето карал своето стадо, всички вълци почнали да изгубват жестокостта си. Като мине през някой затвор и засвири, всички затворници се разиграват и навсякъде настава братство и равенство. Чул и царят за него и казал: "Кой е този вагабонтин, който развращава народа ми и не изпълнява волята ми?" Отишъл при него да го накаже. Като наближил, овчарят почнал да свири и царят почнал да играе. Разбрал той, че има нещо друго в света. – "Ела, синко, в моя палат. Аз имам дъщеря. Ти си човекът, който трябва да управлява, и ще свириш на моя народ, ще го веселиш, ще обърнеш нов лист."

И тъй, казвам: Нагласете вашата пищялка, онзи ваш кавал или онази свирка на кротост, че като почнете да свирите, и вълци, и стражари, и затворници, всички да започнат да играят и да кажат: "Може да се живее и по друг начин." Правилно ме разбирайте. Туй, което ви говоря, насила не може да стане. Онзи гладен човек трябва да се нахрани. А кое е най-важното за гладния човек? – Хлябът. А кое е най-важното за жадния човек? – Водата. Кое е най-важното за онази обидена душа? – Онази любов, която може да се покаже в даден момент. Отчаял ли се е някой, спри се със своята свирка и му посвири. Бих употребил онези глаголи: нахранвам, напоявам, научавам, проповядвам и т.н.

А сега питам: Ти ходил ли си в църква? Църквата, това е нашата душа, а нашето сърце, това е великият олтар, на който трябва ние с тази свирка да свирим и Господ ще каже: "Ти си човекът, който ще наследиш земята." Бих желал всеки българин да има тази свирка, та като засвири, кой където и да се намира, да започне да играе. Като ви свирят на тази свирка и като я чуете, можете да играете, защото някой път на други свирки играете. От игра до игра има разлика. Някое дете започва да играе, вдига шум и врява наоколо си. То не играе под звуците на тази Божествена свирка.

Христос казва: "Кротките ще наследят земята", т. е. тези кротки хора, които разбират тези велики закони; силите, които функционират в света, и те не са далеч. Аз казвам: Онзи овчар, царският син, иде със своята свирка. Той няма да дойде с меч, с пушки и с взривни вещества. Вие ще чуете отдалеч неговата свирка и като засвири, ще има игране, скачане, всички братски ще живеят – мъже, жени, деца, животни. Може ли вие да превърнете онази фиктивна свирка и да ѝ дадете онзи вътрешен, същински смисъл? Можете ли да я превърнете във формула? По-ясно от това не мога да ви говоря. Ако

взема да ви обяснявам думата "кротост", в нея има 16 сили, които имат разни състояния. Знаете ли какво трябва да правите, в първия час след ставането ви от сън? Какво трябва да правите втория, третия, четвъртия и останалите часове през деня? Знаете ли, че всеки час от деня си има точно, определена математически, работа. Тя е тъй определена, както един велик виртуоз, като свири с цигулката си, трябва да вземе точно всяка една нота. Ако пропуснете само една нота, веднага се чувства една празнота.

Следователно, животът е една велика Божествена пиеса, за изпълнението на която сме дошли на земята. Някои казват: "Аз живея"; ти още не живееш, а само се упражняваш. Когато вземеш твоя кавал или твоята флейта, на всички около тебе ще трябва да стане добре и леко. Когато се научиш да свириш тъй добре, ти ще можеш да изливаш своята мисъл, своята благодат върху хората. Аз съм правил опити и в нищо досега този закон не ме е излъгал.

Веднъж минавах половин километър от Варненския бряг и долавям, че някъде двама млади се любуват. Тяхната мисъл и чувство бе изпълнило за известно време цялото пространство. И наистина, слизам по брега и виждам тези млади, че си гугуцат. Вървя по-нататък и виждам юрдечки. Аз проектирам към тях мисълта си и някой сякаш ми казва: "Ще взема един камък и ще ги ударя." Не се спирам да извърша това. Аз наблюдавам тези юрдечки и виждам, че те са вече на половин километър от мен, защото са възприели мисълта ми. Продължавам пътя си по-нататък и виждам друга група юрдечки. Аз им изпращам една хубава мисъл, че към брега има хубава храна за тях. Спирам се и виждам, че всички бързат към брега, възприели мисълта ми. Това са факти, от които се уверяваме, че животните могат да възприемат нашите добри и лоши мисли. Като срещнеш някое куче, то те погледне и схваща скритите ти намерения, и разбира, какво мислиш да правиш с него. Наблюдавал съм как ме гледа някое куче, като ме срещне. Разглежда ме внимателно, изпитва ме, но аз му казвам: Не се бой, няма да ти направя нищо. Аз съм от новата култура. – "Дано дойде тя по-скоро, защото ние страдаме от тия некултурни хора, които минат-заминат покрай нас, вземат камък и хайде отгоре ни." – Това не е алегория, а факт. Така постъпвате помежду си. Срещнете един приятел и веднага се нахвърляте върху него с лоши мисли. Ние трябва да се отнасяме благо с всички хора, защото това, което излиза от нашето сърце, е една велика мощна сила, която едновременно гради и разрушава. Ние сами разрушаваме своето щастие. Ние сме хората, пред които Господ гради за в бъдеще света. Затова да не очаквате да дойдат други хора. Ние, които живеем на земята, сме в състояние да градим и разрушим живота си. Всеки от вас е призован за една велика работа. Казвате си: "За велики работи сме призовани ние." И затова се качвате на определеното място и

от височината на положението си започвате да заповядвате. В това си положение вие приличате на оня българин, който след Освобождението започва да си търси служба. Ходил тук-там, подавал заявления, но навсякъде му казвали: "Тази работа не е за тебе." Той търсел лека работа. Един ден, като се разхождал из градината, видял как капелмайсторът маха с една пръчица и всички оркестранти свирят. Той се спрял, замислил се и казал: "Ето една работа, каквато търся – да е лека и приятна." Подал заявление за тази работа, защото му се видяло, че няма по-лека работа от това, да управляваш хората. Но велико изкуство е да управляваш хората. Трябва да разбираш ума, сърцето и душата на тия хора. Трябва да разбираш всекидневната тяхна мисъл и чувство и само тогава да вдигаш пръчицата, според такта, а тактове има различни. Ключове – също различни. А сега всички искаме да ставаме министри в България.

Няма ли някой против това? Ако разбирате това изкуство, аз ще бъда пръв, който ще гласувам за вас. Ако някой, дори да е дете, разбира това изкуство и вдига пръчицата когато трябва, аз ще гласувам за него.

Всички ще бъдем капелмайстори и ще започне да се образува тази вътрешна вълна, която ще ни повдигне. Това е вътрешният смисъл на думите: "да бъдем кротки и добри". А сега трябва дълго време да аргументираш пред хората, дали има Бог или не. Аз имам много доказателства, с които да ви докажа това, да го обоснова, с тези велики опити да принеса всички онези сили, да преминат през сърцата ви. Вие чакате всичко наготово от баща си, да ви достави той пари да ходите, където искате. Вие сами можете да проверите тези неща, но затова ще трябва да се събудят във вашия мозък всички клетки, които досега не са още събудени. Клетките, които образуват мисълта ви, спят. Висшите духовни, религиозни клетки още спят и вие чакате, да ви се даде нещо наготово. Не се надявайте на наследството на баща си, дано получите сто или двеста хиляди лева, да си купите автомобил, да ходите на разходки, на балове, на концерти, да прекарате един весел и безгрижен живот и да кажете: "Аз съм богат човек." Вие обаче сте бедни. Вашият Небесен Баща ви е оставил, каквото ви е нужно, и ви казва: "С труд и пот на челото си ще изкарвате прехраната си."

А знаете ли, какво значи да излезе една капка от челото ви? Аз уважавам всеки човек, който с пот на челото си изкарва прехраната. Лекарите, за да излекуват един болен, причиняват му изпотяване. За да може всички нечистотии от сърцето и ума да се изхвърлят, за да може да дойде прясна вода в света, трябва да стане изпотяване. Казва се за някого: "Горкият човек, изпотил се!" – Не, съжали онзи човек, който не се е изпотил нито веднъж през живота си. Много хубаво нещо е изпотяването. Какво трябва да

правим, когато се изпотим? Хвърлете ризата си и се преоблечете. Ако си пътник, хвърли ризата си, облечи отгоре палтото си, опери ризата си и почакай няколко часа да изсъхне, а след това я облечи. Не чакай тя да изсъхне на гърба ти, за да не се върне потта ти наново в тялото ти. Сегашните хора казват: "Да възприемем старите мисли, които сме имали за живота." А то значи, да изсушим старата пот със своята топлина. Какво ще придобием? Тази стара пот ще те изпрати на онзи свят. С това вие ще придобиете минус, а не плюс, защото плюсът е движение нагоре, а минусът – движение надолу.

Вие казвате за някого: "Той замина за онзи свят." Питам: Какво имаше отпреде си, какъв знак: плюс или минус? – "Минус." – И тогава наистина той е отишъл на онзи свят, но само че е надолу в него, затова нагоре не го търсете. Вие трябва да разберете четирите аритметични действия. Вие разбирате събирането, защото всеки от вас може да събере две величини, например, да съберете пет и шест. Колко правят? Пет и шест – равно на единадесет. Може ли да съберете двама добри хора на едно място, щом разбирате и знаете да събирате? Може ли да съберете една добра мома и един добър момък и общият сбор да бъде равен? Щом можем да събираме, ние трябва да събираме всички свои мисли и желания.

Ако ви питам какво нещо е изваждането, къде го срещате в природата, вие ще кажете вероятно: "Знаем ние какво е изваждането, учили сме го в училищата." Питам: Може ли да прилагате това изкуство? – Като посеете едно зрънце, то най-напред започва с изваждането, спуща своите крачка надолу в земята. После се явява процесът на размножаването – когато се разклонява, завързва класовете си. Най-после дохожда делението – когато житните зрънца се отделят от стръкчетата, падат надолу в земята. Тези действия – събиране, изваждане, умножение и деление – стават всеки ден в живота ни. Често вие изваждате една мисъл от главата си, но важно е, дали тази мисъл е добра или лоша. Ако аз извадя от своята глава мухлясал хляб и го дам на някой беден, това изваждане ли е? Първокласен невежа е онзи, който вади от торбата си мухлясал хляб. Вие казвате: "Нашият Учител ни учи, като изваждаме, да туряме пред действията знака минус." А аз уча другояче. А именно, ще туриш знака плюс и пак ще извадиш. Е, добре, когато даваш някому пари на заем и вземеш лихвата, с това се умножават парите ти – това умножение ли е? Умножение е, когато умножаваш броя на добрите хора, когато примиряваш хора, които се карат. Това могат да направят кротките хора, които ще дойдат в света.

Не мислете, че сте кротки хора. Кротки хора сте, само че, можете да се научите, имате ли способности за това. И много време не се изисква за един ученик, за един художник, за един музикант или за един християнин.

Достатъчни са пет-шест години, да се научи на това изкуство. Как ще приложите кротостта? Като се върнете в дома си, ако сте неразположени духом, кажете си: "Аз съм кротък човек", т. е. трябва да разсъждавате логически, трябва да търсите сполука в своята работа и трябва да сте щастливи.

Думата "щастие", според както се пише на български език, ще я разясня така. Буквата Щ е образувана от буквите Ш и Т. В буквата Т има спуснати две резки надолу, а в буквата Ш има три резки, които заедно с първите две образуват човешката ръка, която отпущаме надолу. Значи, в щастието ви, ръката ви трябва да бъде готова. Буквата А означава човешкия нос, т. е. волята ви трябва да бъде силна, кротка и умът да бъде съединен с волята ви. Буквата С, това е месечината, която постоянно образува този закон на смени. Като турите С върху Т, ще направите една лодка. Значи всичкото богатство, което придобиете чрез волята си, ще го поставите върху себе си, което е вашето сърце. И тъй, щастлив човек е онзи, който може да впрегне в работа ума си заедно с волята си, т. е. мъжкия и женския принцип да ги впрегне заедно, да ги тури в лодката си и така да управлява живота си. Ако не знае така да постъпи, ще каже: "Каква съдба настана, да сме роби и двама." Казвам на това: Отлична поезия. Щом впрегне своя ум и своето сърце заедно в работа, ще каже: "Каква съдба настана, да сме щастливи и двама."

Ако взема българската поезия и я преведа по своему, всичко ще излезе обратно на това, което поетът е възпял и написал. Някои четат и се чудят, как е могъл поетът да напише такива работи, отгде му идват тези неща в ума. За това нещо не се изисква никакъв ум, никакво изкуство. Какво изкуство се изисква от това, ако взема един чук и удрям едно шише или една стомна? Аз бих желал да направя това шише, тази стомна, а не да правя дупки в тях. Съвременните хора само дупки правят. Гледам някои хора копаят дупки и ги питам: Защо копаете тези дупки? – "Не знаем, плащат за дупки." Доста, доста дупки! В света има излишък от дупки. Сега вече трябва да се сее. Туряйте семена вече в тия дупки, садете дървета, да се образува хубава райска градина. Като паднете в някоя от тези дупки и си счупите крака, ще речете: "Каква съдба настана, да сме роби и двама." А като насадите хубави плодни дървета в тези дупки и те, като ви дадат плодове, вие ще си хапнете от тях и ще кажете: "Каква съдба настана, да сме щастливи и двама, да си хапнем и двама заедно." Това последното е вече проза.

Христос казва: "Кротките ще наследят земята." Аз знам, че вие сте кротки хора, това мога да го докажа, само външно изглежда, че не сте кротки.

Така едно време светиите са носели отвън дрехи с бодли, за да не им обърне внимание дяволът и да не ги изкушава. Предпазвали се от него с бодлите си. И вие носите отвънка такива халати, които не ви издават за кротки хора и затова, често се чуват между вас думите: "Помушни го малко." В това отношение вие мязате на оная жена, която имала обичай постоянно да помушва мъжа си, каквото и да направел той. Каквото да каже, както и да бъде, тя все му правела бележки, все го помушвала. Той вкъщи все търпял, но един ден били поканени на гости у кумците си, гдето бил приготвен много хубав обяд – хубаво опечена пуйка с хубаво старо винце и той се поразпуснал малко. Жена му през всичкото време го следяла и когато бивала недоволна от него, го помушвала. Той не могъл да изтърпи и ѝ казва: "Е, прекали го вече. Не стига, че вкъщи ме мушкаш, но трябва и тука." Съвременните хора казват: "Нека посмушкаме този човек малко, стига е ял, нека бъде морален." Оставете този човек, нека си похапне и пийне.

Злото не е в яденето и пиенето, но в кривото разбиране на живота, като мислим, че щом ядем много и станем тлъсти, добре ще ни бъде. Някои родители казват: "Да нахраним дъщеря си добре, да бъде пълна като месечинка." Е, Господ не ви е направил да станете като месечинки. Защо не кажете, че искате да станете като слънцето, като него да светите. Тук е заблуждението ни, като мислим, че всичко е в пълнотата, да станем месечина. В първоначалния език е писано, че трябва да станем синове Божии, т. е. да носим такива светила, чрез които да градим, да носим живот и радост навсякъде по земята. Знаете ли какво нещо е месечинката? Ако си като месечината, ти ще бъдеш осъден на смърт. Месечината е един канал, през който минават всички нечистотии на земята. И вие искате да мязате на този канал. Но в това няма никакъв смисъл, нито някаква философия. За в бъдеще вече никога да не казвате, че искате дъщеря ви да стане като месечинката, а пожелайте да стане като слънцето светла, или най-малко, като ранната звезда Венера. Ако пожелаете да стане като месечината, тя е осъдена на смърт. Сегашните хора ходят на разходка по месечина, наблюдават я, но не знаят, че тя ги развращава. Като минавате край някое нечисто място, от големите миризми обонянието ви се разваля. Но ако искате да се проясни, ходете по чисти, високи планински места. Когато направиш една грешка, обърни се към месечината и кажи: "Месечинко, научи ме как да изхвърля греховете си, как да ги изкарвам навън, за да мога и аз по този начин да се очистя." Когато наблюдаваш слънцето, кажи: "О, слънчице светло, слънчице ясно, като гледам твоите добродетели, покажи ми начина, как да проявя и аз своите скрити добродетели и да ги разработя в себе си." А вие стоите и разсъждавате върху това, що е казал Кант, Хегел и други, и си казвате: "Е, дълбока работа е това."

Да – а, в, с; това е една относителна величина. Но знаете ли колко неща са скрити в това: а, в, с?

Внесете думата "кротост" в себе си и не мислете за нея тъй, както сте мислили в миналото и досега. Тя е една велика дума, върху която трябва да съградите бъдещата култура на земята. Ако българите искат да ги благослови Бог и да благослови земята, в която живеят, трябва да напишат така: "Кротките ще наследят земята." Ние сме кротки, вярваме в кротостта и затова ще наследим земята. Качествата на кроткия човек са следните: той реже циреи, но не и глави; той със своя нож отрязва от тебе всяка тъга, освобождава те от нея.

Всички вие, които ме слушате, сте кротки хора. Затова, като се върнете у дома си, съблечете старите си дрехи. Аз днес съм много щедър, ще подаря на всички ви по един костюм – това подписвам. И затова, като се върнете по домовете си, облечете се с тези нови дрехи, които ви подарявам.

Като ме слушате, вие си казвате: "Наистина ли говориш това или само така?" – Наистина ви говоря. Казвам: Обичам ви, и свършено. Защо не? Не се колебайте. Свършете със стария господар. Всички, мъже и жени, и деца, нагласете кавала си, засвирете, та да заскачат и да заиграят всички. Като се върнете по домовете и запеете: "Каква съдба настана, да сме роби и двама", това показва, че служите още на старата култура. Отсега нататък ще пеете на новата култура, както аз превеждам. "Каква съдба настана, да сме щастливи и двама." Като засвирим на новата култура, и любовта ще дойде, защото в това свирене са вложени всички сили. Щом се чуе това свирене, всички същества ще заиграят и самата земя ще заиграе. Знаете ли защо понякога стават земетресения? Има добри хора на земята, които, като засвирят със своите кавали, тъй много разиграват земята, че тя започва да изхвърля своята вътрешна материя във вид на лава и казва: "Долу, долу старите дрехи, изхвърлете старите си къщи, излезте от затворите, отворете прозорците си!"

Като се събори твоята колиба, благодари на Бога и кажи: "Благодаря Ти, Боже, че ми помогна да изляза от тази срутена къща." Погледнете птичките, като станат сутрин, как започват да благодарят и славят Бога с пеенето си. А вие като станете, започвате: "Каква съдба настана, да сме роби и двама." Или: Тази моя жена ще ми умори живота." Не, тя няма да ви умори, тя си носи своето щастие, тя беше числото 13 у вас и тогава ви правеше по-голяма беля, а сега е излязла от вас. Едно време, преди да се яви Ева, мъжът имаше 13 ребра, но Бог извади едното ребро от него, именно тринадесетото, и каза на Адама: "Бъди внимателен с числото 13, то

е едновременно числото на правдата и злото в света." Числото 19 е месечината. Не се обиждайте вие, жените, защото трябва да знаете, че едно време месечината е била светла като слънцето, но сега е изгаснала, мъртва е. Ще дойде време, когато тя отново ще оживее.

Някой казва: "Цяла месечинка е моята възлюблена." Казвам: Ти никога няма да задоволиш твоята месечинка, тя постоянно се пълни и празни. – "А какво да правя?" – Когато тя стане като слънцето, ще дойде време, когато ще живеете по образ и подобие Божие и ще бъдете радостни и весели. Вие не се обиждайте, защото аз не считам, че всички мъже са мъже и всички жени са жени.

За пояснение на мисълта си ще дам следния пример. Един древен цар имал много красива дъщеря, която пазел от всякакво изкушение. Той заповядал на своите мъдреци да измислят такива тънки и фини костюми, които да сменя всеки ден, но материята да бъде тъй естествена, щото никой да не подозира, че тя е облечена. Всеки, който срещал царската дъщеря, я целувал. Започнали да говорят на царя: "Срещнахме дъщеря ти, еди-кой си я целуваше." – "Нищо от това, той е целувал само външната обвивка, но нейната душа никой не е целувал, царската дъщеря никой не е видял." Външната дреха могат да целуват всички, но когато дойде до душата, там има други правила. Аз познавам царската дъщеря другояче, а не както е дегизирана тя. Някои казват: "А вие не знаете ли каква хубава е моята дъщеря?" – Не, тя още не е твоя дъщеря. Ти знаеш ли, че тя е тринадесетото ребро? Някой момък се ожени за някоя мома, но животът им не върви. Защо? Защото той е взел чужда и я туря между ребрата си, но не подхожда. Тогава Бог казва: "Не е тази жената, която е направена от тебе." – "Да, но поп ни венча." – "Нищо, тя не е от Бога." Когато хората започнаха да се венчават тъй, както не е определил Бог, създаде се смъртта, за да екзекутира хората, та да могат да намерят своята половина и да я наместят. Като не намерим първия път своята половина, втори път ще я потърсим; ако и тогава не я намерим, трети път ще я потърсим, докато най-после я намерим.

Някой казва: "Моята жена е цяла царица." – Тя може да е царица, да е учена, но не е твоята сродна душа. Само когато ни се отворят очите, само тогава ще познаваме своите близки и ще ги обичаме. А това ще бъде, когато станем кротки хора. Земята – това е кротката жена. Кроткият мъж, който следва закона на Бога, ще наследи земята. Това се подразбира под Христовите думи:" Кротките ще наследят земята." Каквито и да сте, ако не служите на този закон, не може да наследите земята. Следователно, само чрез кротостта ще наследите тази кротка земя и ще разберете тези закони, които сега се разкриват.

Аз нахвърлям моите мисли тъй, както слънцето своите лъчи, и всеки ще ги възприеме тъй, както иска неговата душа, и ще твори с тях толкова, колкото е изкуството на неговата душа, и всеки ще се облече тъй, както изисква неговият вкус. Аз не искам всички да сте еднакви. Всеки може да бъде кротък по различен начин. Един може да бъде кротък като карамфил, друг – като роза, като теменужка, но всички бъдете кротки. Това свири царският син със своя кавал: "Диу – диу – диу, кротките ще наследят земята. Диу – диу – диу!" Българският кавал казва: "Чистите по сърце ще наследят земята – диу – диу – диу."

Тъй ще засвири българската гайда или българският кавал и българинът ще вдигне ръце нагоре и ще заиграе.

Вдигането на ръцете нагоре значи, че ще трябва да цъфнете. Двете ръце, това са мъжът и жената. Мъже и жени, съединете се сега, дайте ръцете си. Как се ръкувате вие? Поставите долната част на ръката си в долната част на ръката на вашия приятел и отгоре поставите големия си пръст. Долната част на ръката е женският принцип, а големият пръст, който туряте отгоре, е мъжкият принцип. Ръкуването означава, че в името на Бога ще извършите това. Ние, жените, т. е. законът на Любовта, като се преплетем със закона на Мъдростта, ще освободим света от сегашното робство. И тъй, при всяко здрависване вложете мисълта си: "Тъй, братко, да започнем с Любов и Мъдрост и да ги преплетем, за да ни благослови Господ." Така искам да се здрависват всички българи. Като се срещнат, да си кажат: "Добре дошъл, братко, в името на Божията Любов, Мъдрост и Истина!"

25 януари 1921 г., неделя

1921_02_27 *Любовта*

ЛЮБОВТА

„Най-голяма е Любовта. „Бог е Любов“. (I. послание към Коринтяните, 13:13)

Тази сутрин ще ви говоря върху един стих, който поставям за основа на великата Божествена наука в света, а именно, върху стиха: „Бог е Любов".

Вие ще кажете: – Това го знаем! – Да, отчасти, но не в неговата пълнота. Аз ще задам една математическа задача, едно математическо съотношение. Ще започнем с неизвестните: x : y = xi : yi и w : m = e : a. Последната пропорция – това са елементите на висшата духовна математика. Хиксът, това е една величина от видимия, от реалния, от материалния свят. Този Х може да се определи много лесно. – Как? – Ще работите. Ще определите Х и У по същия начин, както могат да се определят двете неизвестни в следната задача: От два срещуположни града излизат две ядра войници, срещат се и се поздравяват. Едните запитват другите: – Колко сте вие на брой? Вторите отговарят: – Ако един от вас дойде при нас, ще станем два пъти повече от вас. А първите им казват: – Ако един от вас дойде при нас, ще станем, колкото сте вие. Онзи, който знае математическите правила, веднага ще намери на колко е равен Х и на колко У. А след като разрешите на какво са равни Х и У, т.е. видимият, материалният свят, тогава ще минете към духовния свят – xi : yi. Това са отвлечени истини.

„Бог е Любов". Аз вземам Любовта като принцип. Вън от Любовта ние не познаваме Бога. Той е само в Любовта. Понеже Любовта е достъпна за всички същества, няма органическо същество, няма жива материя в света, която по един или по друг начин да не е тясно свързана с Любовта, и да не се влияе от нея. Следователно, ние познаваме Бога в Любовта. И този Бог на Любовта не е вън, не е само във вселената, а е и вътре в нас. Една от заповедите в Писанието казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила". Разбирате смисъла на тази заповед.

Ще разгледам Любовта от четири гледища: като стремеж, като чувство, като сила и като принцип. Любовта като стремеж действа в сърцето, като чувство – в душата, като сила – в ума и като принцип – в духа. А това е целият цикъл на човешкото развитие от начало до край. Като се съединят началото и краят на едно място, образува се едно ново начало. Това ново начало, като се събере със своя край, ще образува друго ново начало. Следователно, това е един вечен процес в Божествения свят, без край и без

начало. Любовта като стремеж има свое начало. Например, някоя мома си стои спокойно в къщи, нищо не я тревожи, но един ден тя среща някой млад момък, веднага в нея се явява стремеж, започва да става неспокойна. Същото става и с момъка. Значи, настъпва началото на тяхното безпокойство. Аз казвам: Идва началото на тяхната любов като стремеж. – Какъв е краят? – Оженят се, народят им се деца. – Това свършек ли е на живота? – Не е. Сега настъпва второто проявление на любовта, проявлението й като чувство, което действа на душата. Това е по-висока степен на проявление на Любовта. Чувството се проявява между приятели и братя. Следователно, всеки, който има приятел, брат, трябва да е минал през първия огън на любовта. Докато не стане това, не можеш да изпиташ второто проявление. Братството е основано на любовта като чувство, чието проявление е в душата. Чрез чувството става поляризирането.

Стремежът – това са корените във физическия свят, а чувството – това са клоните. Стремежът върви към центъра на земята, а чувството – към Бога.

Любовта като сила се проявява само в светиите, в Христа, в хора, които са готови да защищават една Божествена кауза. Не можеш да имаш любовта, ако в тебе няма ум. Ето защо, всички онези, които са възприели истината и искат да защищават любовта, имат силата на Христа, силата на светиите и запечатват любовта си със жертви.

Любовта като принцип встъпва едва сега в света. Тя обгръща всичко. До любовта като сила има и омраза, и привличане, и отблъскване, и гладене и дращене. В любовта като принцип няма никакво противоречие. Тя примирява всички противоречия в света. За нея няма зло, а всичко е добро, възвишено. Всеки от вас, който иска да разбере смисъла на живота, не трябва да бяга от него, а трябва да премине през всичките му стадии, а именно, през корените, през клоните, през цвета, който е силата на любовта, и да опита плода му, който е принципът на любовта. Като минеш последователно през корените, клоните и цвета на любовта, ще дойдеш най-после в принципа – до плода на любовта, и той ще ти даде смисъла. Там е безсмъртието – свят, в който няма смърт, а има възкресение. За тази Любов се казва в Писанието, че тя е връзката на съвършенството.

И тъй, вие не можете да разберете любовта, докато не разберете своето сърце, докато не разберете елементите и силите, които се крият в него. Вие не можете да разберете любовта, докато не разберете чувствата, елементите и способностите на вашия ум. Вие не можете да разберете любовта, докато не разберете стремежите и силите на вашия дух. Изучаването на любовта е една велика наука, с която новото небе и новата

земя ще се занимават. Любовта е първият велик принцип на Бога, чрез който Той се проявява.

Аз не искам да ви говоря по този въпрос само на теория, но ще ви докажа, че любовта има съотношение към сърцето като стремеж, към душата като чувство, към ума като сила и към духа като принцип. Следователно, всеки от вас може да знае, каква е неговата любов. – Как? – По биенето, по пулсирането на вашето сърце. Пулсът на сърцето – това е тактът на любовта. Кръвообращението е също във връзка с любовта. В деня, когато човек престане да люби, и сърцето престава да тупа. Когато някои мразят, това е негативната страна на любовта. Тогава се явява сърцебиене. Сърцето понякога бие повече, а понякога по-малко. Хората наричат това състояние сърцебиене, а аз казвам, че законът на любовта в такива хора не действа правилно. – Как ще се поправим? – Влезте във вашето сърце, във вашите чувства, в силата и в принципа на любовта, регулирайте ги и ще изпитате такава радост, каквато само светиите и праведните са изпитвали. Сърцебиенето ви ще изчезне. Тази наука е необходима за вас.

Аз ще бъда много принципален и реален по въпроса, който разглеждам.

Например, понякога почувствате любовта като стремеж и си казвате: – Хайде да се целунем. Тогава събират се двама, радват се един на друг като гугутки и се целуват. А след това казват: – Какво направихме! Аз не казвам, че целувките, са лошо нещо, но във всяка целувка трябва да има съдържание на любов. Всяка целувка, в която няма любов, е престъпление, а всяко престъпление носи след себе си нещастие или за сърцето, или за душата. Аз не съм от онези, които казват, че е грешно да се целуват хората. Може да се целувате, но как? – Ще се спрете, ще застанете пред Бога и ще запитате: Господи, мога ли да изкажа твоята любов? Ако Господ ви проговори и каже: Изкажи любовта ми – тогава може да се целунете. Но ако отидеш в името на Господа, туриш подписа Му и не дадеш никаква любов, това е престъпление, за което Господ ще те държи отговорен. Това е то кармата, кармичното престъпление с любовта от хората, които си играят с лъжливата любов.

Христос е изявление на тази Велика Любов. Следователно, като говоря за Христа, считам Го не като един отвлечен принцип, а като реално въплощение на Любовта. Любовта не е нещо отвлечено, а е нещо реално. Тя има форма, съдържание и смисъл. Който познава Любовта, ще познае и света. Ние познаваме света чрез Любовта. Дето има любов, има и живот, има движение, в нея всичко започва да живее. А дето няма любов, не може да има живот. И когато е казано, че Бог е Любов, с това се определя, че ако има любов, ще има проявление на Бога.

Някой ти казва: – Аз те обичам. – С какво? Със стремежа *ли*, с чувството, със силата или с принципа на любовта? Те са различни положения. Не трябва да лъжем. Той ще ти отговори: Обичам те със стремежа на любовта или с чувството на любовта, или със силата на любовта. Когато у тебе дойде силата на любовта, в ума и мислите ти ще настане яснота. Имаш ли любовта на чувствата, ако си тъжен, веднага ще станеш благ и радостен, ще бъдеш готов за всички жертви. Ако при тебе дойде човек, у когото има стремежа на любовта, той ще те направи активен. Дъщеря ви, която до онзи ден е била кротка като агне, започва да гледа към земята надолу. Тя иска да се прояви и казва: Аз искам да сляза в материята, да изуча живота. Казваме: Не трябва да грешим. Нищо, така само ще разберем елементите на любовта. В любовта като стремеж прегрешенията са неизбежни. Ние трябва да имаме в себе си стремежа и силата на любовта. В любовта има две поляризирания: като стремеж и като чувство, които се проявяват на физическия свят, и като сила, и като принцип, които принадлежат на Божествения свят. Това са две велики проявления на любовта.

Вие сте учили физиология. Кой е правилният пулс на сърцето? Правете наблюдения и забележете при всички ваши разположения, колко пъти сърцето удря в минута. Ще започнете с една велика наука. Следете, при ритъма на отклонението, между колко удара варира сърцето; при един отлив и прилив на сърцето, какъв ъгъл ще се образува. Този ъгъл ще бъде приблизително равен на 60° – законът на човешката еволюция. Когато имате приятно разположение на душата, пак четете броя на пулсиранията на сърцето. Например, някоя мома има стремеж към някой момък. Нека пресметне, колко туптения прави сърцето ѝ в една минута, като го срещне. По туптенето на сърцето си тя ще може да определи, дали той ще устои в любовта или ще я излъже, ще определи неговите бъдещи отношения и т.н. След като се разделят момата и момъкът и отпаднат духом, нека пак пресметнат броя на туптенията на сърцето. Като се усъмните в някого, пак изчислявайте, колко туптения прави сърцето ви. Забелязвайте си тези числа. Започнете да работите с висшата математика. Защо като се срещнат момък и мома, които имат стремеж един към друг, сърцето им трепва? Много естествено, трябва да трепне. Ако сърцето не трепне, няма живот в него. Майката, когато е бременна, нали усеща трепване, заиграване на детето в утробата ѝ? Тогава тя почва да се радва. Трепването показва, че Божествения живот идва, и Господ пита: Ти готова *ли* си да възприемеш този живот и да го обработиш? По същия начин Господ пита и момата, и момъка. А момата нищо не иска да знае. Тя мисли за шапки, за рокли, как да си нареди къщата, а за трепването на сърцето нищо не мисли. А трепването е важно, другите неща са второстепенни. Тази наука, за която ви говоря, е реална. Работете с тези числа.

Дохождате след това до втората стадия на любовта. Имате приятел, когото обичате с най-чисти, безкористни чувства. Забелязвате нещо интензивно във вас, следете биенето на сърцето. Намерете тези съотношения. Това ще бъде У (игрекът) от пропорцията. Изчислете, какво е биенето на вашето сърце, когато вашият приятел или брат е близо до вас или далеч от вас. Има една разлика.

Настъпва третата стадия на любовта, т.е. любовта като сила. Например, четете живота на някой светия или се срещате с човек, който е готов да се жертва за някоя идея, за човечеството и затова се отделя от майка, баща, напуща дома си. Веднага сърцето ви трепва. Прочетете броя на трептенията на сърцето си. Като ме слушате да говоря това, ще ми възразите:–Е, сега с такива ли работи ще се занимаваме? Има по-важни въпроси от тези. – Не, по-важни неща няма. Ако умеете да регулирате вашето сърце тъй, както Бог отначало го е създал, то ще регулира вашия ум, а умът ви ще даде условия на духа да се прояви. Всичко това е свързано едно с друго. Изпуснете ли най-малкото, ще изпуснете и най-голямото. Между малките и големите величини има съотношение. Това, което в Божествения свят е единица, във физическия е множество, а това, което във физическия свят е единица, в Божествения свят е множество. Много естествено е това. В Божествения свят, например, изтича една много голяма река като единица, и като слиза във физическия свят, всеки си отбива една малка вадичка от нея и образува една рекичка. Тези малки рекички, като отиват към Божествения свят, се събират и образуват една голяма река.

И тъй, всяка дисхармония в сърцето ви е дисхармония в любовта ви, и то: или в стремежа, или в чувствата, или в силата на вашата любов. Ако дисхармонията е в стремежа ви, ще търсите причината в сърцето си; ако дисхармонията е в чувствата ви, ще търсите причината в душата си; ако дисхармонията е в силата ви, ще търсите причината в ума си. Следователно, дисхармонията на вашето сърце, на вашия живот ще търсите в тези три области – в сърцето си, в душата си и в ума си. Имайте пред вид, че любовта без ум не може да се прояви, тя не е за глупави хора. Глупавите хора никога не са чувствали любов. Всички същества, които са лишени от любов, са лишени и от интелигентност, а всяко същество, което има любов е интелигентно. В същества, у които няма любов, тя се проявява като механически закон – движение, растене отвън навътре. А у онези, които имат любов, растенето става отвътре навън. Следователно, у учени хора, в които няма любов, които имат знания и събират сведения, цитират от различни места, у тях движението е отвън. Хора, у които има любов, растат отвътре навън, възприемат тази храна и я обработват. Ние, като

гледаме на хората с много знания, но без любов, казваме: Този човек няма тази любов към брата си.

Най-важното от всичко е да имаме един приятел, когото да обичаме. Кой е този приятел? – Той е Христос. Срещате някой учител, обиквате го. Кой е този учител? – Христос. В Неговия ум ще намерите смисъла на живота. Някоя мома има стремеж към някой момък. Отде произтича този стремеж? – Христос е в този стремеж, и Той не лъже никога. Онзи, който не лъже никога, наричам Христос, а онзи, който лъже и в стремежите, и в чувствата, и в силата, той е антихрист. Онзи, у когото стремежът в сърцето е правилен, чувствата в душата правилни, и силата в ума е правилна, той е Христос. В любовта не се допуща абсолютно никаква лъжа. И онзи, който би се опитал да оскверни тази любов, той носи проклятието, приема кармически нещастие. С това се започва и падането в любовта.

И тъй, като разрешите тези числа, ще намерите на колко са равни Х и У. Игрек запитва Х: „Колко сте?" Х отговаря: „Ако един от вас дойде при нас, ние ще бъдем два пъти колкото вас; но ако един от нас дойде при вас, ще станем толкова, колкото сте и вие". Значи Х = 7, У = 5. Това ще бъде така, ако работим с числата до 10, но ако от У към Х отиват не един, а 10, тогава Х ще бъде равен на 70, а У – равен на 50. Като разрешите това първо уравнение, ще пристъпите към Божественото уравнение,- дето ще търсите Божествените Х и У, на какво са равни. Онези от вас, които не са запознати с математиката, ще намерите някой математик да ви запознае с въображаемите, имагинерните числа. Ще кажете: Е, с тези ли хиксове ще се занимаваме сега? – Ами че всеки от вас е един голям хикс! Ще ви докажа това нещо. Я ми кажете, знаете ли часа, в който сте дошли на земята, знаете ли, откъде сте дошли и къде отивате? – Не знаете, не помните, кога сте родени. За Христа говорите, но не Го знаете. Исторически Го познавате, но като любов, като принцип не Го познавате. Опитали ли сте любовта като сила, като принцип? Имали ли сте опитността на някой светия? Опитали ли сте преживяванията на човек, който е готов да жертва всичко за приятеля си? Някои от вас имат тази опитност. За стремежа на любовха - там всинца сте герои, признавам ви правото. Като се говори за стремежа на любовта, нея я познават около 500 милиона души; като дойде до чувствата, тази любов я познават около един милион; а като се дойде до силата на любовта, едва ли ще се намерят в света десет хиляди души, които да я познават. И тъй: 500 милиона, един милион и десет хиляди, това са числа, от които можете да съставите три уравнения.

„Бог е Любов". Трябва да започнем правилно с любовта. Не търсете Бога в небето, но търсете Го тъй, както детето търси майка си, и както цветята – земята. Спуснете корени дълбоко, влезте в материалния свят. След като

слезете 5, 10, 15, 20 метра надолу, у вас ще се яви желание да се поляризирате и да се качите нагоре. Тези две противоположни посоки създават желание за растене нагоре и надолу. По този закон ние примиряваме материалистите с идеалистите. Тогава в света идват материалистите, безбожните хора, както ги наричат, хора, у които има стремеж. Първите се спущат дълбоко в материята, те никога не са видели слънцето. Тези хора са корените, а идеалистите – това са клоните. Но ако нямахме материалисти, никога не щяхме да имаме идеалисти. Идеалистите казват на материалистите: Работете долу днес. Един ден вие ще се качите горе, ще познаете, че има Бог, а пък ние ще разберем, че има място, дето няма любов.

Не е все едно да те бодат с игла или да те гладят с ръка. Казват: Еди-кой си момък целунал някоя мома. Кое е по-добре: да я ухапи, да я набие или да я целуне? По-добре е да я целуне, отколкото да я ухапи или одращи, както е постъпвал едно време, когато е бил вълк. Следователно, целувката е един начин, да не си причиняват хората рани. – Едно време съм правил ужасни престъпления, а сега ще те целуна, за да видиш, че нямам нокти, нямам зъби, каквито имах тогава – казва момъкът на момата. Момата казва: – Колко е хубав моят възлюбен! – Защо е хубав? – Защото любовта е влязла в тоя вълк и го е укротила. Излезе ли си любовта от сърцето му, той става пак вълк. Че това е така, се вижда, когато я напусне. Започне да говори лошо за нея, търси начин да й отмъсти, иска да я набие, става цял звяр. А момата купува витриол, хвърля го в лицето му, прави го нещастен през целия му живот. И казват след това:–Колко е благороден човек! – Да, благороден е, докато има любов в сърцето му, а като излезе любовта от него, никакво благородство няма, той е цял демон. Това са хора лишени от любов. Няма защо да им се сърдим, те изпитват такива страдания и мъчения, каквито ние не познаваме. Всички грешници, престъпници изпитват големи мъчения. Вие още не сте изпитвали любов, не я познавате във всичките й проявления. Вашата любов е достигнала дотам, да не дращите с ноктите си и да не хапите със зъбите си. Любовта трябва да се прояви у вас и като чувство, т.е. не само да не хапи и дращи, но и да дава нещо от себе си. Майката е изпитала тази любов. Тя казва: Едно време аз удушвах от любов. Но сега туря рожбата си от едната гърда на другата и я кърми. Какво нещо е кърменето? То е цяла наука. Аз препоръчвам на майките и на бащите да изучават кърменето. Наблюдавайте, какъв е този закон на кърменето. Гледайте вашето дете, дали ще ви ущипе, дали плаче, дали ще ви хапи, и от това ще познаете, от каква еволюция е то.

Сега да се върнем към основния закон: „Бог е Любов". Вложете в себе си мисълта: Бог е Любов в Неговото първично проявление. Разберете ли тоя първи принцип, ще разберете всички последващи принципи; не разберете

ли първия принцип, нищо друго не можете да разберете.

Следователно, на всинца ви препоръчвам да се върнете към първия принцип, да разберете Бога като Любов. Схванете ли първия принцип, ще схванете и втория – принципът на мъдростта или на вярата. Любовта е принципът на сърцето и душата, а вярата – на ума и на духа. Това е поляризиране. Вярата произтича от Любовта. Тя е втори принцип. Теософите го наричат „будхи", еманация на втория Логос, който създава условия за живот. Само умът, интелигентността, може да създаде истински условия за правилния, възрастващия живот. Само умният, интелигентният човек може да се развива правилно. Глупавият не може. Някои ще кажат: Знанието възгордява. Не, знание без любов възгордява, а знанието с любов облагородява. Знание без първия принцип възгордява, т.е. става болезнено. Англичаните казват: Горделива плът, болезнена плът, т.е. такава, която не може да се лекува. То се отнася за човек, който много знае, но у когото няма любов.

И тъй, този Господ, когото туряме за основа на сърцето, на душата, на ума и на духа, това е Бог на Любовта. Той е основата на любовта. Като обиколи любовта през всички тези места, образува се цял един кръг. Следователно, пренасяйте любовта си от сърцето в душата, от душата в ума, от ума в духа и се съединете с Бога. Това са четири велики свята. Сърцето – това е астралният свят; душата – това е християнският рай – теософите го наричат „девакан"; а любовта като сила – това е менталният свят. Като влезете в умствения свят, там ще срещнете същества, които се занимават с любовта като сила. Любовта като принцип – това е светът на духа, т.е. Божественият свят. Като влезете в този свят, ще се качите при Бога и само там, по един опитен начин, ще можете да разрешите всички мъчнотии и ще разберете дълбоките причини на всичко, което става сега. Сега не се взирайте да видите нещо. Отвънка нищо няма да видите, но отправете ума, мисълта си към душата си.

Ще ви дам един метод за работа. Имаш един брат, един приятел, запитай се: Готов ли съм за този свой брат да дам половината от своето богатство. Мога ли да го оставя да разполага с всичко, което имам? Правете най-напред маневри в себе си да се проверявате и след 5 или 10 години дайте едно сражение. Някои от вас могат още първата година да дадат едно сражение, а някои след 10 години. И тогава ще опитате любовта като чувство. При тези проявления на любовта ще разберете всичко, което Бог дава, ще разберете неща, които не е позволено да се казват. Не се стремете да изказвате любовта си. Бъдете естествени! Някой казва на другиго: Аз много те обичам. Този твой другар те моли за една услуга, но не се минават и десет минути, откак ти си изявил своята любов и вече отказваш да

услужиш. В такъв случай, по-добре, не казвай, че обичаш. Кажеш ли, че обичаш някого, ти ангажирваш Бога, но не дадеш ли възможност Той да се прояви, ти си навличаш карма, вършиш престъпление. По-добре, мълчи! Като влеза в една къща, не казвам, че обичам хората в нея, а сядам на последното място, и ако има някой болен, не казвам, че ще го излекувам, но го питам, какво го боли, от кога го боли; взема пълно участие в болестта му, и той оздравява. Започват домашните му да говорят: Ами знаете ли, кой го излекува? Знаете ли, как го излекува? На всичко това аз мълча и се радвам, че моят Бог се е проявил. Вие направите някому добро, помогнете му, а после казвате: Да не бях аз, той беше изгубен. Благодарение на мене той се подкрепи. Знаете ли, на какво мязате? В Америка има една секта (Christian Sciensists), която поддържа, че в света материя не съществува и че болестите са фиктивни. При един от членовете на тая секта отишъл един господин със счупен крак да му помогне. Той му казал: – Ти трябва да знаеш, че материя не съществува, и да си внушиш мисълта, че кракът ти не е счупен. Болният се върнал в къщи, мъчил се дълго време да си внушава мисълта, че кракът му не е счупен, че няма болки и най-после успял – излекувал се. Американецът го срещнал и му казал: – Сега да ми заплатиш за лекуването. Благодарение на мене вече не страдаш. Пациентът отговорил: – Представи си, че ти е заплатено 10,000 долара. – Каквото е лекуването, такова е и плащането. Тя е същата наука. Когато боравим с реалния свят, ще боравим с факти: факт с факт. А когато говорим за отвлечени неща, там отвлечено на отвлечено ще отговаря. Не можем да разберем Божествения свят, докато не разберем реалния.

И тъй: Бог е Любов, а Любовта е връзката на съвършенството.

На какво се дължат всички раздори, които стават сега в света? Ще ви приведа един окултен разказ, който вие сами ще разтълкувате и приложите в живота. Нямам ни най-малко намерение да засегна някого, но ви давам начин, как да тъчете, как да работите. Когато Господ направил света, явила се водата при Него и Го запитала: – Какво е моето предназначение? – Ще слезеш долу да поливаш цветята, дърветата, за да цъфтят и зреят, ще поиш земята и всичко, което е по нея. Слязла тя на земята и започнала да извършва службата си. Слънцето като я видяло, влюбило се в нея и започнало да я тегли нагоре, карало я да се изпарява. Като се качила горе в пространството, взели да се карат за нея. От тази препирня, водата се смразила и във вид на сняг отново паднала на земята. Водата се зарадвала за тази хубава, бяла премяна, обаче, един вол излязъл от своя обор и като видял земята покрита със сняг, запитал се: Какво е тава бяло, но студено? Погледал, позамислил се и оставил изверженията си върху снега. Водата се наскърбила, задето волът нацапал премяната й. Другият й възлюбен, който се скарал за нея със слънцето, когато тя била

горе в пространството, казал на слънцето: Сега можеш да си я вземеш. Мен не ми трябва сега тя. Водата се оплакала на слънцето, задето пострадала тъй жестоко. Слънцето пекнало силно, стопило снега, и водата се просмукала от земята, откъдето наново, като чисти, студени извори, излязла пак на повърхността на земята. Изверженията на вола се обърнали на тор, върху който израсли най-хубавите плодни дървета. Бялото ще се стопи, а извержението ще стане тор, върху който ще израснат хубави плодни дървета. Следователно, тези две противоречия в света ще се примирят. Слънцето, като стане възлюбен, ще напече и ще донесе радост. Любовта като напече, всички недоразумения ще изчезнат, и злото и доброто ще се примирят; от студената вода ще излезат чисти, кристални извори, които ще утоляват жаждата на уморените пътници, а от изцапаната дреха ще израснат хубави плодове.

Следователно, от гледището на Любовта, всички страдания, които сега преживяваме, ще се превърнат в една велика, стройна наука за човешкото сърце, душа, ум и дух. Заемете се да разрешите тази задача: w : m = e : a. Това са четирите проявления на Любовта. В Любовта: w : m = e : a. С това ще турите основа на новата наука на живота, на възпитанието. Ще започнете като цигуларя, не само да нагласявате своята цигулка, но и да знаете да свирите, защото Любовта е най-великата ария, симфония в света. И който може да свири и пее това, което тя е написала, той е истински човек, ангел, светия, Бог. В бъдеще ще се учим да пеем и свирим в Любовта. Когато сме наскърбени, няма да казваме, че сме нещастни, но ще казваме, че сме в минорно настроение. Когато сме радостни, ще казваме, че сме в мажорно настроение. Минорната гама – това е стремеж надолу, мажорната – стремеж нагоре, а хроматическата гама – това са процеси, които отиват отгоре надолу и отдолу нагоре.

Сега, като излезете от тук, искам да останете с идеята – да разберете любовта като стремеж, като чувство, като сила и като принцип.

Биенето на сърцето има влияние косвено върху дишането, а дишането има косвена връзка с кръвообращението и пречистването на кръвта. Ето защо, всички съвременни болести се пораждат от неправилното разбиране на любовта, от неправилното дишане и окисляване в организма. Следователно, всички тела у човека се заразяват отдолу нагоре, затова трябва да работим в тези четири области, за да пречистим душата си. В християнството се казва, че трябва да се покаем. Значи, то се отнася до стремежа на любовта. След това идва раждане и новораждане. То се отнася до чувствата на любовта, до душата. Посвещението – до ума. И най-после идва възкресението, то се отнася до силата на духа, сиреч, до любовта като принцип. И тъй, в Любовта има два процеса: в сърцето и душата, в ума и в

духа. Като минавате през тези процеси, ще минавате през всички степени на вашето развитие. Работете едновременно в сърцето, в душата, в ума и в духа си. Между ума и духа има едно прекръстосване, защото умът е мъжът на сърцето, а душата е невестата на духа. Когато казваме, че Бог е създал човека по свой образ, то значи, че го е създал по образа на своята Любов, защото трябва да знаете, че Любовта е първият образ на Бога. Тъй че, думите „по образ" значат „по любов". Един красив образ – то е Неговата Любов. Познавате ли Любовта, познавате и Божието лице. Не познавате ли Любовта, Бог за вас е безличен. „По подобие", това значи „по ум". Когато се каже, че човек е направен по образ и подобие Божие, подразбира се, че е направен по Любовта и Мъдростта на Бога. Следователно, ако искаме да приличаме на Бога, трябва да имаме Неговата Любов и Неговата Мъдрост.

Вторият процес е слизането на човека, съгрешаването. В този човек сърцето е от пръст, то е променчиво. След това Бог му вдъхнал дихание на живот, то е вторият процес – слизане на душата и на духа във физическия свят.

Това, което ви давам, е, за да работите върху него, а не за философия. В него има много недоизказано. Има една велика Божествена наука. А туй що ви говорих, е само предисловие, въведение във великата наука на Любовта. Проучете това въведение, спрете се върху четирите отдела: на сърцето, на душата, на ума и на духа. Това са четири области на този велик свят, който Бог е създал. Ние сме призовани да опитаме този Бог и да Го проповядваме на света. Има само един Господ. Той е Господ на Любовта като стремеж, като чувство, като сила и като принцип. Любовта като принцип е във всичко и над всичко.

И тъй, ако ме пита някой, какъв съм, отговарям: Аз принадлежа на Любовта като принцип, познавам Бога само като Любов и Му служа. Христос е изявление на Бога на Любовта, а материалният свят е материализираната Любов на Бога. Целият физически свят е едно изявление на Бога, материализиране на Бога. Следователно, като познаем физическия свят, ще познаем Бога. Не мислете, че като напуснете този свят, ще отидете в по-добър. Като го напуснеш, къде ще отидеш? Не роптай против този свят, но виж Божественото в своя брат. Ще кажеш: – Защо Бог е създал този грешник, този блудник? – Не, вникни, спри се. Някой вол е изхвърлил изверженията си върху него. Но що от това? Слънцето като пекне, ще го изкачи пак нагоре. Не се смущавайте, нека грешат хората. Този свят е отлично, хармонично създаден. Аз всякога се радвам, като го гледам. Като гледам това изверженение, казвам си: Много хубаво е то, върху него ще израснат най-хубавите плодни дървета. А от този нацапан сняг какви хубави студени извори ще се образуват, когато го

напече слънцето! Ще примирим и едното, и другото състояние. Ако си бял и студен, не се обезсърчавай; ако си един вол и правиш понякога пакости, пак не се обезсърчавай. Това са символи, които означават една велика истина. Ако не можеш да разбереш доброто в най-малките му проявления, как ще го разбереш в най-великото? Ако не можеш да прецениш една капка вода, как ще прецениш повече? Преценете Бога като Любов и не Му се сърдете. Всеки ден подигайте съзнанието си нагоре и Му кажете: – Излъга ме възлюбеният като стремеж, изцапа ме. Той ще ви отговори: – Ти си в стремежа на любовта, качи се една стъпка по-горе. Качиш се една стъпка по-горе и казваш: – И тук ме излъгаха. И брат ми не е такъв, какъвто го мислех. – Да, и тук ще намериш едно противоречие. Тогаз изкачи се горе в ума си. Като се качиш в принципа на Любовта, там ще намериш причината на всички неща, които стават, и всичко ще разбереш. Питате: – Как да се примирим? Примири ни ти. – Аз не съм дошъл да ви примирявам. Скарате се, викате мене. Като извършихте греха, питахте ли ме? Не е наука да примиряваш. Аз проповядвам една велика наука на Любовта. Някой изхвърлил изверженията си върху другиго. Добре е направил. Някой е студен. Добре е и това. Това е един процес. Аз проповядвам Любовта във велик смисъл, – любов активна, любов на целувки, но със съдържание, любов на чувства, но интензивна, благородна, любов на сила, но да има в тази сила светлина. Където и да влезем, да има любов! Когато видя, че някоя душа страда, аз не плача за нея, не се сърдя на вола, че я нацапал, но й казвам: Изпари се, качи се по-горе или стопи се, влез в земята, слезни по-долу и излез като извор. Не се смущавай.

Това е велика наука на Любовта, която ще разреши всичко. Това, което виждате сега в света, противоречията в домовете и обществата, това е един временен процес, който се дължи на неразбиране на Любовта. Върху това трябва да се спрем.

Сега искам от вас да мислите, да се стремите, да имате горещи сърца, да бъдете герои, да не ви е страх от Любовта. Всички да сте пълни с чувства, а да не сте като баби. Искам да бъдете философи, а не да предъвквате, кой какво казал, кой учен как мисли по този или онзи въпрос, и т.н. Бих желал всички да имате сърца, души, умове, които да действат. Като се срещнем тогава, ще има между нас пълна обмяна. Това е новото учение. Всичко старо да се забрави. Не се противете, не спорете. Нямаме време за спорене. Ще кажете: Еди-кой си вол оставил там нещо от своите изверження. Това го зная. Кажете си: Всеки от нас има велика мисия в света. Трябва да бъдем герои, да бъдем по образ и подобие на Бога, и тогава всички наши братя, заминали преди милиони и милиарди години, ще се съединят с нас. Тези братя са: серафимите – братя на Любовта; херувимите – братя на хармонията; престолите — на волята; господствата – на радостта,

интелигентността; силите – на движението и растенето; властите – братя на външните форми, изкуството; началствата – братя на времето, състоянието и такта; архангелите – на топлината и огъня; ангелите — носителите на живота и растителността, които приготовляват живота. Последният – десетият чин ще заемат напредналите човешки души. Да се съединим с тези братя! Всички заедно ще засвирим и тогава ще чуем Христовия глас: Елате вие, деца, благословени от Отца моего, и наследете новото царство, новото небе и новата земя на Любовта, които съм приготвил за вас.

Това е учението на Любовта.

Беседа от Учителя, държана в София на 27 февруари, 1921 г.

1921_03_06 Вярата
Неделни Беседи,
06.03.1921 10:00 Неделя

ВЯРАТА

Беинса Дуно

А сега остават тези трите:
вяра, надежда, любов.*

Днешната ми беседа ще бъде върху втория принцип на човешкия живот — вярата. Аз вземам думата "вяра", понеже нямаме по-добра дума от нея. Вземам я в най-широк смисъл и правя различие между вяра и вярване. Във вярата не може да има никакви противоречия. Тя изключва всяко съмнение. А вярванията допущат наполовина съмнения. Може да вярваш, че ще станеш добър, но може да вярваш, че ще станеш и лош; може да вярваш, че ще живееш, но може да вярваш, че ще умреш. Днес хората се въздигат, страдат и умират все от вярвания. Светът е пълен все с вярвания. Всички учени и религиозни хора учат само вярвания. Но това вярване не е донесло нито спасението, нито свободата, нито знанието, нито любовта, които очакваме, защото е вярване. Не казвам, че вярването е лошо, но то е само предговор на вярата.

Ще засегна вярата от четири гледища, а именно: ще я разгледам като стремеж подсъзнателен в сърцето, като чувство съзнателно в душата, като сила самосъзнателна в ума, и като принцип свръхсъзнателен в духа, или научно казано, като стремеж в подсъзнанието, като чувство в съзнанието, като сила в съзнанието и като принцип в свръхсъзнанието. Сега пазете тези съотношения. Аз ще говоря по въпроса принципиално. Нямам за цел да защищавам никаква ограничена кауза, никакво ограничено учение. Целта ми е да говоря за истината тъй, както си е.

Вярата е принцип на човешкия ум. Значи, началото на човешкия ум, това е вярата, или в друг смисъл казано, умът е съграден върху основите на вярата. Вярата свързва човешкия ум и интелект с хармонията в природата и му дава подтик за развиване и изучаване законите на Битието. Сега като ме слушате, бъдете тъй добри да оставите настрана само за един час всички ваши предубеждения. Не да ги изхвърлите, а да оставите раницата с вашите вярвания и заблуждения настрана, докато ви поолекне. Като ме изслушате, пак си я турете на гърба и си вървете. Нямам нищо против това. Иначе ще заприличате на онзи българин с тежкия товар, който бил настигнат по пътя от един колар. Коларят, като видял колко е тежък

товарът на пътника, предложил му да се качи на колата. Пътникът се качил на колата, седнал в нея, но товара си не свалял от гърба. — Свали си товара, приятелю, и го остави настрана в колата — му казал коларят. — Не искам да ти правя затруднения — отговорил пътникът. — Не, ти мене не затрудняваш, а себе си. Моето желание е товарът да слезе от гърба ти. Аз приех тебе и товара ти еднакво да си почивате. И за двама ви има достатъчно място в моята кола. Като се качим на Божествената кола, ние трябва да свалим товара си и да си отпочинем.

Следователно всеки от вас, който иска да има просветен ум в каквото и да е направление, който иска да изследва природата в каквато и да е област, трябва да се стреми да влезе във връзка с живата природа, трябва да има вяра. Аз не съм от ония, които казват, че трябва да се стремим и развиваме само в една посока. Философски казано, всички посоки създават една истинска посока, която е Истината. Затова ние трябва да се стремим във всички посоки, защото от гледището на вярата всички посоки са добри. Може в някои от тия посоки да дойдат и страдания, но те са път за изправяне. Когато дойдат върху нас тия страдания, те показват, че в миналото ние сме нарушили Божествените закони, съзвучието на Божествения свят, от което нарушение се е родило злото в сегашния свят. И като не разбираме, ние постоянно се питаме от що е това зло? Ако вие прережите една електрическа жица от инсталацията, в която постоянно тече електрически ток, и я уловите с ръцете си, знаете ли какво ще стане с вас? Тази жица е безопасна, докато си стои спокойно, но прережите ли я, тя става опасна. Ако стоите върху един кюнец от канализацията, вие сте на безопасно място, но речете ли да пробиете една дупка, да видите, какво има в кюнеца, вие ще пострадате и трябва да бягате надалеч. Защо? — Защото пробихте кюнеца и течението на водата се измества, тя ще ви залее. Съвременните хора са интересни. Те, като малките деца, носят длета и казват: Хайде тук да пробием кюнеца, хайде там. Като дойде опасността, казват: Бягайте сега! Някой химик — професор, стои в лабораторията, държи ретортата, прави опити; пукне се ретортата, пръсне се течността, бяга професорът настрана, всичко се разваля. Казвам: Този професор е пробил кюнеца. Не е само този начинът за изследване, има и друг начин.

Когато искате да тонирате вашия ум, да го пречистите, непременно трябва да внесете във вас вярата. Някой ще възрази: С вяра нищо не става. — Всичко с вяра става, а нищо без вяра не става. Докато имате вяра, вашият ум ще бъде здрав, силен, гениален, всичко може да направи. В момента, когато напуснете вярата, умът ви ще се раздвои, в него ще се образуват пукнатини и вие сте изгубени. Знаете ли какво става с такива хора? — Започват една работа, един час работят, отчайват се, работата им не върви. Дойде пак вярата, пак започнат работа. Работят един час, отново я

напущат.

И тъй, в света едни хора работят, други стоят по кафенетата, въртят си палците, не работят. Изгубили са вярата! Какво да се прави с тези хора? — Внесете вяра в ума им и те са спасени. Аз ще ви приведа един окултен разказ, който трябва да имате всякога в ума си, когато разсъждавате върху вярата. В древно време имало един царски син, който се влюбил в една слугиня, която била много умна, интелигентна и красива. Решил да се ожени за нея. Момата се зарадвала много и си казала: Сега животът ми има смисъл. Този царски син ще ми доставя всичко, за което съм мечтала. Тя си въобразявала, че ще има прекрасни палати, с много стаи, дето ще є прислужват придворни дами. Той, наистина, є направил голям палат и освен това є обещал всичко, за което тя си мечтала, но като се оженили, той є казал: Моля ти се, в моя палат не искам да има никакви слугини, за да не ми напомнят за твоя низък произход. Ти сама ще чистиш тоя палат и ще нареждаш всичко.

Когато вярата се появи в човешкия ум, умът ще ти каже: Аз не искам в моя палат да има слугини. Кои са тези слугини? Вие не знаете нищо и си казвате: Чакайте да видя какво е казал еди-кой си автор, какво е казал Кант! И Кант е човек като тебе. Може да е изказал много хубави мисли, но не трябва да се осланяш на него. Какво е казал Кант в съчинението си "Критика на чистия разум"? — Той е казал, че нещата са непостижими. Това е 50% вярно. За човек, който има вяра, всичко в света е постижимо. Следователно постижими или непостижими са нещата, това зависи от вярата. Вярата обема времето, а времето е процес на Божествения разум. То е такт на Божествената хармония. Вярата определя отношението на тоновете, съчетанията вътре в тази Божествена хармония. Тя определя още и съотношенията на нашите мисли. Всяка мисъл е тон в нашия ум. И ако имаме вяра, всички наши мисли ще образуват една величествена Божествена хармония.

И тъй, вярата трябва да започне от сърцето, във вашето подсъзнание — там трябва да се вложи този светъл лъч на разумния стремеж. Като си лягаш вечер, вложи в ума си следната мисъл: вярата, в която аз живея, ще внесе Божествената хармония в стремежите на моето сърце. Легни си с тая мисъл, с пълно упование в твоето подсъзнание. Не философствувай, не мисли за последствията. Когато посееш някое житно зърно в земята, не мисли как ще израстне. То само по себе си ще извърши своята работа. Ако седнеш при него и мислиш как ще израстне, дали ще израстне или не и почнеш да го разравяш и заравяш, ти ще го развалиш, ще го спънеш, ще попречиш на развитието му. Така и някои хора възприемат една Божествена мисъл, но започват да разсъждават дали тя е Божествена или

не. Оставете тази мисъл да израстне във вашето съзнание! Докато една мисъл не порасне, не започне да се развива, не цъфне, не завърже, не даде плод и тоя плод не узрее, не я бутайте. Не може да се познае дали е Божествена или не. Не може да се познае Божествената истина, която е вложена в нея. Затова нещо е необходимо време. Времето е израз на истината. Дето няма време, няма истина. Лъжата всякога съкращава времето. Всички, които заемат пари от банката с кратки срокове, не прокопсват. Те си променят полиците на всеки три месеца. Износно е полиците да бъдат с дълги срокове. В съвременната мисъл всички учения имат къси срокове. Ние не вярваме в късите срокове, а вярваме само в дългите срокове. Ние считаме дългия срок за едно закръглено движение на енергията вътре в душата.

Второто проявление на вярата е като чувство в съзнанието. Това значи: в даден момент ти да чувстваш, че твоята мисъл не може да бъде мисъл, докато не се проектира в материалния свят. Тази мисъл трябва да добие правилна форма, защото правилното мислене не е нищо друго, освен мисълта ти да има правилно съчетание със законите, в които живееш. Ако мисълта ти не добие правилна форма, ще прилича на грозна жена, а грозните хора не ги обичаме. Следователно грозните форми произвеждат в ума ни дисхармонично впечатление. Красотата е едно качество на мисълта, затова мисълта в нас трябва да бъде красива. Ако ти не чувстваш, че твоята мисъл е права, ще започнеш да я проверяваш с други хора, но с това ще изпаднеш в другата крайност. Защо? — Защото и те може да се намират в същото състояние. Тогава как ще провериш дали твоята мисъл е права или не? Следователно първото нещо, което трябва да имаш предвид, е следното: да вярваш, че твоята душа чувствува нещата правилно. Душата никога не лъже. В душата на човека няма никаква лъжа!

Третото проявление на вярата е в силата на мисълта. Вашата мисъл трябва да има сила.Вътре в нея трябва да има движение и разширение, т.е. тя трябва да бъде производителна, да можеш да вършиш всяка работа с нея. Вие може да опитате силата на вашата мисъл. Ако вашата мисъл е правилна и върви хармонично във всяко отношение, т.е. има правилен стремеж в сърцето, правилни чувствувания в душата, правилно разширение в ума, тогава, ако имате каквато и да е рана на ръката си, като съсредоточите мисълта си върху нея, тя бързо — в пет-десет минути или в един-два деня, според раната, ще заздравее.

Всички катастрофи, които стават сега — и в обществената, и в политическата, и в научната област, се дължат на туй разстройство на нашия ум, който не е турил вярата за основа в живота. Ние живеем с вярвания в света. Отде дохождат всички катастрофи в света? — Те

дохождат от това, че ние сме се усъмнили в Бога, във великия закон на Любовта и казваме, че Бог не е Любов и че човек за човека е вълк. А този вълк Бог го е създал. Тогава, каква философия, какъв смисъл има животът, когато най-възвишеното нещо в света ние наричаме вълк? А вълкът е отрицание на любовта, отрицание на вярата. Следователно всеки човек може да стане вълк. Щом изгубите любовта си, вие сте един вълк, мечка, тигър, лисица, защото тези диви животни са отрицателните качества на великата добродетел, която наричаме Любов. Вярата пък определя защо ние страдаме. Казвам: Ти си изгубил любовта си, затова си вълк. — Как ще се поправя? — Като внесеш любовта в сърцето си, тя ще внесе вярата и ще се повдигнеш, ще бъдеш един ангел, да служиш в Божествения свят.

Въоръжете ума си с вяра, а не с вярвания, защото вярванията са религиозни, езически системи, които се явяват като резултат от опитите на миналото. Съвременните религии са един опит за изправяне на човечеството. Аз не ги осъждам, но казвам, че всички религии имат стремеж да помагат на човечеството. И всички велики Учители дохождат между това човечество, за да го издигнат, за да му помогнат, понеже са служители на великия Божествен закон. Но техните последователи са изопачили тоя закон, спрели са се само на външната му страна и така са изопачили живота. Те са създали така вярванията. Дохожда лекар и ти казва: В мене вярвай, аз ще ти помогна. Започва днес една инжекция, утре друга, изхарчиш много пари, но нищо не помага. Дойде попът, опее те. Не, не, в такъв лекар да не вярваш, а само в онзи, който носи любовта като принцип. Ако лекарят или приятелят ти носи тоя принцип на Любовта в себе си, приеми го, но ако не го носи, може той да бъде учител, свещеник, лекар, затвори вратата си за него, не го приемай, нека остане вън.

Писанието казва: "Без вяра не може да се угоди на Бога". Аз превеждам тези думи тъй: без ум, без мъдрост не може да се угоди на Бога. Кои деца радват родителите? Нали умните, послушните деца? Глупаво, пакостно дете не радва родителите си. Всеки, който внася радост и веселие, той е умен. Умните синове и дъщери, умните приятели, учители, свещеници, те са хора на вярата. Като запиташ сега тези хора дали има задгробен живот, те се съмняват и казват: Кой знае? Науката още не го е доказала. Но кой е по-напреднал: науката ли или ние? Ами кой създаде науката, тя ли нас или ние нея? Ние сме като старите езически народи, които си създаваха образ като тях, падаха на колене пред своя идол Ваал и го молеха: Покажи ни де е истината? Така и ние осем хиляди години се молим на науката да ни покаже де е истината. Нищо няма да ни покаже тя. Има една наука, на която трябва да разчитаме. Тя е Божествената наука, науката на човешкия дух на любовта, на която вторият принцип е вярата. Тя е неизменна наука, не се мени. Съвременната наука е човешка, тя е наука на вярванията, на

хипотезите. А в науката на вярата всичко е определено точно, математически. В нея всичко е точно предвидено, както в техниката, както в организма.

Ние казваме, че стомахът не е интелигентен, работи чисто механически. Не, той е отличен химик. Като му дадете нужните условия, той работи много по-добре, отколкото нашите химици. В него влиза храна необработена, несмляна и веднага той отделя съответни сокове за смилането и разтварянето на храните. След няколко часова работа тъй смляната храна преминава в червата, за да си задържат те от нея, което им е потребно, после се разнася чрез кръвта по целия организъм. Белите дробове не са едно духало, както някои казват, и те работят по известни закони. Също така и мозъкът си свършва добре работата. А ние, съвременните хора, които се мислим за умни, интелигентни, какви ли гупости не правим! Мъжът, като не може да изправи жена си, набие я хубаво. Учителят, като не може да поправи ученика си, изпъжда го вън от училището. Свещеникът, като не може да изправи паството си, отлъчва го от църквата, обявява пасомите си за еретици. Държавата, като не може да поправи някои от поданиците си, изпраща ги в затвора, на бесилката. И всички съвременни държави правят специални заведения за провинилите се свои поданици.Това са заведения на вашите глупости, за които ще ви съдят! Така пише горе, в невидимия свят. Това са полици, които един ден ще се плащат. Да не мислят разните министри и властвуващи лица, че един ден няма да отговарят за ония стотици и хиляди хора, които те са затворили в тъмница! Не, небето и земята ще преминат, но нито една рязка от закона не ще се измени, докато не дойде всичко в първоначалното си състояние. Тъй е било от памтивека, тъй ще бъде и до скончание века. И не само в България, но и навсякъде.

Като говоря за скончание на века, разбирам свършване на нашите глупости и начало на Божествената хармония в света, на онази велика мисъл, за която ви говоря. И като се срещем, тогава няма да питаме: Ти вълк ли си или не? Казвам: Опитайте ноктите ми, опитайте зъбите ми! Ако имам такива, вълк съм, ако нямам, не съм вълк. Тази вяра, благородното, разумното в човека не позволява да имаш никакви нокти, никакви зъби. Ноктите — това е кривата математика. Когато вълкът загуби любовта си, та не може да разшири своята мисъл, той застава на пътя, чака да мине някоя овца, да я хване и да я изяде. Защо постъпва така? Той казва: Както вие, господа, имате право да си купувате консерви от вашите дюкяни, така и аз имам право да си купя от Божествения дюкян една консерва, затова отварям запушалката и я изяждам. Но в Божествения свят е забранено да се ядат консерви. Там няма никакви консерви. Според Божествения закон, вълкът като срещне овцата, трябва да є каже: Аз съм много гладен. Можеш

ли по закона на любовта да се пожертвуваш за мене? Ако овцата се съгласи, той може да я изяде; ако не се съгласи, ще почака да мине втора, трета, докато се намери някоя да се пожертвува. Ако не се съгласи никоя овца, той ще се нахрани с корени. Едно време така е живял вълкът. Това ще ви го докажа. То не е фигура, а велик закон. Когато вълкът постои седем-осем дни гладен, казва си: Колко съм глупав! Едно време аз другояче се хранех. Отива в гората и се нахранва с корени. Ако не се е хранил някога така, отде ще му дойде тази мисъл? Значи, той е живял и при други условия.

И сега нас, съвременните хора, трябва да ни остави Господ десетина дни гладни, за да ни научи, че и по друг начин може да се живее. Ще отидем в гората, ще извадим сладки коренчета и ще се нахраним. И така може да се живее. Съвременните лекари ще ни обясняват какви са елементите на консервите, какви елементи са необходими за нашия организъм и чрез какви храни ще си ги доставим. Не съм против това, но то не е култура. Имайте предвид, че всяка органическа храна, която употребявате, колкото чиста и да е тя, винаги носи своите отрови и причинява отлагания. Няма същество, което да не умре, щом се храни с органическа храна. И човек е почнал да умира, откакто е почнал да се храни с такава храна, защото във всяко органическо същество има чисто и нечисто поляризиране. Наблюдавайте как котката изяжда мишките. Тя улови една мишка и изяжда всичко в нея. Ако котката, която е такава чистница, би яла както трябва, тя би живяла много повече. Тя казва: Според нашата наука, аз не мога да се бавя, да губя време, гладна съм, затова те изяждам цяла. Така и мъжът — дойде си от работа и казва на жена си: Скоро, гладен съм. Ако не е сготвено, да му мисли жената! Това не е наука. Ние трябва да започнем с тия основни неща в живота.

Сега ви остава да се запознаете с вярата като принцип, за да разберете онова нейно проявление, което примирява всички противоречия в живота. Ще ви покажа как се явяват противоречията. Например двама млади се любят. Когато любовта се проявява като принцип, и двамата са готови да бягат от дома. Казвам: Герои са и двамата. Когато се роди първото им дете и майката започне да го кърми, вижда наоколо си, че условията са неблагоприятни и любовта между тях почва постепенно да охлажда. Защо? — Защото те не са разбрали любовта във всичките ѝ страни, в дълбокия ѝ смисъл, че тя трябва да се поддържа с разумност. Когато една птичка прави гнездото си върху клоните на дърветата, тя избира такива клончета, които са запазени даже и от най-слабия вятър и от бурите. Тъй че тя го съгражда много по-умно от всеки инженер. Тя схваща къде са благоприятните условия за съграждане на гнездото и там снася яйцата си. А съвремените хора казват: Ние можем и без гнездо, без добри условия да

снесем яйцата си. И наистина, снасят ги, но после отиват да ги излюпват в “Майчин дом”. Това е културата на кукувиците — те снасят яйцата си в чуждо гнездо. Питайте някой естественик, отде се е зародила идеята в кукувицата да снася яйцата си в чужди гнезда? Някой ще отговори: Господ е наредил така. Не, Господ не казал това. Има много кукувици, при това интелигентни, които снасят своите яйца все в чужди гнезда. Знаете ли свойствата на кукувицата? Тя избира гнезда на слаби птички, та като се излюпи кукувичето, то, като по-силно, изхвърля другите малки птичета от гнездото. Така постъпвате и вие с вашите идеи. Изхвърляте другата, но вашата е пак кукувича. Сега разрешете какво означава тази кукувица. Ако ти приемеш една Божествена мисъл и ако тя не те научи как да се поставиш в хармония с Божествения закон в природата, ако не се внесе любов към хората, какво те ползува тя, защо ти е тази мисъл? Една мисъл може да ти донесе и съмнение. Следователно, без вяра не може да се служи на Любовта, без вяра не може да се угоди на Бога на Мъдростта.

Като прочетете 8. глава от Притчите, от 29. стих надолу, ще видите, че там се говори за мъдростта, а тук говорим за вярата
Като полагаше закона си на морето —
Да не престъпят водите повелението Му
(водата, морето, това е съвременният свят),
Когато нареждаше основанията на земята
(под “основание на земята” се разбират нашите и всички органически тела),
Тогаз бях при него и устроявах всичко;
И аз му бях наслаждение всеки ден
И веселях се всякога пред него.
Веселях се на обитаемата негова земя;
И наслаждението ми беше с человеческите
синове.
(Тук се говори не за сегашните човешки синове, а за тогавашните, които са живели с вяра — носителка на любовта.)
Сега, прочее, послушайте ме, о чеда;
И блажени са, които пазят пътищата ми.
Послушайте поучение и ставайте мъдри.
И не отхвърляйте го.
Блажен е този човек, който ме слуша.
И бди всеки ден при моите двери,
И очаква при стълповете на вратата ми.
Защото, който ме намери, ще намери живот
И ще вземе благословение от Господа.
(“Който ме намери “, това значи: който намери вярата, ще намери живота. От него ще изчезне всяко съмнение. Новото съзнание ще дойде в него, една

нова интелигентност ще го възпламени и той ще каже: Сега вече разбирам смисъла на живота.)
А който съгреши против мене,
своята душа онеправдава.
Всички, които ме мразят, обичат смъртта.

Сегашните хора казват: Може и без вяра. Не, не, с безверие не може. Казвам: Не трябват вярвания, а вяра. Безверието и вярата, това са два полюса, защото безверникът може да стане вярващ, а човекът на вярата не може да се поляризира. Вярата е свързана с човешкия ум, с човешкия интелект, а умът е свързан с дишането. И понеже ние се намираме на границата на една нова еволюция в света, направили сме един ъгъл от 180°. Пътят, който сме извървели от деня на излизането ни от Божествената хармония, е път на слизане. Сега ние сме до дъното и започваме другата половина на тоя кръг, предстои ни да изминем друг ъгъл от 180°. Този е законът на еволюцията, при който ще изучавате нещата отдолу нагоре, а не както сега отгоре надолу. Само по този начин ще имате една опитност, много по-реална от по-раншната и по-достъпна за вашия ум. Затова всички източни твърдения трябва да се проверят от ново становище. Опитностите на източните и западните народи трябва да се проверят. И едните, и другите са 50% верни. И там ще влезе вярата. Всяка мисъл и всяка наука трябва да се проверява на опит и нищо да не се взема на доверие. Вярата подразбира жив опит, но опитът не става по един начин. Ако искаш да провериш една музикална пиеса, ще намериш един опитен музикант, а не обикновен, и от него ще разбереш дали тази музика е правилна. Ако искаш да разбереш свойствата на материята, ще намериш някой учен химик, който не пробива кюнци и не прави експлозии, и от него ще искаш да ти даде първите упътвания върху великите закони на материята. Материята, това е една реалност. В нейните сегашни форми тя е преходна. Следователно, ако се уповаваме на тези форми, ние се лъжем. Сегашните є форми ще преминат към други, които ще бъдат реални.

Сегашните наши мисли също са преходни. Всичките ни сегашни разбирания са само един предговор към онова правилно разбиране, което ще дойде. С тези си думи не искам да кажа, че сте невежи, че не разбирате нещата, но само констатирам, че причината на вашето невежество се дължи на това, че нямате вяра. А вярата е свързана с вашия ум. Следователно онзи, който няма вяра, не може да има и правилно дишане, защото умът е свързан с дишането. Умните хора дишат плавно и хармонично. Мисъл, която въздейства на дишането, тя е права. Наблюдавайте някоя красива жена или мъж, здрави по воля, сърце и ум, ще забележите красотата и пластичността в дишането им! Който не диша правилно, и мисълта му е неправилна. Някой писател ще пише някоя

статия, започва да размишлява, издишва издълбоко, после диша неравномерно, става, направя си цигара, разхожда се из стаята, пак сяда, пише. Статията е готова. Критиката започва да говори: Еди-кой си написал отлична статия. — Написал дим! Самата статия е толкова вярна, колкото и димът на цигарата му. Написал статия как да се поправи обществото. Преди да започне статията, той казва: Чакай да се прекръстя! Кръсти се. Не, приятелю, кръстът показва как да носиш мъчнотиите. Когато направиш кръст и кажеш: "Во имя Отца", запитай се: моята глава знае ли да мисли правилно? "И Сина" — любовта действува ли в сърцето ми? " И Светаго Духа" — силата на Бога в мене ли е? Това значи да направиш кръста и да прочетеш "Во имя Отца". Кръстът е нещо вътрешно. Някой казва: Да се прекръстим. Да, да се прекръстим с главата, със сърцето и със силата си. Като се прекръстите, кажете си: Дали Господ на Мъдростта е в ума ми? Имам ли вяра?

По какво се отличава човек с вяра от другите, у които няма вяра? По това, дали има страх. Във вярата няма страх. Някой казва: Да викаме лекар. Ако викаш лекар от страх, че си болен, ти ще умреш; ако го викаш с вяра като твой брат, твой приятел, ще оздравееш. Като викаш лекаря със страх, и лекарят ще се уплаши и ще каже, че положението е опасно, сам не се решава да лекува. Викат втори лекар, и той казва същото. Викат трети, събират се на консулт и най-после и тримата казват: Я ще оздравее, я не. Това мяза на положението на онзи циганин, който казал: В онзи дол я има вода, я не. Такава наука всеки я знае: "я ще оздравее, я не"; "може да е добра, но може да не е добра". Старите казват за момата: Ние знаем, може да е много добра, но може и да не е добра. Те не казват като циганина, например, "я е вярно, я не", но казват "може да е вярно, може и не". Някой пита: Ти какво мислиш за моята мисъл? — Е, може да е добра, вярна. Не може, а трябва да е вярна. И тогава казваме: Не знам, кой ще бъде спасен. Не знам кой ще бъде спасен; знам кой ще влезе в Царството Божие; знам кого Господ е избрал; знаят го и всички онези, които имат вяра. Няма скрито-покрито за вярващия. Скрито-покрито има, но кога? Само в престъпленията, само те се крият. И добрите дела трябва да са тайни. В този свят и добрите, и лошите хора трябва да се крият. Защо? Само злото може да е скрито. Лошият човек се крие да не го хванат и затворят в тъмница. Добрият, богатият човек се крие, да не го подведат под член четвърти от закона, та да му кажат: Ти си неприятел на народа, хайде в затвора. Ето защо, сега богатите отричат, че са богати, а едно време хората се хвалеха, че са богати, че имат пари. Днес всички богаташи искат да минат за сиромаси. Защо? — Защото има член четвърти. Това не е правилно мислене, това не е философия на живота. Волът, който оре на нивата и разделя браздите, казва: Аз съм, който ора. Да, защото има остен; а орачът е, който носи закона. И аз мисля, че ние сме минали това учение

на остена. Сега е учението на вярата.

Според новото учение, всеки сам трябва да опита своята мисъл вярна ли е. Ще представя мисълта си на брата си и ще го оставя той да я възприеме. Той няма да ме пита вярна ли е мисълта ми. Защо? — Защото съм опитал мисълта си деветдесет и девет пъти. Не само аз, но хората от осем хиляди години насам са опитвали този велик закон. И вие може да го опитате. Днес ви говоря за вярата. Кажете: Ние ще живеем с вяра. Внесете в себе си вярата и започнете да работите с нея. Не мислете как гледат хората на вас, дали сте интелигентни или не. Е, хубаво, като сте интелигентни, ще ви дам да разрешите една задача:

a i :a = bi : b = ci : c

Какво ще разберете от тази задача? Тя е задача, която определя отношенията на невидимия свят към видимия. Когато става известно явление във физическия свят, съответното явление става и в невидимия. Такъв е законът. Когата един човек се ражда на земята, едновременно с него друг се ражда на небето. Когато някой умира на земята, и на небето умира някой. Когато един човек умира на земята, за небето той се ражда, т.е. за да отиде един човек от земята на небето, трябва друг да дойде на земята. Те се заместят. Между величините има известно съотношение. Някой пита: Защо трябва да умирам? — Не, няма да умреш, но казвам: решено ти е да се родиш в другия свят, а друг да се роди на земята. Ще кажете: Дотук те слушахме, но оттук нататък няма да те слушаме. Не настоявам да приемете това като една положителна истина, а като един символ, но ще го проверявате и ще разберете, че има известно съотношение между духовния и физическия свят.

И тъй, ще разглеждате каква е вярата ви в подсъзнанието, в съзнанието, в самосъзнанието и в свръхсъзнанието. Когато от вашата душа изчезне всяко съмнение, омраза, лъжа и те излязат на повърхността, кажете си: Не, с тази величина вече не мога да боравя. Кажете ли си така, това показва, че вярата е турила в сърцето ви своя пръв корен. Вярата има връзка с ритмичното дишане. Затова индусите се стремят да дишат ритмично, като искат понякога да регулират своята мисъл отгоре надолу. А западните народи още не знаят това. Те имат стремеж отдолу нагоре. Забелязано е, че у туберкулозните хора дишането става бързо, ритъмът на дишането им е къс, следователно смяната на енергиите у тях е неправилна, което значи, че между вярата и мисълта има борба.

От какво се ражда туберкулозата? — Или от страх, или от омраза. Всяка мома може да стане туберкулозна: вземете є възлюбения, лишете я от

надеждата, че ще има друг и у нея ще се яви стеснение, омраза и тя ще стане туберкулозна. Тя казва: без този момък не мога да живея. Там е заблуждението. Не, твоят момък е в твоя ум. Той е твоята любов. Ако момата срещне човек от физическия свят, който є съответствува, нека го вземе, но ако не срещне такъв, по-добре е да си живее сама. Първият възлюбен на сърцето е умът. Залюбят ли се двамата, това е правилната женитба. Но момата казва: Този вътрешен възлюбен няма да ме храни, а външният. — Не, външният ще те предаде. Вие, мъже и жени, които сте опитали този закон, които сте се женили, щастливи ли сте, разрешили ли сте правилно този въпрос? — Не. Вие мязата на знаменития английски реформатор Йоан Веслей, който се оженил за своята възлюбена и след три дни казал: Не си струва човек да се жени. И това го казва един велик човек, реформатор! Умът е първият възлюбен. Той ще ти донесе светлина. Този възлюбен ще намери външни форми, за да се изрази. Тогава пък сърцето на момъка ще намери своята възлюбена отвънка и ще стане едно правилно кръстосване. Когато умът на момъка се прекръстоса в сърцето на момата, става добра, истинска женитба на физическия свят. А днес всеки момък търси мома и обратно. Намири мома, започва да є чете какво е написал. Тя се възхищава, той казва: А, гений съм аз. Когато момата изказва своите въжделенни чувства, той є казва: Колко си наивна! Каже ли є така, да стои далеч от него, у него няма ритмично дишане. Ще кажете: Ще ни изкараш нечистите ризи. — Да, тази вода, която сега иде в света, ще ви изкара всичките нечисти ризи. Ами като натопите нечистите ризи в топла вода и ги варите, нечистотата нали кипва и излиза отгоре? Следователно, като насадите правилната мисъл в ума си, тя ще изкара всички недъзи.

Не мислите, че моята беседа има предвид вашите погрешки! Но ви казвам: ако искате в бъдеще животът ви да бъде хармоничен, вложете вярата в себе си, изменете мисленето си и започнете да изправяте миналото си. Всички наши мисли и желания, наслоени у вас от ред минали съществувания, може да се изправят само чрез закона на любовта в човешкия дух и чрез закона на човешкия ум. Когато любовта проникне отдолу нагоре, от сърцето в душата, от душата в ума и оттам в човешкия дух, ще има хармония, движение в две посоки — две противоположни течения. Когато двама души се ръкуват, нали подават от две места ръцете си; това е движение, в което има едновременно две противоположни течения. Ако в момъка мисълта и дишането са правилни, в него става правилно течение и ако сте ясновидец, ще забележите, че от ръката му по направление към ума ще изтича една светлина. Ако чувствата на момата са правилни, ще видите, че от нея излиза една бяла, мека светлина, окръжена с една много тънка розова краска. Тези две светлини, на момъка и на момата, като се срещнат и се съединят, ще образуват Божествена вълна. Какво чувствуват тези млади? Казват: Ние сме готови двамата заедно да се борим в света и

да се жертвуваме. Тогава при това положение и бабите ще възкръснат. Защото стари хора няма. Стари хора са онези, които са изгубили оня първичен закон на вярата и те умират от глад.

Херберт Спенсер казал: "Когато обмяната на енергиите в организма става неправилно, човек бързо остарява и може да умре скоро, а когато става правилно, т.е. колкото харчи, толкова и печели, той може да живее сто, двеста и повече години". Аз не поддържам такъв възглед, защото смисълът на живота не се състои в неговата продължителност, а в неговото разумно приложение. Христос казва: "Аз дойдох, за да дам живот и да го имат изобилно". Като знаем как да съчетаваме силите на сърцето, душата, ума и духа си, това може да направим и на себе си, и на приятелите си. Затова Христос казва: "Ако двама души са събрани в мое име, трябва да имат една обща цел." Това са хората, които трябва да имат любов. Бог е Любов и всички хора се движат към Любовта, но същевременно искат да бъдат богати, щастливи, а това почива на известни закони.

И тъй, дишането трябва да бъде ритмично. Допуснете ли в себе си омразата или лъжата, дишането ви ще се измени. Достатъчно е човек да допусне в себе си стотина такива мисли и желания, за да му се причини апоплектичен удар. Натрупването на тези мисли ще подействува на дишането, дишането на сърцето и животът веднага ще се прекрати. Защо? — Защото този човек не е мислил и дишал правилно. От невидимия свят ще изпратят комисия, която ще каже: Този човек не е мислил правилно. И ще му види сметката.

Без вяра не може да се угоди на Бога, без вяра не може да се служи на човечеството, без вяра не можем да служим на ближния си, без вяра не можем да служим на себе си. Денят, в който човек изгуби вярата си, и той е изгубен. Трябва ви вяра положителна, вяра в своите мисли и чувства, а не в чуждите. Аз не говоря за яйцата на куковицата. Кои са вашите мисли? — Това, което е родено от Бога, то е ваше, общо е, а не онова, което е родено отвън — то е куковичино яйце. Някой иска да направи голяма къща, да даде голямо угощение, но горко на кокошките, които ще участвуват, които ще пострадат за това угощение. Това е навсякъде в света. Един народ ще стане богат, но за негова сметка друг ще осиромашее. Това не е правилно, то не е култура.

Следователно, като се изопачи закона на вярата, народите се израждат. Цели народи, цели племена, материци и раси изчезват. Ако хората мислят така още сто години, и сегашната раса и всички европейски народи ще оглупеят, ще се изродят. Като се изродят те, ще дойде нова раса, която ще тури един нов ред на нещата. Затова, първото нещо е да изправим мисълта

си, да турим в нас вярата. Засега ще оставим народите, ще оставим закона на еволюцията да си върви по своя път, а във вашата душа не искам да остане абсолютно никакъв страх. Страхът оставете вън! Да ви е страх само когато грешите, но когато правите добро да не ви е страх. Ние, съвременните хора, мислим само какво ще стане с нас. Нищо лошо няма да стане. Онзи, който ни е пратил на земята, Любовта, която ни е родила, която е първото нещо на света, ще ни направи безсмъртни. Дрехите ни може да се изменят, но това не е смърт. Това са вариации, това е пеене, Божествена хармония на нещата. Най-първо, потребна е вярата, за да измените всички свои мисли. Постарайте се при първия урок да внесете в себе си хармония.

Имате известно болезнено състояние, кажете си: За да поправя това си състояние, зависи от вярата, затова ще изменя вярванията си във вяра и ще туря хармония в мислите си. Съединете се с всички хора и кажете: Всички хора по земята са добри, всички закони са правилни, няма изключения. Смъртта е нещо преходно в света. Ако приложите този закон в ума си, няма да мине и един, два или три часа, или според сериозността на болестта няколко дни и болеста ви ще изчезне. По същия начин може да проверите дали мисълта ви е права. Опитайте този закон и когато имате ревматизъм в краката си. Не бързайте да викате лекар, а проверете дали можете чрез мисълта си да пренесете болестта в ръката си и оттам да я изхвърлите навън. Ако действувате чрез вярата си, ще премествате токовете на вашето електричество и магнетизъм от едно място на организма си в друго и ревматизмът ви ще мине. Ревматизмът — това са натрупани мисли, затлъстяването — това са пак мисли. Човек, който много мисли, ще започне и да чувства много. Това показва, че у такъв човек сърцето действува много. Ако някой много яде и не работи, ще затлъстее много и скоро ще вика лекар. Затлъстяването е един признак, че мислите и чувствата не са правилни.

Същият закон е и за сухите хора. Сухите са много активни. Не, всичко трябва да бъде умерено. Дойде ли у вас една мисъл, не я спирайте, а проявете я; дойде ли едно чувство, проявете го. Работете, не се отказвайте от работа. Така ще влезете във връзка с великия Божествен закон. Ако срещнете някой старец, паднал на пътя, а вие сте студент или учител, бързате за работа, не се спирате. Не, спрете се, помогнете му с каквото можете. Или видите, че се бият две деца, плачат — спрете се, примирете ги. Да не ги набиете, но им дайте по един лев или ако имате ябълки, по една ябълка. Посъветвайте ги да не се бият. И обърнете им внимание, че са братчета, че и двамата са прави. Така примирени, тези деца всякога ще ви слушат. Ще извършите една добра работа. Но ако ги примирявате и им обяснявате, че не са на правата страна, няма да ви разберат. И двамата са

на правата страна. Между вас, религиозните, има много да плачат. За какво? — За греховете си. Светските хора пък плачат, че умрял някой от тях. Учениците плачат, че са пропаднали на изпита си. Професорите плачат, че са изгубили мястото си. Всички плачат, защото не мислят правилно.

Постарайте се да внесете в дишането си ритмичност, правилност. Дойде ви някоя правилна мисъл, проверете веднага правилно ли се извършва дишането у вас. Всяка мисъл, която дава подтик в живота ви, е правилна. Вие дишате с прекъсване, но това е една неправилност, от която трябва да се освободите. Ако дишате така, ще ви сполети някое нещастие. Забележете, че когато дишате неправилно, сърцето ви бодне, трепне от време на време. Такова трепване става и с овцете на някой овчар, когато предстои да им се случи някакво нещастие. Ако овцете прибързват и се спират внезапно, овчарят знае, че няма да се мине няколко часа и нещастието ще стане. Ако вашите мисли и чувства бягат от едно място на друго като овцете, трябва да сте на поста си, да знаете, че крадецът е близо до вас.

И тъй, вярата е един жив принцип на ума. Само чрез нея ще можем да узнаем всички тайни, които са вътре в природата. Знаем ли тези тайни, ще можем да обновим и живота си. Това няма да стане в една, две или десет години, но вътре в сто години ще стане. И тъй, тези два принципа — любовта и вярата, трябва да ги съединим. Ние трябва да съчетаем силата на духа, на ума, на душата, на сърцето — като стремеж на сърцето в подсъзнанието, като чувство на душата в съзнанието, като сила на ума в самосъзнанието и като принцип на духа в свръхсъзнанието и в това съчетание ще дойде новата мисъл, която може да ни обнови. И тогава ще забележите, че когато се срещнат двама души, у които има такова обновление, те могат да се търпят. А това е много естествено, защото и двамата са негативни или по сърце, или по душа, или по ум , или по дух.

Всякога трябва да има хармония и допълване, т.е. когато умът действува в момъка, в момата трябва да действува сърцето; когато у момъка действува духът, в момата трябва да действува душата. Само така ще има пълна хармония, пълно съчетание. Дето и да са тези хора, между тях ще има винаги едно съчетание. Влезе ли една и съща мисъл в двамата, ще има дисхармония, разединение. Всяка мисъл има едно движение от север към юг или от изток към запад. Това представя човека. Иначе винаги ще има едно кръстосване. Това са сили на сърцето, сили на душата, сили на ума и сили на духа. Силите от ума слизат към сърцето, т.е. от главната нервна система слизат към симпатичната нервна система, а оттам влизат към главата. Там, дето става това преплитане, се образува нов подтик.

Следователно срещнете ли човек, бил той мъж или жена, с когото мислите ви се преплитат правилно, ще почувсвувате известна хармония и у вас ще се родят или нови мисли, или нови чувства. Ако няма между вас тази хармония, ще се върнете у дома си обременен, ще ви заболи глава. Това не говори, че тези хора са лоши, но вие трябва да постъпите по друг начин. Зимно време с бели, леки дрехи ли ще се облечете? Лятно време с дебели дрехи ли ще се облечете? Когато отивате при човек, който живее в зимата на своя живот, ще облечете дебелите си дрехи. Когато отивате при човек, които живее в своето лято, ще се облечете в светли, леки дрехи. Вие ще се съобразявате къде и по кое време отивате, и не мислете, че хората са лоши. Лоши хора в света няма, в положителен смисъл. Лоши хора, според мен, са онези, които имат много тор и които грабят наготово. Какво грабят? — Доброто на другите хора. Добри хора са тези, които дават, а лоши хора са ония, които вземат. Разбойникът стои в гората, чака да мине някой. Минава човек, който е работил цели три-четири години, за да спечели нещо и нахрани децата си. Взима му парите, ограбва го.

И тъй, в света съществуват два метода за ограбване: бавен и бърз. Например, искаш да вземеш парите на един човек. Започваш да го убеждаваш. Отиваш първия ден при него, говориш му, не се съгласява. Отиваш втория ден, пак го убеждаваш — не се съгласява. Най-после успяваш да му вземеш парите. Той казва: Излъга ме този човек! Бързият начин е оня на апаша: когато отидеш при някого с револвер в ръка и той сам казва: Взимай, взимай по-скоро! Така не се губи време. Бързият метод е вреден. Всички сегашни хора постъпват според него, носят си револвер и казват: Дай си парите! Ти ще работиш, а аз ще почивам. А в Божия закон е писано: Всинца ще работим и еднакво ще делим благата. Всеки ще работи, според колкото може, и никой никого не трябва да използува. Туй е законът на вярата.

Като ви говоря за вярата, казвам, че на земята живеят и други същества, много по-умни, които вие не виждате. Сега ще навлеза в друга област, дето x : y = x i :yi. Последното отношение xi : yi представя отвлечения свят. Тези същества са по-умни, по-интелигентни от вас, те са усвоили законите, които напътват нашия живот и действуват между нас. Каквото и да мислите , каквото и да проектирате, те са между нас. Вие сте под тяхно влияние. Мислите как да разрешите един въпрос. Те се борят и те го разрешават. Не мислете, че тези хора са сенки. Те са реални хора, материализирани, облечени с тела. Има начин да говорите с тях. Те не са сенки. За да ме разберете по-добре, ще ви приведа едно сравнение. Представете си, че се намирам пред един мравуняк. Мравките си имат известен ред на нещата, носят си това-онова в мравуняка. Поставя бастуна

си в мравуняка им. Дигне се веднага голям шум между мравките. — Някой им разтройва мравуняка. Казват си: В природата стават някои сътресения, естествени сили влияят. А тези сили са моят бастун. После туря пръста си между тях, някоя мравка ме ухапва. Представете си, че у някоя мравка дойде мисълта, че тук има някое разумно същество, което є пречи. Далеч ли е тя от истината? Следователно по отношение на тези грамадни хора, за които ви говоря, ние сме като мравките. Аз мога да ви докажа, че те съществуват, като туря между вас техния бастун и ви размърдам. Може да направите опит да видите техния бастун. Стоя един ден пред един мравуняк и с лупата си фиксирам светлината точно към пътя на мравките. Те отиват към светлината, но като ги парне, отскачат. Казват си: Какво е това явление? Нещо много светло, но пари. Наобикалят ме мравките, разсъждават наоколо ми — цял концерт. Чудят се на това явление. Казвам им: Аз съм. Познавате ли ме? Често и тези, големите хора, умните ги наричам аз, правят с хората така, както и ние правим с малките мравки. Те са решили да поправят света. Дадена им е власт отгоре, даден им е план и сега те ще разорят света. Това, което тези същества ще донесат, аз наричам нов ред и нов порядък в света.

Като ме слушате сега, вие си казвате: “Ако това е истина, голяма лъжа е” — както гласи турската пословица. Ако имате вяра, ще направите опит и ще се уверите, но ако имате само вярвания, ще кажете според турската пословица: “Ако това е истина, голяма лъжа е.” Не, не е лъжа това. И тъй, да се повърнем на мисълта си.

Тази първична интелигентност, която трябва да дойде в света, произтича от Бога. От тоя първоизточник иде сега една нова вълна, която хората трябва да приемат. Казват: “Бог вдъхнал душа в човека.” Сега Бог прави нова вдишка. В хиляди години Бог един път вдишва. Ще разберете двата принципа — че Бог е всеобемна Любов, която обгръща всички същества, и че Бог е всеобемна Интелигентност. Тази Интелигентност ще се прояви според естеството на всяко същество. Трябва да има разнообразие, но и във всинца нас трябва да има тази Божествена хармония. Подложете на опит учението, направете дишането си ритмично, внесете в сърцето си, в душата, в ума и в духа си, както и в подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието си да видите тези същества, и вие ще ги видите. Когато видите тези същества, вие ще намерите вашите учители, вашите братя и сестри. Те са благородни същества, и тъй високи в своите постъпки, и така изпълняват Христовото учение, че вие и понятие нямате от всичко това. Когато отидете в дома им на гости, ще ви приемат като по-малки свои братя, ще ви дадат най-добрия прием и ще ви изпратят в този свят да носите новото учение. При сегашното ви състояние, с тези умове, сърца и души, които имате, не може да ги видите. Вашето небе е облачно.

Съмнението, което имате, показва, че не можете да служите на вярата на този Господ, Който е вътре във вас.

И тъй, без вяра не може да се угоди на Бога на Любовта. Вие не сте още вътре в тялото си, а сте извън него. Тялото на човека за неговата душа е още само като катедрата за професора — качи се на нея, преподаде урока си, престои всичко два-три часа и слиза.Човек само временно живее в тялото си, дето си има и катедра. Духът слиза в тялото само за известно време, за известни часове и минути, докато преподаде уроците си. Но душата е нещо велико! Някои ме питат: Като е толкова велико, голямо нещо, как се събират толкова души в света? Велика душа е онази, в която има интензивна, широка любов и правилна мисъл. Душа, в която няма любов, няма правилна мисъл, тя е малка. Не е във външната форма, не е в голямото шише. Светецът може да живее в колиба, а престъпникът — в палат, но не е палатът, който създава гения, нито колибата, която създава невежеството. Следователно вие трябва да измените мисълта си, за да измените света. Всички ние колективно създадохме нашата мисъл, нашите тела, като ги изопачихме. Пак колективно ще работим, за да се върнем към първоначалното съзнание, като се съединим с тоя велик закон.

Днес времето е ясно, свидетел на това, че ако приемем новото учение, ще имаме тази светлина. То свидетелствува за мене. Аз и така съм щастлив и богат, но вие трябва да придобиете това за вас и да го предадете на вашите деца, на вашето поколение. А сега вашите почернели лица и побелели коси говорят друго нещо. Аз бих желал да ви побеляват косите, но не от страх, а от любов. Когато косата се изменя от любов, тя приема разни краски. Когато нагорещяват желязо, то става светло, а когато изстине — става черно. Всички, на които косите са черни, трябва да побелеят. Питате: Защо остаряваме? — Ами въглищата, които са изгорели, нали трябва да нагорещят желязото? Значи, енергията от въглищата минава в желязото. Затова трябва да донесем малко въглища. Не мислете, че е лошо да имате черни коси. Черните коси, черните очи показват, че тези хора са още в сянка, светлината още не е проникнала в тях. Такива хора не са грешници, но в тях има складирана енергия, която отпосле ще се прояви. Те очакват в бъдеще да цъфнат и узреят. А хората с бели коси показват, че са цъфнали и узрели. Любовта, това е началото на живота. Мисленето — това е възрастният човек, който е разбрал смисъла на живота и затова неговата глава е почнала да побелява. Без вяра, без този ум не можеш да служиш на Бога. Аз оспорвам мнението, че много ум и знания не ни трябват. Не, нам ни трябва един Божествен ум, Божествени разбирания. Да разбираме висшата математика, биологията, астрономията, естествените науки, и то във всичките им съотношения. Да разбираме как са свързани животните, растенията. Нищо в света не е без смисъл. Затова трябва да обикнем всяко

растение, всяко животно и като се явим при тях, да им предадем добри мисли. Не мислете, че нещата в света са лоши. За да станат лоши, ние сме станали причина. Ето защо, трябва да знаем да поправяме тоя свят отвътре навън.

И тъй, започнете да поправяте мисълта си, страстите си. Има страсти, които изгарят. Често съм слушал мома да казва: Изгори ме той. Да, този ток, който момъкът изпраща на момата, може да бъде толкова силен, че да я убие моментално. Чувствата на някоя майка може да бъдат толкова силни, че да изгорят детето. Трябва да знаем как да чувствуваме, как да мислим. Мисълта и чувството понякога биват толкова силни, че могат да възкресят някого. Чувствата могат да убиват и възкресяват. И едното, и другото е вярно. И сега силите на природата са подчинени на човешкия ум. Ако искате да се ползувате от този закон, трябва да имате вяра и любов и Бог ще ви даде нов начин да проверявате нещата. Тогава ще кажете: Моята мисъл е права. А сега: Я има вода, я не. Това е вярата на циганина. Вложете любовта и вярата, направете един опит и тогава ще разберете въпроса по-подробно. Аз бих започнал да ви обяснявам всичко това математически, със съвременната алгебра и геометрия, но колцина от вас ще ме разберете? Кой професор по математика е успял да убеди учениците си във верността на своите теории? Учат теории, много правила, но дойде ли да ги приложат в живота, не знаят как. Ние, хората на новото учение, знаем как да приложим една енергия в органическия живот. Като казвам "ние", подразбирам Белите Братя, които живеят между нас. Аз ги слушам сега, като казват: Някои от тези ученици може да станат добри, а други — не. Някои от тях ще бъдат ученици, а други — оглашени. Ако ги приемете, те ще ви помогнат и вие ще станете носители на новата култура, на новото небе и новата земя, които сега се създават. Тази нова мисъл казва на света: В ума ви не трябва да има абсолютно никаква лъжа. Приемаш ли някакви хипотези, дръж ги като такива, но в ума си трябва да държиш онези истини, които са абсолютно доказани. Тази работа с вяра става. И да знаеш едно: откъде си дошъл и къде отиваш.

Откъде сте дошли? Казвате: Родиха ме.
— Помниш ли деня и часа на твоето раждане?
— Не, майка ми, баба ми го казват. Зная, че ще умра.
— Отде знаеш?
— Вярвам.
Не, това е вярване, а не вяра. Ние, като насочим нашата мисъл, знаем кога сме родени; знаем кога ще оставим този свят; знаем отде започва физическият свят и докъде се простира, знаем отде започва духовният и докъде се простира. Затова ви трябва един отличен ум, като у Христа.

За да бъдете чисти, умни, възвишени хора, герои в света, необходима ви е вяра, чрез която се добива всичко. Тя е едно от качествата на ангелите. Това качество и хората трябва да го придобият. С вярата започва новата култура. Приложете сега вярата и любовта. Те започват с времето. Времето е такт на Божествената хармония, а хармонията е вътрешният смисъл на живота. Това е учението на вярата, която Христос е проповядвал в света. "Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще можете и планина да премествате". "Повярвай, ще бъдеш спасен, ти и домът ти". И тъй, вярвайте на вашия ум, който ще упражни влияние върху дишането, което трябва да бъде ритмично, а не с хъркания. Турете волята си чрез мисълта, за да направите живота си щастлив.

Ще ви преведа сега един разказ от Толстоя. Занесли на един цар едно житно зърно, голямо като кокоше яйце. Царят заповядал да повикат най-стария човек от града, да го пита дали той помни от своето време такова едро жито. Едва довели този старец, подпрян на две патерици. Попитал го царят за житото, но той отговорил: В мое време не е ставало такова жито. Питайте баща ми. Идва бащата, старец подпрян с една патерица, вижда житото и казва: В мое време не е ставало такова жито. Питайте баща ми. Идва бащата, строен, добър старец, без всякаква патерица, поглежда житото и казва: Да, такова зърно в нашите години растеше, с него се хранехме. Царят запитал този старец: Защо ти, който си най-стар по години от всички, ходиш тъй изправен и без патерици, син ти с една патерица, а внук ти с две? Старецът отговорил: Това е така, защото в тях не расте това житно зърно. И тъй, когато тази права мисъл е расла в хората, те ходеха без патерици, когато тя се изопачи — с една патерица, а когато не остана помен от нея — с две патерици. Царят запитал стареца: Ами с пари ли го купувахте? — В наше време пари нямаше — отговорил старецът.

И тъй, аз ви давам това кокоше яйце, това житно зърно, вярата, с която хората едно време се хранеха. Приемете го, насадете го и живейте с него и вие ще имате в ума си най-хубавите мисли, ще бъдете здрави, а нервността, безсмислието в живота, страданията, всичко ще изчезне и ще кажете: Сега има смисъл да се живее. Добре е и за нас и цялото човечество. Животът на българския народ ще се осмисли само тогава, когато вярата се прояви в своята първична същина. Тогава ще разберете ония задачи, които сега са неизвестни на хората.

Неделни Беседи
06.03.1921 10:00 Неделя

1921_03_13 Новият човек
Издателска къща „Жануа-98“, 2002. 352 с. ISBN 954-9589-58-7.

НОВИЯТЪ ЧОВѢКЪ

„Недѣйте говори лъжа единъ на другъ, като се съблѣкохте вече отъ вехтия человѣкъ съ дѣлата му и облѣкохте се въ новия, който се подновява въ познание, по образа на тогозъ, който го е създалъ.“ (Посл. къ Ефесяняномъ, гл.4, ст.22)

Съврѣменнитѣ хора страдатъ отъ това, че говорятъ на много езици. Понеже всички езици нѣматъ единъ и сѫщъ знаменатель, то и думитѣ въ тѣзи езици нѣматъ едно и сѫщо изражение, защото всички народи се намиратъ въ разни степени на развитие. Като резултатъ на това, съврѣменнитѣ културни хора не разбиратъ първоначалния езикъ и като прѣвеждатъ Божественото, правятъ грѣшки.

Питамъ: Кой е Божествениятъ езикъ? Кѫдѣто и да изучавате геометрията и алгебрата, въ който народъ и да ги изучавате, правилата имъ сѫ едни и сѫщи. Като французинъ, като българинъ, като руснакъ, като японецъ или китаецъ било, вие винаги ще изучавате математиката по едни и сѫщи формули и правила. И тъй, математиката и геометрията азъ ги наричамъ првъвъ прѣводъ на Божествения езикъ и то само въ символи. Основата, съ която започва геометрията, е точката, а математиката – съ единицата. Слѣдователно онзи, който може да научи единицата, ще може да научи и всички правила въ математиката, а онзи, който научи точката, ще научи и цѣлата геометрия. Извѣстна ви е на всички отъ математиката аксиомата, че най-кѫсото разстояние между двѣ точки е правата линия. Защо именно правата линия да е най-кѫсото разстояние между двѣ точки? Защото правата линия се образува отъ двѣ разумни точки, а тѣ сѫ двѣ сѫщества, който избиратъ най-кѫсото разстояние за съобщението си и като се подвижатъ едно къмъ друго, образуватъ правата линия. Слѣдователно, правата линия не е нищо друго, освѣнъ съобщение между двѣ разумни сѫщества. Правата линия въ математиката, това е единицата, която съдържа въ себе си всичко.

И тъй, всички вие може да образувате по една права линия, но самъ човѣкъ не може да я образува. Казвате: „Като се движи една точка, ще образува права линия.“ Не, една точка не може да образува права линия, а трѣбва да се движатъ двѣ точки една къмъ друга, т.е. двѣ разумни сѫщества, като си подадатъ рѫка, образуватъ правата линия. Съврѣменнитѣ хора се рѫкуватъ съ дѣсната си рѫка. Дѣсната рѫка е правата линия, която е образувана отъ човѣшкия умъ. Умътъ се съединилъ

съ сърцето на човѣка и е образувалъ правата линия. Всички хора, които се съединяватъ по права линия, иматъ прави дѣла, а тѣзи, които се съединяватъ по крива линия, иматъ криви дѣла.

Въ стиха се казва: „Не говорете лъжа единъ другиму.“ И тъй, питамъ ви: Какъ искате да се съедините съ мене, по права или по крива линия? Вълкътъ, когато пристѫпва къмъ своята жертва, никога не идва по права линия, всѣкога идва отзадѣ ѝ и отъ тамъ я залавя. Двѣтѣ разумни сѫщества, като образуватъ правата линия, съединяватъ се въ едно и образуватъ единицата. Тѣзи двѣ сѫщества сега трѣбва да се подвижатъ въ нова посока, подъ правъ геометрически ѫгълъ, при което ще образуватъ плоскость, която граничи съ четири точки. И тогава, като теглимъ единъ диагоналъ въ квадрата, дѣлимъ го на двѣ равни части, на два правоѫгълни триѫгълника, които иматъ обща хипотенуза – диагонала въ квадрата. Хипотенузата показва производната сила на двѣтѣ величини, на двата катета. На човѣшки езикъ това казано значи: на единия катетъ стои бащата, на другия майката, а на противоположния – хипотенузата, стои дъщерята. Слѣдователно, хипотенузата е равнодѣйствующата сила, която регулира всички отношения въ свѣта. Значи дъщерята е, която регулира отношенията между майката и бащата, защото тѣ сѫ противоположни сили, които прѣслѣдватъ различни интереси. Напримѣръ, майката и бащата не могатъ да се обичатъ, защото тѣхнитѣ отношения сѫ основани на чисто търговски смѣтки. За нѣкоя жена казватъ, че много плаче за мѫжа си. Давайте само 25% вѣра на тѣзи сълзи. Такива сѫ сълзитѣ и на мѫжетѣ за женитѣ имъ. Жената казва: „Колко те обичамъ, умирамъ за тебе.“ Да, умира тя. Квадратътъ, това е полесражението въ свѣта, т.е. чисто физическия свѣтъ, а диагоналътъ, хипотенузата въ него показва онзи великъ законъ, чрѣзъ който се примиряватъ противоположноститѣ.

Хипотенузата въ математиката се нарича единица, а въ Божествения свѣтъ – Богъ. Хипотенуза, единица, Богъ – това сѫ прѣводи на двѣтѣ точки, които се движатъ, за да образуватъ правата линия. Имайте прѣдъ видъ, че тѣзи двѣ разумни сѫщества, като се подвижили едно срѣщу друго, за да образуватъ правата линия, сѫ създали небето и земята, т.е. създали сѫ вашия Господь.

Кажете, кой философъ, кой богословъ, кой светия може да каже какво нѣщо е Господь, да Го опише. Като ви питамъ, кой се наема да опише Господа, то е защото Господь не е такъвъ, какъвто си Го прѣдставяме и мислимъ. И жената не е такава, каквато мѫжътъ си я прѣдставлява. И мѫжътъ не е такъвъ, какъвто жената си го прѣдставлява. Че това е фактъ се вижда отъ това, че щомъ се оженятъ, не минава и седмица и двамата сѫ недоволни единъ отъ другъ, но не изказватъ недоволството си. Жената е

малко замислена, мѫжътъ сѫщо, недоволни сѫ единъ отъ другъ. Защо сѫ недоволни? – Защото вънъ отъ човѣка доволство нѣма. Онзи, който би желалъ да намѣри щастие вънъ отъ себе си, той се движи въ областьта на илюзиитѣ. Слѣдователно, двамата млади слѣдъ като се влюбятъ и оженятъ, ставатъ огледала единъ на другъ и не сѫ доволни вече отъ своитѣ огледала, защото въ тѣхъ нѣма животъ. Това е старото учение на лъжата, да се лъжемъ като казваме, че се обичаме. Нали е чудно, когато майката кръщава дѣтето си прѣди да го роди. Може ли да се кръщава то, да му се дава име прѣди да се роди? А сегашнитѣ хора кръщаватъ дѣцата си прѣди да се родятъ. Започватъ да търсятъ име. Майката иска да се кръсти на нейно име, бащата – на своето, дъщерята иска друго име – споръ се поражда. Не говорете за дѣтето, то не се родило още.

„Не говорете лъжа единъ другиму!“

Говорете съ положителенъ езикъ за нѣщата. Говорете за името на дѣтето само слѣдъ като се роди то и слѣдъ като се оформи. Прѣди да се родило дѣтето, мълчете. Затова въ източната наука се казва, че трѣбва да се мълчи и онѣзи, които не разбиратъ този дълбокъ математически езикъ, се учатъ на мълчание. Сега има стари и млади хора, които учатъ мълчанието. Е, хубаво, можешъ ли да мълчишъ, когато си гладенъ? Когато си ситъ, разбирамъ да мълчишъ, но когато си гладенъ, ще говоришъ по всички правила, ще разрѣшавашъ всички математически въпроси, ще говоришъ съ стомаха си и ще го питашъ: „Какво искашъ, братко?“ – „Гладенъ съмъ, ти си по-уменъ отъ мене, услужи ми, още повече ти си отвънка, а азъ отвѫтрѣ.“ Ти му казвашъ: „Външнитѣ условия сѫ лоши.“ – „Пали ме обичашъ, услужи ми, защото иначе и азъ и ти ще страдаме.“ Коя е най-правата линия, най-кѫсото разстояние, по която слиза храната? – Гърлото. Нѣкой пѫть лѣкаритѣ хранятъ болнитѣ и по другъ начинъ, но той не е естественъ.

Павелъ, който билъ и мистикъ и окултистъ, въ цитирания стихъ, казва: „Облѣкохте се въ новия човѣкъ, който се подновява въ познание, по образа на тогозъ, който го е създалъ“.

Сега азъ пакъ ще ви помоля, като ме слушате, да се освободите отъ всѣкакъвъ видъ стѣснение, защото ви виждамъ, че се стѣснявате. Мома, кога люби нѣкой момъкъ, бои се да изкаже любовьта си. Сѫщото е и съ момъка. Любовь, която се стѣснява, която се бои да се изкаже, не е любовь, но и ако се много изказва, пакъ не е любовь. Ще бѫде чудно, ако свѣщьта не издава свѣтлината си. „Нѣма да я скриемъ подъ шиникъ“, казва Христосъ. Нѣма да отидемъ и въ друга крайность обаче, да туримъ свѣщьта на течение.

Сега ще ви попитамъ, защо е необходима равнодѣйствующата сила? Задавали ли сте си въпроса, какъ се ражда умразата, лъжата въ свѣта, защо хората лъжатъ, мразятъ?

Христосъ казва: „Любете враговетѣ си." Той е обосновавалъ това на единъ вѫтрѣшенъ законъ. Това, споредъ насъ е неестествено – да любишъ враговетѣ си. Умразата всѣкога произтича отъ ума, той я създава. Вземете възлюбленаата на кой и да е момъкъ, веднага въ ума му ще се яви умраза. Като му отнемете любовьта, съ която той може да образува права линия, образува се крива линия, явява се умразата. Слѣдователно умразата показва, че любовьта отсѫствува. Тогава какъ да излѣкуваме умразата? – Дайте момата на момъка, върнете му я. А вие казвате: „Какъ да дадемъ тази хубава мома на този недостоенъ момъкъ?" Че кой момъкъ е достоенъ въ свѣта? Споредъ мене, ако единъ момъкъ е достоенъ въ свѣта, всички сѫ достойни, ако единъ не е достоенъ, всички сѫ недостойни. Такъвъ е математическиятъ законъ. Всички момци сѫ подъ единъ знаменатель, но иматъ само различни дѣления. И всички моми сѫ подъ единъ знаменатель, но съ различни дѣления.

За да обясня тази идея, ще ви приведа единъ старъ окултенъ разказъ, който се срѣща въ всички народи. Когато Господь направилъ свѣта, заинтересувалъ се да види какъ живѣятъ хората на земята, затова слѣзълъ нѣкѫдѣ на изтокъ, дѣто намѣрилъ единъ ученъ браминъ. Тръгнали двамата по свѣта. Браминътъ задавалъ на Господа много дълбоки въпроси. Дошли до едно мѣсто, браминътъ казалъ: „Господи, много съмъ жаденъ, вода искамъ." – „Ще попитаме този говедарь тамъ, той ще ни каже, дѣ има вода," отговорилъ Господь. Понеже воловетѣ на този говедарь си пасли спокойно по полето говедарьтъ си легналъ на меката трѣва, дигналъ си краката нагорѣ и си свирилъ. Господь го запитва: „Дѣ има вода наблизо?" Той показалъ съ крака си, дѣ има вода и продължавалъ да си свири. „Какъвъ мързеливецъ е този младежъ, не се подига, а лежешкомъ ни посочва дѣ е водата", казва браминътъ. Този говедарь си свири и мисли за своята възлюблена и казва: „Господь е вѫтрѣ въ мене, не Го признавамъ отвънка." Като вървѣли по-нататъкъ, срѣщнали една млада, стройна мома, носи вода съ кобилици. Господь казва на брамина: „Видишъ ли тази мома, ще я дамъ на говедаря." – „Но той не я заслужава!" – „Не, той е най-добриятъ момъкъ, той я заслужава", казва Господь.

Отъ ваше гледище ще кажете: „Изборътъ не е правъ." Кажете ми, дѣ е правиятъ изборъ? Бихъ желалъ да срѣщна момъкъ и мома, които прѣди оженването си и слѣдъ оженването си, прѣзъ цѣлия си животъ, да не сѫ роптали и да сѫ жертвували всичко единъ за другъ като за Господа. Има

ли нѣкои такива? Не. Всички си изпъшкватъ, мѫже и жени и си казватъ: „Ехъ, този дяволъ, тази дяволица ме излъга, измамихъ се.“ Защо се измамили? – Защото интереситѣ имъ не се съвпаднали. Измамата произтича отъ противоположни интереси. Момъкътъ, като се ожени, иска да му се роди синъ, т.е. иска първо да излѣзе неговия образъ въ свѣта. Горко, ако излѣзе момиче, казва: „Ехъ, момиче, жена се роди!“ Ако пъкъ майката иска да се роди Момиче, а се роди момче, тя е недоволна. Прѣдъ хората тѣ не изразяватъ недоволството си, но иначе и единиятъ ц другиятъ сѫ недоволни. А съ това и майката и бащата дѣйствуватъ развращающе при възпитанието на дѣтето.

Това недоволство, колкото малко и да е, указва влияние върху бѫдещето развитие на ума и на сърцето на дѣтето, тѣ го подтикватъ къмъ бѫдещи прѣстѫпления. Защо? – Защото родителитѣ на дѣтето не сѫ създадени по образъ на познанието. Безразлично е, кой е дошълъ по-рано на свѣта, момчето или момичето. Кажете на дѣтето си „добрѣ дошло“ и благодарете. При първото творение па човѣка, който билъ направенъ по образъ и подобие Божие и синътъ и дъщерята се раждатъ едноврѣменно, а при второто творение на човѣка, първо се ражда синътъ, а послѣ жената, сестрата, като е била направена отъ реброто на брата си. Ще кажете: „Това е малко особено, ние знаемъ, че Адамъ е първия човѣкъ, бащата.“ Не, Адамъ не е никакъвъ баща, Господь е баща и Той извади от Адама реброто. Въ Писанието се казва: „Който люби баща си или майка си повече отъ мене, не е достоенъ за мене“, а то значи: Който люби външната форма повече отъ Мене, Който създавамъ всичко, не е достоенъ за мене. Синътъ, който имате тукъ на земята, той е само по форма вашъ синъ, вие имате другъ синъ, друга дъщеря. Кои сѫ тѣ? Тѣ сѫ създаденитѣ по образъ Божий, тѣ иматъ знания и ако дойдатъ тукъ на земята, ще донесатъ такава любовь, че и майката и бащата ще бѫдатъ доволни.

И тъй, квадратътъ образува дома, раждането на двѣтѣ дѣца, а като се подвижи този домъ, образува се обществото, образува се кубътъ. Ако се подвижатъ всички страни, всички плоскости на куба, накѫдѣ ще отиде? Той ще се подвижи по обратния пѫть съ движението на линията. Когато се подвижатъ странитѣ на куба отвънъ навѫтрѣ, образува се права линия. Срѣщуположнитѣ двѣ страни на куба образуватъ една права линия, една единица и другитѣ двѣ срѣщуположни, при движението си образуватъ друга права линия, втора единица. Тѣзи двѣ единици дохождатъ въ стълкновение и като не могатъ да отидатъ нито въ една, нито въ друга посока, образуватъ буквата „Т“, т.е. образува се квадратътъ.

Слѣдователно, когато се каже, че трѣбва да гледашъ навѫтрѣ, това подразбира четвъртото измѣрение. Нѣкои искатъ да кажатъ, че

духовниятъ свѣтъ е навънка, но той е навѫтрѣ, ще концентрирашъ ума си навѫтрѣ въ проекция. Нѣма да се спирамъ върху това, да ви разправямъ, накѫдѣ е този свѣтъ. Този свѣтъ вие го знаете. Когато кажете, че не го знаете, постѫпвате като момата, която иска да изпита момъка, дали я обича той или не. Тя знае. Ако я обича, нѣма какво да отгатва и ако не я обича, пакъ нѣма какво да отгатва. Въ първия случай умътъ показва, че има проявления, има любовь. Ако не я обича, това показва, че умътъ и сърцето не сѫ съединени заедно, значи умътъ нѣма това, което трѣбва, слѣдователно отъ това се ражда недоволство.

Провѣрете този законъ. Вземете коя и да е отъ играчкитѣ на вашето дѣте и у него ще се роди недоволство. Всички недоволства въ свѣта сѫ все отъ материаленъ характеръ, хората искатъ кѫщи, земи. Ще кажете: „Какъ да се оправи свѣта?“ – Дайте всѣкиму това, отъ което се нуждае, т.е. дайте работа на човѣшкия умъ. Не спирайте ума на човѣка отъ дѣятелность. Споредъ мене, момъкъ и мома, ако сѫ развалени, ще ги оженя. Ако и тогава сѫ недоволни, ще имъ дамъ кѫща, ниви; ако пакъ сѫ недоволни, ще имъ дамъ лозя, каруца и въ края на краищата, като започнатъ тѣзи нѣща да имъ говорятъ, тѣ ще се задоволятъ. Това е великъ законъ. Ако сърцето и умътъ останатъ безъ желания и безъ мисли, ще бѫдете недоволни. Слѣдователно, сърцето и умътъ трѣбва да се занимаватъ съ нѣщо. И тъй, спазвайте първия законъ: да не спъвате никой човѣкъ въ развитието му и да не мислите, че еди-кой си е недостоенъ за това или онова. Не, всѣки човѣкъ, споредъ своитѣ разбирания, схващания, е достоенъ. Ако споредъ твоя умъ намирашъ, че нѣкой е недостоенъ, ти спъвашъ самъ себе си.

Азъ говоря за тѣзи нѣща като за математически величини. Всѣка мисъль, която се проявява въ ума и всѣко желание, което се явява въ сърцето, е на мѣстото си. Прѣстѫпление ще се яви само тогава, когато спънешъ ума и сърцето на човѣка въ неговия развой. Когато прослѣдимъ съврѣменното общество, виждаме, че всички прѣстѫпления се раждатъ именно тамъ. Напримѣръ, нѣкѫдѣ мѫжъ и жена си живѣятъ добрѣ. Дойде при тѣхъ нѣкой мѫжъ, който не е могълъ да си намѣри мома, каквато желае, хвърли око на тази чужда жена. Дойде втори, трети мѫжъ, хвърлятъ око на сѫщата жена. Започнатъ тѣзи мѫже да се биятъ помежду си за тази жена, да си съперничатъ, но тя не е дѣлима. Дойде четвърти мѫжъ, и той се явява съперникъ. Тогава тя казва на тѣзи мѫже: „Почакайте ме да родя четири дъщери, ще ви оженя всички.“ И тъй тя ще ги примири. Това може да ви се види малко смѣшно. Ще кажете: „Всички тѣзи приказки не мязатъ на религиозни нѣща“. Питамъ ви: Ами тѣзи религиозни форми, които сме имали досега, каква полза сѫ допринесли на свѣта? Ако тѣ бѣха тъй хармонични, както трѣбваше, щѣше ли да има толкова страдания? Въ тѣхъ има нѣщо нехармонично, неизгладено, което внася лошото въ свѣта.

А тѣзи нѣща ние трѣбва да ги изгладимъ. Нѣкои казватъ, че не съмъ правовѣренъ. Какъ ще опрѣдѣлите дали съмъ правовѣренъ или не?

Ние имаме единица, съ която трѣбва да мѣримъ всички нѣща. А тази единица е Богъ на Любовьта и Мѫдростьта. Слѣдователно, Богъ, като се проявилъ въ Любовь и Мѫдрость, образувалъ е единицата. Единицата е човѣкътъ. Тази единица, като се раздѣлила, образували се мѫжътъ и жената или съ други думи – Богъ извадилъ една единица или криво ребро отъ човѣка. Жената, като била у мѫжа, изкривила се, затова Богъ я извадилъ отъ тамъ и ѝ казалъ: „Ти нѣма да ходишъ вече тъй изкривена, както си ходила, докато си била у мѫжа, права ще ходишъ!“ Но понеже тя си знае стария навикъ – криво да ходи, се ще покаже ребро, се ще прегѫрне, като ребро ще обхване. И тъй, днесъ все ребра се прегрѫщатъ: „Охъ, моето пиленце“, но свѣтътъ не отива напрѣдъ. Не, ние не се нуждаемъ отъ такива прегрѫдки, отъ криви ребра. Никакви прегрѫдки!

Ако двама млади, които се обичатъ, се срѣщнатъ, да не се прегрѫщатъ, но да се съединятъ по права линия и безъ да се приближатъ, ще се цѣлунатъ и веднага отдалечатъ. Всички цѣлувки, придружени съ прегръщания, сѫ криви ребра, които иматъ всѣкога лоши послѣдствия. Това ви говоря и въ символична и въ права смисъль.

Съ други думи: твоята мисъль, твоето желание, да не е никога раздвоено. Имашъ известно желание, но казвашъ: „Може да е криво“. Да нѣма никакво раздвояване. Ако е криво, не го изнасяй на свѣта. Трѣбва да бѫдешъ абсолютно вѣренъ на себе си. Като изкажешъ едно желание или мисъль, въ тебе да не остане никакво съмнѣние, пукнатина, че си извършилъ нѣкакво дѣло, отъ което да те е срамъ. Ако срѣщна на улицата една мома съ изкривена уста и азъ я цѣлуна – устата ѝ се изправи, то хората наоколо, които ме гледатъ, ще ме осѫдятъ ли? – Не. Но ако срѣщна една красива мома и като я цѣлуна, устата ѝ се изкриви, какво ще кажатъ хората? Ще кажатъ: „Този непрокопсаникъ!“ Вие се усмихвате. На колко моми сте изкривили устата? Пъкъ и вие, моми, на колко момци сте изкривили устата? Пъкъ и вие останалитѣ! Сега ще се заемете да изправите устата на всички хора, на които сте ги изкривили, като ги цѣлунете. Само така ще изгладите грѣшката си. Това е Божественото учение.

Азъ говоря на всички, знайте, че нѣма нито единъ между васъ праведенъ. Да не кажете: „Азъ днесъ не съмъ толкова грѣшенъ.“ Който се хвали съ това, той се хвали съ грѣховете си. Единъ грѣхъ и 100 грѣха сѫ равносилни. Отъ една въшка произлизатъ 100 въшки, значи едната и стотѣ сѫ едно и сѫщо нѣщо. И така за нѣкого казватъ: „Той е православенъ, евангелистъ или човѣкъ отъ Новото учение.“ Безразлично е какъвъ си, но ако това

учение ти изкривява ума и сърцето и слѣдъ като възприемешъ тази философия и отидешъ въ всичкитѣ полета, разгледашъ какво има тамъ, а като се върнешъ си нещастенъ, какво те ползува това учение?

Една търновка ми разказваше слѣдното: „Ходихъ въ всички полета на небето, видѣхъ богове и богини, но не искамъ да живѣя между тѣхъ, небето петь пари не струва. Всички богове и богини дойдоха при мене, донесоха ми каляски, букети, говорятъ ми че съмъ била това онова, но всичко е празна работа, залъгватъ ме. Не ги искамъ!“ Тази жена е видѣла стария свѣтъ – старото небе, стария менталенъ и астраленъ свѣтъ. Тя е видѣла отрицателнитѣ нѣща въ тѣзи свѣтове и затова се погнусила. Тази жена казва: „Искамъ да живѣя на земята, да се стопли тамъ моето сърце.“ Всички казватъ, че тази жена е смахната и мѫжътъ ѝ иска да я заведе въ лудницата. Не, тя е много умна, тя е въ пѫтя на спасението и казва: „Азъ не искамъ да живѣя тъй, както досега съмъ живѣла!“

Обектъ на любовьта е истината. Имайте прѣдъ видъ, че у васъ не може да се събуди истинска любовь, докато не любите истината. Сега, като ви говоря, ще ви направя една операция, искамъ да бѫдете герои, да я издържите безъ упойка. Азъ мога да направя операцията и съ упойка, но това ще е съ страхливцитѣ. Ще забия ножа, но гледайте да издържите, да не кажете „охъ“. Като ви направя добрѣ тази операция, трѣбва да останете доволни. При тази операция трѣбва да се прѣмахне лъжата отъ свѣта, но за да се успѣе, трѣбва да се обича Истината. Не обикнете ли Истината, лъжата непрѣменно ще се яви, тя е неизбѣжна. Ако жена не люби единъ мѫжъ, тя ще извърши нѣкое прѣстѫпление, ако мѫжъ не люби нѣкоя жена и той ще извърши прѣстѫпление. Трѣбва нѣкого да обичашъ, законътъ е такъвъ. Най-малко нѣщо и да е, но ти трѣбва да любишъ. То може да бѫде мушичка, бръмбарче, цвѣтенце, птичка, но непрѣменно трѣбва да любишъ. Ако можешъ да любишъ всички, това е най-добрѣ. Ще започнете любовьта отъ Истината. Като тръгнете отъ любовьта къмъ Истината, ще си образувате мѣрка, съ която ще измѣрвате всичко въ свѣта.

„Облѣкохте се въ новия человѣкъ, който се подновява въ познание, по образа на тогозъ, който го е създалъ.“

Познания трѣбва да имате. Азъ бихъ ви прѣпорѫчалъ да прочетете всички хубави книги, написани досега. Това може да ви отнеме и хиляда години, но нищо, ще ги прочетете и слѣдъ това ще се заемете съ тази отворена прѣдъ васъ книга. (Библията, Евангелието.) Тѣзи братя, който сѫ писали тази книга, въ нея сѫ описали земята въ прѣдшествуващитѣ ѝ фази. Знаете ли каква е била по-рано земята, каква е била по-рано слънчевата система? Между всички тѣзи планети е имало пѫтища и съобщения, чрѣзъ който

жителитѣ отъ една планета се съобщавали съ жителитѣ на друга. Тѣзи планети се въртѣли около себе си, а сѫщо и около своето първоначално слънце. Казва се, че между планетитѣ се породило нѣщо, което станало причина на раздори, вслѣдствие на което сѫ взели днешното си разположение. Слънцето се настанило въ центъра, а наоколо му започнали да обикалятъ останалитѣ планети.

Да оставимъ, обаче, настрана тѣзи окултни твърдения, тѣ сѫ маловажни по отношение на въпроса, който разглеждаме. Но това движение на планетитѣ, па и цѣлата слънчева система, показва какъвъ е билъ човѣкътъ вѫтрѣ въ себе си още въ първо врѣме. Слънцето е емблема на човѣшкия умъ. Венера е емблема на любовьта, Марсъ – на силата у човѣка, войнственъ е той, Сатурнъ – на правото, Юпитеръ – на всички религиозни форми, който сега сѫществуватъ, а Луната считатъ емблема на въображението, майка, въ която се зараждатъ всички идеи.

Тѣзи външни символи сѫ емблеми на това вѫтрѣшно състояние, което днесъ е изчезнало, поради това, че между чувствата, ума и волята на човѣка има дисхармония. Съобщенията между тѣхъ не сѫ прави. Нѣкой пѫть искате да се проявите, да обичате нѣкого, но казвате: „Врѣмето не позволява това, а може и той да ме излъже.“ Нима любовьта трѣбва да се страхува отъ лъжата? – Не. Слънцето като изгрѣва, огрѣва еднакво всички сѫщества, макаръ и тѣ да вършатъ прѣстѫпления. Прѣстѫпленията сѫществуватъ вѫтрѣ въ нашето въображение, чрѣзъ което създаваме тази външна дисхармония. Мразишъ нѣкого и мислишъ, че той ще направи нѣщо лошо и съ това създавашъ злото. Въ Божествения свѣтъ нѣма тази дисхармония, но [въ] външния свѣтъ въ всички сѫщества се явяватъ малки пришки, върху които поставятъ разни медикаменти, а тѣ прѣдизвикватъ извѣстни неприятности. Който причини тази дисхармония, то като се лѣкува болестьта, тя се връща къмъ него.

Но вие запитвате: „Защо е създаденъ така свѣта?“ – Свѣтътъ е много добрѣ направенъ, той е създаденъ въ обятията на Любовьта и Мѫдростьта. За да провѣримъ това, ние може да направимъ единъ живъ опитъ. Въ какво се състои той? Всички съврѣменни религиозни хора казватъ: „Да избѣгаме отъ земята, да отидемъ на небето да живѣемъ.“ Така и всички лѣнивци въ този свѣтъ се за богатство говорятъ: „Дано умре баща ми, майка ми, братъ ми, та да ми оставятъ наслѣдство да живѣя“. Сѫщитѣ хора разискватъ и върху политиката: „Дано ни дадатъ тѣзи-онѣзи земи“ и все заграбватъ. Обаче тази земя, за която всички спорятъ, Господь ни я далъ наслѣдие на цѣлото човѣчество, а не принадлежи въ частность нито на единъ народъ. Ако бихте имали тази Божествена Любовь и Мѫдрость, всички бихте се ползували отъ благата на земята. Ще ви обърна внимание да поправите

старата си канализация, да подновите старитѣ си връзки, тъй както Богъ ги е направилъ.

Онзи мѫжъ, който излъгва нѣкоя жена, отнима я отъ мѫжа ѝ, като ѝ обѣщава че ще ѝ даде всичката си любовь; тя се съгласява, но като остарѣе, той я натирва и тя окѫсана и изнемощѣла, връща се при мѫжа си, изповѣдва му се. Така и блудниятъ синъ – изхарчва всичко и босъ, голъ, връща се при баща си.

Тукъ работи единъ законъ, който трѣбва да разберете. Той се изразява въ слѣдната мисъль: Ако първиятъ не може да ви даде любовь, вториятъ никога не ще може; ако първата мисъль не даде плодъ, втората никога не ще може. Отъ злото излиза зло, отъ доброто – добро.

Направете разграничение между Любовьта и вѣрата. Любовьта е създала човѣшкото сърце, а вѣрата способствува за образуване на ума, тя го подканя. Значи всички сокове на ума сѫ въ вѣрата. Ако искате да сте интелигентни, трѣбва да имате абсолютна вѣра, а не вѣрвания. Да имате вѣра, но въ що? – Въ Първата причина на Любовьта, понеже тя е разумна. Богъ, когато изказва Своята Любовь, обмисля добрѣ нѣщата и послѣ ги изказва. Слѣдователно въ тази проявена Любовь всичко е свято, чисто, разумно, въ нея се намиратъ всички условия за развиване на ума ви. Тази Любовь не е сляпа. Но ако влѣзете въ този свѣтъ на Любовьта безъ вѣра, ще създадете дисхармония въ себе си. Обичате нѣкого, не се съмнявайте дали той ви обича. Въ всѣка форма, въ всѣки човѣкъ живѣе само единъ Богъ, т.е. всички форми, всички сѫщества сѫ носители на една единица, на единъ Богъ. Ако обичате Бога, той никога нѣма да ви излъже, но ако се съмнѣвате въ Него, ще изпитате много горчивини. Затова се казва, че Богъ ще опита Любовьта си върху всички сѫщества, които не Го лъжатъ, които Го обичатъ.

Сега може да ме запитате: „Е, какво е заключението отъ всичко говорено, какво трѣбва да правимъ.“ Не, азъ не правя заключвания, заключения, азъ правя отключвания. Кривата логика казва: „Дайте заключението!“ Ние се отъ заключения страдаме. Логиката казва: „Човѣкъ е сѫщество съ два крака, слѣдователно, всѣко сѫщество съ два крака е човѣкъ.“ Логически заключения.

Правата линия е най-кѫсото разстояние между двѣ точки.

Единицата е основа на всички други единици. Но какъ тъй, тази мъртва единица, ако не е разумна, може да образува други единици? Слѣдователно, първата единица е разумна, тя може да се размножава, да

се разплодява. И слънцето е единица. Знаете ли каква култура иматъ жителитѣ на слънцето? Ще кажете: „Дали има хора на слънцето?“ – Да, има много по-разумни отъ васъ. Най-проститѣ сѫщества на слънцето сѫ 100 пѫти по-разумни отъ най-умнитѣ хора на земята. Направете си заключение, най-умнитѣ сѫщества тамъ, колко пѫти по-високо ще стоятъ отъ най-умнитѣ тукъ на земята. Ще кажете: „Слънцето е въ огнено състояние, какъ живѣятъ тѣзи сѫщества тамъ?“ Както виждате, тѣзи сѫщества сѫ толкова умни, че могатъ да живѣятъ въ огънь, а ние не можемъ. Нима има по-голѣмъ огънь отъ любовьта? Нѣкоя мома, като люби нѣкого и не знае какъ да люби, казва: „Изгори ме този огънь.“ Изгарянето показва, че противоположни елементи не могатъ да любятъ, затова ще изгорятъ. Като се казва, че всички грѣшници ще изгорятъ, то е, защото тѣ не могатъ да живѣятъ въ огъня, а праведнитѣ – могатъ. Когато се казва, че земята ще мине 7 пѫти прѣзъ огъня, грѣшницитѣ казватъ: „ Дано този огънь не мине въ наше врѣме!“ Не, сега, сега иде този огънь. Седемь пѫти ще минете прѣзъ този огънь, мѫже и жени, моми и момци! Онѣзи, които сѫ готови, ще се цѣлуватъ по права линия, а онѣзи, които не сѫ готови, ще скърцатъ съ зѫби, то е кривата линия. Скърцане съ зѫби да нѣма, а всичко да е по права линия!

Нѣкои казватъ, че на онзи свѣтъ ще има скърцане съ зѫби. Вие мязате на слугата Стоянъ, който билъ изпратенъ отъ господаря си свещеникъ съ писмо и 5 хубави риби до другъ свещеникъ. Първиятъ пише въ писмото си: „Прѣподобни, изпращамъ ти съ слугата си 5 хубави риби.“ Стоянъ, като вървѣлъ изъ пѫтя, хапвалъ по малко, по малко отъ тѣхъ, докато ги изялъ всичкитѣ и занесълъ само писмото на свещеника. Той чете писмото и го запитва: „Стояне, тукъ има 5 риби?“ – „А, намѣрихте ли ги, дѣдо попе, менъ ми трепереше сърцето отъ страхъ, че ги нѣма!“

И сега всички хора намиратъ изгубенитѣ риби се въ писмата. Момата чете писмо: „Възлюблена, азъ ти изпратихъ 5 риби, много те обичамъ.“ Да, но рибитѣ ги нѣма, изгубени сѫ. Момата се радва, но това не е обичь. Рибитѣ, рибитѣ! Не само въ писмото, че те обича, и че е готовъ да направи всичко за тебе. Това сѫ далавери. Наблюдавалъ съмъ нѣкоя мома чете писмо отъ възлюбления си, цѣла се прояснява, послѣ го тури близо до сърцето си, радва се. Да, но рибитѣ ги нѣма, Стоянъ ги изялъ. Знаете ли кой е Стоянъ? Той е дяволътъ. Не давайте на дявола нито риби да носи, нито писма да пише. Птичкитѣ, когато се любятъ, никакви писма не си пишатъ, а се срѣщнатъ, цѣлунатъ и раздѣлятъ. А момъкътъ минава покрай кѫщата на момата, страда, че не я вижда. Пише ѝ писмо. Ако не знае да пише, взима нѣкой писмовникъ и дава да му напишатъ нѣкое писмо, копирано отъ готовитѣ. Пише ѝ: „Отъ какъ те видѣхъ, не мога да спя.“ Казвамъ на момата: „Като се оженишъ и ти не ще можешъ да спишъ.“ Какво дърво!

Азъ бихъ писалъ така: „Любезна моя, отъ какъ те видѣхъ, започнахъ да спя нощно врѣме, а по-рано не можехъ да спя, дай Боже во вѣки вѣковъ се така да спя!“ Мѫжътъ заминалъ за нѣкѫдѣ, жената пише: „Отъ какъ замина, не мога да спя, неспокойна съмъ.“ Мѫжътъ пише сѫщото. Това не е наука. Жената трѣбва да пише така: „Отъ какъ си заминалъ много съмъ спокойна, не бързай да се върнешъ, гледай да свършишъ работата, за която си отишълъ, Богъ да те благослови.“ И мѫжътъ да пише сѫщото на жена си. А то и мѫжъ и жена не могатъ да спятъ и работата не се свършва. Дяволътъ и изялъ рибитѣ. Това сѫ лъжливи заключения, лъжливи чувства, отъ които не може да излѣзе нищо добро. Не се смѣя на чувствата ви, но казвамъ, че това е едно лъжливо състояние. Жената трѣбва да се радва, че мѫжътъ ѝ е отишълъ на работа, макаръ и да чувствува понѣкога нѣкаква скръбь, но да не му я изпраща, а да се моли за него и да му изпраща хубави мисли.

Този законъ трѣбва да дѣйствува между васъ. А вие се съберете и казвате: „Ахъ, кога ще се отърва отъ тази моя сѫсѣдка?“ Нѣма отърваване, вие сте въ ада. За да излѣзете отъ него, трѣбва да се освободите отъ лъжата и да се въорѫжите съ истината на Любовьта. Тогава Христосъ ще каже: „Мой възлюблени, ти вече не лъжешъ“ и ще простре рѫката си върху тебе. И Господь постѫпва така. Вие казвате: „Боже, азъ се много мѫча.“ Той казва: „Доволенъ съмъ, че се отдалечихте отъ мене, за да научите мѫчението, но когато се освободите отъ лъжитѣ, азъ ще простря рѫката си по права линия и ще ви спася.“

Това е то истината, да се движишъ по права линия. Истината има само едно измѣрение, тя е основа на всички други измѣрения. Точката е като единицата, начало на всички други единици. Наблюдавайте какъ се тъче. Тъкането става по права линия, всички точки едноврѣменно вървятъ въ три посоки. Освѣнъ това движение, има и други движения, които вие не виждате, тѣ ставатъ въ вашитѣ мисли и чувства. Всички сѫщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, се намиратъ въ движение, тъй че всички ние вървимъ по ритъма на този Божественъ законъ. Вие не може да се спрете нито за една секунда отъ своя пѫть, спрете ли се, ще разстроите цѣлия Божественъ свѣтъ. Не, нѣма да се спирате и когато страдате, казвайте: „Радвамъ се, че страдамъ.“ При най-голѣмитѣ окови, като се намѣрите, или когато ви заплюватъ, казвайте: „Радвамъ се, че съмъ окованъ, радвамъ се, че ме плюятъ.“ По-добрѣ да те плюятъ, отколкото да не те плюятъ. Животътъ безъ слюнки е по-страшенъ отъ този въ ада. Затова Христосъ казва: „Блажени сте, когато хората говорятъ всичко върху васъ на лъжа, радвайте се, защото е голѣма вашата заплата на небеса, т.е. въ свѣта на хармонията.“

Та сега вие, ако чакате да се оправи този свѣтъ отвънка, нищо нѣма да стане. Каквото управление и да дойде отвънъ, и то ще коли и бѣси, както и другитѣ. Свѣтътъ трѣбва да се поправи отъ вѫтрѣ, всички хора да дойдатъ до съзнанието, че сѫ братя и да изправятъ своитѣ недѫзи. Сега ние се страхуваме. Страхъ ви е отъ какво? – Отъ делата ви. Едно врѣме хората сами си правиха идоли, осветяваха ги и имъ се кланѣха, молѣха, а слѣдъ това започваха да се боятъ отъ тѣхъ. Казваха: „Охъ, Ваале, да не ни направишъ нѣкоя пакость!“ Единъ чукъ на този Ваалъ! Никакви идоли, никакви ваали не ви трѣбватъ. Трѣбва да слѣземъ въ Бога, Който ни е създалъ по образъ и подобие, да заживѣемъ въ любовь. Само така ще може да разрѣшавате всички научни проблеми, а прѣдъ васъ стоятъ такива велики проблеми за разрѣшение. Земята ще се промѣни, ще се прѣустрои, нови елементи, нови слънца, нови планети ще се явятъ, всички океани, всички градове, които сега виждате, ще бѫдатъ пометени, църквитѣ, училищата – сѫщо. Въ свѣта ще зацарува архаизъма, остатъци на миналото. Тогава ще дойде една нова велика наука, която ще прѣустрои всичко това въ нѣщо стройно, хармонично.

Не трѣбва да съжаляваме за това. Нима сегашнитѣ ученици трѣбва да съжаляватъ за по-раншнитѣ фаланги, съ които учителитѣ имъ ги възпитаваха? По-раншнитѣ учители казваха за ученицитѣ си: „Фаланги, фаланги трѣбватъ за тѣхъ!“ Най-добрата фаланга е любовьта, най-добрата фаланга е вѣрата. Тѣзи фаланги трѣбва да се употрѣбяватъ сега. Като вклещишъ човѣка между любовьта и вѣрата, ще може да го поправишъ. А сега хората съ бой се възпитаватъ. Не, това е само изтръсване. Прахътъ и така ще се изчисти. Съврѣменнитѣ хора съ своя строй приличатъ на нашитѣ жени, които взиматъ сутринь метлата и хайде отъ стая въ стая, чистятъ, метатъ. Казватъ: „Изметохме.“ Да, но стаитѣ слѣдъ това сѫ пълни съ хиляди, хиляди прашинки, които по-рано ги нѣмаше. Сега дойде нѣкой проповѣдникъ, казва: „Хората трѣбва да живѣятъ тъй, хората трѣбва да живѣятъ иначе.“ Всичко това трѣбва да се изчисти, трѣбва да се отворятъ прозорцитѣ, за да може прахътъ да излѣзе навънъ. Прахътъ трѣбва да излѣзе вънъ отъ нашитѣ умове!

За въ бѫдеще трѣбва да създадемъ новия животъ въ България и да не мислимъ като англичанитѣ, а мисъльта си да впрегнемъ съ любовьта. Българитѣ като народъ не могатъ да създадатъ нѣщо по-велико отъ англичанитѣ, ще създадатъ сѫщата култура. Днесъ бѣлата раса е достигнала най-високото си развитие въ лицето на англичанитѣ и германцитѣ, повече не може да се издигне. Тѣ създадоха сила, но ако тази сила на ума не се впрегне съ любовьта, ще донесе разрушение, борба въ икономическо отношение, кой да има повече, а това е процесъ на разрушение, процесъ на разлагане. Въ самата природа е прѣдвиденъ този

процесъ и затова цѣлото човѣчество ще започне да се движи въ нова посока.

Сега вече всички разумни мѫже и жени не мислятъ да въртятъ палцитѣ си и да казватъ: „Дали ме обича Господь, дали ще ме слуша?“ – Кой Господь? Че Той е вѫтрѣ въ сърцето ти! Казватъ: „Не, въ небето е Господь.“ Че небето е вѫтрѣ въ насъ! Виждалъ съмъ нѣкой благочестивъ християнинъ или нѣкой калугеръ, съ голѣмъ коремъ, стои смирено, скръстилъ рѫцѣ на корема, казва: „Азъ вѣрвамъ.“ Това значи: Вѣрвамъ въ благоутробието си. Отиде при владиката, казва: „Владико свети, вѣрвамъ въ това, въ което и ти.“ – „Е, да те благослови Богъ!“ Азъ не говоря за благоутробия, а за човѣшката душа, въ която има благородни мисли и чувства. Рѫцѣтѣ да не стоятъ на корема! Ако дойде твоятъ възлюбленъ и държи рѫцѣтѣ си на корема, това значи: „Ти имашъ ли парички, азъ ще те пожертвувамъ за корема си“. Ако и момата си скръсти по сѫщия начинъ рѫцѣтѣ, това значи: „Готовъ ли си да се жертвувашъ за моето благоутробие?“ Не, рѫцѣтѣ нѣма да стоятъ на корема, свободни ще бѫдатъ, ще седнатъ двамата единъ до другъ и ще се запитатъ: „Готова ли си въ името на любовьта да се жертвувашъ за мене? Азъ не искамъ чеизъ, не искамъ пари, кѫща, взимамъ те такава, каквато си.“ И момата да каже сѫщото. Така и двамата да си направятъ сами своето гнѣздо и съ трудъ, съ работа да го отглеждатъ и да снасятъ въ него своитѣ яйца. Яйцата азъ наричамъ идеитѣ и желанията. Тогава Господь ще каже: „Това гнѣздо е благословено, азъ ще изпратя моето слънце, моитѣ благословени духове да донесатъ всичката благодать върху него и да бдятъ надъ тѣхнитѣ пиленца.“ Бихъ желалъ вече да нѣма прѣгрѣшения, макаръ и да не стане изведнъжъ това,

Всичко, което ви говоря, не го налагамъ, но искамъ да стане доброволно, да обмислите добрѣ думитѣ ми. Вземете отъ думитѣ ми като абсолютно вѣрни само 25%, 75% оставете настрана. Давамъ ви срокъ отъ 1000 години, за да изпълните всичко, което ви говоря. Онѣзи, които не сѫ доволни, искатъ по-малъкъ срокъ, нека изпълнятъ всичко за 100 години, други – за 10 години, а които и отъ този не сѫ доволни, нека за 1 година или за 6 мѣсеца, на други давамъ срокъ 2 седмици, на нѣкои 3 дни или 1 день. Ако има недоволни и отъ този срокъ, намалявамъ го: 6 часа, 3 часа, 1 часъ, 1/2 часъ, 10 минути, 1 минута, 30 секунди, 1 секунда – толкова е най-малкиятъ срокъ. Който отъ васъ се намѣри на срока отъ 1 секунда, да му мисли!

Дадохъ ви различно дълги срокове, всѣки да се намѣсти спорѣдъ мѣстото си. Не се ли намѣстите, мислете му. Ще дойде вѣтърътъ, той ще ви намѣсти. Затова да не заемате първо мѣсто. Нѣкои искатъ да се поправятъ слѣдъ 1000 години, а сѣднали на първо мѣсто, скръстили рѫцѣ на корема си. Съ скръстени рѫцѣ не ви искамъ! Дѣсната рѫка е рѫка на Мѫдростьта,

тя е създадена за благословение, а лѣвата – за любовь, да се помага съ нея. Като прострешъ ржцѣтѣ си надъ нѣкого, това сж сили, които влагашъ въ него. Като простре нѣкой ржката си надъ васъ, вие може да почувствувате всичкото благословение, а може да почувствувате и всичкото проклятие на свѣта. Може да станете проводникъ на злото, на ада, но може да станете проводникъ и на доброто. Тъй че, може да опитате всички злини и добрини. Прѣди да простре нѣкой ржцѣтѣ си, нека си зададе въпроса: Съ ада или съ небето съмъ скаченъ? Ако е скаченъ съ ада, да държи ржцѣтѣ си на корема, а ако си скаченъ съ небето, простри ржцѣтѣ си надъ бѣднитѣ, надъ страждуующитѣ, да имъ помогне.

Сега искатъ ли още нѣкои отъ васъ да живѣятъ по образа на стария човѣкъ? Знаете ли колко кожи ви е одралъ стариятъ човѣкъ? Окултиститѣ казватъ, че човѣкъ, за да завърши своето развитие му трѣбватъ 777 главни прѣраждания. Значи въ толкова прѣраждания стариятъ човекъ ви е одралъ 777 кожи. Толкова пжти сте орали на неговата нива и слѣдъ всичко това, той ви одралъ кожата. Какво сте придобили? – Нищо. Сега Живиятъ Господь, Който ви е създалъ, казва: „Дѣца, облѣкохте се въ новия човѣкъ, който се подновява въ познание, живѣйте споредъ него!“

Като ви наблюдавамъ, виждамъ че нѣкои ме обичатъ много. Зная защо ме обичате. Обичате ме, защото давамъ. Нѣкои идватъ при мене, мислятъ, че ще ме излъжатъ. Нѣма да ме излъжете. Не ме обичайте само защото давамъ. Оставете да се прояви въ васъ Богъ. Нека се прояви въ васъ това, което Богъ е вложилъ още въ първо врѣме, когато ви е изпратилъ на земята. Бихъ желалъ да се проявятъ у васъ Божиитѣ мисли и желания, а не тѣзи ваши, второстепенни мисли и желания. Казвате: „Азъ ви обичамъ.“ Знаете ли, че тѣзи, които сж ме най-много обичали, най-голѣми пакости сж ми правили, а онѣзи, които най-много сж ме мразили и най-голѣмо добро сж ми направили. Ходихъ изъ България и най-голѣмото добро ми направиха комуниститѣ. А свещеницитѣ говорятъ най-голѣми лъжи противъ менъ, пращатъ шпиони да ме шпиониратъ. Защо трѣбва шпиони да дохождатъ? Нека дойдатъ направо до менъ. Азъ казвамъ: Ако България приеме моето учение, ще стане велика, отхвърли ли го, ще пропадне. Това учение е за всички, а не само за България. Не искамъ да кажа, че това учение трѣбва да се нарече „джновизъмъ“ и да се приеме. Все едно е, какво име ще му дадете. Важното е, че това учение проповѣдва всички братя и сестри да не се изнудватъ, а да се обичатъ. Това е, което искамъ, а не слѣдъ хиляда години, да взематъ и изопачаватъ мислитѣ ми, като на Христа: „Господинъ Джновъ, тъй казалъ, Господинъ Джновъ иначе казалъ.“ Господинъ Джновъ е казалъ, че всички хора трѣбва да се обичатъ. Ама какъ да се обичатъ? Тази любовь е една, тя е истина, която съгражда домоветѣ, сѣмейства, обществата и народитѣ. Азъ бихъ желалъ хората да познаятъ

този великъ Господь, отъ когото сѫ произлѣзли. Една воля има, тя е волята Божия и никакъвъ господинъ Дѫновъ. А като се дойде въ Божията Любовь, тогава ще се напишатъ имената на всички, които сѫ работили за Бога, но това е другъ, външенъ въпросъ. Кой е билъ Дѫновъ въ миналото си, това никой не знае. За въ бѫдеще може да дойде подъ друго име. Ще ме питатъ: „Знаешъ ли чие е това учение? То е на Дѫновъ.“ Ще започнатъ да ми разказватъ отъ дѣ е родомъ той, какви сѫ били майка му и баща му. – „Ученъ човѣкъ е той!“ – Не, всички хора сѫ прости, само Богъ е ученъ. – „Ама святъ човѣкъ е билъ той!“ – Не, само Богъ е святъ. Ако у мене живѣе Божията Любовь, Божията Мѫдрость, само тогава съмъ уменъ, ученъ, святъ човѣкъ. Светии, въ които нѣма Божията Любовь и Мѫдрость, не сѫ светии. Свещеници, проповѣдници, у които нѣма Божията Любовь и Мѫдрость, не сѫ свещеници, не сѫ проповѣдници. Съ това не искамъ да се нахвърляте върху другитѣ, но искамъ да покажете на другитѣ хора, съ какво се отличавате отъ тѣхъ.

И тъй, да туримъ нашата любовь въ истината, да дадемъ потикъ въ мислитѣ, въ доброто – да създадемъ нова система и тогава да се вслушаме въ онзи великъ гласъ на живия Господь, да чуемъ какво ни говори Той чрѣзъ новото учение, чрѣзъ Божествената наука. А тя е наука, чрѣзъ която може да се стопли сърцето, да придобие температура 35 000 000 градуса, а умътъ да добие такава свѣтлина, че всичко да се вижда прѣзъ нея, като се изпрати въ пространството, да се освѣтли цѣлата вселена или най-малко цѣлата земя.

Ще дойде день, когато домоветѣ ни ще се освѣтляватъ отъ свѣтлината на умоветѣ и нѣма да има нужда отъ електричество. Слѣдъ 1000 години може да има само начатки отъ тази наука, слѣдъ 350 000 години ще има нѣщо повече, а слѣдъ 150 000 000 години ще бѫде почти официално приета тази наука.

Ще кажете: „Ние се обезсърчаваме, като слушаме за толкова далечни врѣмена.“ Мене ме радва врѣмето, радватъ ме дългитѣ срокове. Когато ми се говори за кѫси срокове, азъ затварямъ очитѣ си. Врѣмето и пространството, това сѫ Божествени закони. Дѣто нѣма врѣме и пространство, тамъ има робство, а дѣто има врѣме и пространство, тамъ нѣма робство. Хората казватъ, че този свѣтъ е безпространственъ. Не е вѣрно това, безпространствениятъ свѣтъ е образувалъ пространствения. Слѣдователно, безпространствениятъ свѣтъ включва пространствения свѣтъ въ себе си и всѣкога може да го създаде.

И тъй, духовниятъ свѣтъ не е безпространственъ, а е пространственъ и по врѣме и по пространство, само че врѣмето и пространството въ него не сѫ

като нашето врѣме и пространство. Това е въ разрѣзъ съ съврѣменнитѣ философски възгледи, но вложете въ себе си любовьта и вѣрата по принципъ и не се лъжете. Поставете въ себе си желанието да придобиете познания за любовь и вѣра, прѣбродете цѣлата земя отъ единия до другия ѝ край, въ краенъ случай идете и на небето, но научете какво нѣщо е вѣрата и любовьта, за да може да кажете: „Любовьта е връзка на съвършенството.“

Днесъ ви изпращамъ отъ училището съ тази велика мисъль, да не се пригръщате и каквито фигури да образувате, били тѣ петожгълници, шестожгълници или какви и да сѫ тѣ, но да сѫ съ прави линии. Числата, съ които работите, да сѫ цѣли, а не дробни. Дробнитѣ числа сѫ за другия свѣтъ. Човѣкъ, който си играе съ дроби, грѣши. Когато вземешъ единъ човѣкъ, а той мисли, че трѣбва да вземе съ себе си дробьта, не му вѣрвай. Ако имашъ да давашъ нѣкому единъ левъ, а той мисли и за нѣкакви стотинки, които ти си забравилъ, не очаквай много отъ такъвъ човѣкъ. Оставяйте стотинкитѣ за другия свѣтъ. Дробитѣ не сѫ величини отъ този свѣтъ, тѣ сѫ величини на човѣшкия духъ. На земята може да се дѣйствува само съ реални величини и то само четни: 2 × 2; 4 × 2 и т.н. Седемь души могатъ ли да живѣятъ на земята? – Не могатъ. Единъ човѣкъ може ли да живѣе на земята? – Не може. Дванадесеть души могатъ ли да живѣятъ? – Могатъ. Тринадесеть? – Не могатъ. Шесть? – Могатъ.

И тъй, положете вѣрата въ ума си, любовьта въ сърцето си, за да познаете Бога като Истина вѫтрѣ въ себе си. Познайте Бога, освободете се отъ всички стари връзки, че като дойде вашиятъ възлюбленъ да го познаете. Знаете ли какъ му е името? – Не знаете. Въ Писанието се казва, че той ще дойде инкогнито и е сѫщество съ другъ, особенъ умъ отъ вашия. Ако знаете Божествения езикъ, ще го познаете, ще се разберете. Вашиятъ възлюбленъ има особенъ знакъ и ще го познаятъ само тѣзи, които сѫ го виждали. Ще кажете: „Той е!“ Сестрата ще каже: „Той е братъ ми.“ Приятельтъ ще каже: „Той е приятельтъ ми.“ Всѣки ще носи този знакъ на челото си и нѣма да има абсолютно никакво излъгване и така ще се познаватъ хората. Сега хората казватъ, че дяволътъ дошълъ въ свѣта и турилъ печатъ. И наистина, само двама поставятъ печатъ на хората: Христосъ и дяволътъ. Въ какво се различаватъ тѣзи два печата? Ще ви обясня различието, за да не ви оставя въ невѣжество. Качествата на Христовия печатъ, печатътъ на любовьта сѫ: Любовь, радость, миръ, дълготърпѣние, кротость, смирение, благость, милосърдие, вѣра и въздържание. Печатътъ на дявола е 666 и нѣговитѣ качества сѫ: прѣлюбодѣяние, плъть, чародѣйство, ревность, кощунство и т.н. Тѣзи сѫ качествата на двата печата, които сега се удрятъ върху челата на хората. Тѣзи печати ние ги разбираме и въ тѣхъ нѣма никаква лъжа.

Тъй че и Христосъ и антихристъ поставятъ своитѣ печати. Не се плашете. Видите ли у нѣкой човѣкъ печата на Христа, подайте му братски ръка. Видите ли на челото на нѣкой човѣкъ печата на антихриста, на дявола, заобиколете го!

Бесѣда, държана на 13 мартъ 1921 година.

1921_03_20 Фарисей и садукей
Издателска къща „Жануа-98“, 2002. 352 с. ISBN 954-9589-58-7.

ФАРИСЕЙ И САДУКЕЙ

А Исусъ имъ рече: „Гледайте и пазете се отъ кваса на фарисеитѣ и садукеитѣ.“ (Матея, гл.16, ст. 6)

„Всичко изпитвайте – доброто дръжте.“ (1-во Посл. къ Солуняномъ, гл.5, ст.21)

Квасътъ, това е стимулъ, необходимость въ свѣта. Нѣма човѣкъ, който да нѣма нѣкакъвъ квасъ въ себе си, все е заквасенъ съ нѣщо. Злото не е въ това, че всѣки е заквасенъ, но важното е, какъвъ може да бѫде резултатътъ отъ този квасъ.

Всички сте чели този стихъ и за нѣкого казвате: „Той е фарисей, садукей.“ Но това сѫ само външни разбирания на въпроса. Когато искате да оскърбите нѣкого по форма, вие му давате прозвището фарисей или садукей, но то е само по форма. Въпросътъ трѣбва да се разбере принципално. Въ самия човѣкъ има двѣ велики течения. Той е фарисей по умъ, а садукей по сърце. Фарисеитѣ минаватъ изобщо за много набожни, за правовѣрни хора. Тѣ сѫ мѣрило за всѣка истина въ свѣта, тѣ сѫ индускитѣ брамини. Прѣведете какво означава въ съврѣменния езикъ думата „браманинъ“. Азъ нѣма да ви прѣвеждамъ, вие сами прѣвеждайте.

Садукеитѣ сѫ хора на отрицанието въ живота, тѣ не вѣрватъ въ нищо. И фарисеитѣ и садукеитѣ сѫ свободомислящи хора. фарисеитѣ казватъ: „Ние сме свободомислящи хора, мислимъ за Бога, вѣрваме въ Него“. Садукеитѣ казватъ: „Ние сме свободомислящи хора, не признаваме Бога“. Но фарисеитѣ, освенъ че вѣрватъ въ Бога, вѣрватъ и въ паритѣ и то повече. Садукеитѣ пъкъ, не вѣрватъ въ Бога, но вѣрватъ въ паритѣ. Макаръ че има разлика въ възгледитѣ на фарисеитѣ и садукеитѣ, но и еднитѣ и другитѣ вѣрватъ въ силата на орѫжието и еднитѣ и другитѣ иматъ затвори, стражари, шпиони. Всѣки, който се отклони отъ тѣхното учение, той е осѫденъ на смърть, той е еретикъ, врагъ на отечеството, на държавата, на човѣчеството. фарисеитѣ се хвалятъ съ това, че ходятъ на църква, палятъ свѣщи, като минатъ прѣзъ нѣкоя църква, не я отминаватъ, все кръстове правятъ, въ всѣка своя рѣчь най-малко 10 пѫти ще споменатъ името на Бога. Садукеитѣ се хвалятъ съ своето невѣрие навсѣкѫдѣ твърдятъ, че нѣма Богъ. И тъй, еднитѣ се хвалятъ съ вѣрата си, а другитѣ – с безвѣрието си.

Павелъ въ посланието си къмъ Солунянитѣ казва: „Всичко опитайте,

доброто дръжте“. И въ фарисеитѣ и въ садукеитѣ има добри страни. Че има Господь въ свѣта, това е вѣрно, но че не е такъвъ, какъвто тѣ си Го разбиратъ. Че нѣма Господь въ свѣта и това е вѣрно, но не е точно споредъ учението на садукеитѣ. Ще кажете: „Какъ така, тука има голѣмо противорѣчие?“ Да, противорѣчие е, но когато твърдимъ, че Господь е всесиленъ, всеблагъ, даваме Му тѣзи атрибути, то когато се обѣсва единъ човѣкъ, тамъ ли е Господь, когато осѫждатъ единъ човѣкъ на чиста правдина, тамъ ли е Господь? Не е. Тамъ дѣто нѣма правда, Господь не е. Не че Го нѣма Господь въ свѣта, но въ дадения моментъ Господь не въ умоветѣ и сърцата на тѣзи хора.

Едното учение е стремежъ да се приближимъ къмъ Бога по форма, а другото учение е стремежъ да се отдалечимъ отъ Бога по форма. Интересни сѫ причинитѣ, който сѫ породили тѣзи двѣ противоположни учения. За мене тѣ сѫ много ясни. Напримѣръ, като се влюби нѣкой момъкъ въ една мома, по 10 пѫти на день минава покрай прозорцитѣ ѝ, кръсти се, носи ѝ цвѣтя, казва: „Не мога безъ тебе“. Момата ще надникне отъ прозореца, ще се поусмихне. Той постоянно циркулира покрай дома ѝ, моли се. Казватъ: „Този човѣкъ е много набоженъ“. Да, той е фарисей. Ще направя сравнение, на какво мяза този момъкъ.

В Пловдивъ имаше женско и мѫжко евангелски училища, който бѣха едно срѣщу друго. Единъ отъ ученицитѣ на мѫжкото училище се готвилъ да стане проповѣдникъ. Споредъ евангелиститѣ, който иска да стане проповѣдникъ, трѣбва дълбоко да се разкае за грѣховетѣ си, да плаче, да измоли прощение отъ Бога. Този младежъ билъ много способенъ. Всички го слѣдѣли и виждали, че много често плаче. А той се влюбилъ въ една ученичка отъ женското училище и постоянно гледалъ къмъ прозореца на стаята ѝ и казвалъ: „Господи, много съмъ грѣшенъ!“ Казвали: „Колко много се кае този младежъ за грѣховетѣ си, обича Христа, все плаче“. Да, на прозореца е неговиятъ Христосъ. Когато кажатъ за нѣкого, че е православенъ, зная, че на прозореца е православенъ. – „Да, но той е евангелистъ.“ Зная, на прозореца е евангелистъ. Какъвто и да е човѣкъ, все нѣкѫдѣ има прозорецъ.

Сега, кои сѫ причинитѣ, по които човѣкъ става садукей? Момата отхвърля момъка, влюбва се въ другъ и той става садукей и казва: „Не искамъ да зная нищо за нея!“ Минава подъ прозорцитѣ на дома ѝ, плюе. Така и всички хора по отношение на Бога иматъ сѫщитѣ възгледи. Докато Господь дава власть, пари на хората, тѣ сѫ фарисеи, казватъ: „Този е нашия Господь, като Него нѣма другъ!“ Утрѣ, като имъ се отнеме всичко това, казватъ: „Господь ли, не искаме да Го знаемъ, Той е несправедливъ!“

Това сѫ съврѣменнитѣ християни, които се смѣятъ на езичницитѣ, че вѣрвали въ идоли. Азъ не намирамъ голѣма разлика между съврѣменнитѣ християни и едноврѣмешнитѣ езичници, но по форма – християнитѣ иматъ отлична култура. Ако влѣзете въ софийскитѣ хали или въ халитѣ на кой и да е голѣмъ европейски градъ, ще видите външно голѣма чистота, а на куки висятъ закачени кѫсове отъ заклания добитъкъ. И тѣзи хора минаватъ за културни, за християни. Азъ не вѣрвамъ въ християнинъ, който окачва на куки единъ одранъ волъ, да го продава; азъ не вѣрвамъ въ свещеника, ако отива да си купи отъ тамъ месо или ако си е купилъ кокошка и я носи въ дома си да я коли. Не вѣрвамъ въ чувствата на такъвъ християнинъ, азъ взимамъ страната на кокошката. Тя казва: „Азъ не вѣрвамъ въ този попъ, владика или кой и да е“. Човѣкъ, който може да заколи кокошка, ще може да заколи и човѣкъ. Това е принципално. Ще кажете: „Месото ни е нужно.“ Ако минаваме за християни трѣбва да ликвидираме съ всѣка грубость съ всѣко насилие. Нито фарисеитѣ, нито садукеитѣ, нито вѣрующитѣ, нито невѣрующитѣ ще поправятъ свѣта. Господь не се нуждае отъ вѣрующи или безвѣрници, за Него е безразлично дали ще вѣрватъ хората или не. Какъ мислите, слънцето ще измѣни ли топлината си споредъ това, дали вие ще вѣрвате или не? Земята ще прѣустанови ли движенията си отъ това дали вѣрвате или не? И да не вѣрвате, слънцето не грѣе само за васъ. Пакъ повтарямъ, на земята има сѫщества, които сѫ много по-културни отъ васъ. Ние знаемъ много хора на земята, които не ядатъ месо отъ рождение, а не се отказали отъ него чрѣзъ убѣждаване.

Питамъ ви, какво благо е донесло на свѣта фарисейското и садукейското учение? Грѣхопадането започва съ тѣзи учения. Прѣди тази епоха е имало една златна епоха, когато е живѣла първата раса. Тя е имала отлична култура, каквато човѣчеството едва слѣдъ 400 000–500 000 години ще има. Раятъ, за който се говори въ Писанието, ни прѣдставя една величествена култура, която се отличавала отъ сегашната и по наука и по изкуство и по техника и по философия и по схващане на нѣщата. Тогава земята не е била като сегашната. Но като се явили фарисейското и садукейското учения въ свѣта, на земята настава единъ катаклизъмъ, при който цѣлата раса изчезва и хората изгубватъ великото Божествено учение на любовьта. Съ това хората сѫ дошли до послѣдната точка на падането си, по-долу отъ това вече тѣ не могатъ да отидатъ.

Да не ви се вижда чудно, защо хората днесъ сѫ лоши, кисели, защо [има] толкова злини въ свѣта. Това се дължи на обстоятелството, че всички хора сега минаватъ прѣзъ ада, затова и повече злини ще дойдатъ. Хората, като минаватъ прѣзъ разнитѣ области на ада, заразяватъ се отъ тамошнитѣ епидемии. Нали, като минавате прѣзъ различни мѣста, вие се заразявате?

И сега, щомъ сте въ ада, носите всичкитѣ му злини. Ще питате: „ Кѫдѣ е този адъ?“ – Нѣкои сѫ влѣзли вече въ ада, други се готвятъ да излѣзатъ, а трети сѫ излѣзли. Тѣзи, които сѫ влѣзли въ ада, нужни имъ сѫ най-малко 21 години, докато излѣзатъ отъ него. Ако тренътъ ви е бързъ, ще можете да прѣминете прѣзъ ада за по-малко врѣме, но ако е бавенъ, ако има повrѣда въ машината ви, ще се бавите повече врѣме. Когато Христосъ дойде на земята, Той ще приготви човѣчеството, ще имъ покаже истинскитѣ научни правила и методи съ които да се бранятъ, когато минаватъ прѣзъ тази область на материята. Затова дойде Христосъ. Затова сѫ нужни и намъ добродѣтели, та като минемъ прѣзъ ада, да устоимъ на неговия огънь. Сега хората казватъ за нѣкого: „Пари го този огънь!“ Разбира се, че ще го пари, въ ада е!

Тъй че, когато ние приемаме Бога и когато Го отричаме, това е все изкривено понятие. Когато кажешъ, че вѣрвашъ въ Бога готовъ ли си да умрешъ за този Господь, готовъ ли си да пожертвувашъ живота си за Него и за тѣзи, които любишъ? Като казвашъ, че любишъ Бога, трѣбва да умрешъ и за тѣзи, които Той люби. Какъ, съврѣменнитѣ хора иматъ ли любовь? Ако твърдя, че любовьта на Бога е еднаква и къмъ най-малкото животно, къмъ всѣка птичка, гълѫбче, както и къмъ човѣка, ще ми възразите: „А, човѣкъ стои по-горѣ отъ всѣко животно“. Това е другъ въпросъ, но по сѫщество нѣма разлика между човѣкъ и едно гълѫбче. Слѣдъ врѣме гълѫбчето може да стане човѣкъ. Човѣкъ трѣбва да има стремежитѣ на гълѫба – да литне на високо, да се храни съ зрънца като него. Гълѫбътъ е чиста шпица. Какъ мислите, ако вашиятъ мѫжъ беше единъ гълѫбъ, не щѣхте ли да живѣете по гълѫбски? Ако вашата жена бѣше една гълѫбица и се хранихте съ зрънца, не щѣхте ли да живѣете по гълѫбски?

Ще кажете: „Сега толкова много плачемъ!“ Плачътъ спасява ли свѣта? Отъ хиляди години хората все плачатъ, плачатъ дѣца, мѫже, жени, свѣтътъ спаси ли се, вие спасихте ли се? Не се заблуждавайте въ това, че плачътъ ще ви спаси. Е, кое тогава? – Нѣма друга сила въ свѣта, освѣнъ любовьта, която ще може да ви спаси. Това е положително и абсолютно. Ако нѣкой каже, че може да се спаси чрѣзъ друга нѣкоя сила, той не разбира Божественитѣ истини. Ако има сила, която може да ви посочи правия пѫть, това е вѣрата; ако има принципъ въ свѣта, който да ви посочи правия пѫть, това е Божествената мѫдрость. Едната сила спасява, другата – умѫдрява и съ това показва на хората, какъ трѣбва да живѣятъ. Всѣко друго учение извънъ тѣзи истини е фарисейско и садукейско. Ще ви докажа това.

Ако сега, като ви проповѣдвамъ, имамъ мисъльта да ви омотая и започна

слѣдъ това да ви прѣдлагамъ да образуваме църква и всѣки отъ васъ да даде извѣстна сума, моитѣ мисли чисти ли сѫ? Колко трѣбва да плащаме на това слънце, което грѣе отгорѣ ни? Колко трѣбва да платя на майка си, която ме отгледала? Ако майка ми каже, че трѣбва да я гледамъ, защото ме родила, това не е майка. Майка, значи сѫщество на абсолютно безкористие; братъ значи сѫщество на абсолютно безкористие; сестра е сѫщество на абсолютно безкористие. Това разбирамъ братство, основано на пълно безкористие. Дѣто има користолюбие – нѣма никакво братство.

Да говоримъ принципално по въпроса. Може нѣкой отъ васъ да се обижда отъ думитѣ ми, това нищо не значи за мене. Азъ казвамъ: тѣзи, които обиждатъ любовьта и азъ ще ги обидя, а които не я обиждатъ, ще иматъ отъ мене по една цѣлувка. На тѣзи, които иматъ Божествената мѫдрость, ще имъ дамъ по една цѣлувка, а тѣзи, които я нѣматъ – ще ги обидя. Вие си казвате: „Ти ще ни обидишъ, но да му мислишъ!“ Вие да му мислите, азъ нѣма какво да мисля. Кога човѣкъ започва да мисли? Когато работитѣ му не вървятъ добрѣ. Жената кога започва да мисли? Докато мѫжътъ ѝ е живъ, тя знае само да иска това-онова, да заповѣдва като нѣкой диктаторъ. Но умре ли мѫжътъ ѝ, започва да мисли: „Е, колко бѣше добъръ мой Иванчо, нѣма го вече, дали ще намѣря другъ такъвъ будала, да се ожени за мене. Не се намира вторъ като Иванчо. Какво да правя сега? Чакай, ще се заема с нѣкаква работа.“

И съ мѫже и съ жени е сѫщото нѣщо. Хубаво е това учение – да се работи! Въ деня, когато фалираме, започваме да мислимъ. Съврѣменнитѣ хора мислятъ, какъ да оправятъ свѣта. Тѣзи хора азъ ги наричамъ фалирали търговци, които започватъ да прѣвръщатъ тефтеритѣ си, да мислятъ какъ да оправятъ смѣткитѣ си, т.е. какъ да оправятъ свѣта. Че какъ ще оправите свѣта? Съ онѣзи изгнили греди ли? Не, здрави, желѣзни греди се изискватъ, здрави основи сѫ нужни.

И слѣдъ всичко това прѣпорѫчватъ яденето на месо. По този въпросъ азъ говоря принципално, а не отъ вегетарианско гледище. Смѣшно ми е да се считамъ и да ме наричатъ вегетарианецъ. Азъ съмъ сѫщество, което мисли върху това, коя е първоначалната храна, която Господь ни е далъ. Местната храна носи ли щастие, здраве на хората? – „Не, но нѣма какво друго да се яде.“ Смѣшни сѫ днесь хората, като казватъ, че нѣмало какво да се яде, че животътъ билъ скѫпъ. Защо? – Защото трѣбвало масло, сирене, зехтинъ, а тѣзи нѣща сѫ скѫпи. Минавамъ покрай пазаря, слушамъ пазаруватъ се една селянка и една госпожа – купува масло. Селянката иска за нѣколко килограма 200 лева, госпожата намира, че ѝ е скѫпо. Вѣрно е това, но направете си друга смѣтка и вижте, какъ ще прѣкарате: 1 кг. жито струва 4 лв., на васъ дневно ви е потрѣбно 250 грама, значи 1 левъ; 100 гр. оризъ

костува 1,40 (върху 14 лева килограма), ще дадете и 1 левъ за дърва за огъня – ето съ 3–4 лева ще прѣкарате деня. А сега по колко харчите на день? Плащате за едно-друго около 50–60 лева, а послѣ се оплаквате, че животътъ билъ скѫпъ. Нѣмамъ нищо противъ това, какъ се храните и какъ живѣете, но не се оплаквайте. Математиката трѣбва да приложите въ живота си.

А сега лѣкаритѣ казватъ че, ако не ядете месо, въ тъканитѣ ви ще стане нѣкакво видоизмѣнение и ще отслабнете. Ами майката, като роди нѣкое дѣте, не отслабва ли? Отслабването е отличенъ процесъ. Азъ не се радвамъ на много угоенитѣ хора, нито на много сухитѣ, а се радвамъ на хора, на които умътъ и сърцето не сѫ фарисейски и садукейски и мислятъ здраво. Нѣкои ме питатъ: „Твоето учение съгласно ли е съ православната църква?“ – Азъ не признавамъ никаква църква, а признавамъ въ свѣта като мѣрило само Божията Любовь и Божията Мѫдрость. Сега съмъ въ Божия домъ и ще постѫпвамъ тъй, както тамъ постѫпватъ. Като дойда въ вашия домъ, искамъ не искамъ, ще правя това, което вие изисквате и което вие правите. Майката заставя дѣтето да прави това, което тя иска, научава го да яде това, което на нея е приятно. Единъ день това дѣте казва на майка си: „Мамо, като дойдохъ да живѣя въ този домъ, ти ме излъга, научи ме да живѣя по вашему“. Като умре, казва си: „Повече нѣма похождамъ въ този домъ“. Майката пита: „Какво прави моето дѣтенце тамъ, какво ангелче бѣше!“ Да, но то се разбра вече, повече нѣма да дохожда при тебъ. Когато момата започне да слабѣе, да пожълтява, майка ѝ казва: „Хапни си месце, хапвай си повечко, да се поправишъ, червенина да имашъ.“ Зеръ червеното обичатъ момцитѣ!

„Всичко изпитвайте, доброто дръжте!“

Когато имате нѣкои мисли, които ви тревожатъ, съмнѣватъ, провѣрявайте, какъ произлѣзоха тѣ, търсете причината имъ. Когато се касае за болеститѣ, вие много опрѣдѣлено казвате, че тѣ се дължатъ на извѣстни микроби. Но трѣбва да знаете, че въ тебе ще се загнѣзди само този микробъ, съ който имашъ подобие. Той става съ тебе ортакъ и започва да разполага напълно съ тебе. Ти усѣщашъ, че нѣщо изтича отъ организъма ти, часть отъ енергията ти и се разболѣвашъ. Никога не е възможно да се загнѣзди въ тебе нѣкой микробъ, съ който да не си въ съгласие, който да е антиподъ съ тебе и да ти създаде нѣкоя болесть.

Слѣдователно, когато не сме съгласни съ Божественото, създаваме у насъ дисхармония. Вложете въ себе си идеята за Божествената любовь и мѫдрость, да не сте нито фарисеи, нито садукеи, не твърдете сѫществуването на Бога, нито Го отричайте, но нека живѣе Богъ въ васъ и съ живота си показвайте, дали сте вѣрующи или не. Нѣкои ме питатъ

вѣрвамъ ли въ Бога? – Азъ съмъ прѣстаналъ съ вѣрванията. Любовьта и Мѫдростьта трѣбва да се въплотятъ въ живота ви. Азъ мога да говоря отлично за Бога, но като видя, че нѣкой човѣкъ се издига, отида да го спъна, подливамъ вода подъ краката му, какво е моето учение, каква е моята теория? Какво е това християнство, когато като видя нѣкой ученъ, уменъ човѣкъ, започне сърцето ми да се свива отъ болка? Християнинътъ трябва да се радва на всичко.

И тъй, радвайте се на всичко, изпитвайте и доброто и злото, но въ края на краищата задръжте доброто, като принципъ за вашето подигане. Принципътъ на доброто не е отвлѣчено нѣщо. Нѣкои казватъ: „Отвлѣчени работи сѫ тѣзи!“ Българитѣ казватъ, че нѣкоя мома е отвлѣчена, напримѣръ. Тя пристанала нѣкому, това говори ли, че тя е отвлѣчена? Отвлѣченъ въпросъ е този, който сме оставили на заденъ планъ, а за да не е отвлѣченъ, трѣбва да го поставимъ близо въ живота си и така да се заемемъ съ рѣшаването му.

И тъй, нѣкои отъ васъ скоро ще излѣзатъ отъ ада. Питамъ ви: като излѣзете отъ този затворъ, какво ще правите въ новата култура съ тѣзи умове, които сега имате? Ще ви върнатъ назадъ. Въ това ваше подигане има една опасность, а именно слѣдната: ако останете съ старитѣ си вѣрвания, съ старитѣ си възгледи и започнете да се изкачвате нагорѣ, колата ви нѣма да издържи ще се откачи, ще паднете отново въ ада. Това англичанитѣ го наричатъ backsliders (отстъпник), т.е. хора отпаднали отъ вѣрата. Азъ зная причината за това нѣщо, то е, защото сте скѫсали връзката между Божията Любовь и Мѫдрость. Нѣма човѣкъ въ свѣта, билъ той свещеникъ, учитель, владика, майка или баща, който като прѣстѫпи този законъ, да не попадне подъ него. Този законъ дѣйствува безпощадно въ новата култура.

Тази култура е велика, защото въ нея не може да се търпи никаква лоша мисъль, никакво лошо дѣйствие. Всѣки отъ васъ ще мине 77 пѫти прѣзъ огъня. Като минете прѣзъ огъня, ще ви провѣрятъ и ще кажатъ за васъ: „Това сѫщество е чисто, нека мине!“. Ще кажете: „Е, ние ще поплачемъ прѣдъ Христа и Той ще ни прости грѣховетѣ“. Не се изисква само плачене, разкаяние, но чистене, чистене трѣбва. Въ Писанието се казва: „Ако повѣрвашъ въ Бога, ще бѫдешъ спасенъ ти и дома ти“. Сѫщеврѣменно се казва: „Ако искашъ да наслѣдишъ царството Божие, ще трѣбва да се простишъ съ майка си, съ баща си, съ цѣлия си домъ и имотъ“. И когато вѫтрѣ въ душата ви стане нѣкаква промѣна, свѣтътъ дори не трѣбва да подозира, че сте се реформирали. А сега, като замисли нѣкой нѣкаква реформа, цѣлъ свѣтъ я узнава прѣди още тя да се е осѫществила. Така стана съ 14-тѣ точки на Уилсона. Българитѣ казваха: „14-тѣ точки на Уилсона ще оправятъ всичко забъркано“. Да, но това яйце не се измѫти.

Този процесъ, който поправя, който спасява, е вѫтрешенъ, не е външенъ. Никой човѣкъ въ свѣта не е въ състояние да измѫти такова яйце, което да спаси свѣта, но всѣки човѣкъ за себе си може да измѫти такова яйце, което него да спаси. Горко ономува които оставя другъ да мѫти яйцето му. Ако оставите вашата работа на другитѣ, ще се намѣрите отново въ дъното на ада.

Какво ни липсва сега? Казваме: „Свѣтътъ ще се оправи, но като дойдатъ едни или други реформи, България ще се оправи, но като се промѣни правителството, като ни дадатъ земи въ Македония, въ Тракия“. Колко пѫти досега сѫ имали българитѣ тѣзи земи! Оправени ли бѣха тогава? – Не. Колко свѣтъ, колко земи владѣятъ англичанитѣ! Оправени ли сѫ? – Не. Казвате: „Англичанитѣ сѫ културни хора“. Да, културни сѫ, но и англичанинътъ те обира и заколва, като и другитѣ, само че по-деликатно. Всички иматъ една цѣль, служатъ си съ различни срѣдства и методи. Паякътъ, вълкътъ и тигърътъ иматъ една цѣль – да ти изсмучатъ кръвьта, да те изядатъ, но методитѣ на дѣйствие у тѣхъ сѫ различни. За мене е безразлично кой ще ме яде, зная, че въ края на краищата месцето и мастчицата ми ще изчезнатъ. Нѣкой казва: „Мене ме изяде единъ паякъ“. – Е, братко и паякътъ и вълкътъ сѫ ортаци.

И тъй, злото не е вънъ въ свѣта, а е вѫтрѣ въ васъ. Сега, като ви гледамъ, много благочестиви изглеждате, като че ли сте готови да тръгвате за небето. Нѣкои казватъ: „Е, ще се приготвимъ“. Не, не сте по-умни отъ мене, нѣма да ме излъжите. Азъ съмъ изпиталъ и фарисейското и садукейското учение, зная тѣхнитѣ плодове. Сега лѣкувамъ и фарисейството и садукейството, има специалитетъ, приготвенъ за тѣхъ. Ние имаме специално лѣкарство за лѣкуване на всички болести. То е хиляда пѫти по-ефикасно отъ пенкилеръ. Ще ми кажете: „Я да видимъ това лѣкарство!“ Азъ ще ви кажа само надписа му, а той е: „Любовь и Мѫдрость“. Ще ми възразите: „Нима сме толкова глупави ние, та да не знаемъ тази Любовь и Мѫдрость, изпитали сме ги“. Не, не сте опитали вие Любовьта и Мѫдростьта, а имате само опитностьта на разни чувствувания и мѫдрувания. Нѣкой момъкъ хване рѫката на нѣкоя мома, приятно ѝ е, казва: „Колко ме обича той!“ Да, но той ще те изяде. Така постѫпва нѣкой благородникъ, хване едно агне, милва го, глади го съ рѫката си, а послѣ го пипне по гръбнака, опитва го колко струва, изхранено ли е и казва на жена си: „Жена, това агне е добро за заколване, да го заколимъ!“ И онзи, който те пипа по гърба, глади те, той обмисля, по какъвъ начинъ да прѣкара ножа си по гърба ти. Не вѣрвайте въ тази култура!

Ще кажете: „Какъ да се проповѣдва истинското учение?“ Господь иска отъ насъ да сме справедливи къмъ всички беззащитни сѫщества, колкото

малки и да сѫ тѣ. Дави се нѣкое малко животно. Спаси го! – „Азъ не се занимавамъ съ такива работи.“ – Ами съ какви? – „Искамъ да оправя България.“ Ти ще я оправишъ, колкото и всички други българи. Съ единъ алегориченъ примѣръ ще ви обясня, какъ ще се оправи България. Азъ го взимамъ въ алегорична смисъль, а той е дѣйствителенъ фактъ, станалъ въ 1895 година въ градъ Джонстаунъ въ Америка. Умнитѣ американци, граждани на този градъ, за да си доставятъ удоволствия прѣзъ зимата, рѣшили да прѣвърнатъ едно блато, което се намирало надъ града, въ езеро за пързаляне. Рѣшили да направятъ единъ бетонъ, съ който да запушатъ блатото. Така и направили. Запушили блатото и нѣколко години наредъ се пързаляли по него. При едно голѣмо наводнение, обаче, бетонната стѣна се съборила и 2000 души били затрупани и удавени. Слѣдъ това нещастие тѣ видѣли, че не направили добрѣ, но нали отидоха толкова души! Питамъ ви, ние не сме ли запушили тази рѣка? Да, но като се събори стѣната, 2000 души ще отидатъ. И сега, като дойде нѣкоя катастрофа, хората започватъ: „Хайде това-онова да направимъ, да запушимъ тази вода.“

Гледамъ днесъ всички хора запушватъ рѣки. Надъ града бентъ не се прави, а долу, подъ града. Не ни трѣбва учението на фарисеитѣ и садукеитѣ, а ни трѣбватъ хора съ благородни, сърца и умове. Отъ насъ се изисква животъ на себеотрицание, животъ на добри дѣла. Ще кажете: „Мнозина сѫ говорили като тебе“. Да, мнозина сѫ говорили, но азъ съмъ послѣденъ и слѣдъ мене ще се събори тази стѣна и тогава мислете, какво ще стане! Да не мислите, че ви говоря на шега, прѣдупрѣждавамъ ви да махнете бента, не ви трѣбва това блато. Вие сте запушили умразата, завистьта си, всички лоши чувства, но казвамъ ви – братя, стѣната ще се събори, Джонстаунъ ще отиде! И сега, ще се свикватъ свещеницитѣ на съборъ да ме сѫдятъ. Докато ме сѫдятъ, стѣната ще се събори и Джонстаунъ ще отиде.

Не се плашете отъ това, което ви говоря, то е за героитѣ, а страхливитѣ нека си държатъ още бентоветѣ. Онзи, който иска да реформира другитѣ, трѣбва да снеме своя бентъ. Като свали своя бентъ, да каже: „Братко, азъ свалихъ бента си, тебе те грози пакость, да започнемъ реформи, каквито трѣбва“. Трѣбва да поправимъ всички злини на миналото. Колко пѫти сте се любили, мразили, колко пѫти сте се убивали, затваряли! И отъ всичко това има ли смисълъ? – Абсолютно никакъвъ смисълъ нѣма. Ще оправдаете ли единъ вълкъ, който изяжда една овца, когато е гладенъ? – Да. Но като изяде една овца, а удави 99 и ги захвърля, ще го оправдаете ли? – Не. Тогава какъ ще оправдаете вашия животъ, прѣзъ който сте изяли една овца, а 99 удавили? Нима вие сте дошли на земята да бѫдете вълци, да ядете и да пиете? Смисълътъ на живота не е въ яденето и пиенето, гладни нѣма да останете, но отъ васъ се изисква едно правилно разбиране за реформиране на настоящия ви животъ. Вие може да бѫдете щастливи

още сега. Това практикувате всѣки день. Яли сте нечиста храна, става ви лошо. Бръквате въ устата си 1–2 пѫти, повръщате, поолеква ви. Повърнете, това е най-добро, за да излѣзе навънъ всичко нечисто отъ вашия умъ и сърце. Не мислете дали сте православни или евангелисти, но си задайте въпроса: служите ли въ името на великата Любовь и Мѫдрость, готови ли сте да държите страната на ангелитѣ. Ако си отговорите въ положителна смисъль, всичко ще се оправи – здравето ви ще се възстанови и въ дома ви всичко ще се нареди.

Нека 10 души отъ васъ, който си хармониратъ по умъ и сѫ въ пълно съгласие, безъ всѣкакво съмнѣние, прѣдприематъ опити въ това отношение и нека наблюдаватъ резултатитѣ. Ще провѣрятъ дали сѫ вѣрни моитѣ думи.

Христосъ казва: „Пазете се отъ кваса фарисейски и садукейски“. Този квасъ е заразилъ съврѣменнитѣ хора и той трѣбва абсолютно да се изхвърли навънъ. Господь не се нуждае нито отъ правовѣрни, нито отъ кривовѣрни хора, срамота е да се наричате такива. Господь се нуждае отъ хора, които могатъ да носятъ Неговата Любовь. Като ви говоря за любовь, вие си прѣдставяте вашата любовь къмъ дѣцата ви, къмъ братята, сестритѣ ви и т.н. Не, подигнете се една степень по-горѣ въ тази любовь, която имате. Да обичашъ дъщеря си, това е естествено, да обичашъ сина си, сестра си или брата си, това е естествено, но да обичашъ врага си, това е геройство.

Какъ ще обичаме врага си? Ще ви обясня, за да се разберемъ. Законътъ е слѣдния: нѣкой ти е направилъ най-голѣмото зло, най-голѣмата пакость въ свѣта и единъ день Господь му взима всичко и като послѣденъ просякъ го изпраща въ дома ти. Ако ти го приемешъ най-любезно, нахранишъ го, напоишъ го и не му напомнишъ нищо отъ стореното зло въ миналото, не му се заканишъ, това значи, че ти любишъ врага си. Ще ме запитате: „Ами какъ да любимъ врага си?“ Когато Господь извади ноктитѣ, зѫбитѣ на вълка, приеми го у васъ си, но докато още има зѫби и нокти, докато не се е реформиралъ, не ви прѣпорѫчвамъ да го гладите, да го приемате у дома си.

Фарисейското и садукейското учения сѫ обладали съврѣменната наука, съврѣменния политически животъ. Изобщо навсѣкѫдѣ въ свѣта сѫществуватъ тѣзи два полюса. Ако мислите, че въ науката ще намѣрите смисълъ на вашия животъ, лъжете се. Ако употрѣбите науката като срѣдство за развитието на вашия умъ, на правъ пѫть сте. Ако употрѣбите политическия животъ като срѣдство за развитие на вашитѣ добродѣтели, на правъ пѫть сте; но ако го употрѣбите като срѣдство за прѣхрана, на кривъ пѫть сте. Ако употрѣбите религията за добри дѣла, на правъ пѫть

сте; но ако я употрѣбите като срѣдство за прѣхрана, за ваши лични изгоди, на кривъ пѫть сте. Въ душитѣ на всинца ни трѣбва да има възвишени, благородни мотиви, всичко да се използува за добро на другитѣ. Ще кажете: „Азъ това не мога да го направя, не мога да бѫда полезенъ за другитѣ“. Не, ти можешъ да извършишъ такава реформа въ себе си, каквато е прѣдвидена. Отъ дѣ знаешъ, че като завъртишъ ключа си, слѣдъ тебе нѣма да тръгнатъ още хиляда души? Хиляда души, като завъртятъ ключа си, ще поведатъ слѣдъ себе си единъ милионъ. Казвате: „Ние не можемъ да оправимъ свѣта“. Нѣма какво да оправяте свѣта. Ще завъртите ключа на вашата Божествена Любовь и Мѫдрость, ще изхвърлите навънъ всички лъжи, всѣкаква злоба и ще кажете: „Ние искаме да бѫдемъ хора на доброто, на истината – да станемъ истински човѣци“.

Ще ме извините, че издавамъ една ваша тайна, но като наблюдавамъ хората, въ най-голѣмитѣ грѣшници виждамъ маска на лицето имъ, съ която приематъ благочестивъ видъ. Започватъ да се запитватъ: „Какъ сте?“ – „Много сме добрѣ. Ами вие?“ – „И ние слава Богу, много сме добрѣ, благодаримъ на Бога!“ Това е актьорство. Не сѫ добрѣ тѣзи хора. Ти трѣбва да си естественъ, душата ти трѣбва да диша любовь. Като влѣзешъ въ нѣкой домъ, трѣбва да носишъ благословение и радость за всички. Ако има нѣкой боленъ въ тази кѫща, ще се запретнешъ да изперешъ, да имъ наредишъ и изчистишъ кѫщата. Ако тѣзи хора нѣматъ срѣдства, ще имъ донесешъ малко брашънце или какво и да е друго. Ще кажете: „Може ли всѣки день да правя това?“ – Ти направи това днесъ, защото си опрѣдѣленъ дежуренъ, а за утрѣ не мисли. Утрѣ ще дойде другъ дежуренъ, той ще изпълни това.

Вие казвате: „Като дойде Христосъ, тогава всичко ще изпълнимъ, сега сме грѣшници“. Не е така, разберете ме, съ тази бесѣда ще ви заставя да вършите доброто! Отъ мене нѣма да се избавите, разбирате ли? Ще ви хвана за гушитѣ и васъ и всички други, ще ви душа и ще ви питамъ: „Ще вършите ли доброто или не?“ Когато намислишъ да кажешъ една лоша дума, хвани се за гърлото, а като ще кажешъ добра дума, отпусни се, кажи я. Нѣкои си мислятъ: „Че и тебе може да те душатъ“. Когато кажа лоша дума, нека и мене хванатъ за гушата. Азъ бихъ благодарилъ и цѣлуналъ този, който стори това съ мене.

И тъй, това учение е свързано съ онова велико сѫщество въ свѣта, което наричаме Богъ и Който се изразява въ нашитѣ души подъ символъ на Любовь и Мѫдрость. Всички имаме тази Любовь и Мѫдрость. Разбирането на духовния свѣтъ, съобщенията ни съ другия свѣтъ, зависи отъ това, какъ сѫ проявени въ насъ тѣзи двѣ велики сили. Никой човѣкъ не може да бѫде ясновидецъ, какъвъ и да е дѣецъ, реформаторъ, майка, баща, ако тѣзи двѣ

сили не живѣятъ въ ума и сърцето му. По това нѣма двѣ мнѣния. Ако искате да бѫдете силни, крѣпки, да познаете смисъла на живота си, въорѫжете се съ тѣзи двѣ велики сили и ще видите, каква реформа ще стане съ васъ. Не искамъ да дѣйствувате точно по моя начинъ, не, на голѣмия котелъ ще трѣбва много пара, на малкия – малко. Направете малка реформа у васъ, но да бѫде абсолютна, да нѣма двѣ мисли у васъ, да се колебаете, дали е така или не. Въ това учение нѣма никакво изключение въ Любовьта и Мѫдростьта. Ако бихъ направилъ едно изключение отъ закона на Любовьта и Мѫдростьта, бихъ се прѣвърналъ на вѫгленъ, бихъ почернѣлъ. Нѣма сѫщество, което слѣдъ като е изопачило този законъ, да не е станало на вѫгленъ. Ако изопачите този законъ, ще станете вѫглени; ако го изпълните, ще станете диаманти.

Ще кажете: „Тежка работа е това!“ Не е тежко това нѣщо, то е 10 пѫти по-леко отъ това, което вършите. Вие вършите много тежки работи, а учението на Любовьта и Мѫдростьта не е тежко. Азъ не ви говоря за охоленъ животъ, а ви казвамъ, че въ този животъ ще имате много мѫчнотии, но трѣбва да ги използувате за вашето развитие, за вашето облагородяване. Замислили ли сте се нѣкога, защо имате рѫка, защо имате лакетъ и юмрукъ, китка на нея, защо се свива тя и т.н.? Ще кажете: „Юмрукътъ е за удряне, лакетътъ – за мушкане, за блъскане, когато искаме да си пробиемъ пѫть“. Не сѫ създадени тѣ за клинци, за удряне. Рѫката е дадена на човѣка да носи той благословение на страждущитѣ си братя. Рѫката е дадена да се отписватъ смъртни присѫди, да гаси пожари, да помогне по какъвто и да е начинъ на страждущия си братъ. А сега хората съ тази рѫка те обиратъ, убиватъ и послѣ ти натѫпчатъ кърпа въ устата. Слѣдъ това казватъ: „Еди кой си умрѣлъ!“ Не е умрѣлъ той, но въ устата му има натѫпкана кърпа. Колко хора виждамъ изъ пѫтя и колко живи носятъ къмъ гробищата, като имъ натѫпкали кърпа въ устата! Ако кажа, че тѣзи хора не сѫ умрѣли, ще ме вzематъ за лудъ. Като гледамъ този умрѣлъ, казвамъ му: „Сега си мълчи ти, но като дойдешъ другъ пѫть, ще живѣешъ по закона на Любовьта и Мѫдростьта!“ Той казва: „Тежко, тежко ми е!“ Да, едно врѣме ти туряше кърпи въ устата на другитѣ, затова трѣбва сега да опиташъ самъ резултата отъ тѣхъ. Ако не изпълните закона, ще имате кърпи въ устата си и ще казватъ за васъ: „Богъ да ги прости!“

И тъй фарисейското учение трѣбва да се прѣвърне въ Любовь, а садукейското – въ Мѫдрость. Както днесъ ученитѣ знаятъ да прѣвръщатъ водата въ пара, а енергията на тази пара да се прѣвръща въ електричество, тъй и вие трѣбва да научите този великъ законъ за трансформиране на злото въ добро. Злото не е лошо нѣщо, то е сила, посрѣдствомъ която ще се трансформира всичко въ добро.

Павелъ казва: „Всичко изпитвайте, доброто дръжте“.

Поддържайте доброто, както въ себе си, така и въ всички хора. Знаете ли какво би било, ако София прѣдставляваше единъ високо просвѣтенъ градъ и всички софиянци насочатъ мисъльта си къмъ небето, къмъ цѣлия свѣтъ и се свържатъ съ ангелитѣ? Ако това станеше, работитѣ на България 100 пѫти щѣха да се оправятъ досега. А какво правятъ българитѣ днесъ? Изпращатъ комисия въ Англия да урежда работитѣ ѝ. Но съ това нѣма да направятъ нищо. Англичанитѣ ѝ даватъ по малко, отварятъ ѝ по едно прозорче. Тѣ мязатъ на банкери, които, колкото повече даватъ, толкова повече в832 взематъ. Това положение, въ което се намиратъ българитѣ, е споредъ единъ законъ, по който Господь ги е поставилъ на тѣсно, за да се научатъ въ бѫдеще да мислятъ правилно. Всѣки себе си трѣбва да поправи!

Бихъ ви казалъ слѣдното: Не очаквайте отъ никого нищо, бѫдете доволни отъ това, което Господь ви е далъ, уповайте само на Бога, станете силни вѫтрѣ въ себе си и съ това ще се прояви у васъ единъ тласъкъ, който ще поправи всичко. Ще кажете: „Това не можемъ да направимъ сега“. А като бѣхте на фронта, много нѣщо направихте, тамъ бѣхте герои. Ако кажемъ това на свещеницитѣ и тѣ ще отговорятъ, че не могатъ да го изпълнятъ, не е въ интереса на църквата. Когато бѣха на война, това въ интереса на службата ли бѣше? А какъвъ е интересътъ на църквата? – Да се проповѣдва Любовьта и Мѫдростьта въ тѣхната активна, а не пасивна смисъль, да не се прѣпорѫчва вѣра въ църквата, нито въ попове, владици, въ мене, а да се вѣрва само въ живата Любовь и Мѫдрость, които ни даватъ свѣтлина и велико благо. И тъй, вѣрвайте само въ Живия Господь!

За въ бѫдеще ще стане едно чудо въ свѣта, а именно – вѣрующитѣ ще станатъ невѣрующи, а невѣрующитѣ – вѣрующи. Онѣзи, които сѫ въ Царството Божие, ще ги изпѫдятъ навънъ, а които сѫ отвънъ – ще влѣзатъ въ Царството Божие. Това ще стане на земята. За да не ви изпѫдятъ отъ Царството Божие, трѣбва да излѣзете прѣждеврѣменно и да помагате на братята си. Христосъ трѣбва да ви намѣри съ невѣрующитѣ, та заедно съ тѣхъ да влѣзете въ Царството Божие. Защото Христосъ е казалъ, че синоветѣ на Царството Божие ще бѫдатъ изпѫдени навънъ. Ето защо вие кажете: „Господи, искаме да бѫдемъ въ свѣта!“ Вие казвате: „Господь е много добъръ къмъ мене.“ Не, Господь е еднакво добъръ къмъ всички, но понеже отношенията ни къмъ хората не сѫ еднакви, затова ни се струва така. Когато казвате, че Господь е лошъ, то е защото, като вижда лошото у тебе, Той те натисне и започва да те разтрива. Господь ще разтрива всички хора, всички народи по лицето на земята, нѣма да остане човѣкъ, на който коремътъ да не се изпразни.

Ще се повърна към мисъльта си, искамъ всички да живеете по закона на Любовьта, да се възстанови между васъ хармония. Когото срѣщна по пѫтя и видя, че нѣма въ него тази хармония, ще го уловя за гушата. Рѣшилъ съмъ да употрѣбя бързата процедура. Ще дѣйствувамъ бързо, както дѣйствуватъ крадцитѣ, които изнасилватъ богатитѣ. Отиде нѣкой крадецъ при нѣкой крупенъ богаташъ и му казва: „Дай една сума за Бога, за отечеството ни, за народа!“ Богаташътъ се замисля, казва му: „Азъ имамъ жена, дѣца, има кого да поддържамъ; освѣнъ това и жена ми не ще се съгласи“. Слѣдъ дълго размишление, дава една малка сума, но послѣ се счита излъганъ. Нѣкога дойде нѣкой апашъ при богаташа, насочва насрѣща му револвера и го пита: „Ще дадешъ ли такава и такава сума за това и онова дело или съ живота си ще платишъ?“ Богаташътъ скоро изважда кесията си, дава исканитѣ пари и си казва: „Слава Богу, че не ме уби!“ Апашътъ, като сочи револвера, си мисли: „Ти разбойнико, който досега не си изпълнилъ волята Божия, давай скоро!“ И слѣдъ това богатиятъ завежда углавно дѣло, че го изнудили. А че той изнудилъ толкова хора, за това не се замисля. Ти завеждашъ въ свѣта едно дѣло противъ нѣкого, но въ небето има противъ тебе милиони, милиони дѣла. Всинца ще бѫдете сѫдени, всинца ще бѫдете душени, казвамъ ви една велика истина. Земята и небето ще заминатъ, но Божиятъ законъ на Любовьта и Мѫдростьта ще бъдатъ приложени.

Като служите на този законъ, щомъ се срѣщнете двама души, всѣки ще почувствува, че нѣщо го закриля, издига. Такова влияние трѣбва да има всѣки отъ васъ. А сега, събератъ се 2–3 души, образуватъ една партия, други 2–3 – друга партия, милиони партии има въ България. Двама трима мѫже – партия, 2–3 жени – партия и всички мислятъ, че разрѣшаватъ нѣщо много важно. Долу вашето партизанство!

Като ме слушате, казвате си: „Чакай да видимъ още какво ново ще каже“. Новото е, че ще ви дамъ едно угощение. Ще дойдете въ моята гостилница, ще си събуете обущата, ще си съблѣчете дрехитѣ и азъ ще ви дамъ нови обуща, нови дрехи, ще ви дамъ по една цѣлувка, ще ви нахраня, самъ ще ви прислужвамъ и като излѣзете, ще кажа: „Братко, искамъ и вие да постѫпвате по сѫщия начинъ“. И тогава ще имате моето благословение, това на ангелитѣ и на всички добри хора. Този е пѫтьтъ, който сега Христосъ отваря на човѣчеството. Въ този пѫть ще срѣщнете Христа и Той ще каже: „Азъ съмъ съ васъ“. Не ме разбирайте криво, Христосъ е вѫтрѣ, търсете Го въ свѣтлината, която днесъ виждате вънъ. Днесъ Христосъ казва: „Ако изхвърлите фарисейското и садукейското учение отъ умоветѣ и сърцата си, азъ ще почина въ сърцата ви и ще дойде Божието благословение върху ви“. Като си отидете у дома, ще почувствувате това благословение, едни по-скоро, други слѣдъ 10, слѣдъ 20 или слѣдъ 50

години, но всички ще го почувствувате.

Ще дойде день, когато тѣзи думи, които ви говоря, ще горятъ, а вие ще играете на ръченица. Хубаво нѣщо сѫ рѫченицитѣ. Въ доброто има игра. Защо болнитѣ хора не играятъ, а само здравитѣ? Азъ бихъ желалъ всички хора да играятъ. Нѣкои казватъ: „Утробата ми, сърцето ми, умътъ ми заиграха“. Играта е едно отлично срѣдство за тониране вѫтрѣ въ живота. Вие казвате: „Сега не ни трѣбва игра“. Да, въ лошото не трѣбва да се играе, но въ доброто, прѣпорѫчвамъ и на млади и на стари да играятъ. Има игра на карти, на пиано, на цигулка, на рисувание и т.н. Играйте на всичко, но правилно, тъй че вашиятъ умъ и сърце да бѫдатъ бодри и весели.

Сега да не останете съ мисъльта, че ако ви срѣщна на пѫтя, ще ви душа. Ако видя, че въ гърлото си имате цирей и умирате, ще бръкна въ устата ви, за да пробия този цирей; ако сте настинали, ще ви разтрия. Всѣко дѣйствие, което ще служи за добро. Като ви наблюдавамъ, виждамъ, че половината отъ васъ сте герои и си казвате: „Е, сега почти се убѣдихме“. Другата половина казва: „Чакай да си помисля малко!“ Може да си мислите, дадохъ ви срокъ 1000 години, та ако искате можете и днесъ да се заемете за работа, а може и по-късно. фарисейството и садукейството трѣбва да излѣзатъ вънъ и всѣки отъ васъ да мисли добро за брата си, за сестра си. Това е геройство – да ме обичате, когато ви обидя, а не когато ви давамъ подаръци. Нѣкой пѫть обидата струва повече, отколкото една цѣлувка. Случва се понѣкога, че нѣкому припадне и за да го събудятъ, удрятъ му плѣсници.

И тъй: „Всичко изпитайте, доброто дръжте“.

Приложете Любовьта въ сърцата си, Мѫдростьта въ умоветѣ си, освободете се отъ всички стари вѣрвания и заблуждения, освободете се отъ миналото и почнете да обработвате новитѣ си добродѣтели. Бѫдете герои да се проявявате искрено въ всички ваши мисли и дѣйствия. Не искамъ да казвате, че рѣшихте да бѫдете искрени, добри и т.н., а дѣйствувайте.

И тъй, като дойдете въ моята гостилница, никакви пари нѣма да носите. Който носи пари въ джоборетѣ си, ние го арестуваме. Въ Царството Божие паритѣ сѫ проклятие, а въ свѣта сѫ срѣдство. Вие трѣбва да ликвидирате веднъжъ за винаги съ въпроса за паритѣ и да го извадите отъ ума и сърцето си. Поставете въ ума и сърцето си Любовьта и Мѫдростьта и упований само на Бога. Нѣма по-голѣма гаранция въ свѣта отъ тази, Божията сила да е съ васъ и да знаете, че има едно сѫщество въ свѣта, което винаги ви обича, а то е живиятъ Господь, Когото азъ виждамъ сега и се радвамъ. Уповавате ли на Бога, всички ще бѫдете учени, а не невѣжи; ще

пѣете, ще работите и ръката ви ще направи всичко, каквото намѣри за добро. Невѣжеството е непростимо за сегашния вѣкъ.

Бѫдете учени, мѫдри, съ чисти, благородни сърца и чиста кръвь. Каквото можете да придобиете, придобийте го. Ще кажете: „Стига ни толкова учение“. Че вие още не сте имали никакво учение, то отъ сега нататъкъ, ще дойде. Нѣкой казва: „Азъ съмъ челъ Библията“. Нищо не сте чели още, не сте разбрали тази книга, не сте посѣяли още нейнитѣ принципи. Вие не сте разбрали още живота на тѣзи велики пророци, които сѫ я писали. Христосъ и тѣзи пророци винаги присѫствуватъ тукъ и казватъ: „Ние положихме живота си за тази книга“. Слѣдователно, ние трѣбва да вѣрваме въ всѣки, който е положилъ живота си въ тѣхъ. Христосъ не е идвалъ единъ пѫть на земята, а много пѫти. Той казва: „Идете и проповѣдвайте, азъ ще бѫда съ васъ до скончание вѣка“. Цървата казва, че Христосъ стои от дѣсната страна на Отца си. Не, Той работи съ всички хора и е най-добрия работникъ. Той донесе на свѣта учението за Любовьта и Мѫдростьта и отъ Неговата рѫка мѫчно може да се избавите.

Ако нѣкой ми каже, че срѣщналъ Христа, ще го запитамъ: „Стана ли нѣкаква промѣна съ тебе?“ – „Не.“ Значи не си Го срѣщналъ. Може ли единъ плодъ да се пече на слънце и да не узрѣе? Така сѫщо може ли единъ човѣкъ да се пече на Божията Любовь и да не узрее благороденъ? – Не може. Казвамъ ви, не се самоизмамвайте, азъ не обичамъ самоизмамата, обичамъ истината и виждамъ всичко въ математическо отношение. Нѣкой казва: „Той като вижда всичко, ще види слабоститѣ ни“. Не, слабости не виждамъ, тѣ стоятъ подъ мене, съ дреболии не се занимавамъ. Азъ виждамъ само доброто. Казватъ ми за нѣкого, че е голѣмъ вагабонтинъ. Казвам: това нѣщо не виждамъ, не съмъ го провѣрилъ. Както виждамъ душата на този човѣкъ, тя е добра, но въ ума му се върши извѣстно прѣстѫпление. Този братъ е благороденъ, но неговитѣ слуги – способноститѣ, чувствата и силитѣ му вършатъ прѣстѫпления. Слѣдователно, вие трѣбва да влѣзете и да му помогнете. Това е разбиралъ Христосъ въ своето учение.

Мислите, че ще ви прѣситя, нали? И си казвате: „Ти ни кажи нѣщо сѫществено, какъ да се оправи България“. Както виждамъ свѣта, той е оправенъ, но свѣтътъ, въ който вие живѣете, не е още оправенъ. Нѣма да се минатъ много години и този свѣтъ ще се оправи.

Вложете вѣра въ живия Господь, да възкръсне Той. Идватъ, приближаватъ се вашитѣ ангели отгорѣ и ще започнатъ да отварятъ вратитѣ на вашитѣ гробища и да казватъ: „Лазаре, излѣзъ навънъ!“ Като ви извикатъ, ще ги послушате ли? Когато Лазаръ излѣзе отъ гроба, нали тогава му снеха

плащеницата? Послѣдното слово, което ще чуете, е: „Лазаре, излѣзъ навънъ!“ Казвамъ ви, излѣзте отъ гробищата на фарисейството и садукейството и влѣзте въ Божествения свѣтъ на Любовьта и Мѫдростьта, снемете този плащъ отъ себе си! Тогава ще видите лицето на Божиитѣ ангели и ще се зарадваме всинца и вие и азъ.

Бесѣда, държана на 20 мартъ 1921 година.

1921_03_27 Сеятелят
Издателска къща „Жануа-98“, 2002. 352 с. ISBN 954-9589-58-7.

СѢЯТЕЛЬТЪ

„И говори имъ много съ притчи и казваше: Ето излѣзе сѣятельтъ да сѣе.“ (Матея, гл.13; ст.3)

Въ тази притча има два сѫществени елемента: сѣятельтъ и сѣмето. Христосъ обяснилъ отчасти тази притча, а дълбокия ѝ смисълъ оставилъ неразкритъ. Съврѣменнитѣ хора замѣнятъ думата „сѣятель“ съ думата „култура“. Сѣенето е едно възвишено състояние на активность въ човѣшкия духъ. Прѣди да излѣзе сѣятельтъ да сѣе, има извѣстни процеси, които прѣдшествуватъ сѣенето. Земята трѣбва прѣдварително да е добрѣ изорана и слѣдъ това да се посѣе сѣмето въ нея. Никога не може да се посѣе, да се култивира една култура или каква и да е идея, докато земята не се изоре.

Ако прѣведете думата „земя“, въ правилната ѝ форма, ще имате едно правилно разбиране върху нѣщата. Земята, въ дадения случай, означава човѣка. И тъй, прѣди да дойде сѣятельтъ, ще се вземе плуга съ черясото и ще прѣобърнатъ земята, ще я разоратъ, съ което ще развалятъ нейното първоначално положение, нейната красота. На съврѣмененъ езикъ казано: ще се създаде врѣменна анархия. И съврѣменното общество, въ което има упадъкъ, азъ казвамъ, че въ него има врѣменно анархия. Ако слушате съврѣменнитѣ моралисти, тѣ казватъ, че се забѣлѣзва единъ упадъкъ въ нравитѣ, обичая и морала на обществото. Защо, нима обществото по-рано е било по-морално, отколкото сега? Ни най-малко. Не трѣбва да се лъжете отъ външностьта на нѣщата.

Ако една мома към 21-та си година е най-красива, а то като стане жена на възрасть 40–50 години и погрознѣе, съ това по-малко културна ли става? Азъ намирамъ много пѫти между по-грознитѣ хора по-културни, отколкото между красивитѣ. Тъй че да мислимъ, какво едно общество е културно само по това, че привидно живѣе въ миръ и съгласие, това е заблуждение. Въ това заблуждение само 50% е вѣрно. Красотата на момата е изразъ на една прѣдшествуваща култура. Когато момата стане най-красива, това показва, че тя е узрѣла вече и предстои да я поженятъ, слѣдъ което ще погрознѣе. Така е и съ нивата. Слѣдователно, красотата е признакъ на култура, която е узрѣла вече, дава плодъ и ние се радваме на тази култура. А старитѣ хора наново трѣбва да се оратъ, прѣзъ тѣхъ отново трѣбва да мине Божествениятъ плугъ, за да станатъ за въ бѫдеще красиви.

И тъй младостьта прѣдставя култура, която е достигнала своята най-висока точка на зрѣлость, а старостьта прѣдставя приготовления за бѫдеща култура. Ако сте стари, трѣбва да се молите да мине дълбоко прѣзъ васъ, прѣзъ вашитѣ бразди Божествениятъ плугъ, та като дойде сѣятельтъ, да намѣри подготвена, добра почва за сѣене. Всѣки очаква този сѣятель, той е идеала на нашия животъ. Той е Божествения елементъ, който иде да подигне човѣшката душа отъ нейното заспало състояние. Ако сѣятельтъ не дойде да хвърли сѣмето си, душата остава безплодна. Съ други думи: ако сѣятельтъ не дойде да хвърли своето сѣме, земята ще остане безплодна, а безплодната земя е пустиня.

Този сѣятель е идвалъ много пѫти въ свѣта. Нѣкои казватъ, че Христосъ е идвалъ само единъ пѫть на земята. Не, Христосъ е идвалъ много пѫти на земята, обаче, едно отъ Неговитѣ прѣбивания тукъ, е било много нещастно. Разпнали сѫ го на кръстъ и затова сѫ го оповѣстили за знание на цѣлъ свѣтъ. И съврѣменнитѣ богослови твърдятъ, че Христосъ е идвалъ само единъ пѫть. Това значи да говоримъ, че слънцето е изгрѣло само единъ пѫть и повече не се повторило изгрѣването му. Не, слънцето е изгрѣвало милиони, милиони пѫти и за въ бѫдеще много пѫти ще изгрѣва. Ние тълкуваме работитѣ свободни и всѣки може да постави тѣзи тълкования на опитъ. Вие може да поставите тѣзи тълкувания въ слѣднитѣ двѣ форми: поставете прѣзъ цѣлата година въ ума си мисъльта, че Христосъ е идвалъ само единъ пѫть на земята и наблюдавайте какво ще бѫде вашето състояние. И втора форма: поставете въ ума си мисъльта, че Христосъ е идвалъ много пѫти и наблюдавайте състоянието си. Отъ двѣтѣ тия мисли, която даде най-добри резултати, тя е правата мисъль.

Съврѣменнитѣ криви идеи, криви тълкувания сѫ сковали обществото и днесъ хората не мислятъ. Както въ миналото, така и днесъ, тѣ се занимаватъ съ всичко, но не и съ самата истина, съ сѫщественото въ живота. Сѫщественото въ живота, това е свободата на човѣшкия духъ. Човѣкъ трѣбва да изучи законитѣ и да прѣмахне всички ограничения, които сѫществуватъ въ природата по отношение на неговия духъ и отъ тѣхъ да образува една стройна хармония. Вие взимате тази идея близо до сърцето си, но я смѣсвате съ мисъльта, че Христосъ е дошълъ на земята да изкупи, да спаси свѣта, всички хора отъ грѣха. Азъ не говоря за спасение, а за сѣятеля. Азъ вѣрвамъ, че вие сте между спасенитѣ и затова ви проповѣдвамъ, а на хора, които се давятъ не проповѣдвамъ. Нѣкои ме питатъ, защо не проповѣдвамъ за спасение. Ще бѫде смѣшно да проповѣдвамъ спасение на спасени хора; ще бѫде смѣшно да проповѣдвамъ за сѣятеля на хора, които се давятъ. Ако бихте схванали идеята на този сѣятель, щѣхте да знаете вашето произхождение. Най-важното въ живота е произхождението на човѣка, отдѣ иде човѣшкиятъ

духъ, каква е неговата задача въ природата и т.н. Това, което виждаме сега въ свѣта, то е едно прѣходно състояние.

Съврѣменниятъ свѣтъ е едно велико училище за обучение на човѣшкия духъ. Всички прѣдмети, вещи, всички сѫщества, които заобикалятъ човѣка, сѫ пособия на това велико училище. Човѣкъ трѣбва да изучи сѫщностьта на тѣзи идеи, защото тѣ съставляватъ извѣстни Божествени идеи. Да кажемъ, че сте малко дѣте, вие въ това положение сте безпомощенъ. Майка ви ви държи на рѫцѣтѣ си, кърми ви, но вие плачете, протестирате, че условията въ живота сѫ лоши, че не ви даватъ на врѣме храна, вършите неморални работи, а майка ви постоянно ви чисти. Пораснете, пращатъ ви въ училище да се учите. Добрѣ облѣченъ, хубаво нахраненъ, вие учите въ училището и си мислите, че сте ученъ, културенъ, моралenъ човѣкъ. Благодарете на вашата майка, която постоянно ви чисти. Ако бѣше ви оставила въ първоначалното състояние и не ви чистеше, щѣше да се дига смрадъ наоколо ви. Слѣдователно, сѣятельтъ е майката, която идва въ свѣта да сѣе най-възвишеното и благородното въ човѣшката душа.

Азъ не отричамъ живота съ неговитѣ подробности и тѣ си иматъ смисълъ. Този животъ трѣбва да се изживѣе въ каква и да е форма, но важното е какво ще се придобие въ края на краищата. Съврѣменнитѣ хора разсѫждаватъ като турцитѣ: „Я джафтъ – я бафтъ“. Това на български прѣведено значи: „Да става каквото ще.“ Така мислятъ само глупавитѣ хора. Ако си постѫпилъ разумно, нѣма да казвашъ „я джафтъ – я бафтъ“, но ако постѫпвашъ неразумно, ще казвашъ „я джафтъ – я бафтъ“,

И тъй, този сѣятель е дошълъ между хората, за да посѣе Разумното слово и съ това да измѣни характера имъ. Интересни сѫ противорѣчията, които ни навежда притчата, а именно: защо, като е сѣялъ този разуменъ сѣятель сѣмената си, оставилъ едно отъ тѣхъ да падне на пѫтя, друго – на камениста почва, трето между трънетѣ и четвърто на добра почва? Защо този разуменъ сѣятель е билъ толкова невнимателенъ? Това е една неизбѣжность вѫтрѣ въ човѣшкия животъ. Пѫтьтъ, това е физическия животъ. Слѣдователно, когато дойде сѣятельтъ, нѣкои отъ неговитѣ зърна ще паднатъ на неблагоприятни условия за израстване и съ това ще служатъ за подкрѣпа на физическото тѣло, на физическия животъ. Птицитѣ небесни дошли и озобали това зърно, което паднало на пѫтя – значи тѣ се възползували отъ него, а не самия човѣкъ. На съврѣмененъ езикъ казано, тази енергия се иждивила въ една трудова повинность, за направа на кѫщи, шосета, желѣзници. Това сѣме дало потикъ на птицитѣ да работятъ, тѣ направили този пѫть. Другото сѣме паднало между трънетѣ. Христосъ не дава обяснение на какво съотвѣтствува това сѣме. Азъ уподобявамъ трънетѣ на умствения свѣтъ у човѣка, който свѣтъ е заетъ съ

разрѣшаване само на материални въпроси. Това слово, като поникне, като израстне, пакъ не може да даде резултати, каквито очакваме. Напримѣръ съврѣменнитѣ философи по какъвъ ли не начинъ опрѣдѣлятъ що е Богъ. Едни отъ тѣхъ казватъ, че Богъ е абсолютенъ, а други Го опрѣдѣлятъ по другъ начинъ, докато човѣкъ се забърка и каже: „Този въпросъ ще го оставя да се разрѣшава за въ бѫдеще. Философитѣ не могатъ да го разрѣшатъ, та азъ ли простиятъ човѣкъ ще го разрѣша?" Не очаквайте философитѣ да рѣшатъ такава важна задача, която вашиятъ духъ трѣбва да разрѣши.

Слѣдователно, всѣка идея, която попадне въ единъ неподготвенъ умъ, ще заглъхне, нѣма да се развие. Всички възвишени идеи трѣбва да паднатъ въ единъ обработенъ умъ, иначе ще даватъ обратни резултати. Какво ще се роди отъ тази идея въ единъ неподготвенъ умъ? Ще имаме култура като сегашната. Хората ще се обличатъ хубаво, ще знаятъ какъ да колятъ кокошки, агнета и прасенца, какъ да ги готвятъ, какъ да ги консервиратъ, ще иматъ хубави училища, ще ходятъ въ странство да се специализиратъ, ще се учатъ какъ да рѣжатъ греди. Това е дало словото, сѣмето, което е паднало между трънетѣ. Сега цѣлъ свѣтъ е пъленъ съ греди, консерви, карначета, жамбони и т.н. Видишъ нѣкой отъ умнитѣ господа, влѣзе въ нѣкоя касапница или колбасница, види единъ закаченъ жамбонъ, въодушевлява се и казва: „Като влѣзе този бутъ въ мене, азъ ще разрѣша една велика задача". Като влѣзе бутътъ въ него, казва си: „Ехъ да има сега едно шише винце, че да си похапна още нѣщо слѣдъ него!". Похапне си, попийне си и ако е българинъ, казва: „Да живѣе България!" Ако е англичанинъ казва: „Да живѣе Англия!" Съ нашитѣ разсѫждения, ние мязаме на онзи негърски проповѣдникъ, който прѣдъ една учена публика, развивалъ дълбокъ въпросъ за състоянието на човѣшката душа и сътворението на човѣка. Казвалъ имъ, че Господь направилъ човѣка отъ една красива пръсть по образъ и подобие свое, турилъ го на единъ плетъ да се суши въ продължение на три дни и слѣдъ това му вдъхналъ прѣзъ ноздритѣ животъ и дихание. Запитали го: „Ами кой направи плета?" – „Това не е ваша работа!"

Сега съврѣменнитѣ хора разрѣшаватъ какъ човѣкъ се развилъ отъ единъ малъкъ микробъ, какъ е попадналъ на земята, какъ го сушили на плета и оживѣлъ. Като ги запитатъ за законитѣ, които регулиратъ тѣзи явления, казватъ: „Това не е ваша работа, това не може да го знаете". Разсѫжденията спиратъ до тукъ. И тъй, сѣмето паднало между трънетѣ, съотвѣтствува на низшето ментално поле,

Третото сѣме паднало на камениста почва. Азъ уподобявамъ тази почва на човѣшкото сърце, т.е. на астралното поле.

Сѣмето изникнало, но като не било дълбоко заровено, скоро изсъхнало, нѣмало дълбока почва. Това състояние сѫществува и сега. Ще ви приведа примѣръ. Въ съврѣменното общество се образува едно дружество. Вѣстницитѣ започватъ да пишатъ: „Дружеството "Духовна пробуда„ съ такава и такава програма на дѣйность приканва всички българи да се запишатъ за членове, защото само чрѣзъ принципитѣ на това дружество ще се обнови България". Започватъ да внасятъ членскитѣ си вноски, усилена работа се вижда. Не минаватъ, обаче и 2–3 години, като се пробуди това дружество, скоро заспива. Другъ примѣръ: момъкъ иска да се жени. Запознае се съ сѣмейството на нѣкоя мома, канятъ го день–два наредъ, носи той букети, подаръци, но по едно врѣме започва да се отдръпва. Защо? – Развали се нѣщо работата. Казвамъ, сѣмето е паднало на камениста почва. И момъкътъ и момата създали дружество за просвѣщаване на българския народъ. Четвъртото сѣме паднало на добра почва и дало 100, 60 и 30. Тукъ процесътъ е обратенъ. Числото 100 показва най-добритѣ условия въ сърцето на човѣка; числото 60 – висшето поле на менталния свѣтъ, а 30 – причинното или чисто духовното тѣло на човѣка.

Въ стария завѣтъ се казва, че Господь ще направи сърце отъ плъть у човѣка, върху него ще напише законитѣ си и ще го познаятъ отъ мало до голѣмо. Това е състояние, което хората ще прѣживѣятъ сега въ свѣта. Новото сърце нѣма да бѫде отъ плъть като сегашната да грѣши, а ще бѫде материя, взета отъ ангелскитѣ свѣтове. Това сърце ще бѫде скѫпоцѣнно. Сегашното сърце го знаемъ, лѣкаритѣ сѫ го рѣзали много пѫти, много сѫ го проучвали, но неговитѣ клапи се развалятъ често, въ него се явява сърцебиене, порокъ на сърцето и т.н. Новото сърце ще бѫде живо, то ще бѫде олтарь, върху който вѣчно ще гори Божественъ огънь и върху него ще се прѣнасятъ най-възвишенитѣ идеали на човѣчеството. Сѣмето, като падне въ такова сърце, ще се разрасти.

И тъй, едно дало 100, друго 60, а трето 30. Като съберете всички сѣмена, ще получите числото 190. Като го съкратите, ще получите пакъ числото 10, т.е. сѣмето, като мине прѣзъ тритѣ фази ще влѣзе въ чисто Божествения свѣтъ.

И тъй въ всѣка идея трѣбва да има съзнателенъ стремежъ, трѣбва да мине прѣзъ четири фази. Идеята, слѣдъ като почерпи всички сили за своето сѫществуване, трѣбва да мине въ човѣшката душа, да се прѣвърне въ чувствуване. Тогава стремежътъ и чувствуването ще вървятъ заедно. Но тази идея не трѣбва да се прѣвърне само въ чувствуване – значи да се зароди въ съзнанието, но да се прѣвърне и въ сила, да влѣзе въ ума, да придобие опрѣдѣлена форма, като форма на Божествена хармония. Най-послѣ идеята трѣбва да мине въ причинния свѣтъ, да се яви като

принципъ.

Ще направя едно сравнение. За развиването на всѣка идея сѫ необходими най-малко два елемента, така и за развиването на всѣко сѣме, посѣто въ земята, сѫ необходими сѫщо два елемента: почва, която да му доставя храна и слънчеви лѫчи. За да могатъ рибитѣ да се развиватъ въ своята форма, потрѣбно имъ е вода. За да могатъ птицитѣ да хвърчатъ, да развиватъ своята дѣятелность, потрѣбно имъ е въздухъ. За да се прояви човѣшката мисъль, сѫщо сѫ необходими условия. Ако уподобимъ рибитѣ на човѣшкото сърце, то за да се проявятъ, потрѣбно имъ е вода, а водата е носителка на живота. За да се прояви човѣкътъ, за него сѫ потрѣбни много повече условия, отколкото за рибитѣ и птицитѣ.

Слѣдователно, вие трѣбва да съзнавате едновремѣнно Бога въ себе си, вашия духъ и вашитѣ ближни. Това е практическото приложение на въпроса. Бога вие нѣма да Го намѣрите, когато сте охолни. Ние не ви говоримъ за този Господь, Когото сегашнитѣ хора познаватъ – Господа въ църквата. Ние разбираме онзи Господь, Който ви се отзовава когато сте изоставени отъ всички хора, когато се намирате въ противорѣчия въ живота, когато се намирате на смъртно легло и се готвите за другия свѣтъ. Само умирающиятъ човѣкъ се занимава съ идеята за Бога. Не можете да познаете Бога, докато не минете отъ положението на смърть къмъ животъ.

Смъртьта е процесъ на минаване отъ нечистото къмъ чистото, тя е врагъ на собственостьта и казва: „Долу всѣка собственость!“ Тя ви лишава и отъ здраве и отъ имоти и отъ пари, отъ всичко, което имате. Тя казва: „ Ако разбирате моя законъ, само тогава може да разберете какво е Богъ!“ Сегашнитѣ хора, напълнили шкембетата си съ прасета, кокошки, агнета и започнали да се занимаватъ съ идеята за Бога! Докато сѫ тѣзи кокошки и прасета у васъ, вие ще бѫдете каруци, натоварени съ нечистотии. Това е кочина. Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ всичко скверно. Лъжата трѣбва да изчезне съвършено отъ васъ, да не остане нито поменъ отъ нея! Като намѣрите Бога, вие пакъ можете да се върнете въ свѣта, но тогава ще бѫдете господари на себе си, ще можете да помагате на братята си.

Мнозина идватъ при мене и казватъ: „Азъ се съмнѣвамъ въ това, което говорите“. Какъ нѣма да се съмнѣвашъ, азъ зная защо се съмнѣвашъ, но нѣма да ти говоря по това. Азъ съмъ младъ момъкъ, ти имашъ дъщеря, мома – влизамъ въ кѫщата ти. Погледна дъщеря ти, жена ти казва: „Пази дъщерята, този момъкъ я гледа“. Бащата започва да ми говори: „Господине, ние има да направимъ едно посѣщение, ще дойдете ли съ насъ?“ Защо ме канятъ да отида заедно съ тѣхъ? – За да излѣза отъ кѫщата имъ. Когато нѣкой богаташъ иска да си брои паритѣ, остава винаги самъ,

не желае никого при себе си. И това днесъ наричатъ култура.

Този сѣятель идва да прѣмахне всичко това. Птицитѣ ще изобатъ сѣмето, което е паднало на пѫтя. Сѣмето, което е паднало между трънетѣ, ще заглъхне, а това, което е паднало на камениста почва, ще изсъхне. Защо? Всичко това несигурно измамливо трѣбва да изчезне. Ще дойде смъртьта и ще го отнесе.

Идва слѣдъ това втората фаза, фазата на онова сѣме, което е паднало на добра почва. Това на съврѣмененъ езикъ значи – въ днешното общество при разбиранията, които има, при строя, съ който разполага, не може да има никакво споразумение. Въ свѣта трѣбва да настѫпи коренна промѣна, за да дойде въ всичко новъ редъ и порядъкъ. Днесъ, съ тази своя култура, хората сѫ достигали до своето крайно разбиране. Както и да завъртятъ това колело, тѣ ще мязатъ на единъ фалиралъ търговецъ, който кърпи отъ едно мѣсто кѫщата си, тя отъ друго протича; закърпи я на това ново мѣсто, отъ другадѣ протича. Кърпи я редъ години отъ тукъ отъ тамъ, докато единъ день цѣлото здание се сгромоляса.

Искамъ всички да сте свободни въ своето развитие, въ своитѣ размишления. Всѣки е свободенъ да мисли каквото иска. Не туряйте прѣграда на човѣшката мисъль. Нека всѣки свободно мисли, чувствува и дѣйствува! Трѣбва да знаете, че всѣко дѣйствие ражда и противодѣйствие и че въ съврѣменния свѣтъ сѫ допуснати всички противорѣчия. Ако бѣхте ясновидци, щѣхте да видите и доброто и злото въ свѣта, щѣхте да видите въ едно отношение ада, а въ друго – рая. Тогава и двата свѣта ще бѫдатъ за васъ видими и ще разберете защо сѫществува злото и доброто.

Всички противорѣчия въ живота ни се дължатъ все на неразбирания на законитѣ. Вземете, напримѣръ нѣкоя жена, която казва, че люби Господа, но единъ день Господь дойде при нея и ѝ казва: „Щомъ ме толкова обичашъ, азъ ще направя една услуга на мѫжа ти, ще го взема при себе си, ще го поставя на по-високо мѣсто.“ Като замине мѫжътъ ѝ, тя започва да плаче, сама не вѣрва, че той е отишълъ при Господа, Когото люби. Вие обичате Господа, Той иска да му изпратите единъ отъ вашитѣ синове или една отъ дъщеритѣ си. Замине вашиятъ синъ или дъщеря, вие постоянно ме питате: „Дѣ е моятъ синъ?“ Нали вѣрвашъ въ Господа, нали Го обичашъ, какъ да не знаешъ тази елементарна истина – дѣ е синъ ти? Като умре нѣкой близъкъ на сегашнитѣ хора, тѣ плачатъ, плачатъ, пращатъ заявленията си до Бога и Той казва на умрѣлия: „Върни се долу на земята, ти не си за този свѣтъ, твоитѣ близки те искатъ“. Като се върне той отъ онзи свѣтъ, всички близки се събиратъ наоколо му, радватъ се и казватъ: „Слава Богу, дойде си пакъ нашето дѣтенце!“ Но нищо не се постига по

този начинъ. Човѣкътъ на новата култура трѣбва да се радва еднакво и когато се раждатъ дѣца и когато му умиратъ или когато заминаватъ за онзи свѣтъ. Това е геройство!

Ще се повърна къмъ сѣятеля. Всѣки отъ васъ има извѣстни задачи, които искате да постигнете. Задачи на вашия духъ сѫ: да постигнете свобода, знания, богатство. Знанието е сила, богатството – условия за развиване. Богатството уподобявамъ на почвата, а знанието на природни сили, които съдѣйствуватъ за проявяването на растящето сѣме.

Сега ще се обърна къмъ васъ, майкитѣ. Когато ви се роди едно дѣтенце, вземате го на рѫцѣ, дигате го нагорѣ, потупвате го и казвате: „Данъ дури-дунъ-дири" – припѣвате му. „Да станешъ голѣмо на майка, богатъ търговецъ, ученъ човѣкъ" и т.н. Благославяте дѣтето ви да стане всичко, но най-сѫщественото не му пожелавате. Като стане търговецъ, научава се да лъже; като стане ученъ – научава се да открива разни отрови и да трови хората; като стане силенъ – започва да изнасилва хората. Майката си знае това: „Данъ-дири, дунъ-дири", а послѣ се чуди какво дѣте излѣзло, такова ли очаквала. Такава му пѣсень пѣла, такова дѣте станало! И все по задницата го потупва. Това не е правилно сѣене. Майката не трѣбва да поставя рѫката си върху задницата на дѣтето, а върху главата му и да каже: „Майка, нека въ тебе пораснатъ най-великитѣ сили, че да станешъ свѣтило на човѣчеството и отъ тази свѣтлина да пораснатъ и твоитѣ братя!" Майката трѣбва да туря рѫката си и върху гѫрдитѣ на дѣтето. Наистина, майката понѣкога туря рѫката си върху гѫрдитѣ му, че го задушава дори, но съ това тя го учи на егоизъмъ. Това стискане значи: „Майка, като хванешъ нѣкого, стисни го здраво, че го изцѣди, а послѣ го захвърли." Нима една змия, като хване жертвата си, не я стиска тъй, че строшава всичкитѣ ѝ ребра? Не ме разбирайте буквално, азъ говоря за подтика, който ви кара да вършите това или онова. Майката се радва, че дѣтето ѝ е здраво. Да, но майката трѣбва да вникне дълбоко въ душата на дѣтето си и тамъ да посѣе истинскитѣ сѣмена. Не ги ли посѣе на това мѣсто, тѣ ще паднатъ на лоша почва и нито едно отъ тѣхъ на добра.

Този разуменъ сѣятель е разбиралъ дълбоко законитѣ и е прѣдвиждалъ, че три отъ неговитѣ сѣмена нѣма да дадатъ добри резултати. Само нѣкои отъ неговитѣ сѣмена сѫ попаднали въ човѣшката душа и умъ и само тѣ сѫ израснали. Вие трѣбва да отворите пѫть на този сѣятель, за да посѣе въ насъ всички възвишени и благородни мисли и чувства. Той е Божественото въ васъ. Когато този сѣятель посѣе сѣмето си у васъ, ще почувствувате една свръхчовѣшка сила въ себе си и ще бѫдете винаги силни въ свѣта.

Сега сте малко малодушни. Защо? – Защото вѣрата ви още не е дала тѣзи

резултати, които се очакватъ. За да се създаде единъ човѣкъ, има опрѣдѣлени закони, по които се създава. Христосъ не е говорилъ по този въпросъ. Когато дѣтето се учи да чете, има правила, по които то се учи; когато единъ музикантъ, билъ той пианистъ или цигуларъ изучава този инструментъ, трѣбва да изучи първо правилата, по които ще свири. Ученикътъ, докато учи, трѣбва да усвоява, да схваща и прилага правилно всички установени правила и закони. Но излѣзе ли да дава концертъ, той може да измѣни законитѣ, съобразно идеята, която сѫществува въ неговия умъ.

Ние сме подчинени на този законъ, докато го изучимъ, а слѣдъ като го изучимъ, може да го измѣнимъ. Този великъ законъ, който може да измѣня всички други закони, той е закона на любовьта. Като говоря, че трѣбва да любите, това се разбира за човѣкъ, който е завършилъ своето учение. Той трѣбва да прояви единъ свободенъ, широкъ замахъ, съ което да измѣни всички други закони и да тури своята идея въ нова форма. Сегашниятъ ви животъ е една пиеса и отъ васъ зависи какъ да я изиграете, какъ да я изсвирите. Онѣзи отъ васъ, които сѫ се малко подигнали, могатъ да прѣодоляватъ житейскитѣ мѫчнотии. Дѣцата, мѫжетѣ ви, приятелитѣ ви, па и цѣлото общество, това сѫ врѣменни изпитания, закони, които ви ограничаватъ, които ви прѣчатъ да се проявите, както искате. Цѣлото общество, мѫжътъ ви, дѣцата ви, си иматъ свои закони, а майката гледа да угоди на всички тѣзи закони. Майката трѣбва да бѫде изправна по отношение закона на любовьта и да знае какъ да видоизмѣня другитѣ закони.

Съврѣменното общество не може да се поправи, докато не разбере вѫтрѣшнитѣ закони и желания, защото това, което може да направятъ 100 души, единъ може да го развали щомъ не е въ съгласие с тѣхъ. Дойде между тѣхъ амбицералъ се за нѣщо, пусне една интрига и всичко разваля. Вие трѣбва да знаете какъ да постѫпвате съ неканенитѣ гости. Неканениятъ гостъ, това е дявола, той идва всѣкога неканенъ. Подъ думата „дяволъ“ азъ разбирамъ нашитѣ лъжливи схващания за нѣщата. За много работи вие се самоизлъгвате. Дойде нѣкой човѣкъ при васъ и ви услужи съ пари, имотитѣ си и съ кѫщата си и вие го считате за вашъ добродѣтель. Този човѣкъ още не ви е добродѣтель. Има два вида постъпки, по които сѫдите кой човѣкъ е истински добродѣтеленъ. Вървите си по пѫтя, носите въ кесията си 10 000 лева. Срѣщне ви нѣкой разбойникъ, спира ви: „Скоро давай паритѣ!“ Обере ви и ви пуща празни. Продължавашъ пѫтя си, срѣщне те другъ разбойникъ, изважда револвера насрѣща ти и казва: „Дай скоро кесията си!“ – „Нѣмамъ пари!“ – „Давай кесията!“ Давашъ я. Напълва ти я и казва: „Върви си скоро!“ И единиятъ и другиятъ ти казватъ: „Дай кесията!“ Само че единиятъ я изпразва, а другиятъ – напълва. Като

си отидешъ у дома, за кой отъ тѣзи двама разбойника ще имашъ по-добро мнѣние? За този, който дава. Добрѣ, въ пълненето има друга опасность. Прѣдставете си, че нѣкой ти напълва кесията съ бомбички, които лесно експлодирватъ. Срѣщне те нѣкой добъръ човѣкъ като първия разбойникъ. Казва ти: „Дай си кесията!“ Изваждашъ кесията си и му я давашъ. Той я изпразва и ти казва: „Бѣгай скоро отъ тукъ!“ Сега разбирашъ ли причината на това обиране? Като изважда отъ кесията ти фишека съ бомбичкитѣ не ти ли е направилъ добро? Има случаи, когато нѣкой ти дава пари, богатство, но това е цѣло проклятие за тебе. Азъ не бихъ желалъ да ме направятъ наслѣдникъ на нѣкое прѣстѫпно богатство.

Единъ богатъ англичанинъ въ Африка, като умиралъ искалъ да направи зета си наслѣдникъ на всичкото си богатство на около 360 000 000 лева. Зетъ му каза: „Не, не ставамъ наслѣдникъ на такова богатство!“ Всички го взеха за глупакъ, като чуха, че се отказва отъ такова богатство. И всички българи биха го помислили за глупакъ. Да, но у този човѣкъ имаше идеи. Слѣдователно, докато ние, хората, не рѣшимъ да изкарваме прѣпитанието си изключително съ честенъ трудъ, дотогава нѣма да дойде и Божието благословение. Бихъ прѣдпочелъ да отида въ една кѫща, колкото и бедна да е тя, но да зная, че всичко тамъ е спечелено съ честенъ трудъ, отколкото да отида въ нѣкоя богата кѫща, дѣто всичко е спечелено на гърба и на сълзитѣ на другитѣ.

Ако всички се отказваме отъ нечестни наслѣдства, въ скоро врѣме бихме поправили свѣта. Ще кажете: „Тѣзи крадени пари да ги употрѣбимъ за Господа!“ Господь не се нуждае отъ крадени кѫщи, отъ крадени пари. Единственото нѣщо, отъ което се нуждае Господь, е хора съ благородни мисли и благородни сърца, които сѫ готови да се самопожертвуватъ. Като говоря за самопожертвуване, не говоря за него въ обикновения смисълъ на думата, а да се самопожертвувашъ въ онзи великъ законъ на любовьта, да се откажешъ отъ всичко нечисто, да се съединишъ съ Онзи, Който работи въ името на възвишеното. Когато Христосъ казва: „Ако не ядете плътьта ми и не пиете кръвьта ми, нѣмате животъ въ себе си“, това значи, че трѣбва да влѣзете въ съобщение съ човѣшкитѣ духове. Ако се храните по начина, който прѣпорѫчва Христосъ, само тогава ще влѣзете въ общение единъ съ другъ.

Нѣкои често ме запитватъ: „Кажете ни начинъ за спасение“. Отговарямъ: Самопожертвувайте се! – „Ами какъ, да излѣземъ отъ свѣта ли?“ – Не, не излизайте отъ свѣта, защото въ него има и благородни и неблагородни работи, въ него има и сѫществени и несѫществени нѣща, тъй че има много нѣщо да се учи въ свѣта. Извадете благородното отъ свѣта. Не казвамъ, че цѣлото общество е покварено, но въ него има много привички, много

нрави и етикеции, които сѫ абсолютно неморални. Този сѣятель иде сега на земята, за да посѣе новото сѣме на живота. Въ това ново сѣме всички хора трѣбва да бѫдатъ радостни, весели. Голѣмо геройство е, слѣдъ като те оберать, както правятъ съ сегашнитѣ милионери и слѣдъ като не ти останатъ петь пари въ джеба, да започнешъ да пѣешъ и да благодаришъ на Бога. Трѣбва да имате геройството на Александрийския светия.

Единъ светия живѣлъ 20 години въ една пустиня, дѣто работилъ усилено върху себе си, за да бѫде въ послѣдствие силенъ и да работи за хората. Единъ день, като вървѣлъ и си размишлявалъ, вижда едно гърне пълно съ злато, заровено отъ нѣкого, а сега открито отъ проливнитѣ дъждове. Като го зърналъ, веднага отскочилъ и избѣгалъ далечъ отъ него. Другарьтъ му, който сѫщо се подвизавалъ съ него, заинтересувалъ се да види отъ какво бѣга и го прослѣдилъ. Вижда паритѣ и си казва: „Чудно нѣщо, бѣга отъ пари!“ Взелъ паритѣ, направилъ църкви, болници, училища. Възгордѣлъ се отъ това, което сторилъ и единъ день запитва Господа: „Господи, кажи ми, доволенъ ли си отъ моята дѣятелность!“ Господь изпраща единъ ангелъ при него, който му казва: „Всичкитѣ твои добрини, сторени съ намѣренитѣ пари, турени на едното блюдо на вѣзнитѣ, не тежатъ колкото подскачането на брата ти.“

Човѣшкото сърце не трѣбва да се привързва къмъ богатството. Човѣкъ трѣбва да бѫде богатъ, но по умъ и по сърце. Богатството въ свѣта е изразъ на човѣшкитѣ добродѣтели. Всички народи, който въ миналото сѫ водили порядъченъ животъ, сѫ богати. Положението на единъ народъ всѣкога се опрѣдѣля отъ неговото морално или духовно състояние. Сѫщото е и съ васъ. Ако бихте разсѫждавали така, тази истина би оживѣла въ душата ви. Проповѣдвайте тази истина мълчаливо, а не открито, навънка. Кога проповѣдва житото? Като го смѣлятъ на брашно и като влѣзе у насъ въ видъ на хлѣбъ, тогава работи, тогава проповѣдва то. Какъ проповѣдватъ плодоветѣ? И тѣ мълчаливо. Всички сѫщества, който проповѣдватъ мълчаливо, произвеждатъ най-добри резултати. Всѣко учение, което се проповѣдва мълчаливо или на нашъ езикъ казано: Всѣко учение, което се проповѣдва чрѣзъ животъ, то е силно, то е чисто.

Ще кажете: „Възможно ли е това?“ Какъ мислите вие, това не е важно, но свѣтътъ трѣбва да бѫде абсолютно чистъ, да проявява чисти дѣла. А такъвъ животъ е възможенъ. Единственитѣ сѫщества на земята, който опетняватъ живота, това сме ние, хората. Никаква външна сила, никакво сѫщество, никой духъ не е въ състояние да опорочи ума и сърцето ви, освѣнъ онзи духъ, който живѣе въ него. Като ме слушате, ще си кажете: „Много строгъ моралистъ е този човѣкъ“. Това не е моралъ, това сѫ неизбѣжни закони. Каквато е почвата, такова е и зрѣенето на сѣмето. Каквито условия давате

на плодоветѣ, който зрѣятъ у васъ, такива добродѣтели ще имате.

Христосъ казва на слушателитѣ си: „Сѣмето, което е паднало на добра почва, дало добри резултати.“ Ако вашиятъ животъ е егоистиченъ, плодоветѣ му ще бѫдатъ като сѣмето, което е паднало на пѫтя. Ако животътъ ви е алченъ, резултатитѣ ще бъдатъ, като тѣзи отъ двѣтѣ сѣмена, паднали на каменистата почва и между трънетѣ. Такива случаи съмъ ималъ много. Дойде нѣкой и ми каже: „Азъ искамъ да направя много нѣщо за Бога, вѣрвамъ въ Него“. Тогава правя слѣдния опитъ – напиша на този човѣкъ едно обидно писмо. Той казва: „Хвърлямъ учението на този човѣкъ, не вѣрвамъ в Бога, нѣма Богъ“. Не си герой, ти, приятелю! Съ своето писмо му казвамъ: „Дай кесията си, искамъ да я напълня“. Той я дава, не знае защо му я искамъ, не дочаква края и казва: „Не искамъ това учение“. Това не е алегория, а факти,

Най-благороднитѣ хора въ свѣта сѫ тѣзи, който сѫ най-много страдали, който не сѫ страдали много, не сѫ благородни. Най-учени хора сѫ тѣзи, който сѫ учили най-много. Хора, който не сѫ учили много, тѣ си оставатъ прости. Чудно е, когато хората въ свѣта искатъ да бъдатъ умни, учени, силни, безъ да работятъ. Искатъ да дойде Духътъ въ тѣхъ, но какъ? Да взематъ една магическа тояжка и съ нея – allez-passez (идва-преминава), хопъ! И тогава ще започнатъ: „Сега ще прѣмѣстя тази планина, България ще оправя въ най-скоро врѣме, стига да ми я дадатъ“ и т.н. Ами какъ ще оправятъ България? Ще турятъ навсѣкѫдѣ бѣсилки и виновенъ ли си за нѣщо, хайде на бѣсилката! Че това гениално нѣщо ли е?

Въ Варна, прѣди Митхадъ паша, е имало единъ валия, който издалъ заповѣдь да насадятъ съ плодни дървета цѣлитѣ варненски и силистренски окрѫзи. Насадили всичко съ плодни дървета, но ги оставили безъ пазачъ. Забѣлѣзватъ, че липсватъ плодове, значи крадатъ ги. Поставили единъ пазачъ, липсватъ повече. Поставили още единъ пазачъ, кражбата на плодове се усилила. И двамата крадѣли. Валията издалъ заповѣдь: „Който се улови въ кражба на плодове, да бъде обѣсенъ“. Единъ день прѣзъ тѣзи мѣста минавалъ турчинъ съ своята каруца. Врѣмето било тежко, задушно. Турчинътъ заспалъ на каруцата си и воловетѣ, като минавали покрай дърветата, закачили една круша и тя паднала отъ дървото. Споредъ заповѣдьта на валията, турчина затворили, защото заспалъ, а воловетѣ обѣсили, защото съборили една круша. Съ това турската държава оправи ли се? Не. Така и въ нашето съзнание трѣбва да стане една коренна промѣна, всички да бѫдете силни, та като дойде у васъ сѣятельтъ, всички да познавате Неговото присѫствие.

На ученицитѣ отъ Новото учение не се позволява да се съмнѣватъ, а всичко

трѣбва да провѣряватъ и да подлагатъ на опитъ. Нашето учение е учение на опити, то не говори празни приказки. То не се занимава съ въпроси, дали има Господь или не, дали има душа или не, или дори не подига и въпросъ, ще се оправи ли свѣта или не. Ние абсолютно и положително знаемъ, че има Господь, че има душа, че свѣтътъ е оправенъ и че съврѣменнитѣ хора не се поправятъ по причина на своенравието си. Нѣкои ще кажатъ: „Това е само едно твърдение.“ Не, това е само едно изражение, то не доказва нищо. Тѣзи думи, че има Господь, че има душа, за васъ сѫ неразбрани, но има единъ свѣтъ, дѣто животътъ и условията въ него сѫ безгранични и тамъ смърть не сѫществува. Въ този свѣтъ човѣшката душа може да се прояви, да станете безгранични, да придобиете безсмъртие. Ако отидете въ този свѣтъ, ще видите, че въ него всичко върви като въ музиката. Всѣки отъ васъ може да отиде въ този свѣтъ. Какъ? Ако въ продължение на 20 години постите 9 пъти по 40 дни, ще влѣзете въ този свѣтъ, ще го видите и като се върнете, ще разправяте за него. Който е герой, ще го види, а който не е, нека не пости, нека си живѣе на земята, както си разбира, нека се жени, нека се плоди и да се занимава съ обикновени работи. Който иска да се занимава съ възвишеното, нека пости, но да разбира добрѣ закона на постенето. Да пости, не се разбира, че трѣбва да гладува. Да не си кажете: „Ама гладъ ще бъде!“ Който е гладенъ, нека си яде, а да пости само този, който е ситъ. Такъвъ човѣкъ трѣбва да се наяде добрѣ веднъжъ и това ядене да му държи топло цѣли 40 дни, за да може да се занимава.

Който отива на небето, да не взима багажъ съ себе си, да е ситъ. Единъ день всички ще влѣзете въ този свѣтъ, само че ще олекнете. Вашата частна собственость, всичко, което имате, ще трѣбва да го оставите на онзи, който ще ви замѣсти. Вие, който се готвите да дадете примѣръ на човѣчеството, трѣбва да бѫдете снабдени като сѣятеля, само съ Божествени сѣмена и да сѣете навсѣкѫдѣ. Сѣмето, което ще израсне въ свѣта, ще бѫде вашата сила.

За да разберете този сѣятель, изисква се просвѣтенъ умъ, просвѣтено сърце и просвѣтена воля. Ето защо това учение мѫчно се разбира и азъ ви влизамъ въ положението. Вашето положение е като това на нѣкой болникъ, у когото кръвьта е пълна съ нечистотии и каквото да му говорите, той усѣща болки, нищо не го утѣшава. Извадете всички нечистотии вънъ отъ организма му и тогава неговиятъ умъ ще бѫде въ състояние да ви разбере. Сега и на васъ казвамъ, че кръвьта ви трѣбва да се прѣчисти. Като ви казвамъ, че трѣбва да прѣчистите кръвьта си, т.е. да измѣните начина на живота си, това не значи, че трѣбва да напуснете свѣта и да отидете въ горитѣ. Ние нѣмаме нужда отъ калугери, отъ постници. Тѣ бѣха отъ значение за миналото. Азъ правя една аналогия. Едно врѣме постницитѣ сѫ живѣли въ горитѣ, тамъ се подвизавали, ходили сѫ около дърветата,

плачели сѫ, но дърветата всѣкога сѫ мълчали. Всички животни, мечки, вълци по горитѣ сѫ започнали да живѣятъ като светиитѣ. Днесъ нѣма мѣсто за светиитѣ въ горите, тѣ трѣбва да живѣятъ между хората. Между хората сѫ всички вълци, мечки, тигрове. Казвате: „Не искаме да се занимаваме съ хората.“ – Защо? Ами като се занимавате съ опитомяването на различни животни? Слѣдователно, вие сте въ втората фаза. Нѣкой казва: „Иде ми да си взема главата, че да бѣгамъ въ гората ли, дѣто ми видятъ очитѣ“. Геройството е да живѣете въ най-голѣмия градъ, при най-голѣмитѣ спънки и мѫчнотии.

Дошълъ вчера тукъ единъ проповѣдникъ, селянинъ и казва: „Искамъ да говоря на свещеницитѣ, не ме слушатъ, искамъ да говоря на васъ, сѫщо не ме слушате“. А какво говори? Казва, че тѣло има, глава нѣма. Прѣдлагатъ му да остане на обѣдъ, той казва, че коремъ има, но глава нѣма. На другия день пакъ дохожда и казва на хората, които заварва тукъ, да се покаятъ. Какъ ще се покаятъ, когато той нѣма глава? Такива хора не слушаме. Само той и друга една жена имало, които трѣбвало да се слушатъ. Това сѫ тщеславни хора, на които тщеславието се вижда прѣзъ гащитѣ. Не се нуждаемъ отъ такива хора. Ние трѣбва да служимъ въ разумния животъ на разумния опитъ. Въ насъ лъжи или какво и да е прѣувеличаване, не се позволяватъ. Азъ зная много религиозни хора, които казватъ, че сѫ избрани. Кой отъ васъ е избранъ? Имате ли глава? Главата означава мѫдрость. Когато този човѣкъ казва, че има тѣло, а глава нѣма, то значи, че има физически животъ, но мѫдрость нѣма. Той ме пита защо страда. Казвамъ му: „Като грѣшишъ, ще страдашъ, разбира се“. Той ме гледа, обърна се къмъ изтокъ, направи единъ поклонъ, послѣ се обърна къмъ югъ, къмъ западъ, направи по още единъ поклонъ, цѣлуна земята и си отиде. Нѣкои ще кажатъ, че въ него живѣе Духътъ. Какъвъ духъ? Единъ глупавъ духъ, който нѣма глава, нѣма никакви убѣждения. Въ него живѣе една душа, която не е живѣла добрѣ и сега, като влѣзла въ това тѣло, възгордѣла се и днесъ казва: „Мене слушайте!“ Какъ ще го слушаме като нѣма глава?

В свѣта има само единъ разуменъ сѣятель, Той е Богъ. Въ свѣта има само единъ принципъ, който прониква цѣлото пространство, всички човѣшки души и не се намира специално въ една форма, въ единъ човѣкъ, а е навсѣкѫдѣ и Той е Богъ.

Христосъ казва: „Не дойдохъ въ свѣта да извърша своята воля, а волята на Този, Който ме изпратилъ“. А Той е Великото, Невидимото, Цѣлото небе. Подъ „небе“ Христосъ разбира безграничното, което обхваща въ себе си всичко. Като дойде Духътъ въ васъ, нѣма да казвате, че глава нѣмате, че душа нѣмате и т.н. Видѣхъ другъ единъ въ Търново, той ми разказваше, че

сърце нѣмалъ, искалъ птичка да стане. Дѣ е сърцето му ? Какво ще си помислятъ свѣтскитѣ хора за религиознитѣ, като чуватъ, че единъ отъ тѣхъ нѣмалъ глава, другъ – сърце, трети стомахъ и т.н. Ще кажатъ: „Луди хора сѫ религиознитѣ!“. Свѣтскитѣ хора казватъ: „Ние пъкъ имаме и глава и стомахъ и сърдце, всичко си имаме“. Че имаме сърце, турете си рѫката да видите какъ тупа. Че имамъ стомахъ, сложете ми трапеза, да видите какъ ямъ. Че имамъ мозъкъ, отворете си касата, ще видите какъ ще постѫпя. Ние казваме: „Приятелю, ние не знаемъ какъ се изпразватъ пълнитѣ каси, но знаемъ какъ се пълнятъ празнитѣ.“ Слѣдователно, процесътъ у насъ е обратенъ.

И тъй сегашнитѣ религиозни хора трѣбва да се пазятъ отъ заблуждения, въ които попадатъ. И азъ съмъ ясновидецъ, но по другъ начинъ виждамъ нѣщата, пипамъ ги. Напримѣръ, виждамъ тази библия, пипамъ я. У мене чувствата сѫ тъй силно развити, че пипамъ нѣща, които другитѣ не могатъ да пипатъ, правя опити съ тѣхъ. Нѣкога дойде нѣкой при мене и азъ го виждамъ, че не иде самъ, а още десетина души идватъ заедно съ него. Започватъ да се изреждатъ единъ слѣдъ другъ, разговарятъ се съ мене. Първиятъ започва: „Ти си ученъ, великъ човѣкъ, можешъ да направишъ много нѣщо въ свѣта“. Мисля си: ето първата лъжа. Колко такива като мене има въ свѣта! Вториятъ: „Ти много познавашъ, като че ли проникващъ вѫтрѣ въ човѣка“. – Казвамъ, колко има като мене, които проникватъ. И тъй се изреждатъ да говорятъ единъ по единъ. Това не е важно за мене, но ги питамъ: „Мога ли да ви бѫда полезенъ въ нѣщо, кесията ви празна ли е? Ако е празна, извадете я да ви я напълня.“ Азъ зная какво ще бѫде мнѣнието ви за мене, ако не напълня празната ви кесия. Споредъ моето учение, азъ не се лъжа. Защо? – Защото, ако днесъ ме дигнатъ горѣ, утрѣ ще ме свалятъ; ако днесъ ме облѣкатъ, утрѣ ще ме съблѣкатъ; ако днесъ ме цѣлуватъ, утрѣ ще ме плюятъ. Прѣдпочитамъ да ходя голъ и босъ, нежели да се подамъ на промѣнливитѣ чувства на хората.

Дойде единъ день една госпожица при мене, страда – страданията ѝ сѫ отъ любовенъ характеръ. Пита ме: „Ти не си ли страдалъ?“ – „Да, страдамъ.“ – „А, значи и ти страдашъ?“ – „Е, тогава се разбрахме!“ Да, но между моитѣ и нейнитѣ страдания има разлика. Между начина, по който азъ страдамъ и тя страда, има разлика. Като дойдатъ при мене страданията, азъ ги посрѣщна учтиво, нахраня ги разговоря се съ тѣхъ любезно и ги поканя и другъ пѫть да ме посѣтятъ. А ти бѣгашъ отъ тѣхъ, гонишъ ги. „Е, ти си голѣмъ философъ“, ми казва тя. Не, за това не се изисква голѣма философия, това е обикновена мѫдрость – посрѣщни страданието и го нагости. Дойде ти страданието, бѫди благодаренъ, че е дошло, считай го нѣщо живо. И наистина, всѣко страдание се дължи на нѣщо живо. Кой може да ви причини страдание? Нали вашата жена или вашиятъ мѫжъ

или дѣцата ви или приятелитѣ ви. А тѣ сѫ живи сѫщества. Задъ всѣко страдание се крие едно живо сѫщество. Мъртвитѣ сѫщества не могатъ да причиняватъ страдания, болки. Дойде нѣкой при мене, питам го: „Какво има приятелю, ела у дома, азъ ти давамъ половината си богатство, доволенъ ли си ?“ – „Не.“ – „Добрѣ, давамъ ти три четвърти от богатството, доволенъ ли си?“ – „Да.“ – „Сбогомъ тогава, азъ те оставямъ за свой наслѣдникъ.“ Ще кажете: „Ето единъ глупакъ!“ Че и вие сте глупци. Ще разясня мисъльта си. Въ момента, когато вие, като баща, оставите наслѣдството си на вашия синъ или дъщеря, не сте ли глупецъ? Казвате: „Не, това е благородна работа“. Да, това е права философия и когато всички започнете да постѫпвате като майки и бащи, вие сте на правия пѫть.

Новото учение изисква отъ васъ да сте герои, да ходите боси, но да вървите честно и справедливо въ живота. Азъ прѣдпочитамъ да ходя босъ, отколкото да одера кожата на единъ волъ; прѣдпочитамъ да ходя гладенъ, отколкото да отнема живота на една кокошка, която не иска да се жертвува и съ това да ѝ причиня страдания. Това значи да има у насъ велики действия, това значи да дойде у насъ сѣятельтъ на Новото сѣме.

А какво става въ свѣта? Единъ създава нѣщо, а другъ го разваля. Така се опитватъ и съ мене, азъ градя, а нѣкои искатъ да развалятъ, но това не може. И цѣлъ свѣтъ да се опита да го развали, не ще може. По-скоро главата си ще счупи, отколкото да развали това велико Божествено учение. То се сѣе навсѣкѫдѣ, въ всички обществени слоеве сѫ заговорили за него. И какво още ще видите слѣдъ 10 години! Нѣма да ви казвамъ, какво има да видите. Ще ви кажа, както казватъ турцитѣ: И който влѣзе вѫтрѣ ще се разкайва и който не влѣзе, пакъ ще се разкайва. Така и вие – който е дошълъ на свѣта, ще се разкайва и който не е дошълъ, пакъ ще се разкайва.

Освободете се отъ заблужденията, отъ всички връзки. Турете за основа възвишеното, Божественото. Приемете въ себе си Христовото сѣме, което е живо и което Христосъ прѣди 2000 години посѣ. Нѣкои отъ Неговитѣ сѣмена паднаха въ църквата и не изникнаха. Азъ се чудя на съврѣменнитѣ църкви, който мислятъ, че разбиратъ Христовото учение. Хората, който прилагатъ „трудовата повинность“, разбиратъ повече това учение.

Въ Англия хората разбраха, че не трѣбва да има частна собственость, а всичко да бѫде общо.

И тъй, Христовитѣ думи, който не се разбраха отъ свещеницитѣ, разбраха се отъ хора, който сѫ далечъ отъ Христа. Затова право казва Христосъ, че синоветѣ Божии ще бѫдатъ изпѫдени отвънъ отъ Царството Божие, а тѣзи,

който сѫ отвънъ, ще дойдатъ въ Него. Необрѣзанитѣ ще дойдатъ въ свѣта, за да проповѣдватъ.

Новото учение носи свобода за всички хора, за всички общества и домове. Доста това иго! Никакви владици и попове не ни трѣбватъ, ние се нуждаемъ отъ братя и сестри, отъ майки и бащи и отъ учители, да ни учатъ. Бихъ желалъ всички да бѫдете и бащи и майки, братя и сестри, учители и да освободите духа си отъ робството. Така проповѣдва Великото учение. Питате ме: „Е, какви да бѫдемъ тогава?“ Вие се поставяте по-горѣ, отколкото сте. Въ сѫщность, вие трѣбва да сте готови за всичко. Това е учението, което сега Христосъ носи въ свѣта. Той казва, че ще унищожи всички затвори и бѣсилки, до дъно ще ги изкорени. Нѣма връщане назадъ. Въ новия животъ ще царува Божията правда, радость и хармония. Тези който казватъ, че всичко ще върне назадъ, лъжатъ се.

Ако хората приематъ Христовото учение, Той ще дойде миромъ, а ако не го приематъ доброволно, цѣлата съврѣменна култура ще мине седемь пѫти прѣзъ огънь, докато се прѣчисти. Тази огнена вълна ще мине прѣзъ умоветѣ на хората и всички мисли ще се обновятъ. И тогава хората нѣма да се питатъ: „Ти какъвъ си“, а ще се запитватъ: „Може ли въ твоето сърце да се прояви любовьта като стремежъ, като чувство, като сила и като принципъ?“ Ако има въ сърцето ти любовь, ще ти подадатъ рѫка. Само така хората могатъ да се разбиратъ.

Младитѣ да бѫдатъ млади, старитѣ – стари. Младиятъ човѣкъ трѣбва да се проявява, а стариятъ – да се жертвува, да прилага закона на самопожертвуването. Младитѣ да носятъ бѫдещето, а старитѣ да приготовляватъ почва за новата култура. И затова, когато казвамъ, че бѫдещето е на младитѣ, то е, защото тѣ носятъ зародишитѣ на бѫдещето, а старитѣ сѫ почвата за тѣзи зародиши.

Слѣдователно, въ Новата култура и стари и млади, всички ще бѫдатъ на 30 години. Въ новата култура нѣма да има хора съ побѣлѣли глави, стари хора нѣма да има. Косата побѣлѣва отъ противоположноститѣ на хора въ живота. Ние прѣживѣваме единъ неестественъ животъ, тревожимъ се, мислимъ, че сме направили много нѣщо, а въ сѫщность нищо не сме направили. Нѣкой пѫть мислимъ, че сме като Христа. Трѣбва да си зададемъ въпроса: можемъ ли да носимъ кръста си като Христа? Христосъ казва: „Вземи кръста си и върви заедно съ мене“. Казвате: „Ама да се кача на каруца!“ Не, не всички млади и стари, като носятъ кръстоветѣ си, да пѣятъ и да се веселятъ. Днесъ какво правятъ хората? Турятъ кръста си на гѫрдитѣ си, рѫце на благоутробието и тръгватъ смѣло, гордо въ живота. Човѣкъ трѣбва да има кръстъ на ума, на сърцето, на волята и на свободата.

Защо умрѣ Христосъ? – За да освободи хората отъ грѣха. Носете тази мисъль въ ума си и не питайте дали ще дойде Христосъ. Христосъ е вече въ свѣта, вземете кръстоветѣ си, и кажете: „Ние сме готови!“ Нѣкои казватъ: „На всичко сме готови.“ Ако ви повикатъ днесъ на работа за Христа, въпросъ е колко отъ васъ, отъ тѣзи, които заявяватъ, че сѫ готови, ще издържатъ. И да се откажете всички, за мене е безразлично, азъ ще свърша работата на всинца ви, азъ съм силенъ, колкото всички вие заедно. Ще разкопая, ще изора, ще посѣя и послѣ ще ви повикамъ при мене, ще ви кажа: „Елате да опитате плодоветѣ, благородни Христови послѣдователи!“ Ако рѣшите да работимъ заедно, още по-добрѣ, Богъ е въ сила да направи и отъ тѣзи камъни чада Авраамови.

И тъй, всѣки отъ васъ е силенъ факторъ, не си давайте низка цѣна. Когато Богъ е у васъ, всичко може да направите, но безъ Него, нищо не може да направите. Когато Богъ е у васъ, вие ще бѫдете пропити съ велики идеи и никога нѣма да се обезсърчавате. Човѣкъ, у когото живѣе Богъ, като му дойде страдание, ще си поговори съ него, ще го нагости и ще го покани и другъ пѫть да го посѣти. Като се работи и постѫпва споредъ Божественитѣ правила, ще се образува едно разумно общество, което никога нѣма да се разваля. А тъй, както живѣете сега, съ вашия старъ моралъ, скоро ще ликвидирате.

И тъй, да нѣма между васъ абсолютно никаква измама, лъжа, никакво съмнѣние. Който не може да стори това, да остане вънъ въ свѣта.

Излѣзе Сѣятельтъ да сѣе и едно отъ сѣмената Му падна на добра почва и даде 100, 60 и 30 зърна. Тогава ще чуете гласа на ангелитѣ, които пѣятъ: „Днесъ се възцарява Господь въ свѣта, елате да наслѣдите царството Божие, което е опрѣдѣлено за васъ още отъ начало!“

Бесѣда, държана на 27 мартъ 1921 година

1921_04_03 Храненето, условие за вечен живот

ПРАВИЛНОТО ЯДЕНЕ, КАТО
УСЛОВИЕ ЗА ВѢЧЕНЪ ЖИВОТЪ

„А Исусъ имъ рече: Истина, истина ви казвамъ, ако не ядете плътьта на Сина Человѣческаго и не пиете кръвьта му, нѣмате животъ въ себе си.“ (Йоана, гл.6, ст. 53)

Ако би било казано така: „Ако не ядете, нѣма да имате животъ въ себе си“, всички бихте разбрали тази мисъль много добрѣ. Но вмѣтнатитѣ думи – „ако не ядете плътьта на Сина Человѣческаго и не пиете кръвьта Му“, прѣчатъ за разбирането на този стихъ.

Цѣлиятъ човѣшки животъ, разгледанъ въ кое и да е направление, седи въ редъ противорѣчия. Животътъ започва съ противорѣчия и свършва съ противорѣчия. Тѣзи противорѣчия сѫществуватъ въ свѣта, но въпрѣки това хората ги изключватъ отъ изчисленията си, не ги взиматъ въ внимание, а търсятъ само положителното въ живота, вслѣдствие на което се натъкватъ на редъ мѫчнотии. Въпрѣки всички опитности на майкитѣ и бащитѣ, въпрѣки всички горчивини, които сѫ изпитали, въпрѣки тѣхния моралъ, дѣцата имъ никога не взиматъ въ внимание противорѣчията, които се явяватъ въ живота, а се държатъ само за положителното. Въ това отношение дѣцата – синътъ и дъщерята, прѣдставляватъ положителна величина, плюсъ, а майката и бащата – отрицателна величина, минусъ.

За да разбере човѣкъ живота, най-напрѣдъ трѣбва да разбере противорѣчията въ живота, защото само тѣ го заставятъ да мисли. Всички страдания въ свѣта, отъ каквото естество и да сѫ, тѣ сѫ заставили съврѣменното човѣчество да мисли, тѣ сѫ дали потикъ за създаване на днешната философия, поезия, музика, а въ най-послѣдно врѣме – и трудовата повинность. Безъ мѫчнотии нѣма трудова повинность. Българитѣ, като се намѣриха въ затруднено материално положение, като задлъжнѣха, намѣриха условия за прилагане трудовата повинность. И богати и сиромаси, като се затрудниха, намѣриха се въ противорѣчие – заговориха за трудова повинность. Бѣднитѣ казватъ: „Трудовата повинность е отлично нѣщо!“ Богатитѣ казватъ: „Ние роби ли сме да изпълняваме трудовата повинность, това законъ ли е?“ Слѣдователно, бѣднитѣ сѫ плюсъ, положителна величина, а богатитѣ – минусъ, отрицателна величина.

Сега ще се спра върху въпроса за яденето. Да се храни човѣкъ, да яде, това

е най-сѫщественото нѣщо въ свѣта. По-велика ария, по-велика музика отъ яденето нѣма. Като започне да се нарежда трапезата, да се слагатъ чинии, вилици, лъжици, ножове – чувашъ плющене на струни отъ цигулки, мандолини, китари. Паницитѣ, вилицитѣ, лъжицитѣ, това сѫ инструментитѣ на този оркестъръ. Голѣмо изкуство е да знаешъ какъ да туришъ лъжицата въ устата си и да хапнешъ! Такова изкуство е и прѣкарването на лѫка върху струнитѣ на цигулката, за да изкара нѣщо хубаво. Нѣкоя жена се гнѣви на мѫжа си, не отваря уста да му каже нѣкоя дума. Мѫжътъ казва: „Жена ми не иска да си отвори устата“. Казвамъ му: „Не е вѣрно, я тури жена си на трапезата, да видишъ какъ ще бръкне съ лъжицата си въ чорбата и какъ ще поднесе пълна лъжица къмъ устата си!“ За ядене си отваря устата. Жената казва: „Моятъ мѫжъ отъ едно врѣме мълчи като кютюкъ, не си отваря устата“. Дай му лъжица, сложи му чорба, да видишъ какъ ще си отвори устата! Защо? – Защото въ яденето има една положителна истина, съдържа нѣщо въ себе си. Ето защо, човѣкъ при ядене си отваря устата.

И тъй, животътъ трѣбва да се разбере въ всичкитѣ си противорѣчия, да се намѣрятъ причинитѣ на тѣзи противорѣчия. Надъ всѣка причина има причина, надъ всѣко слѣдствие има слѣдствие, надъ всѣки резултатъ има резултатъ.

Христосъ казва: „Ако не ядете моята плъть, нѣмате животъ въ себе си.“ Важно е „ако не ядете“. Но азъ казвамъ: ако не ядете, ако не чувствувате, ако не мислите, ако не се подвизавате, ако не работите, нѣмате животъ въ себе си. Всичко това турямъ подъ еднаквъ знаменатель. Въ какво седи всичко? Най-възвишената работа е да вземешъ лъжицата и да отворишъ устата си. Нѣкои казватъ: „Този човѣкъ е отличенъ философъ!“ Който може да си отваря устата и да гълта съ лъжицата, той може да стане философъ, а който не може да си отваря устата, не може да стане философъ. Нѣкоя майка казва: „ Азъ искамъ дъщеря ми да стане духовна!“ Казвамъ ѝ: „Ако твоята дъщеря гълта съдържанието на лъжицата, може да стане духовна.“ – „Искамъ дъщеря ми да стане умна!“ – „Ако тя отваря устата си и гълта съдържанието на лъжицата, ще стане умна, иначе не може.“

Сега религиознитѣ хора проповѣдватъ, че трѣбва да се яде малко. Тѣ сѫ минусъ, отрицателна величина. Азъ правя разлика между религиозни и духовни хора. Тѣзи, които не сѫ разбрали живота, сѫ религиозни хора. Богатитѣ хора пъкъ казватъ, че трѣбва да се яде много. Тѣ сѫ плюсъ, положителна величина. Религиознитѣ хора сѫ разбрали живота въ едно отношение, а богатитѣ – въ друго. Математицитѣ взиматъ тѣзи величини плюсъ и минусъ при своитѣ изчисления. И минусътъ е потрѣбенъ въ

живота. За да напълнишъ едно шише съ нѣщо ново, трѣбва да го изпразнишъ отъ старото му съдържание. Минусътъ показва една операция на шишето отвѫтрѣ навънъ, а плюсътъ – една операция отвънъ навѫтрѣ. Приемашъ нѣщо навѫтрѣ, това е плюсъ, изхвърляшъ нѣщо навънъ, това е минусъ. Какво е плюсътъ? Плюсътъ е отваряне на устата и гълтане съдържанието на лъжицата.

Вие, както и всички сѫщества, които мислятъ, трѣбва да разбиратъ какви сѫ законитѣ вѫтрѣ въ природата, върху които почива вашия и тѣхния животъ. Трѣбва да знаете защо ядете. Нѣкои казватъ: „Не трѣбва да знаемъ защо ни е яденето". Не, трѣбва, трѣбва да знаете това. Нѣкой се нахрани, а послѣ казва: „Повече не ми трѣбва лъжица". Да, защото днесъ си ситъ, но утрѣ като огладнѣешъ, пакъ ще я търсишъ. Нѣкой казва: „Не ми трѣбва повече наука, не ми трѣбва вече вѣра!" Да, защото си ситъ, но утрѣ като огладнѣешъ, ще търсишъ и наука и вѣра. Плюсътъ и минусътъ, това сѫ два процеса, които ставатъ отвънъ навѫтрѣ и отвѫтрѣ навънъ. Този законъ е цѣлокупенъ, той работи въ всички животи.

Ако може да разрѣшите всички противорѣчия въ живота върху яденето, на сѫщото основание по аналогия ще можете да разрѣшите всички други въпроси. Задавали ли сте си нѣкога въпроса защо се явява гладъ у насъ, защо имаме желание да ядемъ извѣстни храни, да пиемъ извѣстни течности? Казвате: „Тъй е наредила природата". Това не е вѣрно. Ако си математикъ, трѣбва да знаешъ защо едни величини сѫ такива, а други – инакви. Утрѣ ученицитѣ ще те запитатъ защо това е така и ти трѣбва правилно да имъ отговоришъ. Ако учительтъ каже на ученика си: „Е, този, който е наредилъ учебника е писалъ така". Не, учительтъ трѣбва да обясни на ученика това, което е писано въ учебника и върху което той учи. Ако дѣтето ви запита: „Мамо, татко, защо трѣбва да ядемъ?" Вие ще му отговорите: „Тъй е наредилъ, така".

И ние страдаме отъ това, че всичко обясняваме съ думитѣ: „тъй е писано, тъй е казано, тъй е казалъ еди кой си пророкъ". Ти знаешъ ли какво е казалъ този пророкъ? – Има написани закони. Ти знаешъ ли защо сѫ написани тѣзи закони? Когато поданикътъ ще изпълни нѣкои закони, трѣбва да знае защо сѫ написани. Ще бѫде смѣшно, когато единъ адвокатъ се заеме за едно дѣло, а не знае законитѣ, по които ще го защищава. Вие отивате на църква, но знаете ли защо трѣбва да се молите? Вие казвате: „Е, както трѣбва да пия, така трѣбва и да се моля!" Съ това набързо разрѣшавате въпроса. Досега тъй сѫ мислили и всички философи. И за яденето така мислятъ. Казватъ, че то е наредено така отъ природата. Нѣкога ученитѣ казватъ, че трѣбва да живѣемъ по-добъръ животъ, защото има вѣченъ животъ. Ами този животъ, който живѣете тукъ на земята, не е

ли вѣченъ? Вие не разбирате този животъ, а говорите за вѣченъ животъ. Себе си не разбирате, а за Бога говорите. Най-напрѣдъ трѣбва да разберете своя животъ, своя умъ, своето сърце и послѣ ще говорите за живота на другитѣ и за вѣчния животъ. Не разберете ли това нѣщо, вашата математика почива на редъ нелогичности, безъ съдържание или смисълъ.

Когато ви говоря, нѣкои отъ слушателитѣ намиратъ, че моята рѣчь е много несвързана. Не зная, дали моята рѣчь е несвързана или вашата. Моята рѣчь ви се вижда несвързана, защото азъ оперирамъ едноврѣменно съ двѣ величини, съ плюсъ и минусъ, а вие оперирате съ една отъ тѣхъ, нѣкога съ плюсъ, а нѣкога съ минусъ. Слѣдователно, азъ ще бѫда нелогиченъ спрѣмо васъ, но спрѣмо мене и вие сте нелогични. Питамъ ви, защо трѣбва да ядемъ? Този въпросъ ви задавамъ като тема за размишление. Задайте този въпросъ на вашитѣ професори, на свещеници, на проповѣдници. Всички разрѣшете въпроса: какъвъ е смисълътъ на яденето?

Азъ не отричамъ яденето, напротивъ, когато ядете, по мѫжки ще ядете, по всички правила. Когато ядете, ще ядете като юнаци, когато почивате, ще почивате като юнаци. Нѣкой казва: „Не ми се яде“. Да, защото си боленъ. Дѣцата ви казватъ: „Мамо, днесъ не ми се яде!“ Днес си минусъ, а утрѣ, като станешъ плюсъ, ще кажешъ: „Мамо, искамъ да ямъ!“ Майката се чуди, защо дъщеря ѝ не иска да яде и казва: „Дъщеря ми не иска да яде днесъ“. А то защо било? – Тя си опрѣдѣлила рандеву. Дъщерята казва: „Мамо, днесъ си имамъ много важна работа, затова се лишавамъ отъ ядене“. Това значи: имамъ си гостенинъ. И наистина, когато замине гостенинътъ, тя иска да яде. Когато момата иска да разхубавѣе, яде повечко. Иска повече маслице, за да затлъстѣе, да се заглади лицето ѝ; иска повече месце, за да спечели мускули; за да бъдатъ очитѣ ѝ по-свѣтли, яде повече деликатеси, точено, пасти и др. И всичкото това ядене е да се боядиса хубаво лицето ѝ. Всѣки день туря тя отъ менюто върху лицето си. Хубаво прави момата, знае какъ да мажи лицето си. Тя използува яденето въ това отношение, да замажи добрѣ кѫщата си, та да я харесатъ нейнитѣ другарки и другари.

И тъй животътъ е съвкупность отъ редъ причини. Яденето е слѣдствие на една велика причина въ свѣта. Единъ отъ най-важнитѣ стимули за цѣлата съврѣменна култура се дължи на яденето. Всички войни, всички спорове между хората, въ каквото и да е направление, се дължатъ почти изключително на яденето. Нѣкой философствува, пише нѣкоя книга и все мисли да спечели нѣщо отъ нея за ядене. Свещеникъ държи нѣкоя проповѣдь, за яденето мисли, него да осигури. Сѫдия отсѫжда нѣкое дѣло, за яденето мисли. Адвокатъ защищава нѣкого, за яденето мисли. Всички професии, все яденето осигуряватъ. Яденето е главния стимулъ въ

съврѣменната философия. Материалиститѣ казватъ: „Хлѣбецъ, бабамъ, хлѣбецъ, той е смисъла на живота“.

Ще продължа своята мисъль, като ще ви дамъ едно малко разяснение върху тѣзи математически съотношения. То ще остане малко неразбрано, но нищо, толкова работи имате неразбрани, та и това може да остане неразбрано. Често родителитѣ, като имъ се роди дѣте, турятъ въ касата или въ нѣкоя банка на негово име извѣстенъ капиталъ за опрѣдѣлено число години и на изтеклия срокъ ги взиматъ, но вече увеличени, съ лихвитѣ заедно. Единъ знаменитъ математикъ е правилъ подобно едно изчисление и то е слѣдното: ако се внесатъ на името на Христа 5 стотинки отъ деня на рождението Му до 1880, на колко ще възлѣзе прѣзъ тѣзи години цѣлата сума? Този математикъ е намѣрилъ, че цѣлата сума ще възлѣзе на едно грамадно число, образувано отъ 39 цифри. Казвате: „Е, толкова голѣмо ли е това число?“ Ще ви обясня грамадностьта на това число. Математикътъ продължава изчисленията си: споредъ него земята тежи 5875 секстилиона кг. Ако земята би била направена отъ злато, тя би тежала 3,5 пѫти повече отъ сегашното си тегло и би тежала 2 062 секстилиона кг. Това ѝ тегло, като злато изчислено въ пари, ще струва 2 милиарда по 2 милиарда английски стерлинги. Тъй че, всичката цѣна на земята, ако би се дала, пакъ не ще може да се изплати цѣлия капиталъ на Христа. Значи само една часть отъ Христовия капиталъ ще се изплати съ цѣната на цѣлата земя. Ако всѣка минута отъ небето би падало кълбо, голѣмо като нашата земя, необходими сѫ 4900 милиона такива кълба. Тѣзи кълба трѣбва да падатъ всѣка минута въ продължение на 9300 години и само тогава ще се изплати тази сума, на която е достигналъ капитала отъ 5 стотинки, вложенъ на името на Христа.

Ще кажете: „Какъ е възможно 5 стотинки, дадени подъ сложна лихва за този периодъ години, да дадатъ такава сума?“ Математицитѣ, като нѣматъ работа, занимаватъ се съ такива играчки. Дали това е вѣрно или не, това е другъ въпросъ, но този математикъ е изчислилъ, че малкитѣ причини съ врѣме раждатъ голѣми послѣдствия. Ако 5 ст. въ толкова години нарастнаха на такава голѣма сума, какво биха създали по-голѣмитѣ причини.

И тъй, вие трѣбва да приложите този математически законъ и въ яденето, да знаете какъ да ядете. Ако единъ пѫтъ въ живота си се наядете по всички правила на природата, слѣдъ години ще имате най-благотворни влияния, голѣми богатства. Азъ казвамъ, че съврѣменнитѣ хора не знаятъ какъ да ядатъ. Като седнешъ да ядешъ, да не ти дохожда на ума никаква лоша мисъль, да не се поражда въ сърцето ти нито едно лошо чувство, да нѣма никакво отпадане на духа. Въ врѣме на яденето да не забѣлѣжишъ въ нищо

и въ никого дори и най-малката грѣшка. Една най-малка грѣшка, ако забѣлѣжишъ, тя слѣдъ години ще даде своитѣ лоши резултати. Всички хора днесъ въ врѣме на яденето си допущатъ много такива малки грѣшки, затова умиратъ, страдатъ и съ хиляди години ще изплащатъ този голѣмъ дългъ.

Ще ми възразите: „Свободни сме да ядемъ както искаме!“ – Да, но и природата е свободна да ви наложи каквото иска наказание. Българското правителство издаде законъ за „трудовата повинность“, всички му се подчиняватъ, всички отиватъ да работятъ, а природата издала закони, иска да имъ се подчиняватъ – всички протестиратъ. Запитайте се: защо се създала трудовата повинность?

Христосъ казва: „Ако не ядете плътьта на Сина человѣческаго и не пиете кръвьта Му, нѣмате животъ въ себе си“.

Това е една велика математическа задача, въ която има извѣстни и неизвѣстни, въ нея има плюсове и минуси. Часть отъ Христовитѣ ученици се съблазниха отъ този минусъ, а други – отъ плюса и напуснаха. Христосъ ги запита: „Това ли ви съблазнява?“ Еднитѣ си заминаха, а на тѣзи, които останаха, Христосъ каза: „Не говоря буквално за плътьта и кръвьта си, а Духътъ, който работи въ тѣзи думи, съдържа живота въ себе си“. Вие ще кажете: „А добихме се сега до една истина“. Не, вие се лъжете още, не се лъжѐте.

Срѣщали ли сте нѣкой бѣднякъ, задлъжнѣлъ около 20 000 лева, търси пари на заемъ, напеченъ е човѣкътъ, обикаля около хората, много любезенъ съ всички, но все мазни риби търси. Събира се съ голѣмци, банкери и казва: „Искамъ да се запозная съ богати хора.“ – Защо? – „Дотегнаха ми сиромаситѣ!“ А то е, за да намѣри отъ нѣкѫдѣ пари на заемъ, да изплати дълговетѣ си. Видишъ го нѣкой пѫть, слѣди нѣкой богаташъ и си казва: „Този човѣкъ ще ми изплати дълговетѣ“. Потропа на вратата му, не се отваря. Банкерътъ отвѫтрѣ му казва: „Господине, не мога да ви дамъ пари на заемъ, защото не сте намѣрили правата врата, а пари се даватъ само на човѣкъ, който влиза прѣзъ правата врата; вие сте влѣзли прѣзъ задната врата, затова моля ви се, излѣзте!“

Всички Христови ученици, които бѣха влѣзли презъ задната врата, излѣзоха навънъ. Този родъ ученици въ врѣмето на Христа бѣха малко, но сега се наплодиха. Днесъ свѣтътъ е пъленъ съ Христови ученици, които влѣзоха прѣзъ задната врата. Тѣ говорятъ за небето, да имъ се простятъ грѣховетѣ, но по кой начинъ да се простятъ грѣховете имъ? Да знаете какъ ще се простятъ грѣховетѣ ви, това е цѣла наука. Онзи богаташъ, който ще

ти даде пари на заемъ, иска гаранция, иска да те разбере честенъ ли си, уменъ ли си. Ако на тебе не разчита, иска да му прѣдставишъ хора, които да гарантиратъ за тебе. И сега Господь иска отъ всинца ви сигурна гаранция. Тази гаранция зависи отъ човѣшката душа. Като даде човѣкъ дума за нѣщо, трѣбва да я изпълни, трѣбва да има широки разбирания.

И тъй, ако не ядемъ, нѣмаме животъ въ себе си.

Азъ не отричамъ яденето, но трѣбва да знаемъ начинъ за трансформиране на енергията. Слѣдъ като се наядешъ, трѣбва да трансформирашъ енергията, която си възприелъ; ако не знаешъ какъ да я трансформирашъ, тази енергия ще остане въ стомаха ти, дѣто ще станатъ наслоявания, наслоявания, докато шишето ти се затвори и ще кажешъ: „Не знамъ какво ми стана, но нѣмамъ апетитъ". Викашъ лѣкарь, той ти прѣпоръчва очистително. Вземешъ очистително, но апетитътъ ти не се връща. Този законъ е вѣренъ не само за физическия свѣтъ, но и за свѣта на чувствата и мислитѣ. Методитѣ сѫ различни, но законътъ е единъ и сѫщъ. Нѣкой пѫть въ сърцето си имате нѣкакво тягостно чувство, искате да любите и си казвате: „Не мога да любя, сърцето ми е нѣщо закоравѣло." Сѫщото нѣщо е и при яденето, искате да ядете, но не можете. Казвате: „Нѣкакъвъ дяволъ е влязълъ вѫтрѣ въ мене." – Нѣма никакъвъ дяволъ. Какъ си прѣдставяте дявола, има ли форма, съдържание или смисълъ, нѣкакво рационално число ли е той? Въплотениятъ дяволъ, това сме ние. Когато кажемъ, че дяволъ е влѣзълъ въ корема ми, то значи: азъ дяволътъ, който съмъ забъркалъ законитѣ, съмъ влѣзълъ въ корема си. Дяволътъ е сѫщество, което се движи много и като се движи много, уморява се. Казвамъ му: „Приятелю, ти си много уморенъ, ще почивашъ сега." И тъй, почивката прѣвеждамъ съ думата „постъ". Щомъ не можешъ да ядешъ, ще постишъ. Религиознитѣ хора мислятъ, че ще се спасятъ съ поста. Постъ, почивка, гладуване, това сѫ синоними.

И тъй енергията трѣбва да се трансформира. Какъ ще се трансформира? Ще те улови нѣкоя болесть, ще отслабнешъ, ще изгубишъ апетитъ, а послѣ ще започнешъ да се подобрявашъ, ще се поправишъ и апетитътъ ще ти се върне. Нѣкой пѫть майката се радва, че дѣтето ѝ напълнѣло, поправило се. Да, но слѣдъ врѣме, то ще стане като кука, азъ виждамъ това. Гледамъ нѣкоя гайда, надула се, надула се чакъ ще се пукне, но като прѣстане да свири, чува се отъ нея звука: пиу-у…, изпразва се. Послѣ пакъ се надува, започватъ да свирятъ на нея. Гайдарджията разбира по-добрѣ закона отъ васъ. Не ти се яде, ще свиешъ, гайдата си, стомаха, ще я туришъ подъ мишца, ще тръгнешъ. На кѫдѣ? – Нѣкѫдѣ, дѣто има сватба. Ще надуешъ гайдата и всички ще те заобиколятъ, ти ще свиришъ, тѣ ще играятъ. Ще стане обмѣна. Ученитѣ хора питатъ: „Какъ тъй ще играемъ?" – Да, ще

играете. Когато единъ свири, другъ ще играе, а послѣ първиятъ ще играе, вториятъ ще свири. Не играе ли единиятъ, не свири ли другиятъ и двамата ще постятъ, ще бѫдатъ много религиозни, ще държатъ рѫцѣтѣ си на благоутробието, ще държатъ главата въ рѫцѣтѣ си. Това значи, че ще се научатъ какъ да мислятъ, какъ да ядатъ.

И тъй, ще свиешъ гайдата си и ще тръгнешъ на друго мѣсто. Това, върху което днесъ ви говоря, е много важно за васъ. Ако не се научите да ядете правилно, нито учени, нито религиозни хора ще станете. Една турска пословица казва: „Теле отишълъ, волъ се върналъ". Като се каже на съврѣменнитѣ хора, че не знаятъ, тѣ се докачватъ. Ние знаемъ, че не знаемъ. Има и философия на незнанието, тя е наречена агностицизъмъ. Тя е отлична философия въ живота, твърди, че хората не знаятъ нищо. Каква философия има въ това, че нищо не знаешъ? Агностицизъмъ е наука да знаешъ какъ да изпразвашъ шишето навънъ. Това е отрицателна величина, минусъ. Като изпразнишъ шишето, ще стане „гносо" и ще почнешъ да вливашъ навѫтрѣ. И тъй има двѣ философии: агностицизъмъ, съ минусъ и агностицизъмъ съ плюсъ. И двѣтѣ спорятъ върху това, трѣбва ли да се пие кръвь или не? Като седнете да ядете, постарайте се да разберете дълбокия смисълъ на яденето, да разберете, защо природата ви го е наложила. Ще ви се види малко смѣшна тази работа, но азъ често си служа съ смѣшни нѣща, защото, ако ви държа много сериозно, ще заспите.

Единъ знаменитъ евангелски проповѣдникъ държалъ една хубава, съ дълбоко съдържание проповѣдь. Залата, въ която държалъ проповѣдьта се провѣтрявала добрѣ чрѣзъ вентилатори, но този день забравили да ги отворятъ и отъ многобройната публика, въздухътъ въ залата се развалилъ отъ отдѣления въ по-голѣмо количество вѫгледвуокисъ. Вслѣдствие на това, публиката започнала да клима съ глава, да заспива. Тъй полузаспали, слушали, казвали: „Тъй, тъй много право казвашъ!" Проповѣдникътъ, като ги вижда, че заспиватъ, извикал: „Огънь!" – „Кѫдѣ?" – „Въ ада!" Едно противорѣчие. Като се говори за възвишени работи, всички спятъ, а като се каже „огънь", всички наскачатъ, питатъ дѣ е.

Защо природата ни е наложила яденето? Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето." Значи има хлѣбъ, който не е живъ. Най-голѣмото изкуство е да се хранишъ съ жива храна. Ние съврѣменнитѣ хора се хранимъ съ мъртва, заразена храна и вслѣдствие на това страдаме. Ще запитате: „Какъ да е заразена нашата храна?" Разглеждали ли сте съ микроскопъ месото отъ халитѣ, да видите какви бацили има по него. Лѣкаритѣ казватъ, че и най-издържливитѣ висока температура бацили, при 100 градуса умиратъ. Не, има бацили, които и при 2000 градуса не умиратъ. Слѣдователно, не е тъй безопасно да ядешъ месо, което е стояло

закачено по куките 2–3 дни и въ което сѫ успѣли да се развиятъ бацили, които въ организъма ви ще прѣдизвикатъ извѣстна химическа реакция и лѣкаритѣ ще констатиратъ въ послѣдствие, че у васъ се развила извѣстна болесть.

Съврѣменната медицина се намира вече въ тази стадия, когато не насмогва да наименува многобройнитѣ нервни болести съ специални названия, а ги именува съ общо име „американиди“. Единъ знаменитъ германски лѣкарь изслѣдвалъ нервнитѣ болести въ Америка, но тѣ се оказали съ хиляди. Слѣдъ като ги наричалъ всѣка една съ подходящо име, дошълъ въ невъзможность да имъ измисля имена и на останалитѣ, които всѣки день се явяватъ въ най-разнообразни вариации и ги нарекълъ съ общо име „американиди“. Така постѫпва и математика, като дѣли нѣкое ирационално число. Дѣли го, дѣли го и все остатъкъ има. Тогава той казва: „Получава се еди кое си число и прочие“. Колкото и да се дѣли това число, краятъ му не може да се намѣри. Защо? – защото ти измѣрвашъ едно число съ мѣрка, съ която не може да се мѣри.

Ще ви приведа единъ наученъ фактъ, който ще остане сѫщо тъй неразбранъ, както и примѣра за печалбата на Христа. Ако вземете единъ микроскопъ, който увеличава въ диаметъръ нѣколко хиляди пѫти и поставите подъ микроскопа една отъ най-малкитѣ инфузории, тя ще попадне въ едно дѣление, което прѣдставлява 1/1000 часть отъ тази междина. При това вие виждате тази инфузория увеличена много пѫти. Тя си има стомахъ, нервна система и други. Нѣкои отъ инфузориитѣ иматъ около 20 стомаха. Авторътъ, който наблюдава инфузорията, казва така: „Ако смѣтнемъ, че тази инфузория прѣдставлява не 1/1000 часть отъ цѣлото пространство, а 1 метъръ, тогава всѣка молекула отъ нея ще заема 1 мм отъ този метъръ, а атомътъ ѝ ще съставлява една милионна часть отъ цѣлия метъръ“. Друго изчисление: намира колко атоми има въ главичката на една игла съ диаметъръ 2 мм и за колко врѣме ще се прѣброятъ тѣзи атоми. Той казва така: „Ако всѣка секунда бихме отдѣляли по единъ милиардъ отъ атомитѣ на игловата глава, ще ни сѫ нужни 250 000 години, за да прѣброимъ тѣхното число, което се равнява на числото 8 съ 21 нули слѣдъ него.“

Да допуснемъ, че прочетемъ всичкитѣ атоми, какво особено сме спечелили? Сегашниятъ ни животъ не е нищо друго, освѣнъ велика провѣрка на това, което сме вършили. Всички мисли, чувствувания, които сега прѣживѣвате, сѫ провѣрка на вашия миналъ животъ, но всичко това е така разхвърляно у васъ, че не знаете защо е то и за какво. Единъ день си въодушевенъ, на другия день – сгушенъ, не знаешъ какво да правишъ; единъ день си гладенъ, на другия – ситъ; единъ день си боленъ, на другия –

здравъ. Като не знаете всичко това защо е, казвате: „Това е американиди, това е и прочие.“ И минавате за учени хора. Казвате: „Съврѣменната наука е разрѣшила всичко“. Ако е разрѣшила всичко, трѣбва да ни покаже начинъ какъ да устроимъ живота си. Ако социологията е разрѣшила много въпроси, трѣбва да ни покаже сигуренъ методъ какъ да изглаждаме отношенията между всички народи и общества, какъ да избѣгваме войнитѣ.

Нека дойде нѣкоя жена, която вади масло отъ млѣкото, да ни обясни защо прави това. Нѣма ли другъ начинъ? Защо изваждатъ маслото отъ млѣкото? Защо подквасватъ млѣкото? Ще кажете: „Професоръ Мечниковъ казва, че въ киселото млѣко има извѣстни бацили, които продължаватъ живота“. Това провѣрихте ли го? Ние си служимъ съ редъ твърдения. Когато Христосъ казва: „Ако не ядете плътьта на Сина Человѣческаго и не пиете кръвьта Му“, Той подразбира друго нѣщо. Той подразбира тѣзи велики закони, които Богъ е поставилъ въ битието на живота, ако възприемете Неговата Мѫдрость, ако разбирате думата мѫдрость и животъ, ако яденето става по всички правила на Божествената наука, ще имате животъ въ себе си. Азъ говоря върху този въпросъ отъ чисто практическо гледище. Съврѣменното общество, всички майки, бащи искатъ да намѣрятъ единъ методъ за подобрение на живота си. Всички професори, учители трѣбва да се занимаватъ съ разрѣшаване въпроса за яденето. Отъ правилното ядене зависи разрѣшаването на всички социални въпроси, отъ яденето зависи разрѣшаването на всички научни въпроси.

Ще кажете: „И тази хубава!“ Хубава, разбира се, по-хубаво нѣщо отъ яденето има ли? Ако можете да разрѣшите какъ да гребнешъ съ лъжицата, какъ да отворите устата си, вие сте разрѣшили много въпроси. Вие не трѣбва да бѫдете нервни, рѫцѣтѣ ви да не треперятъ като на пияница, когото природата, като иска да го отвикне отъ пиене, разслабва рѫцѣтѣ му. Взима чаша, пълна съ вино, докато я донесе до устата си, разлива я. – „Ехъ, отъ дѣ е дошълъ този дяволъ!“ Налива втора чаша и нея разлива. – „Има тукъ нѣкой дяволъ, който ми прѣчи да пия!“ Започва да мисли какъ да го вържe. Взима връвь, но пакъ не успѣва.

Ние казваме: „Дръжте дявола, турете му букаи на рѫцѣтѣ и краката!“ По този начинъ не само, че не сте разрѣшили въпроса, не само че не сте уловили дявола, но сте усложнили въпроса. Когато кажете, че яденето ви се разлива, това показва, че нѣкой дяволъ ѝ прѣчи. Не го връзвайте, рѫцѣтѣ ви трѣбва да сѫ свободни. Като вземете лъжицата въ устата си, да се чува правилна музика. Като си отчупите парче хлѣбъ, отчупете го по всички правила, дъвчете го дълго врѣме, за да почувствувате въ себе си сила и енергия, за да разберете защо ядете. Казвате: „Е, както и да е, трѣбва

да ядемъ, че макаръ и да не е по всички правила!“ Нѣмамъ нищо противъ това, но отъ ядене до ядене има разлика.

Христосъ казва: „Който яде по правилата на Божествената наука, нѣма да умре, а който яде безъ всѣкакви правила, ще умре“. Слѣдователно, по новия начинъ ще се хранимъ съ малко хлѣбъ и нѣма да умираме. Съврѣменнитѣ хора ядатъ много и вслѣдствие на това има недостигъ отъ енергия и съ това се зараждатъ много болести. Ако гредитѣ на вашата кѫща се изкривятъ и отъ това покривътъ ѝ се снижи, това показва, че нови греди сѫ нужни. Когато нѣкой се прегърби, казватъ, че е остарѣлъ. Той се прегърбилъ не защото е остарѣлъ, а защото е сгрѣшилъ въ яденето. Боли те стомахъ, сгрѣшилъ си въ яденето; боли те глава, сгрѣшилъ си въ яденето; болятъ те дробоветѣ, сгрѣшилъ си въ яденето. Ако бихъ лѣкувалъ болни, бихъ имъ казалъ: „Приятели, сгрѣшили сте въ яденето, трѣбва да се научите да ядете правилно“. – „Знаемъ какъ да ядемъ!“ Не знаете! Можете да направите опитъ въ това отношение, да провѣрите, че моето учение почива на единъ великъ законъ. Задайте си за цѣль прѣзъ една цѣла недѣля да бѫдете съ всички добри, любезни, пъргави въ всѣка работа и да ядете и пиете съ радость на душата, ще видите каква енергия ще внесете въ дома си. Ще ми възразите: „Господь, Господь да оправи свѣта!“ Господь, който иде сега да оправя свѣта, работи съ минуси. Той е рѣшилъ да изпразни всички пълни шишета, Той е рѣшилъ да изпразни всички каси, който съ хиляди години сѫ трупали богатства, Той е рѣшилъ да изпразни всички хамбари и навсѣкѫдѣ въ свѣта да засѣе Новото.

Азъ нѣма да прѣвеждамъ на вашъ езикъ начина, по който ще стори това нѣщо Господь, защото ако го прѣведа, гащитѣ ви ще започнатъ да треперятъ. Нѣма да ви казвамъ цѣлата истина, защото като се говори истината, опасно е. Когато прѣкарвашъ нѣкой страхливецъ прѣзъ пропасть, завържи му очитѣ да не вижда и тъй го прѣкарай. Той нѣма да знае гдѣ го водишъ и ще мине пѫтя благополучно. Сега, ако ви развържа бандеролитѣ, съ който врѣменно сѫ ви свързали, коситѣ ще ви побѣлѣятъ! Не, тѣзи прѣврързки ще стоятъ. – „Ама хвърли ги!“ Не, ще минете съ завързани очи прѣзъ пропастьта и като минете на другия край, ще кажете: „Пѫтешествието бѣше много хубаво, сега ще мислимъ за яденето“.

Христовитѣ думи: „Ако не ядете плътьта на Сина Человѣческаго и не пиете кръвьта Му“, значатъ: ако не възприемете въ себе си Духътъ и Словото, който дѣйствуватъ въ този свѣтъ, нѣма да разберете вѫтрѣшния смисълъ на нѣщата. Въ свѣта сега има голѣмъ страхъ, но и при това положение ще трѣбва да бѫдете герои. Нима войникътъ на бойното поле не изпитва страхъ. Изпитва, но дългътъ му къмъ отечеството го заставя да бѫде герой. Единъ полковникъ ми разправяше за едно свое геройство, проявено при

сраженията на Солунския фронтъ. Стоятъ той и генералътъ, слѣдятъ какъ върви започнатото сериозно сражение. „Гащитѣ ми започнаха да треперятъ отъ страхъ, казва полковникътъ, генералътъ ме пита: Какъ сте? – Много добрѣ! Ами вие? – И азъ съмъ много добрѣ. И на двамата гащитѣ ни треперятъ, но минаваме за герои. Като се свърши сражението, генералътъ се обръща къмъ мене, казва ми: Видѣ ли какви сме герои, такива трѣбва да бѫдатъ всички българи!“ Не, не, когато човѣкъ влѣзе въ живота съ идейни разбирания, зѫбитѣ му не трѣбва да тракатъ отъ страхъ и гащитѣ му не трѣбва да треперятъ. Той трѣбва да знае, че яде, за да живѣе. Този животъ трѣбва да съдържа въ себе си великото, възвишеното. Трѣбва да знаете защо да се жертвувате.

И тъй, направете опитъ за една седмица, да прѣкарате всичкото врѣме весело и бодро, безъ най-малко смущение въ душата си. При този случай трѣбва да имате хладнокръвието на Сократа. Единъ день му дошли гости. Жена му дигнала много голѣмъ шумъ въ кѫщи, недоволна отъ гоститѣ. Тѣ запитали Сократа: „Какъ търпишъ това?“ – „Нищо, това е малко гръмъ, много е краснорѣчива моята жена, но слѣдъ този гръмъ ще дойде и дъждъ“. И наистина, слѣдъ малко влиза жена му съ единъ легенъ вода, полива Сократа и гоститѣ му. Сократъ сѫщо тъй спокойно казалъ: „Нѣма нищо, безъ дъждъ нѣма растене!“

Сега и при мене идватъ много хора и ми казватъ: „Сегашнитѣ хора сѫ станали много лоши, много се одумватъ.“ Тѣзи, които одумватъ, това сѫ пощаджии, носятъ писма, съ които съобщаватъ, че еди кой си умрѣлъ, този изгубилъ, онзи спечелилъ и т.н. Пощаджията, който носи писмото, не е виновенъ, а вината е у този, който е писалъ писмото. Пощаджията е назначенъ отъ бюрото на „трудовата повинность“ да носи писма, телеграми и затова азъ го поздравлявамъ. Като се свърши опрѣдѣленото врѣме и той ще спре раздаването на писма.

Сега и природата ви е наложила трудова повинность и вие трѣбва да ядете. Ако не ядете споредъ нейнитѣ правила и закони, тя ви наказва, изпраща ви разни болести: ревматизъмъ, грѫдоболие, неврастения и др. Като страдате, тя казва: „Докато не се научите да ядете по моитѣ правила, до тогава ще страдате!“ Мѫжътъ донесълъ малко жито въ кѫщи, жената да не се сърди, а да каже: „Нѣма нищо, мѫжо, ще сваря житото, ще му туря малко захарчица и съ него ще минемъ.“ Бѣденъ е човѣкътъ, донесълъ само 1 кг. жито. И съ 1 кг. жито на день се минава. За другия день ще има пакъ 1 кг. Хората могатъ да живѣятъ много добрѣ помежду си, като си помагатъ. А сега съврѣменнитѣ хора сѫ объркали този законъ, понеже не искатъ да ядатъ плътьта и кръвьта на Сина Человѣческаго, а затова и страдатъ.

Днесъ има борба между висшитѣ и нисшитѣ животни. Единъ день, обаче, ще разберете каква е задачата на висшата природа и ще разберете защо сѫществуватъ тѣзи голѣми противорѣчия въ свѣта. Днесъ ще има болести, страдания, войни, разни противорѣчия, не може безъ тѣхъ. Единъ день когато животътъ се измѣни органически, когато се постави на друга база, ще разберете всички противорѣчия. Вие искате да съгласувате настоящето съ бѫдещето. Това не може. Тѣ могатъ да се съгласуватъ само въ крайнитѣ си резултати.

Затова всѣки трѣбва да възприеме Духа, Разумната воля, Словото. Словото, това е разбиране на закона, защо трѣбва да ядемъ и какъ да ядемъ. Азъ проучавамъ този въпросъ, какъ и кога се хранятъ животнитѣ и т.н. Азъ слѣдя и хората какъ ядатъ, какъ сѫ наредени чиниитѣ имъ, цялъ редъ математически изчисления правя. Отъ тѣзи изчисления при яденето вадя заключение какви ще сѫ бѫдещитѣ хора. Не укорявамъ хората, а проучвамъ законитѣ на природата. Когато бѣдниятъ обикаля богатия, зная защо прави това. Търси начинъ да си изплати дълговетѣ. Простиятъ търси учения. Грѣшниятъ търси светията. Болниятъ търси лѣкаря. Тѣзи нѣща иматъ своитѣ дълбоки причини въ себе си. Слѣдователно, по този законъ вие може да провѣрите и вашитѣ мисли и чувства. Не мислете, че мислитѣ и чувствата ви сѫ мъртви, тѣ сѫ живи. Когато седнешъ да ядешъ, трѣбва да поканишъ всичкитѣ си мисли и чувства и да имъ кажешъ: „Хайде, мои слуги, хайде да ядемъ заедно!“ Не трѣбва само господарьтъ да седне. Направете този опитъ и ще видите резултата. Като изпълнявате това, ще станете по-мощни, по-силни, съ по-издръжливи нерви и когато ви дойде страдание, ще знаете да го прѣвръщате въ радость.

Като заболѣешъ, викашъ лѣкарь. Трѣбва да му платишъ, но като си бѣденъ, сърдишъ се, че той иска много и казвашъ: „Не може ли да отстѫпи той?“ Лѣкарьтъ не е виновенъ, той е добъръ учитель на човѣчеството. Вие трѣбва да се научите да ядете както трѣбва и да нѣмате нужда от лѣкарь. Когато лѣкарьтъ ви взима 50 лв. на визита, съ това иска да каже: „Азъ ви взимамъ даже малко, вие трѣбва да се научите да ядете“.

И тъй всички свѣтски, всички духовни хора сѫ подъ еднакъвъ знаменатель. За въ бѫдеще хората трѣбва да се научатъ да ядатъ правилно, да нѣма между васъ гладни хора. Природата не търпи гладни хора, защото тѣ разваляъ добрия ефектъ на сититѣ. Когато се донесе яденето, трѣбва да има за всички. Когато дойде изпразването, пакъ трѣбва да дойде за всички. И днесъ всички революции не сѫ нищо друго, освѣнъ резултатъ на толкова годишно ядене. Сега Господь казва на бѣднитѣ: „Идете да изхвърлите богатитѣ, заемете мѣстата имъ, та слѣдъ 2000 години, когато дойда отново на земята, ще уравня смѣтката между богатитѣ и бѣднитѣ“. Такива сѫ

законитѣ. Ако не знаете какъ да се храните, нѣма да избѣгнете революцията. Тя ще стане и въ стомаха и въ дробоветѣ ви, навсѣкѫдѣ.

Слѣдователно Христосъ казва: „Ако не ядете плътьта на Сина Человѣческаго и не пиете кръвьта Му, нѣмате животъ въ себе си“. Тъй че, ако вашитѣ мисли, чувства и дѣйствия не сѫ разумни, непрѣменно ще дойдатъ лошитѣ послѣдствия на този животъ. Това е една философия, която може да приложите въ живота си е да я провѣрите. Направете опитъ за една седмица. Който отъ васъ не направи този опитъ, грѣхъ е на душата му. Който не направи този опитъ, природата ще го осѫди на 2000 годишно робство, ще го тури на работа въ „трудовата повинность“. „Трудовата повинность“ не е нищо друго, освѣнъ болести, неврастения, маниачество и всѣкакъвъ родъ страдания.

И тъй, съгласието между всинца ви ще зависи отъ начина на яденето. Дойде при васъ противникътъ ви, не го изгонвайте, но го нахранете, напойте добрѣ. Това прѣпорѫчва Евангелието. Отлично учение е то! Казва: „Когато дойде при тебе неприятельтъ ти и е гладенъ, жеденъ, нахрани го, напой го, дай на него, дай на всички сиромаси, щомъ си богатъ“. Ако постѫпвате така, ще има навсѣкѫдѣ радость и веселие.

Христосъ казва: „Който не яде плътьта ми и не пие кръвьта ми, нѣма животъ въ себе си“.

И тъй, Христосъ дава всичко, каквото има. Сега хората казватъ: „Христосъ дава, но ние не даваме“. Щомъ не давате, ще има положителни и отрицателни величини въ вашия животъ, ще се сърдите, че животътъ е скѫпъ, постройкитѣ на кѫщитѣ струватъ скѫпо и т.н. Тъй ще бѫде за тѣзи, който не даватъ, а който даватъ, както Христа, животътъ имъ ще се оправи и ще се ползуватъ отъ плодоветѣ на това велико учение.

Като ме слушате, вие си казвате: „Говори, каквото искашъ, ние си знаемъ нашето“. Азъ ви казвамъ: „Правете, каквото искате, но ще си плащате“. Най-простото учение, което можете още сега да приложите на земята, то е науката за яденето. Прѣпорѫчвамъ на всинца ви да слѣзете до учението за яденето, да не мислите, че сте на небето. Никой не е на небето. Набожни хора нѣма. – „Но той е религиозенъ човѣкъ!“ – Да, фирмата, титлата му отвънъ показва това, но вѫтрѣ въ него нѣма нищо. – „Еди-кой си е много вѣрующъ!“ – Да, титлата му отвънъ е такава, но вѫтрѣ нѣма нищо. Нѣкой казва: „У мене вѣрата е много голѣма“. – Е, тогава дай ми 1000 лева на заемъ. „Е, нѣмамъ на разположение, не мога сега.“ Казвамъ, твоята вѣра не е достигнала до 1000 лева. Отъ нѣкого искатъ 100 лева на заемъ. „Ехъ, нѣмамъ сега“. Каже ли „ехъ…“, значи нѣма вѣра.

Доста тѣзи лъжи, прѣстанете да се лъжете! Не говорете вече това, което не е, а само това, което е! Мѫже съ мѫже, жени съ жени, братя съ братя, сестри съ сестри, говорете само истината! Говорете истината за себе си! Не говорите истината, защото не знаете какъ да ядете. Яли сте нечиста храна, боли ви коремъ. Дойде въ това врѣме нѣкой да ви види, казвате му: „Махни се отъ очитѣ ми, коремъ ме боли!" Този човѣкъ едва е могълъ да откѫсне единъ часъ свободно врѣме и отъ любовь къмъ васъ идва да ви види, а вие го изпѫждате. Казвамъ му: „Приятелю, не яжъ лоша, нечиста храна, пази да не разстроишъ стомаха си, за да не развалишъ хубавитѣ, добритѣ отношения съ брата си". Яденето е причина да се разваляmъ добритѣ отношения помежду ни. Никаква друга философия не признавамъ! Яжте споредъ правилата на природата и всички въпроси ще се оправятъ лесно. Спрѣте се върху тѣзи думи, размишлявайте върху яденето. Почти всички сте еднакви въ яденето, ядете по единъ и сѫщъ начинъ.

Всичко това, което ви говоря, азъ го прилагамъ и наблюдавамъ какви сѫ резултатитѣ. Правете и вие опити. Като си излѣзете отъ тукъ, помнете, което ви казахъ, че трѣбва да се научите да ядете. Като вземешъ една сварена картофа, кажи ѝ: „Сестричко, азъ те обичамъ, ще ми позволишъ да ти съблѣка дрешкитѣ, искамъ да влѣзешъ въ мене, да се разходишъ изъ стомаха, сърцето, дробоветѣ ми; тамъ нѣма да си добрѣ, ще имашъ страдания, но като минешъ прѣзъ тѣхъ, ще влѣзешъ въ свѣтлата страна на моя животъ, ще видишъ какво е моето сърце и моя умъ и тамъ ще си дадемъ по една цѣлувка". Вземешъ една ябълка, една круша, по сѫщия начинъ ще се разговоришъ съ тѣхъ и най-послѣ вѫтрѣ въ васъ ще се цѣлунете. Като свършишъ яденето, ще кажешъ: „Днесъ имахъ три гостенки мои сестри отъ невидимия свѣтъ, отъ небето и ги пратихъ да се разходятъ вѫтрѣ въ мене". Ще кажете: „Този човѣкъ се занимава съ духове, разговаря съ тѣхъ". – Да, азъ се разговарямъ съ картофки, ябълки и круши, давамъ имъ по една цѣлувка като влѣзатъ въ мене и имъ казвамъ да не разправятъ това нѣщо никому.

Тѣзи ваши сестри, като отидатъ на другия свѣтъ, ще кажатъ: „Тѣзи хора се научиха вече какъ да живѣятъ, може да ги посѣщаваме".

И тъй, направете този малъкъ опитъ върху яденето. Като успѣете, този опитъ ще ви даде вѣра за бѫдещитѣ ви опити.

Бесѣда, държана на 3 априлъ 1921 година.

1921_04_10 ***Любовта, носителка на живота***
Издателска къща „Жануа-98“, 2002. 352 с. ISBN 954-9589-58-7.

ЛЮБОВЬ – НОСИТЕЛКА НА ВѢЧНИЯ ЖИВОТЪ

„А Той рече: Още по-блажени сѫ, които слушатъ Словото Божие и го пазятъ.“ (*Лука, гл. 11, ст. 28*)

Въ по-горния, 27 стихъ на същата глава се казва: „И когато Той говореше това, една жена отъ народа въздигна гласъ и рече му: „Блажена е утробата, която те е носила и съсцитѣ, които си сукалъ.“

Христосъ казва: „Още по-блаженъ е онзи, който слуша Словото и го пази и изпълнява“.

Силата на кой и да е композиторъ, артистъ, виолонистъ, художникъ, скулпторъ или какъвъ и да е човѣкъ стои не само въ зачената идея въ ума му, въ даденъ моментъ, но въ изпълнението, реализирането на тази идея. Всички вие сте богати на идеи. Нѣма нѣкой отъ васъ, който да не е богатъ на идеи. Много пѫти си мислите, че ако започнете да говорите за идеитѣ, които ви пълнятъ, ще ви сѫ потрѣбни години, но въ сѫщность, държите 2–3 бесѣди и всичкиятъ ви материалъ се изчерпва, т.е. като идеи той не е изчерпанъ, а само като форми, въ които се реализирва. Всѣки отъ васъ може да излюпи по 600 пиленца, но въпросътъ е да ги отхрани, да ги отгледа, а не само да ги излюпи. Въпросътъ за идеитѣ повидимому е простъ, но важно е излюпването и отхранването на пилетата.

И тъй, всички ваши заченати мисли, желания и благородни стремежи, не трѣбва само да се зачетатъ, но и да се реализиратъ, да се изпълнятъ. Различието между реализирането или изпълнението на една идея и нейното отлагане, произвеждатъ два противоположни резултати. Характерътъ на човѣка закрѣпва въ изпълнението на каква и да е идея, а отслабва, когато се отлага изпълнението на идеята. И тъй, неизпълнението на идеитѣ иматъ обратни удари върху характера на човѣка. Какъвъ ще се родишъ за въ бѫдеще, това зависи отъ сегашния ви животъ, защото гениитѣ, великитѣ хора, които се явяватъ въ свѣта, не сѫ пилци, които сега се излюпватъ. Нѣкой казва: „Какъ бихъ желалъ да съм гений, великъ човѣкъ!“ – Да, но трѣбвало е да работишъ въ миналото си върху всичкитѣ си възвишени мисли, като ги реализирашъ, като ги изпълнявашъ.

Словото, това е реализиране на Божественитѣ мисли. Знаете ли колко милиони години сѫ употрѣбени, за да се образува сегашното Слово? Милиони, милиони години сѫ употрѣбени. Много ясновидци и нѣкои отъ

умрѣлитѣ, които се качватъ въ висшитѣ полета, намиратъ, че този свѣтъ тамъ е безмълвенъ, т.е. те считатъ го като свѣтъ на абсолютно мълчание, защото е идеенъ свѣтъ. Който е ходилъ тамъ и слѣзе отново на земята казва: „Повече не отивамъ на този свѣтъ!“ Защо? – Защото тамъ владѣе ужасно мълчание, всѣки живѣе за себе си. Тъкмо тукъ, обаче, е най-голѣмото заблуждение. Божествениятъ свѣтъ не е свѣтъ на мълчание, а свѣтъ на хармония, свѣтъ на говоръ и то какъвъ красивъ говоръ! Но, за да разбере човѣкъ всичко това, трѣбва да притежава органи, чрѣзъ които да схваща висшитѣ вибрации на Божественото Слово.

Въ окултната литература срѣщате, че свѣтоветѣ се дѣлятъ на разни полета, които сѫ наименувани различно: физическо, астрално, нисше ментално, ментално, каузално и др., турятъ имъ различни имена. Но коя е причината за създаване на физическия свѣтъ, защо е нареченъ така, защо другиятъ свѣтъ е нареченъ астраленъ, какво съотношение има между чувствата и дѣйствията или между мислитѣ и чувствата или между мислитѣ и причинитѣ, не се знае. Това е една дълбока философска мисъль, за която нито сърѣменнитѣ християни, нито вие, които ме слушате, ще можете да я разрѣшите. Всѣки свѣтъ е опрѣдѣленъ отъ степеньта на развитието на извѣстни разумни сѫщества, които живѣятъ тамъ.

Всѣка форма, която сѫществува въ този свѣтъ е признакъ на разумна сила, която е работила по-рано и я създала. Всѣко ограничение, което срѣщаме въ този свѣтъ, показва, че задъ това ограничение има сѫщества, които се бранятъ, турятъ си граница. Ако нѣкой дойде задъ вашата градина и се огради съ колци, това показва, че тамъ има живо сѫщество. Ако дойда въ вашата кѫща и намѣря заключено, какво показва това? Като отида въ единъ градъ и видя, че всички врати и прозорци на кѫщитѣ сѫ затворени, азъ вадя заключението си за културата на този градъ. Заключенитѣ врати и прозорци показватъ, че всички хора отъ този градъ обичатъ да поокрадватъ, нѣматъ довѣрие единъ въ другъ. Когато отида въ единъ градъ и видя, че всички дами ходятъ съ забулени глави, сѫдя за културата на тѣхнитѣ мѫже. Когато мѫжетѣ въ единъ градъ носятъ дълги бради и отъ това правя своето заключение. Мѫжътъ не обича брадата жена. Защо? Той казва: „Азъ се наситихъ на бради отъ себе си, не искамъ такава жена!“ Жената казва: „Азъ не искамъ мѫжъ безъ брада и мустаци“. Защо жената иска мѫжъ съ брада и мустаци, а мѫжътъ иска жена безъ брада и мустаци? На какво се дължи това? Казвате: „Природата е наредила така“. Да, тъй е направила природата. Ако нѣкой дойде да ти обръсне главата, природата ли е направила това? Сърѣменнитѣ химици сѫ изнамѣрили разни течности, съ които като впръснатъ подъ кожата на лицето ти, направятъ инжекция и лицето ти почернѣва. Това природата ли е направила? Не е направила тѣзи нѣща природата, но ние искаме да

хвърлимъ всичкитѣ си грѣхове върху нея. Не, въ природата нѣма грѣхове, нѣма глупости. Грѣховетѣ, глупоститѣ принадлежатъ на насъ хората и на ангелитѣ. Ще кажете : „И на ангелитѣ ли?“ Да, ангелитѣ, макаръ че сѫ културни сѫщества, но и тѣ грѣшатъ. Когато ангелитѣ правятъ грѣхове, положението на хората се затруднява още повече.

Защо мѫжътъ иска жена безъ мустаци и брада? Когато земледѣлецътъ вземе ралото си и отиде да оре, какво търси – гора или полета? Той казва: „Мене гора не ми трѣбва, не ми трѣбватъ бради и мустаци, искамъ нива, поле, гладки мѣста“. Когато нѣкой ще строи кѫща, той има нужда отъ греди, нему трѣбватъ бради и мустаци. Мѫжътъ оре, а жената гради; мѫжътъ обича полетата, а жената – горитѣ. Прѣведете тѣзи символи на вашъ езикъ.

Словото, това е човѣка безъ мустаци и брада. Въ небето, въ невидимия свѣтъ нѣма ни поменъ отъ вашитѣ бради и мустаци. Тамъ нѣма мустакати и брадати хора. Брадитѣ сѫ една необходимость за този свѣтъ, тѣ сѫ дикизиране на хората. Когато нѣкой човѣкъ иска да се покаже по-благороденъ, пуща си брада и мустаки. Хората казватъ за него: „Чудесенъ човѣкъ е!“ Но, като отиде въ небето, за неговата брада и мустаци петь пари не даватъ. Нѣма по-смѣшно нѣщо отъ брадатъ и мустакатъ човѣкъ. И момцитѣ, мѫжетѣ, като искатъ да се покажатъ по-солидни, да обърнатъ по-голѣмо внимание, гладятъ брадитѣ и мустацитѣ си. Мѫжътъ, като глади мустацитѣ и брадата си, съ това иска да каже на жена си: „Нали искашъ да градишъ кѫща, на вземи, азъ имамъ цѣла гора дървета, греди, сѣчи колкото искашъ, богатъ човѣкъ съмъ.“ Мустакатъ човѣкъ, брадатъ човѣкъ и богатъ човѣкъ, тѣ сѫ едно и сѫщо нѣщо.

За онѣзи отъ васъ, които сѫ рѣшили да живѣятъ разумно, трѣбва дълбоко разбиране на живота. Старитѣ хора казватъ за младитѣ: „Нека младитѣ си отживѣятъ сега, има врѣме за сериозно замисляне върху живота, ние вече сме отживѣли. Ние трѣбва сега разумно да живѣемъ.“ Азъ казвамъ, наистина старитѣ сѫ отживѣли, но ако младитѣ живѣятъ така и тѣ ще отживѣятъ. Отживѣване, отвѣване е едно и сѫщо нѣщо. Какво показва отвѣването на житото? Това показва, че то е отживѣло. Не трѣбва да се отживѣва, а трѣбва да се живѣе единъ разуменъ, смисленъ животъ, въ който да има вѫтрѣшна, Божествена хармония. Вие ще ми кажете: „Да, бихме живѣли така, но въ този свѣтъ, тъй грѣшенъ, тъй нечистъ, какъ може да се живѣе?“ Нашето положение не е по-лошо отъ това на млѣкопитающитѣ, ние сме хиляди пѫти по-добрѣ отъ тѣхъ. Всѣки човѣкъ чрѣзъ трудъ, чрѣзъ постоянство може да прѣодолѣе всички мъчнотии, които се явяватъ въ живота му. Има много лесенъ начинъ,за прѣодоляване на мѫчнотиитѣ. Въ Соломоновитѣ притчи се казва: „Мека дума смекчава, а

остра ожесточава.“ Азъ казвамъ, огъньтъ смекчава, студътъ – смразява, уякчава.

Вие трѣбва да разбирате Словото въ този смисълъ, както Христосъ казва: „По-блаженъ е този, който слуша и пази Словото“. Какви сѫ били условията, въ които съмъ се родилъ, какви сѫ били баща ми и майка ми, дали сѫ били благородни, учени хора, това не е важно, важно е дали слушамъ и пазя Словото. Не спазвамъ ли Словото, нищо не се ползувамъ отъ благородството на родителитѣ си.

Азъ взимамъ двѣ противоположности въ свѣта: богатство и сиромашия. Всички искате да бѫдете богати, никой не иска да е бѣденъ. Защо сѫществува богатството и сиромашията? Вие казвате: „Не може безъ това, трѣбва да сѫществуватъ тѣзи нѣща“. Прослѣдете природата, ще видите, че навсѣкѫде въ нея се срѣщатъ тѣзи двѣ състояния. Тѣ сѫ двѣ състояния на разумния животъ. Богъ дава богатство на човѣка, за да познае неприятелитѣ си, враговетѣ си и великитѣ спънки, които го спъватъ въ живота. А сиромашия му дава, за да познае приятелитѣ си и всички благородни сили, които работятъ за неговото добро. Нѣкой казва: „Азъ съмъ сиромахъ“. Разбра ли кои сѫ твои приятели? – „Не“. Тогава не си разбралъ и сиромашията. Ти искашъ да бѫдешъ богатъ. Ако си разбралъ неприятелитѣ си, трѣбва да влѣзешъ въ борба съ тѣхъ. Сегашнитѣ хора осиромашѣха, извадиха ножоветѣ си и започнаха да се биятъ съ неприятелитѣ си. Слѣдователно, отъ ваше становище, сиромашията и богатството сѫ двѣ състояния, срѣщу които човѣкъ трѣбва да се бори, за да прѣодолее всички мѫчнотии, защото и въ богатството и въ сиромашията, въ силата и въ безсилието, въ знанието и въ глупостьта има изкушения.

Отъ това гледище има злини, които хората сами сѫ създали и вслѣдствие на това страдатъ. И когато хората страдатъ, това не е защото сѫ глупави, а защото сѫ много умни. Често българитѣ казватъ за нѣкого: „Напилъ се като магаре“. Че магарето не пие, азъ не съмъ видѣлъ пияно магаре. Отъ дѣ произлиза тази поговорка? Ако се каже за нѣкого, че се напилъ като магаре съ студена вода, това го разбирам, но иначе – не. Тази поговорка въ прямата ѝ смисъль била такава: „Този човѣкъ не знае да пие като магаре“, а тѣ сѫ я изопачили въ форма: „Напилъ се като магаре“. Тѣзи народни поговорки, приказки сѫ тъй изопачени, че въ тѣхъ не може да се намѣри чистата истина. Ние трѣбва постоянно да сѣемъ, да сѣемъ навсѣкѫдѣ тази чиста истина, защото тя е отъ горѣ покрита съ хиляди подправки.

И тъй, много грѣшки сѫ създадени отъ глупавия, несъзнателния животъ на човѣка, но много грѣшки сѫ създадени и отъ знания, отъ съзнателния животъ на човѣка. Има и добродѣтели, които сѫ създадени отъ знанието и

отъ съзнателния животъ на човѣка. Глупавиятъ и умниятъ човѣкъ се различаватъ по това: глупавиятъ човѣкъ, като направи добро, не иска отплата и като направи зло пакъ не мисли, че ще бѫде наказанъ, защото и въ единия и въ другия случай не съзнава ясно това, което [е] направилъ. Умниятъ човѣкъ знае всѣкога какво е направилъ – добро или зло.

Слѣдователно, когато минавате отъ едно състояние въ друго, то е за да изправите погрѣшкитѣ на несъзнателния си животъ и намѣсто да вземете поука отъ миналото си, често падате въ по-голѣми грѣшки. Въ какво седятъ тѣзи грѣшки? Вие искате да създадете новъ планъ за живота, нови разбирания. Въ този случай вие мязате на онзи царски синъ, който се влюбилъ въ една царска дъщеря и искалъ да се ожени за нея. И тя се влюбила въ него. Оженили се. Царската дъщеря имала голѣмо отвращение къмъ чесъна, малко да ѝ помиришело на чесънъ, припадало ѝ. Въ деня на вѣнчаването имъ били приготвили хубави ястия, но имало въ тѣхъ и чесънъ. Младоженецътъ харесалъ тѣзи ястия, увлѣкълъ се и си похапналъ повечко. Вечерьта, като отишълъ при своята възлюблена, тя усѣтила веднага миризмата на чесъна, скочила веднага и извикала на слугитѣ: „Събуйте скоро гащитѣ на този човѣкъ и го набийте добрѣ!“ – „Защо?“ – „Защото мирише на чесънъ.“ Той казалъ: „Щомъ е за чесъна, другъ пѫть ще зная, 120 пѫти ще мисля, докато се рѣша да ямъ чесънъ“.

Истината не търпи чесъна. Българитѣ много обичатъ чесънъ, но той е отрова. Ако прѣведете тази мисъль, въ ума ви ще се зародятъ мисли, които ще дадатъ извѣстна окраска на характера ви, ще произведатъ дисхармония съ хората, които ви заобикалятъ. И хората, които ви окрѫжаватъ може да иматъ въ себе си извѣстни елементи, които ви сѫ неприятни. Защо нѣкои хора ви сѫ неприятни? Защото въ тѣхната кръвь, въ тѣхнитѣ мисли има нѣщо, което не съотвѣтствува на вашия духъ. Ако обонянието ви би било силно развито и ви цѣлуне нѣкой човѣкъ, който е ялъ чесънъ, слѣдъ една година едва бихте се освободили отъ тази миризма. Ако ви цѣлуне нѣкой мѫжъ, който е ималъ намѣрение да убие нѣкого или да обезчести нѣкого, едва ли слѣдъ 10 години ще може да се освободите отъ прѣслѣдванията на тази цѣлувка. Съ една малка приказка ще направя сравнение, за да се изтъкне силата на нечистата цѣлувка или силата на грѣха изобщо.

Въ единъ монастиръ живѣлъ единъ светия, който пожелалъ силно да се види съ единъ свой роднина, който живѣлъ въ ада, за да му даде нѣкои наставления. Ангелътъ му казалъ: „Ти знаешъ ли, че ако дойде тукъ този твой роднина, това мѣсто ще се опропасти, ще се измѣни“. – „Нищо, за една минута само ще го видя.“ – „Добрѣ“, казалъ ангелътъ. Дошълъ роднината на светията, но този монастиръ се опропастилъ и светията трѣбвало да бѣга отъ тамъ. Вие мислите, че грѣхътъ е нищо, проста работа.

Не, грѣхътъ е най-опасната отрова, най-голѣмия чесънъ въ свѣта. Понѣкога хората ядатъ чесънъ, защото нѣкои отъ елементитѣ, който живѣятъ въ тѣхъ, искатъ такава храна, затова той казва: „Хайде да ви дадемъ малко отъ тази храна.“ Азъ говоря на символиченъ езикъ. Чесънътъ е едно лѣчебно срѣдство и трѣбва да се употрѣбява само за болни хора. Когато нѣкой иска да дезинфекцира устата си или иска да помогне на болния си стомахъ или на слабитѣ си гърди, може да употрѣби чесънъ, но когато е здравъ, абсолютно се забранява чесънъ. На болни хора прѣдписвамъ чесънъ, на здрави – не; на болни хора прѣдписвамъ рѣпа, на здрави – не. Ако стомахътъ ти е разстроенъ, яжъ рѣпа, свари я и пий сока ѝ, докато се поправи стомахътъ ти, но поправи ли се, не употрѣбявай повече. Ако стомахътъ ти е слабъ, пий само една чашка вино, но ако е здравъ – никакво вино не се позволява. Азъ говоря за ферментиралото, а не за сладкото вино.

Христосъ казва: „По блаженъ е онзи, който слуша и пази Словото“.

За да може Словото Божие да внесе великитѣ, новитѣ идеи въ свѣта, трѣбва да ги почерпимъ отнѣкѫдѣ. Това може да стане само слѣдъ като влѣземъ въ хармония съ Великото, съ Божественото въ свѣта. Ако мислите, че тѣзи велики идеи ще ги почерпите отъ сврѣменния свѣтъ, лъжете се, той е безидеенъ. Покажете ми въ днешнитѣ вѣстници или въ съврѣменната литература нѣкѫдѣ нѣкаква нова идея. Това сѫ все стари идеи, все преживѣвания. Слушалъ съмъ и виртуози, посѣщавалъ съмъ разни концерти, но нигде ново, все старото повтарятъ.

Американцитѣ иматъ пѣсень: „Янки дудълъ“, тя е най-глупавата пѣсень, но като се запѣе, тѣ се възхищаватъ. Американцитѣ не сѫ музикални хора, тѣ не могатъ да се проявятъ въ музиката и затова старото си повтарятъ. Прѣди години тѣ извикаха единъ композиторъ чехъ да събере нѣщо народно отъ тѣхъ и да създаде американска музика. Защо не сѫ музикални хора? Защото сѫ много практични и всичко разглеждатъ математически. Единъ синъ американецъ отива при баща си на гости. Гостувалъ му той 31 деня и когато си заминавалъ, баща му казалъ: „Синко, ти прѣкара при мене 31 деня, всѣки день ти се падатъ два долара, значи за всичкото врѣме ще ми платишъ 62 долара.“ Синътъ отговорилъ: „Татко, имашъ грѣшка, три дни бѣхъ другаде гость, затова 6 долара ще извадишъ отъ смѣтката си.“ Ние казваме: „Културни хора сѫ американцитѣ.“ Да, културни хора сѫ, честно постѫпватъ, похвалявамъ ги. Но това не е още култура! Когато бащата иска да изиграе сина си и когато синътъ иска да изиграе бащата, нито бащата, нито синътъ сѫ културни. Когато бащата иска да народи синове и дъщери, за да му помагатъ и когато дъщерите и синоветѣ искатъ да стане бащата богатъ, за да ги осигури, нито бащата, нито синоветѣ и

дъщерите сѫ културни хора и нито бащата, нито децата сѫ разбрали живота.

Съвременните християнски народи сѫ изопачили Христовото учение, изопачили сѫ служенето на Бога. Днесъ на църквите се служи, а не на Бога. Църкви правятъ, икони позлатяватъ и други подобни. Банки отварятъ, лихви налагатъ, но всичко това не е сѫщественото. Сѫщественото нещо сѫ добродетелите. Те трѣбва да се садятъ и наследяватъ. Днесъ лъжата навсѣкѫде сѫществува, но горко ти, ако не отидешъ на църква, ако не те мироса попътъ. Всички казватъ за такъвъ човѣкъ, че не е православенъ. Смѣшно е това опредѣление – православенъ! Кой е православенъ? Какъ ще се опредѣли точно кой човѣкъ е математикъ? Математикъ е човѣкъ, който разбира добрѣ прѣдмета си, който може да рѣшава правилно задачитѣ, който му се изпрѣчватъ въ живота. Кой човѣкъ може да се нарече астрономъ, физикъ, химикъ, биологъ, астрологъ, социологъ и т.н.? Всѣки, който разбира прѣдмета си и рѣшава правилно задачитѣ си, може достойно да носи името си, съ което е кръстенъ, било като физикъ, химикъ или какъвъ и да е другъ.

Всички, който искатъ да прѣустроятъ обществото, трѣбва да разбиратъ законитѣ и начинитѣ, по който трѣбва да направятъ това. Нѣкои казватъ: „Ние сме рѣшили да прѣустроимъ обществото и нѣма какво да му мислимъ“. Не, трѣбва да се мисли! Птичкитѣ, когато ще мѫтятъ, най-напрѣдъ обмислятъ гдѣ и какъ ще съградятъ гнѣздата си, съграждатъ ги и послѣ снасятъ въ тѣхъ яйцата си. И днесъ, когато ние искаме да прѣорганизираме обществото, трѣбва да знаемъ какво искаме и послѣ да дѣйствуваме. Рѣзко трѣбва да се постави граница между старото и новото! Старото не може да се кърпи. Не може да се примиряватъ стари вѣрвания съ нови и стари истини съ нови истини. Прѣди всичко не може да се говори за стара и нова истина. Истината е една. Всѣки, който казва, че има стара истина, той не разбира Божествения законъ. Истината е една и тя е необходимость въ живота.

Христосъ казва: „По-блаженъ е този, който пази Словото.“ Словото, означава този разуменъ животъ, който се изявява въ правилни форми, въ правилни звуци. Въ този животъ всѣки звукъ, всѣка дума трѣбва да има смисъль. Правили ли сте опитъ да произнесете правилно нѣкоя дума и да опитате резултата? Напримѣръ, намѣрете звукъ, съ който да произнесете думата „здраве“ и наблюдавайте резултата. Въ окултната наука има ключове, на който се произнася всѣка дума. Ако намѣрите точния ключъ на думата „здраве“ и я произнесете три пѫти прѣдъ нѣкой боленъ, той ще оздравѣе. Само съ правилното произнасяне на всѣка дума ще провѣрите и силата, която се съдържа въ думата. Вие ще почувствувате силата на всѣка

дума, тъй както когато вземете едно чърво, поставите го на крана на чешмата и пуснете водата да тече. Водата съ силата си ще измие наоколо всички нечистотии. Казвате: „Обичаме здравето, но Господь да ни го даде“. Да, ти си затворилъ ключоветѣ си и чакашъ Господь да дойде и да ти ги отвори. Искашъ да бѫдешъ здравъ, Господь казва: Научи се да произнасяшъ думата „здравъ“. Нещастенъ си, научи се да произнасяшъ думата „щастие“ и тя ще те направи щастливъ. Глупавъ си, научи се да произнасяшъ думата „мѫдрость“, „знание“. Вие стоите, искате да сте щастливи, умни здрави, а не сте се замисляли какъ може да бѫде това. Вие не сте подозирали дори, че отъ правилното произнасяне на тѣзи думи зависи вашето щастие, здраве и мѫдрость.

Мѫжътъ казва: „Жено, заколи за днесъ тази кокошка и я наготви! Знаешъ ли какъ да я сготвишъ?“ – „Не, милички, кажи!“ – „Слушай, ще я попаришъ, а послѣ изчистишъ, ще извадишъ вѫтрѣшностьта и ще я напълнишъ съ оризъ и стафиди, ще я зашиешъ, ще я запържишъ съ масло и малко лучецъ, но ще внимавашъ да не загори, та като се върна, ще я опитамъ.“ – „Слушамъ милички!“ Мѫжътъ си дохожда отъ работа, сѣда на масата, казва: „Е, слава Богу, хубаво е направила жената!“

Ако жената имаше търпѣнието да изслушва тъй дълго мѫжа си, ако той имаше търпѣнието да разказва какъ се готви пълнена кокошка, какъ да нѣматъ търпѣнието да изслушатъ и двамата какъ се приготвя щастието? Това е единъ методъ, това сѫ закони, който сѫществуватъ дълбоко въ нашата душа. Какъ ще наредите живота си, ако нѣмате щастие? Безъ щастие, животътъ ви ще бѫде редъ разочарования, редъ нещастия и тогава ще кажете: „Животътъ нѣма смисълъ“. Азъ не говоря за свѣтскитѣ хора, а за васъ, които ме слушате. Колко пѫти и при най-малкитѣ изпити се спъвате, не може да ги издържите!

Христосъ казва: „По-блаженъ е онзи, който слуша и пази Словото.“ Словото включва всичко въ себе си, То носи любовь. Само въ разумния животъ може да има любовь, само между разумни сѫщества може да се проявява любовьта. Въ неразумния животъ нѣма никаква любовь. Вие казвате: „Трѣбва да се обичаме, трѣбва да се любимъ!“ За да се обичаме, най-напрѣдъ животътъ ни трѣбва да стане разуменъ и тогава ще дойде любовьта, която съ единъ магически замахъ ще изправи всичко. Идването на разумната любовь трѣбва да се прѣдшествува отъ разумния животъ. Често съврѣменнитѣ хора се надлъгватъ. Тѣ не знаятъ истината. Онзи, който проповѣдва и онзи, който пише и онзи, който твори, всички не знаятъ истината, но се прѣдставятъ като че ли я знаятъ.

Има една приказка за надлъгванията на хората въ свѣта. Трима българи се

събрали на една воденица. Имали съ себе си една кокошка. Сѣднали да вечерятъ, не знаятъ какъ да я раздѣлятъ, кому да се падне тя. Рѣшили да си легнатъ да спятъ и който отъ тѣхъ сънува най-хубавъ сънь, нему да се даде кокошката. Лѣгатъ си и тримата. Спали единъ часъ и се събудили, да разказватъ кой какво е сънувалъ. Първиятъ започва: „Като заспахъ, отидохъ на небето и какви ли не чудеса видѣхъ тамъ! Ангели съ бѣли одежди, всички весело пѣятъ, но какво пѣене“ и т.н. Вториятъ: „Азъ ходихъ на мѣсечината. Чудни работи видѣхъ тамъ!“ Третиятъ казва: „Азъ, като видѣхъ единия на небето, другия на мѣсечината, рекохъ си въ себе си, че тѣзи хора нѣма да се върнатъ отъ тамъ, станахъ и изядохъ кокошката.“

Сега едни ни залъгватъ, че сѫ на небето, втори на мѣсечината, трети ни каратъ да копаемъ, но въ всичко това нѣма никакъвъ смисълъ. Има извѣстни обществени задачи, който трѣбва да разрешимъ. Само единъ истински начинъ има за прилагане на правилния, разумния животъ. Този начинъ ще дойде, ще се наложи на всички хора. Какъ ще дойде? Всички хора ще изнемощѣятъ, ще се прѣвърнатъ на вода и слѣдъ това Господь ще ги прѣкара прѣзъ една много тънка цѣвь, ще ги прѣчисти, филтрува, докато добиятъ кристална чистота. Всички съврѣменни хора ще се прѣвърнатъ въ кристална вода, отъ тѣхъ нѣма да остане абсолютно никаква твърда материя, никаква брада, никакви косми. Прѣдставете си, че сега сте вода. Подъ „Вода“ разбирамъ чистъ човѣкъ въ своитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Такъвъ човѣкъ навсѣкѫдѣ ще бѫде смѣлъ и рѣшителенъ. И наистина, нѣма сила по-голѣма отъ водата, тя всичко твори. Когато се прѣвърнемъ въ вода, ще бѫдемъ въ най-пластичното състояние, въ което се намираме.

А сега всички хора казватъ: „Бѫди твърдъ като мѫжъ, бѫди силенъ, якъ като желѣзо!“ Е, хубаво става и желѣзо и камъкъ, но нищо не излиза. Когато човѣкъ започва да изсъхва, става твърдъ, изгубва пластичностьта си и казва: „Моятъ умъ не може да побере това.“ Да, почналъ си да изсъхвашъ. – „Моето сърце не може да обича!“ – Почналъ си да изсъхвашъ. – „Азъ не мога да направя това.“ – Почналъ си да изсъхвашъ. Не, кажи: „Всичко мога да направя и горѣ отивамъ и долу отивамъ!“ Това значи да бѫдешъ герой.

Като ви говоря, че трѣбва да живѣете спорѣдъ разумния животъ, вие казвате: „Ако живѣемъ по този начинъ, ще умремъ отъ гладъ.“ Да, казвалъ съмъ и другъ пѫтъ, че по който начинъ и да живѣете, колкото богати и да сте, всички отъ гладъ ще умрете. Дохожда день, гърлото засъхва, не приема нищо. Очитѣ гледатъ, гледатъ и тѣ се затворятъ. Съврѣменнитѣ хора искатъ да ни убѣдятъ, че ако вървимъ по правия пѫть, гладни ще умремъ. Не, ако вървите по кривия пѫть – гладни ще умрете. Ако живѣете съ тези

криви разбирания, ще умрете отъ болести, бѣсилки, затвори.

Какви сѫ тѣхнитѣ разбирания, разбиранията на свѣта. Да се въвежда редъ и порядъкъ съ сѫдилища, съ бѣсилки, съ затвори, а то е цѣла анархия. Това не е Божественъ свѣтъ, това не е свѣтъ на хармония, това е свѣтъ на абсолютна анархия. Въ Господнята молитва се казва: „Да дойде Царството Твое, да бѫде волята Твоя, както на небето, така и на земята."

Вие мислите, че съврѣменниятъ свѣтъ е много наредъ и искате нему да служите, искате отъ него да бѫдете почитани, искате отъ него слава. Христосъ казва: „Не търсете слава отъ человѣци, а отъ Бога.". Ако търсите слава отъ хора чисти, който живѣятъ съ възвишени мисли и идеи, разбирамъ, но да търсите слаба отъ хора, който живѣятъ за себе си, това не разбирамъ, защото тѣ сами ще станатъ вода.

Христосъ казва: „По-блаженъ е този, който слуша и пази Словото." Разумниятъ животъ седи въ това, човѣкъ да бѫде всѣкога чистъ, всѣкога здравъ. Въ древностьта единъ царь ималъ една дъщеря, която той намиралъ за много ексцентрична, своенравна, а въ сѫщность тя била много умна мома. Тя разбирала тъй добрѣ окултнитѣ закони, че могла да видоизмѣня лицето си, да му туря седемь шарки, т.е. да го облича въ седемь живи кожи. Като дошълъ първиятъ кандидатъ, царски синъ да иска рѫката ѝ, тя му се прѣдставила въ червена форма. Момъкътъ я погледналъ, казалъ си: „Тази мома не е за мене." Царската дъщеря си казала: „И той не е за мене, не познава." Дошълъ втори царски синъ да я иска. На него се прѣдставила въ черна форма, като красива арабкиня, съ голѣми устни. – „Не е този моятъ идеалъ, сбогомъ", си казали тѣ. Така се изредили шесть души, на всички се прѣдставила въ разни краски и никой отъ тѣхъ не я харесалъ. Най-послѣ дохожда седмиятъ, истинскиятъ ѝ избраникъ, прѣдъ когото снела всичкитѣ си забрадки и му се прѣдставила въ такава форма, въ каквато се прѣдставя горѣ на небето.

Сега и вие търсите истината, но тя ви се прѣдставя понѣкога червена, понѣкога черна, понѣкога зелена, жълта, синя, въ всевъзможни цвѣтове, но това не е истината още. Когато видите израза на царската дъщеря, т.е. на истината, въ васъ ще стане такъвъ прѣвратъ, че цѣлъ свѣтъ да се събере, нѣма да може да ви мръдне нито 1/100 000 000 мм отъ пѫтя ви, тъй силни ще бѫдете. Свѣтътъ за васъ ще бѫде изметъ, всичко ще ви се вижда играчка и ще разберете, че животътъ е другъ.

Често правя наблюдения върху живота на мравкитѣ и върху други буболечки. Има едни черни буболечки, които, като срѣщнатъ по пѫтя си извержения отъ трѣвопасни животни, правятъ си чрѣзъ търкаляне

топчици отъ тѣхъ и си играятъ съ топчицитѣ. Едната се изправя съ прѣднитѣ си крака на тѣхъ, другата съ заднитѣ, търкалятъ ги и т.н. Нѣкой като мине покрай мене и ме гледа какъ наблюдавамъ тази игра на буболечкитѣ, мисли си: „Не струва човѣкъ да се занимава съ такива работи.“ Казвамъ и хората много пѫти се занимаватъ съ такива топки, мѫже и жени си играятъ съ тѣхъ. За невидимия свѣтъ тѣзи топки сѫ изверժения и цѣлъ животъ се занимаваме съ такива нечистотии. Учимъ се, но защо? Да станемъ учени, богати, да добиемъ положение въ свѣта, като владици, царе и т.н.

Смисълътъ въ живота не е тамъ. Смисълътъ въ живота е да бѫдемъ здрави, разумни, да намираме удоволствие въ всичко, което прѣживѣваме. Като ядемъ, като пѣемъ, като свиримъ, да знаемъ защо вършимъ това. Всѣко дѣйствие трѣбва да е разумно и да знаемъ защо става. Кажете ми какво казватъ лѣкаритѣ за съня, за яденето, колко часа трѣбва да се спи, каква храна трѣбва да се яде и т.н. Всѣки лѣкарь различно се произнася и за яденето и за съня. Нѣма единъ опитъ направенъ отъ лѣкаритѣ, който да е далъ отлични резултати.

Като дойде до църквата, пакъ различни мнѣния. Православнитѣ казватъ: „Повѣрвай въ Христа, ще бѫдешъ спасенъ, ти и домътъ ти.“ Евангелиститѣ казватъ: „Повѣрвай въ евангелската църква, ще бѫдешъ спасенъ“. Мохамеданитѣ казватъ: „Повѣрвай въ корана, ще бѫдешъ спасенъ.“ Питамъ, дѣ е истината, по колко начина може да бѫде спасенъ човѣкъ? Той може да бѫде спасенъ само по единъ начинъ и то по пѫтя на любовьта. Ние спасяваме хората чрѣзъ любовьта. Тогава казвамъ на всинца ви: „Възлюбете Господа съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила и ще бѫдешъ спасенъ, ти и домътъ ти и народътъ ти и цѣлото човѣчество.“ Това е смисъла на живота. Възлюби Господа и прѣкарай тази любовь прѣзъ цѣлото си сѫщество! Тогава не само, че ще бѫдешъ спасенъ, но ще станешъ наслѣдникъ на Царството Божие.

Често се запитвате: „Дали съмъ спасенъ азъ?“ Моята диагноза е лесна. Питамъ те: Любовьта влиза ли въ сърцето ти, въ душата ти, въ ума ти и въ силата ти? Отговаряшъ: „Е, е, е…“ Казвамъ, ти си се научилъ да спрѣгашъ отъ спомагателния глаголъ „съмъ“ само третото лице – „е“, това „е“ е връзка. Намѣри сега другитѣ двѣ думи; тури първата дума, послѣ спомагателния глаголъ „е“, слѣдъ това втората дума и образувай едно прѣдложение. Всѣки отъ васъ може да се справи съ тази диагноза. Запитвате: „Ще влѣза ли въ Царството Божие?“ Вижъ, ако Любовьта е влѣзла въ сърцето, въ душата, въ ума и въ силата, ще влезешъ въ Царството Божие. Запитвате още: „Ще възкръсна ли?“ Вижъ имашъ ли любовь въ

сърцето, въ душата, въ ума и въ силата си. Ако имашъ, ще възкръснешъ, ако я нѣмашъ каквото и да ти казватъ, лъжатъ те. Тъй седи великата истина отъ гледището на живота. Споредъ това, каквато любовь и да носимъ, трѣбва да я носимъ отъ цѣлото си сѫщество.

Нашата партия иде вече отгорѣ и ще ви обърнемъ на вода. Като дойдатъ комуниститѣ, ще ви взематъ кѫщитѣ имотитѣ, всичко, а ние като дойдемъ, ще прѣвърнемъ свѣта въ вода, ще изчистимъ и попове и владици и комунисти, ще туримъ всичко подъ еднакъвъ знаменатель. Слѣдъ това ще започнемъ да образуваме рибитѣ, птицитѣ, новитѣ млѣкопитающи, като волове, кончета и най-послѣ ще образуваме новия човѣкъ и ще го поставимъ пакъ въ рая. Велика програма имаме ние! Тѣзи шапки, бради, мустаци, кости, мускули, дробове – всичко ще стане на вода. Ние сме опасни хора. Най-страшнитѣ хора въ свѣта, това сме ние. Получили сме вече послѣдната телеграма отъ слънцето. Отъ тамъ сѫ насочили своята артилерия къмъ земята и съ това ще създадатъ въ умоветѣ на всички хора коренни промѣни. Нѣма да остане глава на земята, която да не узрѣе.

Въ Индия има слонове, извѣстни съ своята упоритость. Но индийцитѣ сѫ намѣрили модусъ да ги укротяватъ лесно. Хванатъ слона обърнатъ го нѣколко пѫти на гърба му и съ това, въ петь минути толкова много се укротява, че е неузнаваемъ. Така сега и Господь ще направи, ще хване всички хора – мѫже, жени, свещеници, проповѣдници, учители, сѫдии, ще ги обърне нѣколко пѫти на гърба имъ и ще ги прѣтъркули въ водата. Тѣ ще кажатъ: „Господи, познахме Те.“ Въ водата нѣма частна собственость. Ще ми кажете: „Ние ще дочакаме това нѣщо, ще бѫдемъ свидѣтели на тѣзи врѣмена.“ Не стойте да дочаквате това врѣме! Гледайте да не направите грѣшката, която жената на Толстоя направи. Толстой още прѣди 20 години прѣдсказа какво ще стане съ Русия и казваше на жена си: „Хайде да раздадемъ богатството си, да се уединимъ нѣкѫдѣ и да заживѣемъ тихъ, чистъ животъ, да изпълняваме волята Божия.“ – „Раздай своето богатство, азъ не искамъ да направя сѫщото“, отговаряше жена му. Наистина, слѣдъ 30 години се сбѫдна прѣдсказаното отъ Толстоя. Така и вие, не стойте въ бездѣйствие, а се гответе. Ще кажете: „Ние сме готови да изпълнимъ волята Божия, когато дойде врѣмето за това.“ Това не е готовность. Като ви говоря това, не разбирайте, че искамъ да напуснете свѣта, но ви проповѣдвамъ учение, съ което да разберете дълбокия смисълъ на Божествения свѣтъ и да ви избавя отъ излишни страдания. Нашиятъ животъ тукъ на земята е частица отъ великия Божественъ свѣтъ. Ето защо ние трѣбва да се приготвимъ за онзи великъ свѣтъ, на който трѣбва да станемъ граждани.

Христосъ казва: „По-блаженъ е този, който слуша и пази Словото.“ Ако

бихте имали опитности и прѣживѣвания отъ този свѣтъ, то ако нѣкоя жена или мѫжъ е боленъ, обезсърченъ, като дойдатъ вашитѣ ангели отъ невидимия свѣтъ и ви посѣтятъ, веднага ще усѣтите присѫствието имъ и вашата болесть, скръбь или меланхолия ще изчезне. А сега мѫжътъ се бои да не го напусне жена му, жената се плаши да не я напусне мѫжътъ ѝ. Че кой ви е свързалъ, защо се плашите? За търговци съединение нѣма. Онова, което любовьта е свързала, само то ще остане неразединено. Ако сте свързани по закона на Божията любовь, никаква сила на този свѣтъ не е въ състояние да разруши или да помръдне тази връзка. Нѣмате ли тази връзка само пухъ и прахъ ще остане отъ васъ. Идете на гробищата, ще видите, че тамъ всичко е на прахъ и пепелъ обърнато. Вие сѫщото ли искате да изпитате?

Това е говорилъ Христосъ на онѣзи, които Го разбирали и които търсили бѫдещия животъ. Той имъ прѣпорѫчвалъ да възприематъ любовьта вѫтрѣ въ Словото и То да бѫде разумно, опрѣдѣлено. Ако и вие възприемете това, само така ще можете правилно, коренно да разрѣшите веднъжъ за винаги какъвъ трѣбва да е вашиятъ животъ и какви трѣбва да бѫдатъ отношенията ви къмъ хората. Любовьта може да се облѣче въ хиляди форми, но всичкитѣ ни намѣрения трѣбва да бѫдатъ искрени. Ако уловя една кокошка да я помилвамъ и нѣмамъ никакво друго намѣрение, освѣнъ да ѝ се порадвамъ, нека изразя така чувството си, че тя да се остави свободно на моята ласка и да не се бои. Но ако я уловя, помилвамъ, а въ себе си имамъ намѣрението да ѝ туря ножъ, това е недостойно. Ако срѣщна една бѣдна, красива мома и ѝ услужа, помогна ѝ въ нѣщо, а послѣ си кажа: „Защо да не я използвамъ“, това е нечестно, недостойно намѣрение и всѣкаква услуга пада. Въ любовьта ни не трѣбва да има двѣ форми, двѣ разбирания, двѣ желания. Всичкитѣ ни дѣйствия, мисли трѣбва да дишатъ чистота, искреность, въ нищо да нѣма задна цѣль и да вършимъ само Волята Божия въ този свѣтъ.

Вие ме слушате сега, но послѣ ще си отидете и ще си карате по стария начинъ. Ще ви дамъ единъ правиленъ методъ за работа – вземете сѫществителното име „любовь“ и го скланяйте въ всички падежни форми. Послѣ вземете глагола „любя“, спрегнете го въ всички врѣмена – настояще, минало и бѫдеще, въ всички числа – единствено и множествено. Правете тѣзи упражнения всѣки день. Казвате: „Ние обичаме Господа!“ Ако този Господь дойде на земята, първата ви работа е да му се оплачете, че хората не ви обичатъ, не ви разбиратъ и т.н. Е, какъ мислите, ще бѫде ли доволенъ Господь отъ това? Напротивъ, като дойде Господь, кажете му: „Господи, доволенъ съмъ, че ми даде различни условия въ живота, за да мога да науча закона на любовьта, доволенъ съмъ, че дойде, за да внесешъ въ мене любовьта!“

Вие седите, всѣки день отваряте старитѣ си тефтери и казвате: „Иванъ миналата година ми изяде 1000 лева, Драганъ, като бѣше на власть, ме обиди, еди кой си излъга“ и т.н. Всѣки день стари смѣтки прѣглеждате и минавате за културни хора! Посѣтете коя и да е часть отъ София или кой да е голѣмъ европейски градъ, ще видите, че всичко се е съсрѣдоточило къмъ едно: изиграване единъ другъ. Това не сѫ идейни хора, не сѫ културни хора! Малко сѫ хората, които мислятъ добро. Ученията мисли какъ да изнамѣри нѣкой отровенъ газъ, да се умъртвяватъ повече хора или какъ да прѣустроятъ орѫдията, да стрѣлятъ на по-далечни разстояния и т.н. Всичко се измисля все за прѣстѫпления. Ние трѣбва да кажемъ: „Стига вече, братя, сити сме на тѣзи изобретения!“ Всички изобретения да се превърнатъ на добро.

Ще кажете: „Ние ли да поправимъ свѣта?“ Ами нали вие го развалихте. Вие трѣбва да поправите това, което сте развалили. Знаятъ ли българитѣ, колко нѣща сѫ развалили тѣ въ свѣта? Какъ? Тѣзи нещастия, които сѫ имали и иматъ българитѣ, сѫ резултатъ на омразата, която хранятъ толкова години къмъ гърцитѣ. Тази омраза е, която е развалила много работи. Българинътъ има характеръ и сила, а гъркътъ – умъ и съ тѣзи си качества взаимно поддържали омразата и до днесъ. Четете историята, ще видите, че и днесъ се повтаря сѫщото. Не е омразата, обаче, която може да разрѣши такива важни обществени въпроси. Нѣкои хора казватъ: „Да бъдемъ националисти!“ И въ това не е разрѣшението на въпроса. Хората иматъ извѣстни интереси, но правилно е тѣзи интереси да бѫдатъ еднакви за всички. Цѣлото общество е единъ организъмъ, който има нужда отъ подкрѣпа на всички частни, външни сили. Сѫщото е и за човѣшкия организъмъ. Ако човѣкъ усилва единъ органъ или едно качество въ ущърбъ на друго нѣкое, съ това се създава извѣстна дисхармония. Слѣдователно, невидимиятъ свѣтъ не може да гледа спокойно на издигането на единъ народъ надъ другъ. И гърцитѣ сега ще изкупуватъ грѣховетѣ си.

И тъй, старото, върху което сега живѣете, ще се прѣвърне въ вода. Азъ ви говоря въ по-мека форма, но ако прочетете Петровото послание, той казва, че всичко ще мине прѣзъ огънь, всичко ще се стопи. Азъ ви говоря за вода, а Петъръ – за огънь. Онѣзи отъ васъ, у които е събудено висшето съзнание, които искатъ да живѣятъ като разумни сѫщества, нека заработятъ съ любовьта, нека склонятъ сѫществителното „любовь“ и спрягатъ глагола „любя“. Като се упражнявате така, прослѣдете хората около васъ, дали ставатъ по-добри или по-лоши. Но въ този законъ има извѣстни изключения, които се състоятъ въ слѣдното: като започнете да работите съ тѣзи думи, ще забѣлѣжите въ първо врѣме едно подобрение, послѣ едно влошаване, слѣдъ това по-голѣмо подобрение, което ще се смѣни съ още

по-голѣмо влошаване, пак подобрение, но още по-голѣмо, пакъ още по-голѣмо влошаване и слѣдъ редъ кризи, ще се дойде до едно здравословно състояние.

Онѣзи отъ васъ, които сѫ тръгнали въ този пѫть, казватъ: „Едно врѣме бѣхме спокойни, а сега сме много неспокойни.“ То е защото любовьта е реформирала сърцата ви, станали сте по-чувствителни и у васъ работи вече разумното Слово. Не се плашете, че нѣкога ще дойде и у васъ сиромашията. Казвамъ, нѣма сиромашия, но Богъ те е поставилъ въ това положение врѣменно, докато разберешъ своитѣ приятели. Когато си най-богатъ, тогава ще намѣришъ онзи свой неприятель, който иска да те убие. И тъй, които отъ васъ сѫ богати, нека се справятъ съ неприятелитѣ си, а които сѫ сиромаси – съ приятелитѣ си. Въ това се крие разрѣшаването на съврѣменнитѣ обществени проблеми. Сега всички хора въ Европа се справятъ съ своитѣ неприятели. Това е първата фаза. Въ църквитѣ, въ всички религиозни общества навсѣкѫдѣ хората се борятъ, защото иматъ неприятели. Единъ народъ съ другъ се бие, защото сѫ богати и като тъй виждатъ своитѣ врагове. До кога ще се борятъ? – Докато станатъ сиромаси. Като станатъ сиромаси, ще кажатъ: „Братя, стига сме се борили, може по другъ начинъ да живѣемъ!“ Може, може да се живѣе по другъ начинъ, но трѣбва вѣра.

Сегашнитѣ културни хора и еднитѣ и другитѣ отиватъ въ крайности въ живота. Онѣзи, които вѣрваха въ Бога, но не изпълниха волята Му, нищо не можаха да направятъ и онѣзи, които не вѣрваха въ Бога, а вършиха Неговата воля и тѣ не можаха да направятъ нѣщо, защото и онѣзи, които вѣрваха въ Бога, вършиха своята воля и онѣзи, които не вѣрваха въ Бога, пакъ вършиха своята воля. Азъ наричамъ и еднитѣ и другитѣ вѣрующи, но вѣрующи въ кого? – Вѣрующи въ себе си. По-голѣми безвѣрници отъ религиознитѣ хора въ този свѣтъ нѣма. По-голѣми безвѣрници отъ поповетѣ, свещеницитѣ, проповѣдницитѣ, браминитѣ – нѣма. По-голѣми безвѣрници отъ майкитѣ и бащитѣ въ този свѣтъ нѣма.

И днесъ всички болести, отъ които страда цѣлото човѣчество, сѫ изразъ на тази покварена мисъль, която е заела, обхванала цѣлия свѣтъ. Вие вѣрвате въ Бога, но тази вѣра не ви опрѣдѣля дѣ е този Господь сега. Нѣкои казватъ, че е горѣ на небето, други – че е у васъ вѫтрѣ. Че е горѣ, на небето, това зная, че е вѫтрѣ у васъ и това зная, но Той тамъ спи, чака да Му отворите, вие сте Го заключили. Господь хлопа, а вие казвате: „Господи, чакай да се понатъкмя малко, да се облека.“ Жената казва: „Господи, снощи имахъ неприятности съ мѫжа си, почакай малко!“ Мѫжътъ казва: „Господи, снощи имахъ неприятности съ жена си, почакай малко!“ Търговецътъ казва: „Господи, почакай малко да си прѣгледамъ старитѣ тефтери!“

Господь казва: „Нѣма чакане вече, срутете всичко отвънъ, жени, мѫже, търговци, свещеници, всички да станатъ на вода!“ Само така ще се оправи свѣта.

Моето желание е всички да станете на вода, да бѫдете чисти, кристални като нея, та като ви пие нѣкой, да каже: „Ето въ какво се състои живота!“ Тази вода да минава прѣзъ всички души, да ги мие, да ги подига. А днесъ се срѣщатъ хората и едни отъ други се плашатъ, мѫже се плашатъ отъ жени и обратно, търговецъ се плаши отъ търговецъ и т.н. Казватъ за нѣкого: „Не му вѣрвайте, той е крадецъ, лъжецъ“. Кажете си по-добрѣ тъй: „Да, приятелю и ти и азъ лъжемъ и крадемъ, но хайде и двамата да се поправимъ!“ Казвате: „Ние сме по-благородни отъ него“. Че ако ти си по-благороденъ, въ какво се състои твоето благородство? Ако Господь би ви изправилъ въ нѣкой кинематографъ да наблюдавате лентата на вашитѣ минали животи, знаете ли какво бихте видѣли? Ще видите най-ужаснитѣ картини, каквито досега никога не сте видѣли. Това е човѣшкия животъ. Той е смрадь и редица отъ прѣстѫпления.

Като ви говоря, нѣкои си казватъ: „Ние сме много добри, все ще уредимъ нѣкакъ тази работа.“ Не, нѣкакъ тази работа не се урежда, а трѣбва веднъжъ за винаги да турите закона на любовьта въ сърцата, въ душитѣ, въ умоветѣ и въ духа си, всичко да се изпълни отъ нея. Иде огъньтъ! Който нѣма въ себе си тази любовь, нищо нѣма да остане отъ него. Отъ европейскитѣ държави нѣма да остане нищо. Нѣма да мине много врѣме и ще провѣрите всичко това, което ви казвамъ. Само любовьта ще ви спаси. Думитѣ на пророка ще се чуятъ. Отъ плановетѣ на европейската политика нѣма да остане нищо, нека знаятъ това европейскитѣ дипломати. Отъ всички сегашни религии, църкви, нищо нѣма да остане. Камъкъ на камъкъ нѣма да остане. Любовьта ще съсипе всичко и послѣ ние наново ще градимъ. Сега стоятъ съврѣменнитѣ хора и казватъ: „Чакай.да се молимъ за орѫжието, за добрия изходъ на войната, за подобрение на материалното ни положение и т.н.“ Не може вече това, такава молитва не се приема. Онзи, който се нарича българинъ, трѣбва да има нѣщо Божествено въ себе си. Нѣма ли Божествено въ себе си, той е както го наричатъ гърцитѣ – дебела глава. И тъй, онзи, който нѣма любовь въ сърцето, душата, ума и духа си, той не е човѣкъ, той е калънъ-кефалия, човѣкъ на който главата не увира лесно.

Слушайте приятели, азъ другъ пѫть нѣма да ви говоря така. Ако ме послушате въ това, което ви говоря, печелите, работата върви добрѣ, ако не ме послушате, утрѣ на вода ще станете. Ще кажете: „Ние сме млади още!“ Да, но трѣбва всички вие, бащи, майки, да станете млади, чисти, красиви, като ангели, та като срѣщате хората да не ги убивате. Вие срѣщнете нѣкой

вашъ неприятель, застрѣляте го съ нѣкой шрапнелъ въ гърдитѣ, ударите го съ тупузъ въ главата и той ви казва слѣдъ всичко това: „Хайде, азъ съмъ съ васъ“. И ние сега дѣйствуваме съ тупузъ. Нѣма да пощадимъ никого отъ васъ. Да видите какъ ще гласувате съ насъ! Тупузъ ще има сега за всички мѫже и жени, братя и сестри, за всички народи, тъй е рѣшилъ невидимиятъ свѣтъ.

Сушата, която имате сега, е начало, прѣдсказание на това нѣщо. Нека хората видятъ, че невидимиятъ свѣтъ определя живота и събитията въ видимия свѣтъ. Отъ невидимия свѣтъ казватъ: „Дъждътъ е много за хората на земята, по-малко да имъ се дава.“ Азъ прѣдвиждамъ, че слѣдъ 2 години хората ще иматъ по 100 гр. хлѣбъ даждие, а слѣдъ 5 години – само по 10 грама. Не ви плаша съ това, но ви казвамъ какво ще донесе закона, който работи сега въ свѣта. Между хората трѣбва да заработи законътъ на любовьта, за да може всички заедно, общо да възприематъ благото, което иде. Всичката земя, жито, ябълки и други плодове, това е Божие, а трудътъ е нашъ, затова той трѣбва да се разпрѣдѣли така, че да бѫде пакъ общъ за всички. Този въпросъ ще се разрѣши чрѣзъ закона на любовьта. И тъй, трѣбва да разберете разумното слово. Искамъ всички да се заемете за работа. Ще кажете: „Ние сме малко на особено мнѣние.“ Оставете особеното мнѣние, направете опитъ.

Като се върнете въ кѫщи, сърцата ви ще затупатъ, ще си кажете: „Този човѣкъ говори много лоши работи, нѣмамъ миръ на сърцето си, защо отидохме да го слушаме?“ Азъ не искамъ да ви плаша, да ви качвамъ на бѣсилки, нито пъкъ съмъ палячо да ви забавлявамъ, но ви казвамъ да се върнете отъ пѫтя, по който вървите, защото ще ви изведе на лошъ край. Богъ и природата нѣма да измѣнятъ законитѣ си зарадъ васъ, а вие трѣбва да се справите съ тѣзи закони. Ако работите разумно, ще дойде и разумниятъ животъ у васъ, за да живѣете добрѣ. Който идва отъ сега нататъкъ при мене, нека прочете надписа, който ще поставя надъ вратата си и тогава да влѣзе. Надписътъ ще бѫде такъвъ: Този, който идва при мене съ двѣ лица, не го приемамъ. Второ: запитай се, живѣе ли любовьта въ сърцето, душата, ума и духа ти? Ако не е проникнала любовьта въ тебе, не те приемамъ. Искашъ да те лѣкувамъ, проникнала ли е любовьта въ тебе? – „Е, е, е…“ – Не, не казвай „е…е“, а кажи: „Богъ е любовь, любовьта е проникнала въ моето сърце, душа, умъ и духъ“. Ако е така, както казвашъ, ела, ще те излѣкувамъ. Гладенъ си, ще те нахраня пакъ по сѫщия законъ. Отъ кѫдѣ ще дойде яденето?

Между васъ има много страхливци, но азъ съмъ приготвилъ топуза си и за мѫже и за жени, ще свѣткамъ съ него, дѣто завърна, очитѣ ви ще светнатъ на четири. Не сте ме виждали какъ дигамъ топузъ, като Крали Марко.

Като ви ударя единъ пѫть съ топуза, ще кажете: „Любовьта живѣе въ сърцето, въ душата, въ ума и въ духа ми, познахъ Те Господи.“ Жената, за да изрази любовьта си, казва: „Дай милички, да те цѣлуна.“ Цѣлувката не е изразъ на любовь. На вода ще станешъ ти и мѫжътъ ти. Новото учение казва: „Нека разбератъ българитѣ, че пѫтятъ на спасението е само чрѣзъ абсолютната чистота въ живота имъ.“ Ако разбератъ учението, добрѣ, ако не го разбератъ, пакъ добрѣ. Вие, който ме слушате, ме разберете, направете опитъ върху това, което ви говоря. Това иска живия Христосъ, Когото азъ виждамъ. Азъ виждамъ Христосъ на бѣлъ конь, съ много свита, всички въорѫжени съ голѣми топузи. Когото ударятъ съ топузитѣ, ще поумнѣе. Ще кажете: „Ами Господь нали е любовь, защо удря съ топузи?“ Ами че топузътъ не е ли любовь?

Азъ не си правя илюзии и съмъ увѣренъ, че отъ васъ ще излѣзе нѣщо. Всѣки отъ васъ е работилъ, ако не сега, то въ миналото си, но помнете надписа ми. При мене да не влиза човѣкъ съ двѣ лица и не приемамъ този, у когото нѣма любовь. Ако дойде при мене човѣкъ съ двѣ лица, ще му светна съ боздугана, съ топуза си и втори пѫть нѣма да влѣзе. Приложете и вие за себе си сѫщия законъ. На вратата си турете сѫщия надписъ, че не приемате хора съ двѣ лица и хора, у които нѣма любовь. Дойдатъ ли такива при васъ, светнете имъ съ боздугана си. Светкайте по всички правила на любовьта.

Двама кърджалии отишли да продаватъ тютюнъ. Единиятъ казва на другаря си: „Хайде да се отбиемъ, да си наберемъ грозде, азъ зная български, ще разбера, като дойде нѣкой да ни види и улови. Като чуешъ, че нѣкой каже: “удари го„, бягай!“ Започнали да си бератъ грозде и по едно врѣме пѫдарьтъ ги съгледалъ, взелъ единъ голѣмъ прѫтъ и си казалъ: „Чакай да имъ светна азъ на тѣзи крадци!“ – „Ехъ, тази дума – светни му, не зная азъ, а само – удари го“, си казалъ болезнено кърджалията.

Въ любовьта има и „светни му“. Вие знаете само „удари го“, но има и „светни“. Като дойде въ любовьта тази фаза „светни му“, ще дойде и отварянето на очитѣ. Ако влѣземъ въ Божествения свѣтъ и вършимъ каквото си искаме, ще дойде пѫдарятъ и ще каже: „Светни на този!“ – „А, тукъ имало и свѣткане!“ Да, ще светнатъ на тогозъ, ще светнатъ на оногозъ, докато цѣлиятъ свѣтъ се обърне на чиста вода и се оправи.

Христосъ казва: „По-блаженъ е този, който пази и слуша Словото.“

И азъ бихъ желалъ да спазвате Словото и да бѫдете полезни на братята си. Бѫдете смѣли и рѣшителни и говорете само истината. Ако говорите за любовьта и тя изпълва само сърцето ви, говорете за любовьта на сърцето.

Ако любовьта изпълва само душата ви, говорете за любовьта на душата. Ако любовьта изпълва ума и духа ви, говорете за тази любовь. Изобщо, говорете само за тѣзи нѣща, които сте изпитали, а не говорете за нѣща, които не сте изпитали и прѣживѣли.

Това е дѣйствителното Слово, това е Великиятъ Духъ, това е Живиятъ Христосъ, Който изисква отъ всички ви Любовь, като носителка на Вѣчния животъ.

Бесѣда, държана на 10 априлъ 1921 година

1921_04_17 Огнената пещ
Издателска къща „Жануа-98“, 2002. 352 с. ISBN 954-9589-58-7.

ОГНЕНАТА ПЕЩЬ

„А тѣзи трима мѫже Седрахъ, Мисахъ и Авденаго, паднаха вързани всрѣдъ горещата огнена пещь.“ (Данаила, гл. 3, ст. 23)

Когато въ съврѣменното общество се даде нѣкое дине, банкетъ, всички гости се интересуватъ отъ динето и на трапезата най-важно е менюто. Всички разговори се съсрѣдоточаватъ все около това дине. Може да се говори за политика, за общественъ строй, за финансии, за това-онова, но прикритата цѣль е менюто, какъ ще бѫде сготвено, какъвъ ефектъ ще произведе върху благоутробието на присѫствуващитѣ. Само че тѣзи менюта сѫ отъ различно качество. Нѣкой пѫть има хубави динета, всичко е хубаво сготвено, има какво да се яде, а нѣкой пѫть се случва злѣ сготвено.

Въ прочетената глава срѣщаме повидимому единъ исторически разказъ, прѣдаденъ въ прѣносна, а не въ буквална смисъль. Трима мѫже имали убѣждения повече отъ религиозенъ, а не духовенъ характер, затова убѣжденията имъ не се схождали съ убѣжденията, вѣрванията, съ тогавашния строй, съ тогавашнитѣ нареждания. Вслѣдствие на това тѣзи мѫже били хвърлени въ огнената пещь за наказание. Ще кажете, че това е станало въ онѣзи варварски врѣмена. Не, и днесъ става, свѣтътъ не се измѣнилъ много. Ако днесъ нѣкой наруши основния законъ на държавата, може да се намѣри въ участъка, въ нѣкое подземие долу, може да се намѣри въ тази гореща огнена пещь. Така постѫпватъ не само съ този, който се е отклонилъ отъ другитѣ въ политическо отношение, но ако нѣкой отъ васъ е вѣрующъ и убѣжденията му не се съвпадатъ съ убѣжденията на неговитѣ събратя въ обществото и той ще се намѣри хвърленъ въ тази пещь. Всѣки може да ви хвърли въ пещьта. Мѫжъ може да хвърли жената и дѣцата си, жената може да хвърли мѫжа си въ пещьта, всички се пържатъ.

Азъ взимамъ това хвърляне въ много широка смисъль. Ако имате убѣждения, може да излѣзете отъ пещьта, ако нѣмате – ще останете. Нѣкоя красива мома може да бѫде хвърлена отъ момъкъ или някой момъкъ може да бѫде хвърленъ отъ нѣкоя мома. Навсѣкѫдѣ виждамъ хвърлени хора. Това е законъ на изпитания или както го наричаме ние „еволюция“, минаване отъ една фаза въ друга.

Задавамъ единъ философски въпросъ: не можеше ли съврѣменниятъ строй или всички строеве на миналитѣ и бѫдещитѣ вѣкове да се устроятъ

по другъ начинъ? Може и не може. Колкото е вѣрно едното, толкова и другото. Всичко това на половина зависи отъ насъ, наполовина зависи отъ причини извънъ насъ. Съ други думи: всичко въ природата не се обуславя отъ самата нея и всичко въ природата не се обуславя само отъ насъ, т.е. ние не сме единствения факторъ при разрѣшаването на този обширенъ въпросъ.

Ще задамъ другъ философски въпросъ: защо природата трѣбваше да ни постави на два крака, толкова непрактични сѫ тѣзи два крака? Казватъ, че човѣкътъ тъй билъ много добрѣ устроенъ. Не, сегашното устройство на човѣка не е толкова добро. При всѣко изгубване на равновѣсие, виждашъ тази машина ту изгубила нѣкое колело, ту нѣкоя спица. Виждашъ човѣкъ върви, изперчилъ се, замахалъ рѫцѣ, казвамъ си: чакай, колата ти не е още завършена, не е устроена, тъй добре.

Всички съврѣменни хора живѣятъ въ единъ хипнотически сънъ. Иматъ вѣрвания, но не знаятъ какви сѫ тѣзи вѣрвания; за бѫдещъ животъ говорятъ, тамъ не сѫ били; за Бога говорятъ, но никога не сѫ Го виждали; за любовь говорятъ, но тя отсѫствува; за ядене говорятъ, но никога не сѫ го вкусили. Това сѫ хора, които живеятъ като въ приказкитѣ на „1001 нощь“. Често хората казватъ: „Азъ съмъ нещастенъ!“ Ще бѫде смѣшно да не си нещастенъ, ако слѣдъ като заспишъ, сънувашъ царски палати, слуги, слугини, а като се събудишъ, виждашъ, че нѣма нищо. Разбира се, спалъ си. Така сѫ всички хора. Всѣки, който се пробуди отъ този сънь, това е пробуждане на съзнанието, т.е. пробуждане въ живота на еволюцията и всѣки, който се пробуди, става нещастенъ. Жена, като се пробуди, става нещастна; мѫжъ, като се пробуди, става нещастенъ; дѣца, като се пробудятъ, ставатъ нещастни; всички хора, като се пробудятъ, ставатъ нещастни, виждатъ, че работитѣ не сѫ тъй, както сѫ мислили. Какво да се прави, какъ да се постѫпи? Освободете се врѣменно отъ вашия личенъ животъ и разсъждавайте съ мене заедно. Сега въ вашия умъ стои мисъльта, че имате да плащате 100 полици, имате да плащате 100 000 лева. Това не сѫ живи левове, т.е. живи лъвове, това сѫ умрѣли. Да сѫ живи лъвове, разбирамъ, но да се боите отъ умрѣли лъвове! Гащитѣ ви треперятъ. Казвамъ, това сѫ лъвове на книга.

Слѣдователно, тази пещь, за която се говори въ стиха, е сегашната пещь, въ която се намиратъ хората. Самиятъ животъ е една пещь, т.е. индивидътъ се намира въ една горяща пещь. Нѣкой пѫть тази пещь е силно нажежена, както кога се пече хлѣбъ, а нѣкой пѫть – слабо, като въ нѣкоя пещь и тъй ви е приятно. Това е пещь. Има други сѫщества, които, като ги внесете при тази топлина, въ която вие живѣете, ще умратъ веднага. Има сѫщества пъкъ, които живѣятъ при по-температура отъ тази, при която вие живѣете

и ако влѣзете при тѣхъ, ще умрете. Сега, за да ме разберете, освободете се отъ вашитѣ 100 000 лева на книга. Прѣдставете си, че сте дѣца, че нѣмате да плащате никому, че сте свободни птички.

Ще кажете: „Ти искашъ да ни заблудишъ.“ Не, искамъ да ви освободя отъ вашитѣ заблуждения. Ще кажете: „Азъ съмъ жененъ.“ Да, жененъ на сънь. Утрѣ, като умрешъ, ще бѫдешъ ли жененъ? Утрѣ, като умрешъ, ще имашъ ли да плащашъ тѣзи пари, тѣзи полици? Питамъ, единъ день, като измратъ всички хора, кой на кого ще има да дава? Какъвъ е този моралъ? Дѣ е моралътъ? На кого има да даваме? Кой е кредиторътъ? Ще кажете: „Тъй е писано въ закона, тъй е писалъ Господь“. Казвамъ, дѣ е подписътъ на Господа, че тъй трѣбва да бѫде? Не трѣбва да фалшифицираме съ Името Божие, да казваме, че тъй Господь е казалъ. Истината е, че никога не е казалъ Господь тъй.

Съврѣменнитѣ хора най-малко говорятъ истината. Щомъ имашъ да взимашъ, ти говоришъ истината, но щомъ имашъ да давашъ, не ти отърва да говоришъ истината. Има два вида хора въ свѣта, които говорятъ истината: едни говорятъ истината за свой интересъ, да докажатъ, че иматъ да взиматъ, а другитѣ – пакъ въ свой интересъ, да докажатъ, че нѣматъ да даватъ. И еднитѣ и другитѣ говорятъ самата истина. Но ако кажете, че истината е абсолютна, то истина, която е абсолютна, нѣма нищо общо съ взимане-даване. Истината, това е едно състояние на човѣшката душа, която се намира въ абсолютенъ покой, която се намира въ хармония съ източника на живота. Истината само опрѣделя отношенията на човѣка къмъ Вѣчното. Когато снемемъ истината отъ нейната висота до обществения животъ и говоримъ, че това е истина, онова е истина, тази истина е наша. Азъ казвамъ: Тази истина изстина. Знаете какво значи това. Изстудилъ се нѣкой. Нашата истина е изстинала. Който има такава истина, той се изстудява и го хваща треска. Нѣкой казва: „Не струва да се говори истината.“ Казвамъ: да, не струва да се изстива. Нашата истина не е истина, измѣняшъ ударението ѝ.

Въ тѣзи трима младежи се забѣлѣзва характеръ. Защо авторътъ на тази драма взима трима души, а не единъ? Е, това е тайна на писателя. Нѣкой авторъ напише нѣкоя драма, въ която героятъ трѣбва да умре, а героинята да живѣе и еди-кой си да бѫде хвърленъ въ затвора, а другъ нѣкой освободенъ. Всичко на сцената става точно тъй, както иска авторътъ. Сега първиятъ баща на човѣчеството тъй е написалъ драмата, както днесъ се играе. Неговитѣ дѣца играятъ драмата на баща си. Ако ме запитате, защо става всичко така? Казвамъ, баща ви тъй написа и не можемъ да измѣнимъ написаното отъ Него. Нѣкой ще каже: „Господь написа това.“ Господь не е написалъ тази драма. Той съ такива глупости не се занимава, за Него има

по-умни работи. Кой вашъ баща написа тази драма? Да не мислите, че вашиятъ баща бѣше много благороденъ? Ще ви докажа, че и майка ви не бѣше много честна! Господь, като имаше голѣмо довѣрие къмъ тѣхъ, тури ги въ рая, но майка ви съблазни законитѣ, затова Господь ги изпѫди изъ рая. Баща ви, като излѣзе отъ рая, написа тази драма и каза: „Нека знае бѫдещото поколѣние, какъвъ съмъ билъ азъ, каква е била майка имъ, да знаятъ, че сме били герои, че сме могли да се противопоставяме на Бога!“

Въ цѣлия животъ на тѣзи трима младежи сѫ взимали участие тѣхниятъ умъ, сърце и воля; тѣхниятъ духъ, душа и тѣло. Като дойдемъ до първия прѣводъ, че човѣкъ има умъ, сърце и воля, всички го приематъ; като дойдемъ до втория прѣводъ, че човѣкъ има духъ, душа и тѣло, приематъ само тѣлото, а другитѣ два елемента ги отхвърлятъ. Единствениятъ култъ на човѣчеството, върху който се спиратъ, е тѣлото, а духътъ и душата оставатъ на небето. Казватъ: „На нашата земя духъ и душа нѣма!“ Прави сѫ хората, като казватъ, че нѣма духъ и душа. Сега вие ще дойдете пакъ до личния животъ, ще питате: „Какъ, нима нѣмаме духъ и душа?“ Азъ не се занимавамъ съ лични въпроси. Вижте какво е написалъ баща ви въ книгата, какъ трѣбва да се прѣдставлява. Виждали ли сте вашия духъ, виждали ли сте вашата душа? Не може да говоримъ за нѣща, които не сме виждали. Думата „веди“ значи, че трѣбва да говоримъ за нѣща, които сме видѣли. Понятията въ ума ви не трѣбва да бѫдатъ разбъркани, а да прѣдставляватъ една стройна, велика, необорима истина.

Споредъ мене, всѣки човѣкъ, който търси щастието извънъ себе си е Донъ Кихотъ. И тъй, ние съврѣменнитѣ хора мязаме на Донъ Кихота. Нѣкой пѫть мѫжътъ е Донъ Кихотъ, а жената Санчо Панчо, а нѣкога жената е Донъ Кихотъ, мѫжътъ – Санчо Панчо. Нѣма да се обиждате отъ това, защото азъ не ви считамъ за личности, а ви взимамъ като идейни хора. Азъ разглеждамъ живота на сцената, а не тъй, както е реалниятъ животъ. Азъ разглеждамъ драмата на вашия баща, затова нѣма да се обиждате, да мислите, че животътъ на сцената е вашъ животъ. Не, да се разберемъ. Трѣбва правилно мислене, правилно разбиране на живота. Всички трѣбва да се стремите къмъ това правилно разбиране. Сега не искамъ да критикуваме безпощадно нѣщата, а казвамъ, че нѣкои нѣща могатъ да бѫдатъ нѣкога истинни, а нѣкога неистинни.

Ще ви приведа единъ разказъ. Въ древностьта, въ едно царство се явилъ единъ красивъ момъкъ, толкова красивъ – единственъ по своята красота въ цѣлата държава. Всички заговорили за него, поети и поетки започнали да пишатъ за него, придворни, държавници взели да го заобикалятъ. Това се продължило 10 години, обаче, по едно врѣме започнали да говорятъ, че животътъ му не билъ тъй чистъ, имало тайнствени работи въ живота му.

Кои започнали да говорятъ за него? – Женитѣ. Мѫжетѣ се държали настрана, а женитѣ говорили, че неговата честность е съмнителна, че еди-коя си, еди-коя си била онещастливена отъ него. Дали го подъ сѫдъ, 40 моми се явили, които пострадали отъ него. Царьтъ рѣшилъ да го обезглавятъ. Прѣди да изпълнятъ присѫдата, той казалъ: „Не бързайте да ми отсѣчете главата, прѣди да ме съблѣчете голъ." Какво се оказва? – Този момъкъ билъ жена. Питамъ тогава: какъ ще опозори тѣзи моми, какъ ще имъ направи зло? Слѣдователно обвинението пада само по себе си. Сега въ вашата драма всички сте завели дѣло, че сте опорочени. Доста е да го съблѣчете голъ, за да видите, че никакво зло не ви е направилъ.

Въ тѣзи трима момци се забѣлязва характеръ да издържатъ единъ изпитъ. Изпитътъ може да бѫде нѣкой пѫть отъ политически характеръ, нѣкой пѫть отъ общественъ, нѣкой пѫть отъ религиозенъ, нѣкой пѫть отъ наученъ, а нѣкога и отъ сѣмеенъ характеръ, но каквото и да се случи, изпитътъ трѣбва да се издържи. Тѣзи момци казватъ на царя: „Ние не можемъ да се поклонимъ, на твоитѣ богове, на твоя образъ, ваша воля е, може да ни изгорите, за насъ е безразлично, ние ще останемъ твърди на убѣжденията си." Какъ мислите, мѫже или жени бѣха тѣзи трима момци? Тѣ минаватъ за мѫже, нали?

Азъ не искамъ да се впущамъ по-дълбоко да развивамъ тази драма, може да ви докажа фактически, че всички злоупотрѣбления, всички грѣхове, за които сега говорятъ хората, сѫ една велика илюзия въ тѣхнитѣ умове. Законътъ е такъвъ: никое сѫщество отвънъ васъ, било то човѣкъ или какво и да е друго, не е въ състояние да ви опорочи. Единствениятъ, който може да ви опорочи, това сте вие самиятъ. Когато вие сами се опорочите, тогава и всѣки другъ отвънка може да ви опорочи. Нѣкой казва: „Съблазниха ме", Не, ти самъ се съблазни.

Въ характера на тритѣ момци е за забѣлѣзване безстрашието, което проявяватъ. Кога човѣшкиятъ характеръ може да покаже безстрашие? – Само тогава, когато човѣшката душа и човѣшкото сърце е изпълнено съ любовь. Но съ каква любовь? – Не отъ картошки, разбира се. Само онзи, който е видѣлъ лицето на Бога, само онзи, който е видѣлъ видѣлината, която излиза отъ Неговото лице, само той разбира тази велика истина. Никой другъ! Докато не опитате тази велика истина, не говорете за нея! Търсете я, хлопайте, искайте я! Не играйте роля като онѣзи на сцената, да мислите, че сте царе, че сте намѣрили великата истина. Не сте я намѣрили. Който намѣри тази велика истина, ще бѫде като тѣзи момци, които хвърлили връзкитѣ си въ пещьта, веднага ги развързали и тръгнали. Слѣдователно, ако сте намѣрили тази велика истина и вашитѣ връзки ще паднатъ въ огъня, но ако не паднатъ, не сте я намѣрили. Ако вашиятъ духъ

остане здравъ, неопърленъ въ огъня, вие сте намѣрили истината.

Или и вие ще ми разправяте, като онзи малджия въ Провадийско. Единъ лѣтенъ день, взехъ дрехата си на ръка и се разхождамъ покрай нивитѣ. Вижда ме единъ човѣкъ отъ нивата и ми казва: „Чакай, господине, кѫдѣ отивашъ?“ – „Отивамъ да разглеждамъ природата.“ – „Не, виждашъ ми се да си малджия и азъ съмъ единъ отъ тѣхъ.“ Започна да ми разправя: „Азъ съмъ на пѫтъ да открия едно голѣмо богатство. Деветьтѣ знака намѣрихъ, остава да намѣря още единъ, послѣдния, може ли да ми помогнешъ? Този послѣденъ знакъ най-мѫчно се намира.“ Казвамъ: „Дѣйствително, приятелю, ти търсишъ своето богатство, но азъ моето отдавна съмъ го намѣрилъ, тъй че, ако искашъ, може да дойдешъ при мене.“ – „Намѣри ли го?“ – „Да.“ – „Е, тогава ти не си като мене диване.“ Да ви разтълкувамъ какво значи думата „диване“. Диване, диванъ значи човѣкъ, който стои правъ, нагорѣ и мисли много работи. Той казва: „Има още много работи да мисля, докато намѣря този послѣденъ знакъ.“

Послѣдниятъ знакъ е потрѣбенъ за вашата еволюция, потрѣбенъ е за вашата душа и за вашия умъ. Само така вие ще може да разрѣшите този великъ общественъ въпросъ, който се задава сега лично на всички пробудени души: да си легнете наново или да започнете новия животъ. Кой животъ е по-приятенъ, животътъ на съня или да се пробудите; животътъ на пиянството или трѣзвиятъ животъ? Сега пияницитѣ постоянно дигатъ пълни чаши: „Хайде за здравето на България! Нашитѣ побѣждаватъ. Хайде наздравица! Дай ми още едно кило!“ Послѣ се върнатъ, казватъ: „Ами, какъ стана тази работа?“ Ами че хора, който пиятъ, тъй става, всѣкога загубватъ. Въ едно общество, въ единъ народъ, само онѣзи хора, който работятъ на нивата, само хората, който горятъ въ нагорещената пещь, сѫ хора на дѣйствителното, на реалното; тѣ сѫ хората, който подигатъ човѣчеството. Когато имате пришки на ума, на сърцето и на волята си, това сѫ знакове, че сте работили. А при сегашния строй трѣбвало тѣлата ни отвънъ да бѫдатъ чисти, бѣли, да нѣмало никакви пришки, рѫцѣтѣ ни сѫщо да бѫдели здрави, безъ пришки, както сѫ били едно врѣме у римскитѣ патриции, постоянно ги намазвали, да не се пукатъ. И сега е така, пръститѣ украсяватъ съ пръстени, лицата покриватъ съ воали, да не почерняваме, да сме красиви. Не отказвамъ тази красота, но тя трѣбва да е вѫтрѣшна, красота на човѣшкия характеръ, на душата, да може да издържи единъ такъвъ изпитъ.

Ангелитѣ отгорѣ сѫ зрители, дали ще имате доблестьта да издържите този огънь или ще се съблѣчете. Тази пещь е създадена нарочно, за да ви изпитва. Питамъ ви: Ако въ държавата ви дойде единъ царь и издаде такъвъ законъ: всички жени да напуснатъ мѫжетѣ си и да се оженятъ за

други, а всѣка жена, която не напусне мѫжа си, въ пещь ще гори – колко отъ васъ женитѣ, ще останатъ съ мѫжетѣ си? Ще кажете: „Та ние таманъ това търсимъ, я!“ Ако другъ царь дойдеше и издадеше друга заповѣдь: всички мѫже да напуснатъ женитѣ си и онѣзи, който не ги напуснатъ – въ огъня! Колко мѫже ще останатъ съ женитѣ си? Мъжетѣ ще кажатъ: „Че ние това търсихме, я!“ Тогава женитѣ ще направятъ едно царско дине, ще кажатъ: „Господь да поживи този царь, че ни избави отъ мѫжетѣ ни!“ И мѫжетѣ ще дадатъ едно царско дине и ще кажатъ: „Господь да поживи този царь, че ни избави отъ женитѣ!“ Но съ такъвъ законъ животътъ не се урежда. Животътъ има дълбокъ вѫтрѣшенъ смисълъ. Въпросъ е кѫдѣ ще бѫдете вие слѣдъ 100 години и какво ще бѫде вашето положение. Важно е слѣдъ 100 години дали ще бѫдете нѣкакъвъ листъ или нѣкакъвъ цвѣтъ на това дърво или ще бѫдете долу да ви тъпчатъ.

Сега религиознитѣ хора, които проповѣдватъ учението, турятъ половината хора въ пѫкъла, а другата половина – въ рая. И наистина, животътъ е така: половината отъ хората сѫ въ ада, а половината – въ рая. Онѣзи, които ядатъ и пиятъ сѫ въ рая, а онѣзи, които гладуватъ сѫ въ пѫкъла. Това de factum е тъй, но такъвъ адъ Господь не е създалъ. Въ свѣта сѫществува единъ адъ, който хората сами сѫ създали. Той е адътъ, въ който живѣятъ души, които не сѫ издържали изпита си. Адътъ, това сѫ нашитѣ лоши потаени мисли, които търсятъ условия да се проявятъ. (Последното изречение е попълнено допълнително отъ стенографката.)

Тѣзи трима младежи заемаха едно високо обществено положение, но за своитѣ убѣждения трѣбваше да бъдатъ подложени на изпитъ. Царьтъ имъ каза: „Ако не се поклоните на този златенъ образъ, ще ви лиша отъ положението, което заемате и ще ви поставя въ една нагорещена пещь, отъ която никой не може да ви избави.“

Сега и ние сме въ този периодъ на Седраха, Мисаха и Авденаго. Този периодъ се повтаря и сега. Всички хора се хвърлятъ въ тази пещь. Ако ти не се поклонишъ на извѣстни мнѣния, системи, вѣрвания, ще отидешъ въ огнената пещь. Днесъ нѣма свобода. Свободата е привидно нѣщо. Всички хора днесъ се малтретиратъ и то какъ! По единъ законенъ начинъ. Хората турятъ законностьта като претекстъ на справедливость, но тази законность е законность само на изнасилване. На кого? – На благороднитѣ хора въ свѣта.

Да се повърнемъ да разгледаме живота лично, индивидуално, вѫтрѣшно. Ние сме de factum на земята. Ако днешниятъ ти животъ ти създаде страдания за хиляди животи, питамъ те – има ли резонъ да живѣешъ? Ако пъкъ сегашното ти отричане ти създаде щастие за хиляда години, не струва

ли да се самоотречешъ? Въ какво и въ кого седи щастието на човѣка? – То седи въ самия него. Това хубаво настроение, което имашъ въ своята душа, въ него е истинското ти щастие. Реално е това, което ние имаме за единъ даденъ моментъ въ нашето съзнание. Тамъ е истинското щастие. Този моментъ може да се прѣкѫсне може да сѫществува и хиляди години; като се прѣкѫсне, може и пакъ да се яви. Щастието всѣкога може да го имаме. Когато човѣкъ иска да рѣши единъ въпросъ, трѣбва да си каже: „Чакай да видя, какво е писано вѫтрѣ въ моята душа, да видя азъ, какво мисля върху този въпросъ." За да го рѣши, той трѣбва да се откаже отъ всѣка своя слабость, отъ всѣка обида и да мисли, като че ли за пръвъ пѫть дохожда на земята, че никой нищо не му е далъ, че никой нищо не му е направилъ, нито добро, нито зло. Само по такъвъ начинъ може да разрѣшимъ обществения въпросъ.

А сега, срѣщнемъ нѣкого, ухили ни се или ни се начумери. Питамъ, защо се ухилва, защо се начумерва? Минаватъ двама младежи, срѣщатъ една позната госпожица, поздравляватъ я, тя имъ се ухилва, заминаватъ си. Срѣщамъ други двама младежи, минава покрай тѣхъ позната госпожица, не я поздравляватъ. Тя се начумерва. Азъ прочитамъ цѣлата история. Казвамъ, и двѣтѣ госпожици сега спятъ, сънуватъ, едната е доволна, другата – недоволна. Едната, като се начумерва, показва прѣзрѣнието си къмъ тѣхъ, защото не я поздравили. Прѣдавамъ нейнитѣ думи, казва: „Диванета, ахмаци, нищо нѣматъ въ пипката си, пъкъ ми се наежили!" Това е вѫтрѣшенъ разговоръ при възмущенията ѝ. А другата госпожица, която е ухилва, казва: „Това сѫ отлични, благородни момци, тѣ иматъ образование, отъ високо произхождение сѫ, като тѣхъ въ София нѣма други." Азъ казвамъ, споредъ моитѣ схващания, момцитѣ, които поздравляватъ и тѣзи, които не поздравляватъ, сѫ подъ единъ и сѫщъ знаменателъ. А двѣтѣ моми сѫ много благородни, защото едната има доблестьта да изкаже своето възмущение, а другата – своята радость. Но заблуждението е тамъ, че тѣзи моми очакватъ двамата момци да ги направятъ щастливи. Не очаквайте своето щастие отъ никѫдѣ! Онзи, който се събудилъ, трѣбва да очаква щастието си отъ себе си. Здравъ ли си, имашъ ли красивъ умъ, здрава воля, чисто сърце, ти си щастливъ! Докато твоятъ умъ, твоето сърце и твоята воля е въ рамкитѣ си, ти си щастливъ, но излѣзатъ ли умътъ, сърцето и волята ти отъ рамкитѣ си, всички ще те подтикватъ, ще бъдешъ нещастенъ. Защо? Кой кого подтиква? Бѣдния човѣкъ всички го подтикватъ, а на богатия – шапка свалятъ. Защо? На бѣдния казватъ: „И ти си като мене, а отъ богатия има какво да се вземе."

Сега отъ васъ се иска смѣлость, като тази на тримата момци, да влѣзете въ огнената пещь. Смѣлость въ какво? – Смѣлость въ ума и мислитѣ, смѣлость въ сърцето и чувствата, смѣлость въ волята и дѣйствията, но не и смѣлость

въ прѣстѫпления. Прави мисли, прави чувствувания и прави дѣйствия се изискватъ отъ васъ. Вие, които ме слушате, направете единъ малъкъ опитъ, за да познаете до колко сте просветени. Постарайте се да отстраните дисхармонията, която сѫществува въ ума ви. Намалете 50% дисхармонията, която сѫществува въ домоветѣ ви, намалете 50% отъ онѣзи прѣпятствия, които имате въ обществото. Постарайте се да сторите това, упражнете волята си, безъ да разказвате това нѣкому. Ето едно условие, при което може да намѣрите истината. Истината е обоснована на чисто математически принципи.

Ще ви прочета нѣколко числа, които иматъ математически съотношения: 35, 57.9, 36.5, 29.5, 37, 32.5, 13, 19.4, 16, 15.4, 14.5, 80. Това сѫ живи числа, това е човѣкътъ. Други числа: 163, 47, 71, 36, 17, 16, 10, 9, 6, 9, 8. Е, какво разбрахте? Тъй, както ви прочетохъ тѣзи числа, това се нарича „джунгуръ-лунгуръ-пухъ“. Сега да изясня тѣзи числа. Числото 35 показва, че този човѣкъ е обиколилъ 35 пѫти слънцето. Ще кажете: „Обиколилъ слънцето, може ли да вѣрваме въ това?“ Че азъ мога да ви докажа. Ами земята като обиколи единъ пѫть около слънцето и вие обикаляте заедно съ нея. Значи, човѣкъ е обиколилъ 35 пѫти около слънцето. Човѣкъ, като обиколи 35 пѫти около слънцето, неговата глава обикаля 57 пѫти около своя центъръ. Намѣрете съотношението въ скоростьта между тѣзи двѣ числа, на 35:57, кое се движи по-бързо. Азъ бихъ прѣвелъ всички тѣзи числа по това съотношение и всѣки единъ органъ, който имаме на главата си, ще показва извѣстно движение. По формата на ушитѣ, на вѣждитѣ може да се изчисли математически отъ колко милиони години сѫ започнали да се създаватъ, докато се образува цѣлото тѣло. Слѣдователно, може да се изчисли, каква е енергията, която се употрѣбява вѫтрѣ въ това движение и т.н. Това съ отвлѣчени истини. Единъ день, когато дойдете до положение да ги разбирате, само тогава ще дойдете и до онова вѫтрѣшно разбиране, какъ да устроите живота си. А сега какво става? – Жената очаква на мѫжа си, той да работи, та единъ день да ѝ остави малка пенсия. Ами, ако тази държава утрѣ фалира, ами ако мѫжътъ ѝ не може да ѝ осигури една пенсия? Всичко това може да се видоизмѣни, въ този свѣтъ нищо не е абсолютно. Тогава на какво може да бѫде обоснованъ нашия животъ? Въ свѣта има единъ Божественъ законъ, който може да регулира отношенията на нѣщата. Този законъ е толкова великъ, че въ него нѣма никакво изключение. Животътъ на всички народи, на всички племена се движи по единъ опрѣдѣленъ математически законъ. Сега виждамъ, че всички народи единъ день ще стигнатъ къмъ цѣльта, която този законъ е опрѣдѣлилъ. И вие, съ всичкитѣ ваши недоразумѣния ще пристигнете до тази цѣль. Когато дойдете до тази цѣль, всички ще бѫдете събудени и нѣма да имате сегашнитѣ си тѣла. Нѣма да ходите по този начинъ, като сега, съ два крака, нито като животнитѣ съ четири крака, нито като птицитѣ ще хвъркате.

Като хора нѣма да се движите, като животни нѣма да ходите и като птици нѣма да хвъркате. Какво ще бѫдете тогава? Кажете ми, какъ се движи свѣтлината, съ два, съ четири крака или съ крилѣ? А отъ свѣтлината излизатъ всички живи сѫщества, които пропѫтуватъ цѣлото пространство. Всѣки лѫчъ отъ свѣтлината е едно живо сѫщество, което се протака отъ слънцето до крайния прѣдѣлъ, дѣто ще стигне. Като стигне до крайния прѣдѣлъ, започва да се свива и послѣ излиза втори лѫчъ. Ние виждаме, че лѫчитѣ сѫ живи сѫщества.

Ще кажете: „Какъ, може ли да бѫде това?" Да, но вие виждате ли какво нѣщо е животътъ? Единственото нѣщо, върху което нѣма споръ, то е живота. философитѣ спорятъ върху всички въпроси, но дойде ли до живота, почти всички го схващатъ еднакво. Животътъ подразбира всички онѣзи благоприятни условия, които може да се дадатъ за изразъ на нашия умъ, на нашето сърце и на нашата воля. Слѣдователно, въ насъ трѣбва да се създаде една жива вѣра по отношение на самата реалность, да не мислимъ, че реалното е нѣщо отвлѣчено. Богъ е най-голѣмата реалность. Той е невидимъ, защото ние сме Го направили невидимъ. Защо? – Защото ние се движимъ по противоположна посока. Затова съврѣменнитѣ философи казватъ: „Бога никой никога не Го е видѣлъ." И прави сѫ, защото човѣкъ не може да види Бога безъ свѣтлина. Той е сѫщинската свѣтлина, нѣма какво да виждаме. Видѣното не може да се види. Самата свѣтлина не може да се види. Това, което разкрива свѣтлината, не може да се види. Самата мѣрка, съ която мѣрите реалностьта, не може да се мѣри. Единицата, съ която искате да мѣрите всички единици, не се мѣри. Богъ е Невидимъ. Значи, Той е единица, съ която измѣрвате всички други нѣща. Речете ли да Го измѣрвате, ще изгубите всички други съотношения. Вашата идея, че Богъ е Невидимъ, потвърждавате съ мисъльта: „Ние сме грѣшни, затова не можемъ да Го видимъ." Не затова не можете да Го видите, но Богъ е реаленъ самъ по себе си, не може да се мѣри.

Казвате: „Ами сега, като любя, това дали е реално?" Обичашъ едного, обичашъ другиго, питашъ това дали е любовь? Е, че какво нѣщо е любовьта, я ми кажете? При любовьта има едно малко повишение на температурата. Прѣмѣрете врата на нѣкоя мома, която не люби и после прѣмѣрете врата ѝ когато люби, непрѣменно ще има. едно увеличение поне съ 1 мм. Сѫщо и рѫцѣтѣ ѝ ще бѫдатъ увеличени поне съ 1 мм. При любовьта всѣкога има едно увеличение. И тъй, това увеличение наричаме любовь. Ако нѣма никакво увеличение въ организма, нѣма никаква любовь. Казвате: „Еди кой си е религиозенъ човѣкъ." Прѣмѣрете врата, рѫцѣтѣ му и ако има поне 1 мм увеличение, той е религиозенъ човѣкъ, въ него има религия. – „Той е политически дѣецъ." – Прѣмѣрете врата и рѫцѣтѣ му, вижте има ли увеличение. Това може да се прѣмѣри,

математически да се изчисли.

А сега казватъ, че еди кой си билъ общественъ дѣецъ, направилъ толкова добрини на България. Бошъ-лафъ, направилъ добрини! Петь принесълъ, сто занесълъ. Това сѫ се добродѣтели! Едно врѣме толкова направилъ! Не. Въ нашето сърце вѫтрѣ всѣкога трѣбва да има една коренна промѣна, да има едно рационално число. Вие всѣкога се опровергавате. Ти казвашъ: „Азъ съмъ рѣшилъ да живѣя единъ чистъ, благочестивъ животъ, да служа на Бога.“ Слѣдния день ти дойдатъ прѣпятствия, турятъ те въ пещьта, ти отлагашъ и казвашъ: „Днесъ не му е врѣмето за това.“ Да, ти си отъ прибързанитѣ. Онѣзи, които сѫ прибързано родени, умиратъ, но и онѣзи, които не сѫ отъ прибързанитѣ и тѣ умиратъ. Само, които се раждатъ на врѣме, тѣ не умиратъ. Слѣдователно, въ нашето сърце трѣбва да има една коренна промѣна. Нашата любовь не трѣбва да бѫде като вѣтъра промѣнлива, но да има въ нея нѣщо трайно, непромѣнливо.

Хвърлили тримата младежи въ огнената пещь, но виждатъ едно четвърто лице. Царьтъ казва: „Нали бѣха само трима?“ Да, четвъртото лице, това единиятъ милиметъръ, съ който сѫ пораснали. Я ги извадете да кажатъ какво има – тукъ има една реалность! Кѫдѣ е вашата реалность? Когато азъ говоря, често взимате моитѣ думи и ги прѣвръщате, но и това нищо не значи. Азъ зная обратния законъ. Когато моята истина се прѣвърне въ отрицателна величина, тогава азъ взимамъ още една величина съ минусъ, та отъ тѣзи двѣ отрицателни величини да се получи една положителна.

Слѣдователно, когато единъ човѣкъ ви обиди, той прѣвръща вашата величина отъ положителна въ отрицателна. Тогава прѣвърнете тази истина, турете още една величина съ минусъ, кажете: „Заслужавамъ си това!“ Съберете тѣзи два минуса, ще получите плюсъ. Въ какво стои тази заслуга? Ще си кажешъ: „Сега ще намѣря онази велика истина, съ която хората нѣма да ме упрѣкватъ.“ Кога упрѣкватъ една жена? – Когато нѣма мѫжъ. Като има мѫжъ, никой не ще я упрѣква. Когато нѣмашъ истина, всички те упрѣкватъ, но когато имашъ истина, никой не те упрѣква. Слѣдователно, когато Господь дойде да живѣе у насъ, никой не може да ни упрѣкне. Ето защо ние трѣбва да се приближимъ, да намѣримъ този нашъ Господь.

Казвате: „Азъ съмъ опиталъ Този Господь, Той ми е помагалъ!“ Вие увѣрени ли сте, че този Господь ви е помогналъ? Утрѣ може да се разколебаете въ вашето вѣрване. Нѣкои отъ васъ вѣрватъ повече въ мене, отколкото въ Господа. Казвате: „Тъй казва Господинъ Дѫновъ.“ Утрѣ хората ще кажатъ: „Той лъже!“ – „Да, че и ние тъй мислихме!“ Така бѣше и съ Христа. Съ финикови вейки го посрѣщаха, викаха: „Осанна въ

вишнихъ!“ Слѣдъ три дни викаха: „Разпни го, долу, на кръста!“ Това не сѫ убѣждения, това не сѫ религиозни течения! Докато всички обществени дѣйци, докато всички религиозни хора мислятъ както днесъ, ще се играе само на сцената, ще има опозорявания, тъй е писалъ вашиятъ баща.

И тъй, характерното за тѣзи трима младежи е смѣлостьта имъ да влѣзатъ въ нагорещената пещь. Слѣдователно и вие сега имате изпита, влѣзте въ пещьта, изчистете се, за да дойде четвъртиятъ. Кой е четвъртия? Той е единия милиметъръ, съ който сте порасли. Не, безъ никакъвъ страхъ, безъ какво и да е движение отвънъ, а достатъчно е едно движение вѫтрѣ въ душата ви. Като видите една красива жена, ухилвате се, а като видите нѣкоя грозна – недоволни сте. Жената, това е душата, а не е външната форма, която виждате. Вие казвате за нѣкого: „Какъ си погрознѣлъ!“ – Че азъ всѣки день си мѣня лицето! Нѣкой пѫть казвате за мене: „Колко е лошъ!“ – Азъ съмъ нито добъръ, нито лошъ. Нѣкой пѫтъ, като ме поздравите, ухилвам се, а като не ме поздравите, начумервамъ се. Това сѫ моментални промѣни, които ставатъ въ човѣшкия характеръ. Не сѫдете за човѣшкия характеръ само по едни мимолѣтни промѣни. Човѣкъ се познава само тогава, когато неговата душа се събуди, когато започне да мисли за Господа тъй, че като Го намѣри, да може да рѣшава велики задачи въ обществото, да може да помага на себе си и на своитѣ близки.

Питамъ ви: като ме слушате отъ толкова години, какво сте научили? Много нѣщо сте научили, но като онзи малджия, деветь знака сте намѣрили, но послѣдния не сте намѣрили. Ще кажете: „Да прочетемъ нѣщо отъ еди кого си!“ Да, но това едното никѫдѣ не е писано, нито въ библията, никѫдѣ, дѣ ще го намѣрите тогава? Ще дойдете въ моята стая, аз съмъ го намѣрилъ, ще ви кажа, дѣ можете и вие да го намѣрите. На кого ще кажа? – Само на онзи, който се отказалъ отъ всичко въ свѣта. Прѣстанете да мислите за всѣкаква обида, мислете, че идете за пръвъ пѫть на земята и че имате най-добро разположение къмъ всички хора. На такъвъ човѣкъ ще кажа тъй: (Учительтъ написва съ пръстъ въ въздуха нѣкаква формула, нѣкакви знакове.) Секретътъ ви дадохъ.

Знаете ли, на какво мяза това? Ще ви приведа единъ анекдотъ за говорене съ рѫцѣ, съ пръсти. Въ Индия живѣлъ единъ великъ философъ, който намѣрилъ най-послѣ единъ простъ човѣкъ, съ когото могълъ да се разговаря. Философътъ показалъ единия си пръстъ, простиятъ човѣкъ му показалъ двата си пръста. Философътъ показалъ петьтѣ си пръста, обърнати надолу, простиятъ човѣкъ показалъ своитѣ петь пръста, но въ противоположна посока. Питатъ философа: „Какво разбрахте отъ разговора?“ Философътъ отговаря: „Азъ му казвамъ, че само единъ царь има въ свѣта, а простиятъ отговаря, че сѫ двама – Богъ и царьтъ на земята.

Азъ му казвамъ, че ще вали изобиленъ, благодатенъ дъждъ, а той ми отговаря, че всички трѣви и растения ще поникнатъ отъ него.“ Запитватъ простия човѣкъ, какво е разбралъ отъ разговора. Той казва: „философътъ ми каза, че ще ми извади едното око, но азъ му отговорихъ, че ще му извадя и двѣтѣ. Той ми каза, че ще дойде насрѣща ми съ петь души, но аз му отговорихъ, че съ сѫщо толкова души и азъ ще излѣза срѣщу него.“ Опасенъ е този езикъ на прѣдполагаемитѣ числа! Този знакъ вие ще може да го разберете само по единъ начинъ, а именно – когато се освободите отъ всѣка частна собственость, отъ всѣка омраза, отъ всички пороци и да мислите, че за пръвъ пѫть идвате на земята.

И тъй, дѣйствителното, реалното, това е тази висша *Любовь*, която нѣма нищо общо съ сегашнитѣ ваши чувства и разположения. Тази висша реална *Любовь* се познава по това, че когато тя се докосне до единъ глупавъ човѣкъ, той поумнѣва и мѫдрецъ става; когато тя се докосне до единъ мъртъвъ човѣкъ, той възкръсва и оживѣва; когато тя се докосне до нѣкой прокаженъ човѣкъ, проказата веднага изчезва; когато тя се докосне до нѣкое наранено, обезкуражено сърце, то веднага се прѣражда. Тя прави чудеса. Тя е велика, могѫща и до каквото се докосне, твори, създава. Тази наука за великата *Любовь* заслужава да се изучава. Всички знания на съврѣменната наука отъ 8000 години до сега, събрани заедно, въ своя резултатъ, въ своя ефектъ, не струватъ даже и колкото едно махване на тази велика *Любовь*.

Слѣдователно, има какво да учимъ и азъ ви казвамъ, че отъ сега нататъкъ има да учите много. Вие сте се пробудили вече. Бѫдете смѣли и не се поддавайте на никакви съмнѣния отъ каква и да е страна! Каквото и да ви казватъ другитѣ, бѫдете вѣрни на вашитѣ сърца, умове и воля, бѫдете вѣрни на вашия духъ и душа. Това е първиятъ принципъ. Вѣрни *ли* сте на себе си, ще бѫдете вѣрни на всички; не сте *ли* вѣрни на себе си, никому не можете да бѫдете вѣрни. Нѣкой казва: „Ти трѣбва да ми бѫдешъ вѣренъ!“ Азъ прилагамъ това правило другояче. На въпроса – вѣренъ *ли* ще ми бъдешъ, азъ казвамъ: „Ти вѣренъ *ли* си на твоето сърце, умъ и воля, вѣренъ *ли* си на твоя духъ и душа?“ – „Да.“ – „Тогава дай си рѫката и на мене вѣренъ ще бѫдешъ.“ А ако каже: „А…а…а…“, така и азъ ще отговоря. Това не е философия – „ако, прочее и т.н.“, това у насъ го нѣма.

Нѣкой господинъ пише писмо на нѣкоя госпожица. Напише нѣколко реда, многоточие постави. Продължи, напише още нѣколко реда, пакъ многоточие. Тѣзи многоточия сѫ ирационални величини. Този господинъ борави съ много неизвѣстни величини. Казвамъ, приятелю, трѣбва да прѣобърнешъ тѣзи числа! – „Между насъ трябва да се възстановятъ тези отношения.“ – „Да, разбирамъ.“ Жената пише писмо: два реда написано,

многоточие, два реда написано, пакъ многоточие. Прѣвеждамъ: „Дѣйствително ти си много ученъ човѣкъ, но си обикновенъ чиновникъ, съ малка заплата“, многоточие. Многоточието значи: азъ съмъ дама отъ високо обществено положение, ти не можешъ да поддържашъ моитѣ изисквания. Спира се той, мисли, какво иска да каже тя съ многоточието. Казвамъ, много проста работа! Точкитѣ сѫ пари, златни колелца, но не български пари, а английски или американски долари, Казватъ: „Отлична любовь, много се обичатъ тѣзи двама.“ Не, погледнете писмата имъ, ще видите колко многоточие има. Всички онѣзи, които се женятъ съ многоточие, свършватъ пакъ съ многоточие. Ще се жените тъй, че никакви многоточия да не влизатъ въ писмата ви. „Ако“ и „прочие“ ще ги изхвърлите. Рѣчьта ви ще бѫде много опрѣдѣлена. Ще кажете тъй: „Азъ ще ти бѫда вѣренъ тъй, както съмъ вѣренъ на своя умъ, сърце и воля, както съмъ вѣренъ на своя духъ и душа. Дайте рѫката си!“ Това е характеръ. Ако и да не ни избави нашиятъ Богъ, ние сме готови да жертвуваме за Него всичко!

Тѣзи трима младежи сѫ разбирали истината и затова този четвъртиятъ слѣзе между тѣхъ, за да види какво става. Тѣзи младежи сѫ били дѣвствени души, три ангела възвишени, въплотени, но нито като мѫже, нито като жени и дошли врѣменно на земята.

И тъй, вашиятъ четвърти ангелъ слѣзълъ ли е при васъ? Това е въпросъ. Вие казвате: „Чакайте да видимъ, какво ще каже още!“ Азъ ви казахъ една отъ великитѣ истини въ свѣта. Но казвате: „Чакайте!“ Нѣма чакане. Онзи, който тръгва на пѫть, казва ли на трена: чакай? Когато учительтъ прѣподава, ученицитѣ трѣбва да иматъ приготвени тетрадки, да не казватъ на учителя си: „Чакайте, учителю да извадимъ тетрадкитѣ си!“ Петь минути по-рано трѣбва да бѫдешъ на мѣстото си. Слънцето нѣма да ни чака.

Сега се освободете отъ всичко, което ви спъва, защото виждамъ въ умоветѣ и сърцата ви толкова криви, изопачени вѣрвания, та понѣкога се чудя, по какъвъ начинъ, съ какви срѣдства, съ какъвъ маркучъ да ги изчистя отъ вѫтрѣ. Че вие ще се изчистите, че ще минете прѣзъ огъня, че ще ви паднатъ връзкитѣ, въ това нѣмамъ никакво съмнѣние, азъ това го зная, но защо трѣбватъ още излишни страдания? Турете си задача да разрѣшите въпроса: бихте ли издържали изпита на тритѣ момци? Не бързайте да кажете: „Че азъ ви обичамъ“, не казвайте и на себе си. Любовьта не бърза, тя не говори, тя казва и върши. Нѣкой като каже: „Азъ те обичамъ“, питамъ го: „Готовъ ли си да дадешъ всичко?“ – „А…а…а“ Тогава нѣма защо или всичко или нищо. Този, който търси любовьта, трѣбва всичко, абсолютно всичко да даде.

И тъй, ще влѣзете въ хармония съ цѣлото битие. Вие трѣбва да ударите единъ ножъ, да се освободите отъ всички стари вѣрвания и да кажете: „Всичко на ново!“ Да не казвате, че се гнусите отъ своето минало, но ще се върнете въ него и ще благодарите на всички онѣзи страдания, които сѫ ви сполетѣли. Да цѣлунете рѫка на онзи, който ви е мушналъ съ ножъ, да цѣлунете рѫка на онзи, който ви е вземалъ паритѣ. Онзи, който ви е мушналъ съ ножъ, за да ви изтече кръвьта, той е направилъ това, за да не извършите едно велико прѣстѫпление. Онзи, който ви е обралъ, освободилъ ви е отъ развратъ.

Ще свърша бесѣдата си съ единъ разказъ. Въ древностьта единъ богатъ търговецъ ималъ двѣ малки дѣца – момче и момиче, които оставялъ подъ покровителството на единъ свой слуга, у когото ималъ пълно довѣрие. При това пълно довѣрие на своя слуга, той умира. Обаче, слѣдъ смъртьта на господаря си, слугата намисля да лиши наслѣдницитѣ отъ богатството, затова продалъ и сестрата и брата роби. Слѣдъ дълги скитания на тѣзи дѣца, слѣдъ редица страдания, които минали и за тѣхъ се усмихва щастието. Сестрата пораснала, станала много красива мома и за нея се оженва царския синъ на едно съсѣдно царство и тя става царица. Братътъ пъкъ, слѣдъ дълги лутания, успѣлъ да заеме много високо положение въ държавата. Царятъ на тази държава воювалъ съ съсѣдния, дѣто живѣлъ тѣхниятъ прѣдишенъ слуга и завладѣлъ царството му. Синътъ на търговеца рѣшилъ да иска смѣтка отъ тѣхния благодѣтель слуга и се заема да го намѣри въ царството. Започва да го търси и го намира, живѣлъ богато, оженилъ се и си ималъ петь дъщери и петь сина. Сестрата, като се научила отъ брата си за положението на тѣхния бившъ слуга – благодѣтель, разправя цѣлата история на мѫжа си и рѣшаватъ да го накажатъ по единъ изкусенъ начинъ. Започватъ да прилагатъ правилото. Току-що се свършила войната, на този търговецъ се изгубва едната дъщеря, послѣ единия синъ, слѣдъ това втората, третата, четвъртата, петата дъщеря, по сѫщия начинъ изгубва и останалитѣ четири сина – отвлѣкли ги далечъ отъ царството. Слѣдъ това започватъ да се запалватъ ту имѣнията му, нивитѣ, кѫщитѣ, ту умиратъ воловетѣ му, докато единъ день остава съвсѣмъ самъ, обеднѣлъ и си казва: „Защо Господь ми даде толкова наказания?“ Най-послѣ дохожда му мисъльта: „Да, това ми дойде, защото направихъ голѣмо прѣстѫпление, продадохъ дѣцата на своя господарь.“

Ще кажете: „Това е една повѣсть.“ Да, но това става всѣки день въ живота. Питамъ ви сега: не мислите ли, че сте продали сина и дъщерята на вашия господарь? Дѣ е вашиятъ духъ, дѣ е вашата душа, не сте ли ги продали? Казва се: „Какво се ползувамъ, ако спечеля цѣлъ свѣтъ, а изгубя душата си?“ Страданията постоянно реформиратъ човѣка, въ него се събужда това

висше съзнание, докато най-послѣ тѣ му се откриватъ и той рѣшава да живѣе единъ чистъ животъ. Всичко това, което става сега, се дължи на нашитѣ дѣца, които сѫ отишли горѣ на небето и ни пращатъ наказанията. Кажете ми, кой е онзи слуга, онзи мѫжъ, онази жена, онзи господарь, който да не е изневѣрилъ на Бога? И то не само въ единъ моментъ, но откакъ се е родилъ той на земята, билъ ли е честенъ въ свѣта къмъ своя Богъ? Слѣдователно, на всички ви прѣпорѫчвамъ да турите на главата си вретище и да живѣете чистъ, духовенъ животъ. Казвате: „Ние сме отъ високо произхождение, ние сме оскърбени отъ сърби и гърци.“ Всички сте прѣстѫпни, всички народи съ своитѣ проповѣдници, свещенници, съ всички мѫже и жени, затова всички трѣбва да се върнете къмъ Бога и да кажете: „Господи, ние сме извършили толкова прѣстѫпления къмъ тебе!“ Вретище сега на всички ви, всички на покаяние, а не този да колимъ, онзи да колимъ! Покаяние не само за единъ, а за всички! Отъ всички богове трѣбва да се откажете и да заживѣете съ новото разбиране на великата любовь. А сега какво правятъ? – Елате да станемъ православни, да имаме ново учение. Да туримъ коренно ножа на старото и да кажемъ: „Всичко или нищо!“ Сега ме гледате и казвате: „Чакайте условия!“ Какви ще бѫдатъ условията? Утрѣ ще дойдатъ червейчетата и ще изядатъ всичко отъ васъ.

А сега като ви наричатъ гърцитѣ „дебелоглави“, не може ли вашата глава да изтънѣе? Като ме слушате, нѣкои отъ васъ се понаскърбяватъ малко, поначумерятъ се, казватъ: „Прѣкали го!“ Ами вие не сте ли прѣкалили? Ако имате единъ приятель, който ви казва истината, това съмъ азъ. Показвамъ ви единъ пѫть, който може да слѣдвате. Да забравимъ всичко минало, да цѣлунемъ онѣзи рѫцѣ, който сѫ ни причинили най-голѣмитѣ страдания, да признаемъ всичко и да туримъ добродѣтелитѣ, съ тѣхъ да заживѣемъ.

Питамъ ви сега: има ли хармония между васъ? Дѣ е тя? Въ православната църква я нѣма, въ евангелската сѫщо, въ будическата – сѫщо, въ новото учение – сѫщо. Тукъ идатъ нѣкои, но съ стария си багажъ. Не приемаме такива. Старото, ако влѣзе, ще иска да му се слугува. Ние искаме да живѣемъ въ името на тази Велика Любовь и като ви кажа, че ви обичамъ, да знаете, че това е обичь. И като ви кажа, че ще изпълня това, което ви обѣщавамъ, да знаете, че ще го изпълня точно тъй, както съмъ обѣщалъ. Ще кажете: „Нѣма условия.“ За нашитѣ връзки всѣкога има условия. Не че това иска Господь. Той е тъй спокоенъ, гледа на васъ и казва: „Моитѣ дѣца спятъ, лошъ сънъ сънуватъ.“ Спи нѣкой пъть дѣтето и въ съня си вика: „А…а…“, не спи спокойно. – „Какво има, мама?“ – „Нѣщо много лошо сънувахъ.“ – „Какво, мама?“ – „Гониха ме.“ – „Нѣма нищо, сънь е това.“ На другия день майката казва: „Снощи на моето дѣте безъ малко щѣше да му

излѣзе ума, лошъ сънь сънувало“. А, лошъ сънь! И азъ ви казвамъ сега: „Нѣма нищо, мама, нѣма нищо, това е сънъ, нѣма нищо дѣйствително.“ Спятъ, казва Господь, моитѣ дѣца и лоши сънища виждатъ. Казано е въ Писанието, че въ послѣднитѣ дни ще пророкуватъ.

Бихъ желалъ вие да пророкувате и видѣния да имате тъй да заговори у васъ любовьта. Любовьта още не е дошла. Не мислете, че искамъ да ви обезсърчавамъ, но ви казвамъ, че веднъжъ за винаги трѣбва да туримъ кръстъ на миналото, не да го забравимъ, а да кажемъ: „Въ името на любовьта, започвамъ другата часть на живота си и колкото сме били лоши, толкова ще бѫдемъ добри, въ името на тази Любовь ще градимъ и съграждаме, ще дадемъ рѫка на всички.“ По цѣлъ свѣтъ да се носи това живо слово! Този Господь, за когото съмъ ви проповѣдвалъ, е особенъ Господь, Неговиятъ гласъ никога не сте чули, Неговото лице никога не сте видели. Той не живѣе въ църкви, нито въ Ерусалимъ, за пръвъ пѫть Той слиза отъ своитѣ жилища къмъ васъ и затова ви казвамъ да се обърнете къмъ Него. Къмъ Бога се обърнете, а не къмъ мене. Това е заблуждение. Не вѣрвайте абсолютно въ никой човѣкъ, въ никого. Ето една истина. Нѣкои казватъ, че трѣбвало да вѣрватъ въ мене. Не вѣрвайте абсолютно въ никого, това не е за обида. И въ васъ не вѣрвайте и въ мене не вѣрвайте. Като казвамъ това, не значи, че въ нищо да нѣмате вѣра, но въ какво да вѣрвате? – Вѣрвайте въ тази любовь, която урежда всичко изведнъжъ. Това е великото, то е мощното. Азъ бихъ желалъ всички да станатъ невѣрници. Е, тогава? – Ще ликвидираме. Ще вѣрваме въ какво? – Въ любовьта, въ онази единица, която измѣня всички други величини, която дава смисъль на новия животъ, която съставя ново понятие за Бога. Сега изхвърлете навънъ всички философи, който сѫ говорили за Бога и кажете: „Искаме да видимъ Този Господь, Който за пръвъ пѫть иде сега въ свѣта, искаме тъй да Го видимъ, че да имаме едно истинско понятие за Него, да нѣма никакви посрѣдници!“ Знаете ли за кого се отнася това? – За онѣзи, който се отказватъ отъ своята частна собственость, който се отказали от своето минало, а не и за тѣзи, който казватъ: „Чакай да си помислимъ.“

И тъй, върнете се у дома си и поставете въ ума си Седраха, Мисаха и Авденаго. Началнитѣ букви на тѣзи имена сѫ: С, М и А. Каква французка дума бихте съставили от тѣзи букви? – C’est moi. (това съмъ азъ) На български азъ бихъ образувалъ думата „сѣмена“. Е, на кой Господь искате да служите сега? Вие ще ми кажете: „Ние вѣрваме въ Господа Исуса Христа, който прѣди 2000 години бѣше слѣзълъ на земята и бѣше разпнатъ на кръстъ, вѣрваме въ Неговата кръвь“. Хубаво, радвамъ се. Дѣ сѫ плодоветѣ на този вашъ Христосъ, Който бѣше разпнатъ зарадъ васъ, казваше: „Прости ги Господи, защото тѣ не знаятъ какво правятъ, не имъ считай това за грѣхъ!“ Дѣ сѫ тѣзи европейски народи, послѣдователи на

Христа, казаха ли и тѣ това нѣщо отъ кръста? Вѣрующитѣ казаха ли това нѣщо? Свещеницитѣ казаха ли това? А сега се събиратъ на конференции, дано уредятъ работитѣ. Не, съ лъжи този свѣтъ не може да се оправи. Единъ день ще ви държа една бесѣда, въ която математически ще ви докажа, защо свѣтътъ съ лъжи не може да се оправи. Ще ви докажа, каква величина е лъжата и какъ се образувала тази величина.

Върнете се въ васъ, тамъ, въ вашата душа вѫтрѣ има единъ животъ, който още не е бутнатъ, за който още нищо не знаете. Върнете се въ себе си и започнете този новъ животъ. Върнете се у дома си, заработете и нищо не говорете. Този новъ животъ ще произведе едно потресающе дѣйствие върху васъ. Нѣма да ви подлуди, но ще ви направи герои. Тази сила, която ще дойде у васъ, ще бѫде въ състояние да трансформира всички условия, въ който се намирате, ще видоизмѣни вашия животъ. Щомъ се видоизмѣни вашиятъ свѣтъ, цѣлиятъ свѣтъ ще се видоизмѣни. Господъ ще каже: „Понеже вие се измѣнихте и азъ ще измѣня своитѣ дѣйствия спрѣмо васъ.“Тогава ще се възцари на земята миръ.

Върнете се у дома си и намерете дѣ сѫ у васъ Седрахъ, Мисахъ и Авденаго! Единиятъ живѣе въ ума ви, ще го търсите на небето; другиятъ живѣе въ сърцето ви, ще го търсите в астралния свѣтъ; третиятъ живѣе на земята, а четвъртиятъ е този, който иде сега отгорѣ. Понеже вашитѣ страдания сѫ толкова голѣми, Господь казва: „Голѣмъ глъчъ се чува отъ земята, иди да видишъ, какво има тамъ, та да се тури край на тѣзи страдания!“ Вие си казвате: „Този човѣкъ дали говори истината или ни замотава?“ Това учение може да го приложите на опитъ. Азъ съмъ ви казалъ толкова опити, но досега още никой не ги е провѣрилъ, никой не ги е опиталъ. Вие сте правили много опити, но този сериозния опитъ трѣбва да направите. Понеже ви казахъ да не вѣрвате вече въ никого, нѣма да вѣрвате и въ себе си. Не се обезсърчавайте, но ще знаете, че нѣма да вѣрвате въ себе си, въ този, който си днесъ и какъвто си днесъ, а ще турите вѣрата си въ онова първоначално състояние, въ което сте били. Не сега какви сте, а какви сте били въ първоначалното си състояние, това е важно и ще си кажете: „Това сме ние.“ Слѣдъ като дойдете до това положение, ще вървите напрѣдъ.

Тази любовь, която сега иде въ свѣта, ще ви направи щастливи и тогава ще срѣщнете вашитѣ възлюбени. Нали сега сърцата ви горятъ, казвате си: „Тупти ми сърцето!“ – Да, но нѣма го вашиятъ възлюбенъ. Вашитѣ възлюбени тепърва ще слѣзатъ на земята. Тѣ сега иматъ само отражение, затова се разочаровате, казвате: „И въ него има слабости!“ Да, защото истината не е тамъ. Нали това, което ви говоря, нѣма да го считате за обида, да ми го взимате за кусуръ, ще ме държи ли нѣкой отговоренъ, кажете ми? Азъ не обичамъ да съмъ отговоренъ за нѣщо, искамъ още сега

да си отплатя. Разбира се, не искамъ да си кажете особеното мнѣние, но зная, че мнозина отъ васъ ме считатъ отговоренъ, обаче азъ ще се отплатя.

Казвамъ ви, този е истинскиятъ пѫть, но само за онѣзи, който чистосърдечно искатъ да се развиватъ и да живѣятъ при тѣзи условия. Изведнъжъ не може да се хвръкне, но бѫдещиятъ животъ иска ново разбиране на нѣщата, защото и природата не търпи старото. Не е възможно за въ бѫдеще да живѣете като гѫсеници, като буби; съ старите привички не може да се живѣе. Другитѣ, който идатъ слѣдъ васъ, може да живѣятъ по вашия пѫть, но за васъ това не е възможно. Влѣзете ли въ пещьта, оковитѣ ще паднатъ. Сега всички сте въ пещьта.

Бихъ желалъ на всички да паднатъ оковитѣ, да дойде четвъртиятъ, да излѣзете отъ пещьта и да кажете: „Нѣма Богъ, като Този на Седраха, Мисаха и Авденаго, нѣма Богъ като Този, Който туря редъ и хармония между всички братя, сестри и приятели, нѣма сила като Любовьта.“ Слѣдователно, трѣбва да я приемемъ съзнателно, споредъ закона на безвѣрието. Когато се отказвашъ отъ дявола, въ църквата те питатъ: „Отричашъ ли се отъ дявола?“ – „Отричамъ се.“ Това значи да не вѣрвашъ въ дявола, който сега всичко наредилъ въ свѣта. Той обхваналъ Божественитѣ работи и турилъ отдолу подписа си. Кажете: „Отричамъ се отъ всичко!“

И тъй, нѣма Богъ, като Този на Седраха, Мисаха и Авденаго. Бихъ желалъ да се върнете къмъ вашия Господь. Той е и моя Господь. Моятъ Господь е и вашъ. Той е Единъ. Отъ какъ свѣтътъ сѫществува, за пръвъ пѫть Той праща единъ лѫчъ къмъ човѣческитѣ синове на земята, пророкътъ казва: „Обърнете се къмъ мене, възприемете моята любовь, турете моя законъ, внесете братството навсѣкѫдѣ, всѣко насилие да изостане, ни поменъ отъ лъжа, да се събудятъ моитѣ дѣца, да не виждатъ страшни сънища, да не се срами Небето отъ тѣхнитѣ думи.“

Пожелавамъ на всинца ви, като се върнете дома си, да се откажете отъ миналото, та като дойдете слѣдната недѣля, поне 1/10 отъ васъ да сте излѣзли отъ пещьта. Напрѣдъ другари, напрѣдъ, сражението е ваше, не се колебайте! Стоите и казвате: „Какъ ще стане тази работа?“ – Напрѣдъ, нищо повече. И за войната тъй се каза: „Напрѣдъ“ – и се рѣши войната. За всѣка работа сѫщо казватъ: „Напрѣдъ“, не назадъ. Социалиститѣ казватъ: „Напрѣдъ, другари!“ Азъ казвамъ: „Напрѣдъ, братя, напредъ, българи!“ Ще дадемъ главното сражение по всички правила, ще откриемъ огънь, артилерия, по всички правила. Напрѣдъ! Да живѣе братството! Аминъ.

Отъ сега нататъкъ, единственото нѣщо, което ще живѣе въ свѣта, то е

братството. То ще владѣе надъ всичко. Всѣки, който не може да живѣе като братъ и сестра, той не може да бѫде гражданинъ на Новото царство въ този свѣтъ.

Бесѣда, държана на 17 априлъ 1921 година.

1921_04_24 В рова на лъвовете
Издателска къща „Жануа-98“, 2002. 352 с. ISBN 954-9589-58-7.

ВЪ РОВА ПРИ ЛЪВОВЕТѢ

„Тогазъ царьтъ заповѣда, та докараха Данаила и го хвърлиха въ рова на лъвоветѣ. И отговори царьтъ и рече Данаилу: „Богъ твой, комуто ти служишъ непрѣстанно, Той ще те отърве.“ (Данаила, гл.6, ст.16)

„И видѣлината свети въ тъмнината; и тъмнината я не обзе.“ (Ев. отъ Иоана, гл.1, ст.5)

Този царь, който заповѣдалъ да хвърлятъ Данаила въ рова на лъвоветѣ, билъ неговъ приятель. Ако обичате, прочетете цѣлата глава.

Въ свръзка съ прочетения стихъ отъ Данаила, ще взема и 5-ти стихъ отъ 1 глава на Евангелието на Йоана: „И видѣлината свети въ тъмнината; и тъмнината я не обзе“.

На съврѣменнитѣ културни хора, въ каквото положение и да сѫ, на всички е необходимо едно ново, правилно схващане за живота. Не е нужно само едно умствено схващане да кажемъ, че разбираме, защото отъ разбиране до разбиране има разлика. Азъ говоря за онова разбиране и знание, което е въ сила да гради, да създава, да твори. Азъ говоря за онова знание, което внася редъ и порядъкъ, което внася щастие въ живота. Мнозина се спиратъ върху думата „знание“ и казватъ, че знанието възгордява – тъй казалъ нѣкой си евангелистъ. Този евангелистъ казва, че знанието възгордява, а любовьта назидава. А азъ казвамъ: знание, придружено съ любовь, облагородява. Онѣзи хора, който не притежаватъ тази Божествена мѫдрость, тѣ сѫ способни само да разединяватъ, всѣки отъ тѣхъ си носи по единъ чукъ и камъни да ги раздробяватъ. Цѣлиятъ културенъ свѣтъ азъ го виждамъ като онѣзи отъ трудовата повинность, носятъ чукове, трошатъ камъни, голѣмитѣ ги правятъ малки и слѣдъ това павиратъ пѫтищата си.

В съврѣменното общество не може да намѣрите двѣ души, които да се схождатъ въ своитѣ убѣждения. Единиятъ казва: „Чакай да ти кажа своето схващане“. И другиятъ казва: „Чакай да ти кажа своето схващане“. Слѣдъ това започватъ да спорятъ кой е правъ, кой кривъ. Е питамъ, ако двама пияни, които се търкалятъ по улицата, започнатъ да спорятъ, кой е повече каленъ и кой по-малко каленъ, има ли въ това нѣкаква философия? Единиятъ казва: „Азъ пихъ по-малко“. И двамата сѫ пили и двамата се търкалятъ. Съврѣменното общество не иска да разгледа въпроса принципално, а казва, че трѣбва да бѫдемъ морални. Когато ми говорятъ

за моралъ, азъ имамъ друго прѣдставление за него. Нѣкои казватъ: „Да се краде по-малко, да се лъже по-малко“. Въ това седи цѣлата философия – по-малко да се лъже, по-малко да се краде!

Вие сте достигнали до една степень на развитие, дѣто тази едностранчивость е произвела въ организмитѣ ви едно болезнено състояние и вие всинца сте крайно честолюбиви. Всѣки мяза на единъ електрически бутонъ или на нѣкоя бомба и като ги бутнешъ веднага изгърмяватъ. Четете вѣстницитѣ, четете литературата, ще видите, че се намираме въ врѣмето на римската епоха. Такъвъ упадъкъ има въ съврѣменното християнство! Съврѣменнитѣ културни хора не търсятъ изходенъ пѫть, а търсятъ само да подпиратъ, като онзи търговецъ, който фалиралъ, че отъ тукъ търси, отъ тамъ търси, дано намѣри нѣщо да закърпи. И въ науката е сѫщото. Достигнали сме до крайния прѣдѣлъ, до кѫдѣто съврѣменното културно човѣчество може да се простре, защото неговитѣ органи или неговитѣ сили, съ които то сега борави, не сѫ въ състояние да минатъ по-далечъ. Слѣдователно, природата ще го застави да събуди въ себе си онѣзи благородни спящи сили, чрѣзъ които ще трѣбва да продължи пѫтя на своето развитие. Сега вие дали ме разбирате или не, природата, Богъ ще ви заставятъ, тъй както заставятъ водата да кара машини. Поставятъ я вѫтрѣ въ котела, нагрѣятъ я, впрегнатъ я да кара машини: „Пухъ, пухъ!“ Казватъ: „Видишъ ли?“ Така и васъ ще ви турятъ въ котела, всички ще пухкате. Мѫжътъ нѣщо не му харесва, казва: „Пухъ!“ Жената сѫщо – „пухъ“. Мѫжътъ отъ една страна „пухъ“, жената отъ друга страна „пухъ“, колелетата ще започнатъ да се движатъ. Учителитѣ отъ една страна ще кажатъ „пухъ“, ученицитѣ отъ друга; поповетѣ отъ една страна ще кажатъ „пухъ“, паството имъ отъ друга; сѫдиитѣ сѫщо ще кажатъ „пухъ“, всички ще кажатъ „пухъ“ и колелото ще започне да се върти.

Азъ взимамъ Данаила като противоположенъ характеръ на Седраха, Мисаха и Авденаго. Въ тѣзи трима момци имаше единъ външенъ, политически изпитъ. Сега изпитанията въ свѣта сѫ общи, тѣ сѫ индивидуални, сѣмейни, обществени, народни и общочовѣшки. Всѣки народъ, всѣко общество, всѣко сѣмейство, всѣки индивидъ ще си иматъ изпититѣ. Всички тѣзи изпитания си мязатъ. Българитѣ, напримѣръ, сега иматъ изпитания. Тѣ минаватъ първата фаза на Седраха, Мисаха и Авденаго, въ огнената пещь сѫ. Съглашението ги е турило въ пещьта и казва: „Пари, пари дайте!“ – „Ама чакайте!“ – „Не, пари, пари!“ Знаете ли въ какво положение се намиратъ българитѣ. Тѣ се намиратъ въ положението на единъ търновски адвокатъ, който пѫтувалъ отъ Търново за Севлиево. Изхитрилъ се той, казалъ си да не взима съ себе си пари, за да не го оберат по пътя, но ги далъ на пощата. Обаче, по пѫтя между Търново и Севлиево, хващатъ го крадци, казватъ му: „Нали си адвокатъ,

дай пари!“ Обискирват го, не намѣрили нищо. Набиватъ го хубаво, че не носилъ съ себе си пари. Той си казалъ: „Втори пѫть ще нося съ себе си по 500 лв. въ джеба си, за да не ме биятъ.“ Сега и българитѣ ги налагатъ. Защо? Защото не носятъ съ себе си пари. Българитѣ казватъ: „Ние страдаме отъ Съглашението.“ Тѣ ги налагатъ и казватъ: „Дѣ сѫ паритѣ ви?“ Вѣстникаритѣ пишатъ, че тъй било, инакъ било. Не, не, всичко е, защото нѣма пари. Ако България има 2,5 милиарда левове, добрѣ ще бѫде.

Изпитътъ на Данаила е изпитъ отъ вѫтрешно естество. Въ миналата си беседа говорихъ за изпита на тримата младежи – Седраха, Мисаха и Авденаго, караха ги да се поклонятъ на онзи телецъ или златенъ идолъ, а на Данаила искатъ да забранятъ да се моли. Казваха му, че той нѣма право да се развива по единъ или по другъ начинъ, но тъй, както тѣ му заповѣдваха. Какъ именно се развива тази история? Неговитѣ неприятели искаха да го прѣдадатъ, затова накараха царя да издаде заповѣдь – въ продължение на 30 дни никой човѣкъ въ царството да не се моли на никой Богъ, освѣнъ на царя и ако прѣзъ това врѣме нѣкой посмѣе да се помоли на другъ Богъ, ще бѫде наказанъ, ще бѫде хвърленъ въ рова на лъвоветѣ. Понеже Данаилъ не изпълни тази заповѣдь, молѣше се по три пѫти на день на своя Богъ, царьтъ заповѣда да го хвърлятъ въ рова на лъвоветѣ. Първиятъ изпитъ на Седраха, Мисаха и Авденаго азъ го наричамъ изпитъ на бѣднотия и сиромашия, когато човѣкъ иска да схване двата края на едно. Той се бори съ мѫчнотиитѣ, той е въ огнената пещь. Вториятъ изпитъ е когато човѣкъ забогатѣе, има знания и дохождатъ вѫтрешнитѣ изкушения.

Слѣдователно, съврѣменнитѣ християни сега сѫ дошли до втория фазисъ на изпита. Свѣтътъ минава прѣзъ първата фаза, първия изпитъ, а християнитѣ и вие минавате прѣзъ втория изпитъ. Ще можете ли да удържите вашитѣ убѣждения? Ще трѣбва да ви хвърлятъ при лъвоветѣ. Лъвътъ, това сѫ ноктитѣ, това е грубата сила вѫтрѣ въ свѣта, която човѣкъ трѣбва да подчини. Виждаме, че когато Данаилъ билъ хвърленъ въ рова на лъвоветѣ, той сполучилъ да укроти тѣзи лъвове. Сега питамъ: вашата душа е хвърлена въ рова на лъвоветѣ, можете ли да ги укротите или тѣ ще забиятъ своитѣ нокти и зѫби и вие ще излѣзете съ съдрани кожи и ще кажете, че нѣмате убѣждения? Имайте прѣдъ видъ да схващате дълбокия смисълъ, защо Данаилъ трѣбваше да се моли на Бога? – Тамъ е силата. Силата трѣбва да се черпи отъ нѣкѫдѣ. Днесъ хората образуватъ партии. Единъ човѣкъ може да черпи сила отъ дома си, единъ човѣкъ може да черпи сила отъ единъ народъ, идейно може да черпи сила отъ човѣчеството. Отъ кѫдѣто и да е, трѣбва да се черпи отъ нѣкѫдѣ сила. Не мислете, че човѣкъ самъ по себе си е силенъ. Не, човѣкъ трѣбва да почерпи отъ нѣкѫдѣ своята сила. Когато нѣкой човекъ каже, че има убѣждения, има

сила, той се самоизлъгва. Тази сила трѣбва да се почерпи отъ нѣкѫдѣ. Тази сила, която може да поддържа човѣшкия характеръ трѣбва да бѫде жива, а жива сила е тази, която гради. Вие нѣма да се спирате върху разнитѣ схващания и тълкувания. Живата сила е съзнателна сила. Тази сила е нераздѣлима въ себе си, не може да се дѣли. Щомъ раздѣлите живата сила, нейната сила сама по себе си се губи, т.е. тя не може да се прояви. Затова въ Писанието на едно мѣсто се казва: „Онова, което Богъ е съчеталъ, човѣкъ да го не разлѫча."

Имайте прѣдъ видъ, че Даниилъ въ най-голѣмитѣ опасности, знаеше послѣдствията, затова трѣбваше да се моли по три пѫти на день. Той се молеше по три пѫти на день, както съврѣменнитѣ хора ядатъ по три пѫти на день: сутринь закуска, на обѣдъ ядене и вечерь пакъ. Защо? Не е ли сѫщиятъ законъ? И когато човѣкъ се лиши отъ яденето си, усѣща една липса. Сѫщиятъ законъ е и съ човѣшката душа. Да се моли човѣкъ, това не е единъ механически процесъ, това е общение съ Бога, то се отнася до човѣшката душа. Не е въпросъ какъ ще схванемъ думитѣ. Думитѣ сѫ сѣнка на реалностьта, а това, което въ дадения моментъ прѣживѣе, което дава сила на нашето сърце, което дава сила на нашия умъ, което дава сила на нашата воля, това е реалность. Никаква друга реалность извънка не сѫществува. Ако ние разбирахме този вѫтрѣшенъ Божественъ законъ на реалностьта, нѣщата щѣха да ни се показватъ еднакви, а сега нѣкой пѫть намъ тѣ се показватъ по-тежки, причиняватъ по-голѣми страдания, нѣкой пѫть ни се показватъ по-леки. Защо? Тѣ всѣкога показватъ нашитѣ отношения къмъ Първичната причина на живота. Когато човѣкъ е силенъ, всичко въ живота му е приятно, а колкото е по-слабъ, толкова по-голѣми страдания има.

Слабитѣ, малодушнитѣ хора сега сѫ на опасно мѣсто. Малодушнитѣ хора сѫ, които употрѣбяватъ лъжата. Слабитѣ по характеръ обичатъ да полъгватъ. Слабитѣ хора не могатъ да изпълняватъ своитѣ задължения; слабитѣ хора не издържатъ на дадената си дума; слабитѣ хора не могатъ да мислятъ; слабитѣ хора не могатъ да чувстватъ, тѣхъ за нищо не ги бива. Тѣ сѫ търтеитѣ въ кошеритѣ, които знаятъ само да пѣятъ. Всѣкога избиратъ най-лесното занятие. Тѣ мязатъ на онзи българинъ, който слѣдъ освобождението на България, тръгналъ да си търси служба. Ходилъ изъ една, изъ друга канцелария, всички служби му се виждали мѫчни. Иска лека служба: „Толкова години съмъ държалъ ралото въ рѫка, сега искамъ нѣщо леко." Единъ день минава покрай градината, вижда капелмайстора на една музика стои прѣдъ музикантитѣ, маха съ една пръчица. – „А, тази работа е хубава, да махашъ съ пръчицата!" Подалъ заявление за тази служба.

Всички хора сѫ дали заявления до Бога, искатъ да взематъ пръчицата и да махатъ съ нея. Това е смисъла на живота за тѣхъ. Мѫчнотии никой не иска, страдания никой не иска, всички говорятъ каква била послѣдната пиеса въ „Модерния театъръ“, въ „Ренесансъ“, а какви по-хубави пиеси азъ виждамъ въ София! Въ Софийскитѣ улици съмъ виждалъ десеть пѫти по-хубави пиеси, отколкото въ „Модерния театъръ“ и „Ренесансъ“. Всички, които изпълняватъ тѣзи пиеси, ги изпълняватъ не привидно, а точно. Тѣзи въ театритѣ, като изпълняватъ ролитѣ си, искатъ пари, букети, а тѣзи, които ги изпълняватъ по улицитѣ, изпълнятъ ги безъ пари. Въ колко домове мѫжетѣ и женитѣ изпълняватъ чудесни роли, дѣцата имъ сѫщо взиматъ участие и никой не имъ плаща. Казвамъ: Браво, вие сте безкористни хора, на които никой не плаща!

Забѣлѣжителното въ характера на Данаила е, че той се отличава съ знания и мѫдрость. Ако прочетете това, което той е писалъ, което е прѣдрекълъ за толкова хиляди години напрѣдъ, ще видите, че той билъ отличенъ мѫдрецъ, билъ запознатъ съ законитѣ не само на тогавашната, но и на съврѣменната наука. Слѣдъ издържаването на този изпитъ, той заема едно отъ най-виднитѣ мѣста въ Вавилонската държава.

Слѣдователно, вие всички сега сте въ тази епоха, дѣто ще бѫдете поставени въ рова при лъвоветѣ и ако можете да побѣдите вашата груба натура, тѣзи сили, които сѫ въ васъ, слѣдъ като излѣзете отъ рова, ще минете въ новата култура, ще бѫдете господари на положението си. Кои сѫ тѣзи лъвове? Това сѫ човѣшкитѣ страсти. Нѣма по-груби лъвове отъ човѣшкитѣ страсти. Човѣшкитѣ страсти това сѫ най-ужаснитѣ нѣща, най-ужасния лъвъ. Тази страсть е разрушавала и царе и владици [и] попове, никой не е могълъ да устои.

Единъ знаменитъ светия кръщавалъ при една рѣка и всички хора отивали при него. Единъ день се задала една грѣшница, искала и тя да се кръсти, но била много красива. Светията, като я видѣлъ, казалъ: „Тази не мога да я кръстя“ и хукналъ да бѣга. И тя бѣга подирѣ му и го пита: „Защо бѣгашъ, азъ се кая?“ Срѣща го Свети Иванъ Кръститель, пита го, защо бѣга. – „Не мога да кръстя една жена, опасна е.“ Иванъ Кръститель прѣкръства светията и той се връща и кръщава жената. Послѣ си мисли, че е много силенъ, кръстилъ жената. Иванъ Кръститель казва: „Не, азъ я кръстихъ!“ Така и ние, бѣгаме, срѣща ни Христосъ, прекръства ни, връщаме се, издържаме, послѣ казваме: „Азъ го направихъ.“ Христосъ казва: „Не, азъ го направихъ!“ Всичката пакость е тамъ, че ние мислимъ, какво сами вършимъ тази работа, а то сами не я извършваме. Питамъ: колко отъ съврѣменнитѣ младежи биха кръстили тази мома? Азъ зная колко. Колко отъ съвременнитѣ жени биха кръстили единъ красивъ момъкъ? Това не е

за упрѣкъ. Ние сме далечъ отъ да разбираме човѣшката душа. Далечъ сте още, вие не сте виждали какво нѣщо е човѣшката душа.

И тъй въ Данаила имаме единъ установенъ характеръ, човѣкъ, който е свързанъ съ една непрѣривна Любовь съ Бога. Душата на Данаила е проникната съ Любовь къмъ Бога и затова казвамъ, че човѣкъ, който не обича и не люби, не може да се моли. Молитва безъ Любовь не съществува въ свѣта. Когато ние си говоримъ, когато се молимъ, причина за това сѫ най-силнитѣ емоции, които ни заставятъ да вършимъ това. Когато обичаме нѣкого, ние му говоримъ много, посрѣщаме го добрѣ. Азъ не ви говоря за онази молитва, която вършите отъ страхъ, това не е молитва.

Първоначално думата „молитва“ означавала общение, разговоръ съ Бога, да Му говоришъ ясно, безъ да Го лъжешъ и да Му кажешъ: „Господи, когато слѣзохъ отъ небето, тѣзи работи не ги разбирахъ, не ги прѣдвиждахъ, затова понѣкога съмъ принуденъ да излъжа, да не изпълня длъжностьта си!“ Като кажешъ така на Бога, Той ще те освѣтли. А сега казвашъ: „Господи, азъ съмъ голѣмъ грѣшникъ!“ А въ какво специално си грешникъ, това не казвашъ на Бога. Грѣшникъ може да бъде мѫжъ къмъ жена си, грѣшникъ може да бѫде баща къмъ дѣцата си, грѣшникъ може да бѫдешъ къмъ приятелитѣ си, грѣшникъ може да бѫдешъ къмъ обществото и т.н. Не си изпълнилъ своитѣ задължения. Когато бащата не изпълни своитѣ задължения къмъ дѣцата си, той е грѣшникъ спрѣмо тѣхъ. Когато мѫжътъ не изпълни своитѣ задължения къмъ жена си, той е грѣшникъ спрѣмо нея. Ще каже нѣкой: „Какво задължение имамъ спрѣмо жена си?“ Ти самъ си далъ задължението си и си обѣщалъ на Господа, че като слѣзешъ на земята, ще помогнешъ на тази жена. Казалъ си на Господа, че ще се оженишъ за тази жена и ще ѝ бѫдешъ вѣренъ. Господь казва: „Добрѣ, ако изпълнишъ това, ще имашъ всичката моя помощь.“ А послѣ, като слѣзешъ на земята, казвашъ: „За нея ще се женя, толкова жени има!“ Не, не за всѣки човѣкъ трѣбва само единъ изпитъ, само една жена! Имашъ ли много жени, развращението тропа на вратата ти. Англичанитѣ казватъ: „сингъл майндет“. (single minded – целенасочен, праволинеен) Въ Писанието се казва: „Двоеумниятъ човѣкъ е непостояненъ въ своитѣ пѫтища.“ Въ нашия животъ трѣбва да има само единъ моралъ, само единъ законъ. Сегашниятъ животъ на земята е едно приготовление за бѫдещия, за този, къмъ който се готвимъ. Слѣдъ заминаването си отъ този свѣтъ, ще влѣзете въ другъ свѣтъ или слѣдъ като излѣзете отъ училището, ще влѣзете въ обществото, но понеже това общество, въ което ще влѣзете, се състои отъ хора високо интелигентни, то въ този свѣтъ не може да влѣзете съ лъжи. Не мислете, че може тъй. Не, не. Щомъ не можешъ да кръстишъ една мома, слабъ ти е ангелътъ.

Сега вашата душа е при тѣзи лъвове – животътъ съ всички негови изпитания, съ всички противорѣчия на безвѣрие, т.е. не това официално безвѣрие, но това вѫтрешно безвѣрие, че хората не вѣрватъ единъ въ другъ. Съврѣменнитѣ хора нѣматъ вѣра – днесъ ти говорятъ едно, утрѣ казватъ, че не вѣрватъ въ това, което ти говорили, отрицаватъ го и мѫже и жени. Е, кой губи въ това отрицание? Вие сами губите, отдалечавате се отъ първоизточника на живота, изгубвате силитѣ си и съ това осакатявате своя умъ. Всѣка една жена, всѣки единъ мѫжъ трѣбва да се стреми да дружи съ най-благороднитѣ души на земята. Не съ най-виднитѣ души, но съ най-благороднитѣ души. Човѣкъ трѣбва да дружи съ най-благородни души, та отъ каквото и да сѫ обществено положение тѣ. А понеже ние имаме общение едни съ други, казваме, че трѣбва да дружимъ съ нѣкой министъръ, съ нѣкой докторъ или професоръ. Тѣзи не сѫ най-благороднитѣ хора. Силата още не е признак на благородство. Единъ човѣкъ, който има сила, азъ го считамъ като онзи, който носи нѣколко бомби, носи пушки, патрони, той е силенъ, може да извади своитѣ бомби. Силата, която стои въ човѣшкия умъ, въ тази сила почива и неговото достойнство.

Питамъ сега, вие, който сте хвърлили вашата душа въ рова, какво ще спечелите? Казва се за царя, който хвърли Данаила, че не могълъ да спи цѣла нощь и станалъ рано сутриньта, та отишълъ при рова на лъвоветѣ и викналъ съ плачевенъ гласъ: „Данаиле, Богъ твой, комуто служишъ непрѣстанно, можа ли да те отърве отъ лъвоветѣ?“ – „Можа, царю, да си живъ въ вѣкъ!“ – „Извадете го и хвърлете неговитѣ неприятели, съ женитѣ и дѣцата имъ въ рова“, заповѣда царь Дарий. Слѣдователно, когато вашата душа бѫде хвърлена при лъвоветѣ, тя не трѣбва да спи, а да бѫде цѣла нощь будна.

Когато Христосъ казва това, то значи, че трѣбва да бѫдете будни, да не спите, за да издържите този изпитъ, прѣзъ който вашитѣ души минаватъ. Сега всички и мѫже и жени, минаватъ прѣзъ единъ тежъкъ изпитъ. Вашитѣ дѣца за въ бѫдеще ще кажатъ дали вие сте издържали изпита си или не. Ако издържите този изпитъ и излѣзете отъ рова, лицето ви ще стане по-свѣтло, а ако не го издържите – ще потъмнѣе.

Казва се въ стиха: „И видѣлината свети въ тъмнината и тъмнината я не обзе.“

Тъмнината показва всички условия, при който ние жертвуваме възвишеното, Божественото, за да постигнемъ извѣстни удоволствия. Свѣтлината, видѣлината показва всички Божествени условия, при които може да се развиваме. Този характеръ, който виждате у Данаила, е

потрѣбенъ за съврѣменния общественъ животъ. Какъ би се съградило бѫдещето общество, какъ биха се съградили бѫдещитѣ партии, какъ биха се организирали сегашнитѣ народи? На, сега всички партии вървятъ въ една посока. Ако се върви тъй, както сега вървятъ, всички партии, народи, общества, ще се разкапятъ. Сега тѣ сѫ дошли до една фаза, дѣто благородното трѣбва да вземе надмощие. Опасното е тамъ, дѣто казватъ: „Когато човѣчеството се облагороди, тогава ще вземемъ своя дѣлъ.“ Не, не чакайте цѣлото човѣчество да се облагороди. Човѣчеството се състои отъ единици.

Всички, които образуватъ духовния свѣтъ, сѫ минали прѣзъ този изпитъ, слѣдователно тѣ сѫ съвършенъ свѣтъ и вие не можете да влѣзете тамъ, ако не издържитѣ изпита си тукъ на земята. Ако една жена очаква да я вземе нѣкой мѫжъ, какъ ще я вземе той, ако тя не е издържала изпита си въ роба при лъвоветѣ? Тя не може да очаква никаква любовь отъ мѫжа си. Нея я очаква нещастие. Сѫщиятъ законъ е и съ мѫжа. Единъ народъ, едно общество, което не е издържало този изпитъ, не е за уважение. Че въ какво може да се уважава? Ако една жена може да пожертвува живота на мѫжа си, на 40 души още, какво ще я очаква? Има статистики въ Америка, въ Англия, дѣто се изброява числото на убититѣ мѫже отъ една жена. Това ние наричаме „законъ на израждане“. И това сѫ хора, които се криятъ подъ булото на молитвата. Ако човѣкъ би изнесълъ съврѣменния животъ и на религиознитѣ и на свѣтскитѣ, въ всичката имъ голота, бихте се погнусили отъ онзи скритъ развратъ въ него.

Сега нѣма да се спирамъ върху това, да ви казвамъ какъвъ изпитъ иде за всинца ви, но ви казвамъ, че всѣки човѣкъ е подложенъ на изпитъ. Никакво, абсолютно никакво колебание! На жената да не ѝ трепва окото прѣдъ никакъвъ красивъ мѫжъ, съ каквито красиви мустачки да е, съ каквото положение да е. Тя трѣбва да прѣдпочита сама да си остане, дѣвствена да бъде. Той казва: „Не мога да живѣя безъ тебе!“ Утрѣ срѣщне друга, сѫщото ѝ казва. Този вълкъ, този вънншенъ демонъ на земята, долу въ центъра на земята! Тамъ трѣбва да го изпрати Господь съ хиляди години да изкупува своитѣ грѣхове. Да не мислите, че Господь любовьта ще спасява. Не, за въ бѫдеще хората ще се лишатъ отъ възможностьта да правятъ прѣстѫпления. Това значи наказание.

Най-послѣ, въ какво седи нашиятъ характеръ? Казватъ за нѣкого: „Той заема високо обществено положение.“ Че какво отъ това? Покажете ми единъ честенъ българинъ! Извадете единъ честенъ българинъ, който прѣзъ цѣлия си животъ да е билъ дѣвственъ, извадете една българка такава. Не казвамъ, че нѣма, но колцина сѫ тѣ? Не само привидни, но като ги поставимъ на изпитъ, да могатъ да кажатъ: „Ние прѣдпочитаме всичко да

пожертвуваме.“ А сега, за Христа, за народа, за туй-онуй, опетнявате се, а послѣ всичко и народъ и общество отиватъ по дявола. „Да се биемъ!“ Ако се биете, всичко трѣбва да бѫде идейно. Ако единъ не вѣрва, че изпълнява своя дългъ, като отива да се бие, да не отива. Ако вѣрва, че изпълнява дълга си, да се бие! Всѣко нѣщо трѣбва да се извърши съобразно това да бѫдешъ вѣренъ на себе си. Когато нѣкой вѣрва едно нѣщо, а върши друго, той прави най-голѣмото прѣстѫпление.

Сега, какъ ще се подигнемъ ние? Нѣкой казва: „Да бѫдемъ българи, да бѫдемъ Християни!“ Добрѣ, но това сѫ само методи, чрѣзъ които човѣкъ може да се подигне, но човѣкъ трѣбва да се постави на единъ изпитъ, за да се подигне. Ще се изпита неговата честность и ако той не краде, ако не лъже, той е честенъ. Кажете ми, ако днесъ потърсимъ единъ човекъ, който никого не е излъгалъ, ще го намѣримъ ли? Казвамъ, ако въ България намѣримъ само единъ такъвъ човѣкъ, тя ще бѫде най-великата държава и този човѣкъ ще бѫде единъ скѫпоцѣненъ камъкъ, какъвто никѫдѣ го нѣма. Този човѣкъ, мома или момъкъ, ще бѫде най-цѣненъ. Питамъ, дѣ е тогава нашата култура?

И вие си говорите за небето, казвате: „Господь да ни прости грѣховетѣ!“ Нѣма прощаване повече! Господь е приключилъ съ васъ и казва: „На тѣзи лъжци, които сѫ ме лъгали 999 пѫти, не прощавамъ повече!“ Не че ви мрази, но ще ви тури на единъ изпитъ да изкупите тѣзи ваши 999 лъжи. Знаете ли за колко години ще ги изкупите? По една година ще ви тури за всѣка една лъжа. Значи за лъжитѣ 999 години. Ако сте крали, за всѣка кражба по една година. За 999 кражби – 999 години за изплащане. Съберете ги 999+999= 1998 години. Слѣдъ това, вие сте убивали. За всѣко убийство по една година. Направили сте 999 убийства, значи 999 години ще изплащате. Знаете ли колко хиляди години ще се съберать на гърба ви? Не мислете, че Божествениятъ законъ, Божията Любовь, за която говоримъ, е отъ картошки. Любовьта на картошки мина вече. Сега иде въ свѣта една Любовь, която е огънь. Добритѣ хора ще се подигнатъ отъ тази Любовь, а за лошитѣ хора ще бѫде най-голѣмо страдание, ще ги гори, че като минатъ 777 пѫти прѣзъ огъня, като ги потопява и изважда ще ги прѣчисти и ще ги пита: „Ще грѣшите ли?“ – „Не.“ – „Добрѣ.“

Знаете ли какво ще бѫде вашето положение? Една гѫска водила своитѣ патенца, патокътъ върви напрѣдъ, а патицата съ патенцата назадъ. Излиза единъ плъхъ, изяжда едно отъ патенцата. Хваща го патокътъ и го потопява въ водата. Изважда го, той още мърда, пакъ го потопява. Тъй го изваждалъ и потопявалъ въ водата, докато прѣсталалъ да мърда. Пита го: „Ти ще взимашъ ли моитѣ патенца? Да не мислишъ, че азъ съмъ толкова гѫсокъ.“ Ако мислите да си играете съ Бога, Той ще ви хване като този плъхъ и ще

ви поставя и изважда отъ водата, докато у васъ изчезне всѣка склонность да правите пакости.

Сега азъ ви говоря като единъ сѫдия, нѣма какво да се страхувате, но ще видите присѫдата права ли е. Ние трѣбва всѣки порокъ да го впрегнемъ на работа. Защо една жена да не може да издържи на изкушенията на единъ мѫжъ? Защо единъ мѫжъ да не може да издържи на изкушенията на една жена? Защо да го съблазнява неговата каса? Защо да те съблазнява едно агне? Всичко може да те съблазни! Минешъ, видишъ една хубава кокошка, но нѣмашъ пари. Вечерьта минешъ прѣзъ курника, влѣзешъ тамъ, уловишъ я. Защо да те съблазни? Ами ако те хванатъ въ курника? Въ варненско, една лисица се научила да лови кокошкитѣ на единъ селянинъ. Той направилъ единъ високъ дуваръ, за да прѣдпазва кокошкитѣ си отъ лисицата. Лисицата минала, издавила кокошкитѣ, но не могла да излѣзе. Като я видѣлъ той, извикалъ: „А сега, научи ли се, азъ пъкъ ще туря твоята кожа на кюрка си.“ Така и ние – днесъ една кокошка, утрѣ друга, Господь казва: „А, ти си дѣто давишъ кокошкитѣ, азъ ще те науча!“ Ти може да си учитель, сѫдия, свещеникъ, безразлично е.

Слѣдователно, ние трѣбва да бѫдемъ безпощадни къмъ всички наши слабости. Абсолютна чистота се изисква отъ всички хора! Хората на всички партии трѣбва да бѫдатъ като диаманти. Да нѣмаме нужда отъ никакви полици. Трима души трѣбва да се подпишатъ, за да ти дадатъ пари на заемъ. Та това е безчестие за мене. Слѣдъ това трѣбва да дойдатъ стражари, да те зематъ. Никой не плаща сега. Кой какъ вземе, не връща и който взима и който дава. И послѣ казвате: „Слава Богу, не съмъ толкова грѣшникъ, никого не съмъ убивалъ!“ Не е въпросътъ за убийство. По-голѣмъ грѣхъ отъ убийството нѣма. Онзи, който се осмѣлилъ да убие нѣкого, той е човѣкъ демонски, неговиятъ баща е дяволътъ. За такъвъ человѣкъ Христосъ казва: „Този человѣкъ отъ начало още бѣше человѣкоубийца“. Бащата бѣше человѣкоубийца. Защо не се прощава на дявола? – Защото е человѣкоубийца. Знаете ли, като се убие единъ човѣкъ, колко мѫчно се прощава! Человѣкоубийцата може да излѣе една каца съ сълзи, но не се прощава. Ако нѣкой каже, че прощава, лъже се. Не, не се прощава.

Знаете ли защо дойдоха толкова нещастия въ Давидовия домъ? – За убийствата. Знаете ли защо страда еврейскиятъ народъ? – За убийствата на Давида, за този псалмопѣецъ. Още хиляди години ще минатъ и не ще се простятъ грѣховетѣ. А сега поповетѣ казватъ: „Да му прочетемъ една молитва, да пости 40 дни“. Не се лъжете, не е шега това! За убийството нѣма прошка. Тъй пише въ Божествената книга. За убийството има само наказания въ свѣта. Сега говоримъ и на двѣтѣ култури и на религиозни и

на безвѣрници. И еднитѣ и другитѣ убиватъ. Еднитѣ твърдятъ, какво Господь казва, че враговетѣ трѣбва да се убиватъ. Новитѣ правила казватъ: „Дяволътъ се възмущава, човѣкъ се защитава, а Божествениятъ човѣкъ трѣбва да се възвишава, да стои надъ всички тѣзи нѣща, той има сила, нѣма защо да убива." Защо ще убива? Мене не ме хваща куршумъ. Стрѣля единъ човѣкъ два пѫти срѣщу мене, казвамъ му: „Какво искашъ, приятелю, ако искашъ пари, ще ти дамъ, ако искашъ волове, ще ти дамъ и ще дойда да работя заедно съ тебе на нивата, но на кривъ пѫть си." Затова Христосъ казва: „Не си отмъщавайте!"

Абсолютно никакво убийство не се позволява! Това е грѣхъ и онзи, който убие човѣкъ, брата си, нѣма да му се прости нито въ този, нито въ бѫдещия свѣтъ. Нѣкой мѫжъ казва: „Азъ ще убия жена си." Онзи мѫжъ, който убива жена си е единъ извергъ. Тъй стои въпросътъ. Онази жена, която убива мѫжа си и тя е единъ извергъ. Онзи братъ, който убива сестра си и той е единъ извергъ. И това е християнски моралъ. Не се лъжете. Това е грѣхъ, направенъ противъ Духа Светаго. И онзи, който убие нѣкого, нѣма да му се прости нито въ този, нито въ бѫдещия вѣкъ. Изхвърлете отъ себе си мисъльта за убийство. Сторите ли това, ще имате презрѣнието на цѣлото небе, ангели и светии, цѣлото човѣчество ще ви прѣзре като единъ прѣстѫпникъ, който не е изпълнилъ Божията заповѣдь: „Не убий!"

Азъ говоря сега за религиознитѣ хора, за тѣзи християнски народи, който от 2000 години сѫ дигнали ножове, пушки, топове, а свещеницитѣ казватъ: „Ще имъ се чете молитва." Всички свещеници, проповѣдници, който така сѫ учили, сѫ осѫдени отъ Бога. Виждали сте едно врѣме на картини какъ водятъ свещеницитѣ на сѫдъ и послѣ ги изпращатъ въ ада. Това е вѣрно! Нека ми се сърдятъ свещеницитѣ. Азъ съмъ първия свидѣтель противъ попове, който говорятъ за убийство. Азъ ще бѫда свидѣтель и нѣма да се откажа да свидѣтелствувамъ за тѣзи прѣстѫпления.

Прѣзъ ума ви не трѣбва нито мисъль да минава за убийство! И мѫжътъ се разгнѣви и жената се разгнѣви и казватъ: „Нѣма да се махнешъ отъ тукъ, да пукнешъ!" Ахъ, жено, никога не казвай мѫжътъ ти да пукне. Нито мѫжътъ да казва на жена си, на дѣцата си да пукнатъ. Изхвърлете това, а мѫдрость и знание трѣбватъ. Това е моралъ. Вие ме слушате тук и си казвате: „Азъ се занимавамъ." Не, онѣзи отъ васъ, който сѫ убивали, вънъ отъ тукъ, прошка за тѣхъ нѣма! А онѣзи, който сега се готвятъ да убиватъ, да му мислятъ! Не е шега това. Нѣкои казватъ: „Това е революция!" Ако това е една коренна революция, има другъ начинъ. Азъ говоря за сѫщественото, да не убиваме. Кого? – Брата си, сестра си, приятеля си.

Да туримъ като правило това – да не причиняваме страдания, да дойдемъ

до едно споразумение, да не се измѫчваме единъ другъ. Азъ не одобрявамъ тѣзи затвори, азъ не одобрявамъ тѣзи бѣсилки на коя и да е страна. Това не е идейно учение. Не искамъ да маскираме съ това. Не, праволинейно трѣбва да кажемъ на всички хора, че вървятъ по единъ неправиленъ пѫть, който не е Божественъ. Тѣзи християнски народи не вървятъ по правия пѫть, не сѫ издържали изпита си като Данаила, нѣматъ убеждения, като Седраха, Мисаха и Авденаго. Тѣ не издържаха и този изпитъ. Съглашението не издържа изпита си, то се поклони на златното теле. Казватъ: „Дай пари сега!" Но иде за тѣхъ вториятъ изпитъ, моралниятъ, вѫтрѣшниятъ, дали тѣ иматъ убѣждения. Възъ основа на тѣзи закони, който дѣйствуватъ вѫтрѣ въ природата, ние знаемъ, какво въ всички сърврѣменни държави въ Европа, ще се наложатъ голѣми изпитания. Нѣма да остане народъ въ Европа, когото Богъ да не направи на пухъ и прахъ. Като вълна ще ги направи. Изисква се всички народи да си подадатъ рѫка, никакво убийство между тѣхъ не се позволява, тѣ сѫ доста културни, за да разбератъ това.

Сега заблуждението е тамъ, че ние чакаме едно спасение, казвате: „Ние сме спасени". Азъ се чудя, какъ спасениятъ човѣкъ може да каже на жена си или жената на мѫжа си да пукне. Моли се три пѫти на день, казва: „Господи, колко те обичамъ, грѣшна е душата ми", а слѣдъ малко: „Да пукне жена ми." Жената сѫщото казва. Питамъ, по-голѣмо безумие отъ това има ли? И сега тръгнали напримѣръ, православнитѣ, казватъ: „Господи, тѣзи отъ новото учение да пукнатъ." Владици и попове, тръгнали натукъ-натамъ, казватъ: „Да пукнатъ тѣзи отъ новото учение, понеже разрушиха държавата." „Да пукнатъ" – ние ще имъ се отплатимъ по другъ начинъ. Нѣма защо нито тѣ, нито ние да пукаме, а ще трѣбва по другъ начинъ да изпълнимъ волята Божия.

Попъ и владика не трѣбва да убиватъ. Азъ зная единъ владика въ България, който ритналъ единъ попъ и той умрѣлъ. Азъ зная други такива случаи. Мога да ги изнеса като факти. Ако река да говоря противъ свещеницитѣ, моятъ езикъ нѣма да замлъкне, ще заговорятъ и онези отъ небето. Най-опасния човѣкъ въ свѣта съмъ азъ. Безопасно е още докато съмъ тукъ, но като си замина, тогава пухъ и прахъ навсѣкѫдѣ ще има. Тъй е решилъ Господь! Отъ този редъ и порядъкъ на лъжитѣ нѣма да остане нито поменъ. Това въ скоро врѣме ще бѫде. Не е заплашване това, азъ да ви покажа законитѣ. Закони сѫ това. Вие ги изкривявате, а азъ ви казвамъ, че ако вървитѣ по този пѫть, ще създадете изкуственъ гладъ, ще видоизмѣните законитѣ въ природата, ще създадете епидемии и раздори, ще станете нещастни. Какво лошо има въ това? Казватъ, че съмъ заплашвалъ. Ако азъ говоря отъ само себе си, азъ съмъ нищо, но съ менъ говори цѣлото Небе. Моето Слово е живо, разбирате ли? Живо е моето

Слово! Като проектирамъ това Слово, което е Божие, то, колкото повече отива, ще почне да гори.

Господь е вече вѫтрѣ, въ народитѣ. Този кипежъ въ обществата, това кипѣние въ страждущитѣ, тази война, все вѫтрѣ е Господь. Въ Библията се разказва за необикновената сила на Самсона, отъ когото единъ день жена му научила тайната на неговата сила. Тя се криела въ коситѣ му. Като узнали това, за отмъщение, изрѣзали му коситѣ, извадили му очитѣ и го вързали за единъ отъ стълбоветѣ на едно грамадно здание. Той се помолилъ на Бога да му върне силата; наново му израсли коситѣ. Самсонъ помолилъ да му развържатъ за малко рѫцѣтѣ. Послушали го. Той разтърсилъ стълба на това здание, съборилъ го и подъ него били затрупани хиляди души отъ неприятелитѣ му. И Господь е сега този великанъ, който се събужда въ човѣшката душа, всичко това Той ще го разруши. Господь е, Който сега се възмущава, Той е, Който воюва. Пушки и топове не вършатъ нищо вече. Той е запалилъ свѣта и го раздухва. Какво ще правите?

Сега ще турите като първо правило: убийството е грѣхъ противъ Духа Светаго, то е най-голѣмия грѣхъ въ свѣта. Понеже се казва, че човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие, то като си убилъ човѣка, съ това си разрушилъ Божественото. Като убиешъ човѣкъ, като убиешъ най-възвишеното и благородното у човѣка, ти си извършилъ най-голѣмото прѣстѫпление. Слѣдователно, спрете вашия гнѣвъ, не казвайте: „Азъ ще изчистя жена си“. Добрѣ, ти можешъ да изчистишъ жена си, брата си, но и Господь тебе ще изчисти, никога нѣма да те помене. Тъй трѣбва да проповѣдвате!

Ще кажете: „Ами дѣ е нашата войнственость?“ Че въ какво седи войнствеността ви? Да войнствувашъ значи да въдворишъ редъ и порядъкъ въ свѣта, да спазвашъ Божествената хармония. Затова сѫ турени военнитѣ въ свѣта да спазватъ редъ и порядъкъ въ обществото и да спазватъ Божествената хармония. А сега, като се оцапали, турили картечницитѣ: „Да покосимъ свѣта!“ Да, но и тебе ще те покосятъ. Сега рѫцѣ, крака и очи нѣматъ военнитѣ. Турили послѣ по единъ кръстъ. Да, без рѫцѣ и крака, а кръстъ турили! Ти си единъ прѣстѫпникъ. Дай тѣзи рѫцѣ и крака за единъ свой братъ! Бѣсятъ нѣкого, рѣжатъ крака на нѣкого, турете вашия кракъ на негово мѣсто! Азъ бихъ ви похвалилъ. Това съзнателно трѣбва да го извършишъ. А сега има такива герои въ свѣта.

Въ какво се състои една отъ най-благороднитѣ черти на славянството? – В закона на самопожертвуването. Единъ примѣръ отъ руския животъ: Въ Русия осѫждатъ една бѣдна вдовица, която имала четири малки деца, че

изгорила имѣнията на единъ богаташъ и я изпращатъ въ Сибиръ на заточение. Въ сѫщото село живѣлъ единъ бѣденъ мужикъ, който, като се научилъ за нещастието, което сполетѣло тази бѣдна вдовица, рекълъ си: „Тази жена има четири малки дѣца, нѣма кой да ги гледа, а азъ съмъ самъ. Чакай да се прѣдставя въ сѫда като виновникъ за прѣстѫплението“. Отива въ съда и казва: „Азъ съмъ прѣстѫпника, мене дръжте, тази жена не е виновна“. Освобождаватъ жената, хващатъ мужика и го изпращатъ въ Сибиръ. Слѣдъ десетина години въ сѫщото село, единъ селянинъ на смъртното си легло се изповѣдва, че той билъ сѫщинския прѣстѫпникъ за пожара. Търсятъ този мужикъ въ Сибиръ, но той вече се поминалъ. Ето единъ благороденъ характеръ!

А днесъ, да стопишъ всички сегашни християни, единъ истински християнинъ нѣма да излезе. Ако се стопятъ всички българи, едва ли единъ кракъ на християнството ще се изкара; ако се стопятъ всички гърци едва ли едно ухо на християнството ще се изкара; отъ англичанитѣ едва единъ носъ на християнството ще излѣзе – християнството у англичанитѣ е колкото единъ носъ! У германцитѣ християнството е колкото една вѣжда надъ очитѣ. Това е тѣхното християнство. Тъй ги виждамъ азъ, нека ми се сърдятъ. И азъ имъ се сърдя. Надули ми се, плюятъ ме. И азъ ги плюя. – „Вие сте прѣстѫпници“, ми казватъ те. – И вие сте прѣстѫпници. Азъ не спазвамъ вашия законъ, но и вие не спазвате Божия законъ. – „Вие лъжете“, казватъ тѣ. – И вие лъжете. Азъ бихъ желалъ да ме осѫдятъ на основание на Божия законъ. Да ми кажатъ: „Ти си правилъ прѣстѫпления.“ Добрѣ, но да ме сѫдятъ така само, не могатъ да ме осѫдятъ.

Слѣдователно, абсолютно никакво убийство, това е най-голѣмото прѣстѫпление. Слѣдъ убийството започватъ всички лъжи въ свѣта. Слѣдъ като човѣкъ извърши единъ грѣхъ, едно прѣстѫпление, всички други грѣхове постепенно идватъ. Законътъ не е да се върви отъ малкитѣ прѣстѫпления къмъ голѣмитѣ, а отъ голѣмитѣ къмъ малкитѣ. Ами че кой ражда – малкитѣ момиченца или майкитѣ? Най-голѣмиятъ грѣхъ – убийството е създало другитѣ грѣхове. Грѣхътъ влѣзе съ убийството въ свѣта. Братъ уби брата си. Отъ 8000 години още ние не можемъ да се избавимъ отъ това проклятие, на всинца ни виси този грѣхъ. А знаете ли какво нѣщо сѫ 8000 години? Сега искатъ да ме убѣдятъ, че убийството било позволено. Отъ 8000 години не може да се прости това убийство. И Христосъ дойде и съ Него не можа да се прости. Знаете ли какъвъ грѣхъ е то? Казвамъ ви, сериозни бѫдете, не се заблуждавайте, нищо отъ васъ нѣма да излѣзе. Тази философия на вашитѣ учители на вашитѣ професори, по дяволитѣ ще отиде. Всѣки професоръ трѣбва да пише тъй: „Абсолютно никакво убийство на братъ не се позволява!“ Всѣки учитель, всѣка майка,

всѣки баща трѣбва да пише тъй: „Абсолютно никакво убийство не се позволява!“

То е, защото кармически ние сме свързани единъ съ другъ. Извършено едно убийство, всички го прѣнасятъ. Питатъ ме: „Защо ти побѣлѣха коситѣ?“ Моите косми побѣлѣха все отъ вашитѣ убийства. И азъ съмъ замѣсенъ въ вашитѣ убийства. И вашитѣ глави побѣлѣха. Всѣка вечерь, когато става едно прѣстѫпление, азъ го чувствувамъ това и прѣкарвамъ страданията на този човѣкъ. Вика този човѣкъ, моли се, виждамъ какъ се забива ножа въ него, той издъхва. Нѣкѫдѣ нѣкоя жена, нѣкое дѣте убиватъ.

И всички тѣзи съ одеждитѣ минаватъ, казватъ: „Да пукнатъ тѣзи новитѣ, които разрушаватъ държавата!“ Лошото е, че нѣма да пукна азъ, азъ никога не пукамъ, но ще изкарамъ из българитѣ всички дяволи навънъ, въ поповетѣ и владицитѣ нито единъ дяволъ нѣма да остане. Въ България нито единъ дяволъ нѣма да оставя азъ! А щомъ като заминатъ всички дяволи изъ България, кой ще ме бѣси? Дяволитѣ искатъ да ме бѣсятъ, но съ тѣхъ лесно ще се разправимъ.

Ние учимъ една положителна философия, едно учение, безразлично за кой за едни и за други, за всички. Пѫтьтъ, по който вървите, е кривъ, безъ разлика и безъ пристрастие и къмъ управляющи и на управляеми, И лѣви и дѣсни, на крива посока сте. Това не е култура! Не искамъ да се скриватъ нѣщата, а противъ всѣка неправда въ свѣта трѣбва да дигнемъ гласъ. Не е въпросътъ за моето учение, но българитѣ трѣбва да си поставятъ като девизъ: „Никакво убийство не се позволява въ България!“ Нека всички свещеници започнатъ така да проповѣдватъ, нека всѣки стражарь, всѣки войникъ тъй да пише, да каже: „Азъ тъй съмъ написалъ въ своята душа – абсолютно никакво убийство!“ Тогава Богъ нѣма ли да бѫде на страната на българитѣ? Сега ми се сърдятъ, че съмъ ги обиждалъ. Още има да ви обиждамъ, азъ отъ сега съмъ започналъ едва. Азъ казвамъ – и моята глава побѣлѣ, но и вашата; и моитѣ косми ще опаднатъ, но и вашитѣ. Това е Божествената страна на нѣщата.

За да избегнемъ като Данаила отъ лъвоветѣ, трѣбва да издържимъ изпита си, да обуздаете тѣзи лъвове. Щом тѣ ви разкѫсатъ, показва, че сте извършили нѣкакво прѣстѫпление. Жената казва: „Мѫжътъ ми умрѣ отъ внезапна смърть.“ Зная я азъ нея! Пазете се всички отъ тази лукава мисъль, защото нѣма прощение за онзи, който извърши убийство.

И тъй съврѣменното християнство да тури въ дома си надписа: „Отъ убийство ни поменъ!“ Това е грѣхъ противъ Духа Светаго. Който убие брата си, не се прощава никога. Богъ казва на Каина: „Ще ти туря знакъ, че

който те срѣщне, да не те убива. Който те убие, ще бѫде подобенъ на тебе и неговото наказание ще бѫде още по-голѣмо“. А сега съврѣменнитѣ хора съ единъ такъвъ моралъ искатъ да прѣустроятъ обществото.

Питамъ ви, защо мѫже и жени не можете да живѣете? Мѫжътъ казва: „Не мога да търпя жена си, отвратителна ми е“. Жената казва сѫщото. Защо? Брат ти е. – „Като мѫжъ не мога да го търпя“. – Търпи го като братъ. – „Ама тозъ слуга не мога да го търпя“ – Търпи го като братъ. Пъкъ най-послѣ, може да ти бѫде учитель, може да ти бѫде баща, майка – братъ ти е. Защо да не се качишъ на това високо положение и да кажешъ: „Братъ ми е.“ Обърни се къмъ брата си и кажи въ себе си: „Любовь и съгласие!“ Мѫжътъ ти дига гюрултия, кажи: „Любовь и съгласие!“ Той ще омекне. А сега жената казва: „Какво ми дигашъ гюрултия, мислишъ, че ще ме уплашишъ?“ Тъй да казватъ и мѫжетѣ: „Любовь и съгласие“. И женитѣ имъ ще омекнатъ. А сега стоите, играете ролитѣ си, въздишате, казвате: „Безъ любовь не може да живѣемъ.“ Че азъ още не виждамъ образа на Любовьта! Знаете ли какви сѫ очитѣ на Любовьта? Знаете ли какво е сърцето на Любовьта? Сега още говорятъ за изгаряне отъ любовь. Това не е християнство. Жената ще гледа на мѫжа си, като на братъ, ще му праща най-чисти мисли като на братъ. Момъкътъ ще гледа на момата като на своя сестра, трѣбва да я щади той. Това изисква съврѣменното човѣчество.

Знаете ли какви красиви щѣхте да бѫдете? Сега знаете ли защо погрознѣватъ лицата ви? Азъ съмъ виждалъ въ Америка, дойде нѣкой да се услови за работникъ, пипнатъ го подъ мишцата, казватъ: „Бива го, може да копае“ Че каква разлика има между говедото и него? И говедото така попипватъ. Дойде нѣкой за инженеръ – „Колко искашъ?“ Плащатъ за ума му. Учительтъ не е учитель, той е наемникъ. Свещеникътъ не е свещеникъ, той е наемникъ. Майката не е майка, а за да се ожени, нарежда се съ панделки, да се хареса, че да народи нѣколко дѣца. Мѫжътъ, за да влѣзе въ този долапъ, трѣбва да му дадатъ 50–60 000 лева. И послѣ казва: „Азъ съмъ баща“. Това не е баща, това е наемникъ.

Азъ ви говоря приятелски. За въ бѫдеще така не може да се живѣе. Ти твоята жена ще я обичашъ, нари нѣма да ѝ искашъ, ще ѝ кажешъ: „Тъй както си, тъй те обичамъ“. И жената ще каже сѫщото на мѫжа си. Нѣма да иска да взима много пари, а да се обичатъ и съ любовь да живѣятъ въ кѫщи. А сега излизатъ и мѫжътъ и жената, двамата облѣчени, но вѫтрѣ…! Актьорство е това! Не е толкова актьорство, колкото прѣстѫпление извършватъ. Ще дойде врѣме да родятъ нѣкое дѣте, мѫжътъ казва: „Това, което си заченала, азъ не го искамъ, намѣри нѣкакъвъ начинъ да го изхвърлишъ“. Слѣдъ нѣколко години тя става хилава. – „Не знамъ защо съмъ така!“ – Пометнала си. На мѫжа сѫщо работитѣ не му вървятъ добрѣ.

Никакво помятане! Тѣзи сѫ новитѣ идеи, никакво убийство, никакво помятане, никаква злоба. Съзнателно трѣбва да туримъ любовьта! Не да се говори само за нея, но като те срѣщна, да изпълня своето задължение.

Господь казва тъй: „Азъ не убивамъ никого, но убийцитѣ наказвамъ, азъ не отмъщавамъ никога, но на онези, който убиватъ отмъщавамъ, азъ любя всички, но на онѣзи, който нарушаватъ моята любовь, давамъ моята омраза“. Тѣзи сѫ основитѣ, който трѣбва да се турятъ въ новото общество. Никакво убийство! Всички грѣхове започватъ отъ убийството. Християни противъ християни воюватъ. Азъ виждамъ разни евангелисти, разни секти, казватъ: „Да пукнатъ тѣзи отъ новото учение!“ И тѣзи хора минаватъ за християни, стихове отъ Евангелието цитиратъ, а кога дойде до това учение и тѣ не сѫ далечъ да убиятъ човѣка.

И тъй, имайте доблестьта на Данаила, три пѫти на день да се молите! Не се бойте! Азъ бихъ нарамилъ мотика, бихъ копалъ цѣлъ день, но да работя съ любовь, нежели да бѫда единъ министъръ въ България. Бихъ прѣдпочелъ да гладувамъ и да работя, отколкото да бѫда владика. Какво по-хубаво отъ това, да бѫдемъ чисти въ себе си и да бѫдемъ герои! Сега нѣкой пита: „Какво е моралъ?“ Първиятъ моралъ въ Божественото учение на Любовьта не се позволява абсолютно никакво убийство! Тъй ще поставите закона. Като се върнете дома, турете го. Сега, мѫже и жени, като сългрѣши мѫжа или жената, кажете си: „Той ми е братъ, тя ми е сестра.“ Прощавайте си и никакви други мисли, та мисли туй-онуй и т.н.

Господь иде сега въ свѣта. Азъ Го виждамъ какъ се е начумерилъ. Той иде съ голѣма тояга, като я размаха, та всички раса, килимявки, сѫдии, за всички ще има хоризонтално положение. Той ще ви пердаши. Ще ви пита: „Защо ви пратихъ на земята, да се учите ли или да смущавате горѣ свѣта?“ Сега Той иде! Само по единъ начинъ ще може да се избѣгне тази катастрофа. Никакво убийство да нѣма, за да се подчинятъ тѣзи лъвове и тогава царьтъ казва: „Нѣма Богъ като Бога на Данаила, Който го избави.“ И азъ казвамъ – нѣма Господь като Господа на Любовьта, само този Господь на Великата Любовь е Едничкия, Който може да ни избави и въздигне. Той е живия Христосъ на Любовьта и когато Той дойде въ всѣки домъ, да нѣма бѣсилки, затвори, всички да си подадатъ рѫка въ новото учение, да има възкресение, пѣсни и всички да кажатъ: „Долу насилието, долу затворитѣ и бѣсилкитѣ – редъ и порядъкъ навсѣкѫдѣ!“ Вие ще ми кажете: „Аминъ, тъй да бѫде!“ Не, не аминъ, а ще турите волята си. Вие сте като онзи дервишинъ, който нѣмалъ пари, но отишълъ на банята да се изкѫпи. Излѣзълъ отъ банята и казалъ на баняджията турчинъ: „Благодаря ви, че се изкѫпахъ!“ – „Благодаря, не благодаря искамъ да ми заплатишъ единъ грошъ“, казалъ баняджията. – „Охъ, Господи или ми дай единъ грошъ да

си заплатя банята или събори банята – едно отъ двѣтѣ!“

Втори пѫть, като дойдете тука, искамъ въ очитѣ ви да има единъ моралъ. И мѫже и жени, искамъ до Великдень всички да пораснете най-малко съ четири пръста, да станете на бой по-високи. Сега стоите, всѣки се страхува какво ще бѫде положението му, какъ ще завърши живота си. Азъ обѣщавамъ да издържамъ всички онѣзи, който не убиватъ. На онзи, комуто не върви и не убива, азъ бихъ му сталалъ слуга, стига той да е първъ, който да постави закона – да не убива.

Сега да прогласимъ закона на любовьта и да проповѣдваме по сѫщия начинъ. Ще имате единъ положителенъ моралъ и да не казвате, като владицитѣ и поповетѣ: „Да пукнатъ онѣзи отъ новото учение!“ Азъ казвамъ: Господь да имъ даде мѫдрость и знание; да им стисне стомаха, по-малко да ядатъ и пиятъ; да имъ даде разумѣние; да се научатъ на великата Божия Любовь. Единъ ученъ българинъ, като изучавалъ историята на българската църква, ми разказваше слѣдния фактъ. Българскитѣ свещеници, въ врѣме на духовнитѣ борби бѣха по-близо до народа си, защото го обичаха, живѣеха съ неговитѣ радости и скърби, но щомъ българскитѣ владици заеха мѣстата на гръцкитѣ попове, тѣ взеха да защищаватъ властьта и се отдалечиха отъ Бога и отъ народа си. Защо? – Защото не любеха вече този народъ. Нека покажа закона на самоотвержеността! Ако любятъ този народъ, нека излѣзатъ прѣдъ него и кажатъ, какво е казалъ Христосъ прѣди 2000 години. Защо държатъ това учение скрито? Излизатъ прѣдъ народа да разказватъ живота на нѣкой светия, за гръцкитѣ събори и др. Това насъ не ни интересува. Насъ ни интересува какъ може да се приложи това учение, какъ да се устрои този народъ. Защо не кажатъ истината, какво е проповѣдвалъ Христосъ? Нали Той е тѣхенъ Учитель? Азъ защищавамъ страната на тѣхния Учитель. Христосъ е казалъ тъй: „Абсолютно никакво прѣстѫпление, никакво убийство не се позволява и всѣки, който убие, не му се прощаватъ грѣховетѣ нито въ сегашния, нито въ бѫдещия животъ. Всѣки ще люби брата си и не само това, по-далечъ ще отиде, ще обича и врага си“. Че това той прилагаше, се виждаше още като бѣше на кръста, молеше се за тѣхъ и казваше: „Прости имъ, Боже, тѣ не знаятъ какво вършатъ.“ Това е само реална философия. Само това може да бѫде реална наука, реална теософия. А теософията позволява убийството. Това е лъжливо учение. И тъй всѣко учение, което поддържа убийството, е лъжливо учение и несъгласно съ Божествената Любовь. Това е учение на черната ложа. Тъй седи въпросътъ.

И азъ класифицирамъ, всички онѣзи, които подържатъ убийството, азъ ги турямъ въ лѣво. Това е говорилъ Христосъ, азъ не го говоря. Това е наука на

принципи. И тъй, всѣки единъ, който носи името човѣкъ въ пълната смисъль на думата, въ днешната смисъль, той трѣбва да ликвидира съ въпроса за убийството, да не бѫде страхливъ, а да бѫде готовъ да жертвува живота си и на всѣки да проповѣдва да не се убива. Всѣки трѣбва да застане противъ насилието и да каже, че това, което се върши въ свѣта, не е съгласно съ Христовото учение, не е съгласно съ Божията Любовь.

И тъй, бихъ желалъ да излѣзете изъ рова на лъвоветѣ здрави и щастливи и да кажете, че нѣма Господь както Господа на Исуса Христа. Нѣма другъ Баща, както Бащата на Исуса Христа. Христосъ е казалъ: „Отивамъ при Отца си, при Бога моего.“ Нѣма другъ Богъ, като Бащата на Христа. Той подига човѣчеството и сега въ сърцата на хората иска да произведе нѣщо, за да ги избави отъ най-голѣмитѣ злини.

Искамъ да бѫдете герои! Не искамъ да казвате – дали моята проповѣдь е свързана или не, но искамъ да запомните едно: убийството е най-голѣмия грѣхъ, който може да извършите. Извършите ли го, това е най-голѣмото прѣстѫпление. Не го ли извършите, ще ви изпратя на небето, всички светии ще ви дадатъ братска цѣлувка, че сте изпълнили закона на Божествената Любовь. Сега ще бѫдете герои. Онѣзи разпри, които има още между васъ, да прѣстанатъ вече!

Съ убийството ликвидирате веднъжъ за всѣкога. Слѣдователно, царьтъ казва: „Нѣма другъ Богъ, освѣнъ Бога на Данаила, Който можа да го освободи отъ лъвоветѣ.“ Казвамъ, вашиятъ Господь, на Когото вие служите, може да ви избави отъ лъвоветѣ!

Бесѣда, държана на 24 априлъ 1921 година, Връбница.

1921_05_01 Възкръсение на Любовьта
Издателска къща „Жануа-98“, 2002. 352 с. ISBN 954-9589-58-7.

ВЪЗКРЪСЕНИЕ НА ЛЮБОВЬТА

„Тогазъ казва имъ Исусъ: Не бойте се; идете извѣстете на братята ми да идатъ въ Галилея и тамъ ще ме видятъ“ Матея, гл.28, ст.10

Ще взема за тема на бесѣдата си 10-ти стихъ отъ Евангелието на Матея.

Цѣлиятъ съврѣмененъ културенъ християнски [свѣтъ] празнува „Великъдень“, но тази година по една случайность има два „великдена“. Единиятъ „великъ день“ го наричатъ „Великъ день“ на богатитѣ, а другиятъ – на сиромаситѣ. Азъ не зная защо богатитѣ хора трѣбва да иматъ„великъ день“. И ако биха ме попитали, защо богатитѣ иматъ „великъ день“, ще кажа, че то е за да ги освободи Господь отъ богатството, защото най-голѣмото зло за богатитѣ сѫ паритѣ. И тъй, богатиятъ трѣбва да празнува „великъ день“, за да се освободи отъ богатството, ако е затлъстѣлъ, да падне малко шкембето му, ако сърцето му е затлъстѣло, да отпаднатъ малко отъ мазнинитѣ му. Ако не вѣрвате въ това, попитайте лѣкаритѣ, ще ви кажатъ какво влияние иматъ мазнинитѣ върху жизненитѣ органи на организъма. Ако ме попитатъ, защо бѣднитѣ празнуватъ. – За да се нахранятъ, гладни сѫ. Все за това ядене! Но въ яденето има допирни точки. Богатитѣ търсятъ възкръсение, но Христосъ е освободенъ отъ онѣзи стари идеи, които човѣчеството държи отъ робството. Бѣднитѣ, които сѫщо искатъ да празнуватъ „великдена“ и тѣ искатъ освобождение. Отъ какво? – Отъ материалното робство.

Сега, за да може да разберете тѣзи два „великдена“, трѣбва да живѣете и съ богати и съ сиромаси. Най-голѣмо изкуство е да знаешъ да живѣешъ съ богатъ човѣкъ и да знаешъ да живѣешъ съ сиромахъ човекъ.

Ние не се нуждаемъ отъ да разглеждаме въпроса, какъ е възкръсналъ Христосъ, ние за гробове не се интересуваме, важна е основната идея, която е вложена. И да е разпнатъ Христосъ и да е въ гроба си, това не ни интересува. Момъкъ, който иска да се жени не се интересува толкова отъ това, дѣ се е родила момата, жизненъ въпросъ за него е самата мома. Кѫщата е нѣщо второстепенно. Обаче въ съврѣменния културенъ свѣтъ даватъ повече тяжесть на кѫщата и гробищата, отколкото на живитѣ хора. „Туй си има своитѣ икономически причини, икономически съображения“, тъй казватъ бѣднитѣ хора. Защо служатъ днесъ на Христа? – Защото пари, хлѣбецъ, житце имъ дава. Разбира се! Но нека Христосъ не тури никакъвъ бюджетъ на свещеницитѣ, да видите какъ нѣма да има никакво

проповѣдване! Пъкъ и да съкрати малко хлѣба нѣма да се събиратъ хора въ църквитѣ. И бѣднитѣ, които иматъ нѣкакви идеали и тѣ сѫ все за ядене.

Това, което съединява всички хора, това сѫ идеитѣ на хлѣба. Че Христосъ дошълъ отъ небето, родилъ се, възкръсналъ, това е второстепенно нѣщо. Само че, едни хора казватъ, че търсятъ Христа, а други – не. Това е бошълафъ, т.е. и да е вѣрно, пакъ е лъжа.

Сега може да каже нѣкой, че моитѣ думи сѫ много силни, но обиколете съврѣменния свѣтъ, навсѣкѫдѣ ще намѣрите тази гола истина. Азъ не критикувамъ, но констатирамъ единъ фактъ. Когато наблюдавамъ една рана, казвам, че тази рана има 2 см дълбочина и 10 см. широчина. Ако не вѣрвате, провѣрете!

Защо е дошълъ Христосъ на земята, каква е Неговата основна идея? Идеята, която може да разрѣши всички въпроси и умствени и сърдечни и социални, това е законътъ на онази жива любовь. Въ какво именно седи тази жива любовь? – Да знаешъ, че всѣки човѣкъ въ свѣта чувствува и страда, като тебе и тогава има такива нужди, както и ти. Слѣдователно да влѣзешъ напълно въ неговото положение, както и на себе си и да си готовъ да му помогнешъ, както и на себе си. Това е философия, това е науката, която за въ бѫдеще ще се приложи. Това е човѣчество! А сегашното? Срѣщнатъ се: „Христосъ възкресе!“ Знаете ли какво значи? Когато ти дойде отвънъ нѣкой гостенинъ, казвашъ: „Радвамъ се.“ Постои день–два, започвашъ да го питашъ: „Колко врѣме ще стоишъ, какъ ще си отидешъ?“ Това е важното, колко врѣме ще стоишъ – ако е за 2–3 дни, добрѣ дошълъ, но ако е за повече… Значи до тамъ сме достигнали, за 2–3 дни е нашето братство. За 2–3 дни, както и да е, но остане ли нѣкой приятель 1–2 дни повече, разваля се и приятелството.

Думата Исусъ е символична, съдържа въ себе си три велики основни принципи. Единиятъ принципъ означава сила, която твори, прѣобразува живота, дава ново направление. Исусъ не е човѣкътъ, който се занимава съ бабини деветини, Той се занимава съ редъ велики Божествени истини, които турятъ всичко въ редъ и порядъкъ.

Вториятъ принципъ е тази жива енергия, която никого не набожда на игли, както ние правимъ, когато изучаваме малкитѣ бубулечки, пеперуди, тази жива енергия всичко туря въ изправность, на всичко дава животъ, никого не умъртвява, т.е. тя е съхраняюща сила или както я наричатъ „законъ на любовьта“.

Третиятъ принципъ това е законътъ на равновѣсието, законътъ, който

уравновѣсява, всички спорове, които се подигатъ между хората. Споровеѣ, това сѫ естествени. Нѣма да се спирамъ да обяснявамъ защо се явяватъ спорове, вие ги знаете. Въ България, въ едно малко градче направили баня. Гражданитѣ се раздѣлили на двѣ партии, съ какво да постелятъ банята. Еднитѣ казвали, че дъскитѣ трѣбвало да бѫдатъ гладки, хириндосани, а другитѣ казвали, че не трѣбвало да бѫдатъ хириндосани, да не се пада. И 8 000 години хората все спорятъ съ какви дъски да бѫдатъ послани банитѣ. Най-послѣ изпращатъ единъ държавенъ инспекторъ, да уреди този споръ. И той рѣшава да се постели банята съ една хириндосана и една нехириндосана дъска. Тъй че, които поддържатъ въпроса за хириндосани дъски, ще бѫдатъ задоволени и които поддържатъ съ нехириндосани дъски и тѣ ще бѫдатъ задоволени. Ако ме попитате какъ ще бѫде вашата баня, ще кажа: „Който е отъ хириндосанитѣ, ще върви по своята дъска, който е отъ нехириндосанитѣ, ще върви по своята дъска.“ Само да има миръ.

Човѣкътъ, който съдържа тѣзи три принципа, казва: „Идете извѣстете на братята ми да идатъ въ Галилея и тамъ ще ме видятъ.“ Казва се: „Не бойте се.“ На какво се дължи страха? – На изневѣрване. Нашитѣ майки, бащи, братя и сестри сѫ изневѣрили съ хиляди години и сега никому не вѣрватъ. Нѣкой казва: „Ти казвашъ нѣщо, но вѣрно ли е това, ще дадешъ ли паритѣ назадъ?“

И тъй страхътъ е произлѣзълъ отъ изневѣрване на хората. Тогава лѣкътъ за страха е любовьта. Страхътъ е най-голѣмата болесть, която съврѣменнитѣ хора иматъ. Той е една уловка, една слабость за човѣшкия характеръ и 99% отъ прѣстѫпленията се дължатъ на страха. Слѣдователно, всѣки отъ васъ, който иска да бѫде герой въ сърцето си не трѣбва да има абсолютно никакъвъ страхъ. Неговото сърце трѣбва да бѫде пълно съ любовь, но не любовь отъ картошки или просо. Едно врѣме, когато ечемикътъ, житото, ръжьта, овесътъ и царевицата отивали да воюватъ, да освободятъ свѣта отъ нѣкакво робство, намѣрили просото за най-дребно и му казали: „Тебе ще оставимъ въ наше отсѫствие да хранишъ свѣта, а послѣ като побѣдимъ, всѣки ще си заеме длъжностьта.“ Тогава то запитало: „Кажете ми, моля ви се, мога ли да позволявамъ на хората да правятъ отъ мене баница?“ Тѣ му казали: „Ти за хлѣбъ стани, че остави за точено за баница.“ Сегашнитѣ хора говорятъ за култура, за точено. Той за хлѣбъ не е, а иска точено да стане. Той още своя животъ не е изправилъ, а за небето мисли, какво ще бѫде точеното. Ти най-първо изправи живота си.

Сега Христосъ казва: „Не бойте се, азъ нося единъ новъ елементъ на любовьта.“ У кои? – На моитѣ братя, а не на вънщнитѣ. И днесъ азъ говоря само на моитѣ братя, а не и на вънщнитѣ. Онѣзи, който признаватъ

братството, тѣ сѫ хората на новата култура, а онѣзи, който не признаватъ братството тѣ сѫ хората на старата култура. Въ старата култура ще може да намѣрите името си въ поменика, тамъ има класификация, еди-кой си ще бѫде графъ, контъ, министъръ прѣдседатель, свещеникъ, проповѣдникъ, всичко ще намѣришъ тамъ, но никѫдѣ човѣка не може да намѣришъ. Нѣкой казва: „Азъ съмъ учитель.“ По какво? – „Прѣподавамъ математика.“ – Е, какъ я прѣподавашъ? – „Е какъ, имаме десеть основни числа отъ 1–10, всичката математика е въ това, въ 10-тѣ основни числа. Правимъ разни комбинации, както търговцитѣ, дѣлимъ, събираме, корени вадимъ.“ Но отъ изваждане до изваждане има разлика. Ако изваждате единъ зѫбъ отъ устата на човѣка и изваждате едно растение съ коренитѣ му и го посаждате на друго мѣсто, това сѫ двѣ различни нѣща. Какъ вадимъ? – Съ килпиденъ, но има изваждане и съ търнокопъ, отдалечъ се вади съ него. Слѣдователно, тази математика, която хората изучаватъ, наричамъ въведение въ математиката.

Сегашнитѣ астрономи казватъ, че материята нѣкога била въ спяще състояние и послѣ, като се събужда, започва да се върти и отъ нея се образували живи колелета. И сега започватъ да изучаватъ тѣзи колелета, но за онази разумна причина, която образува колелетата и поменъ нѣма. А това движение, което става вѫтрѣ въ свѣта, това е разумниятъ човѣшки духъ, който се върти и движи всичко. Въ свѣта има само едно реално движение, което го прави реаленъ. Въ сврѣменната философия има два термина, който философитѣ употрѣбяватъ – субстанция и есенция. Субстанцията означава формата на нѣщата, видимото, а есенцията е невидимото, неуловимото, от което ставатъ нѣщата. Нѣкой казва: „Това е есенцията на нѣщата.“ Хората не учатъ есенцията на нѣщата, а само формитѣ.

И тъй, братството, това е субстанцията на нѣщата. Братството и сестринството сѫ двѣ най-красиви форми, който сѫществуватъ на физическия свѣтъ и по-красиви форми отъ тѣхъ нѣма. Най-красивата субстанция, това е формата на братъ. И всѣки, който иска да бѫде красивъ, като ангелъ, трѣбва да развива чувството на братство и сестринство. Това е единъ законъ.

Като гледамъ лицата ви, не виждамъ много братство и сестринство у васъ. Знаете ли какви сѫ лицата на братята? Въ свѣта на братя и сестри тръне нѣма; въ свѣта на братя и сестри празнини нѣма. Въ думитѣ на брата има само едно съдържание, думитѣ му сѫ само съ една идея, съ едно значение. Тамъ, въ братството и сестринството думитѣ не могатъ да се доказватъ по другъ начинъ, тѣ сѫ точно опрѣдѣлени математически величини.

Сега тукъ въ свѣта ще спорятъ кой е християнинъ. Като дойде нѣкой новъ членъ, ще го подложатъ на изпитъ шесть мѣсеца и послѣ ще го приематъ. Какви сѫ признацитѣ, че той е готовъ? Споредъ евангелиститѣ, първо той трѣбва да плаче, послѣ да се кае за грѣховетѣ си и трето да докаже, че е готовъ да се жертвува за благото на свѣта. Тогава казватъ: „Този човѣкъ е за насъ.“ Православниятъ пъкъ, той се ражда православенъ. Той като излѣзе отъ баща си, казва: „Азъ съмъ православенъ, защото баща ми бѣше такъвъ.“ Тѣ сѫ по-близо до истината, защото юрдечка все юрдече ще роди, разбира се. По какво се отличава това православие? Най-първо въ православието човѣкъ трѣбва да вѣрва въ цървата, въ владицитѣ и поповетѣ, въ вселенскитѣ събори, въ Евангелието и прѣданията, въ Господа Исуса Христа. Затова на православието не му върви. Това не е упрѣкъ, азъ нѣмамъ намѣрение да осмѣя никого, много сериозенъ съмъ. Въ братството нѣма такова подраздѣление на наши и ваши, тамъ всички сѫ наши; въ братството нѣма вдовици. Единъ народъ или църква, дѣто има вдовици, тамъ нѣма братство и сестринство.

На какво се дължи вдовството? Мѫжетѣ отиватъ на война, убиватъ ги. Едно врѣме мѫжетѣ съ били вдовици. Когато мѫжетѣ водятъ война, има вдовици, а когато женитѣ водятъ война, има вдовци. Въ такива общества братя и сестри нѣма. Азъ говоря отъ гледище на християнската култура. Слѣдователно, въ тази култура нѣма ни поменъ отъ вдовици и вдовци, тамъ нѣма ни поменъ отъ умрѣли, че този умрѣлъ, онзи умрѣлъ, че този билъ светия, тамъ всички сѫ светии. Светии по отношение на небето, а братя по отношение къмъ земята. А сега хората турили светиитѣ горѣ, дѣто нѣматъ нужда, а братята свалили долу; хората обърнали свѣта надолу съ главата и се чудятъ защо свѣтътъ не върви.

Братята трѣбва да бѫдатъ горѣ, защото само твоятъ братъ или твоята сестра сѫ искрени, за да могатъ да те извадятъ отъ кладенеца, а светията трѣбва да свети съ своята лампичка, та да показва на онѣзи, които работятъ. Дѣ сѫ светиитѣ, дѣ сѫ българскитѣ светии? Мъртви светии не искамъ. Живи трѣбва да сѫ, съ фенерчета. И сега искатъ да ме убѣдятъ, че имали светии.

Въ какво се заключава светията? Той живѣе съобразно Божия законъ. Христосъ казва: „Идете, кажете на братята ми да идатъ въ Галилея и тамъ ще ме видятъ.“ Галилея е мѣстото, дѣто можемъ съ ума си да разберемъ тѣзи нѣща. Трѣбва да бѫдемъ високо благородни, високо интелигентни, а не като вълкътъ да донесе агнето за своето вълче. Не, високо благородни и интелигентни трѣбва да бѫдемъ за всички. Сега може да ме упрѣкнатъ нѣкои, но азъ слушамъ животнитѣ, питамъ ги какво мнѣние иматъ за васъ. Срѣщна нѣкоя кокошка, питамъ я: „Съврѣменнитѣ християни, истински

християни ли сѫ?“ – „Не, защото тѣ на общо основание ни колятъ, яйцата ни взиматъ.“ Това фактъ ли е, питамъ ги. „Да, ела да видишъ каква гюрюлтия се дига изъ курницитѣ.“ Срѣщамъ волове, питамъ ги: „Какъ сѫ вашитѣ хора, християни ли сѫ?“ – „Нѣма ни помен от християнство, като ни впрегнатъ, цѣли 12 часа работа и малко сѣнце отъ врѣме на врѣме, а като остарѣемъ кожата ни одиратъ.“ Това не е християнство, робство е това. Ако четете 66 глава отъ Исаия, ще видите, че той прѣди 3000 години е казалъ, че онзи, който коли волъ, прѣдъ Бога е като онзи, който убива човѣкъ. Този човѣкъ прѣди 3000 години е ималъ единъ по-високъ моралъ, отколкото днешния.

„Христосъ възкресе“, казватъ. Да, но за вашитѣ волове, кокошки не е възкръсналъ. А до тогава докато Той не възкръсне за вашитѣ волове, за вашитѣ кокошки, не може да влѣзете въ царството Божие. Азъ взимамъ думата волове, кокошки въ прѣносна смисъль. И съмъ правъ. Тогава турямъ единъ новъ моралъ въ живота. Преди 2000 години Христосъ каза така: „Да възлюбишъ ближния си, както себе си.“ Тѣ сѫ взели само една часть отъ стиха. Христосъ е подразбиралъ: Да възлюбишъ всички буболечки отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, както себе си. Защото има буболечки, които хората сѫ направили.

Нѣколко студенти отъ единъ американски университетъ събрали части отъ различни буболечки, сглобили ги и образували отъ тѣхъ единъ новъ видъ буболечка. Занесли я на професора си и го запитали: „Господине професоре, намѣрихме единъ новъ типъ буболечка, не знаемъ къмъ кой класъ да я отнесемъ.“ Професорътъ я разгледалъ и имъ казалъ: „Момчета, това е “хъмбъкъ„, т[о е] ваша измислица.“ Не се лъже този професоръ! Така и ние, много такива „хъмбъкъ“ сме направили и казваме, че Господь ги е направилъ. Това сѫ наши измислици. Може ли да влѣзете въ всѣка една бубулечица, която въ Божествения свѣтъ мисли тъй както всѣки човѣкъ?

Да ви обясня разликата между малкитѣ животни и васъ. Тѣ се отличаватъ само по това, което сѫ свършили. Който е свършилъ повече работа, мислимъ че е направилъ своето, че е по-интелигентенъ. Онзи, който не е довършилъ, значи е по-малко интелигентенъ. Казвате: „Тѣ сега сѫ прости.“ Питамъ: Прѣди колко хиляди години паякътъ научи да прави своята мрежа? Знаете ли колко години тази култура е прѣдставяла една висша култура? Отъ тази култура е останала сега една тънка мрежа и паякътъ казва: „Това е нашата култура, тънка мрежа може да направимъ.“ Паякътъ е намѣрилъ най-ефикасенъ методъ за изпридане на една такава нишка съ най-малко срѣдства.

Питамъ: Дѣ е нашата нишка? Паякътъ има вече една нишка, която може да прѣдстави на изложението, но ние съврѣменнитѣ културни хора, какво ще изпратимъ на изложението? Я, ми кажете, какво биха изпратили българитѣ християни на изложението? Още нѣма нищо какво да изпратимъ. Азъ ще ви бѫда много благодаренъ, ако може да ми покажете какво ще бѫде това изобретение, което вие може да изпратите на небето, за да привлече вниманието на онѣзи тамъ възвишени културни хора.

Днешнитѣ хора спорятъ кой най-много се е проявилъ въ свѣта. Това ще уподобя съ единъ разказъ: Прѣди исторически врѣмена, нѣкѫдѣ въ Азия живѣлъ единъ бѣденъ човѣкъ, който билъ най-добрия човѣкъ въ цѣлия свѣтъ. Господь, като харесалъ живота на този бѣденъ човѣкъ, праща двама ангели да турятъ единъ вѣнецъ на главата. Въ какво се състояла неговата святость? Този бѣденъ човѣкъ прѣкаралъ цѣлия си животъ при коренитѣ на едно дърво въ плачъ и молитви. философията е въ това, защо е трѣбвало да стои тамъ и да плаче? Ще ви разкажа по-надълго историята на това дърво. Нѣкога, още прѣди появяването на хората на земята, още въ йерархията на ангелитѣ и архангелитѣ, когато се развивала тѣхната култура, Господь изпратилъ единъ отъ тѣзи военачалници на земята да помага, обаче той като дошълъ, срѣщналъ една красива жена, оженва се за нея и забравилъ работата си. Затова Господь го обърналъ на едно буково дърво и съ хиляди години главата му била забита надолу, за да се учи. И този бѣденъ човѣкъ е трѣбвало да прѣкара цѣлия си животъ при коренитѣ на това дърво, да плаче и да го облива съ сълзи, за да спаси военачалника. Като видѣлъ Господь тѣзи усилия на слабия човѣкъ, изпратилъ ангелитѣ да му донесатъ вѣнецъ. Обаче, като носили вѣнеца, видѣли една хубава мома и започнали да спорятъ кому да турятъ вѣнеца, на момата или на бѣдния човѣкъ. Тѣ го разкѫсали и турили половината вѣнецъ на момата и другата половина на бѣдния човѣкъ, на светията. Сега този вѣнецъ на любовьта е разкѫсанъ, работитѣ не вървятъ. Кой е истинскиятъ човѣкъ, който заслужава вѣнеца, дали момата или този, който плаче при дървото и повдига хората нагорѣ.

Слѣдователно всички трѣбва да работите като този, който плакалъ да обърне Господь умоветѣ и сърцата на хората. Сега тѣзи хора, който сѫ много по-умни, дошли на земята и съгрѣшили и този еретикъ трѣбва да се моли и плаче за тѣхъ, за да се повдигнатъ. И съ Василевитѣ молитви въ църквата проклинатъ лошитѣ духове. И тѣзи хора слѣдъ толкова врѣме стоятъ много по-ниско, отколкото тѣхнитѣ църковни схващания.

Сега други двама ангела слизатъ отъ небето, и пакъ носятъ вѣнецъ. Но понеже църквата е невѣста на Христа, искатъ пакъ да произведатъ сѫщия раздоръ, всички искатъ да разкѫсатъ вѣнеца, пакъ да взематъ половината,

но този пѫть нѣма да имъ се удаде. Сега всички питатъ: На коя църква се пада вѣнеца? – На никоя църква. Единствениятъ човѣкъ, който заслужава вѣнеца, е Христосъ. Той е живъ и сега живѣе на земята, но не може да Го познаете. Да сте видѣли Христа, значи да се проникнете отъ Неговата любовь, да дадете право на всѣки вашъ малъкъ братъ да го питате: „Градишъ ли?"

Тъй стои новиятъ законъ, който е единствениятъ – законътъ на Любовьта. Той включва само едно правило, това е правилото на Истината, да не се лъже; само единъ пѫть – пѫтьтъ на Мѫдростьта; само едно благо, това е добродѣтельта; само едно право, това е Божията Правда.

Сега вие стоите и ме ровите, дали говоря истината, че какъвъ съмъ т.н. Нѣма какво да ме ровите. Вие като ровите и себе си разравяте. На мнозина съмъ казалъ, че тѣ като ме ровятъ, търсятъ ме въ това тѣло. Тукъ не съмъ азъ. Тукъ съмъ привидно, единъ день ще се изгубя, ще се дикизирамъ и тогава ще ме срѣщнете, нѣма да ме познаете. „Че кѫдѣ е Господинъ Дѫновъ?" Нѣма да го познаете. Така бѣше и съ Христа.

Ще кажете: „Ами и ти ли знаешъ какво ще стане въ Ерусалимъ?" Ние може да хвърлимъ бѣлитѣ коси, тази форма. Всичко това е външно. Ние не мислимъ за свѣта тъй, както вие мислите. Всички форми, които Богъ е направилъ, азъ ги считамъ святи. За мене единъ волъ е толкова важенъ, колкото и единъ човѣкъ. За мене една птичка е толкова важна, колкото и единъ професоръ. Ще кажете: „Това е много казано." Въ всѣки индивидъ работи Божествения Духъ и всѣки, който спъва този индивидъ, спъва работата на Божествения Духъ. Ще се спрешъ до нѣкое дърво и ще гледашъ съ благоволение на него, нѣма да кѫсашъ клончетата му. Това не е моралъ.

Докато хората колятъ говедата, докато правятъ войни, не може да има любовь въ свѣта, слѣдователно не може да има и миръ. За това учение е безразлично кой ще управлява. Нека управляватъ богатитѣ, но стига да не убиватъ, да не затварятъ, нека управляватъ бѣднитѣ, но стига да не убиватъ, да не затварятъ, всички да приложатъ закона на любовьта. За който и да е строй това се изисква. Това е важно не само за сегашния строй, но и за нашитѣ души. Азъ проповѣдвамъ това учение и за домоветѣ ви. Нѣкоя жена е недоволна отъ мѫжа си, излѣзе вънъ, срѣщне друга нѣкоя жена, оплаква се, не го бива мѫжа. Тя не е познала мѫжа си. Нѣкой мѫжъ се оплаква отъ жена си недоволенъ е отъ нея. Че той не е позналъ жена си, не е разгѫналъ гънкитѣ, да види какъвъ изворъ ще излѣзе отъ нейното сърце. А сега ти си запушилъ сърцето съ вълна. Когато любишъ, не трѣбва да искашъ. Законътъ на любовьта е такъвъ, че който иска, той не люби.

Сега казвате: „Азъ те много обичамъ, дай ми пари на заемъ.“ Който иска азъ ще му дамъ, ще му кажа: „Братко, какво искашъ?“ – „Това и това.“ – „Азъ съмъ готовъ да ти услужа.“

И каза Христосъ: „Идете, кажете на моитѣ братя, които сѫ готови да приложатъ моето учение на земята да идатъ въ Галилея.“ Христосъ не казва на небето, а на земята. Ако тукъ на земята не може да живѣемъ въ любовь, какъ ще живѣемъ горѣ? Мислите ли, че тѣзи хора, които сѫ достигнали такова съвършенство, ще ни пуснатъ тамъ. Тѣ ще ни кажатъ: „Може да минете като странници, но колко дни ще стоите?“ И послѣ пакъ назадъ. И сега за всинца ни най-голѣмото изкуство е да знаемъ да любимъ.

Онзи день дойде при мене единъ приятель, разказва, че сестра му била болна. Казвамъ му: „Нека приложи закона на любовьта, ако може да люби, ще се излѣкува. Опитай рѫката дали е нараснала малко. Ако има малко нарастване, значи тя има любовь.“ Провѣрявайте всички съ себе си това. Ако имате поне 1 мм разширение, ще кажете: „Братко, моята любовь се качила 1 мм повече.“ Все трѣбва да има поне едно малко разширение въ вашия организъмъ. Ако въ вашия организъмъ нѣма никакво измѣнение, у васъ нѣма никаква любовь и Христосъ на такива души не говори, защото тѣ спятъ.

И тъй, азъ искамъ сега всички да станете братя и сестри, но трѣбва да бѫдете искрени, да казвате това, което е въ сърцата ви.

Ще ви приведа единъ анекдотъ. Прѣдседательтъ на Съединенитѣ Щати поканилъ единъ день въ Вашингтонъ на обѣдъ двама индийци. Между другитѣ ястия, той сложилъ на масата и малко горчица. Младиятъ индиецъ турилъ на хлѣба си малко горчица, но като хапналъ, потекли му сълзи. По-стариятъ го пита: „Защо плачешъ?“ – „Дойде ми на ума, че баща ми се удави въ Гирановото езеро.“ Подиръ малко и по-стариятъ индиецъ хапналъ малко отъ горчицата и нему се просълзили очитѣ. – „Ами ти защо плачешъ,“ го запитва първиятъ индиецъ. – „Защото не можа да се удавишъ и ти миналата година съ баща си.“

Сегашнитѣ християни всички говорятъ за своитѣ мѫчения, а не и за причинитѣ. Не че горчицата е виновна, а че бащата се удавилъ. А що е горчицата? Тя е съврѣменнитѣ прѣстѫпления, които ставатъ въ свѣта. И Христосъ казва: „Идете въ Галилея, тамъ ще ме видите.“ Какво? – Любовьта. Любовьта може да се види, тя може да се реализира. Когато видите Любовьта, когато видите Христа, нѣма да се наричате съ тѣзи си имена. Сега иде възкръсението. По-рано възкръсна Христосъ, а сега – неговитѣ ученици. Сега е споръ кой възкръсва и кой не. Това възкръсение

трѣбва да дойде общо. Нѣкои идватъ да ме убѣдятъ, че сѫ възкръснали. Питамъ: Любовьта видѣли ли сте я, готови ли сте да се жертвувате за всички? Нѣкоя жена казва: „Азъ напуснахъ мѫжа си.“ Че които не сѫ възкръснали, тѣ напущатъ мѫжетѣ си. Мѫжътъ казва: „Азъ напуснахъ жена си.“ Възкръсналъ човѣкъ не напуща, а той идва при своята възлюбена. Той ще дойде при душата на своята възлюбена и ще каже истината. Една дума като си кажатъ, ще се разбератъ. Това е великата Любовь, да си говоримъ по Бога, да си говоримъ истината. А сега жената казва: „Милички, това-онова,“ но задъ него: „Дано не стои въ кѫщи.“ И той отговаря съ сѫщата искреность. Това сѫ то двамата индуски герои, които плачатъ, но не казватъ защо. Жената казва: „Азъ съмъ много нещастна, имахъ единъ нещастенъ бракъ.“ Мѫжътъ казва сѫщото. Не е причината тамъ. Причината е, че вършишъ грѣхове. „Нещастна съмъ, народихъ много дѣца,“ казва жената. Не е причината тамъ.

И тъй, този живъ Господъ е слѣзълъ на земята и хлопа при вашитѣ врата, всѣка нощь ви събужда, всѣка вечерь тропа. Не познавате Господа. Нѣкой изгубилъ богатството си, страда. Господь му взима богатството и казва: „Да видимъ ще ме познае ли.“ Нѣкой владика остарѣлъ, уволняватъ го. Той страда. Никой не познава Христа. И при това минаватъ за вѣрующи, знаятъ за всички свети канони и кой светия да канонисватъ. Не е тѣхно право да канонисватъ светията. Кое е правда, Господь знае; кой люби, Господь знае. Другъ законъ има: човѣкъ човѣка не може да роди. А като умножишъ 2 × 2 ще получишъ 4, Числото 4 само не може да произведе 4, не може да произведе себе си, друго число ще произведе. Слѣдователно ние казваме: „Азъ искамъ да любя.“ Не, ти не можешъ да любишъ. Писанието казва: „Да възлюбишъ Господа съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила, а ближниятъ си да възлюбишъ като себе си.“ Слѣдователно, като възприемешъ тази велика любовь къмъ Бога, послѣ ще я възприемешъ и къмъ ближния си. Ако не възлюбишъ Господа съ всичкото си сърце, душа, умъ и сила, отъ дѣ ще я вземешъ любовьта? Любовьта на пазарь не се взима.

И тъй, за въ бъдеще, като се женишъ, ще питашъ възлюбения си: „Милички, ти възлюбилъ ли си Господа съ всичкото си сърце, душа, умъ и сила? Ако е въ тебе Господь, азъ ще се съединя съ тебе.“ Тѣзи двамата като се съединятъ, ще образуватъ друго едно число къмъ своитѣ дѣца. Нѣма защо да питашъ азъ себе си обичамъ ли. Като запалишъ една печка, нѣма защо да казвашъ, че печката топли, тя сама ще отдѣля своята топлина.

А сега нѣкой казва: „Ти трѣбва да знаешъ, че азъ съмъ малко по-особенъ човѣкъ.“ Въ какво стои твоята особеность? Да, разбирамъ, твоята кесия е по-голѣма, повече взимашъ.

(Въ съседния домъ засвириха гайди, зурли. Учительтъ казва Нека посвирятъ малко, за любовьта говоримъ, ще имаме търпѣние. Тѣ не сѫ научили изкуството на свиренето и любовьта не е въ тѣхъ, защото зурлитѣ имъ много зъзнатъ. Тѣхната любовь е като на тѣзи зурли.

Всички млади и стари вложете любовьта, да заживѣе този живъ Христосъ не само на небето, а въ душитѣ, сърцата, умоветѣ и волята ви и да приложите това учение на опитъ! Доста глаголствуване! Никой никого да не критикува. Брата си да не критикува! Сега нѣма да ви кажа „Христосъ възкресе!“ Ще ви запитамъ: Любовьта въ сърцата ви влѣзла ли е, възлюбили ли сте я? Любовьта влѣзла ли е въ душите ви, любовьта влѣзла ли е въ умоветѣ ви и въ волята ви. Ако е влѣзла любовьта въ сърцата, душитѣ, умоветѣ и волята ви, на всички, у които е влѣзла, казвамъ: Христосъ възкръсна и любовьта възкръсна! De factum може да бѫде това. Не чакайте врѣмето, не чакайте еволюцията, не очаквайте любовьта, да дойде отвънка, а отвѫтрѣ да заживѣе и тогава ще бѫдете красиви.

Като се научимъ да любимъ, нѣма да остарѣваме, а ще бѫдемъ млади, по на 33 години, като остарѣемъ, ще снемемъ старитѣ си кожи, постоянно ще се подмладяваме и ще живѣемъ толкова врѣме колкото искаме.Това е новото учение, да бѫдемъ млади въ любовьта. Младъ е човѣкъ докато люби. Прѣстане ли да люби, той е старъ. Люби ли, той е здравъ, прѣстане ли да люби, той е боленъ. Люби ли, той е ученъ, прѣстане ли да люби, знанията изчезватъ. Тъй седи тази наука, всѣки може да я опита. Сега Христосъ казва: „Идете извѣстете на братята и сестритѣ ми да идатъ въ Галилея, тамъ ще ме видятъ.“ Ако питате дѣ е Галилея, за тамъ не сте. Вие трѣбва да знаете дѣ е тази Галилея.

И тъй, сега идва възкръсението на любовьта. Нѣма да се казва: „Христосъ възкръсна“, а ще кажемъ: „Да възкръсне любовьта и да се разпръснатъ враговетѣ, които сега ни мразятъ.“ Сегашното учение го прилагате тъй: „Господи, да бѫде Твоята воля, но да стане нашата! Господи, да бѫде твоята любовь, но да стане нашата!“ Азъ бихъ казалъ тъй: „Господи, да бѫде нашата воля, но да стане Твоята! Господи, да бѫде нашата любовь, но да стане Твоята!“

Тѣзи сѫ максимумитѣ, които човѣкъ може да приложи. Човѣкъ, у когото има любовь, нѣма сила, която да му противодѣйствува. Той ще има ново разбиране, въ дома му нѣма да има нещастия, а миръ. Дъщеритѣ му наврѣме ще се женятъ, зетьоветѣ нѣма да ги теглите насила. Ако имате любовь, загуба нѣма да имате. Ако имате любовь, учени навсѣкѫдѣ ще

има. Сега любовьта идва въ свѣта. Голѣмо течение идва въ свѣта. Който не е герой, да не върви по брѣговетѣ, защото ще го завлѣкатъ, ще го отнесатъ.

Въ Писанието се казва: „Гнѣвъ Божий иде!“ Кое врѣме е то? Врѣме за тѣзи, които нѣматъ любовь. Това учение е за днесъ, за днешната култура. И сега страданията сѫ много по-тежки, отколкото въ врѣмето на Христа. Тѣзи социални разбирания ще се разрѣшатъ само съ любовьта. Тя ще дойде като реална форма, всичко ще помете.

И тъй, които сѫ готови, ще възкръснатъ, а които не сѫ готови, ще станатъ на вода. На вашъ езикъ казано – ще умратъ и като отидатъ на кости ще станатъ. Който познава любовьта, този законъ нѣма сила на него.

Бихъ желалъ всинца днесъ да се срѣщнете съ Христа. Вие все Го очаквате за въ бѫдеще, но днесъ да се срѣщнете. И колко мѫчно може да разберете тази велика истина, да се срѣщнете съ Христа. Нѣкой пѫть отъ срѣщане до срѣщане има разлика. Нѣкога възлюблениятъ срѣщне своята възлюблена и казва: „Днесъ не е тя,“ не я познава, не е разположена тя. Когато срѣщнете Христа, ще измѣните вашето разположение, ще бѫдете герои, за васъ мѫчнотии нѣма да има, омраза нѣма да има. И щом нѣма това, Христосъ ще дойде.

Сега започнете да правите опити съ любовьта, да правите измѣрвания. Само така ще се прѣмахне истинското зло. А това ще трѣбва да започне отъ вашитѣ домове, между жени, дѣца, въ църквата. Приложимъ ли го, ще има миръ, ако не – страдания ще има. Тогава и голѣмиятъ и младиятъ ще плачатъ все за Гирановото езеро.

„Идете, кажете на братята ми да идатъ въ Галилея, тамъ ще ме видятъ.“ Тѣзи сѫ послѣдните Христови думи, които отправя къмъ васъ – да отидете въ Галилея, да Го видите, да познаете любовьта, която Той носи въ свѣта. Той идва сега да ги възкръси. Този е сега послѣдниятъ день.

Азъ бихъ желалъ всинца да възкръснете. Сега вече виждамъ, че нѣкои камъни на гробоветѣ започватъ да се тресатъ. И Христосъ иде! Той идва, Той ще отвали камънитѣ и мнозина идватъ съ Него. Ще каже тогава: „Лазаре, излѣзъ навънъ!“

И азъ ви поздравлявамъ съ Христовото възкръсение! Да отидете въ Галилея, да срѣщнете Христа и да ви каже новата лозинка за новия животъ на любовьта!

Бесѣда, държана на 1 май 1921 година, Великъ день.

1921_05_15 Изтълкувай ни тази притча
Издателска къща „Жануа-98“, 2002. 352 с. ISBN 954-9589-58-7.

ИЗТЪЛКУВАЙ НИ ТАЗИ ПРИТЧА!

„Отговори Петъръ и рече Му: Изтълкувай ни тази притча!“ (Матея, гл.15, ст.15)

Ще говоря върху 15 стихъ отъ прочетената глава. „Отговори Петъръ и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!“ Взимамъ единъ стихъ, на който съдържанието е неизвѣстно, защото Христосъ е говорилъ много работи и туй, което трѣбва да се тълкува, нѣма го въ Евангелието написано. Онази притча, за която е въпросъ, нѣма я. Каква е тази притча? Въ това отношение математицитѣ иматъ думата. Тѣ се занимаватъ все съ неизвѣстни работи въ свѣта, т.е. тѣ разкриватъ тайни. Дай на единъ математикъ най-загадъчнитѣ работи, като седне 4–5 м. да работи, все ще извади нѣщо отъ тѣзи числа.

Отговори Петъръ и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!“

Азъ ще ви попитамъ: Коя е най-важната притча, която ви интересува сега? Ако попитамъ нѣкоя млада мома, коя е най-важната притча, тя ще каже: „Най-важната притча е кой може да ме възлюби за въ бѫдеще.“ Неизвѣстно. Ако попитате момъкътъ и той ще каже сѫщото. Ако попитате майката, тя ще каже: „Дѣтето, което ще се роди, дали ще бѫде мѫжко или женско?“ Ако попитате нѣкой професоръ, той ще каже: „Най-важната притча е какъвъ постъ ще заема?“ Ако попитате нѣкой лѣкарь, той ще каже дали ще бѫде прочутъ, дали ще спечели малко парици. Ако попитате нѣкой свещеникъ и той ще ви каже, че попъ или владика ще бѫде или нѣкой патриархъ. Тъй щото всѣки единъ човѣкъ си има по една притча въ свѣта, която разрѣшава. И всички я разрешаватъ и мѫже и жени. И днесъ вие, които ме слушате, имате по една притча. Азъ ще разгледамъ само една, а има и още много други.

Най-важната притча въ живота, това е самиятъ животъ, какъ е произлѣзълъ животътъ, какъ се обуславя, какъ се е развилъ, какви сѫ били неговитѣ първоначални състояния, кое е неговото начало на проявяване, кой е бащата и коя майката на този животъ? Ще кажете „Господь“. Но Господь, това е само една идея, не е една конкретна идея.

И тъй, вие си задавате въпросъ, запитвате се по нѣкой пѫть какво ще бѫде вашето положение. Ако си нѣкой военень, който се готви за война, ще кажешъ: „Какво ли ще бѫде моето бѫдеще?“ Ще извадишъ сабитѣ,

пушкитѣ, конетѣ, за да ги прѣгледашъ и споредъ това ще започнешъ да смѣташъ позициитѣ, какъ да атакувашъ своя неприятель, дали ще сполучишъ или не. Това сѫ числа, съ които работишъ. Запримѣръ, ако ви кажа числата 502, 516, 869, 634, 739, 604, какво сте разбрали? Ще кажете: „Това е едно забавление, което и дѣцата често правятъ в училищата, пишатъ тѣзи числа.“

Когато отидете въ нѣкои гробища и изкопаете коститѣ на нѣкой мъртъвъ, прочетете ги всички колко сѫ на брой. Нѣкои намиратъ, че има около 280 кости въ тѣлото на човѣка. Мислите ли, че тѣзи кости прѣдставляватъ човѣка? – Не, тѣ сѫ часть отъ човѣка. Мускулитѣ, стомаха, дробоветѣ, функциитѣ, които сѫ вложени въ тѣхъ ги нѣма, имате само кости. Отъ коститѣ, запримѣръ отъ черепа, може да разгадаете какъвъ е билъ човѣкътъ, дали е билъ мѫжъ или жена, дали е билъ ученъ или простъ, дали е билъ честенъ или обичалъ да попийва, дали е билъ търпеливъ или не – всичко по неговата глава може да се познае. Като турите една свѣщь отъ вѫтрѣ, тя ще ви покаже всичко. Така може да се опише цѣлия животъ на нѣкой човѣкъ заминалъ отъ прѣди хиляди години и да се познае отъ каква смърть е умрѣлъ. Ако е билъ жена, ще се познае дали е живѣла съ мѫжа си честенъ животъ или е обичала да ходи по журфикси; ако е билъ мѫжъ, дали е обичалъ да ходи по кафенетата да разрѣшава политика. Вашата глава за въ бѫдеще ще говори всичко това. Всички ваши секрети, каквито сѫ били, тогава ще се разкриятъ, понеже тогава вие ще се учите на закона на мълчанието. И когато ви хвалятъ или обвиняватъ, вие ще мълчите. Тъй че, не е важно какво мислятъ хората за насъ сега, но какво ще мислятъ хората за въ бѫдеще по нашитѣ глави.

Ако вървите споредъ тази дълбока наука, ще разберете, че онѣзи клѣтки, за които мислите, че изгниватъ, не изгниватъ дѣйствително, не се губятъ. Не, едни влизатъ въ състава на растенията, други влизатъ въ състава на минералитѣ, трети влизатъ въ състава на водата, четвърти влизатъ въ състава на животнитѣ. И възможно е нѣкой пѫть, като изядете нѣкоя ябълка, която расла при нѣкой гробъ и си откѫснала отъ мазнинитѣ на този великъ човѣкъ въ гроба, да изпитвате, слѣдъ като изядете тази ябълка, малко неразположение. Какъ ще обясните този фактъ? Измили сте ябълката съ топла вода, а послѣ имате едно неразположение на духа. Казвате: „Тази храна ми прѣчи“. Казвамъ, погълнали сте отъ разтворенитѣ соли на този философъ и може да познаете какъвъ е билъ той. Ние съврѣменнитѣ хора страдаме отъ мислитѣ на нашитѣ прѣдшественици. Тѣзи мисли не сѫ въ въздуха, тѣзи мисли сѫ материализирани въ органическия свѣтъ и нѣкои отъ тѣзи клѣтки сѫ прѣвърнати въ паразити, въ микроби. Имаме около 16 000 микроби, нѣкои сѫ още неизслѣдвани. Такива сѫ микробитѣ на охтиката, на тифозната треска, на чумата и други.

Това сѫ все мисли на такива философи, които сѫ вървѣли по пѫтя на черното братство.

Не мислете, че злото само по себе си може да изчезне. Не, злото е непрѣривно въ всичкитѣ свои проявления и доброто е непрѣривно въ всичкитѣ свои проявления. Нѣкой казва: „Да унищожимъ това зло!“ Не, на крива почва сте. Злото не може да се унищожи. Онѣзи отъ съврѣменнитѣ хора, които не се занимаватъ съ психологически закони или съ законитѣ на природата, не разбиратъ какво нѣщо е злото като сила, а не като проява. Изучавали ли сте вие какво нѣщо е злото като стремежъ, злото като чувство, злото като сила в свѣта? Вие тукъ се нахвърляте на дявола и казвате: „Този пусти дяволъ, дѣ се яви въ свѣта? Той разбърка всичко.“ Защо да е пустъ? Знаете ли защо го наричатъ „пустъ“? – Защото той на хората умъ дава, а самъ не работи. Той като нѣкой банкеринъ дава пари съ лихва, а самъ не работи. 5–10–1000%, мога да ви кажа, че дяволътъ и дѣте бръсне. Нѣкои казватъ: „Какво е дявола?“ – Банкеринъ и то първокачественъ, такъвъ, какъвто свѣтътъ не е виждалъ. Въ всички съврѣменни банки той е великия учитель. Какво лошо има въ тѣзи банки? Нали услужватъ на свѣта? Взиматъ лихви, но сѫщеврѣменно каратъ това колело да върви. Този банкеринъ може да ви оскуби понѣкога, но нѣкой пѫть може да ви помогне, това нищо не значи. И тъй, онѣзи, които сѫ влѣзли въ пѫтя, трѣбва да напуснатъ това старо вѣрване, да казватъ че дяволътъ е лошъ, а ние добри. Ние трѣбва да научимъ тѣзи сили, да видимъ кои сѫ въ хармония, кои въ дисхармония съ насъ. Сега ще напрегнете ума си малко повече, т.е. нѣма да се тревожите.

Съврѣменнитѣ хора казватъ, че човѣкъ отъ много мисъль се разваля. Бѫдете увѣрени, че човѣкъ отъ много учение или много мислене не е полудѣлъ, нито лошъ не е станалъ. Азъ въ всички свои изслѣдвания това не съмъ срѣщналъ. Не, това е отъ нѣкои особени прѣживѣвания. Ако човѣкъ е като Донъ Кихотъ, полудявания ще има, ако е като Санчо Панчо, може да се излѣкува. Донъ Кихотъ е човѣкъ, у когото личното чувство е взело надмощие и мисли, че като него нѣма никой другъ и той познава всичко – и религия и наука и общество и политика. Свѣтътъ е пъленъ само съ Донъ Кихотовци и Санчо Панчовци. Ще кажете, че моята мисъль е малко особена. Не, ако това не е така, свѣтътъ трѣбваше да бѫде наредъ. Този Донъ Кихотъ навсѣкѫдѣ го има. Той е благороденъ човѣкъ, вѣрующъ. Азъ не взимамъ Донъ Кихота въ лоша смисъль. Това е неразбиране на свѣта. Това значи да имаме идеитѣ на Донъ Кихота. А Санчо Панчо е човѣка, който очаква своето положение отъ Дон Кихота, дано се качи Донъ Кихотъ. Санчо Панчо е човѣкъ на крайното довѣрие, да влиза навсѣкѫдѣ, дано може да се спаси и той.

Сега на всички тѣзи отговарямъ: „Това е лъжливо схващане!“ Спасение въ свѣта има само чрѣзъ една велика сила. Тя е сила, която е донесла всичко въ свѣта. Ако се домогнете до нея, въ тази сила всичко става разумно, всѣко дѣйствие, всѣка мисъль, всѣко желание, става окисляване и по-разумно. Когато дойде въ душата ви, тя ще произведе извѣстенъ ефектъ. Азъ ви казахъ въ друга една бесѣда, че не само любовьта, но всѣка благородна мисъль, всѣко благородно чувство и дѣйствие, което взима надмощие у васъ, създава едно малко различие и ако измѣрватъ ѫгъла, ще намѣрятъ туй различие. Измѣрете само ръката или врата си и ако имате запримѣръ една благородна мисъль, ще има едно обикновено различие отъ това, когато вашиятъ умъ е билъ пасивенъ. Ако умътъ ви не е пасивенъ, нѣма да бѫде това обикновено състояние. Направете измѣрване да видите, дали при силната мисъль или силното чувство ще има по-голѣмо разширение. Какъ мислите, дали носътъ при силна мисъль или силно чувство ще има по-голѣмо разширение? При силна мисъль ще има едно продължение и стѣснение на носа, а при силно чувство ще има едно разширение и скѫсяване на носа.

Вие сега може да ми възразите, да ми кажете: „Какво ни интересува, дали носътъ се разширява или скѫсява!“ Трѣбва да ви интересува това, тъй както онзи машинистъ, който измѣрва атмосферното налѣгане на паритѣ въ котела, иначе котелътъ ще се пръсне. Именно въ това стои науката, че ако вие знаете законитѣ,. може да измѣните нѣщата. Като знаете, че вашиятъ носъ се разширява и това разширение създава неприятно чувство, тогава ще трѣбва да продължите носа си, да усилите мислитѣ си. Ако има опасность отъ продължение на вашия носъ, тогава ще трѣбва да го разширите, ще направите една психологическа промѣна въ вашия животъ. Ако така бихте мислили, много нещастия въ вашия животъ бихте ги избѣгнали. Да допуснем, че майката е недоволна отъ дѣцата си и крайно инервирана, разширява се носа ѝ. Какъ постѫпвате по стария методъ? Взимате една пръчка – тупъ, тупъ, натупвате дѣтето. И виждашъ, онѣзи дѣца триятъ очитѣ си. Ако носътъ ѝ [е] разширенъ, казватъ, че майката много неправилно разрѣшила въпроса. Ако е продълженъ надолу, казватъ, че дѣтето говори на единъ много правиленъ математически езикъ. Наблюдавали ли сте какъ плачатъ вашитѣ дѣца? Защо се жените тогава? Вие защо сте станали баща? Само за да народите дѣца ли? А, така ги раждатъ и рибитѣ. И сега всички минавате за философи, че много знаете, имате претенции да отидете на небето! Но знаете ли, че като отидете на небето, първо ще ви питатъ какъ плачеха вашитѣ дѣца, какъ си чистиха сълзитѣ? Ще кажете: „Това не зная!“ – Ще се върнешъ още единъ пѫть, да научишъ това. А това значи да изправишъ двѣ важни погрѣшки, т.е. умътъ не е наученъ да мисли правилно и второ – другиятъ законъ, че не сте се научили да чувствувате споредъ закона на вашето сърце.

Отговори Петър и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!“

Коя притча? – Притчата на живота, защо сѫ тия противорѣчия въ свѣта, защо като проповѣдвашъ на хората това учение, не го приематъ, защо сѫ тия недоразумѣния въ свѣта? И Христосъ отговори на Петра: „Всички тия противорѣчия въ свѣта сѫществуватъ, защото носоветѣ на хората не се продължаватъ, а се разширяватъ.“ Какъ казва апостолъ Петъръ? – Че ние виждаме хора съ много дълги носове! Да, когато нѣкой художникъ нарисува нѣкой човѣкъ на книга, може да му тури дългъ носъ, може да му тури и широкъ, това нищо не значи. Само онзи живиятъ носъ е важенъ! Слѣдователно, носътъ трѣбва постоянно да се измѣня, не да става голѣмъ. Защо нѣкой пѫть у хората носътъ се изкривява на една или друга страна? Защо? Забѣлежете, у свинята носътъ е вирнатъ нагорѣ. Защо? – Защото обича да бучка. Това желание все нагорѣ да бучка, образува една вдлъбната елипса. И онѣзи, които копаятъ, ровятъ, все тъй казватъ. Значи свинята е майсторъ да копае. А онѣзи птици, които иматъ желание да залавятъ нѣщо, тѣхниятъ носъ е завъртянъ.

Не искамъ сега вие да правите своитѣ заключения, но ви казвамъ, че всѣкога една крайно лоша черта ще се отбѣлѣжи въ вашия носъ, въ неговата широчина и дължина. Това ще се отбѣлѣжи не само на носа, но и всички ваши мисли и чувства ще иматъ сѫщия ефектъ. Всѣки, който погледне на вашитѣ мисли, ще познае въ какъвъ умъ и въ какво сърце сѫ родени. Знайте, че всѣка ваша мисъль, която е излѣзла отъ васъ, има свой ефектъ въ вашия умъ. Мисъльта на Ивана, на Стояна, на нѣкой банкеринъ, тя е написана. Като казва Христосъ, че нѣма въ свѣта скрито-покрито, това е вѣрно. Единъ день, като влѣзете въ духовния свѣтъ, ще си кажете: „Какво ще правимъ?“ – Ще изучавате вашитѣ мисли отъ хиляди поколѣния, какъ сте живѣли. И слѣдъ като проучите и двѣтѣ страни на живота си и доброто и лошото и намѣрите всички причини, тогава ще ви проводятъ пакъ на земята.

Нѣкои проповѣдватъ сега лесно учение, да дойде Христосъ, да заличи всичкитѣ ви грѣхове. Вие искате като нѣкоя мома да иска да се намѣри нѣкой князъ или графъ да я облѣче, да ѝ създаде положение и по паркове да я води. Това сѫ идеитѣ на съврѣменния свѣтъ – охоленъ животъ! Това не разрѣшава въпроса. За въ бѫдеще вие ще си създадете още по-лошо положение, защото всѣки единъ животъ, въ който живѣемъ, е едно добро условие, но ние отъ животъ въ животъ го влошаваме. Всѣки день мислимъ само за себе си. Казвате: „Днес така да бѫде, че утрѣ, другъ пѫть ще извършимъ добро“. Не, всѣки день трѣбва да правите добро. Има програма, споредъ която е опрѣдѣлено на колко души трѣбва днесъ да

направите добро, да изкажете съчувствие. Ако вие не направите това, въ вашия животъ ще се явятъ извѣстни промеждутъци. Ако помогнете на тѣзи души, за въ бѫдеще тѣ ще ви помогнатъ. Ако не имъ помогнете, тѣ ще ви спѫнатъ. Този законъ е вѣренъ не само за единъ човѣкъ, но за всѣко общество, за всѣки народъ. Въ всѣки домъ има една обща душа, която обхваща индивидитѣ. Единъ народъ и той си има една обща душа. Една раса и тя си има обща душа. И цѣлото човѣчество и то си има душа. Въ всички, въ всѣки отдѣлно, тия души сѫ групирани. Сега, ако кажете това нѣщо на съврѣменния свѣтъ, ще кажатъ: „Това сѫ празни работи!“ Всѣки, който не може да смѣта, това сѫ за него празни работи.

Бихъ желалъ да дойде единъ човѣкъ, съ когото имаме еднакви чувства и да нарисуваме нѣщо общо отъ природата. Ако ние сме прави въ всички свои мисли, непрѣменно и дѣйствията ни ще бѫдатъ прави. Ако нашитѣ религиозни схващания и вѣрвания бѣха правилни, не само относително, но абсолютно правилни, защото въ природата има единъ великъ законъ, споредъ който нѣма никакви изключения, то и дѣйствията ни щѣха да бѫдатъ правилни. Правиятъ човѣкъ е правъ само въ настоящето. Човѣкъ може да бѫде правъ само въ настоящето. Ако той е правъ въ настоящето, правъ ще бѫде и въ бѫдещето и обратно. Ако поддържаме другата философия, това е една крива основа.

Тогава съврѣменнитѣ учени хора на какво мязатъ. Единъ индуски баща дава на сина си едно ябълчно сѣме и казва: „Синко, искамъ да ми кажешъ какво има въ това ябълчно сѣме.“ Взима сѣмето този малъкъ синъ и го туря въ едно джезве, сварява го. Нѣма нищо… – „Какво излѣзе?“ – „Нищо, сварихъ го, нищо не излѣзе“. Бащата повиква втория си синъ, казва му: „Вземи ти това ябълчно сѣме, вижъ какво има!“ Взима го той, чопли го, изяжда го най-послѣ и казва: „Малко горчиво, но никакво величие нѣма.“ Повиква третия синъ, дава и нему сѣмето. Той го посѣва. Та съврѣменнитѣ хора, като имъ дадемъ сѣмката, турятъ я въ джезве и я свaрятъ, други философи я изяждатъ и никой не се сѣща да я посѣе. Онзи синъ, който посѣлъ тази сѣмка, той разбралъ силата, която е вѫтрѣ въ нея. Сѣмката, това е дървото.

Слѣдователно, всѣка мисъль трѣбва да израсте, да даде своя плодъ. По какво ще познаете силата на една благородна мисъль? – По това, дѣто казва Христосъ – да любишъ врага си. Запримѣръ, ти имашъ мисъль да убиешъ нѣкого, готовъ си за това, но дойде ли въ тебе тази Божествена любовь, веднага ще се поляризирашъ. Ако го убиешъ, ти нѣма да го завладѣешъ. Убийството не разрѣшава въпроса. Ако отворишъ една стъкленица съ отровенъ газъ, каква полза има отъ това? Този отровенъ газъ трѣбваше да се сгѫсти и послѣ да се прѣцѣди. Сгѫстяване трѣбва на злото, а не

разширяване!

Слѣдователно, всички европейски народи се намиратъ въ положение само да разрушаватъ. Тѣ не прилагатъ Христовото учение, тѣ прилагатъ учение на много стари вѣрвания на миналото. Войната е едно старо вѣрване, идолитѣ сѫ едно старо вѣрване. Това е стара култура, която се явява въ нови форми. Казвате: „Ние, който можемъ да се биемъ по единъ модеренъ начинъ, сме културни хора!" Въ Америка употрѣбяватъ електричеството за убийство, въ Франция рѣжатъ глави.

Онѣзи отъ васъ, който сѫ заинтересувани съ самия животъ, трѣбва да разрѣшатъ въпроса за себе си, каква е тази притча и коя е основната задача на притчата. – Животътъ. Отъ дѣ произтича животътъ? Ще кажете: „Отъ *Любовьта*." Но тази *Любовь*, отъ която произтича животътъ, въ свръзка ли сте съ нея? Азъ говоря за *Любовьта* въ особена смисъль. Тази *Любовь*, която е родила живота, го е родила прѣди много години и сега не се ражда вече. Ако всички житни зрънца се унищожатъ, нѣма да има повече. Тѣзи клѣтки, които сега имаме въ организъма си, не се раждатъ сега, тѣ сѫ родени прѣди милиони години и ако се унищожатъ, втори пѫть не се раждатъ. За всѣко нѣщо се изискватъ особени условия, които ние не можемъ да си ги създадемъ. Слѣдователно, за всѣка мисъль, за всѣко желание има извѣстно врѣме, извѣстно съчетание. И за *Любовьта* си има особено врѣме. Женитѣ казватъ: „Може да се *люби* всѣкога." Не, гъделичкане може да има, но *Любовь*, *Любовь*, която може да прѣобрази въ човѣка всички негови инстинкти, да не е онзи вълкъ, да не е онзи тигъръ, да не е онази патица. *Любовь*, която гъделичка човѣка, това не *Любовь*. Това е проява на изопачения човѣшки животъ, който сега виждаме.

Сега, азъ ви навеждамъ на една философска мисъль. Нѣкои отъ васъ казватъ: „Кажи ни нѣщо тайно!" Азъ казвамъ: Мога да ви покажа тайни, но ще ви покажа само вратата, а вие ще си намѣрите пѫтя. Българитѣ казватъ: „Покажи му само вратата, а той ще намѣри плѣвника." Който не може да го намѣри, той не е достоенъ.

И тъй, мислете върху това продължение и разширение на носа. Кога се продължава човѣшкиятъ носъ? – Когато започне да мисли правилно. Азъ говоря само за двѣтѣ измѣрения на човѣшкия носъ – дължина и широчина, а не и за дълбочината. Ако вие се съедините правилно съ великия законъ, който работи правилно, вашиятъ носъ ще има това продължение, което показва, че вие сте въ свръзка съ Божествената хармония, въ съгласие съ всички звѣзди, съ всичката материя. Ако вашиятъ носъ се разширява правилно, това показва, че^сте въ свръзка съ всички сѫщества на *Любовьта* и не сте човѣка, който може да направи пакость

нѣкому.

Колко е мѫчна тази философска мисъль! Като ме слушате, казвате си: „Забатачихме се ние!“ Човѣкъ трѣбва да се забатачи. Вижте дърветата какъ се забатачватъ долу! Коренитѣ по нѣкой пѫть сѫ до 10 метра долу. Тази глава! Да, човѣкъ трѣбва да се зарови въ неприятноститѣ. Когато има много страдания, казвамъ: главата е заровена; а когато прѣстанатъ мѫчнотиитѣ, казвамъ: главата е отровена. Когато имате много мѫчнотии, казвате: „Главата ми е заровена.“ За да се проявятъ тѣзи сили въ насъ, ние трѣбва да се погребемъ въ материята, защото истинскиятъ животъ започва съ погребване на материята. Вънъ отъ това животъ Духовенъ не сѫществува.

Съврѣменнитѣ хора не разбиратъ какво нѣщо е Духовенъ животъ. Тѣ казватъ: „Духовниятъ животъ е нѣщо като въздуха, като вѣтъра.“ Да, вѣтъръ има само на земята, но въ Духовния свѣтъ нѣма вѣтъръ. Знаете ли защо се образуватъ вѣтроветѣ? То е, защото глупавитѣ хора иматъ много празнини. Явява се вѣтъръ, увиватъ се дърветата, казватъ: „Глупавитѣ хора царуватъ.“ Щомъ има затишие, умнитѣ хора царуватъ. Щомъ има вѣтъръ, глупавитѣ хора царуватъ, между тѣхъ може да стане всичко. На такива хора колата имъ се обръща като Настрадинъ Ходжа. Въ такъвъ човѣкъ нѣма никакъвъ моралъ. Такъвъ човѣкъ казва: „Правото въ свѣта е да ядешъ и пиешъ, нищо друго нѣма. Богатъ да бѫдешъ, силенъ да бѫдешъ, който те удари, удари го и ти, въ затворъ го тури.“ Това е философията на хората съ празнитѣ глави. Навсѣкѫдѣ ги има такива. И ние всинца страдаме отъ тѣхъ. Понѣкога ние се завладаме отъ тѣхнитѣ мисли. Азъ не говоря конкретно за нѣкой човѣкъ. Единственото нѣщо, което може да оправи живота, то е животътъ да се обуслови разумно.

Ако въ днешната си бесѣда имамъ желание да ви направя адепти на моето учение, ако имамъ желание да ви направя послѣдователи на моето учение, не е право. Азъ имамъ желание слѣдъ хиляди и милиони години да кажете, че това учение е право. Да, защото въ свѣта право е само Божественото. Всички човѣшки вѣрвания иматъ извѣстни недостатъци. Човѣшкиятъ езикъ не е тъй пластиченъ, за да изкаже това Божествено. Нѣкой пѫть сѫществителното, глаголътъ не сѫ турени на мѣстата си по правилата на граматиката и отъ една моя бесѣда изкарватъ двѣ противоположности. Казватъ: „Той говори противъ поповетѣ“. Не съм говорилъ противъ поповетѣ. Говоря противъ онѣзи криви вѣрвания, които докарватъ нещастия на хората. Говоря противъ онѣзи криви вѣрвания, които докарватъ войнитѣ; говоря противъ онѣзи криви вѣрвания, които докарватъ жестокоститѣ въ свѣта. Да, противъ тѣхъ говоря.

Отговори Петъръ и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!“

Знаете ли на какво мязаме съврѣменнитѣ хора? Въ древностьта имало единъ черенъ магьосникъ, който си задалъ задача да улови човѣшката душа щомъ като излѣзе отъ тѣлото и да я затвори въ нѣкоя бутилка. За своитѣ опити, той избиралъ египтяни отъ високо произхождение. Той си направилъ особено красиви жени отъ нѣкакво особено вещество и когато наближавало нѣкоя жена да умре, веднага връзвалъ душата ѝ въ това ново тѣло и турялъ надписъ: „Тукъ е душата на еди-коя си принцеса.“ Всѣки день прѣглеждалъ тѣзи души. Затворилъ ги той, но никога не е могълъ да ги накара да работятъ въ тѣзи нови тѣла. Съ хиляди години ги държалъ тъй затворени, но не могълъ да ги накара да работятъ. Слѣдователно, ние, съврѣменнитѣ хора искаме да хванемъ тѣзи души. Може да ги хванемъ, но не можемъ да ги накараме да работятъ. Работа въ живота може да става само чрѣзъ закона на любовьта, доброволно може да става тя, а не на сила. Крайното заблуждение е, че искаме на сила да ги караме да работятъ. Не само това, но искаме да накараме Голѣмия Великия Законъ въ свѣта да работи. Работата произтича само отъ любовь. Онзи, който иска да се научи да работи, трѣбва да се научи на закона на Любовьта. Придобиете ли разумния животъ въ свѣта, вие сте придобили Любовьта, а влѣзете ли въ неразумния животъ, ще имате мѫчението. Питамъ ви, свободно ли сте влѣзли въ тѣзи тѣла или насила? Ако видоизмѣните вашитѣ очи, носъ, коса, вие сте влѣзли доброволно, а ако не стане промѣна, този магъ ви е вкаралъ насила въ тази бутилка.

Слѣдователно злото въ свѣта произтича отъ това, че хората сѫ роби на своитѣ страсти. Страститѣ, това сѫ този магъ, който впрегналъ тѣзи души. Затова често сте като въртоглави. Нѣкой пѫть жената е въртоглава, сърди се, а нѣкой пѫть мѫжътъ е въртоглавъ. Вие слугувате на този черенъ магъ въ Египетъ. Като сте влѣзли вѫтрѣ, питали ли сте Господа? – Не сте Го питали.

Знаете ли на какво ще уподобя честностьта на съвременнитѣ хора? Единъ търговецъ срѣща единъ младъ момъкъ, който му се оплаква: „Ожснихъ се, но съмъ нещастенъ, жена ми ме измѫчва.“ Търговецътъ го съжалилъ и го взелъ въ кѫщи, при себе си. Но слѣдъ нѣколко години този младъ човѣкъ опозорява дъщерята на търговеца и офейква. По този начинъ нѣма да се оправи свѣта. Ние трѣбва да разберемъ себе си.

Злото – злото увеличава, доброто – доброто увеличава, любовьта – любовьта увеличава. Това сѫ закони, които дѣйствуватъ въ свѣта. Въ любовьта ще се разширявате и нагорѣ ще отивате, а въ противоположното ще отивате надолу. Единственото нѣщо, което може да ви избави отъ това,

то е разумния законъ, да знаете, че любовьта царува навсѣкѫдѣ въ този свѣтъ. Не разбирайте вашата любовь, не разбирайте тази между мѫже и жени, не разбирайте даже и тази между приятели, не разбирайте даже и тази между братъ и сестра, защото тази любовь, за която ви говоря е особена. Тя дѣйствува и въ васъ, но вие не се спирате върху нея. Когато ви минава нѣкоя свѣтла мисъль прѣзъ ума, тя е тази любовь, обаче скоро изчезва. Нѣкой пѫть, като мине такава мисъль у нѣкого, той става грандоманъ, мисли, че е божество. Не се самозаблуждавайте! Божеството има сила. Дѣ ви е силата? Нѣкой казва: „Азъ съмъ ученъ човѣкъ“. – Дѣ сѫ знанията ти? Когато нѣкой каже, че е Божественъ човѣкъ, това значи, че трѣбва да има неизмѣнна любовь. Нѣма ли я, той е единъ черенъ магъ, който може да затвори твоята душа въ нѣкоя бутилка. Не се плашете! Тѣзи стари бутилки трѣбва да се разрушатъ. Затова и смъртьта иде въ свѣта, за да разруши тѣзи тѣла, които сѫ прѣвърнати въ автомати. Смъртьта е едно освобождение на всички онѣзи затворени души.

Слѣдователно, когато азъ казвамъ „не убий“, подразбирамъ не убивай една душа, която е влѣзла въ едно тѣло и работи по закона на Любовьта. Никога не убивай. Но когато една душа е влѣзла въ една бутилка, станала е робъ, робиня, казвамъ: „Разбий!“ Слѣдователно, принципално разбирамъ въпроса – душа, която работи по закона на любовьта, никога, не смѣй да разрушишъ нейното жилище, защото Господь нѣма да ти прости нито на този, нито на онзи свѣтъ. Ако успѣешъ да освободишъ една душа отъ бутилката, направилъ си добро. Слѣдователно, когато една душа, която работи въ закона на любовьта, умре, трѣбва да се плаче, а когато умре една душа, която е затворена въ бутилка, трѣбва да се радваме. Тѣ не могатъ да проявятъ своята енергия, затова още ще плащатъ. За първитѣ души не е опрѣдѣлено да умиратъ, но трѣбва да станатъ нѣкога жертва, за да се подигне свѣта. Никога да не посмѣешъ да убиешъ човѣкъ, който ви обича, който работи за вашето добро. Да убиешъ единъ волъ, който работи на нивата ви, това е голѣмо прѣстѫпление. За въ бѫдеще, въ законитѣ на държавата ще бѫде вписанъ такъвъ законъ за вола, както и за човѣка. Такъвъ трѣбва да бѫде новиятъ моралъ, новото схващане. И онѣзи добри души въ свѣта, който сѫ влѣзли да работятъ споредъ закона на любовьта, тѣ не искатъ да бѫдатъ царе, тѣ ще бѫдатъ за въ бѫдеще най-добритѣ майки, най-добритѣ учители, свещеници и ще работятъ безкористно. Когато тѣ взематъ надмощие, този свѣтъ ще се оправи и нѣма да има това сегашно разбиране.

Казвамъ ви, прилагайте това Ново учение, не чакайте да дойде Христосъ, защото Той, като дойде, ще разруши всички бутилки, всички автомати до единъ ще се пукнатъ. И гробоветѣ, за който се говори, това сѫ онѣзи затворени души, който съ хиляди години чакатъ да дойде врѣме, за да

възкръснатъ. И сега въ православнитѣ църкви се спори, дали въ това тѣло ще възкръснатъ или въ друго. Казвамъ, въ никакво друго тѣло, въ сѫщото! И такъвъ възкръсналъ човѣкъ ще се води само по своя Божественъ Духъ, само по своята Божествена душа и споредъ закона на Любовьта. Ще живѣемъ по единъ великъ законъ. Жената като види мѫжа си, нѣма да каже: „Дай пари!“, както днесъ казва. Послѣ, като даде пари, да каже: „Ехъ, милички, отдѣ идешъ?“ И мѫжътъ сѫщо нѣма да иска само пари отъ жена си и като е богата, да ѝ казва: „Ехъ, миличка, отдѣ дойде?“ Тукъ има двѣ бутилки, двѣ души, който не сѫ свободни. Трѣбва да бѫдете еднакви спрѣмо човѣка и когато той отсѫствува и присѫствува. Това е едно правилно християнско схващане.

Хората днесъ спорятъ за своята вѣра. Вѣрванията се създаватъ отъ човѣка, а не човѣкъ отъ вѣрванията. Всичко, което сега сѫществува въ свѣта, е произлѣзло отъ човѣка, слѣдователно, той не трѣбва да се моли, а трѣбва да видоизмѣни всичко. Човѣшкиятъ духъ е въ състояние да видоизмѣни всички вѣрвания и системи. Слѣдователно и вие може да измѣните вашия животъ. Вие може да възкръсите себе си, да научите истината. Казвате: „Дали този човѣкъ говори вѣрно или не?“ Азъ казвамъ: Вие какво знаете? Когато слънцето ме напече не питамъ: „Може ли да ме напечешъ, а азъ да отида на работа?“ Слѣдователно, като ви говоря, нѣма да казвате: „Много ни напече това слънце“, а ще отидете на работа. Азъ говоря за всинца ви. Опрѣдѣлете се – свободни души ли сте или не, свободни граждани на Царството Божие ли сте или роби, свободна религия ли имате или нѣкоя религия, която е създадена отъ вѣкове. Слѣдователно, опрѣдѣлете се на кой Господъ служите, на Господа на Истината или на трънения? Ако азъ дойда при тебе и ти ме оскубешъ съ толкова пари, азъ зная на кой Богъ служишъ. Ако дойда при тебе и кажа: „Приятелю, уморенъ съмъ, приеми ме!“ – „Да, но не съмъ разположенъ.“ Азъ зная на какъвъ Господъ служишъ. За мене важи какъ ще постѫпишъ въ дадения моментъ съ единъ обиденъ, оскърбенъ човѣкъ. Иначе, може да имате най-прави вѣрвания. Важно е въ дадения моментъ какъ постѫпвате. Пророкъ Иезекиилъ казва: „Една добра постѫпка може да заличи всичкитѣ ви грѣхове.“ И едното и другото е вѣрно, т.е. че една лоша постѫпка може да заличи добрия ви животъ. Слѣдователно, онзи, който е падналъ, да не стои да плаче надъ това падение, а обратно, като е падналъ, да гледа да стане. Значи, онзи който е падналъ, да гледа да стане. Еднакво вѣрни сѫ тѣзи двѣ формули.

Сега ще приложите този великъ законъ, ще се поутѣшите. Използувайте го! Ние съ слънцето никога не можемъ да дойдемъ въ съприкосновение, да се рѫкуваме, но неговата свѣтлина може да я използуваме. Вие съ Бога никога не може да се разправяте, при Него не можете да отидете, но съ Неговия Духъ всѣкога може да имате обръщения. Ако искате да отидете

при Бога, вие ще се слѣете съ Него, всичко ще забравите и ще се пробудите въ вашия Божественъ животъ. И Господь казва: „Който иска да дойде при мене, трѣбва да изгуби всичко! Готовъ ли си?“ – „Не съмъ.“ – „Тогава иди на лѣвото слънце и когато се уморишъ, ела при мене!“

Сега Господь ви е пусналъ, слѣзли сте до земята. Послѣ знаете ли кѫдѣ ще бѫдете втори пѫть? Земята е извървѣла половината си пѫть, още половината пѫть ѝ остава и като дойдете до тамъ, ще започне да бие звънецъ. Тогава ще се минава отъ тренъ въ тренъ, багажи ще се прѣнасятъ. Ама на кѫдѣ? – Кому кѫдѣто очитѣ виждатъ. На кѫдѣ ще тръгнете? Казвате: „Добъръ е Господь!“ Хубаво, азъ се радвамъ. Чувате ли гласа на Христа, разговаряте ли се съ Него или тъй по прѣдположение говорите? Или както когато дойдете да сватосвате нѣкой момъкъ, казвате, че е много хубавъ, съ такива мустачки. Дошли при единъ момъкъ, сватосвали една мома, казвали, че била много хубава. Като се оженила, тя питала на кого да се показва. Момата била много грозна и мѫжътъ ѝ казалъ: „На всички се явявай, но само на мене недей!“

Сега ще ви каже нѣкой, че Христосъ билъ такъвъ онакъвъ. Вие може да се ожените, но не за този Христосъ, Когото очаквате, а за нѣкой другъ, когото не очаквате. Азъ не се церемоня, много Христосовци има, много богородици има, пъленъ е свѣтътъ съ такива. Една е истинската Богородица. Азъ я познавамъ, отлична е тя. Единъ Христосъ има, единъ Господь има, не се самозаблуждавайте! Всичко друго въ свѣта е отражение, то е наше заблуждение. Слѣдователно, вашата душа, която Богъ е вложилъ въ васъ, това е Христосъ, това е Света Богородица, това е Богъ. Вашата душа е затворена душа. Може ли да я освободите? Нѣкой пѫть, като пъшка тя, плаче, вие казвате: „Парици трѣбватъ.“ Тя плаче, казва: „Стига ти толкова!“ – „Не, още, още!“ Трѣбва да се откажемъ. Не искамъ да кажа, че не трѣбва да имате никакви богатства, но казвамъ, че има едно истинско богатство въ свѣта, то е настоящето. Богатъ да си въ дадения моментъ, като ядешъ, като пиешъ – да чувствувашъ, че си богатъ и за утрѣ да не мислишъ. Чудя се съ тѣзи хора! Дойде му нѣкой приятель, съ когото отъ години не се виждалъ, не го нахрани, ами започва да се безпокои какъ ще бѫде утрѣ. Не, като дойде при мене, азъ нѣма да го изпѫдя, ще го нахраня и нѣма да се безпокоя за утрѣшния день. И Великиятъ Господь нѣма да ни изпѫди. Но ние съ неразумния си животъ правимъ себе си нещастни. Вие имате всичко: жени, дѣца, пари, богатства, царе, министри сте и пакъ сте недоволни. Е, какво искате? Всички хора сѫ недоволни. Защо? Защото не сѫ богати сега. Онзи, който е богатъ сега, той е богатъ и за въ бѫдеще. Слѣдователно, ние ще обърнемъ сега да сме богати, сега да разбираме истината, сега да сме доволни.

Вие казвате: „Чакай не го схваща умътъ ми!“ А, така е и когато искашъ отъ нѣкого пари, той се почесва, казва: „Да помисля!“ Никога нѣма да го измислишъ. А пъкъ азъ сега отъ васъ нищо не искамъ. Вие имате едно недоволство и казвате: „Той този хитрецъ иска да си вложа капитала, но голѣми лихви ще искамъ.“ Опитайте тази работа! Може да имате това съмнѣние, на земята може да се съмнѣвате. И азъ и вие може да се изпитаме. Опитайте това учение и това, което намѣрите вѣрно въ вашия умъ и сърце, вѣрно е. Това, което е вѣрно отвѫтрѣ, вѣрно е и отвънъ. Ако единъ човѣкъ не вѣрва въ себе си, не може да вѣрва и въ другитѣ. Ако единъ човѣкъ обича Духа, ще обича и другитѣ. Ще кажете: „Какво нѣщо е духъ?“ Когато се давишъ и нѣкой те спаси, това е духътъ. Що е любовь? – Когато отидешъ нѣкѫдѣ и тамъ те нахранятъ, измиятъ краката и ти постелятъ меко, това е любовь, това е душа. Вѣрвай въ духа, който те извади отъ водата, вѣрвай въ душата, която те нахрани!

И тъй: „Изтълкувай ни тази притча!“

Притчата е живота, притчата е нашето недоволство. Всѣко недоволство въ даденъ моментъ, ще го прѣобърнешъ въ добродѣтель. Недоволенъ си, че не си знаешъ урока. Научи го! Момата е недоволна, защо не е красива. Достави си това, което ти липсва. Можешъ да бѫдешъ доволенъ. Щомъ си доволенъ, иди да работишъ при своитѣ братя, да имъ покажешъ, какъ да сѫ доволни и тѣ.

И тъй, изменѣте носа си! Да се продължи най-малко съ 1/100 000 000 часть отъ милиметъра и съ толкова да се разшири. Знаете ли, ако това може да направите, какви гении сте! Това е гениалность! Това продължение може да стане и въ ума и въ сърцето, навсѣкѫдѣ. Разумно разширение и разумно продължение на носа. Само така всички недоразумѣния въ свѣта ще изчезнатъ! И като намѣрите този законъ, разширение на носа с 1/100 000 000 часть отъ милиметъра и продължение на носа съ толкова, турете тѣзи двѣ пропорции и ще намѣрите на какво е равно цѣлото. Ако носътъ трѣбва да се продължи съ 1/100 000 000 часть отъ милиметъра каква е работата на този носъ? Ще ви обясня този законъ. Ако вземете една каца вода и я разлѣете по земята, ще направите една голѣма пѫтека. Но прѣдставете си, че я изливате в едно езеро, какво видоизмѣнение ще направи въ самото езеро? Като казвамъ 1/100 000 000 част отъ милиметъра, разбирамъ този вѫтрѣшенъ законъ. Все ще стане една малка промѣна въ васъ, защото тази енергия е влѣзла вѫтрѣ въ вашето тѣло, а не се е разлѣла вънъ по вашето тѣло. Съмнението трѣбва да се изхвърли. Съмнѣнието е единъ недѫгъ на човѣшкия умъ, а умразата, завистьта сѫ недѫзи на човѣшкото сърце. Хора, които не могатъ да освободятъ сърцето си отъ вѫтрѣшна умраза, външна умраза може да сѫществува, сѫ роби на този черенъ магъ, тѣ не сѫ

свободни и слѣдователно тѣ сѫ играчка на живота. Затова ще освободите и ума си отъ недѫзи.

Въ голѣмия центъръ на вашия животъ, на вашия умъ водата трѣбва да бъде кристална, никакви примѣси не се позволяватъ! Слѣдователно, ще намѣрите колко е голѣмо вашето езеро. Значи, въ дадения случай, Божествената енергия, която сега идва, ще ви продължи носа само съ 1/ 100 000 000 часть отъ милиметъра. Въ висшата математика може да се разрѣши този въпросъ, какъвъ ще бѫде обема на цѣлия човѣшки животъ, въ който сега живѣемъ. Не искамъ да кажете: „Тѣзи работи не сѫ за насъ, ние сме стари хора.“ Старъ е само дяволътъ, защото той не иска да работи за другитѣ. Всѣки човѣкъ, който каже, че не иска да работи, казвамъ че той е отъ чернитѣ братя. Който работи въ името на тази велика Любовь, въ името на Великия Богъ, той е отъ бѣлитѣ братя.

Казвате: „Глупави сме, не можемъ да работимъ“. Нѣма глупавъ човѣкъ между васъ, азъ ви намирамъ умни. Скѫсайте тази нишка, съ която сте вързани! Нѣкой казва: „Какъ ще живѣемъ сега?“ Да, братко, като си въ бутилка! Не се плашете отъ нищо! Тази любовь, която е въ васъ, тя е сила. Всички трѣбва да вложимъ тази Божествена мисъль, да си помогнемъ не само индивидуално, да се насърчимъ и да казваме: Можемъ всички да живѣемъ споредъ този законъ, да обяснимъ притчата, а тя е – да продължимъ носа си и съ толкова сѫщо да го разширимъ.

Азъ казвамъ тази формула: Сърцето ти трѣбва да е топло, душата – свежа, умътъ – свѣтълъ, а духътъ крѣпъкъ. Свѣтлината, която иде, дава свобода; духътъ като е крѣпъкъ, може всичко да твори и да работи. Кажете: „Сърцето ми е топло, душата ми е свѣжа, умътъ ми е свѣтълъ, духътъ ми е крѣпъкъ. Защо? – Защото живѣя въ закона на любовьта, въ която нѣма никаква измѣна.“ Кажете това и задачата е рѣшена. Азъ ще живѣя по това ново правило. Сега знаете ли колко струва това ново правило, което ви дадохъ? То струва 25 милиарда. Има хора, които въ миналото сѫ прѣкарвали 20–25 сѫществувания, докато научатъ тази формула. Вие ще кажете: „Много просто нѣщо е, ние знаемъ тѣзи нѣща.“ Никога не сте знаяли тѣзи нѣща по този начинъ, както вървятъ – топло, свѣжа, свѣтълъ, крѣпъкъ.

Сега, като се върнете дома си, искамъ да приложите това правило. Женитѣ, като го приложатъ, да стане по-леко на мѫжетѣ и мѫжетѣ, като го приложатъ, да стане по-леко на женитѣ. Майкитѣ, като го приложатъ, да стане по-леко на дѣцата и дѣцата, като го приложатъ, да стане по-леко на майкитѣ. Учителитѣ, като го приложатъ, да стане по-леко на ученицитѣ и ученицитѣ, като го приложатъ, да стане по-леко на учителитѣ. Да настане

една лекота и всички да разберемъ, че сте приложили това правило. Азъ ще питамъ слѣдъ това много мѫже и жени: „Като приложихте това правило, стана ли ви по-леко?“ – „Не.“ – Не сте го приложили. Който не приложи правилото, ще плати 1% лихва върху тѣзи 25 милиарда. Хайде, ще намаля. Едно на хиляда. Или още по-малко? Едно на единъ милионъ, но ще има глоба.

Тъй че правило научихме, но и глобата ще дойде!

Бесѣда, държана на 15 май 1921 година

1921_05_22 Живата енергия

ХЛѢБЪТЪ И ЖИВАТА ЕНЕРГИЯ

„И пакъ се наведе долу и пишеше на земята.“ (Йоана, гл.8, ст.8)

„И пакъ се наведе долу и пишеше на земята.“

Всички велики работи въ безмълвие и въ тайна ставатъ. Великитѣ въпроси, великитѣ мисли, великитѣ чувства, всичко това въ мълчание се заражда.

Христосъ имаше да извърши едно велико дѣло, Той трѣбваше да мълчи и пишеше на земята. Доведоха прѣдъ Него една жена хваната въ прѣлюбодѣйство, въ обществено прѣстѫпление и Го запитаха: „Учителю, тая жена биде хваната въ самото дѣло, като прѣлюбодѣйствуваше. А въ закона Мойсей повеле намъ, които сѫ таквизъ, съ камъне да ги убиваме. А ти, споредъ твоето учение, що казвашъ?“ Исусъ се наведе долу, пишеше съ пръстъ на земята, разрѣшаваше единъ великъ законъ, дали да се убие и ако се убие или осѫди, по какъвъ начинъ трѣбва да стане това. И като разрѣши въпроса, дигна се и каза: „Който отъ васъ е безгрѣшенъ, нека пръвъ хвърли върху нея камъкъ.“

Изводътъ, който може да направимъ е, че сѫдиитѣ трѣбва да бѫдатъ хора безгрѣшни. Ако днесъ ме попитатъ – защо свѣтътъ куца, то е понеже всички сѫдии сѫ хора грѣшни. Единъ сѫдия, който може да се подкупи съ пари, единъ сѫдия, който може да се подкупи отъ общественото мнѣние или за свое благо, какво ще донесе за своя народъ? Питамъ: народъ съ такива сѫдии може ли да прокопса? – Никога. Слѣдователно онзи, който заема постъ сѫдия, да отсѫжда споредъ думитѣ на Христа, трѣбва да бѫде безгрѣшенъ, понеже безгрѣшнитѣ хора да дойдатъ и съ камъни да те биятъ, не само нѣма да те убиятъ, но ще възкръснешъ. Тѣзи камъни ще падатъ отгорѣ ти безъ да те наранѣватъ. А сега се качватъ на власть хора, които сѫ пълни съ грѣхове и като те биятъ съ камъни, те наранѣватъ. Слѣдователно, въ сѫдбата на праведния има животъ, а въ сѫдбата на нечестивия нѣма животъ.

Казва се, че Христосъ се навелъ долу и пишелъ на земята. Сега като говоря азъ тука, нѣкои отъ васъ иматъ тевтерчета, записватъ. Нѣкои пишатъ за добро, а нѣкои – за зло. Нѣкои идатъ съ цѣль да се учатъ, а нѣкои идатъ съ цѣль да напишатъ нѣщо противоположно, да кажатъ, че това не е право. Онзи, който каже, че не е право, азъ ще кажа, че е безгрѣшенъ и ще приема първия камъкъ, но онзи, който е грѣшенъ, да си затвори устата и когато Господь говори, всички грѣшни уста трѣбва да мълчатъ. Е сега

свѣтътъ трѣбва да млъкне! Ако не млъкнатъ устата на грѣшнитѣ, Господъ ще ги затвори. Ако не вѣрвате, че Господъ затваря уста, идете на гробищата, ще видите, че тамъ всички уста сѫ затворени. Отъ 8000 години Господъ затваря устата на всички хора. Слѣдователно, онѣзи, който умиратъ, сѫ грѣшни, а онѣзи, който се раждатъ сѫ праведни. Такъвъ изводъ правя азъ.

Когато Христосъ се наведе на земята, каза: „Постарай се за въ бѫдеще да раждашъ праведни и чисти хора, защото тъй както си ги народила, нѣма да иде на добро. Постарай се, жено, да родишъ нѣщо по-хубаво, защото и онѣзи, който вѣрватъ и онѣзи, който не вѣрватъ, въ лошъ пѫтъ сѫ тръгнали. Ще си направишъ малко усилия да родишъ нѣщо по-хубаво.“ За да се роди хубавото, възвишеното, благородното въ свѣта, то не се ражда при условия съ чаша въ рѫка въ бирарията, то не се ражда въ сѫда, когато обѣсватъ нѣкого, то не се ражда и на бойното поле, то не се ражда и въ дипломацията, нито въ онѣзи интриги, който ставатъ сега и въ миналото. Тамъ се раждатъ само дѣца на прѣстѫпленията, мисли, желания и дѣйствия на прѣстѫпленията.

И Христосъ имъ каза: „Който отъ васъ е безгрѣшенъ, нека пръвъ хвърли камъкъ върху нея.“

Тѣ знаяха закона и всички единъ по единъ си излѣзоха, защото ако не си излѣзоха, щѣха да паднатъ въ дъното на земята. Всички излѣзоха навънъ. Отъ кѫдѣ? – Отвѫтрѣ навънъ. Слѣдователно и вие по сѫщия законъ, когато вашитѣ фарисеи и садукеи дигатъ гюрултия за тази блудница, ще си кажете: „Който отъ васъ е безгрѣшенъ, нека пръвъ хвърли камъкъ върху нея“.

И остана Исусъ самъ съ жената и рече ѝ: „Жено, дѣ сѫ онѣзи, които те обвиняваха? Не те ли осѫди никой?“ – „Никой, Господи.“ И Исусъ ѝ рече: „Нито азъ те осѫждамъ; иди си и отъ сега не съгрѣшавай вече!“ Заключение.

Сега ще кажете: „Тази жена е виновна, женитѣ все бели вършатъ, за друго не ги бива. Когато Господъ създаде мѫжътъ, бели нѣмаше въ свѣта, но когато създаде жената, белитѣ дойдоха.“ Така говорятъ противницитѣ на женитѣ. Но въпросътъ е, ако свѣтътъ бѣше останалъ дълго врѣме безъ жена, дали нѣмаше да има по-голѣми бели. Азъ вадя заключение. Господъ каза: „За да не се създадатъ по-голѣми бели, нека дойде жената!“

Ще кажете: „Какъ ще докажешъ това?“ Ами вие какъ ще докажете това? Нѣщата се доказватъ само тогава, когато сѫдимъ по едни и сѫщи

принципи, по едни и сѫщи величини. Ако ви дамъ нѣколко величини – х (първа степень), х2, х3, х4 и ако азъ боравя съ х4, а вие съ х, какъ ще се разберемъ? Тѣзи двѣ величини еднакви ли сѫ? Ако азъ боравя съ х3, разликата е по-голѣма; ако боравя съ х4, разликата е още по-голѣма. Слѣдователно, моралътъ, това е една неизвѣстна величина. Що е моралъ? И право казватъ, че моралътъ е създаденъ за слабитѣ хора, защото когато силниятъ краде никой не може да го накаже, но когато слабиятъ краде всички го наказватъ. Ако дойде единъ лъвъ въ кошарата и задигне една овца, казвате: „Хубаво, че мене не задигна!“ Но ако дойде въ кошарата ви едно малко палаче и разгони овцитѣ, ще дигнете единъ прътъ, ще го ударите и ще кажете: „Да знаешъ, другъ пѫть да не дохождашъ!“

И сега съврѣменниятъ свѣтъ е пъленъ съ малки палачета, а голѣмитѣ тигри, лъвове, тѣхъ законъ ги не хваща. И простолюдието е схванало това и казва: „Законътъ е само за слабитѣ хора, а не и за силнитѣ“. А азъ казвамъ: законътъ трѣбва да бѫде законъ за всички, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ. Този законъ трѣбва да бѫде абсолютенъ и да се прилага съзнателно отъ всички, а не съ стражари. Ако ти си честенъ човекъ и си служишъ съ стражари, азъ се съмнѣвамъ въ твоята честность. Ако ти си честенъ човѣкъ и си служишъ съ затвори, азъ се съмнѣвамъ въ твоята честность. Азъ бихъ желалъ да нѣма затвори, стражари, да бѫде навсѣкѫдѣ отворено и тогава ще кажа: Тукъ има честни хора! А сега навсѣкѫдѣ стражари, войници, затвори и казватъ: „Тѣзи хора сѫ културни, изправни.“

Питамъ, при такъвъ единъ багажъ на съврѣменни мисли, при такова едно схващане на живота, можемъ ли да осмислимъ вѫтрѣшния смисълъ на живота и да му дадемъ права директива? Защото коя е цѣльта на единъ домъ? Нали неговитѣ дѣца? Каква е цѣльта на църквата? Нали сѫ онѣзи поклонници вѫтрѣ, които трѣбва да бѫдатъ какви? Честни и любящи хора. Каква е цѣльта на държавата? Нали нейнитѣ поданици? Какви трѣбва да бѫдатъ тѣ?

Слѣдователно, Христосъ туря този основенъ законъ, че навсѣкѫдѣ само праведнитѣ трѣбва да наказватъ. Когато разберемъ този основенъ законъ, въ обществения животъ ще има една велика реформа. Кого взимаме днесъ за учитель? Нали този, който е способенъ, ученъ, а не невѣжия? Въ всички отрасли на науката хората сѫ дошли до това положение. Въ църквата до какво положение сѫ дошли? Напримѣръ, въ една църква, въ една религиозна школа, свещеникътъ не трѣбва само да е свършилъ, но да има другъ моралъ, да е абсолютно чистъ, безгрѣшенъ. А сега казватъ: „Не гледай дѣлата на свещеника, а расото му гледай!“ На расото не може да гледаме, това е наше изобретение, а Господь е създалъ хора, които трѣбва

да бѫдатъ благородни. Казватъ: „Гледай му шапката!“ Че какво може да видимъ отъ човѣшката шапка, отъ човѣшкия умъ? Я ми кажете една благородна човѣшка мисъль, която човѣкъ да е създалъ до сега! Азъ не съмъ намѣрилъ нито една благородна човѣшка мисъль досега.

Защо не можемъ да създадемъ благородни мисли? – Защото живѣемъ само за себе си. Нашиятъ моралъ е създаденъ възъ основа на егоизма и казваме: „Когато мене ми е добрѣ, свѣтътъ върви отлично!“ Влѣзте въ домоветѣ, въ църквитѣ – сѫщиятъ моралъ. Докато мѫжътъ принася всичко въ кѫщи, милъ и драгъ е той, нѣма вторъ като него, но щомъ не може да принася, жената казва: „Глупакъ е той.“ Като изгуби паритѣ си, изгубва и ума си. Питамъ, какъ е възможно умътъ да бѫде вѫтрѣ въ паритѣ? Че паритѣ, това сѫ продуктъ на човѣшкия умъ. Тѣ сѫ символъ, емблемъ, който човѣкъ е турилъ въ ходъ. Интересно е, когато хората казватъ, че човѣкъ като изгуби паритѣ си оглупѣва. Азъ казвамъ обратното – всички, които иматъ пари сѫ най-глупавитѣ, а които нѣматъ нито петь пари сѫ най-честнитѣ хора. Като нѣмашъ петь пари въ джеба си, никого не обирашъ. А като се съберат богати, започватъ да играятъ на азартни игри, обиратъ се единъ другъ. И така изопачили поговорката, че който изгубва паритѣ си, изгубва и ума си, а то е обратното. Така и Господь постѫпва. Когато иска да поправи нѣкой човѣкъ взима му паритѣ. Сега и женитѣ казватъ: „Какъ, безъ пари може ли да се живѣе?“ Ами вашата първа майка, като ви роди, съ пари ли ви роди или безъ пари?

Ще ви разкажа единъ случай, който станалъ прѣди години въ София. Единъ бѣденъ чиновникъ, нѣмалъ нито петь пари въ джеба си, получавалъ много малка заплата, никой нищо не му давалъ. Ражда му се дѣте. Той казалъ: „Ехъ това малкото, дѣ се намѣри сега, когато нѣмаме съ какво да го кръстимъ.“ Излиза единъ день и намира една банкнота отъ 100 лева. Кръщава дѣтето. Сѫщиятъ день, когато се родило дѣтето, началникътъ му го повишава. Цѣли осемь години работата му вървѣла добрѣ. Следъ осемь години дѣтето умира. Още сѫщиятъ день го уволняватъ отъ служба, изгубва кѫщата си и дохожда въ сѫщото материално положение, въ което билъ, когато се родило дѣтето му. Питамъ сега: дѣтето ли създаде паритѣ или паритѣ създадоха дѣтето? Въ свѣта ние се нуждаемъ отъ дѣте, което да ни даде просвѣтление на ума и сърцето, за да разберемъ този великъ законъ на любовьта, който създава гении на човѣчеството, но не като тѣзи гении, които разрушаватъ всичко, а гении на доброто.

И Христосъ, като се наведе долу на земята, пошепна ѝ: „Жено, отъ ревизията, която правя, виждамъ, че не давашъ права насока на дѣцата си.“ И дѣйствително, земята е виновна, затова Господь я наказва. Азъ не взимамъ земята въ смисълъ, както вие я виждате. Малко философски

трѣбва да разсѫждавате. Когато вземете едно зрънце или единъ жълѫдъ и искате да разберете жълѫда, можете ли само отъ него да го разберете? Не, трѣбва да му създадете условия да прорасте. Така и земята ще израстне, ще създаде хиляди пѫти по-добри условия. Ако вашето духовно чувство прозре и излѣзете отъ земята, ще видите, че тя не е такава, каквато е. Тѣзи хора, които казватъ, че виждатъ земята, тѣ сѫ още на дъното на земята. Така е и съ рибитѣ, тѣ виждатъ само водата, но не и земята. За да видите земята, трѣбва да излѣзете отъ условията, при които живѣете. Така и рибитѣ казватъ: „Въ водата е всичко."

Питамъ културата долу въ океана ли е по-голѣма или при насъ на земята? Ако ви кажа, че като излѣзете отъ този океанъ има друга земя, съ друга култура, ще кажете: „Дъската му хлопа". Ако кажете на рибитѣ, че извънъ водата има земя съ по-висока култура отъ тѣхната и тѣ ще ви кажатъ, че дъската ви хлопа. Но нищо, дъската все трѣбва да хлопа. Когато клепалото на попа хлопа, богомолцитѣ отиватъ на църква. Азъ бихъ прѣдпочелъ водитѣ на океана да хлопатъ, да шумятъ, отколкото да сѫ тихи. Защо? Да ме прѣдупрѣждаватъ. Тихитѣ води сѫ опасни. Азъ прѣдпочитамъ канаритѣ да шумятъ. Защо? За да ми кажатъ, че има прѣграда, прѣпятствие. Азъ бихъ желалъ дърветата да дигатъ шумъ. Мълчание трѣбва да има само кога? Когато човѣкъ иска да прави добро. Когато съврѣменната окултна наука казва, че се изисква мълчание, то значи, че човѣкъ трѣбва да мълчи, докато се роди извѣстна идея. Роди ли се, трѣбва да има шумъ за нейното прорастване.

И сега въ съврѣменното общество трѣбва една положителна философия, едно правилно разбиране на живота. Това правилно разбиране ще внесе онѣзи елементи, които сѫ необходими за нашето растене. Ние сме дошли не като гости на земята, а тя е едно велико училище, въ което сме дошли да се учимъ. Слѣдователно, всѣки отъ насъ трѣбва да знае въ какво да се учи. Майката казва: „Е, слава Богу, родихъ четири дѣца, мога да си замина", но се безпокои, като умре, кой ще гледа дѣцата ѝ. Търговецътъ се кахъри на кого ще остави кѫщата, паритѣ си. Министърътъ, свещеникътъ, всички се безпокоятъ, кой ще ги наслѣди. Питамъ: важно ли е това нѣщо въ свѣта, да бѫдешъ министъръ, царь или владика? Това нѣщо е второстепенно. Да бѫдешъ мѫжъ или жена, това нѣщо е второстепенно. Нѣкой казва: „Какъвъ да се родя, мѫжъ или жена?" Безразлично е, това е второстепенно нѣщо. Дали ще бѫдешъ съ мустаци или съ дълга коса, това е второстепенно нѣщо. Не е въпросътъ тамъ.

Спорятъ дали дѣтето да бѫде мѫжко или женско. При сегашнитѣ условия женскитѣ дѣца сѫ опасни. Защо? Защото трѣбватъ отъ тѣзи валчеститѣ, най-малко 10–15000 лв. да се дадатъ. Значи, не само че ще продадешъ

дъщеря си, но ще платишъ и за продажбата. Чудна култура е сегашната! Едно врѣме старитѣ хора, като женеха дъщеритѣ си, на бащата се даваше една сума, а на сестритѣ ѝ се правеха дрехи. Сегашнитѣ хора сѫ обърнали свѣта надолу съ главата. Сега всички трѣбва да работятъ. Защо? – Имаме двѣ дъщери, та трѣбватъ пари, за да се оженятъ. И женитбата и тя не е важно нѣщо въ свѣта, тя е второстепенно нѣщо.

Питамъ тогава: мислили ли сте, кое е сѫщественото въ живота? Трѣбва да се спремъ върху онзи великъ основенъ принципъ. Ще каже нѣкой: „Е, тѣзи нѣща сѫ празни работи, кое е сѫщественото." Не, има нѣща важни и когато разрѣшите този сѫщественъ въпросъ за вашия животъ, вие ще разрѣшите индивидуално за себе си въпроситѣ: отъ дѣ идете, какво ще направите, дѣ ще отидете, какви сѫ вашитѣ сили, какъ може да се развивате правилно въ този свѣтъ и други. Вие казвате: „Майката отглежда дѣтето, тя го създава." Ако ви кажа обратното, че дѣтето създава майката и то е, което я кара да работи, какво бихте казали? Наблюдавайте природата! Вземете онази кокошка, която отъ сѣнката на човѣка бѣга, като има едно пиле, тя вече настръхва, хвърля се срѣщу човѣкъ, срѣщу нѣкой волъ, за да го защити. И волътъ бѣга. Отъ дѣ е тази смѣлость? Знае волътъ, че това пиле е опасно.

Друго едно заблуждение между хората. Казватъ, че човѣкъ трѣбва да бѫде старъ, за да е уменъ, та да управлява свѣта. Че досега все стари го управляваха, но понеже не можаха да го оправятъ, сега младитѣ идатъ, Старитѣ казватъ: „Тѣзи млади, като дойдоха, развалиха свѣта." Тѣ искатъ да хвърлятъ грѣшкитѣ си на младитѣ. Не, не, вие развалихте свѣта, вие трѣбва да поправите грѣшкитѣ си. Не се обиждайте, споредъ мене старъ човѣкъ е този, който живѣе въ себе си. Сега стариятъ човѣкъ казва: „Едно врѣме много нѣщо правехъ, сега не мога." Сега минава за светия, благообразенъ старецъ. Да, вече краката не те държатъ. Идете въ младитѣ му години, тамъ ще го видите. Ние въ нашата философия не се заблуждаваме отъ видоизмѣненията на човѣшкото естество.

Питалъ бихъ тогава: кое е сѫщественото въ свѣта? Малцина могатъ да отговорятъ. Ако кажете умътъ – умътъ се разваля; нѣкой ви хлопне въ главата, мозъкътъ ви не работи логически, не може да разсѫждавате, да говорите. Питамъ: дѣ е умътъ? Ученитѣ казватъ: „Онова съчетание на клѣтки въ мозъка се разваля и човѣкъ не може да разсѫждава." Е, въ мозъка има три билиона клѣтки, тогава дѣ е човѣкътъ? При поврѣда на мозъка човѣкъ прѣстава да мисли, но мисъльта не е човѣка. Мисъльта е само едно условие за човѣка, това е само физическото, най-долното у човѣка.

Ще кажете: „Тогава въ сърцето, въ чувствата е човѣкътъ.“ Да, но сърцето и чувствата се измѣнятъ. Мѫжъ, който обичалъ жена си, като остарѣе, казва: „Тази дъртата ми омръзна.“ Жена, която обичала мѫжа си, като остарѣе, казва: „Ехъ, този дъртиятъ да се махне!“ А той, засуква мустацитѣ си, гледа нѣкоя млада и си казва: „Ахъ, онази младата!“ Но послѣ се извинява, казва, че на шега говори. Не, той си казва истината. Шега въ този свѣтъ нѣма. Нѣкой пѫть човѣкъ, като не може да направи нѣщо, казва, че на шега било.

Въ руско-турската война двама руснака се спиратъ предъ една рибарница, хвърлилъ се въ очитѣ имъ единъ хубавъ шаранъ, но нѣмали пари да го купятъ. За да го спечелятъ, рѣшаватъ да се скаратъ помежду си. Скарватъ се, дохожда до бой. Рибарятъ ги гледа, рѫкоплѣска. Единиятъ сграбчва шарана, замѣрва съ него другаря си. Слѣдъ 5–10 минути шаранътъ отиде. Ако бѣше на първата минута, щѣха да кажатъ, че е на шега, но слѣдъ 10 минути шаранътъ изчезна. Въ свѣта има шеги, когато нѣщата не могатъ да се направятъ, една привидна хитрость, да се извинимъ. Не, азъ не приемамъ никакви шеги.

Тогава кое е сѫщественото? Ако кажа „човѣшката душа“, вие.не вѣрвате въ нея. Вие нѣмате опитностьта, разговаряли ли сте се нѣкога съ себе си? Ние поддържаме една наука, въ която всѣко нѣщо трѣбва да се опита. Ти съ своята душа разговарялъ ли си? Ами какъ може да се разговаряшъ съ душата си? Това е най-великъ въпросъ. Докато може да се разговаряшъ съ душата си, ти ще разберешъ много велики нѣща, а щомъ не можешъ да се разговаряшъ съ душата си, ти ще бѫдешъ първокласенъ глупакъ. Душата, това е майката на човѣка. Човѣкъ има двѣ майки въ свѣта. Майка, това е „мая“, това, което обвива човѣка въ материя. Тази майка му е дала всички заблуждения. Има друга майка, която се нарича Божествена душа, а индуситѣ наричатъ това нирвана. Когато влѣзешъ въ нирвана, ще забравишъ всичкитѣ си нещастия и ще бѫдешъ готовъ да прѣнесешъ своитѣ грѣхове, както и грѣховетѣ на всички.

Когато Христосъ казва: „Ако не се отречешъ отъ майка си“, Той разбира тази твоя мая, която ти казва: „Азъ те родихъ, ти ще ме слушашъ, ти ще имашъ моралъ, но ще гледашъ да се осигуришъ въ живота. Позволено ти е да направишъ едно прѣстѫпление за твое благо.“ Тази майка не е възпитала добре дѣцата си, тя е въ крива посока. Вие, майкитѣ, какъ възпитавате дѣцата си? Казвате на дъщеря си: „Ти ще се хранишъ добрѣ, за да бѫдешъ пълна, здрава, да се харесашъ, ще се усмихвашъ.“ Тази майка не е разбрала душата на дъщеря си, тя има прѣдъ себе си едно говедо, което иска да продаде. Ще ме извините, въ моя умъ думата „говедо“ има друго значение. Буквата „г“ означава Божествена величина. Майката има едно съкровище, което използува по кривъ начинъ.

Напримѣръ, имате единъ волъ, бодете го съ остенъ, за да работи, а като дойде единъ стържелъ, дига опашка и бѣга. Питамъ, този волъ има ли умъ да бѣга? – „Бръмчи, казва, нѣщо!“ Сега чета по вѣстницитѣ, хлѣбътъ се повишилъ на 6 лева. Започватъ всички вѣстникари, забръмчатъ – „6 лева хлѣба“. Ама после сталалъ 4 лева. Добре, свалятъ опашкитѣ си. На другия день дойде хлѣба 8 лева, пакъ опашкитѣ нагорѣ. Защо туряме цѣна на хлѣба при такива разбирания на живота? Когато Господь даде хлѣба на земята, Той забрани да се продава. И най-голѣмото проклятие въ свѣта е, че това велико благо се продава. Абсолютно забранено е да се продава хлѣба и брашното. И слѣдъ това се питаме, защо свѣтътъ билъ лошъ.

Първото условие е хлѣбътъ да се дава безъ пари. Нѣма по-голѣмо безчестие отъ това, да отидешъ да си купувашъ хлѣба, да ти се продава хлѣбъ. Бѫдещитѣ хора ще се чудятъ на сегашнитѣ, че сѫ били такива говеда. Говедата на XX векъ сѫ продавали и купували хлѣба. И слѣдъ това теорията, че онези хора, които сѫ злоупотрѣбили съ продажбата на жито, до четвъртото поколѣние хаиръ не сѫ видѣли. Не мислете, че този кармически законъ прощава. Не казвамъ това да стане изведнъжъ, но да дойде въ нашитѣ умове мисъльта, че хлѣбътъ трѣбва да бѫде безъ пари, понеже така е опрѣдѣлено отначало. Ни поменъ да нѣма отъ това, да се продава хлѣба. И България трѣбва да бѫде първата държава, която да приложи това правило: хлѣбътъ безъ пари.

Да се повърна назадъ. Хлѣбътъ ще стане безъ пари само тогава, когато се изпълнятъ Христовитѣ думи: „Онзи, който направи този законъ, хлѣбътъ да бъде безъ пари, трѣбва да е праведенъ човѣкъ.“ Ако е грѣшенъ, той ще създаде по-лошъ законъ, затова нека хлѣбътъ бѫде безъ пари. Онзи, който създава този законъ, трѣбва да бѫде човѣкъ праведенъ, мѫдъръ и благороденъ въ най-висша смисъль.

И сега знаете ли колко жени, колко момичета има въ свѣта, които сѫ продали своята честь само за хлѣба, изгубили сѫ най-възвишеното и благородното отъ себе си, само за хлѣба! И сега седимъ и казваме: „Господи, да бѫде Твоята воля!“ Да бѫде Твоята воля, но да стане нашата воля, все тъй се молимъ ние. Ходимъ съ хубави дрехи, съ цилиндри, а тѣзи наши сестри въ порока киснатъ. – Защо? – За единъ самунъ хлѣбъ продаватъ своята честь. Е, какъ ще оправдаемъ това нѣщо, ние бащи, майки, министри, царе, учители, професори? Ще кажете: „Тъй Господь направилъ нѣщата.“ Лъжа е това. Вие направихте тѣзи нѣща въ миналитѣ поколѣния. Слѣдователно, това, което хората направиха, ние трѣбва да го оправимъ. Ако нѣкой е развалилъ кѫщата на нѣкого, умнитѣ трѣбва да я поправятъ. Затова у насъ трѣбва да влѣзе този великъ импулсъ, а не само

да се числимъ къмъ нѣкоя школа и да казваме, че такъвъ билъ Богъ, онакъвъ билъ Богъ.

Питамъ: въ вашия градъ хлѣбътъ продава ли се? – „Да, ние сме културни хора, черниятъ хлѣбъ е по-ефтинъ, бѣлиятъ – по-скѫпъ.“ Казвамъ: азъ имамъ по-особено мнѣние за васъ. Ако това разбиране въ свѣта не се промѣни, животътъ за въ бѫдеще може да стане 100 пѫти по-ужасенъ отколкото е сега. Въ 100 години хората ще се изродятъ само отъ тази фалшификация на хлѣбъ съ примѣси отъ варъ, пѣсъкъ, бобъ и други. Защо го фалшифициратъ? Всѣки иска да спечели. Сега вие, религиознитѣ хора ще кажете: „Това не е наша работа, има държавници“. Когато въ свѣта дойде онзи облакъ, който плава на небето, отъ една капка ли е? Нали всѣка капка въ него има инициатива да слѣзе, да измие нѣщо като падне, иска да причини нѣкаква полза? Тѣзи хиляди капки измиватъ цвѣтята, трѣвитѣ и започва всичко да расте. Ние сме сега тѣзи водни капки. Ако вие не турите вашия умъ, желание, инициатива, какъ ще стане всичко това? Въ единъ отъ еврейскитѣ пророци Господь казва: „Когато потърсите съ всичкото си сърце, ще намѣрите Господа“. Какво значи да намѣрите Господа? Значи да започне този великъ законъ на любовьта да дѣйствува у васъ. Какво трѣбва да правимъ тогава? Азъ разрѣшавамъ въпроса така: ако започнете да ядете най-простото ядене, каквото най-бѣднитѣ ядатъ, вие ще създадете една велика вълна, която ще оправи въ скоро врѣме свѣта. А сега ние сѣдаме на обѣдъ и започваме – едно блюдо, второ блюдо и т.н. Има хора въ София, които харчатъ за вечеря 1000 лева, други – 50 лева, а трети гладни лѣгатъ. И послѣ водятъ една такава блудна жена, прѣстѫпила за хлѣбъ. И питатъ Христа: „Какво да направимъ съ нея?“ Христосъ отговаря: „Който отъ васъ е безгрѣшенъ, нека пръвъ хвърли камъкъ върху нея.“

За положението на тази жена вие станахте една колективна причина. И за да изправите тази жена, трѣбва да бѫдете абсолютно чисти. Споредъ учението, което сега идва отъ невидимия свѣтъ се изисква не палеативна чистота, а абсолютна. Когато дойде чистотата у кого и да е, той ще бѫде мощенъ, силенъ, нѣма да има никакво обезсърчаване. Чистотата, това е здраве за човѣшкия умъ; чистотата, това е здраве за човѣшкото сърце; чистотата, това е здраве за човѣшката душа. Първата хигиена е чистотата на ума, на сърцето и на душата. Новото учение има медицина за здрави хора. Въ свѣта ние имаме затвори за прѣстѫпници, болници за болни, заведения за сирачета, но нѣмаме още заведения за здрави, умни и добри хора. Едва една малка опитность се прави въ училищата. Ако този опитъ се направи така, че да се затворятъ всички затвори, болници и всичко да се обърне на училища, другъ резултатъ ще има. А сега дойде докторътъ, пипа пулса, пулсътъ е 120, сърцето ненормално, черниятъ дробъ разстроенъ, но кои сѫ причинитѣ за тѣзи разстройства? – Хлѣбътъ.

Азъ мога да направя опитъ съ васъ. За въ бѫдеще въ месенето трѣбва да има хигиена. Болнитѣ, нечестнитѣ хора не трѣбва да бѫдатъ фурунджии, но честни, здрави хора трѣбва да бѫдатъ фурунджии. Този човѣкъ като меси хлѣбъ трѣбва цѣлъ день да пѣе. Азъ бихъ прѣпорѫчалъ на васъ женитѣ слѣдното – когато нѣкоя жена нѣкой день е неразположена, да извика нѣкоя своя сестра и да ѝ каже: „Сестро, азъ днесъ не съмъ разположена, не съмъ достойна да меся хлѣбъ, затова услужи ми ти.“ Неразположенъ ли си, това е проказа въ хлѣба. Казвате: „Днесъ хлѣбътъ не е измесенъ.“ Казвамъ: не е измесенъ, не е изпеченъ. Защо? Защото отиваме да ловимъ блудницата, а че онзи продава хлѣба съ пари, казваме, че това е законъ в обществото.

Азъ искамъ да разрѣшите този въпросъ въ себе си. Ако вие не го разрѣшите, има други сили, който идватъ и тѣ ще го оправятъ, тѣ ще го разрѣшатъ. Въ свѣта има едни разумни, интелигентни сили, толкова силни, че всѣки, който не е готовъ, знаете ли какво ще стане съ него? Ще ви кажа. Когато на единъ барабанъ има много прахъ, какво става съ праха? Взиматъ пръчицата и удрятъ барабана. Така и вие сте на барабана и като удари онзи съ топуза, 1000 км. ще отскочите отъ барабана. Въ този законъ нѣма да те питатъ какъ си, къмъ каква партия принадлежишъ, а ще те питатъ: „Ти хлѣбъ купувалъ ли си съ пари, продавалъ ли си?“ – „Да.“ – „Вънъ отъ барабана – думъ!“ Нѣкой заема високо положение. Ти хлѣбъ купувалъ ли си съ пари, продавалъ ли си? Вънъ отъ барабана! И царе и министри, до единъ ще има хвъркане. Великиятъ Господь, който е направилъ свѣта, ще каже: „Благото, което съмъ ви далъ, нѣмате право да го продавате, да развращавате вашитѣ и сестри и братя.“

Сега приемете това въ себе си. Ще кажете: „Азъ имамъ особени вѣрвания.“ Долу вашитѣ вѣрвания! Въ свѣта има само единъ законъ, закона на любовьта. Искашъ ли всички да чувствуватъ тази велика любовь, искашъ ли тази мисъль да бѫде за всички? Защо да не желаемъ за всички това добро? Това нѣма да дойде изведнъжъ, но ние трѣбва постоянно да работимъ, за да се подготвимъ. Трѣбва онзи, онзи вѫтрѣшния, какъ го наричате? Когато мѫжътъ на нѣкоя жена донесе месо, хлѣбъ, тя казва: „Милички!“ Бумъ отъ барабана!

Сега вие, жени, проповѣдвайте: хлѣбътъ трѣбва да бѫде безъ пари, тъй е казалъ Господь първоначално. Ще ви дамъ единъ проектъ. Ще видимъ колко хлѣбъ трѣбва за България, колко декара земя ѝ е нужно и азъ ще бѫда първия, който ще работя всичко безъ пари. Ще изоремъ, ще ожънемъ нивитѣ, за да бѫде хлѣбътъ за всички безъ пари. Всички ще отидемъ да работимъ на нивата, за да направимъ хлѣба даромъ. Има ли

нѣщо лошо въ това? Може да се отдѣли толкова земя, че да даде колкото хлѣбъ ни е потрѣбно, а за всичко друго, добъръ е Господь, защото Господнята молитва казва: „Хлѣбъ нашъ насѫщний дай ни го намъ днесъ!“ Сега вестникаритѣ пишатъ: „Хлѣбътъ струва 6 лева, 8 лева, какво ще правимъ, какъ ще прѣминемъ?“ Казвамъ: намѣсто да се създаде членъ 4, нека се създаде членъ 10, хлѣбътъ да е безъ пари. Нека на всички граждани да се опрѣдѣли извѣстна часть земя, всички да поработятъ, за да направимъ хлѣбътъ да е безъ пари. Тогава нѣма да водятъ прѣдъ насъ блудницата и да казватъ: „Учителю, какво да правимъ съ нея?“ Който е безгрѣшенъ, нека първъ хвърли камъкъ върху нея.

За да обясня мисъльта си, ще приведа единъ разказъ. Ние трѣбва да добиемъ тази велика истина въ свѣта. Единъ царь ималъ три дъщери. Тѣ били родени въ различно врѣме, имали различни дарби, но най-младата била най-хубава, най-добродѣтелна. Понеже била толкова красива, баща ѝ постоянно я държалъ затворена, да не я виждатъ човѣшки очи. Научили се сѫсѣдни царски синове за тази красива царска дъщеря, та пратили сватове да я искатъ да имъ стане царица. Но бащата, както и нѣкои мѫдреци искали да узнаятъ кой момъкъ е достоенъ за нея, затова бащата облѣкълъ десеть момичета съ слугински форми и между тѣхъ турилъ и тритѣ си дъщери. Най-младата му дъщеря била съ начернено лице. Дошли сватове и царьтъ имъ казва: „Изберете си, която искате“. Всѣки царски синъ като виждалъ най-хубавата отъ момитѣ, казвалъ: „Тази е красивата царска дъщеря, тя ще бѫде!“ На грозната между момитѣ никой не обръщалъ внимание. Оженили първата, обаче работитѣ въ царството не вървятъ. Всички моми една по една се оженили, но никой отъ царскитѣ синове не попаднали на една отъ тритѣ царски дъщери. Единъ отъ тѣзи царски синове, който билъ най-добрия и най-мѫдрия, като дошълъ на гости, той искалъ да имъ отдаде най-голѣмо почитание и уважение, но като правилъ тѣзи поклони, падналъ и строшилъ крака си. Всички слугини, като видѣли, че му се счупилъ кракътъ, избѣгали, но най-грозната, като го видѣла, дошла да му прѣвърже крака и казала: „Нищо, това е единъ инцидентъ.“ Той казалъ: „Тази е царската дъщеря, позналъ я.“ Ние съврѣменнитѣ хора не познаваме най-красивата дъщеря, но тази, която е облѣчена въ дрипи, тя е, която ни прѣвързва крака. Сега тѣзи три сестри трѣбва да дойдатъ въ свѣта.

Всички говорятъ все за любовь, всички говорятъ за истина и мѫдрость, но любовь нѣматъ. Запитвалъ съмъ мнозина: „Изпитвали ли сте любовь?“ – „Какъ не, сърцето ми е горѣло!“ Казвамъ, Любовьта гори, но не изгаря. Нѣкой казва: „Е, едно врѣме съ моята млада каквото опитахъ, сърцето ми гореше!“ – „Сега гори ли?“ – „Не.“ Казвам, този огънь е фалшифъ, ти Божествения огънь не си изпиталъ. На този огънь кокошки, агнета не се

печатъ. Той пече, пече, създава всички плодове, всичко на него зрѣе. Първиятъ опитъ, който направихме въ врѣме на войната, бѣше да познаятъ хората тази идея, тази жива енергия. И цѣлото духовенство дигна олелия. Азъ разбирамъ тази енергия като такава, която дава животъ на всичко, която кара всичко да зрѣе. Тази енергия идва само сутринь, при изгрѣва на слънцето, на обѣдъ не идва. Тази жива енергия не идва отъ слънцето, нѣма да ви кажа отдѣ идва. Ще кажете: „Отъ дѣ е Господь?" Откѫдѣ? – Отпрѣдъ, отзадъ, но не и долу. Неприятельтъ идва, казвате, отвсѣкѫдѣ. Да, въ този крѫгъ на движение неприятельтъ идва отвсѣкѫдѣ, но тази жива енергия не идва отвсѣкѫдѣ. По нейния пѫть никое живо сѫщество не слиза, тя само слиза; даже и ангелитѣ не може да минатъ по нейния пѫть. Тя е особена жива енергия. Тогава какво казва духовенството? Васъ не ви трѣбва да търсите сутринь въ природата, ами тукъ въ църквата. Ако тази сила е въ църквитѣ, питамъ – дѣ е животътъ тогава? Въ коя църква е тя? Я ми кажете една църква въ България, въ която, като внесемъ единъ човѣкъ, да оживѣе? Да, тя е въ църквата, но дѣ е тази църква? Тя е въ църква, дѣто живѣе тази жива енергия. Ако имате закона на мѫдростьта въ ума си, закона на любовьта въ сърцето си и истината въ душата си, тази жива природа ще ви се изяви по единъ особенъ начинъ. Това може да провѣрите. Ще ви обясня закона, дѣто често се раждатъ нѣкои добри дѣца, светии или гении. То е защото майката е излѣзла точно въ такъвъ моментъ, когато тази жива енергия е слизала. Понѣкога, като попадне тази велика струя върху нѣкого, се ражда и нѣкоя хубава, велика идея. Доброто не идва всѣкога, животътъ не идва всѣкога, той идва само при опрѣдѣлени периоди, при опрѣдѣлени врѣмена, когато Господь идва, когато идва тази велика сила. Достатъчно е само единъ пѫть да я посрѣщнешъ, ти ще получишъ благото на свѣта. Стига единъ пѫть да посрѣщнешъ тази царска дъщеря и ще кажешъ: „Разбирамъ смисъла на живота, готовъ съмъ, Господи, да върша Твоята воля." А сега, този писалъ така, онзи писалъ така, толкова полета имало, такъвъ билъ раятъ. Кѫдѣ е раятъ? Били ли сте вие тамъ? Този рай не е такъвъ, какъвто вие го знаете. За този рай, за който ви говоря често, кракътъ ви не може да влѣзе тамъ. Онзи, който е купувалъ и продавалъ хлѣба, ни косъмъ може да попадне отъ него тамъ. Хора, който сѫ купували и продавали хлѣба, въ царството Божие не могатъ да влѣзатъ. Ще провѣрите това, като отидете горѣ. Ще прочетете този надписъ на рая: „Човѣшки кракъ, който купува и продава хлѣба, не може да стѫпи въ този рай." Една горчива истина, но велика истина е. Тази истина трѣбва да се тури на земята и за въ бѫдеще всички хора трѣбва да ядатъ хлѣбъ безъ пари. Не е позволено да продавашъ хлѣба на брата си.

Това е новото учение и малцина, ако го приложите, ще имате благословението на всички сили, които работятъ, на всички добри хора по лицето на земята. Не мислете, че нѣма добри хора по земята. Има добри

хора, но тѣхнитѣ списъци не сѫ на земята, а сѫ горѣ. Онзи, комуто е записано името въ нѣкоя църква, да се не лъже. Празни сѫ тѣзи списъци. Въ каквото общество или църква да си записанъ, това не важи. Само въ една книга е важно дали си записанъ и тѣзи хора, които сѫ записани тамъ, се наричатъ чада Божии, дъщери и синове Божии; тѣ сѫ хората, които сѫ готови да се жертвуватъ за благото на човѣчеството. Въ тази Божествена книга има още празни листове, та и вие може да запишете вашитѣ имена.

Сега нѣкои, като ме гледате, ще кажете: „Ама че иска да ни пали сърцата, този човѣкъ!“ Това е най-възвишеното, за което ви говоря, може да напишете: любовь, единство, съгласие. Единство съ Бога, съгласие съ Бога, Който е Любовь и Който обича всички. Съгласие съ Бога, Който иска да тури въ всичко редъ и порядъкъ. Нѣкои дѣца Той е турилъ съ главата надолу, дърветата напримѣръ, други е направилъ кристали, нѣкои направилъ бръмбъри, мухи, говеда, а нѣкои направилъ хора съ два крака и тѣ мислятъ: „Ние не сме като нашитѣ братя.“ Чакайте, вашитѣ глави не сѫ излѣзли още. Ние трѣбва единъ день да станемъ дърво съ листа, цвѣтове, да оживѣе това дърво.

Когато при Христа доведоха блудницата, Той пишеше това на земята: „Далечъ сте вие да разбирате Божиитѣ пѫтища, далечъ сте още да сѫдите.“ Това пишеше Христосъ. И днесъ Христосъ пакъ пише. Когато жената хока мѫжа си, Христосъ пакъ пише. – „Господи, за такъвъ глупакъ ли трѣбваше да се ожена?“ Христосъ пакъ пише, казва: „Жено, ако си безгрѣшна, хвърли камъкъ върху него.“ Мѫжътъ казва: „Тази грозотия, която изпи живота ми досега, направи ме най-голѣмъ нещастникъ, на такава ли жена трѣбваше да попадна, по-красива ми трѣбваше“. Христосъ пише: „Ако си безгрѣшенъ, хвърли камъкъ върху нея“. Учительтъ въ училището казва: „Тѣзи дѣца, тѣзи свини, дѣто майкитѣ имъ ги народили, на менъ ли трѣбваше да се паднатъ?“ Христосъ пише: „Който е безгрѣшенъ, нека тури рѫка на тѣзи свини.“ Свещеникътъ казва: „Тѣзи лицемери, това паство отъ дѣ ми дойде?“ Христосъ пише: „Който е безгрѣшенъ, нека пръвъ хвърли камъкъ върху това паство.“ И за всички сега Христосъ пише. И почватъ хората да излизатъ. Какъ излизатъ? Казватъ: „Иванъ снощи умрѣлъ“. Тъй ли? Господъ да го прости. – „Мара снощи умрѣла.“ – „Еди-кой си министъръ умрѣлъ.“ Казвамъ, излизатъ изъ църквата всички, всички единъ по единъ излизатъ, а остава само тази жена – блудницата. Най-честната, най-благородната, най-искрената душа, която доведоха при Христа, бѣше тази блудница. – „Жено, не те осѫждамъ, иди и не съгрѣшавай повече, защото въ твоята душа има нѣщо възвишено, благородно.“ Знаете ли какъ излѣзе тази жена? Нѣма да завърша своята бесѣда, ще оставя вие сами да турите заключение. На умнитѣ малко е достатъчно. Любовьта съ пари не се купува и съ пари не се продава.

Запомнете тѣзи нѣща. Истината съ пари не се купува и съ пари не се продава. Мѫдростьта съ пари не се купува и съ пари не се продава. Правдата съ пари не се купува и съ пари не се продава. Добродѣтельта съ пари не се купува и съ пари не се продава.

Бесѣда, държана на 22 май 1921 година

1921_05_25 Път на мисълта

ПЪТ НА МИСЪЛТА

Всяка Божествена мисъл минава през три среди: материална, субстанциална и есенциална, т.е. през стомаха, дробовете и мозъка. От мозъка мисълта влиза в астралния свят, дето минава пак през три среди. От астралния свят тя влиза в умствения свят, също през три среди. Обаче, мисълта и тук не спира. Тя влиза в причинния свят, в други три среди, крайно недостъпни за човека. И най-ученият човек не може да влезе в причинния свят. Този е пътят на Божествените мисли, които слизат на физическия свят. Няма Божествена мисъл, която, при слизането си на физическия свят, да не се изопачи, да не изгуби своята чистота. Това се дължи на изопачените човешки умове и сърца. Щом се изопачи мисълта, хората се сблъскват в своите интереси. И наистина, в което общество или в който дом влезете, навсякъде виждате сблъскване. Рядко ще срещнете дом или общество, дето мислите на хората са идеални, дето няма сблъскване. Ето защо, започнете първо да изучавате материалния свят. Щом изучите този свят, лесно ще изучите духовния. Една от задачите на човека е да изучи отношенията между мъжа и жената, брата и сестрата, господаря и слугата, учителя и ученика, съдията и подсъдимия и т.н. Много отношения има между хората на физическия свят.

Като се говори за изопачения човешки ум и човешко сърце, за оправдание, хората казват, че кармата ги заставя да се проявяват така. Смешно е да се мисли, че кармата определя човешкия живот. Човек сам създава кармата. Невъзможно е това, което си създал, да определя насоката на твоя живот. Кармата има отношение само към грешките и глупостите на човека, но тя не може да определи пътя на неговото движение. Условията могат да озлобят, да ожесточат човека, но това не е естествен път на развитие. Като прекарал живота си в беднотия и лишения, той се озлобил, но това е резултат на неразбиране. Ако разбираше беднотията, той нямаше да се озлоби. — Е, в друг живот ще се поправя. — Това е въпрос. Човек може да се изправи, само когато съзнае, че той е виновник за своята карма. Следователно, веднъж я създал, той сам ще я изправи. Очаква ли Бог да го освободи от кармата му, не само че не ще се освободи от нея, но още повече ще се обърка.

Един мъж бил жена си, защото не сготвила добре яденето. След това и двамата очакват Бог да ги примири. Много ще чакат! Те сами трябва да се примирят. Знайте, че Бог не се меси в човешките спорове и недоразумения. Това не е било, и няма да бъде. Колкото и да Го викате за арбитър, Той няма да напусне мястото си. Често вие играете роля на

примирител, с цел да капне нещо в кесията ви. Адвокатът защищава, примирява хората, с цел да капне нещо в кесията му. Свещеникът примирява хората пак със същата цел — да капне нещо. И учителят примирява учениците си, с цел да капне нещо в джоба му. След това всички се питат, защо светът върви по крив път. — Много естествено, докато има такива примирители, които се водят от мисълта, да им капне нещо, дълго време още светът ще върви в крив път.

И вие, като ме слушате, казвате: Дали ще капне нещо? — Нищо няма да капне, нито от моя страна, нито от ваша страна. Вие искате да научите нещо от мене. — Знаете ли, колко опасен човек съм за вас? Знаете ли, колко опасни сте и вие за мене? Ето защо, ако не сте готови да възприемете една истина, не бързайте да ви се каже. Щом не сте готови, тя ще внесе голямо смущение в душата ви. Някой иска да придобие Божията Любов. Казвам: Ти още не си приложил човешката любов, както трябва, а търсиш Божията. За човешката любов се изискват малки разходи. Ти не можеш да платиш тях, а се стремиш към Божията Любов, за която са нужни големи разходи. Можеш ли да посрещнеш тези разходи? Мъжът пита жена си: Готова ли си да ми сготвиш, да ме опереш и закърпиш с любов? Ако жената не е готова да направи това с любов, как ще говори за Божията Любов, която изисква много по-големи жертви? Може ли да й служите? Дойде някой при мене, иска да му кажа истината. Щом я кажа, той се надуе, разсърди се, не иска да ми говори. Казвам му: Приятелю, ти постъпваш по земному, а искаш нещо Божествено. Сърденето е човешко качество, присъщо на земята, т.е. на земната любов. Който люби по човешки, непременно ще се сърди. От гледището на човешката любов, няма любов без сърдене и няма сърдене без любов. Затова казвам на жената: Ако твоят възлюбен се сърди, ожени се за него; ако не се сърди, напусни го. — Как е възможно това? — Много просто, ако мъжът не се сърди, той няма сила да защити жена си. Като жена, утре може да те нападнат някъде. Какво ще правиш, ако мъжът ти не е готов да скочи на крак за тебе, да те защищава? Той ще се разсърди, ще разбие носа на онзи, който нападнал жена му. Ще разбие носа му, ще му покаже, че любовта изисква жертва. Като потече малко кръв от носа на човека, той започва да мисли и казва: Любовта изисква жертви. Аз ви навеждам на тази мисъл, за да си изработите правилно разбиране. Като живеете на земята, вие трябва да изучавате законите, които определят отношенията между хората. Не може да имате отношения към Бога, докато не разрешите правилно отношенията си към хората, като към ваши ближни. Как ще влезеш в духовния свят, ако си скаран с някого ? Казваш: Десет години работя върху себе си, правя големи усилия и още не съм се повдигнал. — Как ще се повдигнеш? Ти си се свързал с толкова хора, а искаш да се повдигнеш. Освободи се първо от връзките, които те държат за земята. Тогава ще се

повдигнеш и ще придобиеш онова знание, към което се стремиш.

Закон е: Който не уреди материалните си сметки, не може да уреди духовните. И обратно, който не уреди духовните си сметки, не може да уреди и материалните. Който уреди материалните си работи, ще уреди и духовните, и Божествените си работи. Това показва, че между материалния, духовния и Божествения свят има тясна връзка.

Всички мъже и жени, както от стария живот, така и от новия, се стремят към духовното. Как се постига то? Какво значи духовен живот? Аз желая да излезе някой от вас, да ми обясни, какво разбира под „духовен живот." Всяко нещо, за което човек говори, и което прави, трябва да го разбира. Ето, днес ние сме дошли на Витоша. Коя е подбудителната причина за това? Все има някаква причина, която ни е заставила да дойдем тук. Влизаш в една гостилница. Коя е подбудителната причина за това? Ще кажеш, че гладът те заставя да търсиш храна. Не гладът, но хлябът. И от качеството на хляба, ти ще определиш, да отидеш ли и друг път на същата гостилница, или да потърсиш друга. Под „хляб" разбирам яденето, което ти се предлага.

Това, което ви говоря днес, на планината, не бих могъл да говоря в София. Там няма такова масло, с което мога да ви сготвя ядене. Тук имам на разположение особено масло, с което мога да ви сготвя нещо хубаво. Според вас, кое ядене е хубаво? Червеничкото ли? Ако е въпрос за червенина на яденето, то е нещо външно, фиктивно. Като вкуси от яденето, езикът казва: Отлично е приготвено. Той бързо дава мнението си и се подписва. Щом храната влезе в стомаха, той не бърза, не се подписва скоро. Той опитва храната оттук-оттам, и най-после казва: Тази храна нищо не струва. Да се върне назад! Езикът, т.е. вкусът и стомахът се скарват. Значи, не всякога вкусните неща са добри. Те са добри 50% и толкова не са добри.

Като наблюдавам отношенията между майките и децата, дохождам до следното заключение: деца, които родителите постоянно хвалят, излизат 50% добри, а 50% се развалят; деца, които са израсли само под укорите на родителите си, 50% от тях се изправят, 50% се развалят; деца, които родителите ту укоряват, ту хвалят, стават индиферентни. Каквото им се случи в живота, за всичко те казват: Това е в реда на нещата. Аз съм прилагал и трите метода, зная, какви резултати имат. Обаче, има още един метод, който е най-добър. Той се състои в следното: нито да укоряваш, нито да хвалиш. Прави се, че нищо не виждаш и не чуваш. Бъди сляп и глух, както за доброто, така и за злото. Аз още не съм приложил този метод, ще го приложа в бъдеще. При първия и втория метод, имам 25%

печалба, т.е. добър резултат, а 75% загуба. При третия метод имам само 1% резултат, а 99% — загуба. Събирам резултата от трите метода: 25+25+1=51 печалба. Събирам загубата и при трите метода: 75+75+99=249 загуба. Като извадя печалбата от загубата, остава загуба около 200; 249—51=198, близо 200 загуба. Всички ме държат отговорен за тия 200 загуба. Приложете тези методи и върху себе си. Лесно се хвалят и укоряват хората. Опитайте се, да видите, как може сами себе си да хвалите и да укорявате. Всеки има тази опитност, знае, какво значи, да се хвалите и да се укорявате.

Като се възпитават, хората прилагат един от трите метода. Някой казва: Аз съм добър човек, няма подобен на мене. Той прилага първия метод — хвали се. Друг казва: Лош човек съм. Той се укорява. Трети казва: Аз не съм нито добър, нито лош. Той прилага третия метод. Както в миналото, така и сега, хората са прилагали и трите метода, но не са постигнали големи резултати. Новият живот иска нов метод — методът на любовта, според който ще бъдеш сляп и глух, както за доброто, така и за злото. Закон е: Щом виждаш доброто на човека, ще виждаш и злото, не можеш да го избегнеш. Това е поляризиране. Щом търсиш добрите черти на човека, непременно ще се натъкнеш и на лошите. И обратно: като търсиш лошите му черти, ще намериш и добрите. Ако не пипаш нито доброто, нито лошото в човека, ти ще видиш само отношенията му към Бога. Следователно, разбирането на човека за живота трябва да бъде такова, каквото е разбирането на здравия стомах за храната. Какво ще каже болният, разстроеният стомах за храната? Каквато храна да му дадете, в края на краищата, той ще я повърне. Следователно, докато сте на земята, на физическия свят, съобразявайте се със стомаха, с дробовете и с мозъка си. Когато стомахът е доволен от храната, той казва на господаря си: Господарю, доволен съм от това, което ми даде. Ще преработя тази храна и ще я изпратя на белите дробове за пречистване. Ако и те са доволни от храната, изпращат я в мозъка, дето се ражда правата, Божествена мисъл. Ако мисълта не се отрази на физическия свят като красиво, приятно чувство, тя не е права. И ако чувството не даде импулс за работа, то не е чисто, не е Божествено.

Днес всички хора, религиозни и светски, се стремят към духовния свят, т.е. към по-висок свят от физическия. Прави са те, но едно трябва да знаят: Първо, ще минат през физическия свят, а после — в духовния. Не се позволява никакво прескачане. Как ще влезете в духовния свят, като не сте изучили физическия? Човек има най-много допирни точки с физическия свят. Ако новороденото дете не се нуждаеше от мляко, щеше ли да обикне майка си? Ако детето не се нуждаеше от конкретно, от положително знание, щеше ли да се създаде умствена връзка между него, родителите и учителите му? Ако то не се нуждаеше от другарчета, с които да споделя

своите игри, щяха ли да се развият в него по-високи чувства на дружба и приятелство? Следователно, докато е на земята, човек си създава три вида връзки: физически, т.е. материални, които имат отношение към стомаха; сърдечни, т.е. духовни, които имат отношение към дробовете и умствени, които имат отношение към мозъка, т.е. към мисълта. Щом е дошъл на земята, човек трябва да бъде здрав. Здравият се познава по това, че има правилни физически възприятия. Щом физическите му възприятия са правилни, и духовните му възприятия ще бъдат правилни. Ако волята на човека е слаба, и сърцето му ще бъде слабо. Щом волята се засили, и сърцето се засилва. Казват, че чувствата му са силни. Когато човек е физически здрав и със силна воля, той устоява на любовта, на убеждението си. Щом се разколебае волята му, той и физически отслабва. Той дава много обещания, но не може да ги изпълни. Волята на човека се изпитва на земята. Тя е мястото за упражнение. Възхищавате се от героите на бойното поле. Знаете ли, колко години са упражнявали те своята воля, докато станат герои? Не се става лесно герой. От гледището на духовния и на Божествения свят, войната не е нужна. От физическо гледище, обаче, тя е неизбежна. Който още не е развил волята си, ще му разбиват носа, и той ще разбива чуждите носове; ще го бият и убиват, и той ще убива. И животните, които са около нас, учат същия закон. Ще ги каляват, докато станат смели и решителни; докато се научат да не се колебаят.

Мнозина задават въпроса, защо идат страданията. Аз отговарям с един окултен закон, който гласи: Страданията ще съществуват дотогава, докато страхът съществува. Ако страхът се намалява, и страданията ще се намалят. Когато страхът изчезне съвършено, тогава и страданията ще изчезнат. Затова е казано в Писанието: „Страхливият няма да наследи Царството Божие." — Как да не ме е страх, когато ще ме убият? — Какво от това? Докато си страхлив, страданията ще те следват. Щом станеш смел и решителен, страданията постепенно ще се отдалечават от тебе. Като сте дошли на земята, вие трябва правилно да разрешите отношенията си към своите ближни и към Бога. Ако тук не ги разрешите, не може да влезете в духовния свят. Как ще мислиш за духовния свят, за възвишеното и великото, ако някой човек ти е неприятен и не можеш да го търпиш? Познавах една жена от Варна, смела, безстрашна — мъжка Драгана. Плуваше по морето цели четири-пет часа без умора, но като видеше пиявица, бягаше. От пиявицата, даже в шише затворена, тя изпитваше неописуем страх.

И тъй, една пиявица е в състояние да развали човешкия живот. Дали си мъж, или жена, не е важно; щом има нещо, от което се страхуваш, този страх ще развали това, което си градил цял живот. Например, ти си добър християнин, готов си на всички жертви за Христа. Гонят те, бият те, на

всичко издържаш. Обаче, един ден заболяваш и трябва да турят пиявица на врата ти. Казваш: Всичко мога да понеса, но пиявица не мога да гледам. Кажеш ли така, всичко пропада. Де отиде твоята философия? Кажи: Всичко мога да понеса за Христа. Като ви говоря така, не търсете грешките на другите. Не критикувайте този-онзи, че бил страхлив. Критиката е пиявица, която ще ви спъне. Че някой бил страхлив, това не те спасява. Важно е, ти да не си страхлив. Че знаеш грешките на ближния си, това не е благо за тебе. Колкото повече знаете грешките на хората, толкова повече изпадате в изкушения. Колкото по-малко ги знаете, толкова по-добре за вас. Това е закон, който всеки ще приложи към себе си.

Мнозина от вас не дойдоха днес на Витоша, уплашиха се от мъглата и от дъжда. Те погледнаха дрехите, обувките си и си казаха: Кой ще се мокри? По-добре да си останем вкъщи. Я какви страшни облаци има по небето! Казвам: Когато дойдат най-хубавите неща в живота, тогава човек ще си представи такива образи, които ще го уплашат. Така той изпуща красивите неща. Щом сте на земята, никакъв дъжд, никакви облаци да не ви плашат. Дъждовните капчици са благословение за вас. — Кога? — Когато сте посяли в себе си добри мисли и желания. Ако сте посяли лоши мисли и желания, дъждът носи нещастие за вас.
Казва се в Писанието: „Едно семе падна на камениста почва, друго — между трънете, трето — на пътя. Четвъртото семе падна на добра почва и даде добри плодове — едно 30, друго 60, трето — 100." Всяко семе пада при такива условия и на такава почва, каквито само си създало. Значи, каквото си сял, това ще жънеш. Семето, което паднало на пътя, и птиците го изкълвали, показва, какво значи да правиш пътища, дето не трябва. Само едно семе си приготвило добра почва и дало добри плодове. Вървиш по пътя и казваш: Тези тръне изпокъсаха дрехите ми! — Ти сам ги създаде. — Тези камъни изпочукаха краката ми! — И тях ти ги създаде. Всички тръне, камъни ти си ги създал. Сега не остава нищо друго, освен да разработиш пътя добре, да го изореш, да го изчистиш от тръне и камъни и да посееш доброто семе.

Някои идат при мене и ми казват: Учителю, посей ни нещо! — Много съм сял и пак ще сея, но някоя мисъл ще падне между трънете или на камениста почва, и вие ще се натъкнете на по-голямо зло, отколкото, ако не бях сял. Ако Божественото семе не падне на добра почва, освен че няма да поникне, но ще даде лоши резултати. Сами създадохте трънете, да мушкате с тях, сами ще ги изкорените. Някой следва Божествения път, но ти му казваш: Защо си тръгнал в този път? Я се откажи от него. Той няма да ти донесе никакво благо. — Ето, твоят трън се заби в него и го спъна. Срещаш едно способно момче, евангелист, свършил трети клас. Той се готви да следва гимназия. Ти се явяваш пред него и започваш да го

убеждаваш да стане проповедник. Казваш му: Като проповядваш Христа, ще се благословиш. А тъй, ще свършиш гимназия и нищо няма да придобиеш. И тръгва този младеж с Библия в ръка, да проповядва. Но като няма знания, той пропада. В първо време е много духовен, но после отпада, омърлуши се. След няколко години, гледаш — напуснал проповедничеството, станал търговец. Не се става лесно проповедник.

Поощрявайте младите и способните да учат, да придобият знания, да укрепнат. След това могат да станат добри проповедници. Като работиш за Христа, ще служиш без пари. Това значи проповед. Дето се работи с пари, там няма истинска проповед. Ако мислиш, че без знания можеш да служиш на Бога, ти си на камениста почва. Тази е една от причините, дето християнството не прогресира. Значи, не очаквайте резултат, дето парите играят роля. Който работи за пари, той не може никого да обърне към Бога. Истинският проповедник е безкористен. Успехът на християнството се дължи изключително на безкористните, неплатени проповедници, на свещеници без раса и калимавки. Истинските служители аз наричам певци—щурци. Те са разработили пътя, те са го разорали и посяли с добро семе. А онези, платените служители, те са посяли тръне, те са създали камъни. Колкото по-големи са тръните и камъните, толкова по-добре са били платени. Те са създали широкия път.

Казвам: Всички трябва да работите даром. Пазете се от мисълта да станете проповедници, с цел да печелите. Горко на онзи, който очаква да му се плаща. Така казва новото учение. Горко на онзи, който проповядва с пари! Горко на онзи, който служи на Бога с пари. На физическия, т.е. на материалния свят всичко се търпи, но дойде ли до духовния свят, там изискванията са други. Там не се позволява никакво плащане. Ако си обърнал някого към Бога, той трябва да ти се отплати с любов, а не с пари. На любовта се отговаря с любов. Някой те спасил от смърт, и ти искаш да му благодариш по материален начин. Каниш го вкъщи, угощаваш го, правиш му подаръци. Не, това не е отплащане. Лесно искаш да се освободиш от задължение!

Започнете от физическия свят. Вие искате да станете духовни, преди да сте изучили физическия свят. Ето защо, оформете се първо физически. Стремете се да бъдете здрави, да имате здрав мозък, здрави дробове, здрав стомах, та като им заповядвате, да ви слушат. Не е въпрос да постиш, да се изтощиш, да разстроиш органите си. Стомахът е твой добър приятел, ще се разговаряш с него и ще му кажеш: Слушай, приятелю, хайде да се сдружим двамата, да работим толкова, колкото е нужно и за двама ни. Ще ядеш по-малко, ще се товариш по-малко, за да живееш повече време на земята. Какво правят хората сега? Те ядат по три пъти на ден: за всяко

ядене стомахът работи четири часа. Значи, той работи 12 часа дневно. Като убедите стомаха си, че работи чрезмерно, той ще каже на клетките си, т.е. на своите граждани: Хайде да намалим малко труда си. Така ще изпълним Божия план. Като се намали трудът на стомаха, намалява се трудът и на дробовете, и на мозъка. Знаете ли, каква енергия се изпраща на мозъка след 12 часова работа на стомаха? Докато се справи с тази енергия, мозъкът не може да върши своята работа. Колкото повече работи стомахът, толкова по-малко работи мозъкът. И обратно: колкото по-малко работи стомахът, толкова повече работи мозъкът. За да накараме мозъка си да работи, трябва да употребим за мисълта си шест часа дневно. Това не значи, да кажеш на стомаха си да не яде. То е друга крайност. И природата не обича крайностите. Ще му кажеш да бъде разумен, защото многото ядене не е добре за него.

Сега, да се върнем към времето на първите хора, които са имали здрави тела и здрави органи. Днес почти няма здрави стомаси в света. За да заставят стомаха да работи, хората турят в яденето различни приправки, които възбуждат вкуса. У тях не се създава естествен апетит, но вкусът се дразни изкуствено, и тогава човек започва да яде. Като се наяде, той казва: Това ядене не ми хвана място. Наядеш се с тази приправена храна, разстроиш стомаха си и после казваш: Да живеем добре, да се обичаме, да служим на Бога. — С разстроен стомах не можеш да любиш. Не очаквай любов от човек с разстроен стомах, със слаби гърди и с болен мозък. Казвате: Това не е важно. Душата е, която люби. — Ако е така, защо душата не се проявява вън от стомаха, дробовете и мозъка на човека? За да се прояви, душата взима храна от стомаха, въздух от дробовете и мисъл от мозъка. За да се изяви душата навън, човек не трябва да прави стомаха си цел на своя живот. Направи ли го цел, Бог ще уволни самия човек, ще отнеме службата му на земята.

И тъй, работете върху себе си, за да имате здраво тяло, здрав стомах, здрави дробове и здрав мозък. Всеки орган възприема нещата по свой специфичен начин. Ако условията му не благоприятстват, той страда. Йоан казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, погуби и заколи." Под „крадец" той разбира лошите условия на физическия свят, дето има ядене и пиене за удоволствие, дето има кражби и убийства. В духовния свят няма удоволствия, няма кражби и убийства.

Какво разбрахте от това, което ви говорих досега? — Ние разбрахме, че най-ценното в живота е здравето. — Как се придобива то ? Какъв метод знаете за придобиване на здравето? — Като живеем разумно. — Какво разбирате под „разумно живеене" ? — Да се храним правилно, да мислим и да чувстваме право. — Според мене, отговорът ще бъде прав, когато

направите опит да живеете разумно. И да ви отговоря, то не е във ваша полза. Кой е методът на Христа за разумен живот? - Любовта. — Де е любовта ? Това, дето се казва хармоничен, добър, братски живот, това са неопределени величини, хиксове в живота. Когато богатият обеднее, той търси бедния и го нарича брат. Защо го нарича брат? Защо изменя отношенията си към него? Това не е братство. Братството не се изменя. Като богат и беден, като учен и прост, да имаш едни и същи отношения към човека. Братство ли е, ако твоят приятел заеме високо положение, и ти започнеш да се стесняваш от него? Де остана вашето приятелство? Ти не си свободен към него, защото той измени вече отношението си към тебе. Правило е: Каквото положение да заемаш, да си останеш такъв, какъвто си бил първоначално.

Човек е дошъл до това положение, че като стане духовен, има идеално отношение към Бога. Постепенно той започва да се страхува от Бога, изменя отношението си. Защо се изменя? — Защото няма ясна представа за Бога. Бог никога не се изменя, остава всякога един и същ. Да мислим, че Бог се изменя, това е мнение на чужди автори, а не твое. Някои апостоли са изнасилили известни Божествени мисли, поради което са изгубили представата си за Бога. И вие сте изнасилили в себе си Божественото. Някой дух говорил на апостол Павел, а на него — друг, по-възвишен дух. На възвишения дух говорил още по-възвишен от него. Знаете ли, през колко среди е минала Божествената мисъл, докато дойде при вас? За да разберете тази мисъл, както е предадена, трябва да я хванете от първия дух, през когото е минала. Това не показва, че Павел не е знаел тези неща, но трябвало да мине през изпитания. И като му ударили три пъти по 39 тояги, той започнал да пише хубави послания и казал: „Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие."

И тъй, за да бъдем здрави, първото нещо е да дойдем до основния закон, който Бог е вложил във физическия свят. Материята на физическия свят, в първичното си състояние, била от Божествена субстанция, но след като се диференцирала, тя се изменила. Ето защо, ние трябва да се върнем към първичния физически свят, който се отличава с голяма чистота. Като се свържем с него, ние ще придобием такова здраве, такъв организъм, който ще бъде свободен от всякакви излишъци. В него няма да става никакво гниене; в него смъртта и животът постоянно ще се уравновесяват. Човек се нуждае от чисто тяло, в което Духът да пребъдва. Затова Павел казва: „Ако това тяло се разруши, ще имаме друго, неръкотворно." Чрез него ще дойдат новите идеи.

Сега, аз искам от вас да задържите в ума си четвъртия метод за самовъзпитание: Да бъдете слепи за погрешките и добродетелите на

хората и да се отворят очите ви за вашите добри и лоши страни. Не е въпрос да се укорявате и хвалите, но да знаете, защо сте добри или лоши. Има три начина, по които Христос може да ни спаси: по физически, духовен и Божествен начин. Тогава ще дойде възкресението. Аз обяснявам тези начини така: Ставаш — физически процес, оживяваш — духовен процес, възкръсваш — Божествен процес. Не можеш да оживееш, ако не си станал; не можеш да възкръснеш, ако не си оживял. Значи, физическият живот е основа и на духовния, и на Божествения. Като знаеш това, не казвай, че искаш да се освободиш от физическия живот. Той е от значение дотолкова, доколкото Бог му е дал нужната цена. На физическия живот ще се насади духовният, а на духовния ще се насади Божественият. Следователно, философията на човешкия живот е да бъдеш здрав: да имаш здрав стомах, здрави дробове, здрав мозък. От състоянието на тези органи се определя физическият живот на човека. И духовният живот се определя също от състоянието на сърцето, дробовете и мозъка. Когато дробовете са здрави, и сърцето е здраво; когато мозъкът е здрав, и мисълта е права. Следователно, здраво сърце — възвишени чувства. Здрав мозък — светли мисли. Силна, разумна воля — прави действия. Стомахът не създава волята, но тя се изявява чрез него.

Днес ние дойдохме на Витоша, като на Божествен стомах, т.е. на добрата почва. Земята, на която стъпваме, дъждът, облаците, на вид неприятни, изискват от нас умение да живеем добре и да разбираме природата. Чрез дъждовните капки ние приемаме Божието благословение. Всяка капка коси хиляди богатства за нас. Школата, в която сте влезли да учите, изисква от вас да създадете една благоприятна атмосфера, както за себе си, така и за окръжаващите. Едно лошо качество може да ви спъне, както спъва и външните хора. То е желанието ви да се осигурите. Дадат ти, например, една ябълка. Ти веднага я изяждаш и гледаш, дали има още, да се осигуриш за после. Едната ябълка носи благословение, а останалите развалят стомаха. Ти взимаш, а не мислиш да даваш. Това е пиявица в живота. Като видя, че някой само взима, без да дава, аз пращам, при него някой дух да го обере. Казвам му: Иди да обереш този човек. — Защо? — Торбата му е пълна, не му трябва толкова много.
И Бог си служи с тези духове обирачи. Като дойдат при вас, те казват: Дай това, което носиш в торбата си. Не ти трябва толкова много. Като ви оберат, вие казвате: Добре, че не ни биха. Като седне някой до мене, аз усещам, като че ли ме бодат тръне. Това показва, че този човек сяда при мене с цел да вземе нещо, да ме обере. Това е користолюбие. Когато седне при мене някой безкористен човек, аз изпитвам голяма приятност. Той не иска да вземе нещо, но дава от себе си. — Защо някога не можем да се търпим? — Защото всеки иска да обере своя ближен. Това е смукане. Природата не позволява това нещо. В края на краищата, то демагнетизира

човека. Това става несъзнателно. За да се избегне обирането, християнството препоръчва безкористието. Човек трябва да прави усилия, да се повдигне на по-високо стъпало от това, на което се намира. Това подразбира съзнателно пренасяно на енергията от стомаха в дробовете и от дробовете в мозъка.

На едно голямо публично събрание в София присъствали много хора. Говорел един виден оратор. Един от публиката, едър, снажен човек, въодушевен от речта, започнал да маха с ръце, да ръкопляска. По едно време, той чул отдолу да се вика: Моля, шапката ми смачкахте! Едва в този момент високият, едър господин забелязал, че под него стои един дребен, низък човек. Опасно е човек да се въодушевява, да вдига и слага ръцете си, да ръкопляска бурно. Все ще се намери под него някой по-низък човек, който ще пострада. Щом се въодушевяваш, ще отидеш там, дето няма хора. Великаните са със силна воля. Когато те се въодушевяват, без да искат, могат да причинят пакост на някого.

Като ви говоря, у вас остава нещо неясно. Неясността се дължи на това, че хората не виждат връзката между физическия и духовния свят, от една страна, и между духовния и Божествения, от друга страна. Физическият и Божественият свят са полюси. Какво забелязваме между хората? Те не могат да се търпят, особено като видят здрав, красив човек. Не могат да го търпят, завиждат му. Ако влезете в религиозно общество, там пък чувате да се казва, че духовният човек трябва да бъде слаб, жълт. Това е паталогическо разбиране. Така се мисли и за светията. Според мене, светията трябва да има светло лице. Той трябва да бъде силен и здрав, а не слаб и жълт. Задачата на човека е да изправи погрешките си, които са причина за неговото болезнено състояние. То не е резултат на сегашния му живот, а на неговото далечно минало.

Сегашният живот на човека се определя от неговото минало. Всеки човек трябва да бъде искрен, да признае този факт. Казваш: Кажи ми погрешките. — Първо, ти трябва да изправиш стомаха си, после — дробовете си и най-после — мозъка. Няма по-добър от този метод за изправяне на погрешките и за самовъзпитание. Не е достатъчно да кажеш на някого, че е честолюбив; на друг, че е щеславен; на трети — че не обича истината. Трябва да се знаят причините на тези недостатъци. Някои недостатъци произтичат от стомаха, други — от дробовете, трети — от мозъка. Не можем да изкореним погрешките си, ако не знаем, де се крие злото. Ако ви дам метод за развиване на чувствата, ще ви кажа: Дишайте дълбоко, за да разширите носа си. С разширяване на носа, се разширяват чувствата. Ако носът е сплеснат, и чувствата са сплеснати. Същото се отнася и до дробовете. С разширяване на дробовете се разширяват и

чувствата. Затова казвам на всички: Разширете носа си; разширете и дробовете си! — Не, аз с молитва ще се разширя. — Който диша дълбоко, хубаво се моли. Има йоги, които дишат дълбоко и задържат въздуха 20 м. Нужно е дълбоко дишане! Да задържате въздуха от 1—20 минути. Това значи, съзнателно да отправиш мисълта си към Бога. Това е истинска молитва. Когато е раздразнен, човек не се моли добре. Колкото е по-съсредоточен той, толкова по-добре се моли. Молитвата е сила, чрез която човек трансформира състоянието си.

Някой те обиди и, ако не можеш да се владееш, казваш: Аз ще ти покажа, кой съм! Ако за момент се овладееш, ти постъпваш с политика. Нищо не му казваш, а си мислиш: Този път ще премълча, но един ден, когато не очакваш, тогава ще ти отговоря, както трябва. Този човек не може да се моли добре, и молитвата му не се приема. Като те обидят, веднага трябва да се поляризираш и да изхвърлиш отровата навън. Ако задържиш една част от отровата в себе си, това показва, че в астралното тяло има някакъв недъг, който ти пречи да простиш.

В бъдеще, ще се отвори голяма школа, дето ще се изработват различни предмети, както днес, мъжете и жените работят в живота. Ще се прилагат различни методи, за да се опита кои са по-добри. Колко от вас, подложени на изпити, ще ги издържат? Връщаш се от една проповед въодушевен, разположен. Веднага домашните ти се нахвърлят отгоре ти и започват да те дразнят. Ако запазиш мира и радостта си, това показва, че си разбрал Божественото и на всички изпитания гледаш като на временни, преходни. Една сестра разказва: Днес излязох от беседа с голямо разположение. Но една сестра ме разтревожи, и аз изгубих, каквото придобих. — Това е пиявицата, която си видяла. Божественият живот изисква разбиране законите на физическия свят. Само така ще понасяме страданията.

В това отношение, и аз си правя опити да видя, колко мога да издържам. Тъкмо работя нещо, чувам, няколко сестри се карат. Всичко объркват, и всичко около мене се обърква. Сядам отново, да туря ред и порядък във всичко. Взимам четките, боите, да поправя развалената рисунка. Едва изправя рисунката, отново се скарват и разбъркват четките и боите. Смешна е моята работа: ту рисувам, ту поправям. Ако постъпвам по човешки, ще ги разгоня с бастуна. Важно е, да разреша въпроса по Божествен начин. Отново поставям всичко в ред. Това е наука, която се отнася до всички, а не само до мене. Препятствия се срещат навсякъде. Всеки ще мине през тези изпити и трябва да ги издържите добре. Там няма привилегия за никого — ще учите. Така ще придобиете търпение, знания, опитности. Ако не учите, моите добродетели няма да ви помогнат. Те могат само да ви изкушават.

Помнете: Бъдете слепи и глухи към по-грешките и доброто на хората: нито ги хвалете, нито ги укорявайте. Днес обичаш някого, хвалиш го. Утре стане нещо между вас, почнеш да го укоряваш. Така постъпват хората. Докато жената върши волята на мъжа си, по-добра от нея няма. Щом му се противопостави, по-лоша от нея няма. Същото е и с мъжа. Не казвам да изпълнявате волята на мъжа или на жената, но казвам: За да вървите в правия път, изпълнявайте волята Божия. Да бъдете слепи за доброто и за злото! Някой иска да знае, какво мнение имам за него. Ако иска от мене някаква услуга, ще му услужа, но няма да си кажа мнението за него. Какъв смисъл има, да му кажа, че е добър и честен човек, а не съм готов да му услужа с една малка сума? Де остана моята последователност между думи и дела? Като му дам сумата, която иска, с това аз изказвам доверието си към него. Дела се искат от нас, а не думи.
Нека остане в ума ви поне една мисъл от днешната беседа: Бъдете слепи и глухи за погрешките и добродетелите на хората. Бъдете 75% слепи и глухи, а 25% да виждате.

Желая ви да бъдете бодри и весели.

Сега ще обядваме, ще си починем малко. След това ще се надбягваме.

Беседа от Учителя, държана на Витоша — на бивака, Спасов ден, 1921 г.

1921_05_29 Да ги изпита
Издателска къща „Жанауа-98“, 2002. 352 с. ISBN 954-9589-58-7.

АРИТМЕТИЧЕСКИТѢ ДѢЙСТВИЯ ВЪ ЖИВОТА.СЪБИРАНЕ, УМНОЖЕНИЕ И СТЕПЕНУВАНЕ

„А това казваше той да го изпита, защото си знаеше какво щѣше да прави.“ (Йоана, гл.6, ст.6)

Ще започна съ едно просто математическо опредѣление. „Въ дѣйствието събиране, събираемитѣ сѫ различни“, казватъ математицитѣ. Ако двѣтѣ събираеми сѫ равни, имаме умножение. Ако множителитѣ на едно произведение сѫ равни, имаме степенуване. Значи, за да се съберать двама души на едно мѣсто, трѣбва да сѫ различни, щомъ не сѫ различни, никога не може да имате събиране. Имайте прѣдъ видъ, че събирането и умножението, това сѫ два различни процеса. И повечето математици казватъ, че отъ събирането произлиза умножението, а отъ умножението произтича степенуването. Слѣдователно, когато вие искате да разрѣшите единъ въпросъ по закона на събирането, събираемитѣ или тъй да ги кажемъ странитѣ на това равенство или на това дѣйствие трѣбва да бѫдатъ различни. Вие не може да съберете двама мѫже на едно мѣсто, по никой начинъ, не може да съберете и двѣ жени на едно мѣсто, но единъ мѫжъ и една жена може да ги съберете. Слѣдователно, мѫжътъ и жената започватъ съ първия процесъ, понеже се различаватъ. И Господь започва съ събирането. Законътъ казва, че отъ събирането произтича умножението. И тъй е. Дѣцата, които се родятъ въ този домъ, къмъ кой процесъ спадатъ? – Къмъ умножението, тѣ се умножаватъ. Слѣдователно, тѣ трѣбва да бѫдатъ равни. Равенство може да има само въ умножението. Но за да се подигне човѣкъ на едно по-високо равнище на степенуване, тогава множителитѣ, които произвеждатъ произведението, трѣбва да бѫдатъ равни.

Сега да пристѫпя къмъ прѣдмета. Животътъ самъ по себе си е една велика задача, нейното разрѣшение трѣбва да започне съ събирането, умножението, изваждането и дѣлението. Така може да се разрѣши. Най-първо трѣбва да започнемъ съ двата процеса: събиране и умножение. Слѣдъ това, като изучимъ този великъ законъ на живота, ще пристѫпимъ къмъ другитѣ двѣ дѣйствия – изваждане и дѣление. Вие сте учили тѣзи дѣйствия. Какви велики тайни се криятъ въ тѣзи процеси на математиката! И когато ние се научимъ да събираме правилно, когато се научимъ да умножаваме и степенуваме правилно, значи ние сме разбрали този великъ процесъ, който върви послѣдователно. Вие не може да умножавате прѣди да сте събирали и не може да степенувате прѣди да сте умножавали, т.е. не

може да минете прѣзъ степенуването, ако не сте минали прѣзъ другитѣ три процеса.

Сега Христосъ ги изпитва. За какво ги изпитва? Защото ние всички се интересуваме само за едно нѣщо – да живѣемъ. Понеже храната е едно отъ условията да се поддържа живота, ние се самозаблуждаваме, като казваме, че безъ хлѣбъ не може да се живѣе. Но смѣшно е, когато се твърди, че безъ хлѣбъ не може да се живѣе. Щомъ живѣешъ, безъ хлѣбъ може да се живѣе, а щомъ не живѣешъ, безъ хлѣбъ не може да се живѣе. Твърдението или отричането на единъ фактъ какво показва? Когато се твърди единъ фактъ, показва, че той е вънъ, въ физическия свѣтъ, а когато се отрича, показва, че той е вѫтрѣ, въ духовния свѣтъ. Слѣдователно, той едноврѣменно не може да сѫществува на двѣ мѣста, т.е. не може да се проявява въ двѣ посоки. Човѣкъ едноврѣменно не може да бѫде и добъръ и лошъ. Имайте прѣдъ видъ, че азъ взимамъ думата „лошъ“ или „зълъ“ като едно проявление, а не както вие я взимате. Има зло относително, има и зло принципално. Това, което спъва нашия личенъ животъ, наричаме зло за насъ, но това което спъва едного, може да служи за добро на другиго. Когато вие изядете едно агне, какъ оправдавате постѫпката си? Оправдава се съ това, че вие живѣете, но единъ день ще си поправите грѣшката. Когато умирате обаче, съ нищо не може да оправдаете тази постѫпка. Всички хора искатъ да се събиратъ, всички искатъ да се умножаватъ, да се степенуватъ, това го желаятъ всички, това е турено въ основата, но съврѣменнитѣ хора не искатъ да бѫдатъ изпитвани; щомъ дойде до изпитанията, казватъ: „Всичко добрѣ, но тѣзи изпитания да не сѫ…“

Сега ще ви приведа единъ окултенъ разказъ, за да направя този стихъ малко по-ясенъ. Ще ви говоря въ притчи и въ символи, защото голата истина е непоносима за хората тъй, както свѣтлината е непоносима безъ извѣстна срѣда, която трѣбва да я смекчи, напримѣръ водата, облацитѣ. Като се смекчи, тя става такава, че ние може да я понесемъ. Въ древностьта, прѣди 12 000 години, тъй казва прѣданието, по прѣдание говоримъ, не по факти, нѣкѫдѣ въ Мала Азия или въ голѣмата Азия имало едно царство. Царьтъ въ това царство билъ много благочестивъ човѣкъ. Родилъ му се единъ отличенъ синъ, много уменъ, способенъ, който обѣщавалъ велики блага на свѣта. Обаче, тогавашнитѣ астролози, мѫдреци, прѣдсказали, че съ сина ще се случи едно събитие, което ще измѣни цѣлата сѫдба на неговия животъ. Единъ день, слѣдъ смъртьта на баща си, младиятъ принцъ отишълъ на ловъ и когато гонилъ една сърна да я убие, миналъ прѣзъ единъ сухъ клонъ, който го мушналъ въ дѣсното око и го извадилъ, ослѣпилъ го. Този младъ царь, за да не остане посраменъ прѣдъ своитѣ поданици, че билъ невнимателенъ, казалъ, че небето го посѣтило съ едно велико благословение и че всички добри хора трѣбва да иматъ по едно око

– лѣвото, дѣсното не имъ трѣбва. И тъй, той турилъ като правило, че всѣки, който дойде да го посѣти, непрѣмѣнно трѣбва да извади дѣсното си око. Това било привилегия за онѣзи, който ще го посѣтятъ и за да приематъ едно царско благоволение, трѣбвало да извадятъ дѣсното си око. Тъй че всѣки, който нѣмалъ дѣсно око, при царя ходилъ. Обаче, дошло врѣме да наследи царството, трѣбвало да се ожени. Оженва се за една много красива княгиня. Единъ день, по нещастие пада единъ камъкъ и смачква носа ѝ. За да не кажатъ, че тази царица пострадала по невнимание, казала, че да бѫде човѣкъ съ смачканъ носъ това било най-голѣмото благоволение и затова всички жени, който искали срѣща съ нея, трѣбвало да иматъ смачканъ носъ. Та въ това царство на всички мѫже, който посѣщавали царя, било извадено дѣсното око, а на всички жени, който посѣщавали царицата, носътъ билъ смачканъ.

Мисля че отъ тогава останало у хората това чувство да се хвалятъ съ своитѣ недостатъци. Че това е фактъ, знаете ли отъ кога е останалъ у хората обичай да си стрижатъ косата? Единъ отъ френскитѣ крале ималъ една рана на главата си и за да покаже на хората, че билъ герой, остригалъ косата си. И всички други мѫже по негова мода, ниско се стрижатъ, обаче не виждамъ тѣхнитѣ качества на главата. Тъй щото онѣзи жени отъ васъ, на който носоветѣ сѫ сплеснати физически или сърдечно или умствено, сте посѣтили тази царица, а тѣзи мѫже, на който окото е извадено физически, сърдечно или умствено, сѫ посѣтили този царь прѣди 12 000 години.

Разбирайте това, както ви казахъ, а именно: въ математиката, при събирането, събираемитѣ не сѫ равни, при умножението сѫ равни, а при степенуването производителитѣ сѫ равни. Този животъ, който е вложенъ сега вѫтрѣ у насъ, азъ говоря за съзнателния животъ, той си има свой произходъ. Подъ думата „произходъ“ разбирамъ, когато този животъ е придобилъ форма. Ще кажа: Отъ безформеното нѣщо е произлѣзло форменото нѣщо, отъ безименното е произлѣзло именното и отъ безконечното – конечното.

Значи, първо трѣбва да се прояви една форма, а послѣ да ѝ се тури име. И когато безпрѣдѣлното или вѣчното се опрѣдѣлило, тогава идатъ конечнитѣ нѣща. Сега философитѣ питатъ кое е конечно. формено е това, което е свързано съ безформеното; именно е това, което е свързано съ безименното; конечно е това, което е свързано съ безконечното. Тукъ нѣма никакво противорѣчие. За да можемъ да разберемъ нѣщата на земята, за да ги изучаваме, трѣбва да се оформятъ, трѣбва да иматъ име, трѣбва да се ограничатъ. Слѣдователно, нашиятъ животъ е форменъ, именен и конеченъ. Като казвамъ конеченъ, не значи, че се свършва животътъ. философия се изисква тукъ, да мислите. Нѣкои искатъ да влѣзатъ въ

безформения свѣтъ. Ако въ Господа отъ безкрайната вѣчность се заражда желание да създаде една форма, да създаде едно име и единъ край, конецъ, ние по-умни ли сме да искаме да станемъ безформени, безименни и безконечни? Това показва, че сме най-голѣмитѣ глупци. Отъ тукъ произлизатъ страданията. Желанието на съврѣменнитѣ хора е, като направимъ нѣкое прѣстѫпление, да си изгуби формата; като направимъ нѣкое прѣстѫпление, да се не знае името му; като направимъ нѣкое прѣстѫпление, да го ограничатъ.

Но това не е животъ, това азъ наричамъ аномалия, това е отклонение отъ живота. Това сѫ като онѣзи малки водни капки, които се отклоняватъ отъ общото течение. Противъ това нѣмамъ нищо. Какъ е произлѣзълъ, отдѣ е произлѣзълъ този нашъ животъ, който е оформенъ сега? Отъ безконечния животъ. А какво нѣщо е конеченъ и безконеченъ животъ? Конечно е това, което ние правимъ, а безконечно е това, което Богъ прави. Слѣдователно, всѣкога ние знаемъ, че като намѣримъ, че нашитѣ работи сѫ безконечни, казваме, че Богъ е направилъ нѣщата конечни. Какъ разбирате конечнитѣ нѣща? Когато имате кредитъ въ една банка, вие постоянно ходите, изваждате си пари и процесътъ върви благополучно, но направите едно прѣстѫпление, вашиятъ благодѣтель казва на банката: „Не му давайте“ и вашата помощь става конечна, свършва се, прѣкратява се. Защо? – Защото сте извършили едно прѣстѫпление. И всѣкога, когато благото се прѣкратява, идватъ нѣкои нещастия, хората сѫ извършили едно прѣстѫпление; слѣдователно въ Божествената банка на живота се дава заповѣдь да станатъ нѣщата конечни. Всѣко нѣщо става конечно само тогава, когато го изгубите. Като наближи да умирашъ, казвашъ: „Свърши се животътъ, стана конеченъ.“ Защо наближава да умирашъ? Викатъ те да дадешъ отговоръ на Божествената банка, да знаятъ какъ си изживѣлъ. Ама хората казватъ: „Ние имаме право да ядемъ, да пиемъ, да живѣемъ.“ Нѣмате право, не сте свободни. Свободенъ човѣкъ може да бѫде само онзи, който е научилъ да събира, умножава и степенува. Свободна майка е само онази, която може да ражда добри и умни дѣца. Защото тѣзи дѣца какви ще бѫдатъ? Тѣ ще сѫ степенувани. Мѫжътъ и жената образуватъ събирането, дѣцата образуватъ умножението, а тѣхното развитие подразбира степенуването. Слѣдователно, развитието започва съ събирането.

И тъй, Христосъ се обръща къмъ своитѣ ученици, за да ги изпитва и казва: „Колко хлѣбъ е потрѣбно и отъ дѣ да вземемъ хлѣбъ, за да нахранимъ тѣзи хора?“ Сегашнитѣ хора ще кажатъ, че трѣбва да вземемъ този хлѣбъ отъ нивитѣ. Земледѣлцитѣ иматъ начинъ, хвърлятъ тѣзи житни зрънца въ земята и тѣ се умножаватъ. Вие, гражданитѣ отивате, мѣрите го и този процесъ върви. Питамъ сега: въ природата има ли другъ начинъ за хранене

отъ този или той е единствениятъ начинъ? Има. Единъ день вие ще приемате храната тъй свободно, както приемате въздуха. Въздухътъ прѣзъ никакви хамбари не минава, прѣзъ никакви мелници, прѣзъ никакви фурни. И дишането и то е едно ядене. Въ една минута се взиматъ 20 обѣда. Колко често се яде! Ще дойде день, когато ще приемаме храната тъй свободно, както приемаме въздуха. Но кога ще бѫде то? Когато хората се научатъ да събиратъ, умножаватъ, степенуватъ, когато хората се научатъ да не се хвалятъ съ своитѣ недостатъци. Ние съврѣменнитѣ хора, за всѣки свой недостатъкъ, за всѣко свое прѣстѫпление все ще намѣримъ нѣкоя качулка да се оправдаемъ. Ще кажемъ, че обществото било такова, майката и бащата сѫ такива, поколѣнието е такова, а ние сме хора чисти, не носимъ никаква отговорность.

Дъщерята казва на майка си: „Защо си ме родила!“ – негодува. Синътъ сѫщо казва на майка си: „Защо си ме родила!“ А бе, синко, майка ти не те е родила, ти я заставя да те роди. Едно врѣме като мома, ти я заставяше да не стои въ кѫщи, да ходи да се срѣща, да се ожени. А сега питашъ майка си защо те родила. – „Ами че ти ме застави, синко, да те родя.“

Нѣкой казва, че Господь създалъ свѣта. Азъ казвамъ, че ние заставихме Господа да създаде свѣта. А сега Го питаме защо е създалъ свѣта така. Господь казва: „Това е вашиятъ свѣтъ, азъ го направихъ тъй, както вие искахте, споредъ вашия планъ.“ И сега, когото срѣщнешъ, всѣки казва, че свѣтътъ не билъ направенъ хубаво. Е, какъ? Казва: „Туй да има, онуй да има.“ И слѣдъ като има всичко, пакъ казва, че свѣтътъ билъ развbooленъ. Слѣдователно, сегашниятъ свѣтъ е свѣтъ произведенъ отъ хората. Като казвамъ този свѣтъ, не говоря за Божествения свѣтъ, а за нашия. Затова вие трѣбва да правите разлика между Божествения свѣтъ и човѣшкия. Въ човѣшкия свѣтъ има дисхармония, въ човѣшкия свѣтъ има противорѣчия, има зло и добро. Защо има зло и добро? Защото едни хора сѫ добри, а други – лоши? Тъй искатъ да живѣятъ, тѣ доброволно прѣдпочитатъ да живѣятъ добрѣ или злѣ. Никой не те заставя да живѣешъ злѣ въ свѣта. Ти искашъ да живѣешъ така, защото въ всѣко зло има извѣстно удоволствие, приятность. Нима онзи вълкъ, като изяде една овца, му е злѣ? Като я изяде, казва: „Това е животъ.“ Но като го хване овчарьтъ и му одере кожата, казва си: „ Ако знаяхъ, че за една овца ще ми одератъ кожата, можехъ и трѣва да ямъ.“ Слѣдователно, когато дойде да даваме смѣтка за нашитѣ лоши постѫпки, за нашитѣ прѣстѫпления, казваме: „Това е много лошо.“ Защото ние не сме сами фактори. Слѣдователно, конечнитѣ сѫщества, които сѫ образували конечнитѣ форми и конечнитѣ имена сѫ направили всичко конечно. Свѣтътъ сега е пъленъ съ конци, отъ конци е направенъ. Все машинитѣ чувашъ: „Тракъ-тракъ“, сега всичко ще ушиемъ отъ конци, а послѣ казваме: „Разкърпи се, разши се.“ Да, отъ конци е

направено. Сега и нашитѣ мисли и дѣйствия сѫ все отъ конци.

И нашиятъ моралъ е такъвъ. Жената живѣе морално. Защо? – Защото дърво има. Казва: „Азъ живѣя почтено.“ Защо? – „Защото моятъ господарь дърво има.“ Страхъ има отъ мѫжа си. Домоветѣ ги е страхъ отъ обществото, обществата отъ народа и т.н. Всички живѣятъ почтено, защото дърво има. И това дърво не е сурово, а сухо. Азъ взимамъ това дърво въ широка смисъль, като олицетворение на онѣзи прѣпятствия, които ни създаватъ нещастията и като не знаемъ какъ да се избавимъ отъ тѣхъ, въ нашия умъ се зараждатъ всички противорѣчия.

Сега Христосъ изпитва всички ученици. На какво Той имъ зададе задачата: свѣтътъ може ли да се създаде по другъ начинъ. Хиляди и милиони начини има, по които материалниятъ свѣтъ може да се прѣобрази. Тогава, каква е разликата между единия и другия свѣтъ? Да веземемъ физическия, астралния и менталния свѣтъ. Какви сѫ различията в тѣзи три свѣта. Всѣки единъ отъ тѣзи свѣтове си има свой прѣдметъ, всѣки единъ отъ тѣзи свѣтове си има своя материя, която е оформена споредъ законитѣ, които сѫществуватъ тамъ и всички тѣзи свѣтове сѫ свързани единъ съ другъ. Напримѣръ, да веземемъ думата „твърдость“ въ физическия свѣтъ. Ако влѣзете въ астралния свѣтъ, дѣ ще намѣрите тамъ твърдость? Тамъ твърдостьта ще намѣрите въ интензивностьта на желанията. Слѣдователно, колкото едно желание е по-силно, по-горещо, това показва, че е и толкова по-твърдо. Както единъ твърдъ прѣдметъ може да ви нарани, така и едно твърдо желание, въ вашето сърце, може да ви нарани. Въ менталния свѣтъ, дѣ ще намѣрите твърдостьта? Тамъ ще я намѣрите въ силата на мисъльта. Колкото е по-силна мисъльта, толкова е по-твърда. Слѣдователно, ако се хвърли една силна мисъль върху васъ, ще произведе сѫщия ефектъ, както единъ твърдъ прѣдметъ на физическото поле. И когато единъ човѣкъ минава отъ единъ свѣтъ въ другъ, трѣбва да знае законитѣ, по които материята се прѣвръща. Между единъ твърдъ прѣдметъ, едно желание и една мисъль има грамадна разлика. Между мисъльта, желанието и прѣдмета на вашето дѣйствие на физическото поле има подобие, но има и грамадна разлика.

И тъй, нѣщата на земята ставатъ твърди отъ силата на мисъльта и интензивностьта на желанията. А кога хората сѫ най-твърди? Най-твърдитѣ хора сѫ егоиститѣ. Най-твърдиятъ прѣдметъ, най-твърдото вещество, което сега е образувано, то е тази центробѣжна сила, която е концентрирала всички сили на космоса, да работи за този прѣдметъ. Когато единъ твърдъ човѣкъ се качи като управляющъ въ свѣта, той ще произведе най-голѣмитѣ нещастия. Слѣдователно, всички нещастия въ свѣта произлизатъ отъ този законъ на концентриране, който не е въ

съгласие съ Божествения законъ на Любовьта.

Въ стиха се казва, че Христосъ знаялъ какво да направи. Тѣзи петь хлѣба, безъ пари, умножилъ ги споредъ закона, който Той знаялъ и отъ тѣхъ 5000 мѫже се наяли, като останали 12 коша укрухи. Съ тѣзи 12 коша и вие, които ме слушате, може да се наядете, и ще останатъ още 12 коша.

Но да се повърна къмъ сѫществената мисъль. Животътъ е важното въ свѣта. Чрѣзъ живота вие ще намѣрите вашата душа; чрѣзъ живота ще намѣрите вашия умъ; чрѣзъ живота ще намѣрите вашето сърце, защото животътъ ще даде необходимото, за да познаете душата си. Животътъ ще даде форма, за да се оформи вашата душа. Азъ взимамъ думата „оформена" по закона на развитието. Когато вашата душа се развие, тогава тя може да бѫде видима; когато умътъ се развие, само тогава ще стане видимъ. Хубостьта на нѣщата се вижда само тогава, когато сѫ видими. философитѣ твърдятъ, че нѣкои нѣща сѫ видими, а нѣкои – невидими, т.е. споредъ виждането, видими разбиратъ само тѣзи нѣща, които се пипатъ. Не, законътъ на виждането разбира друго. Той не разбира само тѣзи петь чувства, съ които правимъ експерименти. Окултната наука казва, че въ човѣка има 7 тѣла, по 7 чувства, значи 49 чувства, които, като умножите на 49, колко ще получите? И тѣхъ като умножите на 49?

Чувствата в свѣта сѫ безбройни. Сѣтивата, съ които възприемаме нѣщата на вселената, сѫ безкрайни, но ние, обикновенитѣ хора, искаме да намѣримъ едно рационално число, съ което да ги познаваме. И тъй, като развиемъ тѣзи 49 чувства у насъ, Писанието казва, че тогава ние ще познаемъ свѣта, Бога, тъй както Той ни познава.

Друго нѣщо, което трѣбва да имате прѣдъ видъ, то е, че азъ не искамъ вие да бѫдете щастливи въ свѣта. Но защо? – Защото не можете да бѫдете щастливи. Когато нѣкой човѣкъ ти каже, че желае да бѫдешъ щастливъ, той говори невъзможни нѣща. Да, ако ти каже, че ти желае сърце чисто, свѣтълъ умъ и крѣпъкъ духъ, то е друго, но каже ли ти, че ти желае щастие, той те лъже. Твоятъ приятель трѣбва да ти съдѣйствува да растешъ и да се развивашъ, а не и да те направи щастливъ. И дѣтето не трѣбва да очаква майката да го направи щастливо, а да го подкрѣпи въ живота. А сега дѣцата искатъ щастие отъ майкитѣ, майкитѣ отъ дѣцата; слугитѣ искатъ щастие отъ господаритѣ, господаритѣ отъ слугитѣ, слѣдователно имаме една лъжлива философия, всички обѣщаватъ това, което не могатъ да ти дадатъ.

Никоя форма, никоя организация не може да ви направи щастливи, а може да ви служи като условие да растете, да укрѣпвате. Казвате: „За въ

бѫдеше може.“ Допустимо, но въпросътъ е може ли на физическото поле това? – Не може. Слѣдователно, на физическия свѣтъ нѣмате щастие като обектъ, а само като една далечна цѣль. Имайте прѣдъ видъ вашето сърце, вашия умъ, вашата душа и тогава животътъ, който е у васъ, може да го използувате.

Хубаво, онази мома която иска де се ожени за нѣкой момъкъ, той е царьтъ съ едното око. Голѣма привилегия е за нѣкои жени да се оженятъ. Казватъ: „Какъ може да останемъ неженени?“ Щомъ искашъ да се оженишъ за твоя царь, трѣбва да извадишъ дѣсното си око. Нѣкой пѫть мѫжътъ казва: „Азъ трѣбва да се оженя.“ Да, но трѣбва да се смачка малко носа ти. Жената, когато се жени, всѣкога си поставя да цѣль да смири мѫжа си, да смачка малко носа му. И всички мѫже, които сѫ женени, сѫ съ смачкани носове, а всички жени, които сѫ женени, сѫ безъ едно око, безъ дѣсното. Слѣдователно и вашитѣ дѣца, по закона на наслѣдственостьта, момченцата, които мязатъ на баща си, ще сѫ съ смачкани носове, а момиченцата, които мязатъ на майка си, ще сѫ съ извадено дѣсно око. Послѣ питате: „Защо сѫ тѣзи нещастия?“ Защото единъ царски синъ прѣди 12 000 години, като ходилъ на ловъ и гонилъ да убие една сърна, извадилъ си по невнимание дѣсното око и турилъ като законъ: Всѣки, който иска да го посѣти, да си извади дѣсното око. И природата и тя възприела тази мисъль и затова се раждатъ слѣпи хора.

Христосъ идва при васъ и ви пита: „Защо женитѣ сѫ слѣпи съ едното око?“ Жената казва: „Господи, мѫжътъ ми ми извади окото.“ Не, голѣма привилегия бѣше за тебе да отидешъ при този царь, да му се прѣдставишъ на ауденция. Е, какво придобихте като си извадихте окото?

Христосъ казва: „Ако те съблазнява окото, извади го.“ Жената трѣбваше да извади окото си прѣди да види мѫжа си и като го извади, да не отива никога при него. Мѫжътъ е една съблазънь за жената. И всички злини, всичкия развратъ, упадъкъ на женитѣ се дължи на мѫжетѣ. И обратно – всичкия развратъ, упадъкъ на мѫжетѣ се дължи на женитѣ. Жена, жена не може да развали. Слѣдователно, онѣзи, които имаха извадено око, поквариха женитѣ, а онѣзи, които имаха смачканъ носъ, поквариха мѫжетѣ. Е, мислите ли, че единъ мѫжъ, който извежда жена си всрѣдъ свѣта облѣчена, както единъ конь извеждатъ на пазарь, че той постѫпва умно. Не. А сега всички жени това искатъ. Като ви изпита Христосъ, всички искате като станете булки, да сте много добрѣ облѣчени. Но не само отъ вънка да сте облѣчени. Твоятъ възлюбенъ облѣче ли душата ти съ тѣзи копринени дрехи, облѣче ли я съ любовьта си? Той ще ти купи рокля, рѫкавици и чепички, но отвѫтрѣ си гола. Това е отъ страната на женитѣ. Питамъ мѫжетѣ: какво направихте вие за женитѣ си? Сега на жените

задавамъ въпроса: Вие, женитѣ, какво направихте за мѫжетѣ си, какъ ги облѣкохте? И тъй, мѫжетѣ и женитѣ за въ бѫдеще трѣбва да се облѣчатъ съ нова форма, която сега е образувана въ вселената и тамъ има нови костюми за мѫже и жени, които ще се женятъ. Знаете ли коя е тази нова фирма? Тамъ трѣбва да отидете да купите булски дрехи, шапки, чепичета, рѫкавици на жена си, по най-новата мода и като ги донесете, ще има отгорѣ надписъ. Азъ не мога да кажа името на тѣзи дрехи, не е позволено да се казва то, а фирмата ще я намѣрите. Идете, попитайте свещеницитѣ, държавницитѣ, философитѣ, учителитѣ, теософитѣ, окултиститѣ, кѫдѣ е тази нова фирма, която се образувала сега въ свѣта. Ако знаятъ, нека ви кажатъ. Тѣ знаятъ. Човѣкъ, който може да прави зло, може да прави и добро. Човѣкъ, който познава този свѣтъ, може да познава и онзи свѣтъ. Тъй разсѫждавамъ азъ.

Тогава бѣше въпросъ отъ гледището на Христа да се нахранятъ 5 000 души. Питамъ: Тѣзи хора, които днесъ страдатъ и гладуватъ, съ какво ще ги нахранимъ? Този хлѣбъ нѣма да поправи свѣта. Булски дрехи трѣбватъ сега отъ тази нова фирма. И когато майкитѣ тогава зачепатъ и родятъ дѣца, ще разрѣшатъ тази велика задача на събиране, умножение и степенуване. Тогава само ще имаме служители на новата култура, които да разбиратъ какво нѣщо е човѣкъ да бѫде добъръ, какво нѣщо е човѣкъ да бѫде уменъ, какво нѣщо е човѣкъ да бѫде честенъ и любящъ. Вие ще ми отговорите какво нѣщо е да люби човѣкъ. Ще кажете: „То е много хубаво нѣщо.“ Тъй, прави сте, много хубаво нѣщо е да любишъ, но азъ питамъ онзи отъ васъ, който е любилъ, не се ли е разкайвалъ 10 пѫти за любовьта си? Защо това разкаяние? Разкаянието произтича отъ това, че тази любовь не е била такава, каквато трѣбва. Тамъ дѣто има разкаяние, тамъ нѣма любовь. И споредъ мене любовь, която не може да издържи всички изпитания въ живота, това е само едно човѣшко понятие за любовь. Тя не е онази любовь, която държи, която носи животъ въ себе си. Не казвамъ, че нѣмате любовь, но вие се спирате върху нѣщата, които прѣдставляватъ живота, а се отдалечавате отъ сѫщественото. Вие се спирате върху едно-друго, но за сѫщественото, което прѣдставлява живота, не се спирате.

И казва се въ стиха: „А това казваше Той, за да ги изпита, защото си знаеше какво щѣше да прави.“ Дойде ви въ кѫщи едно голѣмо нещастие, едно голѣмо изпитание, въпросъ е какъ трѣбва да го разрѣшите. Това е едно изпитание. Какъ ще го разрѣшите? Вие знаете какъ се разрѣшава. „Мекъ отговоръ, казва Соломонъ, какво дава?“ Мекъ отговоръ дава успокоение. Блага дума дава утѣха, а любовь на врѣме изказана, дава животъ. Но всѣкога не можешъ да говоришъ. Въ любовьта, прѣзъ цѣлия земенъ животъ, има само една година, единъ мѣсецъ, една недѣля, единъ день, единъ часъ, една минута, една секунда само, когато ти можешъ да

изговоришъ тази дума. Единъ моментъ е въ цѣлия ти животъ, когато ти можешъ да изкажешъ една дума на любовьта. Ако си успѣлъ, постигашъ всичко, ако не си успѣлъ, целиятъ ти животъ е изгубенъ. Единъ моментъ е само! Всичко друго и приготовление за този моментъ, за тази секунда. Хванете ли я, ще имате хлѣбъ за 5000 души; изгубите ли я, ще дойдатъ съмнѣния, разочарования въ живота – това не струва, онова не струва. Казвамъ: Ти, приятель, си изгубилъ онзи великъ моментъ на любовьта. Това не е само алегория, това е велика истина. Не ви казвамъ коя година е тя, може да не е по-рано отъ 21-та ви година, но не и по-късно отъ 120-тата ви година. Отъ 21–120-тата си година колко има да смѣтате, като нѣкой астрономъ, да изчислявате въ кой день ще мине тази комета, да я видите. И всички велики хора, като се учатъ, иматъ желание да намѣрятъ този моментъ на любовьта, да схванемъ, да ни кажатъ и да кажемъ.

Нѣма по хубаво нѣщо отъ това, да размѣнишъ двѣ думи, но разумни. Идешъ на гости въ нѣкоя кѫща и започвашъ: „Бъръ-бъръ, бъръ-бъръ“, за това-онова. Като излѣзешъ, казвашъ: „Главата ми се зашемети, заболѣ ме отъ приказки.“ И гостенката и хазяитѣ на кѫщата, у които си отишла, се оплакватъ отъ зашеметяване на главата. Не, и еднитѣ и другитѣ трѣбваше да си кажатъ само по една дума: да ти кажатъ и да кажешъ.

Сега искамъ да обърна вниманието ви, вие сте отъ тѣзи велики философи, които казвате: „Дайте ни намъ пособия, дайте ни добри майки и бащи, да видите какво може да направимъ.“ Не, не, вие сте гениални хора, създадохте този свѣтъ, какъ да не можете да намѣрите майки и бащи? Ако можахте да заставите Бога да ви създаде свѣтъ по ваше желание, ще може да намѣрите и такива майки. Моитѣ думи може да ви се видятъ странни, да ви се види чудно, какъ е възможно да заставите Господа. Това е едно философско изречение. Може да заставишъ да извърши нѣщо само онзи човѣкъ, който те обича. Понеже Богъ е безпрѣдѣлна Любовь, може да Го заставите да направи много нѣщо. Ние сме Го заставили да направи този свѣтъ и Богъ казва: „Така искатъ моитѣ дѣца.“ Защо направи така? – Защото ви обича.

Ако ме питате, какъ се доказва сѫществуването на Божията любовь, ще ви кажа, че се доказва по това, че злото сѫществува. Понеже Богъ ви обича, Той ви е далъ безгранични права, но ще си носите и послѣдствията. Слѣдователно, когато ви питатъ по какво се познава любовьта, ще отговорите: „Любовьта се познава по това, че тя допуща злото.“ А защо хората сѫ недоволни, зли? – Защото любовьта не е отвѫтрѣ, а отвънка. Когато любовьта излѣзе и се реализира на физическото поле, има зло. Дѣцата обичатъ ябълката, биятъ се за нея, каратъ се, скубятъ си космитѣ. Ако обаче любовьта у тѣхъ сѫществува като съзнание, двѣтѣ братчета ще

раздѣлятъ ябълката помежду си и нѣма да се биятъ. Ако сѫ четири братчета, ще я раздѣлятъ на четири части.

Слѣдователно, когато любовьта се ражда само на физическия свѣтъ, ражда се злото, а когато любовьта се върне вѫтрѣ въ човѣка, ражда се доброто. Затова има едни хора, които разрѣшаватъ въпроситѣ външно, а други вѫтрѣшно. Въ единия свѣтъ има едни резултати, въ другия – други резултати, но и еднитѣ и другитѣ вършатъ волята Божия. Ако нѣмахте любовь къмъ ябълката, щѣше ли да става споръ? А сега ние казваме: „Да не бѣше тази ябълка, нашитѣ глави нѣмаше да побѣлѣятъ, ние щѣхме да бѫдемъ щастливи." Коя е първата ябълка? Тя е първия плодъ на любовьта – жената. И въ този свѣтъ мѫже нѣма, а само жени. Но женитѣ като се намѣрили сами въ свѣта, казали: „Какво да направимъ, какъ да се проектираме?" И затова днесъ, половината отъ тѣхъ сѫ жени, половината – мѫже. Свѣтътъ не е прокопсалъ, защото само жената го управлява, мѫжътъ го нѣма. Майки има, но бащи нѣма. Но когато дойде онзи Божественъ мѫжъ и зароботи съ тази жена, която играе роля на мѫжъ, свѣтътъ ще се оправи. Казвате: „Да ги нѣма тѣзи мѫже." Че вие мѫжетѣ още не сте ги виждали! Мѫжътъ казва: „Ахъ тази жена!" Та, ти си такава жена. Ти ще кажешъ: „формата ми е друга, но и азъ съмъ жена." А сега и мѫжътъ и жената се сърдятъ, а тѣ сѫ подобни нѣща.

Слѣдователно, това е законътъ на умножението. Казва се, че за да има събиране, нѣщата трѣбва да сѫ различни. Мѫжътъ се сърди и жената се сърди, мѫжътъ бие и жената бие, мѫжътъ търга, скубе коситѣ и жената скубе коситѣ. По какво се различаватъ? Това е умножение. Питамъ: Дѣ е събирането, дѣ сѫ първиятъ мѫжъ и първата жена? Дѣ сѫ тѣ? Ще разрѣшавате нѣщата принципално, философски ще гледате на живота. Азъ ви давамъ поводъ само да мислите, а не да се водите по една глупава философия, че тъй билъ създаденъ свѣтътъ. Този свѣтъ е създаденъ отъ хората, затова го наричамъ свѣтъ на илюзии. Азъ познавамъ свѣта на Бога, тамъ живѣя, тамъ нѣма илюзии, той е съвсѣмъ другъ. Казватъ, че свѣтътъ е прѣходенъ. Прѣходенъ е само защото ние сме създали нашитѣ мисли въ безформие и казваме, че това било Божествения свѣтъ и трѣбва да го изучаваме. Азъ казвамъ: Това е единъ патологически свѣтъ на хората и бихъ казалъ споредъ Ламброзо, че въ този свѣтъ става изучаване на криминални типове. Това не е разуменъ свѣтъ. Нѣкои казватъ: „Да изучаваме криминалнитѣ типове!" Нѣма защо да изучаваме криминални типове, а трѣбва да изучаваме здрави типове.

Тогава какъвъ е нашиятъ моралъ, за живота? Вие, мѫже и жени, като се събирате, като туряте основа на живота, защо се събирате? Жената казва: „Ама, обичамъ го." Хубаво, радвамъ се, отлично нѣщо е любовьта. Питамъ

мѫжа, защо се събиратъ? – „Обичамъ я.“ Хубаво, отлично е това. Но като се събератъ тѣзи хора, ставатъ врагове. Гледашъ ги въ кѫщи, мѫжътъ скрилъ револвера, жената сѫщо и като се видятъ, цѣлъ день: „Бумъ-бумъ, бумъ-бумъ.“ Поне единъ пѫть прѣзъ годината, или прѣзъ мѣсеца или всѣки день ще има прѣстрѣлки. А послѣ казватъ: „Господь тъй направилъ мѫжа и жената.“ Това е единъ патологически резултатъ, това не е Божествено. Господь е казалъ: „Мѫжътъ ще има само една жена и жената ще има само единъ мѫжъ.“ А сегашнитѣ мѫже по колко жени иматъ, и сегашнитѣ жени по колко мѫже иматъ. Това е единъ патологически фактъ. Едно врѣме е било почтено жената да има много мѫже и обратно. Ще ви поговоря нѣкой пѫть за тази култура. А въ Божествения законъ е писано: Единъ мѫжъ ще има само една жена и една жена ще има само единъ мѫжъ. Мѫжътъ казва: „Ама жена ми е грозна, искамъ хубава жена!“ Жената казва: „Мѫжътъ ми е грозенъ, ученъ е, но е малко серсеминъ, не си разбира живота, а онзи, другиятъ е по-богатъ.“ Че каква философия е тази?

Слѣдъ тѣзи майки дойде учительтъ, казва: „Да възпитаме тѣзи дѣца!“ Ще бѫде смѣшно да възпиташъ единъ вълкъ. Може да го направишъ овчарско куче, но все единъ день ще пипне нѣкоя овца. Сегашнитѣ учители възпитаватъ дѣца, които не могатъ да се възпитатъ. Църквата възпитава паството, но сѫщиятъ резултатъ. Докато не се тури като принципъ въ живота това, че жената ще има само единъ мѫжъ, никое сърце и умъ не може да се измѣни. Щомъ жената обича мѫжа си, трѣбва да е готова да се жертвува за цѣлото човѣчество. Това е жена! Ако мѫжътъ каже, че като обича жена си е готовъ да се жертвува за цѣлото човѣчество, това сѫ първата двойка, която ще оправи свѣта. Онази жена, която прави разлика между любовьта на единъ и другъ мѫжъ, създава условия да се раждатъ злинитѣ. Въ тази жена се раждатъ всички злини. Злинитѣ сѫ пукнатини въ живота, а пукнатинитѣ се явяватъ всѣкога отъ раздвояването на една велика Божествена мисъль, отъ раздвояването на едно желание, от раздвояването на този великъ принципъ на Любовьта.

Не искамъ да ви осѫждамъ. Да не кажете, какво ще правимъ сега? Азъ ще ви оправдая. Вие сте сега въ прѣдговора на живота, слѣдователно, вашето женене е въ прѣдговора на вашето бѫдеще. И бихъ ви казалъ: „Идете и не съгрѣшавайте и за въ бѫдеще не се женете тъй, както сега се жените.“ Азъ говоря това не само за старитѣ, но за всинца ви. Това трѣбва да бѫде единъ великъ моментъ, да схванемъ живота и като го схванемъ така, ще разрѣшимъ този социаленъ въпросъ, тъй, че ще бѫдемъ въ хармония съ Бога, ще може да работимъ съ Него и тогава нѣма да питаме какво е Той, кѫдѣ е Той, а ще Го познаваме тъй, както Той ни познава сега.

Днесъ, не утрѣ, азъ говоря за днесъ, не за въ бѫдеше, не говоря за бѫдещитѣ вѣкове, сега е моментътъ, посѣйте това малко зрънце и слѣдъ години ще имате най-хубави плодове. Днесъ сѫ условията за посѣване. Тогава почнете около това посадено мѣсто да изтръгвате буренитѣ и поливайте малкото зрънце. То ще израстне и ще ви даде тогава ново разбиране на душата.

„И това казваше да ги изпита.“ И сега Христосъ или Господь изпитва всички. Какво трѣбва да правимъ? Азъ разрѣшавамъ този въпросъ кардинално, основно тъй: жената да има само единъ мѫжъ и мѫжътъ – само една жена, но въ сърцето на мѫжа да нѣма ни поменъ отъ ревность и въ сърцето на жената да нѣма ни поменъ отъ ревность. Но вие казвате: „Господь билъ ревнивъ.“ Вие Го заставихте да бѫде такъвъ, вие Го създадохте такъвъ. А какво казва Христосъ за Него? Благъ е само Той, Който никога не се възмущава и всичко ще създаде. Че и духоветѣ могатъ да бѫдатъ ревниви, нищо отъ това, но идеалното, съвършеното Божественото изключва всѣка ревность, идеалното изключва всѣко съмнѣние, идеалното изключва всѣко подозрѣние, идеалното изключва всѣко насилие въ свѣта.

И тъй, тази е задачата, която сега свѣтътъ разрѣшава. Всички хора сѫ на това поле и питатъ: „Какво да правимъ?“ Всички съзнаватъ, че съврѣменниятъ строй е на упадъкъ, съврѣменниятъ строй се разтърсва. Какъ трѣбва да живѣятъ хората? Трѣбва да живѣятъ по новому. Споредъ това схващане, жената не трѣбва да е слѣпа съ едно око и мѫжътъ не трѣбва да е съ смачканъ носъ. Вие ще се намѣрите въ едно противорѣчие, ще кажете: „Христосъ е казалъ да се извади едното око.“ Да, но Той турилъ едно условие – „ако“. Той е казалъ: „Ако дѣсното ти око те съблазнява, извади го, но ако не те съблазнява, по-добрѣ е да влѣзешъ въ царството Божие съ двѣтѣ си очи.“

Слѣдователно, вие, съврѣменнитѣ жени, ще влѣзете въ царството Божие съ по едно око, а мѫжетѣ – съ смачкани носове. Пакъ ще ви приематъ тамъ, но ще знаятъ историята ви и ще кажатъ: „Това сѫ хора.“ По-добрѣ е да сте съ двѣ очи и изправени носове, защото съвършеното, Божественото изисква всичко да си е на своето мѣсто и нито носътъ да е смачканъ, нито дѣсното око да е извадено. Подъ „носъ“ разбирамъ човѣшкия умъ, а подъ „дѣсно око“ подразбирамъ сърцето въ своитѣ проявления. Като казвамъ, да не се вади дѣсното око, то значи да не отстранимъ дѣятелностьта на сърцето. Кога жената е останала съ едно око? Когато първи пѫть е любила. Послѣ вече тя се страхува да люби. Защо? Не си дава окото вече. И права е тя. Онзи мѫжъ ще ѝ каже: „Ако ме любишъ, извади двѣтѣ си очи.“ Не зная дали това е любовь.

Сега не само Христосъ трѣбва да знае какво да върши, но и ние трѣбва да знаемъ, какво трѣбва да вършимъ. Казваме: „Господь си знае работата много добрѣ.“ Азъ не оспорвамъ този фактъ. Господь си знае работата, но ние не знаемъ нашата работа. И чакаме Господь да оправи свѣта. Ние трѣбва да знаемъ какво трѣбва да вършимъ днесъ. Тогава се спиратъ и казватъ: „Понеже Господь знае какво трѣбва да върши, ние не трѣбва да знаемъ.“ Не, и ние трѣбва да знаемъ основно нашата длъжность на земята. За днешния день трѣбва да знаемъ какво трѣбва да преминемъ, трѣбва да знаемъ кои желания, кои мисли да допущаме, какъ да дѣйствуваме. Всѣки моментъ трѣбва да знаемъ това. Но казвате: „Невѣжи сме.“ Какъ се образувало това невѣжество? Ако влѣзете въ моята стая, мога да ви направя моментално невѣжи. Какъ? Ако изгася лампитѣ и ви накарамъ да донесете това-онова, ще изпочупите всичко. Но ако отворя моята лампа, ще станете учени. Слѣдователно, затворили сме ключоветѣ на нашитѣ умове и сърца и казваме: „Боже, прости ни!“ – Не, ние трѣбва да знаемъ какъ да обичаме, какъ да любимъ, какъ да вѣрваме. Въ какво да вѣрваме? Не искамъ философски залъгалки, а принципа на вѣрата трѣбва да бѫде у насъ. Не трѣбва да казваме нѣкому че го обичаме. Казвашъ: „Кажи ми една дума, че ме обичашъ.“ – Е, обичамъ те. Да кажа, че обичамъ, това е хубаво, но въ твоята дума има ли това велико съдържание, съдържа ли тя една велика мисъль или двѣ различни мисли? Когато ти кажа, че обичамъ, трѣбва да знаешъ, че това е така, когато кажа, че вѣрвамъ, трѣбва да знаешъ, че това е така.

Когато кажемъ една дума, ние трѣбва да я устояваме, тя да означава единъ великъ Божественъ принципъ. Въ това ви изпитва сега Христосъ. И мене изпитва. Господь и васъ изпитва. Азъ като говоря сега, нѣкой ме погледне и казва: „Ама че е хитъръ този човѣкъ, какъвъ шмекеръ е той, но не се лъжемъ ние; ние сме минали тѣзи.“ Тъй чета азъ въ очитѣ ви. Казвамъ: Братко, и азъ съмъ миналъ прѣзъ тамъ. Изкуството не е да ви лъжа, всѣки знае да лъже, а да живѣе човѣкъ добъръ животъ, това е изкуство. Азъ ви уча истинското изкуство на живота. Азъ никому не казвамъ „вѣрвай“, а „провѣри го“. Тѣзи закони не сѫ мои, тѣ сѫществуватъ отъ безпрѣдѣлната вѣчность, тѣ всѣкога сѫ сѫществували, върху тѣхъ почива животътъ. Азъ съмъ ги казвалъ и мнозина ще ги казватъ. Истината и Любовьта не сѫ монополъ, тѣ сѫ принципъ на всички ни и всички може да се ползуватъ отъ тѣхъ.

Нѣкои казватъ: „Вижъ какъ ни гледа, фиксира очитѣ си, иска да ни хипнотизира.“ Не, ако искахъ да ви хипнотизирамъ, щѣхъ да извадя револвера си и щѣхъ да кажа: „Дай тукъ кесията си!“ А послѣ ще си извадя бакенбардитѣ и нѣма да ме познаете. Хора, които хипнотизирватъ, ходятъ

съ маски, а азъ съмъ безъ маска.

Моето желание е да не бѫдете щастливи, а да бѫдете съ чисти сърца и да укрѣпвате въ мѫдрость и знания. Да бѫдете щастливи – не желая. Защо? – Защото ще бѫдете най-нещастни хора въ свѣта, за това и не ви желая щастие. Ако дойда въ кѫщи ви и намѣря щастието като идеалъ, ще кажа: „Снемете тази икона отъ тукъ, турете друго нѣщо на нейно мѣсто.“ Всички искатъ да бѫдатъ щастливи. Казвате: „Днесъ да спечелиме малко пари, за да имаме щастие.“ Ами ако умрешъ утрѣ, защо ти трѣбва да гонишъ Михала? Ако имашъ единъ приятель, който те обича, а той има другъ приятель, този вториятъ има свой приятель, тогава нито единъ отъ тѣзи приятели нѣма да ти направи зло. Слѣдователно, само по този законъ може да се осигуримъ. Ще туримъ всички усилия да имаме единъ приятель, единъ братъ, който да ни обича, който да е готовъ, прѣзъ всички моменти на живота да устоява. Тогава и неговиятъ приятель, приятельтъ на дѣцата му, на жена му, ще дѣйствуватъ по сѫщия законъ. Това е задачата.

И днесъ искамъ да ви кажа, като отидете у дома си, да снемете иконата на щастието и да турите на мѣстото ѝ слѣдното: „Любовьта изисква подвигъ, смѣлость и рѣшителность въ живота за подигане на всички наши братя и сестри въ този свѣтъ.“ Турете този надписъ и вижте какво прѣобразование ще стане. Турете и приложете. Като снемете това фалшиво божество и турите новия надписъ, ще чуете ангелитѣ отгорѣ да пѣятъ и ще дойдатъ всички благословения върху васъ.

Това не сѫ философски твърдения, това не сѫ умувания, това не е хипнотизиране, това не е омагьосване, това е една велика философия въ живота, която да ви направи не щастливи, а да ви направи съ крѣпъкъ духъ, свѣтли умове и чисти сърца, да ви направи граждани на това Царство, което сега влиза въ космоса на вселената. Щомъ турите този надписъ, страхътъ ще излѣзе вънъ отъ кѫщата ви и гащитѣ ви нѣма да треперятъ. Жената нѣма да се бои отъ мѫжа си и да казва: „Ахъ, като дойде мѫжътъ ми, какво ще каже?“ И мѫжътъ нѣма да казва така, а ще каже: „Ахъ, да дойде възлюбената ми, сега я познавамъ.“ Така ще каже и жената.

Този е всеобемляющиятъ принципъ, който започва отъ домоветѣ, прѣминава въ обществата, въ народитѣ и отъ тамъ въ цѣлото човѣчество. Този принципъ трѣбва да проникне навсѣкѫдѣ. Той идва и ще проникне както въздухътъ, водата и свѣтлината. Нѣма да остане никакъвъ материалъ, колкото гѫстъ и коравъ да е, да не проникне тамъ този принципъ. Той ще размекне всички мозъци. На много учени омекнаха мозъцитѣ, коститѣ,

нервитѣ. А послѣ казватъ: „Рахитизъмъ има.“ Всичко ще омекне, всичко ще стане разумно, нѣма да има никакво търкане, а ще има велика хармония между хората, ще се разбиратъ по умъ и по сърце. Когато ви гледамъ, казвамъ: Надписахте ли този надписъ, че любовьта изисква подвигъ не за едного, а за този общ принципъ, за Великия Господь, за Когото всичко трѣбва да се пожертвува. Когато пожертвуваме всичко заради Него, тогава Той ще пожертвува всичко за насъ, ние ще се слѣемъ съ Него. Тогава ще дойдатъ нови хора, нови мисли, всичко ще бѫде едно.

Азъ не проповѣдвамъ моралъ, а животъ чистъ и святъ, но не попска святость, не учителска святость, не майчина святость, а святость, която не може да се опетни за нищо, святость, за която Йоанъ е казалъ: „И свѣтлината свѣти, и тъмнината я не обзе.“ Този моралъ, който не може да се превърне въ тъмнина, той е истински, а всѣки моралъ, който се прѣвръща въ тъмнина, това не е моралъ, това е безморалие.

Станете вие мъртви, оживѣйте вие, които сте станали и възкръснете вие, които сте оживѣли и Господь ще бѫде съ васъ!

Бесѣда, държана на 29 май, 1921 година.

1921_06_05 Ангелът отговори
Издателска къща „Жануа-98“, 2002.

АНГЕЛЪТЪ ОТГОВОРИ

„А ангелътъ отговори и рече на женитѣ: Не бойте се вие, защото зная, че Исуса разпятаго търсите.“ (Матея, гл. 28, ст.5)

Всѣка форма въ съзнателния или въ разумния животъ прѣдизвиква съотвѣтна идея. Щомъ говоримъ за формата на единъ ангелъ, въ нашия умъ се ражда съотвѣтна идея, подобающа на тази форма. Когато говоримъ за форма на човѣкъ, тя прѣдизвиква у насъ подобающа, съотвѣтствующа идея на човѣшка форма. Слѣдователно, въ духовния свѣтъ всички форми прѣдизвикватъ съотвѣтствующи идеи, които точно отговарятъ на формитѣ. Въ физическото поле не е така. Въ една красива форма на физическото поле вие може да влѣете отрова, а може да влѣете и нѣкакъвъ нектарь, тъй щото формата не винаги отговаря на идеята, която е вложена. Въ Божествения свѣтъ е друго. Всѣко едно съдържание, вложено въ формата, отговаря на смисъла, който е вложенъ въ това съдържание. Слѣдователно, между формата, съдържанието и смисъла на нѣщата всѣкога има една връзка, едно друго се прѣдизвикватъ по закона на асоциацията. И когато ние говоримъ за разуменъ животъ, подразбираме тази правилность, която върви математически, щомъ спазваме този законъ, а законътъ може да се спази само при една абсолютна чистота.

Чистотата, това е срѣдата, въ която формитѣ трѣбва да се движатъ съ най-малко съпротивление. И колкото съпротивлението е по-голѣмо, толкова и отклонението е по-голѣмо. Слѣдователно, разликата при дѣйствията ще бѫде различна. И нашитѣ идеи и схващания за живота и тѣ ще бѫдатъ различни. Този е единъ великъ законъ, върху който трѣбва да почива бѫдещето възпитание на поколенията. Никаква религия, никаква наука, никакъвъ общественъ строй, никаква култура не може да се тури на здрава основа безъ това вѫтрѣшно разбиране. Вземете единъ фактъ, споредъ мене, това е една форма; вземете единъ законъ, това е съдържание; вземете единъ принципъ, това е смисълътъ. Слѣдователно, между фактитѣ, между законитѣ и между принципитѣ трѣбва да има връзка. А на земята между фактитѣ и законитѣ нѣма винаги връзка. Единъ сѫдия може да осѫди единъ праведенъ човѣкъ, въпрѣки всички доказателства за неговата невинность, обаче по буквата на закона, той го намира виновенъ.

И тъй, на земята законность нѣма, а форми има, факти има. Физическиятъ, земниятъ животъ е животъ безъ закони. Нѣкои живѣятъ по законъ, но кога? Само когато този законъ е въ тѣхна полза, а живеятъ безъ законъ,

когато той не е въ тѣхна полза. Слѣдователно много хора подържатъ, че трѣбва да има закони. Защо? – Защото сѫ въ тѣхна полза. А нѣкой пѫть подържатъ, че не трѣбва да има закони. Защо? – Защото не сѫ въ тѣхна полза. За богатия човѣкъ, по отношение на паритѣ, законътъ е потрѣбенъ, но за сиромаха – не е потрѣбенъ. Слѣдователно, това сѫ двѣ различни схващания. Хората схващатъ, че животътъ седи въ богатството, когато богатството е само единъ резултатъ на дѣйность, която хората сѫ употрѣбили въ миналитѣ вѣкове. Богатството показва до каква степень е достигналъ човѣкъ. Въ природата има най-голѣми богатства. Най-голѣмото богатство на човѣка е въ неговия мозъкъ и когато човѣкъ го изгуби, казва: „Може и безъ богатство.“ Не може безъ богатство! Богатството има смисълъ, то не седи въ звонковитѣ монети, а седи въ накоплението на онѣзи сили, на онѣзи форми. Слѣдователно, човѣшката форма на земята се прѣдпочита прѣдъ другитѣ, защото съдържа най-много сили и най-изобиленъ животъ. Добрѣ, ако паритѣ ви станатъ причина да се разсипе енергията на мозъка ви, питамъ: колко струва богатството ви? Ако паритѣ ви сѫ една пукната дамаджана, едно буре или една недобрѣ устроена бъчва, въ която наливате вашето съдържание, вашия нектарь и всичко това изтече навънъ, какво ви струва бурето или дамаджаната? Изобилно бурета не ни трѣбватъ и пукнати бурета и дамаджани не ни трѣбватъ. Макаръ и да сѫ скѫпоцѣнни тѣзи дамаджани, азъ прѣдпочитамъ едно глинено, но здраво буре, отколкото едно пукнато и златно. Но да се повърнемъ къмъ въпроса на формитѣ. Въ Божествения свѣтъ всѣка форма е емблемъ на извѣстно съдържание, емблемъ на извѣстенъ животъ. Тъй щото каквато форма си създадете на земята, като влѣзете съ тази форма въ другия свѣтъ, по нея ще четатъ какъ сте живѣли на земята не само въ този си животъ, но и въ хиляди други животи, и ще знаятъ всички тънкости на живота ви, всичко това, което сте извършили въ най-голѣми потайности. Всичко ще бѫде открито, затова казва Писанието: „Нѣма скрито-покрито.“

Този ангелъ слѣзълъ на земята и намерилъ женитѣ прѣдъ гроба. Женитѣ сѫ най-страхливитѣ сѫщества на земята. По-страхливи сѫщества на земята отъ тѣхъ нѣма. Дѣто ги наричатъ деликатни, умни, това все отъ страхъ го правятъ. И дѣто се женятъ и дѣто раждатъ, все отъ страхъ се женятъ и раждатъ. Ще ме извините, това сѫ мои субективни схващания, при сегашното състояние на жената. Не подразбирамъ конкретно вашитѣ души, не. Ето какъ разбирамъ азъ вашето състояние. Онзи затворникъ, който е въ затвора, постоянно му треперятъ гащитѣ. Има причини да го е страхъ, бои се всѣки моментъ да не дойде нѣкой да го улови и изведе навънъ и накаже, Така и жената има причина да се страхува. И когато ми казвате, че условията на живота сѫ много тежки, това го разбирамъ. Казвамъ: „Да, тежъкъ е животътъ, много затвори, стражари има тамъ,

храната не е здравословна, пъкъ и въшки какви ли не гадинки има тамъ." Само че, въ този затворъ, понѣкога турятъ на женитѣ красиви форми. Когато искатъ да турятъ нѣкоя жена въ затвора, ще ѝ турятъ пръстени, гривни, ще я облѣкатъ съ хубава рокля, ще дойдатъ сватове, докато я затворятъ. Като я закаратъ въ затвора, кръстница, сватове, всички изчезватъ, оставатъ само двамата затворници и стражаритѣ наоколо.

Ще ме извините, азъ разглеждамъ съврѣменния животъ по форма, както сега се проявява, а не бѫдещата идеална форма. Азъ ни най-малко не засѣгамъ вашитѣ красиви копнежи, дѣто искате да излѣзете отъ затвора. Сега, както виждате, и Христосъ билъ туренъ въ единъ такъвъ затворъ и трѣбвало да слѣзе ангелъ да отвори вратата на затвора, да излѣзе Христосъ и като дошли женитѣ да Го търсятъ, той имъ казва: „Зная кого търсите, нѣма Го вече, Той излѣзе навънъ." Знаете ли колко сватове ходиха на небето да молятъ да дойде Христосъ. Тѣ Му казваха: „Ние те обичаме, ела при насъ, ще възприемемъ твоето учение, ще живѣемъ по братски помежду си." И Христосъ се полъга, слѣзе. Но като слѣзе, туриха Го въ затвора, дойдоха стражари, започнаха да Го обхождатъ еврейски равини, учени, да спорятъ отдѣ е дошълъ, каква е цѣльта Му и т.н. Този ангелъ, който е слѣзълъ да помогне на Христа, е билъ възлюбенъ. Този ангелъ днесъ слиза отъ небето, иска да помогне и на васъ и то само на онѣзи, който сѫ въ гробоветѣ, въ затворитѣ, а който още не сѫ влѣзли въ затворитѣ, тепърва трѣбва да влѣзатъ, че послѣ да имъ се помогне. Има нѣкои отъ васъ, който още не сѫ влѣзли въ затвора. Затворътъ, това е отвлѣчено понятие. Този ангелъ, тази красива форма всѣкога подразбира разумностьта, която иде да помогне на човѣчеството. Този ангелъ не е само една външна форма, той е едно вѫтрѣшно съдържание, той е една идея, която прониква въ всички хора. Този ангелъ днесъ навсѣкѫдѣ хлопа и казва на всички: „Не е тукъ", т.е. животътъ не е тукъ на земята, това дѣто градитѣ кѫщи, дѣто образувате държави, това-онова, това сѫ все празни работи, животътъ не е тукъ. Този затворъ е потрѣбенъ дотогава, докато затворникътъ излежи наказанието си. Училището е потрѣбно дотогава, докато ученикътъ свърши наукитѣ си. Църквата е потрѣбна дотогава, докато богомолцитѣ свършатъ молитвата си. Не мислите ли, че за въ бѫдеще нѣма да има другъ начинъ за възпитание? – Ще има.

Въ миналата беседа азъ засѣгнахъ двѣ отъ дѣйствията на математиката: събиране и умножение; сега ще засѣгна изваждането и дѣлението. Изваждането, това е обратно дѣйствие на събирането. Математицитѣ казватъ така: „Дава се сумата на двѣтѣ събираеми, това число се нарича умаляемо, едното събираемо, наречено умалитель и се търси другото, което се нарича разлика или остатъкъ". Всѣка нова култура, започва съ изваждането. Онѣзи, които употрѣбяватъ закона на изваждането, трѣбва

да разбиратъ не само простото изваждане, но трѣбва да разбиратъ и онѣзи дълбоки вѫтрѣшни закони, които трансформиратъ материята, та да знаете да прѣвеждате материята отъ състояние на събиране въ състояние на изваждане.

Сега въ вашия умъ стои простата идея, че изваждането е проста работа, кой не знае да бръкне и да извади нѣколко лева отъ кесията си, кой не знае да извади нѣколко лева отъ касата си или нѣщо отъ хамбара? Дѣйствително, това е много просто, но като се дойде до изваждането, процесътъ е малко по-сложенъ, трѣбва да знаешъ какъ да изваждашъ. Много майки изваждатъ не на врѣме. Напримѣръ, една майка помѣтне дѣте на 4, на 5, на 6 мѣсеца, това е все изваждане. Лѣкарьтъ дойде и казва: „Тази жена е слаба, кръвьта ѝ е малко, да извади това дѣте." Какъ да се извади? Дохождатъ баби, тѣ ще покажатъ единъ новъ методъ за изваждане. И лѣкарьтъ си има свой методъ за изваждане, но и еднитѣ и другитѣ методи сѫ опасни. Природата знае какъ да изважда. Всѣка жена, която е изваждала по докторски, всѣка жена, която е изваждала по бабешки, тя носи своето проклятие до четири поколѣния. Да, може да си прѣхапвате устата, може да ги прѣхапвате четири пѫти. Природата знае само единъ начинъ на изваждане. Тя казва: „Ще извадите само на деветия мѣсецъ, на деветия часъ, на деветата минута, на деветата секунда". И този девети часъ може да се падне или вечерно врѣме или сутринь, зависи отъ въртенето на земята. Ако деветиятъ часъ се падне когато слънцето залѣзва, резултатътъ ще бѫде единъ; ако деветиятъ часъ се падне, когато слънцето изгрѣва, резултатътъ ще бѫде другъ. Азъ не говоря за това установено числение, съ което ние си служимъ; но въ природата има друго числение. Слѣдователно, всѣко изваждане си има своето опрѣдѣлено врѣме, свой опрѣдѣленъ методъ и всѣки, който употреби другъ методъ, носи голѣма отговорность. И всички наши страдания сега почиватъ на това, че нѣкои нѣща не сѫ извадени на врѣме.

Ако у една ябълка или круша, която е завързала, въ плода ѝ влѣзе единъ малъкъ червей, този плодъ ще падне по-рано отъ опрѣдѣленото врѣме. Слѣдователно, щомъ падането на плода стане по-рано, ние разбираме, че има една посторонна причина, която е нарушила Божествения редъ на нѣщата. Азъ като ви говоря, нѣмамъ за цѣль да се ровите въ вашето минало, но да видите какъ ще живѣете за въ бѫдеще. Това минало е отбѣлѣзано и цѣла каца съ сълзи да излѣете, Господь не обръща внимание, Той е ситъ на сълзи. Когато хората плачатъ, казватъ, че въ сълзитѣ има нѣщо. Да, има нѣщо. Азъ прѣвеждамъ и другъ пѫть този фактъ и сега ще го прѣведа. Въ България нѣкѫдѣ хващатъ единъ крадецъ и завеждатъ дело противъ него. Дѣлото било заведено за кражба отъ 25 лева. Адвокатътъ му започва да го защищава: „Господа сѫдии, обвиняемиятъ не е направилъ

това съ умисълъ, защото на сѫщото мѣсто имаше и 25 000 лева.“ Прѣстѫпникътъ започва да плаче. – „Защо плачешъ“, го запитватъ. – „Плача, господинъ сѫдия, защото не видѣхъ тѣзи 25 000 лева.“ Да бѣхъ азъ на мѣстото на този сѫдия, щѣхъ да оправдая обвиняемия. Той казва: „Азъ не съмъ човѣкъ, който краде само малко и много крада, не е право това, което казва моятъ повѣреникъ, само съжалявамъ, че това многото не го видѣхъ.“ Сега съврѣменнитѣ хора, сте адвокати и казвате: „Азъ не правя голѣми прѣстѫпления, малки прѣстѫпления правя.“ Не говорите истината! Човѣкъ, който направи малко прѣстѫпление, може да направи и голѣмо. Трѣбва да кажешъ: „Азъ нѣмахъ условия да направя голѣмо прѣстѫпление.“ Тъй седи великата истина. „Малки работи съмъ направилъ.“ – Направилъ си малки работи, защото не си ималъ условия за по-голѣми. Този прѣстѫпникъ казва: „Азъ съжалявамъ, че не можахъ да видя и тѣзи 25 000 лева и да ги открадна. Тогава щѣше да има смисълъ да стоя затворенъ, защото наказанието и за 25 лева и за 25 000 лева е едно и сѫщо.“

Така ние трѣбва да бѫдемъ искрени. Религиознитѣ хора идватъ и казватъ: „Ние не сме като свѣтскитѣ.“ А какви сте? Азъ не виждамъ никаква разлика между еднитѣ и другитѣ. Ние, религиознитѣ хора, не взимаме голѣма лихва, а само 10%, тъй казватъ тѣ. Че лихва 10%, това е вече прѣстѫпление! Я, ми кажете въ кой кодексъ на Божествения законъ е писано това! Това е законъ на земята, а вие казвате, че на Бога служите. На Бога служите, когато е въ вашъ интересъ, а когато не е въ ваша полза, тогава Божествениятъ законъ го прѣнасяте на земята и казвате: „Тъй е казалъ Богъ.“ Питамъ: Това религия ли е, това законъ ли е, това обществена наука ли е? – Не. Единъ Божественъ законъ не може да се измѣня никога. И въ свѣта лихва между братя не може да има. Подъ „лихва“ разбирамъ въ природата, напримѣръ изобилието на единъ изворъ и то трѣбва да излѣзе отъ коритото си. Слѣдователно, щомъ имашъ изобилие, това трѣбва да дадешъ навънка. Излишъкътъ не ни трѣбва на насъ.

И природата си има лихва, само че тя не е като тази на земята. Единъ българинъ отъ провадийско далъ на единъ турчинъ осемь крини жито. Слѣдъ като турчинътъ плащалъ 10 години лихви, ималъ да плаща на българина 80 крини. Какъ мислите вие? Въ сегашния ни животъ нашите чувства, нашитѣ мисли и дѣйствия трѣбва да се освободятъ отъ всички онѣзи лъжливи схващания и да дойдемъ до правилното разбиране на живота. И бѫдещето на учителитѣ, майкитѣ, бащитѣ, свещеницитѣ се дължи на това правилно разбиране на изваждането. Българскитѣ свещеници не искатъ да разбиратъ правилно. Тѣ сега се събрали на съборъ и не искатъ да изваждатъ правилно. Азъ зная какви ще бѫдатъ

резултатитѣ, мога да имъ ги прѣдскажа. Тѣ трѣбва да се научатъ да изваждатъ правилно, на деветия месецъ, на деветия часъ. Изваждането трѣбва да става правилно, за да се види какъвъ е остатъкътъ, каква е силата на едното събираемо.

И всѣки единъ отъ насъ трѣбва да направи едно изваждане, да видимъ въ какво стои нашата сила. Ние казваме, че сме интелигентни хора. Задавали ли сте си въпросъ, какво знаете напримѣръ? Азъ съмъ си задавалъ. Знаете ли напримѣръ, защо лицето ви е обло, защо носътъ ви е широкъ, защо брадата ви е широка, защо устнитѣ ви сѫ дебели или тънки, защо ухото ви е малко или голѣмо, защо рѫцѣтѣ ви сѫ сухи и тънки и т.н. Знаете ли причината за всичко това? Това сѫ далечни причини на вашето развитие, описание на цѣлата ваша история. И тогава какъ бихъ постѫпилъ? Ето какъ: Бихъ започналъ да разрѣшавамъ въпроса геометрически. Да кажемъ, че вашето лице е остро надолу. Надъ очитѣ ви ще дръпна една линия, да образувамъ единъ триѫгълникъ. Ще гледамъ какъвъ е този триѫгълникъ, какви ѫгли се образуватъ. Ще кажете: „Какво отъ това, колко градуса е ѫгълътъ?“ Колкото ѫгълътъ е по-остъръ, толкова и падането е по-силно; колкото ѫгълътъ е по-тѫпъ, толкова и падането е по-малко.

Ако напримѣръ като дѣца се хлъзгате по една площь, която има 45° наклонъ и друга, която има 70° наклонъ, съ каква бързина ще пѫтувате по едната и по другата? Спредъ наклонението на плоскостьта, ще се опрѣдѣли и бързината на пѫтуването. Слѣдователно, ако ѫгълътъ е остъръ, силитѣ тукъ на земята дѣйствуватъ много бързо. Отъ това азъ ще заключа, че вие сте човѣкъ, който никне тамъ, дѣто не го сѣятъ. Слѣдователно такъвъ човѣкъ и на 9 кола да го вържешъ, той ще се развърже. Азъ разглеждамъ принципално, геометрически въпроса. Тѣзи сили сѫ тъй свързани, че въ тѣхъ не може да се тури никакъвъ бетонъ, всичко се разглобява. На това бучене не може да се постави никаква прѣграда. Тъй че, горко на онзи, който се постави, който се намѣри на този кръстопѫть прѣдъ човѣкъ съ остъръ ѫгълъ. За да се избѣгне това противорѣчие, този, който разбира законитѣ, трѣбва да прѣвърне това движение горѣ, а на физическото поле тѣзи движения не трѣбва да ставатъ бързо. Затова казва Писанието: „Бѫдете мудни на гнѣвъ.“ Ако мѫжътъ има заострена брада, какво ще стане съ жената? Сега вие още не сте проучавали тази математика, да спущате този ѫгълъ. Вие сега като видите нѣкой съ такава брада, казвате: „Неговата брада мяза на тази, която описаха.“ Не, не, точно трѣбва да се опрѣдѣли колко градуса е брадата му. Само тогава ще имаме една положителна наука. А, че мязала приблизително, това не е наука, това сѫ само прѣдположения за васъ.

Този ангелъ дошълъ да каже на женитѣ, че за въ бѫдеще не може да се

ходи така. Вие казвате: „Азъ за въ бѫдеще като бѫда по-добрѣ, ще възпитамъ дѣцата си и ще живѣемъ тогава споредъ Новото учение.“ – „Не, казва ангелътъ, съ „ако“ и „може“ въ Божествения свѣтъ не може да се живѣе.“ Въ небето се казва така: „Ще бѫда добъръ и съмъ добър, ще бѫда лошъ и съмъ лошъ.“ А да казвашъ, че можешъ да бѫдешъ добъръ, а не си, това не може. И тъй да бѫдемъ добри или лоши, това не зависи отъ външнитѣ условия, а принципално отъ насъ зависи. И когато нѣкому се ревне да бѫде като Бога, у него се ражда прѣстѫпление. Всѣки индивидъ, всѣка душа или всѣки духъ, комуто се ревне да бѫде като Бога по величина, по сила, по разумъ, у него се ражда прѣстѫпление, защото абсолютната величина е една и всѣки, който иска да образува друга величина, ражда злото.

И тъй, злото се явява отъ стремежа да бѫдемъ като Бога, и то не по друго нѣщо, а по величина, по сила. Вие ще мязате на онази жена, която казала единъ день на мѫжа си: „Като ме толкова обичашъ, дай ми право да поцарувамъ три деня и азъ.“ – „Защо, какво има“, запитва я мѫжътъ ѝ. – „Искамъ да имамъ тази опитность, да видя какво е царуването“ Мѫжътъ ѝ най-послѣ се съгласилъ. Въ три дни тази жена обѣсила мѫжа си. И васъ, ако ви турятъ да царувате, въ три деня ще обѣсите най-възвишенитѣ си идеи. Въ цѣлата история не намирамъ абсолютно нито единъ държавникъ, който да не се е оцапалъ, който да не е покварилъ своитѣ идеали, защото всѣки държавникъ е искалъ да направи себе си най-великъ. Това е противобожествено. Въ Божествения свѣтъ нѣщата не се цѣнятъ по голѣмина. Идеята е вложена въ съдържание и форма и тя е, която опрѣдѣля цѣната на тази идея. А тази идея не заема голѣмо мѣсто, голѣмо пространство, тя заема малко мѣсто и затова Писанието казва: „Богъ на горделивитѣ се противи, а на смиренитѣ дава лице.“ Това значи: на малкитѣ форми Богъ дава мѣсто, а на тѣзи, който искатъ да обгѫрнатъ свѣта, Той ги разрушава. Забѣлѣжете това! Ако единъ човѣкъ пожелае да направи своето тѣло по-голѣмо отколкото е вложено въ Божествената програма, ще го сполетятъ най-голѣмитѣ нещастия. Ако иска да стане по-малъкъ, отколкото е, сѫщото нѣщо го чака. Нито по-голѣмъ, нито по-малъкъ, точно колкото си. Това е опрѣдѣлено за вашето щастие. Ако у васъ се роди една нещастна мисъль, то се дължи на това, че вашитѣ желания се разширили повече, отколкото трѣбва. И това разширение внася едно нещастие. Ще намѣрите това желание, ще го окастрите и ще му кажете: „Ти въ моята държава си станалъ по-голѣмъ, отколкото трѣбва и започвашъ да измѫчвашъ своитѣ братчета.“

Сега и мѫже и жени страдатъ отъ голѣмитѣ желания, който иматъ. Е, питамъ ви сега: Ако имате единъ приятель, какъ ще го опрѣдѣлите, какъвъ трѣбва да бѫде той, каква височина, каква форма ще му дадете? Добриятъ

човѣкъ е едно рационално число на земята. Неговитѣ размери, неговата величина е точно, математически опрѣдѣлена. Неговата величина не се различава нито с 1/1 000 000 частъ отъ милиметъра, споредъ опрѣдѣлената отъ Бога мѣрка. Височината му, дължината на лицето му, броя на космитѣ по главата, всичко е точно, математически изброено, отмѣрено. Изгуби ли се тази вѫтрѣшна хармония, значи, желанията сѫ изопачени.

И тъй, като говоримъ за идеаленъ животъ, разбирамъ съразмѣрностьта на неговитѣ части, а това съотвѣтствува на неговото съдържание, а то – на неговитѣ мисли. Не мислете, че за да се създаде една красива форма, това е лесно. За да се създаде една красива форма се изискватъ милиарди години, а материалитѣ за това трѣбва да дойдатъ отъ всички звѣзди и милиони години трѣбва да се чака, за да може това вещество да влѣзе въ тази форма. И когато казвамъ на съврѣменнитѣ хора, че звѣздитѣ иматъ значение, тѣ казватъ, че това е празна работа. За тѣхъ сѫ празни, за насъ – пълни. За насъ въздишкитѣ на страждущитѣ хора сѫ нѣща реални и ги слушаме отъ хиляди километри, а за глухитѣ хора – това сѫ нѣща отдалечени. Това е по отношение на нашия слухъ, който не е еднакво развитъ.

И тъй, този ангелъ, който слѣзе да помогне на Христа, да отвали камъка отъ гроба, каза на женитѣ, на човѣчеството: „Азъ зная, че Исуса разпятаго търсите.“ Подъ този ангелъ азъ разбирамъ човѣшкия умъ, който е вложенъ. Умни, умни трѣбва да бѫдете вие, но не тъй умни, както свѣтътъ подразбира. Вие трѣбва да сте умни, като онзи царь, прѣди 12 000 години, той живѣлъ въ сѫсѣдното царство на онзи царь, който ваделъ очитѣ на своитѣ поданици. За този, послѣдния царь ви говорихъ въ миналата си бесѣда. Сега ще ви разкажа за сѫсѣдния нему царь, който билъ голѣмъ мѫдрецъ, адептъ на всички тайни науки. Неговиятъ палатъ билъ така направенъ, че всичкитѣ му стаи се движили по извѣстенъ механически начинъ въ различни направления – налѣво, надѣсно, напрѣдъ и назадъ. Той ималъ единъ особенъ часовникъ, споредъ който опрѣдѣлялъ въ какво направление се движатъ стаитѣ. Но кога ставало това? Когато му дохождалъ нѣкой гость, за да го познае какъвъ е той, какви сѫ мислитѣ му, той го турялъ въ една отъ тѣзи стаи и споредъ характера на мислитѣ на този субектъ, въ това направление се движила и стаята. Часовникътъ отвънъ показвалъ посоката на движението на тази стая. И така, царьтъ познавалъ какви скрити мисли ималъ този човѣкъ. Ако мислилъ да направи нѣкое добро, благородно дѣло и стаята се движила въ съотвѣтно на това направление. Това е фактъ.

И сега, всички стаи въ природата се движатъ. Ако мислите зло, стаята се движи на лѣво и по този часовникъ Господь опрѣдѣля какви сѫ вашитѣ замисли. И ангелътъ, който стои на врѣмето, точно опрѣдѣля по посоката

на движението и вашитѣ мисли. Не е безразлично това. Сега вие сте въ този палатъ. Тази стая, въ която сте поставени, се движи и външниятъ часовникъ ще опрѣдѣли направлението на вашитѣ мисли и каква ще бѫде бѫдещата ви сѫдба. Тя не зависи отъ мене или отъ другиго, вие сами по този часовникъ на врѣмето ще опрѣдѣлите вашата сѫдба. Сега, като ме слушате, казвате си: „тази работа е страшна." А Писанието казва: „Страхътъ е начало на всѣка мѫдрость."

И тъй ангелътъ казалъ на женитѣ: „Не е тукъ този, когото търсите", т.е. разумното на живота, което търсите, което мислите, не е тукъ. Мислитѣ нѣма да ви спасятъ васъ. Спасението не седи въ това. Този ангелъ трѣбва да ви срѣщне на пѫтя и да ви каже: „Не е тукъ Исусъ, не е тукъ." И отъ тамъ започва вече онзи чисто религиозенъ животъ, да срѣщнете ангела и ви каже: „Не е тукъ." Тогава започватъ вашитѣ истински религиозни опитности. И да четете библията, тъй било, иначе било, това сѫ само прѣдположения. Колцина отъ васъ биха си жертвували живота за този ангелъ? Ще кажете: „Не знаемъ дали е било така." И колцина отъ васъ знаете защо е дошълъ Христосъ? Ще кажете: „Да спаси свѣта." Но знаете ли вѫтрѣшния смисълъ на спасението? Нѣкой падналъ въ вода, спасили го. Това е спасение по форма. Има три вида спасение: Спасение по форма, по съдържание и по смисълъ. Когато човѣкъ се спаси по тритѣ начина, може да живѣе правиленъ животъ, да расте и да се развива.

И тъй, отъ наша страна, ние трѣбва да се нагласимъ, да дойдемъ въ съгласие съ живата природа. Азъ говоря за живата природа като форма, която изразява нѣщата. Вънъ отъ природата, не знамъ какъ сѫ нѣщата. Това, което виждамъ, това е реалното, отъ него ще намѣримъ съдържанието. Като намѣримъ формата, ще намѣримъ Божественото съдържание, а като намѣримъ Божественото съдържание, ще намѣримъ Божествения смисълъ.

Сега ще ви задамъ единъ въпросъ: вие садите цвѣтя въ градинитѣ си и виждате, че едни отъ тѣхъ сѫ сини, други червени, трети розови и т.н, Изслѣдвали ли сте защо сѫ тѣзи различни цвѣтове вѫрху тѣхъ? Всѣки цвѣтъ това е единъ етикетъ. Нали като купите нѣщо, върху покупката има етикетъ, който показва какво сте взели. Всѣки цвѣтъ е етикетътъ, който показва качеството на даденото цвѣте, неговата история, неговия родъ, произхождение, защо е слѣзло на земята, какво трѣбва да прави и какъ ще завърши живота си. Ако срѣщнете нѣкой синъ цвѣтъ, този цвѣтъ показва сѫщо произхождението на цвѣтето. Червениятъ и синиятъ цвѣтъ не сѫ еднакви, тѣ сѫ два противоположни етикета.

И тъй, бихъ прѣпорѫчалъ на всички, който сѫ малокръвни, който сѫ

изгубили смисъла на живота, да обикнатъ червения цвѣтъ и да отглеждатъ цвѣтя съ такъвъ цвѣтъ. Този червенъ цвѣтъ ще ви покаже една вѫтрѣшна тайна. Като го култивирате, въ този цвѣтъ има единъ вѫтрѣшенъ магнетизъмъ и излишъкътъ отъ този магнетизъмъ ще ви даде нѣщо, което ще ви накара да се тонирате.

Нѣмате вѣра, вземете да отглеждате сини цвѣтя, култивирайте ги, милвайте ги, тѣ ще ви дадатъ излишната си енергия. Въ тѣхъ има по-голѣма вѣра отколкото у васъ. Съ това и вашиятъ органъ ще почне да се развива.

Слѣдователно, когато ученицитѣ на Христа казваха: „Дай ни вѣра", Той имъ отговори: „Ако бихте имали вѣра колкото едно синапово зърно, щѣхте и на тази гора като кажете: прѣмѣсти се, да се прѣмѣсти." Ние постоянно цитираме този стихъ, но никой не се е спрѣлъ да помисли какво е това зърно. Това зърно трѣбва да се постави при условия да расте и то ще ни покаже какво да правимъ. Това зърно ще ни даде излишната си енергия, то ще тонира нашия умственъ животъ. Затова именно сѫ изпратени цвѣтята, да тониратъ умствения ни животъ. Тѣ сѫ сѫздадени само за умнитѣ хора. И тъй, красивитѣ цвѣтя, красивитѣ пеперуди това сѫ малки ангелчета, които сѫ пратени за хора, които сѫ започнали да се развиватъ. А вие какво правите съ тѣхъ? Видите едно малко цвѣте, хайде единъ листъ, хайде другъ, започвате да го кѫсате. Майката казва: „Моето дѣте се научило да кѫса цвѣтя", радва се. – „Прѣдставете си, казва тя, моето дѣте кѫса цвѣтята и ги разглежда." Казвамъ: Не, жено, твоето дѣте както днесъ кѫса листата на цвѣтята, така утрѣ ще откѫсне и твоята глава. Виждате ли този разбойникъ, извинете ме, азъ тъй наричамъ този, който кѫса листата на цвѣтята, утрѣ ще скѫса и твоята глава. Ще кажешъ на дѣтето си: „Не, мама, това цвѣте е едно ангелче, то е твое братче, научи се да говоришъ съ него." Накарай дѣтето си всѣка сутринь да полива цвѣтето, да се разговаря съ него.

Ако постѫпвате така, ще видите какви дѣца ще имате. Ако внесете този новъ методъ при възпитанието на дѣцата, ще видите какъвъ добъръ резултатъ ще имате. Това е въ проектъ само. Азъ бихъ ви далъ методи за възпитание на дѣцата, но при сегашнитѣ разбирания нѣма да ги дамъ. Сега ще оставя да ви груха Господь, но единъ день, когато потърсите Господа, ще ви кажа: „Елате сега да ви кажа какво трѣбва да правите." Много нѣща зная, но сега ще ги държа в торбата си. Пари на заемъ не давамъ и съ лихва не давамъ, ще ги заровя, а вие плачете. Ако плачете, за да извършите волята Божия, добрѣ, но ако плачете, за да ме оберете, казвамъ ви, че не мога да отворя тази Божествена каса.

Този ангелъ, който е отворилъ гроба, всѣка сутринь, когато цвѣтята цъфтятъ, е при тѣхъ, отваря всѣка пѫпка. Нѣкоя жена казва: „Азъ да бѣхъ тамъ, да видя какъ възкръсва Христосъ, да видя какъ се отваря гроба, колко щастлива щѣхъ да бѫда!“ – „Ехъ, казвамъ, жено, колко пѫти, колко години наредъ ангелътъ се спира да отваря пѫпки!“ Казвате: „Ние знаемъ какво нѣщо е цъфтенето.“ Не знаете какво нѣщо е то! Това цъфтене става вѫтрѣ въ нашия умъ, вѫтрѣ въ нашето сърце.

Та всички тѣзи емблеми трѣбва да оживѣятъ. Азъ искамъ да прогледате, а не да ходите съ пипане. Нѣкоя казва: „Тури ми рѫката да пипна, да видя тамъ ли е.“ Казвамъ: Жено, по-лесно е да ти отворя очитѣ, отколкото да пипашъ. Въ врѣмето на Христа съ пипане бѣше, но сега – съ виждане. Грѣхъ е на този, който не вижда. Да ви кажа вечерно врѣме да излѣзете да гледате, грѣхота е отъ моя страна, но когато зората почне да се пука, прѣстѫпление е, ако не ви кажа: „Излѣзте да видите тази свѣтлина, да видите това, което никога до сега не сте видѣли.“ Какво ще видите? – Онзи великъ Божественъ свѣтъ, който никога не сте видѣли. Този свѣтъ не може да се опише, а трѣбва да се види. Една красива мома не може да се опише, а трѣбва да се види.

Въ красивото, въ онази пластична красота има хубави, Божествени трептения. Този ангелъ, който е слѣзълъ, той е донесълъ тази Божествена красота. Всѣкога ангелитѣ ги описватъ красиви. Питамъ: Срѣщали ли сте този ангелъ? Нѣкои отъ васъ сѫ го срѣщали. При гроба ходили ли сте? Казалъ ли ви е ангелътъ, че Исусъ не е тамъ? Ако ви е казалъ, радвамъ се. Сега втората стѫпка. Кѫдѣ да вървите? „Идете и кажете на братята ми, че азъ съмъ въ Галилея.“ Казахте ли на братята си? А трѣбва да отидете и да кажете на вашитѣ братя, че ангелъ е слѣзълъ, камъкътъ е отваленъ и Христосъ не е въ гроба. Ще кажете: „Дали му е врѣмето?“ Когато Господь говори и каже: „Идете“, идете и нищо повече. Това слънце изгрѣва навънка, долу всички заблуждения! Не мислете, че това седи въ нѣкаква външна форма. Не, всѣка външна форма трѣбва да прѣдставя извѣстна идея. Като видишъ красивото, то ще прѣдаде извѣстни трептения, тѣзи трептения ще създадатъ хубави мисли и така човѣкъ ще прозърне какво нѣщо е Богъ въ Неговата сѫщина. Тогава ще кажешъ: „Сега мога да простя на всички хора, отъ сега нататъкъ казвамъ на този свѣтъ: „Сбогомъ!“ Гащитѣ ти нѣма да треперятъ и какво мислятъ хората, какво мисли обществото, народа ще ти е безразлично. Ще си кажешъ: „Всичко мога да направя за този свѣтъ, въ който сега живѣя.“ Този свѣтъ се обуславя отъ другия свѣтъ. Та, тази права мисъль трѣбва да се установи въ вашитѣ сърца, да се стремите въ образуване на красиви форми.

Ако ви запитамъ, каква е формата на единъ добродѣтеленъ човѣкъ, можете

ли да ми я опишете? Казвате: „Този човѣкъ е добъръ.“ Но ние не боравимъ само така, съ приблизително изказване, а боравимъ съ положителното и ще кажемъ, че този човѣкъ е добъръ, защото неговитѣ признаци сѫ такива и такива.

Смѣшни сѫ сѫврѣменнитѣ хора! Вcase? Взематъ една книга на нѣкой авторъ, да допуснемъ, че нѣкой великъ учитель на миналото е говорилъ на своитѣ ученици. Тѣзи ученици сѫ го прѣдали, други сѫ го написали, нѣкои сѫ го прѣвели на много езици. За да разберете това негово учение, трѣбва да прѣкарате неговитѣ мисли назадъ, докато дойдете до самото състояние на учителя. Хубаво е да четете книгата на учителя, но по-хубаво е да го слушате какво той казва. Хубаво е да четете книгата на природата, но по-хубаво е да слушате какво тя говори. Ако не можете да слушате, то поне добрѣ е да се научите да четете нейния смисълъ.

Тогава каква е формата на единъ добъръ човѣкъ? Тя е абсолютно опрѣдѣлена. Отива единъ господинъ при единъ богатъ търговецъ съ намѣрение да му иска пари на заемъ и му казва: „Господине, като ми гледате лицето, колко пари може да ми дадете на заемъ?“ Търговецътъ го гледалъ, гледалъ и му казалъ: „Колко пари мога да ви дамъ на заемъ ли? – 1000 лева.“ До толкова достигналъ, да има довѣрие за 1000 лева. Нѣкой пѫть казвате нѣкому: „Десеть лева мога да ти дамъ.“ Нѣкому може да дадете само 1 левъ – толкова довѣрие внушава. Това вѫтрѣшно довѣрие, нѣщо реално ли е? Да, то почива на извѣстни закони. Ние знаемъ дали единъ човѣкъ ще ни излъже или не и като му даваме пари, знаемъ дали ще ги върне или не по вѫтрѣшна интуиция. Казвате: „Мене ми шепнеше нѣщо, че нѣмаше да ги върне, но хайде от мене да мине!“ Нищо не е скрито-покрито. Всѣко неизпълнено обѣщание остава върху лицето на този човѣкъ безформена линия, той огрубява, огрубява, докато се изроди.

Никога не се опитвайте да разрушите една красива Божествена мисъль вѫтрѣ въ себе си, даже и да ви костува живота. Застѫпете се за тази красива форма, застѫпете се за нейното съдържание, застѫпете се за тази идея! Тази форма, това съдържание, тази идея ще ви възкръси наново, но изгубите ли формата, вие изгубвате всичко. Тогава човѣкъ, като изгуби своята човѣшка форма, дохожда на земята вече не като човѣкъ, но въ по-нисша форма. Изгуби ли и нея, ще почне да се деградира. Като ви пратятъ на земята, Господь казва: „Вие сте изгубили вашата форма, слѣдователно, ще ви се даде форма, която ви подхожда.“ Това е, което наричa „израждане“, а теософитѣ го наричатъ „странствуване на душата“. Ако не спазваме закона на формитѣ, ние може да спремъ нашата еволюция. И затова ангелътъ е слѣзълъ да даде знания на хората, какъ трѣбва да живѣятъ. Жената, като се жени, изкуството не е въ жененето, изкуството не

е въ раждането, а въ смисъла на това раждане, въ смисъла на това женене. Ти се женишъ или да дадешъ една правилна форма или по други съображения. Затова казва Писанието: „Това, което Богъ е съчеталъ, никой не може да го разлѫчи.“ Онова, което е отъ Бога създадено, дайте му условия да се прояви, а вие не му давате възможность.

И тъй, вие може да се любувате на формитѣ, но не ги спирайте. Опиташъ ли се да спрешъ една форма, ти си прѣстѫпникъ. Турцитѣ казватъ: „Гюзелин…“ (Оставено е празно място за поговорката) Това значи: Да се гледа хубавото, това облагородява, но да завладѣешъ хубавото, да лишишъ другитѣ хора отъ това хубаво, това е прѣстѫпление. И всичкото зло стои въ това: когато единъ човѣкъ започне да се подига морално, другитѣ започватъ да го спиратъ, казватъ: „Той не е толкова добъръ.“ Хвърлятъ каль отгорѣ му, докато го окалятъ. Че какъ не? Тази форма ще се обезформи, защото красотата е въ онѣзи черти, които природата е турила. Ако ги изгладимъ, какво ще остане? Често у българитѣ се забѣлѣзва слѣдния навикъ: направятъ си една хубава чешма въ мерата. Мине нѣкой българинъ покрай нея, спре се, пие вода, наточи брадвата си; мине вторъ, напие се съ вода, наточи брадвата си; мине трети, четвърти, сѫщото нѣщо направи. Не се минатъ и 4–5 години, казватъ: „Брей, това корито се развали.“ И сега, прояви се нѣкой човѣкъ, всички казватъ: „Дайте брадвата да го опитваме.“ Опитватъ го единъ, втори, трети, но послѣ казватъ: „Развали се това корито.“ Това не е философия.

Брадвата си по коритата не точете! Тамъ може да перете, но не и брадвитѣ си да точите. Сега мѫже и жени точатъ своитѣ брадви все по гърбоветѣ си. Защо се опропастяватъ мѫже и жени? Защото точатъ брадвитѣ си по гърбоветѣ си. Не мине много врѣме, гледашъ, жената се развалила. Че какъ да не се развали? Не се позволява на гърба на жената да се точи брадвата! Не се позволява на гърба на мѫжа да се точи брадвата! Гръбнакъ е! То е най-нѣжното мѣсто, тамъ ставатъ най-опасни сътресения.

И тъй, този ангелъ, който сега е слѣзълъ при васъ, иска да ви научи да спазвате това, което Богъ ви е далъ, да спазвате вашитѣ дробове, вашия мозъкъ, вашия стомахъ. Нѣмате право прѣзъ очитѣ да прѣкарате нѣкоя лоша, нѣкоя користолюбива мисъль. Щомъ приемете прѣзъ очитѣ си нѣкоя користолюбива мисъль, вашитѣ очи ще се измѣнятъ. Тогава и носътъ ви ще се изкриви. Ако чрѣзъ очитѣ приемете най-хубавитѣ енергии, всичко ще бѫде правилно – вашитѣ очи, носъ, зѫби.

Сега мнозина казватъ: „Да дойде Христосъ въ свѣта и да ни избави.“ Христосъ дойде въ свѣта и каза на хората, че трѣбва да се любятъ, да иматъ любовь помежду си. Хората казаха: „Любовьта ние сме я опитали, ние я

имаме. Дошълъ любовь да ни проповѣдва!“ Мѫжетѣ казаха: „Ние сме опитали любовьта.“ Женитѣ казаха сѫщото. Е, хубаво, азъ ви казвамъ друго: Красивитѣ форми, абсолютнитѣ форми, които Богъ е създалъ въ свѣта, да не я разваляте, да използувате това цѣнно съдържание, което Богъ е далъ, но да не излиза навънъ. Силата, която е въ това съдържание, да не я разваляте, да не я използувате въ друга смисъль. Че мѫжътъ, който ви е даденъ, знаете ли какво нѣщо е? Жената знаете ли какво е? – „Е, жена“, казвате. Азъ бихъ далъ премия на този човѣкъ, който напише какво нѣщо е жената и мѫжътъ по форма, по съдържание и по сила. Да опише жената по тази красива форма и мѫжа по тази красива форма! Това сѫ най-красивитѣ нѣща! Извадете хората, извадете формата на пеперудитѣ, цвѣтята, плодоветѣ, нищо нѣма да остане. Тѣзи малки цвѣтя, пеперуди, тѣзи форми внасятъ радость. Тѣ иматъ нѣщо велико, Божествено съдържание въ себе си.

Като се срѣщнете двѣ жени, кажете: „Въ моята сестра има едно велико, Божествено съдържание.“ А вие казвате: „Зная я азъ нея!“ Не гледайте по външната форма! Нѣкой може да е турилъ отъ вънка нѣкое обявление. Вънка отъ тѣзи обявления човѣкъ има съдържание. Това съдържание на вашитѣ умове, това съдържание на вашитѣ сърца трѣбва да бѫде оцѣнено. Докато вашитѣ умове не дойдатъ въ съприкосновение, докато вашитѣ сърца не дойдатъ въ съприкосновение, докато вашитѣ духове не дойдатъ въ съприкосновение, вие не може да се познаете. Да познаешъ човѣка, трѣбва да дойдешъ въ съприкосновение съ неговия умъ, съ неговата душа, съ неговото сърце и съ неговия духъ. Това е култура въ свѣта. Това е наука, затова раждатъ майкитѣ своитѣ синове и дъщери. „Родихъ го“, казва. Добрѣ, първото нѣщо си направилъ, хубаво. Сега да намѣришъ ума на твоето дѣте, послѣ сърцето, душата и най-послѣ духа му, да дойдешъ въ съприкосновение съ всичко това и тогава да кажешъ, че си родилъ едно дѣте и го познавашъ. Тогава ще те срѣщне ангелъ и ще ти каже: „Жено, твоето дѣте не е въ гроба.“ Този ангелъ вие го срѣщате. Вие казвате: „Ние го знаемъ този ангелъ, добъръ е той.“ Ангелъ е докато не се ожени. Ангелица е докато не се ожени. Въ жененитѣ нѣма ангели и ангелици. Докато не се познаватъ, казватъ: „Благороденъ е този човѣкъ.“ Щомъ се познаятъ, казватъ: „Той не е благороденъ.“ – „Великъ човѣкъ е!“ Защо? – Защото не го познаваме. А великата наука въ това стои да познаваме Единнаго Великаго Бога. Животътъ седи въ това: да познаваме нашата душа.

И тъй, този ангелъ сега стои прѣдъ вратата на всички. Ще изучавате формитѣ, ще изучавате съдържанието. Ще изучавате не външната форма, тя е привидна, тя ще се смъкне. Ако сте ясновидци ще видите, че въ това лице друго лице се приготовлява. И тъй, като гледамъ сегашнитѣ ви лица, забѣлѣзвамъ какви лица ще имате за въ бѫдеще. Сегашнитѣ ви лица сѫ

лица на буби, но вѫтрѣ въ тѣзи буби виждамъ други лица и казвамъ: Да вървите много правилно, да не осакатявате това, което се развива у васъ, да развивате това, което ви трѣбва. Та отъ всинца ви се приготовлява друго нѣщо. Мустацитѣ ще опаднатъ. Знаете ли какви ще бѫдатъ бѫдещитѣ мустаци? Сегашнитѣ косми на женитѣ ще окапятъ, но знаете ли какви ще бѫдатъ бѫдещитѣ. Тѣ ще бѫдатъ тъй тънки, тъй фини, по-фини отъ най-тънката коприна. И мустацитѣ на мѫжетѣ нѣма да бѫдатъ такива голѣми, дебели, а ще бѫдатъ направени отъ коприна, много тънки ще сѫ, Днесъ и коситѣ сѫ много дебели, затова сѫ безсъдържателни. Тогава ще питате: Защо сѫ мустаци на мѫжетѣ? Мустацитѣ това сѫ законитѣ, които трѣбва да се употрѣбяватъ. Като намисли нѣкой мѫжъ да бие жена си, нека пипне малко мустацитѣ си. Пипне ли ги, нѣма да я бие. Законътъ започва да говори въ рѫката му, да казва: „Законътъ не позволява да се бие.“ („Тѣ ги бръснатъ сега.“) Да, сегашнитѣ мѫже искатъ да се освободятъ отъ закона. А женитѣ отдавна сѫ се обръснали. Бръсненето не помага. Всѣко нѣщо си има свой смисълъ, не мислете, че нѣщата сѫ безсмислени. Всѣки единъ косъмъ е пъленъ съ енергия, магнетизъмъ, електричество. Нѣкои ме запитватъ защо нося дълги коси. Не ги нося отъ нѣкои особени съображения, а по слѣдната проста причина: който иска да е по-здравъ, трѣбва да има винаги по-дълги коси, защото тѣ задържатъ повече отъ електрическата и магнетическата енергия. При рѣзането на космитѣ си, човѣкъ се лишава отъ тази енергия. Не харесвамъ рѣзането на коси. Най-малко да се оставятъ до ушитѣ долу. Но като прѣгрѣшишъ правилото, да не рѣжешъ коситѣ си по-горѣ отъ горната часть на ухото, който ги отрѣже по-горѣ отъ горната часть на ухото, той ще изплаща грѣховетѣ си.

И тъй, природата е турила като правило за културнитѣ хора слѣдното: мѫжетѣ да не си рѣжатъ космитѣ по-долу отъ горната часть на ушитѣ, а на женитѣ се позволява да носятъ дълги коси, но могатъ и да ги рѣжатъ. Всѣко нѣщо, което ние подържаме, си има смисълъ. Космитѣ сѫ носитель на здраве, а при това тѣ държатъ и топло на главитѣ. И тъй, отъ това гледище, понеже жената е надпрѣварила мѫжа, влѣзла е въ плъть, тя си хвърлила брадата и казва: „Топло ми е.“ Но и мѫжетѣ за въ бѫдеще ще хвърлятъ брадитѣ си. За въ бѫдеще и мѫже и жени ще бѫдатъ безъ бради, т.е. нѣма да бѫдатъ кьосета, защото кьосето, това е аномалия. Мѫжъ безъ брада и мустаци и жена безъ коса, това сѫ равносилни нѣща. Да оголишъ главата на жената и да оголишъ брадата и мустацитѣ на мѫжа, това е равносилно.

И тъй, въ нашия животъ ние трѣбва да оставимъ всичко това, което природата е вложила и да го обработваме. Всичко у насъ трѣбва да съсрѣдоточимъ къмъ помагане на нашитѣ братя, къмъ подобрение на нашитѣ тѣла, къмъ облагородяване на нашитѣ чувства, да станатъ тѣ по-

деликатни, за да възприемаме мислитѣ и желанията на хората.

Въ това стои смисъла на живота – да се разбираме, а сега не се разбираме. Затова е слѣзълъ Христосъ, затова е възкръсналъ. Възкресението е нѣщо велико. Да оживѣе нѣкой, значи на влѣзе въ ангелския свѣтъ, а да възкръсне, значи да влѣзе въ Божествения свѣтъ. Тритѣ стадии, прѣзъ които човѣкъ минава, сѫ: ставане, оживѣване и възкръсване. Ние може да направимъ това изведнъжъ.

И тъй, този ангелъ е слѣзълъ да ви научи. Знания трѣбва на всинца ви и то обширни и не само знания на книги, но знания на онѣзи дълбоки прѣживявания, на онази жива вѣра, да знаете да живѣете съ Бога и Той да ви приказва всѣки день. По една дума да ви казва Господь всѣки день. Всѣки день да ви казва по една тайна. Това, което е важно въ бесѣдата, е слѣдното: да знаете, че въ 24 часа Богъ говори само единъ пѫть. Това, което съмъ ви говорилъ до сега, е само прѣдговоръ на това, което ще кажа сега, а то е слѣдното: да знаете, че въ 24 часа Богъ говори само единъ пѫть. Този моментъ вие сами ще го намѣрите, нѣма да ви кажа кога е. Въ този крѫгъ отъ 24 часа говори не само Богъ, но и всички ангели, всички висши сѫщества, всѣки си има по една секунда отъ врѣмето, прѣзъ което да си каже думата. Когато Богъ говори на нѣкои хора, тѣ спятъ, когато ангелитѣ имъ говорятъ, тѣ спятъ, а когато долни духове имъ говорятъ, тѣ сѫ будни, затова става лошото. Слѣдователно, най-важно е да бѫдете будни въ този моментъ, когато Господь говори. Той ще каже само една дума, която ще бѫде едно благо и не схване ли тази дума, изгубва всичко, но затова трѣбва да бѫдете готови. Ако не сте готови, ще ви прѣспятъ въ този моментъ, когато Господь говори. Тогава Господь ще ви проговори само единъ пѫть прѣзъ 100-тѣ години и тогава вече искате не искате, ще го чуете.

И тъй, деньтъ има смисълъ, защото Господь ще проговори. Като изгрѣе слънцето, трѣбва да очакваме да ни проговори Господь. Като вършимъ работата си, трѣбва да чакаме да ни проговори Господь. Какво велико тържество е да Го чуешъ! Всички страдания, всички болести ще изчезнатъ. Какво тържество е да чуешъ гласа на Това Сѫщество, Което подкрѣпя всичко! Тихъ гласъ. Тъй сѫ Го слушали пророцитѣ въ древностьта. Така и вие може да Го чуете. Но какъ? По този начинъ, по никой другъ начинъ.

И тъй, вие имате 365 случаи прѣзъ годината, прѣзъ които може да ви проговори Господь, но до сега нито единъ случай не сте имали, не сте създали условия да Го възприемете. Имали сте случаи ангели да ви проговорятъ, но Господь – не. Има нѣкои, на които Господь е проговорилъ, но малцина сѫ тѣ. Не се заблуждавайте въ нищо друго. Божествениятъ животъ не стои въ постене, не стои въ измѫчване на тѣлото, въ изопачаване

на нашия умъ и нашитѣ тѣла. Божествениятъ животъ не стои въ всичко това, което сега сѫществува. Той е една велика хармония! Ще ядешъ, но не много, нѣма да прѣядашъ, ще спишъ, но не много, ще се обличашъ хубаво, но нищо излишно. Ще имашъ това, което ти е потрѣбно, но необходимо. И така трѣбва да живѣете всички.

Това е всичкото, затова сме дошли на земята, да се научимъ да слушаме гласа на Бога, защото на небето не може да се слуша гласа на Бога. Ако можехме отъ тамъ да Го слушаме, нѣмаше да дойдемъ. Дошли сме да научимъ това изкуство да слушаме гласа на Бога. Затова всички сѫщества трѣбва да се въплотятъ, да дойдатъ да страдатъ тукъ, съ милиони години, да се научатъ на музика, та като се изтънчатъ тѣхнитѣ слухове, ще разбератъ Божия гласъ. Затова именно сте дошли тукъ, да научите Божия гласъ. Едно врѣме бѣхте на небето, знаяхте много нѣща, но ги забравихте. Защо? – Защото сте били много добри. Като сте били много благонадеждни, Господь казва: „Изпращамъ ви да се научите, да минете прѣзъ цѣлата вселена.“

И тъй, животътъ сега за васъ започва. А вие казвате: „Да отидемъ на небето.“ Важното е днесъ, днесъ Господь пакъ ще проговори, да видимъ колцина ще чуете гласа Му и колцина ще заспите.

Като се върнете, ще се запитате: „Какъ може да говори Господь?“ Нѣкои ще кажатъ: „Ние сме Го чули.“ Не се заблуждавайте! Азъ не мога да ви опиша какъ говори Господь. Любовьта не може да се опише въ своитѣ проявления. Изкажешъ ли това, което обичашъ, ти го опетнявашъ. Като любишъ, мълчи. Азъ виждамъ този, който люби, виждамъ какъвъ пламъкъ излиза отъ него. Знаете ли, да любишъ човѣка, каква красива форма прѣдставлява това въ Божествения свѣтъ. Какви трептения, какъвъ огънь излиза отъ този човѣкъ? Нѣма какво да се говори.

И тъй желая днесъ да чуете онази дума, която Господь ще ви проговори. Ангелътъ ще ви срѣщне сега на пѫтя и ще ви каже: „Жени, не бойте се, не е Той въ гроба, излѣзе, но вие идете и кажете на братята Му.“ Като идете да кажете на братята Му, ще Го срѣщнете въ Галилея. А Галилея, тя е горѣ въ ума. Нѣма ли Галилея, живѣете ли въ Ерусалимъ, той е тукъ, въ стомаха, на хаджилъкъ да отидемъ. Всички сѫ хаджии! Самария е въ гѫрдитѣ, въ бѣлитѣ дробове. Христосъ е ходилъ ту въ Ерусалимъ, ту въ Галилея, ту въ Самария. Въ Ерусалимъ има брожение кой е Христосъ. Послѣ, въ Самария, ще питатъ: „Дѣ да се кланяме, на тази гора ли?“ А като отидете въ Галилея, ще видите Христа. Сега всѣки казва: „Да спечеля малко пари, та да отида въ Ерусалимъ.“ Казвамъ: „Братко, ти и сега си тамъ.“ Който е ходилъ въ Ерусалимъ, казва: „Отидохъ съ единъ дяволъ, върнахъ се съ

десеть.“ Това е така. Важното въ живота е Галилея, после Самария, а най-после Ерусалимъ. Само по този начинъ ще се оправи свѣта.

Сега ви казвамъ да отидете да кажете на вашитѣ братя, че въ деня има една най-важна секунда, когато Господь говори, за да бѫдете всички будни. Слѣдъ това всички да отидатъ въ Галилея и тамъ ще Го видятъ.

Бесѣда, държана на 5 юни, 1921 година.

1921_06_09 Физическият живот – път към духовния и Божествен живот

ФИЗИЧЕСКИЯТ ЖИВОТ - ПЪТ КЪМ ДУХОВНИЯ И БОЖЕСТВЕНИЯ ЖИВОТ

Няколко души прочетоха по няколко стиха от следните глави на Новия завет:

1. Евангелие от Йоана 10:1-10

2. Евангелие от Лука 2:1-5

3. Евангелие от Матея тел 13:5-10

4. Евангелие от Лука 14:14-20

5. Евангелие от Марка 10:10-15

6. I Послание към Коринтяном 5:5-10

7. I Петрово Послание 4:4-10

8. I Йоаново Послание 3:3-7

9. Яковово Послание 2:2-10

10. Послание Юдино 10-15 стил:

След прочетените стихове Учителя държа беседа. Във време на беседата росеше лек, приятен дъждец. Голям огън беше накладен. Всички бяхме наредени около огъня, защото времето беше хладничко. Небето облачно. Отвред мъгла ни заобикаляше.

Учителят седеше под една малка, импровизирана палатка, а ние с най-хубаво, приятно разположение слушахме внимателно.

Физическият живот е първо, необходимо условие за преминаване в духовния и Божествения живот. При изучаването на духовния живот има три среди, през които минава Божествената мисъл. В научна форма бих казал, че тя минава през материална, субстанциална и есенциална среди. Или през стомаха, през белите дробове и през мозъка. Много ваши мисли минават през стомаха, много ваши мисли минават през белите дробове и

през мозъка и след като минат през мозъка, те влизат през астралното тяло в астралния свят. И в астралния свят пак ще минат през три среди. От астралния свят ще влязат в света на Мъдростта, т.е. в менталния свят. И тук ще минат пак през три свята. Като напуснат менталния свят, ще минат в причинния свят. Като влязат в причинния свят, пак ще минат през три среди. Другите среди са почти недостъпни за вас, не само за вас, но и за всички учени хора.

Божествените мисли, които сега се проявяват в материалния свят, са всички изопачени. Няма Божествена мисъл в материалния свят, която да е чиста. Тя е изопачена, изкривена по причина на човешките умове, по причина на човешките сърца. Вследствие на това изопачаване между хората има различни интереси. Вследствие на това изопачаване на Божествените мисли иде това стълкновение сега в света, стълкновение, което е тъй осезателно, че няма дом, в който да не се проявява. Рядко ще намерите общество или дом, духовни и религиозни, дето да има приблизително това идеално проявление. Именно вие трябва да се застъпвате да изучавате не духовния, а материалния свят. Той е лесен, но първо трябва да изучавате отношенията в материалния живот. За пример какви са отношенията на мъжа към жената, какви са отношенията на братята към сестрите, на господарите към слугите, на съдиите към подсъдимите, на учителите към учениците и много други, хиляди отношения съществуват на физическия свят. Някой ще каже, че кармата на човека го заставя да бъде такъв или онакъв. Не, кармата не заставя човека. Смешно е, когато някой казва, че кармата определя човешкия живот. Човек създава кармата. Следователно тя не може да определи неговия живот. В този смисъл не дава никаква посока на неговия живот, а само определя глупостите на неговия живот. Възможно е, след като човек премине един живот в беднотия, в сиромашия, да се озлоби, да се ожесточи, та в друг живот да бъде още по-лош. Някой казва: "Като дойда втори път на земята, ще се поправя." Това е въпрос. Поправянето започва само тогава, когато човек знае, че той си е създал кармата и той трябва да си я изправи, а да не очаква Бог да му я изправя, защото Бог това няма да направи. Например един мъж бил жена си. Защо? Защото не е сготвила хубаво. Господ няма да слезе от небето, да ги примири. Те могат да се сърдят със седмици и те сами трябва да се примирят. Имайте предвид това, че Господ абсолютно не се меси в нашите спорове и когато Го повикаме като арбитър, като Го потърсим с всичкото си сърце, Той ще дойде, ще вземе участие, но иначе Той никога не напуща мястото Си. Не е било и няма да бъде! Той не е глупав да се изложи на такива детински капризи, каквито ние имаме на земята. Сега, често и вие вземате роля на примирители, нали? Но вие вземате роля на примирители като адвокати, да капне нещо. Съдията взема роля на съдия, но да капне нещо. Попът

взема роля на примирител, но да капне нещо. Учителят взема роля на учител, на примирител, за да капне нещо. Питам се защо светът върви тъй криво? Че докато имаме такива примирители - "да капне нещо", тъй ще върви. Сега вие като ме слушате, казвате: "Дали ще капне нещо?" - Нищо няма да капне нито от моя, нито от ваша страна. Някой път искате да ме слушате, да научите нещо. Но знаете ли колко опасен човек съм? Аз знам и вие колко сте опасни за мене. Затова ще ви кажа: Когато не сте готови за една истина, не бързайте да ви се каже тя, защото в душата ви ще влезе едно смущение повече. Например често искате да имате Божествена Любов и я търсите! Хубаво, но ако не сте приложили човешката любов, която е с най-малки разноски, как ще приложите Божествената, за която се изискват големи разноски? Твоят мъж казва. "Може ли с тебе да се споразумеем с любов, да ми наготвиш, да ме опереш, да ме закърпиш?" Ако отидеш при Бога да искаш Божествена Любов, тя няма да се спре даже, много иска. Аз съм забелязал, мнозина идват при мене; и по някой път, като им кажа истината, гледам ги, сърдят ми се, надуят ми се. Казвам: Тъй, по земному трябва да започнете. Сърденето е едно качество на земната любов. За да любиш, трябва да се разсърдиш и затова, който не се сърди, няма любов и който няма любов, не се сърди. Затова мъжът, който се сърди, вземи го; ако не се сърди, остави го, тъй седи законът. Ами че този мъж, ако не се сърди, няма сили да те защити. Тебе, като жена, утре може да те атакуват някъде, а той трябва да те защищава, трябва да е готов да се бори с всички, да им разбие носа. Че и за земната любов трябва да се разбива носът на всеки човек.

Когато на хората приказват за Божествената Любов, казват: "Не ви разбираме." Като разбиеш носа на един човек, какво показва това? С това ще му покажеш, че любовта изисква жертви. Като изкараш тази кръвчица навън от носа, той казва: "Любовта иска жертви, аз не отивам вече." Аз ви навеждам на тази мисъл, за да имате прави схващания. Законите, които сега съществуват в света, са основа за вашия живот. Вие не може да измените тези закони, т.е. не може да завържете никакви отношения с Бога, докато не разрешите всички ваши отношения на земята. Ако имате един човек, с когото не сте се примирили, той ще ви бъде спънка да вървите в духовния свят. Гледам ви, някой път правите големи усилия, казвате: "Десет години работя, правя усилия, но не съм се повдигнал."- Че как ще се повдигнеш? Развържете тези връзки и ще видите какъв подем, какви знания ще добиете!

Та първото нещо е да се заемете да уредите материалните си сметки. Законът е такъв, който не е уредил материалните си сметки, няма да уреди и духовните си сметки. Който не е уредил духовните си сметки, няма да уреди и материалните. Който е уредил материалните си сметки, ще уреди

духовните и Божествените си сметки.

И тъй, сега вие, мъже и жени, и всички други, не само в новото учение, всички искате да станете духовни, но аз още не съм намерил нито един автор, нито един човек, който да разправи какво подразбира той под думите "да живее духовен живот". Аз бих желал някой ден да ми разправите вашите опитности, какво разбирате, като се каже "духовен живот"? Спрете се, вземете тази мисъл, помислете какво нещо е духовен живот.

Сега ние сме дошли тук, на Витоша. Кои са подбудителните причини за нашето идване тук? Ако ме питате, аз мисля, че трябва да има една строго определена причина, която ни е заставила да дойдем тук.

Когато някой човек влезе в някоя гостилница, коя е подбудителната причина, която го е накарала да влезе? Не гладът е подбудителната причина, а хлябът. Като влезем един път в тази гостилница, качеството на хляба ще определи да отидем ли втори път или не.

Сега това, което тук ще ви говоря, ако бих ви го говорил в София, няма да има такъв ефект в нашите умове, както тук. Там няма такова масло, с което да ви сготвя. Сега аз изваждам своята кухня, понеже има масълце, да сготвя нещо хубаво. Вие като сготвите някое ядене, в какво намирате хубостта му? Дали е красиво, в красотата ли? Отвън има червенина, но тази красота е фиктивна, тя с езика се подсказва. Но има и друго нещо, стомахът, който после си казва мнението. Езикът казва: "Отлична е храната, вкусна е", подписва се, но като дойде ред до стомаха, той не се съгласява с езика, не се подписва, а дава надпис: "Да се повърне тази храна, не струва нищо!" Тогава вкусът и стомахът се скарват. Тъй щото приятните неща, вкусните неща в живота не са най-добрите. Впрочем, не че не са най-добрите, някой път са добри, но изключението е 50%. Тогава вие сами може да направите опит в дома си, а именно следния, онези от вас, които имате деца, изберете едно от тях и постоянно го хвалете, другото дете постоянно укорявайте, а третото го ту хвалете, ту укорявайте. Направете опит да видите какви ще бъдат резултатите. Вие не сте правили такива опити. Резултатите от тях са следните: някои деца, които много хвалите, едни от тях съвършено ще се развалят, а някои ще се поправят; някои пък, като ги укорявате, ще се поправят, а други, като се укоряват, се развалят; тези пък, които едновременно хвалите и укорявате, стават индиферентни и казват: "Това е в реда на нещата." Това са мои лични наблюдения върху вас. Аз съм употребявал и трите метода - направил съм опити с всеки един от вас и съм видял резултатите. Има друг един метод, той е най-добрият и е следният: да не казваш никому нищо, нито да хвалиш, нито да укоряваш,

да бъдеш индиферентен, да се правиш, че не виждаш, като че ли си сляп и за доброто, и за злото. Този метод не съм го приложил, за в бъдеще ще го приложа. От първия си опит имам 25% резултат, а 75% загуба. От втория опит само 25% резултат, 75% загуба, а от третия опит 1% резултат, 99% загуба. Значи 75 + 75 + 99 = 249 загуба; 25 + 25 + 1 =51 печалба; резултат: от 249 - 51 = 198, т.е. близо 200 загуба. Значи 200 имам да давам. Вие всички ме държите за 200 отговорен. Тези методи вие ще приложите и върху себе си, защото не мислете, че ние, като хвалим и укоряваме хората (това е материалната страна), не можем да хвалим и укоряваме и себе си. Ние можем да се хвалим, може и да се укоряваме. Всеки от вас има тази опитност. Сега някои много се хвалят, казват:" Като мене няма друг човек на света." Други пък казват:" Като мене вагабонтин няма на света." Трети казват: "Не съм толкова лош, аз съм и добър, и лош." Това са трите метода, които употребявате.

Е, това е кармата. Аз ви говоря върху тези три метода, понеже от дълго време са прилагани, прилагани, и то не само в този ви живот, но и в миналите ви съществувания. Както виждате, много не е излязло от нас. Тези резултати, които сме достигнали, са благодарение на тези три метода. За в бъдеще новият метод на любовта е да бъдеш сляп за всичко - злото и доброто да го не виждаш в света, защото законът е такъв. Ще виждаш доброто на един човек, ще му видиш и злото, не можеш да го избегнеш, това е поляризиране. Щом търсиш добрите му страни, ще намериш и лошите. И обратното е вярно, т. е. търсиш ли лошите страни, ще намериш и добрите. Щом не го бараш, ти ще видиш само неговите отношения към Бога. Следователно вашето първо разбиране трябва да бъде такова, каквото е усещането на един здрав стомах, а не на един болен стомах, т.е. имайте за правило да вземате винаги съвета на вашия стомах; ако искате на физическия свят да сте добри, да схващате Божията мисъл, трябва да задоволявате стомаха си, да се съобразявате с него. Той като е работил известно време, като е доволен от вашата храна, казва: "Господи, аз съм доволен от това, което ми даде." Тогава той преработва храната и я препраща най-после в белите дробове.

Първото нещо е вашата мисъл да произведе на физическия свят едно приятно впечатление, и тази мисъл трябва да бъде чисто конкретна. Вие не се стремете изведнъж да преминете от физическия, материалния свят към духовния. Гледам ви, всички прескачате веднага от материалния към духовния свят. Че физическия свят още не сте го проучили! А всинца имате най-много допирни точки към физическия свят. Ами ако вашето дете на физическия свят не се нуждаеше от храна, би ли обикнало майка си? Ако това дете не се нуждаеше от конкретно учение в училището, от умствена храна, щеше ли да се завърже някаква връзка между майката,

бащата и детето? Ако това дете не се нуждаеше от другарчета, да играе с тях, щяха ли да се завържат някакви отношения помежду им? Следователно сегашните ни връзки са материални - чисто на стомаха, сърдечни - чисто на белия дроб, и мозъчни - които са по отношение на знанията и човешката мисъл.

И тъй, за в бъдеще ние трябва да се стремим да имаме тези правилни физически възприятия. Човек, който няма правилни физически възприятия, не може да има и правилни духовни възприятия. Ако физическите ни възприятия са болезнени, и духовните ни възприятия ще бъдат такива. Законът е верен. Ако волята ни е слаба, ще бъде слабо и сърцето ни. Ако волята ни е силна, подразбира се физическата сила на човека, ще бъдат силни и неговите чувства. Вземете онези хора, които имат здраво тяло и силна воля, как устояват те своята любов? А онези майки, на които волята е слаба, като са насаме, обещават да издържат своите чувства, но като дойде изпитът, като Петра три пъти се отказват. Следователно на физическото поле трябва да имате воля. Волята на човека се познава само на физическия свят, и от това гледище много хора с хиляди години са упражнявали волята си. Хора, които са отивали на бойното поле, с хиляди години са развивали волята си дали ще могат да издържат. От гледището на духовния свят войната не е потребна, но от гледището на физическия свят тя е потребна. Който не е развил волята си, трябва да разбива носа си и да му го разбиват, да убива и да го убиват. Затова всички животни, които са тук, около нас, учат този закон, каляват се. Ще ги каляват дотогава, докато се научат да бъдат смели и решителни, да не се колебае тяхната воля. Тогава в окултната наука се туря едно правило, страданието на човека се продължава дотогава, докато страхът се продължава; щом страхът се намали, и страданието се намалява. Затова се казва в Писанието: "Страхливият няма да наследи Царството Божие." Ама ще ме убият! Че какво от това? Докато не си смел, страданието ще се увеличава, но в деня, в който станеш смел и решителен, тези страдания започват да се отдалечават.

И тъй, ние трябва да разрешим въпроса чисто материално, да разрешим всички наши отношения на физическия свят. Ами ако един човек ти е отвратителен, не можеш да го търпиш, да го гледаш, нямаш чувства да надделееш всичко това, как ще мислиш за нещо духовно? Имаше една жена във Варна, която можеше да плува по 4-5 часа във водата като някой сом. Безстрашна беше, обаче като видеше някоя пиявица, дори в шише, тя бягаше. Мъжка Драгана беше, човек можеше да убие, но като видеше пиявица в шише - бягаше. Сега, тази пиявица, тя ще развали твоя живот. Може да те е страх само от една пиявица в живота ти, но тя ще развали целия ти живот Може да си мъж, но ако има само едно нещо, от което да

те е страх, този страх ще развали всичко това, което си градил. Да кажем, че си християнин и те е страх от пиявица, бият те - устояваш, гонят те - устояваш, но дойде ден да ти турят пиявица на врата, казваш:" Всичко мога да издържа, но да ми турят пиявица на врата - не мога да издържа." Изгубваш всичко. Питам: Где е философията? - Няма никаква философия. Всичко можете чрез Христа. Сега, като ви говоря, на физическия свят пак изпъкват мисли в ума ви, че еди-кой си, че Драган, че Стоян се страхува от пиявица. Това няма да ви спаси. Казваш: "Не, мене не ме е страх толкова, като другите " Все едно. Да познаваме грешките на другите, това не е едно благо за нас. Колкото повече познаваме погрешките на хората, толкова повече падаме в изкушения. Колкото повече ги знаем, толкова по-зле за нас; колкото по-малко знаем погрешките им, толкова по-добре. Първото нещо, ще приложите този закон конкретно към себе си.

Сега, мнозина от вас не са дошли на Витоша заради мъглата, заради дъжда, да не ги накваси. Ще погледнат чепиците си, дрехите си, дъжда - ще се откажат. Погледнете този облак, казвате: "А, той е страшен!" За най-хубавите неща в света, които ни носят най-голямо благо, ние си произвеждаме такива форми на физическия свят, които постоянно ни спъват. Като дойдете на земята, никакъв дъжд да не ви спира. Тези капчици отгоре са благословение. Благословение са, но кога? Ако според този закон сте посели в себе си всички добри мисли и желания, ще има най-добри резултати, ако сте посели най-лоши мисли и желания, този дъжд ще има най-лоши резултати. Казва се в Писанието, че едно семе паднало между тръните, друго на каменлива почва, трето на пътя и едно на добра почва, и само то дало плодове, едно 20, друго 60 и трето 100. Защо е така? Онова, което е паднало между тръните, то само си приготвило такива условия и затова паднало там. Христос казва: "Това си приготвил, там ще растеш." Другото, което е паднало на пътя, и птиците го изкълвали, Христос казва: "Да видиш какво значи пътища да правиш." И това, което е паднало на камениста почва, е това, което сте си посели. Само едно е паднало на добра почва и дало добри плодове. И то е, което сте си посели, те. приготвили. Вие казвате: "Пусти тръне, как ни спъват!" Ти си ги приготвил. Христос не обяснява причината. Казваш: "Тези камъне!" Ти си ги приготвил. Следователно тръните, камъните, пътя ние сме си ги приготвили и първото нещо, което ни предстои, е да поправим пътя, да го изорем хубаво, да извадим тръните, камъните и тогава да засеем. Някои идват при мене и казват. "Учителю, посей!" Хубаво, толкова съм посял, но някоя мисъл ще
падне между тръните и вие си създавате зло за себе си. Всяко благословение, което Бог е дал, ако не падне на добро място, не само че няма да се посее и изникне, но ще създаде лоши условия. Тръните ние ги създадохме. Чрез какво? Че не е ли трън, когато ние може да мушкаме

този-онзи, да го спъваме? Например някой човек си чете там нещо, тръгнал в Божествения път, но аз отида и му кажа. "Защо си тръгнал в този път, я остави това нещо!" И веднага в този човек всичкият импулс на неговата душа се спира. Друг случай, който често правят евангелистите и стават причина да повехне семето - хвърлят го между камъните. Има някой ученик много способен, даровит, тръгнал да се учи, но на тях им трябва работник и казват: "Не ти трябва повече учение, хайде да станеш проповедник!" Свършил той само трети клас, напуска училището, взема Библията и тръгва в света да проповядва; като няма знания - пропада. И след това става по-лош. В първо време е много духовен, но после се омърлушва, гледаш го, зарязал проповедничеството, станал търговец. Те трябва да му кажат: "Слушай, върви да учиш, стани крепък и мъдър и след това ела при нас да работиш. Като дойдеш, никакви пари няма да вземаш, без пари ще проповядваш." Има ли пари, казваш ли, че много знания не трябват, казвам:"Този проповедник е хвърлил семето на камък." Тази е една от големите причини, загдето християнството днес не прогресира, защото все с пари се работи. Никакъв резултат няма, т.е. има, но този резултат не се дължи на никакъв проповедник. Който се е обърнал към Бога, той се обърнал от човек, който не е платен. Проповедникът постоянно го съблазнява, но той си казва: "Онзи човек, който ме обърна към Бога, той беше добър човек." И тъй, сегашният резултат в християнството се дължи на онези неплатени проповедници, на онези неплатени свещеници, без расо и калимавки, а тези, външните, "щурци" аз ги наричам, и те са извършили нещо, те са създали в света пътищата, камъните и трънете. Колкото трънете са по-големи, толкова повече пари са платили; колкото камъните са по-големи, толкова повече пари са платени; колкото пътищата са по-широки, толкова повече пари са влезли в тази торба. Та ние трябва да работим даром. Да не влиза в ума ви мисълта да станете проповедници, та да ви се плаща. Горко ви, ако се научите да ви се плаща. Тъй говори новото учение. Горко на онзи, който проповядва с пари, горко на онзи, който служи на Бога с пари!

И тъй, дойде ли до проповядването с пари, и дума да не става. На физическия свят материята търпи всичко, но чисто духовният свят не търпи никакви плащания. Онзи, когото ти си обърнал към Бога, той с пари не трябва да ти се отплаща, той трябва да ти се отплати с любов. Любов за любов, такъв е законът. Например ти си го спасил. Той купи един куркой*, после една къща - иска да ти се отплати. С нищо, с никакви куркои, с никаква къща не може да ти се отплати. С много малко иска той да се откопчи. Та ние ще се заемем сега да приложим, да разберем физическия свят. Не се старайте да бъдете духовни, докато не се оформите на физическия свят, докато нямате здраво тяло, здрав стомах, бели дробове и мозък, та като им заповядвате, да слушат. Тъй правят адептите. Не да

постиш, та да изтощиш стомаха, да изтощиш цялото си тяло. Стомахът е твой добър приятел, ти ще се разговаряш с него приятелски, ще му кажеш: "Слушай, и за тебе е добро, и за мене е добро, хайде с по-малко ще минеш, ще намалиш труда си." А вие се храните най-малко три пъти на ден и при всяко ядене стомахът има приблизително по 4 часа работа, значи той работи 12 часа дневно. И като разправите на стомаха, че 12 часа труд е непоносим за него, всички негови граждани ще кажат: "Хайде да намалим този труд, да приложим закона!" Като се намали трудът на стомаха, от това се ползува мозъкът. Защо? От 12 часа работа на стомаха, знаете ли колко спестена енергия ще се прати на мозъка? Не остава енергия за мозъка, за мисълта. Ако стомахът много работи, мозъкът малко работи и обратно. Законът е такъв. За да накараме нашия мозък да работи, от тези 12 часа 6 часа трябва да употребим за мисълта и 6 часа за физическия свят. Няма да кажеш на стомаха да не яде, това е крайност и природата не търпи крайностите, а разумно ще му кажеш да не иска много да яде, защото не е износно. И тъй, ние ще се повърнем към онази основна мисъл, когато първите хора са имали здрави тела, здрави стомаси, а не такива изопачени, каквито са сегашните стомаси. Няма здрав стомах в света! И този стомах, за да го накарат да работи, турят в яденето масълце, пиперец и какво ли не друго. У нас не се ражда един естествен глад, а само като ни замирише яденето, тъй вкусно приготвено, раздразни се вкусът, наяждаш се, а после казваш: "Тази храна не ми хвана място." Наядете се хубаво и после казвате: "Хайде сега да станем духовни, да обичаме Бога и хората!" С един развален стомах не можеш да любиш. Човек, който има развалени гърди, съвсем не може да люби. Човек с разстроен мозък също не може да люби. Човек с развален стомах 1/3 не може да люби, с развален мозък 3/3 не може да люби.

Някои казват: "Това не е вярно, то душата работи." Питам, ако е така, защо душата не се прояви извън стомаха, дробовете и мозъка? Защо изисква храна от стомаха, въздух от дробовете и мисъл от мозъка? И така, Бог е турил душата ни тъй затворена в тялото. Ще кажете:"Писано е: "Бог ще развали този търбух " Да, но ако човек направи стомаха и дробовете цел в живота си, те ще подадат заявление до Бога и Той ще ви уволни.

Първо, поставете си за цел да имате здрави тела, здрави стомаси, гърди и здрави мозъци. Те чувствуват всеки по свой особен начин. Стомахът чувствува по един начин, мозъкът - по друг, дробовете - по трети начин. В Евангелието на Йоана е казано: "Крадецът не иде, освен да открадне, погуби и заколи." Под "крадеца" Той подразбира физическия свят. Там има ядене и пиене, там има кражба. В духовния свят няма, не стават кражби. Дето има кражба, там е физическият свят. Тя тук става.

Сега ще ви попитам: Дотук, догдето съм стигнал в мисълта си, какво разбрахте от ваше гледище? (Отговарят: Да бъдем здрави.)

Добре, здравето е целта, но как да се добие това здраве? Какви методи, какви начини има за това? (Отговарят: Да се живее разумно, умерено.) В какво седи разумното, умереното? (Отговарят: В храната, в мисълта, в желанията.)

Не, отговорът ще дойде само тогава, когато направите опит. И да ви дам отговор, това не е във ваша полза. Е, кой е Христосовият* метод? (Отговарят: Любовта.) - Къде е Любовта? Това, което казвам, да се хармонизирате, да живеем братски, тези неща са неопределени величини, хиксове. Когато някой богат човек осиромашее, търси бедния, казва:" Брат ми си." Защо? Защо променя поведението си? Това не е братство. Братството подразбира и когато е богат, и когато е учен, и когато е цар, да няма никаква промяна в поведението му, да няма никаква промяна в неговия живот. Ако имате един приятел, и след като стане той цар, вие започвате да се стеснявате от него, това братство ли е? Де е приятелството? Той трябва да си остане такъв, какъвто си е бил в първо време. И тъй като служим на Господа, дошли сме до това положение, че като станем духовници, започваме най-идеално с Бога, а после започваме да се страхуваме от Него, казваме: "Няма да се моля вече." Че ти си изгубил истинското понятие, истинското представление* за Бога. Бог никога не се изменя. Той е винаги един и същ. Някой път казвате, че Бог бил такъв, друг път - друг. Това са схващания на различни автори. От това, което е казал апостол Павел, той е изнасилил някои Божествени мисли. Та и всички вие изнасилвате Божието. Казвате: "Апостол Павел казал така"; "На апостол Павел му говорил някой дух, на този дух говорил друг, по-висш дух, на втория говорил друг, още по-висш дух." Знаете ли през колко среди е минала тази мисъл, докато дойде при нас? За да разберете тази мисъл, тъй както е предадена, трябва да я хванете от този първи дух. Не че Павел не е знаел тези неща. Не, той е преживял много работи и като му ударили 7 по 77, започнал да пише много хубаво и казал: "Братя, със страдания ще влезем в Царството Божие." Мнозина от вас казвате: "С Любов ще влезем в Царството Божие." Като ви ударят 7 по 77, казвате: "Със страдания се влиза в Царството Божие." Казвате: "Апостол Павел бил много глупав." Не, много умен е бил той.

И тъй, за да добием здраве, първото нещо е да дойдем до основния закон, който Бог е вложил във физическия свят, защото и физическият свят си има добрата страна. Материята в първоначалното си състояние е била от Божествената субстанция, но след като се отделила, тя вече днес не е такава, каквато е била тогава. То ние ще се върнем към този именно

физически свят, който е бил чист, кристален, и в това тяло няма да има вече излишъци, няма да мирише, в него смъртта и животът постоянно ще се уравновесяват, ще има постоянни промени. Затова трябва да си създадем чисто тяло, в което Духът да живее. Затова апостол Павел казва: "Ако това тяло се разруши, имаме дом, който сега градим и в който бъдещото тяло ще влезе да живее." То ще бъде по-добро от това, което сега имаме.

Искам да остане в ума ви четвъртият метод: да останете слепи за добродетелите и за грешките на хората, а очите ви да се отворят за вас, да познавате и добрите, и лошите си страни, да не се корите и хвалите, но да знаете защо сте такива. И тъй, Христос иска трояко да ни спаси - физически, духовно и Божествено, и тогава ще дойде възкресението. И аз турям - ставането е в свръзка с физическия свят, оживяването - в свръзка с духовния, а възкресението - с Божествения. Не можем да оживеем, ако нямаме физическо здраве; не можем да добием духовен живот, ако не сме добили физическия живот, защото физическият живот е основа на духовния, а духовният е основа на Божествения.Та да не казвате: "Искам да се освободя от този физически живот." Вие ще имате всичкото уважение към този физически живот дотолкова, доколкото Бог му е дал цена. На него ще се насади духовният, а на духовния - божественият. Не искам да казвате, че този дух тъй казал, онзи дух тъй казал. Права философия е, когато човек има здраво тяло, здрав мозък, здрави дробове и здрав стомах. Според състоянието на тези три уда се определя вашият физически живот. И духовният живот се определя от органите на вашия мозък. Когато гърдите са здрави, човек има здраво сърце; когато мозъкът е здрав, човек има здрав ум, или тогава умът може да се прояви правилно; когато дробовете са здрави, чувствата се проявяват правилно; и когато стомахът е здрав, волята може да се прояви правилно, но не че стомахът създава волята. Затова ние сме излезли днес на Витоша, на този Божествен въздух. Видите ли тази земя? Този дъждец, тези облаци, на вид неприятни работи, но за да бъдем в тази обстановка, трябва да умеем да изтълкуваме тези неща в природата. Чрез тези капчици, капнали върху главите ни, да приемем Божието благословение. Всяка капчица е донесла хиляди богатства. В тази школа се изисква учениците да образуват една благоприятна атмосфера. А сега у всинца ви има едно лошо желание. Да ви кажа в какво седи то. Дадат ви една ябълка, изяждате я, остане още една, вие искате и нея, да се осигурите за утре. Останалите ябълки развалят стомаха ви. Освен това вие вземате, но не давате. Всички, които ме заобикалят, мязате на пиявици. Вие само черпите и пълните вашите торби. Тогава какво правя? - Пращам някои духове да ви оберат. Казвам им: Идете да ги оберете, торбите им са пълни. Аз нарочно ги пращам, за да ви оберат. Защо?- Защото не ви трябва това в торбите. Затова и Господ

праща лошите духове. Те са като стражари, казват: "Дай сам това."После кимвате: "Благодарение, че не ни набиха." Казвам ви как чувствувам вашето състояние. Някой път, като сте около мен, усещам такъв гнет, като че ли хиляди тръне ме бодат. Безкористно посещение подразбирам това, че като дойде някой човек наоколо ти, да усещаш едно благоразположение, като че ли този човек носи нещо. Понеже всеки от вас иска да смуче, затова не можете да се търпите понякога. Това не е право. Смукане не се позволява. Затова настъпва и демагнетизирване, няма хармония. Тези неща стават несъзнателно у вас. Ето защо в християнството се препоръчва безкористието. Защото, като се качи човек на по-високо стъпало в дейността на живота, изискват се по-добри условия. Енергията от стомаха трябва да се препраща нагоре.

Ще ви приведа един анекдот, случил се в София. В едно събрание някой си добър оратор държал реч. Имало много публика, та хората били сгъстени. Един едър, възрастен господин се въодушевил от речта, започнал да маха нагоре-надолу с ръце, да ръкопляска. Под него имало едно дребно човече, което той не забелязал, а едва след като чува някакво викане: "Шапката ми смачкахте!" - разбрал, че под него имало човек. Та и ние някой път се въодушевим, но този, който е под нас, страда. Като се въодушевиш, опасно е между хората да вдигаш и слагаш ръцете си, защото, ако си някой великан, ще пострадат тези, които са около тебе. Извън хората може да се въодушевяваш. Тези великани са хора със силна воля и ако си между тях, като се въодушевят, може да ти направят пакост, без да искат. Остава нещо неясно, нали? Неясността стои там, че хората не могат да видят връзката между физическия и духовния, между духовния и Божествения светове. Казваме, че физическият живот не ни трябва. Не, физическият и Божественият живот са двата полюса.

Забележете, сегашните хора било в Европа, или Америка, навсякъде, като видят някой здрав, красив човек, не могат да го търпят, почват да му завиждат. Проповедниците в Америка проповядват, че хората не трябва да бъдат здрави, а малко сухички, с хлътнали очи. Така са схващали светиите, че и той трябва да бъде мършав на лице, с хлътнали очи. Това е едно патологическо схващане за светията. Той ако е светия, лицето му трябва да е светло, без да е мършаво.

Сега ние всички да се заемем да изправим погрешките си, които са внасяни в нашия организъм от миналото ни. Това, което сега преживяваме, не се дължи на сегашния ни живот, то се дължи на миналите ни съществувания, а сегашният живот се определя от миналите ни съществувания, затова трябва да бъдем искрени. Някой казва: "Кажи ни погрешките." Първо трябва да си поправим стомаха, после белите дробове

и най-после мозъка. Няма друга по-добра система, по-добър начин за възпитание от тези три. На някого казват. "Ти си честолюбив." - "Защо?" - "Защото обичаш славата." На другиго казват: "Ти обичаш да полъгваш." Трябва да разберем причините, корените на тези недостатъци. Има много наши недостатъци, които произтичат от стомаха. Много наши недостатъци произтичат от белите дробове и много произтичат от мозъка. Не можем да изкореним нашите погрешки, ако не знаем где се корени злото. Например, ако ви препоръчам да развиете чувствата си, ще ви кажа тъй: "Разширете носа си, дишайте дълбоко!" С разширението на носа си разширявате чувствата си, със сплескване на носа сплесквате и чувствата си. С разширение на дробовете разширявате и чувствата си. Казвам: Разширете дробовете си, разширете носа си. - "Не, аз ще се моля" -казвате. Който дълбоко диша, той хубаво се моли; който плитко диша, и плитко се моли. Има йоги, които дишат дълбоко, задържат въздуха до 20 минути. Който се моли плитко, неговата молитва е една педя над главата му. Дълбоко дишане трябва, от 5-10 до 20 минути ще задържаш дишането си и тогава ще концентрираш мисълта си към Бога. Така ще има добра молитва. Забележете кога не се молите добре - когато сте раздразнени. Щом сте съсредоточени, и молитвата е добра, и дълбоко дишате. Ще ви определя в какво седи молитвата. Молитвата е сила, която трансформира. Някой път те обиди някой, ти не можеш да се сдържиш в себе си и казваш: "Аз ще му претърпя сега, но един ден ще докарам работата така, че ще се разбере." Такъв човек не може да има дълбока молитва, която Господ да слуша. Щом те обидят, веднага трябва да се поляризираш и да изхвърлиш навън тази отрова, може да остане една малка частица от отровата, но по-голямата част да я изхвърлиш. Ако си оставил по-голямата част от отровата в себе си, значи голям недъг имаш в астралния свят, затова не можеш да простиш.

За в бъдеще ще се образува голяма школа, в която ще се държат изпити, ще се изработват предмети, както жените изработват разни предмети, както мъжете шият обуща, рисуват картини и т.н. Тогава ще кажем дали имаме един верен метод в работата или не. Колцина от вас, подложени на изпит, биха го издържали. Например връщате се от една проповед, въодушевени сте, но всички вкъщи се нахвърлят отгоре ви. Ако ти запазиш мира, радостта си, това показва, че си разбрал Божественото и си схванал, че това са временни изпитания. Някой от вас разказва: "Аз като излязох от беседата, имах много хубаво разположение, но една сестра ме разтревожи, изгубих хубавото си разположение." Другата отговаря: "Че и аз така." Това е пиявица, която се среща навсякъде. Та при Божествения живот се изисква да разбирате законите на физическия свят, за да може да издържите страданията. По някой път, като стоя, и аз се опитвам да издържам. Например често съм забелязал, таман има ефект нещо, някои

от вас се скарат и всичко се разбърква. Тогава сядам аз да туря всичко в ред и порядък. Взел съм четките, боите - рисувам, поправям развaленото. Вие отново се скарате, разхвърляте ми четките, боите, всичко става миш-маш. Смешно е моето положение. Не ми остава друго, освен да взема бастун и да ви разгоня. Казвам си: Заминаха пак, чакай да видя мога ли да туря всичко в ред, мога ли да забравя всичко това? Това е наука. То е за всинца ви, не само за мене. Тези препятствия навсякъде ще ги срещате. Човек трябва да мине през тези изпити. Господ ще го постави пред тях и той трябва да ги издържи. Там привилегии няма, само ще учите. Търпение сами ще добиете, знания сами ще добиете, всичко сами ще учите. Не учите ли, то ще ви бъде изкушение.

Всички противоречиви стихове, които четохме, обясняват следното: да приведем всички противоречия в живота в хармония, и когато ги приведем, ще имаме една по-друга опитност в живота, по-друго съзнание ще дойде. Бих ви препоръчал следното: да бъдете слепи и глухи за погрешките и добрините на хората и нито да се хвалите, нито да се укорявате. Забелязал съм, вземате някого, когото обичате, хвалите го, а утре обаче работата се изменя, започвате да го корите. Това вършат жените в Сливен. Когато някой мъж върви по волята им, те казват, че чрез него говори Духът, че те го виждат с великолепни дрехи с корона и венец на глава, като него няма друг. Но почне ли той да не върви по техния път, да не върви по волята им, започват да казват, че не е вече в такива хубави дрехи облечен, че му взели короната, венеца. И той казва: "За да бъда като по-напред, трябва да вървя по пътя им " Това е изнудване на нашите религиозни убеждения.

За да вървите по един правилен път, трябва да бъдете слепи за доброто и погрешките на другите. Който иска да знае моето мнение за него, аз нищо няма да му кажа, а ако ми иска 1000 лева, ще му дам. Ако му кажа, че е честен, добър човек и не му дам 1000-та лева, които ми иска, где остава последователността между думите и делата? Като му дам пари, то с това аз го похвалявам и му казвам: В моето лице ти имаш всичкото доверие. Та не трябва да се хвалим, а на дела да се вижда всичко.

От тази беседа да остане в ума ви следното, слепи и глухи да бъдете за грешките и добрините на другите, колкото ви е възможно повече. Искам 75% да бъдете слепи и глухи, а 25% да прогледвате. Искам да бъдете днес бодри и весели!

Сега ще направим обед, а след това гимнастика.

(След обед се изкачихме високо по Витоша. Всички се чувствувахме много

добре. Там горе, на високите витошки баири, правихме гимнастика.

И след това бодри, весели, доволни тръгнахме си назад за София.)

9 юни 1921 г., четвъртък, Спасов ден, Витоша

----

*куркой - пуяк

* Христосовият - срв. старобългарското Хрьстосов

* истинското представление - истинската представа

1921_06_12 Двете жени
Издателска къща „Жануа-98“, 2002

ДВѢТѢ ЖЕНИ

„Двѣ жени ще наедно да мелятъ, едната ще бѫде взета, а другата ще се остави.“ (Лука, гл. 17, ст.35)

„Двѣ жени ще наедно да мелятъ“ – значи на мелницата ще бѫдатъ. „Едната ще се вземе, а другата ще се остави.“ Това сѫ иносказателни изречения, т.е. висшиятъ животъ, Божествениятъ животъ може да се разбере, само чрѣзъ символи. Той е абсолютно недостѫпенъ да са опише, да се поясни съ думи. Азъ съмъ ви казалъ и другъ пѫть, че единственото, реалното на този свѣтъ е животътъ, т.е. съзнателниятъ животъ, животъ, въ който има мисъль, животъ, който е придруженъ съ чувства, животъ, въ който има благородни подвизи. Земята е пълна съ разни видове отъ живота: вълкътъ има свой животъ, рибитѣ, буболечкитѣ, птицитѣ, пеперудитѣ си иматъ свой животъ, растенията си иматъ свой животъ и т.н., всички си иматъ свой животъ, всички иматъ желание да запазятъ този животъ.

Но интересно е, когато започнешъ да говоришъ на съврѣменнитѣ хора за Божественъ животъ, тѣ мислятъ, че въ този Божественъ животъ нѣма никакво съдържание, никакъвъ смисълъ. И всѣкога казватъ тъй: „Е, азъ нѣма да живѣя калугерски животъ?“ И тѣ мислятъ, че калугерскиятъ животъ е Божественъ. Ни най-малко! Калугерскиятъ животъ, това е най-долниятъ животъ. Ако нашитѣ калугери ще ни служатъ да прѣдставятъ Божествения животъ, това е едно посмѣшище. И често ние казваме: „Нѣма да живѣя калугерски животъ, ще поживѣя малко, както живѣятъ хората въ свѣта.“ Е, какъ живѣятъ хората въ свѣта? Сега нѣма да ви описвамъ, вие знаете какъ живѣятъ хората въ свѣта, пъкъ и вие какъ живѣете знаете. Нѣма защо да ви разправямъ това, а ще бѫда като онзи гръцки попъ, който питалъ слушателитѣ си: „Знаете ли какво ще ви говоря?“ – „Знаемъ.“ – „Като знаете, нѣма какво да ви говоря.“ – „А, не знаемъ.“ – „Като не знаете, нѣма какво да ви говоря.“ Това е едно извъртване на истината. Въ нѣкои отношения този свещеникъ е билъ правъ. Когато единъ човѣкъ е неспособенъ да разбере истината, нѣма какво да му се разправя, а ако знае, разбира тази истина, нѣма какво да се спираме да му я прѣдаваме.

Казва Христосъ: „Двѣ жени ще наедно да мелятъ, едната ще бѫде взета, а другата ще се остави.“ Въ онзи день. Кога? – Когато дойде Синъ Человѣчески. Е, ако имате двѣ дъщери и дойде онзи красивия момъкъ като

женихъ и посѣти дома ви, коя взима? – Най-хубавата, най-стройната, най-здравата, а не хилавата. Но и двѣтѣ мелятъ на майка си, какъ не, цѣлъ день мелятъ съ устата си това-онова. Устата дъвче, а стомахътъ мели. Христосъ казва: „Онѣзи здрави жени, на които мелятъ стомаситѣ, едната отъ тѣхъ се взима, а другата се оставя.“ Защо се взима едната? – Защото е пригодна, харесва я този момъкъ. Сега религиознитѣ хора питатъ: „Защо да се харесa едната, а другата да се остави?“ Казвамъ: Едната е недоразвита, а другата е развита, сгодяватъ я, оженватъ я и си заминава отъ майчиния си домъ. Съ това се пояснява една велика истина, че човѣкъ едноврѣменно има два живота въ себе си – двѣтѣ жени. Жената е емблемъ, символъ и на материалното и на духовното, на Божественото едноврѣменно. Значи, единиятъ Божествениятъ животъ минава отъ едно състояние въ друго, а другиятъ животъ си остава въ сѫщото състояние. Въ математиката, като умножите едно число съ единица, то не се измѣня. Единицата нито го намалява, нито го увеличава. Слѣдователно, Божествениятъ принципъ нито намалява нѣщата, нито ги увеличава. Той ги прѣдставя такива, каквито сѫ си. И тъй, като умножите 2 × 1 = 2; като умножите 3 × 1 = 3, обаче, като умножите 2 × 2 = 4. Значи, като умножите тѣзи двѣ жени по 2, ще се образуватъ 4. Защо се образуватъ 4? Това е единственото число, което и като се умножи на 2 и като се събере съ 2, получава се едно и сѫщо число – четири: 2 × 2 = 4 и 2 + 2 = 4. Затова българитѣ, като искатъ да кажатъ за нѣщо, че е необоримъ фактъ, казватъ: „Това е 2 и 2 равно на четири.“ Тъй че и да умножишъ 2 × 2 и да съберешъ 2 и 2, ще получишъ все четири.

Сега ние, съврѣменнитѣ хора, се намираме на земята. Всички вие, които ме слушате, както и азъ, си имаме задачи, имаме свои индивидуални, обществени, народни, общочовешки разбирания. Имаме свои вѫтрѣшни разбирания и то всѣки спорeдъ степеньта на своето развитие, тъй разбира. Сега старитѣ, като живѣятъ духовенъ животъ, казватъ на младитѣ: „На васъ не ви трѣбва духовенъ животъ, не ви трѣбва религия. Като остарѣете като насъ, тогава може да станете набожни.“ И чудно е, че хората проповѣдватъ набоженъ животъ на онѣзи хилави хора, които остарѣватъ. Че и на Господа не Му трѣбватъ хилави хора! Ако на младини похарчишъ живота си за едно-друго, а като остарѣешъ, отивашъ при Бога и казвашъ: „Господи, ида да посветя живота си на Тебе“, Той те пита: „Че какво имашъ?“ Никаква философия нѣма тука!

Религията е за млади, умни, а не за стари хора. На старитѣ никаква религия не трѣбва, само гробища имъ трѣбватъ, а на младитѣ религия трѣбва, но не тази религия, която хората разбиратъ и казватъ, че религията оглупѣвала. Това е криво схващане. Думата „религия“, тъй както хората я схващатъ, дѣйствително ги оглупѣва. Духовниятъ животъ, религията, правилно разбрани, обогатяватъ хората. Правили сѫ ми слѣдното

възражение, като казватъ: „Намъ религия не ни трѣбва.“ Тогава най-щастливи сѫ животнитѣ, тѣ сѫ безъ религия. Ако религията подразбира една духовна култура, то животнитѣ, като нѣматъ свещеници, нито епатрахили, филони, корони трѣбва да сѫ и най-щастливи. Но фактъ е, че не е така. Именно, ако тѣ бѣха свободни, не щѣха да ни служатъ, а щѣха тѣ да бѫдатъ господари.

Сега отъ тѣзи двѣ жени едната се взима, а другата се оставя. Която се взима, тя върши работа. Онова, което се оставя, което е излишъкъ въ васъ, то е негодно, то е за въ бѫдеще. То е единствениятъ животъ у васъ, който може да положите сега, за да разберете вѫтрѣшния смисълъ. Вѫтрѣшниятъ смисълъ на живота носи разбиране на онѣзи приятни чувства, които изпитваме всѣки день. Приятното чувство, това не е животътъ и неприятното чувство и то не е признакъ отъ лишение на животъ, защото въ живота има много халюцинации. На сънь васъ ви бѣсятъ, гонятъ, голѣма тревога, събудите се послѣ, казвате: „Слава Богу, това било сънь.“ Слѣдователно въ съня си се смущавате за нѣща, които нѣматъ никаква реалность. Питамъ: Колко отъ тѣзи ваши смущения сѫ реални? Реални нѣща сѫ само тѣзи, което не се измѣнятъ. Ако едно страдание остави у васъ дълбоко впечатление и го помните и слѣдъ като умрете, това е реално страдание; но ако слѣдъ като се събудите, забравите вашето страдание, ние казваме, че това е едно въображение, въ него нѣма нищо реално.

Сега ние трѣбва да разберемъ духовния религиозния животъ отъ гледището на сегашния нашъ животъ, не на нашия миналъ животъ, нито на нашия бѫдещъ животъ, а отъ гледището на сегашния, реалния, който ние имаме, И религията въ това грѣши, като казва, че за въ бѫдеще ние ще живѣемъ такъвъ духовенъ животъ. Бѫдещето разбира само условията, които за въ бѫдеще ще се дадатъ. Като говоримъ за минало, пакъ подразбираме условия, а животътъ се изразява реално въ настоящето. Слѣдователно, трѣбва да гледаме какви ще бѫдатъ нашитѣ убѣждения, нашитѣ вѣрвания. Свободни ли сме отъ нашитѣ вѣрвания.

Ние четемъ извѣстна книга, заразяваме се отъ нѣкои идеи, заразяваме се отъ извѣстни прѣдания на миналото. Нѣкой казва: „Азъ вѣрвамъ.“ Да, но това вѣрване не е твое, ти си челъ нѣщо и си го възприелъ. Нѣкои ясновидци казватъ, че ходили горѣ, видѣли това-онова и ти му вѣрвашъ. Той може да е видѣлъ, но ти видѣлъ ли си? Слѣдователно, ти ще снемешъ 25% отъ това, което той е видѣлъ, 25% отъ това, което той вѣрва и само 25% ще остане вѣрно. Никога не взимайте 100%.

Е, добрѣ, ако нѣкой ясновидецъ е слѣзълъ въ долния свѣтъ и ви разказва за

това, което тамъ видѣлъ, прѣзъ извѣстно врѣме, това тъкмо тъй ли е? Кой е долниятъ свѣтъ? Въ центъра на земята има да живѣятъ други хора, които иматъ култура като вашата. Това е едно прѣдание, азъ не говоря като онзи, който е слѣзълъ, тъй говори прѣданието, а именно, че въ земята вѫтрѣ, приблизително на около 2000 метра отъ тукъ, живѣятъ тѣзи хора. Ще кажете: „Много близо сѫ тѣ.“ Не, малко по-далечъ сѫ. Като увеличимъ всѣки метъръ на 1000 метра, значи на 2000 километра отъ тукъ, подъ земята отдолу започва друга една култура. Сега ако нѣкой ясновидецъ отъ тази култура дойде на земята зимно врѣме отъ сѣверния полюсъ и се върне какъ ще опише нашия свѣтъ? Ще разкаже, че на земята има вѣчни снѣгове, бури, виелици, хората не се виждатъ отъ снѣгъ. Тогава хората отъ подземния животъ сѫ описали надземния животъ така, че сѫ виждали хората покрити съ снѣгъ. Обаче, слѣдъ 5–6 мѣсеца другъ ясновидецъ отъ подземния животъ излиза на земята и казва: „Този свѣтъ е отличенъ тамъ има птички, цвѣтя, дървета, нѣма снѣгъ.“ Двамата ясновидци започватъ да спорятъ: единиятъ казва, че видѣлъ снѣгъ, другиятъ – не видѣлъ. И двамата прави ли сѫ? Да, но тѣ сѫ разгледали свѣта въ двѣ различни обстановки.

Слѣдователно, когато нѣкой се качи въ ангелския свѣтъ и тамъ ще види промѣни и тамъ има снѣгъ. Ще кажете: „Отъ снѣгъ бѣгаме, а и тамъ има снѣгъ.“ Символъ е това. Снѣгъ има тамъ и хубави цвѣтя има. Ако при сегашнитѣ ви условия, при сегашното ваше развитие, биха ви поставили въ този духовенъ животъ, вие щѣхте да бѫдете най-нещастни хора въ свѣта. Не си правете илюзии, че ще бѫдете щастливи въ този свѣтъ.

Ще обусловя това. Има извѣстни риби, които живѣятъ на дъното на морето подъ силно налѣгане; ако ги извадимъ на повърхността на водата, дѣто налѣгането е по-слабо, тѣ ще се пръснатъ, ще се разруши тѣхната форма. Питамъ: Какво ще се ползува тази красива риба, ако я изнесете въ този хубавъ свѣтъ, щомъ тя ще умре? Слѣдователно, нѣкои се готвятъ за духовния свѣтъ, казватъ, че като отидатъ тамъ, добрѣ ще имъ е. Не, това е лъжливо учение. Ти трѣбва да се приготвишъ за този свѣтъ, да изучавашъ формитѣ му, да ги използувашъ. Ако влѣзешъ неподготвенъ въ този свѣтъ, ще бѫдешъ нещастенъ.

И онѣзи, които се готвятъ за религиозенъ животъ трѣбва да изучаватъ законитѣ на религията. И религията има свои закони. Въ този свѣтъ има много деликатни чувства. Ако си прѣдставите една религиозна мома, която има най-хубави чувства къмъ нѣкой свѣтски момъкъ и прѣживѣете нейнитѣ чувства, то страданията ще бѫдатъ 10 пъти по-тежки отколкото тѣзи на момъка, защото религиознитѣ чувства сѫ съ много вибрации. Вие не разбирате закона. Дѣто се увеличава радостьта, увеличава се скръбьта и обратно – дѣто се увеличава скръбьта, увеличава се и радостьта. Дѣто се

увеличава богатството, тамъ се увеличава и сиромашията и обратно: дѣто се увеличава сиромашията, увеличава се и богатството.

Сѫщиятъ законъ е и по отношение къмъ чувствата и ума. Ако вашитѣ чувства не се увеличаватъ, не може да се увеличи и вашиятъ умъ; ако вашиятъ умъ не се увеличи не могатъ да се увеличатъ и вашитѣ чувства. Ако не стане извѣстна промѣна въ вашето сърце, не може да стане съотвѣтна промѣна и въ умствения свѣтъ. Нѣкой пѫть сърцето функционира въ миньорна гама, а умътъ въ мажорна, а нѣкога обратно – умътъ въ миньорна, а сърцето – въ мажорна гама. И сега, всички религиозни хора функциониратъ все въ миньорна гама. Всички религиозни хора гледатъ на свѣта много мрачкаво. Защо? – Защото нѣкои отъ тѣзи религиозни хора изгубили жена си, други изгубили имането си, кѫщата си и казватъ: „Лошъ е свѣтътъ." За тѣхъ е вѣрно, тѣхниятъ животъ не е въ хармония, обаче ако вземемъ тѣхната опитность, ще попаднемъ въ една крайность. Други общества казватъ, че животътъ е отличенъ. То е друга крайность. Азъ не наричамъ този животъ много щастливъ, но не и много нещастенъ. Питамъ: Ако този възлюбенъ дойде да вземе дъщеря ви, вие ще се радвате ли? Ако той дойде да живѣе при васъ, да се умножите, ще се радвате, но той оставя хилавата дъщеря, а взима другата. Майката казва: „Отиде си наша Марийка, а остана тази нескопосаната." Тя това казва на себе си, а кога дойдатъ да искатъ и нея, тя казва, че е много скопосана. Нѣкои майки иматъ тази психология – да хвалятъ дъщеритѣ си, а нѣкои – обратно, корятъ ги. Нѣкой пѫть, като дойде момъкътъ да иска момата, майката я кори. Нѣкога това е много хубаво, подигатъ се акциитѣ на момата предъ момъка. Той казва: „Майка ти не те харесва, но азъ те харесвамъ." А нѣкога, като хвалятъ момата, работата е изгубена. Това сѫ политически съображения, въ които има договорни страни, да се спечели нѣщо, защото вие въ свѣта всичко вършите съ смѣтка и при Бога като отивате, пакъ имате смѣтка. Ако отивате на училище да се учите, смѣтка имате; ако отивате при Бога, смѣтка имате; ако изучавате окултната наука, пакъ смѣтка имате.

Нѣкой казва: „Азъ съмъ много честенъ, справедливъ човѣкъ." Казвамъ: „Кажи си истината – смѣтка имашъ." „Азъ съмъ, казва, много набоженъ човѣкъ." Какво трѣбва да се разбере подъ думата „набожность"? Свѣтътъ страда все отъ набожни хора. Въ свѣта има едно криво разбиране на тази набожность. Набоженъ човѣкъ наричамъ този, който има качествата, свойствата на Бога, има и Неговия умъ, Неговата душа и сърце, а онзи, който е само сѣнка на Бога, който прѣдставлява само силата Божия въ себе си, той не е набоженъ човѣкъ, той е човѣкъ на силата.

Христосъ обръща внимание на своитѣ слушатели и казва: „Помнете

Лотовата жена.“ Защо тя остана? – Защото се обърна пакъ да гледа къмъ Содомъ и Гоморъ. На друго мѣсто Христосъ казва: „Който е хваналъ ралото и се обръща назадъ, той не е за мене достоенъ.“ Младитѣ казватъ тъй: „Не е врѣме да започнемъ религиозенъ животъ.“ Казвамъ: Вие сте като хилавата мома, ще останете въ къщи, не сте за новата култура, за въ бѫдеще сте. И тогава казвамъ: Онова сѣме, което се посѣе на нивата, има условия да се размножава, а онова, което остава въ хамбара, то се продава и прѣзъ камъкъ се прѣкарва. Който се взима, отива на нивата и се посѣва, тамъ има растене, а който остава, той влиза подъ хлебела и въ него нѣма растене. Слѣдователно, когато нѣкои кажатъ: „Ние да не сме отъ тѣзи, които да ни взематъ.“ Казвамъ: „Тогава ще останете подъ хлебела.“ Не си правете никакви изключения, въ природата нѣма никакви изключения. Или на нивата или подъ хлебела! Или на Бога или на Мамона! Подъ „Богъ“ разбирамъ възвишеното благородното въ свѣта. Не е името, съ което може да се кръщаваме. Това е онзи животъ, съ който може да живѣемъ и да го опитваме.

Религията е наука, която може да постави духовната наука на чисто наученъ опитъ. За да може да извършите този опитъ, трѣбва да имате много голѣмо хладнокръвие. Трѣбва да имате хладнокръвието на англичанина, за който ще ви разкажа слѣдното съ единъ руски князъ. Срѣщнали се въ една улица съ своитѣ малки [кабриолети], но се спиратъ, не могли да се разминатъ. Руснакътъ изважда вѣстникъ „Таймс“ и започва да го чете. Англичанинътъ изпраща слугата си при руснака и той му казва: „Господине, слѣдъ като прочетете вѣстника, дайте да го занеса на господаря си и той да го прочете.“ Тѣзи двама души не се безпокоятъ, че се забатачили, разрѣшаватъ сериозни въпроси. Е, слѣдъ като се срѣщнете вие съ единъ дукъ и единъ князъ, ще почнете да охкате, да плачете. Но да срѣщнете единъ дукъ, това е една привилегия. Той ще иска вашия вѣстникъ. Такова хладнокръвие трѣбва да имате, когато изучавате окултнитѣ науки. Това не е наука за болни хора, за нервни, за ексцентрични, това е наука за хора съ здрави умове и сърца, за хора, които иматъ търпѣние да прочетатъ вѣстникъ „Таймсъ“. А знаете ли колко е голѣмъ този вѣстникъ? – Шестнадесетъ страници. Ще ви се отнеме половинъ день врѣме, докато го прочетете съ всички подробности.

Сега ние сме на земята въ една такава задрѣстена улица. Питамъ: На кѫдѣ ще отидете сега отъ тукъ? Всички сте дошли до едно мѣсто – мѫже и жени, събрали сте се тамъ и казватъ: „Нѣма какво да се прави.“ Оженили се, разговарятъ се, биятъ се, четатъ всѣки день в.„Таймсъ“. Единъ день мѫжътъ чете „Таймсъ“, жената казва: „Дай го на мене послѣ.“ Мѫжътъ казва: „Ето какво пише Таймсъ.“ Жената казва: „Не си довидѣлъ добрѣ, има нѣщо пропуснато.“ И по нѣкой пѫть спорятъ, кой е прочелъ вѣстника

право. Но това произтича отъ кривото разбиране, кой животъ прѣобладава вѫтрѣ въ насъ. Ако въ насъ, въ нашия духъ прѣобладава онзи животъ на жената, която се взима, ние сме кандидати за новата култура, която иде или тъй казано, ние сме кандидати за Царството Божие.

И Христосъ е казалъ: „Азъ съмъ пѫтьтъ, истината и животътъ.“ И на гръцки думата „зои“, отдѣто е произлѣзла думата „жена“, „живе“ на санскритски означава животъ. Слѣдователно, жената е единъ обектъ да я изучава мѫжа. Тя е прѣдметно обучение за него. Затова се казва: „Тя е кость отъ плътьта му.“ Значи, жената – животътъ вѫтрѣ у насъ трѣбва да го изучаваме, да го използуваме, защото сѫщиятъ този животъ тече вѫтрѣ въ насъ. Не мислете, че жената има единъ животъ, а мѫжътъ – другъ. Поставете мѫжа при сѫщитѣ условия, при които се намира жената и той ще прояви сѫщия животъ. Жената като се намѣри въ мѫчнотия, поплаква си, разтѫжава се, а мѫжътъ гледа малко саркастично и казва: „Женско сърце!“ А утрѣ, като го набиятъ на бойното поле, видишъ и неговитѣ сълзи текатъ.

Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да заеме всички условия на живота, а тѣзи условия сѫ безбройни и ние трѣбва да ги разбираме. Не трѣбва да разбираме само доброто настроение, което имаме. Доброто настроение, което имате, то още не е ваше. Животътъ, който баща ви е далъ, не е вашъ животъ; животътъ, който майка ви е дала, не е вашъ животъ. Вие трѣбва да имате въ съзнанието си нѣщо пробудено, да знаете, че сте спечелили нѣщо. Питамъ тѣзи, които сѫ живѣли 30–40–50 години, какво сѫществено нѣщо сте научили? Жената казва: „Дошла съмъ тукъ на земята мома, трѣбва да се ожена.“ Женитбата е сѫществено нѣщо, но женене, съчетание не може да стане на земята. Тукъ се прави само предговоръ на жененето, а женене става въ духовния свѣтъ. Като ви говоря за женене, вие казвате: „Знаемъ го жененето, дѣца трѣбва да се раждатъ.“ Въ духовния свѣтъ е обратно, тамъ женитѣ раждатъ безъ страдания, а на земята раждатъ съ страдания. Слѣдователно, небесниятъ животъ се състои въ това, да раждашъ безъ мѫки. Тамъ и мѫже и жени раждатъ, но това раждане не е като това на земята. Голѣма разлика има. Ако отидете въ низшия животъ, какъ става тамъ раждането? Раздѣлятъ се, прѣкълцватъ се клѣткитѣ на двѣ части, получениtѣ на още двѣ, тѣ още на двѣ и това наричаме размножение.

Слѣдователно, ако се съберете съ едно сѫщество, което се ражда чрѣзъ дѣление на клѣткитѣ, а вие се раждате по особенъ начинъ, ще ги питате: „Какъ се раждате?“ – „Е, чрѣзъ прѣклъцване.“ – „Ами какъ така!?“

И тъй, ако влѣзете въ духовния животъ и искате да раждате по този начинъ, който вие знаете, ще ви изпѫдятъ навънъ и за 10 000 години нѣма

да ви пуснатъ тамъ. Съ самата мисъль ще оскверните небето. Ако проектирате тази мисъль въ духовния свѣтъ, какъ ражда жената, какъ зачева, вие ще опетните небето и нѣма да ви пуснатъ тамъ за 10 000 години. Слѣдователно, нашиятъ животъ на земята е едно посмѣшище, въ него нѣма онова възвишено, благородно чувство, да влѣземъ въ положението на жената, когато ражда, а казваме: „Тя е крава, нека се тели, тя е овца, нека ражда агънца.“ А като се родятъ агненцата, казвате: „Ние знаемъ какво да правимъ съ тѣзи агненца.“ Това е схващане на вълка. Въ древностьта между овцитѣ и вълцитѣ е имало култура, тѣ заедно сѫ трѣва пасли и братски разговаряли. Обаче единъ день дошълъ учитель на вълцитѣ и казалъ: „Не само съ трѣва ще бѫдатъ живи вълцитѣ, но и съ всѣко месце отъ овцитѣ.“ Рекламирали новото учение на този учитель и започнали съ овци да се хранятъ. И отъ тогава кръвьта на овцитѣ се продала.

Сега дойде при васъ нѣкой учитель и казва: „И съ месце може да се живѣе.“ Азъ вземамъ това като символъ. Братството и приятелството между овцитѣ и вълцитѣ изчезнало като се произнесълъ тѣхниятъ учитель, че не само съ трѣва може да се живѣе, но и съ месце. Отъ тогава вълкътъ яде месо, но и трѣва пасе отъ врѣме на врѣме, когато нѣма месо.

Сега умоветѣ на насъ съврѣменнитѣ хора сѫ тъй изопачени, както умътъ на вълка. Попитайте най-правовѣрния човѣкъ – въ какво седи правотата на Христовото учение, той ще ви каже, че Христосъ е дошълъ да спаси свѣта. Другъ ще ви каже, че Христосъ е дошълъ да научи хората да се любятъ. Е, дѣ е онзи опитъ на земята, дѣ е това училище, дѣто учението на Христа се прилага въ неговата пълнота. Влѣзте въ кѫщата на най-правовѣрния християнинъ, той ще ви погледне, ще заключи кѫщата си, ще заключи касата си, яденето си. Той ще ви гощава, но всичкитѣ му каси сѫ затворени. Ако му поискате 2–3000 лева, ще ви каже: „Ти прѣкали, гледай отъ другаде да поискашъ.“ А това е учението на свѣта. Споредъ учението на свѣта, всѣки трѣбва да работи; споредъ учението на свѣта, слабиятъ трѣбва да работи за силния, споредъ учението на свѣта, силниятъ трѣбва да се ползува отъ месцето на слабия; споредъ учението на свѣта, вашата дъщеря трѣбва да стане наложница на силния. Това е учението на свѣта и него наричатъ християнско културно учение. Това азъ наричамъ едно паталогическо учение, неразбиране на онзи великъ Божественъ законъ, който работи сега вѫтрѣ у насъ.

Ще ви приведа единъ примѣръ, който се случилъ къмъ края на сребърния периодъ на човѣшкия животъ въ врѣмето на алмаритѣ. Последѣнъ царь въ това врѣме билъ Алмаръ. Този царь прокаралъ единъ законъ, споредъ който, когато нѣкой забогатѣе, той взималъ излишъка отъ богатството му и го давалъ въ заемъ на бѣднитѣ, на който не достигали срѣдствата. Когато

идвали при този царь двама души да се сѫдятъ, той постѫпвалъ така: този, който извършилъ прѣстѫплението, той го осѫждалъ, но прѣди всичко го повиквалъ въ кѫщи да го угости, а послѣ го изпращалъ въ затвора. Затворътъ билъ постланъ съ хубави килими, добра обстановка, и всички затворници живѣли като нѣкои дукове. Като идвалъ нѣкой праведенъ при него, той го оправдавалъ, но като си излизалъ, заповѣдвалъ да му ударятъ по нѣколко тояги и да му се дадатъ нѣколко градини и ниви, да ги обработва и да сѣе. И тъй, затворитѣ на този царь били пълни все съ такива дукове. Царятъ имъ доставялъ всички удоволствия, но ималъ едно правило: всѣки затворникъ билъ длъженъ, излишъкътъ, който оставалъ въ цукалото му, самъ да си го изхвърля навънка. Е, какъ мислите, този царь постѫпвалъ ли е умно? – Много умно е постѫпвалъ. Азъ питамъ сега: Вие бихте ли замѣнили затворническия животъ на дука съ свободния животъ на онзи праведенъ, който отглеждалъ градини и ниви, макаръ да му удряли по 10 пръчки на задницата?

На онзи, който правилъ прѣстѫпления, никакво наказание нѣмало, хубави килими ималъ, богата храна, добрѣ прѣкарвалъ живота си. Това е единъ фактъ. Вие се чудите защо свѣтътъ днесъ е така. Днесъ царува царь Алмаръ и всички прѣстѫпници е турилъ въ такива затвори. Тѣзи затворници иматъ и килими и канапета, всичко си иматъ, но цукалата си трѣбва да изнасятъ сами навънъ. А на праведнитѣ казва: „Вие, които живѣете по Бога, ще имате градини и ниви, ще орете, ще сѣете и по 10 пръчки на задницата ще ви удрятъ.“ Казвате: „Това значи да правишъ добро!“ Днес царува царь Алмаръ и хората не сѫ го разбрали. И Писанието казва: „Когото Господь обича, наказва го, а когото не обича – не го наказва.“ Въ какво седи наказанието? Тази единица, тази пръчка показва, че всички нѣща въ свѣта трѣбва да се мѣрятъ съ тази единица, която нито увеличава, нито намалява нѣщата.

Слѣдователно, всѣки, който разсѫждава съ тази единица, ще има най-вѣрни схващания за живота. Ако жената схваща своя животъ като Божественъ, като сѫщество, което е излѣзло отъ Бога, ако разбира, че животътъ не я ограничава, че мѫжътъ не я ограничава, тя ще издържа прѣспокойно всички нещастия. И за мѫжа е сѫщото. Но когато започнемъ да мислимъ, че свѣтътъ е такъвъ-онакъвъ, когато го измѣрваме съ числото 2, нещастията започватъ да се увеличаватъ. Вие казвате: „Ние това го знаемъ.“ Не го знаете, опитъ не сте направили. Не казвамъ за всинца, нѣкои сѫ направили опити, но нѣкои сѫ спрѣли на живота и казватъ: „Не си струва много да живѣе така човѣкъ, да изгубваме едно-друго: канапетата, килимитѣ си изгубихме, бѣдни станахме.“ Е, щомъ сте бѣдни, вие сте между праведнитѣ, а щомъ сте богати, царьтъ ви изпраща въ този мобелиранъ затворъ. Царьтъ си ималъ двѣ книги, въ които си записвалъ,

държалъ смѣтка, какво взималъ отъ богатитѣ и какво заемалъ на сиромаситѣ. Богатитѣ хора въ тази държава постоянно се оплаквали отъ царя си, че той ги онеправдавалъ, а сиромаситѣ казвали, че отъ тѣхния царь по-добъръ нѣма. Но като си държалъ смѣтка за всичко, на всѣки 50 години царьтъ викалъ поданицитѣ си и казвалъ: „Ти толкова ми дължишъ, ти толкова и т.н.“ А на богатитѣ, които осиромашѣвали, той казвалъ: „Ти припечели толкова, ти припечели толкова и т.н.“ Тогава всичко се изменило. Богатитѣ казвали: „Царьтъ спечели за насъ“, а беднитѣ казвали: „Излъга ни царьтъ.“

Слѣдователно и вие трѣбва да се освободите отъ тѣзи илюзии. Ако ви дава царьтъ, ще си го вземе, ако вземе, ще ви го върне. Това е великъ законъ, който работи въ природата. Всѣко нѣщо, което е припечелено, никой не може да ви го вземе. Никое сѫщество въ свѣта не може да ви отнеме благото, което сте спечелили съ честенъ трудъ и потъ на лицето си. Никой не може да ви го вземе, а ако вие сами си го изгубите, не се плашете, това благо, кога и да е, ще ви дойде пакъ. Азъ нѣмамъ врѣме да ви разяснявамъ вѫтрѣшнитѣ тайни на живота, защото вие сами ще ги изучите, когато изучавате окултната наука по-дълбоко.

Всинца вие ме слушате и едни отъ васъ не разбиратъ едно, други – друго. Когато ви говоря, нѣкои казватъ: „Защо не обхваща нѣщата отъ по-висша область?“ А други казватъ: „Защо не снеме по-долу?“ Азъ се старая да ме разбиратъ поне 25%, повече отъ това не мога да направя нѣщата ясни. Казвамъ: вие трѣбва да прѣживѣвате нѣщата, защото имате всички способности, всички чувства, имате всички условия, всичко е скрито у васъ. Вашиятъ животъ е едно отъ най-голѣмитѣ блага, които Богъ ви е далъ. Ще ви дамъ едно твърдение: сега най-лошиятъ животъ, животътъ на най-лошия грѣшникъ има хиляди пѫти повече условия за развитие, отколкото единъ ангелъ. Какво ще кажете сега? Единъ ангелъ ако иска да мине прѣзъ една по-висока йерархия на развитие, трѣбва да слѣзе на земята, да мине прѣзъ всички страдания на човѣка.

Ангелътъ мяза на едно дърво, което може да стане само по-обемисто, но нагорѣ не може да расте. Вие казвате: „Ние да сме ангели.“ Слѣдователно, ангелитѣ ламтятъ, иматъ стремежъ да изпитатъ човѣшкия животъ. Тѣ биха замѣнили своя животъ съ вашия, за да изпитатъ вашитѣ най-голѣми страдания, но Божествениятъ законъ не имъ позволява това. Най-голѣма привилегия е за единъ ангелъ да му се позволи да се въплоти. За него ще се отвори една нова область въ битието. Не мислете, че ако не се въплотите вие ще може да разберете единъ животъ.

Вие не може да разберете единъ ангелски животъ, докато не минете прѣзъ

него. И обратното е вѣрно. Най-долниятъ животъ на ангелитѣ е 100 пѫти по-горенъ отъ най-висшия животъ тукъ на земята. Това е по своята интензивность. Хората тукъ на земята сѫ още като растения. За да дойде единъ ангелъ тукъ на земята и да бѫде въ съприкосновение съ васъ, трѣбва дълго врѣме да ви бута, като едно растение, съ своитѣ губерки, докато раздвижи мозъка ви. Вие за него минавате като единъ първокласенъ тѫпакъ. Вие сте заспали и питате: „Защо ни буташъ?“ Той ви бута, за да ви покаже, че при васъ има едно сѫщество отъ по-висока култура, съ което трѣбва да дойдете въ съприкосновение.

Та, онази жена, която остава на земята, сте вие, а тази която се взима, е ангелътъ, ангелскиятъ животъ. Праведниятъ при праведенъ си отива. Слѣдователно, когато кажемъ, че трѣбва да се обърнемъ къмъ Бога, тази идея минава прѣзъ цѣлата култура. Два живота вървятъ едноврѣменно въ човѣшката душа. Това навсѣкѫдѣ може да се провѣри. Коренитѣ сѫ единъ животъ, клонетѣ – другъ. Горното се взима, а долното остава. Едната жена се взима, а другата остава. А когато развитието е дошло до извѣстна степень, че тѣзи два живота сѫ примирени, тогава това цѣлото го изкопаватъ и го насаждатъ на друго мѣсто.

Трѣбва да имаме това правилно разбиране за живота. Духовниятъ животъ, религиозниятъ животъ е за млади хора, а не за стари. Всички стари хора да си вземете шапкитѣ и да не ме слушате. Васъ ще ви пратимъ тамъ, въ затвора, съ мобилиранитѣ стаи, съ хубавитѣ канапета и килими, тамъ ядене и пиене ще имате, а младитѣ ще ги пратимъ на нивата и по 10 тояжки на задницата ще имъ ударимъ.

Щомъ ви ударятъ по 10 тояжки, да знаете, че сте отъ избранитѣ. Първото нѣщо е да видите, имате ли на задницата си нѣщо нашарено. Ако имате нѣщо нашарено, вие сте отъ новата култура, нѣмате ли нищо нашарено, вие сте отъ старитѣ, отъ останалитѣ и нищо нѣма да остане отъ васъ. Облажавамъ тѣзи съ нашаренитѣ задници или на другъ езикъ казано: Облажавамъ всички тѣзи, които геройски сѫ прѣкарали всички страдания.

Това, което ви казвамъ, може да се постави на единъ наученъ опитъ. Не считайте, че животътъ, който имате не струва нищо. Това е едно голѣмо заблуждение. Вашиятъ животъ е едно голѣмо богатство. Заблуждение е когато онзи философъ е дошълъ при вълците и казва: „Не само съ трѣва, но и съ месце може да се живѣе.“ Той казва на човѣцитѣ: „Не само съ трудъ, но и съ пари ще се живѣе.“ Отъ дѣ се взиматъ парите. Паритѣ днесъ сѫ месцето, което причинява най-голѣмитѣ страдания на хората. Много хора сѫ изгубили умоветѣ си зарадъ паритѣ. Нѣкой човѣкъ, като му взематъ паритѣ, полудява! И на християнитѣ казватъ, че сѫ герои. Онзи,

който може да живѣе само съ трѣва, онзи който може да живѣе безъ пари, той е герой. Но вие ще ми кажете: „Как е възможно това, да се живѣе безъ пари?“ Азъ не говоря за вашия строй, при сегашнитѣ условия. Щомъ е човѣкъ на земята, да живѣе, той ще има нѣкаква сила, нѣкакви способности, нѣкакви дарби, за които богатитѣ хора ще иматъ нужда отъ него. Ако твоитѣ мускули сѫ здрави, онзи, богатиятъ, който живѣе на канапета, ще те повика, да му съградишъ единъ затворъ. Не си ли способенъ, никой нѣма да те повика. Азъ наричамъ неспособни богатитѣ хора. Способни сѫ онѣзи, които работятъ на нивитѣ, на градинитѣ.

И тъй, неспособнитѣ, благороднитѣ хора сѫ тѣзи, които живѣятъ на канапета. Това не е упрѣкъ, азъ не казвамъ като отидете сега въ кѫщи да захвърлите килимитѣ, канапетата, си защото вие нѣмате тази доблесть, но ви казвамъ: „Дръжте си килимитѣ, дръжте си канапетата.“ Само ако ви удари царь Алмаръ 10 тояги, тогава излѣзте отъ затвора. Въ деня, когато ви ударятъ 10 тояжки, прѣкръстете се и на нивата, а до тогава – стойте си въ затвора. Като ви извикатъ да ви ударятъ 10 тояжки и ви изпратятъ на нивата, праведни сте. Ако си грѣшенъ, ще те нагостятъ и ще те поставятъ въ добрѣ мобилиранъ салонъ, съ хубави килими и канапета. Алмаръ разсѫдавалъ така: Този човѣкъ билъ смѣлъ, безстрашенъ и за тѣзи, които нарушавали законитѣ, за тѣхното безстрашие имъ давалъ угощение и ги поставялъ въ затворъ съ килими и канапета. А на праведнитѣ, защото сѫ страхливи, заповѣдвалъ да имъ удрятъ по 10 тояжки, да ги направятъ безстрашни.

Нѣкой казва: „Честенъ човѣкъ съмъ.“ – Да, защото те е страхъ отъ тояги. Та и въ свѣта този законъ е вѣренъ. Когато дойдемъ въ свѣта, трѣбва да работимъ за доброто и да избѣгваме злото не отъ страхъ, а да разбираме законитѣ, че тѣзи два свѣта сѫ несъвмѣстими. Тѣзи животи ще ги използувате. Низшиятъ животъ ще използувате за коренитѣ на вашия животъ, а висшия – за цвѣтоветѣ и плодоветѣ на вашия животъ.

Слѣдователно, трѣбва да примирите тѣзи два живота, тъй както се проявяватъ. А вие казвате: „Този животъ да се измѣни.“ При сегашнитѣ разбирания, които имате, не може да дойде царството Божие. Единъ има едно разбиране, другъ – друго разбиране. Даже религиознитѣ хора, които се мислятъ толкова напрѣднали и между тѣхъ има толкова противорѣчия. За спасението напримѣръ има толкова мнѣния, за царството Божие има толкова тълкувания, че и досега не сѫ го разрѣшили какво е то. И затова Христосъ трѣбва да дойде на земята, да каже на своитѣ ученици, да каже на своитѣ послѣдователи въ какво стои неговото учение, защото всичко, което е казалъ Той, не е написано, а е взето само една микроскопическа часть отъ него, затова трѣбва да влѣземъ въ природата, да изучимъ всичко

въ нея. Вчера бѣхъ съ нѣколко приятели въ градината подъ дърветата и имъ казвамъ: Прѣди нѣколко години, а именно въ 1911 година е било тъй влажно, както сега. Това четохъ отгорѣ. Казвамъ имъ: Това, което казахъ на васъ, нѣма да казвате на другитѣ. За въ бѫдеще и тѣ ще знаятъ кога годината е била влажна, а сега всички очакваме да дойде нѣкой отъ небето да ни даде знания наготово. Не, ще се стегне вашия умъ, трѣбва работа – сърцето ви да работи, волята ви да работи день и нощь, не да се безпокоите. Трѣбва интенсивна, благородна работа на ума! Като влѣзе една лъжлива мисъль въ ума, като влѣзе едно лъжливо чувство въ сърцето, да ги изхвърлите! Като се роди една лъжлива мисъль, едно лъжливо желание или дѣйствие, по тази окултна наука ние може да кажемъ като по това дърво: прѣди толкова години тази лъжлива мисъль се яви, и сега я прѣживѣваме.

И Христосъ казва: „Една отъ тѣзи жени се взима, а другата се оставя.“ Значи, всѣки единъ животъ, който е въ хармония съ Бога, се взима, а всѣки животъ, който не е въ хармония съ Бога се оставя. Слѣдователно, ако вашиятъ умъ е въ хармония, ако вашето сърце е въ хармония, взима се. – „Докажи ни,“ казвате. Въ Божествения свѣтъ нѣма доказване. Ела, вижъ и опитай! Всичко е съ опити и като направишъ 99 опити вѣрни, всичко е вѣрно. Тамъ всичко се опитва, не е както тукъ на земята.

И тъй, Христосъ прѣдупрѣждава своитѣ слушатели, казва имъ: „Пазете се отъ животъ на Лотовата жена.“ Забѣлѣзалъ съмъ нѣкои, които ме слушате, казвате: „Ние да се върнемъ пакъ къмъ старото.“ Е, въ какво седи това старо учение? Азъ бихъ желалъ да го опишете. Историята го е описала. Посѣтете скотобойнитѣ, бойнитѣ полета, посѣтете химическитѣ лаборатории, навсѣкѫдѣ ще видите какъвъ е сегашниятъ животъ, за какво се готвятъ хората. Сега хората се готвятъ да се изтрѣбватъ. Религиозни хора съ религиозни се изтрѣбватъ, учени хора съ учени се изтрѣбватъ, жени – съ жени, мѫже – съ мѫже. Защо? – Мѫжетѣ се изтрѣбватъ за жени, женитѣ се изтрѣбватъ за мѫже. Богати се биятъ едни съ други, сиромаси се биятъ едни съ други, всички сѫ въ едно военно положение. И послѣ казватъ: „Тъй написалъ Господь, това казалъ Господь.“ И това било Христово учение! Не, това сѫ прѣживѣвания на старата култура, това сѫ утайки отъ старата култура. Това, което изпитваме, това което усѣщаме, че тежи надъ насъ, това е кармата на цѣлото човѣчество. Това е единъ дългъ, който изплащаме. Всички ще бѫдемъ засѣгнати, всѣки, ще понесе нѣщо отъ тази карма. Който се взѣме, той ще бѫде освободенъ, той ликвидира съ тази карма, а онази жена, която остава, показва, че кармата ѝ още не е ликвидирана.

И тъй, въ сегашния животъ се изисква смѣлость и разумно използуване на

онѣзи условия, при които живѣемъ. Не казвайте, че „азъ съмъ неспособенъ“, а използувайте дарбитѣ и силитѣ, които имате, вие не сте използували и 1/100-на часть отъ дарбитѣ си. Вие, като срѣщнете нѣкой човѣкъ, не го цѣните за неговитѣ вѫтрѣшни качества, а вие го цѣните по това – високъ ли е, хубавъ ли е, хубаво ли е облѣченъ, има ли високо обществено положение, богатъ ли е и т.н. Щомъ е окѫсанъ, може да е светия, вие казвате: „Бѣденъ е, не си струва съ бѣденъ да дружишъ, белялия човѣкъ е той.“ Така и мѫжътъ оцѣнява своята жена, жената – своя мѫжъ, така и майката оцѣнява своитѣ дѣца, дѣцата – майка си и баща си. Когато бащата е богатъ, ученъ, дъщеритѣ и синоветѣ го цѣнятъ, но когато е бѣденъ, простъ, не искатъ да го знаятъ. И това било християни. Насъ искатъ да ни убѣдятъ, че външниятъ животъ е сила. Не, Божествениятъ животъ е скритъ вѫтрѣ въ насъ, и той е силата. Онази сила, която създава благородни чувства, онази сила, която хвърля светлина върху пѫтя ни, това е реалното, това е, което ние прѣживѣваме. И врѣме е вече всички да тръгнемъ въ този пѫть, вѫтрѣшно да тръгнемъ.

Нѣкой казва: „Дай си рѫката!“ Е, хубаво, дадемъ рѫката си като войници, отидемъ на бойното поле, биемъ се, но като се върнемъ, едни взиматъ нѣщо, други нищо не взиматъ. Единъ се върне съ извадено око, другъ съ счупенъ кракъ. „Е, казва, за отечеството.“ Не е това даване рѫка. Да си дадешъ рѫка, значи двѣ воли да се съединятъ, два ума да се съединятъ, да работятъ за облагородяване на човѣка въ всички области на науката, а не да казваме, че тъй учи науката, тъй – религията. Въ свѣта има само една Божествена наука. Въ Божествения свѣтъ нѣма религия. Ако влѣзете въ Божествения свѣтъ и говорите за религия, ще ви се смѣятъ. Тамъ нѣма храмове, нѣма свещеници, нѣма такива свѣтли облѣкла на свещеницитѣ, нѣма служби. Е какво има? Има други нѣща, които вие не сте сънували. Ако бихъ казалъ какво има, ще кажа съ езика на Павла: Нито на умъ не ви е идвало, нито съ сърце сте изпитвали какво има въ този свѣтъ.

Отъ кога дойде религията? Съ падането на човѣка. Когато човѣкъ падна, започна да създава църкви, започна да избира владици, свещеници. И казва: „Азъ по неговитѣ стѫпки ще ходя.“ И тъй, вмѣсто да гледа Бога, гледа свещеницитѣ и владицитѣ. Че вие си ги създадохте и казвате, че Богъ чрѣзъ тѣхъ ще говори. Лъжете си. Господь чрѣзъ свещеници, попове, владици не говори. Господь чрѣзъ платени сѫдии, министри не управлява. Всички тѣзи служби въ Божествения свѣтъ ни поменъ нѣматъ отъ отплата, отъ любовь работятъ тѣ. Е, какъ ще сравнятъ Божествения свѣтъ съ земния? Ще кажете: „Съ какви ли дрехи ще бѫдемъ облѣчени въ небето, моятъ мѫжъ дали ще бѫде съ куракъ, цилиндъръ, съ рѫкавици и т.н.?“ Това е смѣшно. Като питатъ какъвъ е религиозниятъ животъ, нѣкой пѫть и азъ го описвамъ какъвъ е този животъ. Питатъ ме: „Право ли пишатъ

ясновидцитѣ?“ Право е, това е видѣлъ, това пише. – „Но тъй ли е?“ Споредъ него е тъй, споредъ мене не е тъй. Слѣдователно духовниятъ, Божествениятъ животъ трѣбва вие сами да го провѣрите, или поне вашиятъ умъ трѣбва да бѫде толкова прозорливъ, че като ви дадатъ една формула, единъ символъ, да може да го отгадаете правилно.

Питамъ: Защо животнитѣ ходятъ хоризонтално, защо дърветата сѫ насадени съ главата надолу, а вие ходите съ главата нагорѣ? Какъ тъй? Споредъ закона на земното притяжение всички тѣла се стремятъ надолу, тогава защо вашата глава, която е тъй тежка, не е надолу, а е изправена нагорѣ? И послѣ, ако погледнете човѣка, ще видите, че неговата глава въ духовния свѣтъ се върти тъй, както се върти едно махало. Докато се върти тя, вие живѣете, спре ли тя, става припадъкъ, прѣставате да живѣете. Въ духовния свѣтъ вие прѣдставлявате едно колело, което, докато се движи правилно и вие правилно ходите, прѣстане ли да се движи – падате. И тъй, вашиятъ животъ горѣ е само едно колело, а вие си прѣдставлявате, че сте много нѣщо, много нѣщо може да направите.

Ще кажете: „Е, Божественъ човѣкъ е.“ Да, видѣли ли сте какво нѣщо е Божествениятъ човѣкъ? Тогава и кравитѣ и тигритѣ и лъвоветѣ, като разсѫждаватъ, мислятъ, че Божественото е като тѣхъ. Божественото не може да се сравни съ сегашния човѣкъ. Не се лъжете! Казвате: „Човѣкъ е направенъ по образъ и подобие Божие.“ Този човѣкъ е прѣтърпѣлъ три прѣобразования. Първо е билъ направенъ по образъ и подобие Божие, послѣ билъ направенъ отъ каль и най-послѣ отъ едно криво ребро била направена жената и като оголѣли, Господь имъ направилъ една кожа отъ звѣръ, съ която да се облѣкатъ. И сега този човѣкъ, който е облѣченъ съ кожа отъ звѣръ, казва: „Азъ съмъ направенъ по образъ и подобие Божие.“ Ще бѫде смѣшно да мислите така. Вие трѣбва да прѣвърнете човѣка два пѫти.

Тогава ще ви приведа слѣдното разяснение отъ геометрията: ако ви кажа 2 въ първа степень, 22, 23, 24 и ви питамъ: кое отъ тѣзи числа разбирате – 21, 22, 23 или 24? Ако разберете 2 въ първа степень, то значи: мѫжътъ и жената, които вървятъ въ една права линия, ходятъ като войници. Ако кажатъ 22, показва, че се движат въ двѣ измѣрения, въ единъ квадратъ, въ по-широка плоскость; ако кажатъ 23, показва, че се движатъ въ кубъ, има и широчина и дълбочина и височина, а 24 показва, че животътъ се разширява още повече. Какъ ще се върви, като се каже 24? Ето кѫдѣ не стига човѣшката пипка. Тогава трѣбва да ви кажа да си затворите сегашнитѣ очи, за да ви покажа накѫдѣ да вървите. Като си затворите сегашнитѣ очи, ще се подвижите въ тази посока, въ посоката на 24, а докато ви сѫ отворени очитѣ, ще се движите само въ три посоки, А това,

казано въ научна форма, значи да концентрирашъ съзнанието си вѫтрѣ. Какво значи да концентрирашъ съзнанието си? То значи да влѣзешъ въ единъ обширенъ свѣтъ, дѣто материята има друга форма, сѫществата – друга форма, растенията – друга форма. Слѣдователно, четвъртата посока се рѣшава така: ще затворите очитѣ си, ще влѣзете въ четвъртата степень. Но вие казвате: „А, да ми се затворятъ очитѣ, опасна работа е.“ Докато не е билъ въ първа степень, докато не е билъ въ втора степень, докато не е билъ въ трета степень, да стои съ отворени очи, но онзи, който е ходилъ въ тритѣ посоки, казвамъ: „Ти си затвори очитѣ, сега въ четвърта степень – горѣ!“

И тъй, трѣбва правилно разбиране, не се самозаблуждавайте да мислите, че религията или духовниятъ животъ е само едно приятно настроение, той съдържа и мисли, но въ духовния животъ седятъ и причинитѣ, защо този животъ е такъвъ, а не другъ. Въ битието не може да минемъ по другъ начинъ. Свѣтътъ така е създаденъ сега. Никой не е въ състояние да измѣни живота, той самъ по себе си ще се измѣни, защото нашата земя, цѣлата вселена се измѣня и слѣдъ хиляди, хиляди години ще се намѣримъ въ една нова материя и тогава на земята ще се явятъ нови форми. До това врѣме ние се подигаме. Едни се подигатъ, други оставатъ долу. Тѣзи, които се подигатъ, казвамъ че възкръсватъ, а другитѣ оставатъ въ гробоветѣ, т.е. оставатъ да повтарятъ старата култура въ новъ пѫть. Тѣзи хора, които оставатъ въ тази еволюция, ще бъдатъ демони за животнитѣ и растенията, тѣ ще ги измѫчватъ тогава. Едно врѣме, когато хората сѫ били ангели, часть отъ тѣхъ не сѫ издържали изпита си, паднали сѫ и днесъ тѣ ни измѫчватъ. Сега ще си зададете въпроса: „Защо е трѣбвало да бѫде тъй?“ Не е ваша работа. Ако искате да разрѣшите този въпросъ, питамъ ви: Защо ядете? Бихме ви разрѣшили този въпросъ, тази тайна, ако се откажете да ядете. Можете ли да се откажете да ядете? – Не можете. Можете ли да се откажете да мислите? – Не можете. Можете ли да се откажете да чувствувате? – Не можете.

Злото въ свѣта, това е една необходимость въ развитието на битието, едно благо. Безъ тази необходимость вие щѣхте да бѫдете на мѣстото на този демонъ. Сега други сѫ, които ви измѫчватъ, иначе вие щѣхте да бѫдете на тѣхно мѣсто. Слѣдователно, благодарете, че има кой да ви замѣства, благодарете, че ви мѫчатъ, като ви мѫчатъ, съ това ви избавятъ да не паднете въ тѣзи трапове. Дойде единъ лошъ духъ, ограбва ви богатството, невидимиятъ свѣтъ допуща това, понеже знае, че това богатство ще го употрѣбите за развала на вашия животъ. Богъ ви е далъ здраве, но това здраве ще използувате за пакость на вашитѣ близки, като извършите нѣкакво прѣстѫпление, затова Богъ изпраща този лошъ духъ да ви отнеме здравето и вие трѣбва да му благодарите. Тѣ, лошитѣ духове, косвено ви правятъ едно добро, безъ да съзнаватъ това. Ако съзнаваха, нѣмаше да

правятъ тѣзи пакости, но затова щѣхте да си патите. Единъ день, когато се подигнете въ живота, нѣма да останете, като жабитѣ да дигате шумъ, нѣма да остане вѣчно да мислите какво ще каже тази комисия за прѣхраната.

Това положение ще се измѣни, както онази млада мома, която се готви за булка, първо врѣме мисли все за вѣнеца си, мечтае си за това-онова, а като се ожени, казва: „Разбрахъ този животъ, нѣма да се женя повече." Да, като остарѣе, кой ще се жени за нея? Нѣкоя баба казва: „Синко, наживѣхъ се, не искамъ да живѣя повече на този свѣтъ." Казвамъ: „Ами ако си млада мома?" – „Е, ако съмъ млада мома…" Благочестива е тя сега! Казва за нѣкоя млада мома: „Това младото още сопола му тече, пъкъ…" Ами ти като бѣше млада? – „Е, бѣхъ глупава." Ами ако сега си млада? – „Е, ще бѫда сѫщата." Това е завистъ. Нѣма нищо, тази баба нѣма защо да забранява на младитѣ да се любятъ. Любовьта е добъръ поривъ. Може да има криви опити на любовьта. Слѣдователно ние трѣбва да оправимъ, да разберемъ защо тази любовь е излѣзла такава, а не каквато я искаме.

Христосъ казва: „Едната се взима, а другата се остава." Като се вземе едната, като се мине отъ единъ животъ въ другъ, почвашъ да побѣждавашъ мѫчнотиитѣ въ този животъ, това показва, че едната жена, която е млѣла долу въ стомаха, сега се качва горѣ въ дробоветѣ, до духовния животъ и почва да работи. И тъй, религиознитѣ, духовнитѣ хора трѣбва да бѫдатъ умни, а не глупави хора, не хора на фантазията, а хора, които боравятъ съ реалноститѣ, съ видимото, съ осѣзаемото и трѣбва да знаятъ кое е вѣрно, кое не е вѣрно. Когато говоря за духове, азъ имамъ друго понятие за духове; когато говоря за ангелитѣ, азъ имамъ друго понятие отъ това, което вие разбирате. Когато чета описанието за ангелитѣ и духовния свѣтъ, смѣшно е това описание. Има нѣщо подобно, но то е вѫтрѣшно, то е въ онзи вѫтрѣшенъ принципъ, в който нѣма никакво изопачаване. Когато говоришъ за любовьта, а разбирашъ съединението на мѫжа и жената, това не е любовь, това е работене, това е за продължение на рода. Ако майката работи, това е човѣшки егоизъмъ, да има за стари години. Любовьта е най-възвишеното чувство, което сѫществува въ свѣта, то не е нито чувство на мѫжа, нито чувство на жената, нито чувство на майката. Сега ще опитате всички тѣзи видове любовь и като опитате всички форми на любовьта, тогава една отъ тѣзи твои жени ще се вземе и ще кажешъ: „Едно врѣме бѣхъ слуга, а сега виждамъ, сега разбирамъ какво нѣщо е любовьта." Затова Павелъ казва: „Едно врѣме знаяхъ отчасти, а сега ще…" (Изречението е недовършено.)

Ние ще изпитаме любовьта тъй, както Богъ я проявява въ насъ и тази любовь ще ни даде по-новъ потикъ на науката въ всички отрасли, всичко да се застѫпи. Азъ искамъ отъ младитѣ да учатъ, да не кажатъ, че на насъ,

религиознитѣ, науки не ни трѣбватъ. Не се лъжете! По-опасенъ човѣкъ отъ религиозенъ безъ наука – нѣма. Всички знания, до които човѣчеството е достигнало, религиозниятъ човѣкъ трѣбва да ги има. Ще кажете: „Като отидемъ въ небето, ще учимъ.“ Тамъ е другъ въпросъ, всички трѣбва да имате знания. Азъ не говоря за такива знания, че да бѫдете справочни книги, да сте съ много знания. Това азъ наричамъ натоварена камила. Трѣбва да имате знания, но да разбирате законитѣ, да разбирате защо свѣтътъ е създаденъ така и защо се появили тѣзи науки. Всичко е потрѣбно. Вашиятъ обективенъ умъ, като работи, ще създаде вѣждитѣ ви, вашиятъ разсѫдъкъ, ще създаде челото ви; творческиятъ умъ ще създаде друго нѣщо. Слѣдователно, ако не се развивате правилно, вашата глава ще бѫде деформирана, нѣкѫдѣ ще има издатини, другадѣ сплеснати мѣста. Къмъ всичко човѣкъ трѣбва да се стреми, разнообразие трѣбва да има – само тогава вашиятъ организъмъ ще се развива правилно, симетрично. Турете разнообразието въ живота и животътъ ви ще стане добъръ.

Турете една жена въ мелницата, тамъ двѣ жени не трѣбватъ. Чудни сѫ хората, когато нѣкой ви пита, какво е вашето учение! Нѣма двѣ учения, едно учение има въ свѣта. Ще кажете тъй: „Ние искаме да бѫдемъ трудолюбиви честни ученици на великото Божествено училище въ свѣта, да оправдаемъ всички разноски, които сѫ положили за насъ нашитѣ братя и сестри, да оправдаемъ всичкото довѣрие, да използуваме всичко въ свѣта.“ Не трѣбва да влѣзете въ затвори съ килими и канапета, а да изучавате всѣки изворъ, всѣко цвѣте, всички условия въ природата, защо сѫ създадени така. Ако вашитѣ очи сѫ сини, защо е така? Ако сѫ черни, защо? Защо носътъ ви е широкъ? Вашитѣ очи сѫ черни или сини още прѣди хиляди години. Сини или черни ви сѫ очитѣ, това показва епохата въ живота ви, условията, при които сте живѣли. Сега казвате: „Сини очички има.“ Не, ти трѣбва да знаешъ какво означаватъ тѣзи сини очички на жена ти и тогава ще разберешъ какъ жена ти ще дѣйствува спрямо тебе. Хора съ сини очи сѫ хладни хора, въ тѣхъ много въображение нѣма, много чувства нѣма. Хора съ сини очи сѫ повече хора на пасивната вѣра. А какви сѫ хората съ чернитѣ очи? Ще обясня единъ окултенъ законъ. Взѣмете напримѣръ бѣлия и черния цвѣтъ. И двата сѫ пасивни цвѣта. Черниятъ цвѣтъ е емблемъ на злото, а бѣлиятъ – на доброто. По какво се различаватъ? Черниятъ цвѣтъ поглъща всичко въ себе си, а бѣлиятъ цвѣтъ всичко изпѫжда. Защо черниятъ поглъща? Черниятъ цвѣтъ, понеже е въ борба съ бѣлия, иска да погълне всичката енергия на бѣлия, та да го управлява. Бѣлиятъ цвѣтъ, като е въ борба сѫщо съ черния, прониква въ него. Бѣлиятъ цвѣтъ е въ положението на онѣзи малки жабчета, които прѣзъ устата влизатъ въ стомаха на крокодила и като влѣзатъ тамъ, започватъ да го прѣгризватъ, направятъ дупка, нахлува вода въ стомаха му и не минатъ 20 минути, крокодилътъ се обръща съ корема си нагорѣ.

Та черниятъ цвѣтъ, който е погълналъ всички лѫчи на бѣлия цвѣтъ, самъ се разрушава и слѣдователно става основа за култура. Затова чернитѣ хора сѫ културата на свѣта, отъ тѣхъ започватъ чувствата. Хората не ги харесватъ, но безъ тѣхъ култура нѣма. Безъ черноземъ, жито не става. Бѣли хора, бѣли жени, но житце не даватъ. Черни хора, черни жени – хубаво житце раждатъ. Казвате: „Лошъ човѣкъ, черенъ човѣкъ.“ Казвамъ: Черенъ е, но жито ражда. – „Бѣлъ е“, казвате. – Бѣлъ, но жито не ражда. Ще турите бѣлата жена въ черната, ще ги размѣсите и тогава много плодъ се получава. Такъвъ е законътъ въ природата. Всичко ще използувате.

Отъ тѣзи двѣ жени едната е бѣла, другата – черна. Бѣлата трѣбва да влѣзе въ черната – този висшъ духовенъ животъ да влѣзе вѫтрѣ. Човѣкъ като умира, казва: „Азъ свършихъ съ тритѣ измѣрения, започвамъ съ четвъртото.“ Като затворишъ очитѣ си, тогава ще влѣзешъ въ четвъртото измѣрение, но много хора и като затворятъ очитѣ си, пакъ за този свѣтъ мислятъ. Не, ще забравишъ този свѣтъ, ще се освободишъ отъ всички тревоги и ще кажешъ: Започвамъ новъ животъ безъ тревоги. Тогава какво ще излѣзе отъ тебе? – Жито ще излѣзе. Като минете въ четвъртото измѣрение, ще станете на жито. Всички сегашни хора ще станатъ на жито, всички ще ги опитватъ, но вие ще бѫдете носители, спасители на свѣта! Затова житнитѣ зрънца сѫ ангели, напрѣднали духове. Като взема житното зърно, дълго врѣме го поглеждамъ и си казвамъ: „Като влѣзешъ въ тѣзи хора, ще те разберятъ какво си.“

Бъдете смѣли и рѣшителни въ живота си, знайте, че свѣтътъ е създаденъ за васъ, да се учите, а не да създавате лоши мисли да изопачавате живота си.

Бесѣда, държана на 12 юний 1921 година.

1921_06_19 Дойди след Мен
Издателска къща „Хелиопол“, 1998.

И РЕЧЕ МУ: „ДОЙДИ СЛѢДЪ МЕНЕ!“

„И като минуваше Исусъ отъ тамъ, видѣ едного человѣка, че седеше на митарницата, Матей на име; и рече му: “Дойди слѣдъ мене!„ И той стана и отиде слѣдъ него.“ (Матей, гл.9, ст.9)

Има двѣ важни положения въ този стихъ: Исусъ, Който минавалъ и Матей, който стоялъ на своята митарница. Азъ взимамъ цѣлия свѣтъ като една митарница, въ която всички хора стоятъ и митарствуватъ. Всички хора сѫ чиновници на тази голѣма митарница. Каквито и да сѫ тѣ, каквото положение и да заематъ, всички боравятъ съ извѣстни материали, взимане-даване има въ тази митарница. А що е митарница? – Извѣстни стоки, който влизатъ и излизатъ изъ митарницата навънка и ѝ донасятъ приходи. Това е външната страна. Но човѣкъ самъ по себе си и той е митарь, въ него постоянно влиза нѣщо. По нѣкой пѫть много хубави работи излизатъ изъ неговата уста, но по нѣкой пѫть излизатъ и много лоши работи.

Минава Исусъ – единъ обикновенъ човѣкъ, безъ положение, безъ никакво звание и казва на митара: „Ела слѣдъ мене!“ Той напуща митарницата и отива слѣдъ него. Отъ гледището на съврѣменнитѣ културни хора това могатъ да го вършатъ само хора идиоти, т.е. хора, на който положението е осигурено, само тѣ могатъ да си напуснатъ работата, че миналъ нѣкой си Исусъ, който проповѣдвалъ нѣкакво учение, безъ никакво благо. Не може да се разбере защо и за какво може да се напуща митарницата. Но ще кажете: „Та и нашитѣ дъщери днесъ напущатъ домоветѣ ни.“ Да, напущатъ ги, но по-официално. За вашитѣ дъщери ще дойдатъ кумове, сватове, ще има калясване, ще има разговоръ, едно долу, едно горѣ, та това, та онова, договоръ ще има и най-послѣ ще рѣшите да пуснете вашия митарь, който е стоялъ въ дома ви, понеже вече е ненуженъ чиновникъ, има по-млади отъ него. Казвате: „Стариятъ чиновникъ, който е стоялъ 20 години, може вече да си върви, защото младитѣ ще заематъ мѣстото му“. Ако сте въ село, кога се жени нѣкоя мома, ще дойдатъ деверитѣ, сватбаритѣ съ кола накичена съ цвѣтя, ще има гайдари, съ гайди, съ свирни, ще задигнатъ вашия старъ митарь. Отъ едната до другата митарница ще има игра, свирни. Едното положение е право и другото положение е право. Когато момата се жени и отива по този начинъ, това показва нейното външно схващане за живота.

Когато ни интересува само външната форма, външнитѣ нѣща, който

прѣживѣваме, който чувствуваме, тѣзи нѣща ни увличатъ. Естествено е, тѣ упражняватъ по-голѣмо влияние върху насъ. Но има и такива нѣща, който упражняватъ и едно вѫтрѣшно влияние върху ни.

Ще ви приведа единъ примѣръ изъ живота. Има красиви моми и красиви момци, който упражняватъ своето влияние чрѣзъ хубавитѣ си чела, очи, вѣжди, косми, увличатъ се момитѣ, момцитѣ едни въ други, но има и такива грозотии, та да те е страхъ да ги погледнешъ, но при това пакъ се увличатъ. Сега дѣ е обектътъ? Момата казва: „Грозенъ го намиратъ, но за мене е хубавъ. Само азъ виждамъ хубостьта му." На момъка казватъ: „Тя малко не е на ума си." Питамъ: Отъ гледището на кой умъ? Отъ гледището на обективния умъ въ свѣта, споредъ който всички хора се увличатъ отъ външната форма, сѫ прави, но отъ гледището на вѫтрѣшния умъ и момъкътъ е правъ защото този умъ се занимава съ малко отвлѣчени форми.

Слѣдователно нѣщата иматъ двояка стойность. Азъ ще ви уподобя това нѣщо на слѣдното: прѣдставете си една книга съ отлично съдържание, написана на скѫпоцѣнна хартия, напримѣръ на златни листа, подвързана сѫщо съ златни корички, обсипани съ скѫпоцѣнни камъни. Единъ ще даде цѣна само на материалната стойность на книгата, на златото, отъ което е направена и казва: „Да ми се падне тази книга, зная какво ще направя съ нея!" Какво ще направи? – Ще вземе златото, ще го стопи и паритѣ ще употрѣби за ядене и пиене. Другъ ще вземе книгата, ще разгледа съдържанието ѝ, ще я използува за добро. Слѣдователно, ние разглеждаме живота отъ двояко гледище: едни го разглеждатъ като благо да ядемъ, пиемъ и да живѣемъ, отъ външна страна, а други – отъ друга страна – разглеждатъ вѫтрѣшния смисълъ на живота.

Види се, митарьтъ е единъ отъ тѣзи, които успѣха да разбератъ вѫтрѣшния смисълъ на живота. Той напусна своята митарница и отиде слѣдъ Христа.

И какво е научилъ? Разбира се, трѣбва да го повикаме сега прѣдъ насъ, да ни разправи своята опитность, какво е научилъ. Другояче, безъ него, безъ да знаемъ какво е научилъ той, всичко ще бѫде загадки, прѣдположения. Ако този митарь бѣше единственията, който е приелъ Христовото учение, азъ бихъ направилъ това: щѣхъ да го повикамъ прѣдъ васъ, да ви каже какво е научилъ отъ Христа. Но понеже и вие сте приели това учение, азъ ви притеглямъ сега да освидѣтелствувате за този митарь, какво му е казалъ Христос.

Прѣдставете си, че азъ вѣрвамъ. Азъ разглеждамъ въпроса чисто външно, а вие – вѫтрѣшно. Питамъ: Какво е накарало митара да напусне своята

митарница? Защото днесъ, ако чиновникъ напусне своята митарница безъ нѣкакво заявление, ще му кажатъ: „Какъ смѣешъ да напущашъ своята работа безъ разрѣшение?“ Той трѣбва най-малко единъ мѣсецъ по-рано да съобщи, че ще напусне службата си, иначе официално той ще бѫде отговоренъ. А този човѣкъ, безъ никакъвъ докладъ напуща и тръгва. Кажете ми сега, кой станалъ причина за това? Понеже вие мълчите, азъ ще призова сега една млада мома отъ съврѣменнитѣ и тя ще ви даде отговоръ. Ако вие я попитате: „Защо ти напусна митарницата и тръгна съ този грозотия“, тя ще ви каже: „Защото го обичахъ.“ Ето картината, отричайте въпроса. И за мене тази обичь, тази любовь струва повече, отколкото тази митарница и всички други митарници. Момата казва: „Когато имамъ тази обичь въ душата си, на никаква митарница не мога да стоя.“ Но щомъ дойде, вие съврѣменнитѣ хора да разглеждате обичьта, да разглеждате тази любовь, ще я оспорите, т. е. вашата любовь, още не е издържала изпита си. И сега, въ края на вѣка, всички мѫже и жени ще държатъ изпитъ за любовьта си. Ако ме попитате вие съврѣменнитѣ хора, защо сѫ тия противорѣчия сега въ свѣта, казвамъ: Вие държите сега изпита си за любовьта и ще дойде комисия, която ще ви изпитва.

И ви казвамъ, че за въ бѫдеще любовьта нѣма да бѫде такава, каквато е сегашната. Въ тази любовь ще има двѣ сѫществени, неизмѣнни качества. Първото качество на тази любовь ще бѫде, че благото на другитѣ ще бѫде нейно благо. Досега ние сме се старали да убѣдимъ хората, че нашето благо е благо и за другитѣ, но този законъ е другъ сега. Вие казвате: „Работете сега, азъ да се подигна, да си направя кѫща, че послѣ ще уредя и вашитѣ работи.“ Ние сме опитали този законъ и сме видѣли, че неговото практическо приложение не е дало никакви резултати отъ тѣзи, които очакваме. Мѫжътъ казва на жена си: „Ти възложи на мене любовьта си, че да видишъ!“ Жената казва на мѫжа си: „Ти възложи на мене любовьта си, че да видишъ!“ Възлагали сѫ единъ на другъ, че сѫ видѣли. Тѣ сѫ прилагали само прѣдговора на любовьта. За да се приложи любовьта, трѣбва да се приложи вѣрата, защото основа на вѣрата, това е любовьта, т.е. великиятъ принципъ, който поддържа всичко въ свѣта.

Да разгледаме буквитѣ, които образуватъ думата „любовь“ в български езикъ. Тя започва съ буквата „л“, която се състои отъ двѣ прави чъртички, които образуватъ единъ остъръ ѫгълъ, който е насоченъ нагорѣ, къмъ небето. Знаете ли на колко градуса се равнява този ѫгълъ? – На около 30°. Това е буквата „А“. Това показва, че отъ земята къмъ небето се стремятъ двѣ сили къмъ разни посоки и между тѣзи двѣ сили има стремежъ, но нѣма още равновѣсие. Въ геометрията тѣзи сили не сѫ живи, но психологически тѣ сѫ живи. Това сѫ двѣ сѫщества, които се стремятъ всѣко къмъ своята посока, като изхожда отъ интереситѣ си. Тѣ се стремятъ

къмъ една точка, която е тѣхниятъ идеалъ. Изглежда, че тѣ се допиратъ, но ще видимъ, че тѣ не сѫ въ едно пространство. Че този законъ е веренъ, виждаме отъ това, че двама души, като се обичатъ, иматъ единъ центъръ, тѣ иматъ любовь, но още не сѫ се събрали въ този центъръ. За да се съберατъ въ този великъ центъръ на истинската любовь, трѣбва отдолу друга една линия да ги прѣсича, да ги съединява. Азъ наричамъ тази сила равнодѣйствуваща. Тя е жива сила и тя е, която примирява всички противорѣчия въ свѣта. Тази линия азъ наричамъ […] (Въ оригинала е оставено мѣсто колкото една дума) човѣкъ, който не е нито мѫжъ нито жена. Това е човѣкътъ безъ никакъвъ полъ, или тъй, както нѣкѫдѣ въ Писанието го наричатъ Синъ Человѣчески, по отношение неговитѣ връзки съ хората, а нѣкѫдѣ го наричатъ Синъ Божий, по отношение на неговото произхождение.

Вие ще ми кажете: „Тази работа е малко забатачена, дълбока е тя, животътъ не седи въ такива нѣща, той е реаленъ.“ Вие ще ме извините, вие още не сте стѫпили на границата на реалния животъ. Щомъ дойдете въ реалното, въ неизмѣнното, страдания нѣма да има вече. Вие ще имате страдания, но тѣзи страдания ще ви причиняватъ радость, а сега понеже още живѣете въ живота на промѣнчивото, всички радости въ живота ви причиняватъ само страдания. Даже и онова малко момиченце, което ви се ражда, първо го приемате съ радость, радвате му се, а послѣ казвате: „Да, но като порастне това дѣте, ще трѣбва да се жени, защо ни го изпрати Господь, беля е то?“ Пари ще трѣбватъ за него, прикя ще трѣбва да му се готви, ами ако улови този пѫть, ако улови онзи пѫть! Защо допущате това? – Защото още не сте в свѣта, не сте въ реалния свѣтъ, дѣто сѫ Божественитѣ закони.

Сега искамъ да ви кажа, че всичко добро въ свѣта идва по законъ, животътъ идва по законъ. Но има нѣща, които ставатъ и безъ законъ. Смъртьта е безъ законъ, умразата е безъ законъ, ненавистьта е безъ законъ, прѣстѫплението е безъ законъ. Не се мамете! Казвате: „Законъ има за прѣстѫпленията.“ Никакъвъ законъ нѣма за прѣстѫпленията. Да живѣемъ има законъ, Господь е поставилъ този законъ, Той иска да живѣемъ, но нѣма абсолютно никакъвъ законъ въ свѣта, който опрѣдѣля да умираме. Слѣдователно страданията сѫ безъ законъ, радоститѣ сѫ съ законъ. Да се радвате, да се веселите, да благувате въ свѣта, има законъ за това.

И тъй схващайте отъ това гледище, че митарьтъ напуща живота на привидностьта. Казвате: „Защо е тази умраза, защо сѫ тѣзи неразбирания?“ – Защото живѣете въ единъ свѣтъ, дѣто нѣма закони или въ Писанието го наричатъ „свѣтъ на беззаконието“. И тъй, ние съврѣменнитѣ хора трѣбва да се стремимъ да установимъ Божественитѣ

закони. Когато нѣкой ми говори за животъ, той първоначално трѣбва да разбира основнитѣ закони на живота, когато нѣкой ми говори за любовь, той трѣбва да разбира законитѣ на любовьта, когато нѣкой ми говори за истината, той трѣбва да разбира законитѣ на истината. Ние вървимъ отгорѣ надолу, затова не можете да разберете истината вънъ отъ нейнитѣ закони.

Сега, когато азъ говоря за тия закони, не подразбирамъ закони, които сѫ установили съврѣменнитѣ учени хора. Тѣзи закони, за които азъ говоря сѫ живи. Азъ считамъ, че въ свѣта, въ който живѣемъ, всичко е живо, всичко е разумно.

Сега ще изтълкувамъ какъвъ човѣкъ е билъ митарьтъ. Името му показва това. Азъ отъ първата буква на името му хващамъ митара, Ето какво говори името му, главно неговата първа буква „М“. Този човѣкъ, слѣдъ като е митарствувалъ дълго врѣме, изпиталъ всичката философия въ свѣта, намѣрилъ, че всичко това е празна работа. Видѣлъ, че това е една воденица, която мели, въ която нѣма никакъвъ смисълъ и дълго врѣме мислилъ какъ да се освободи. Това означава буквата „М“, едно шише, което е обърнато надолу, което се изпразва. Втората буква „И“ показва, че умътъ на този човѣкъ билъ готовъ да се занимава безъ никакви софизми, безъ никакви противорѣчия. Той ималъ нѣкакво прозъртване или казано на чисто наученъ езикъ, той билъ човѣкъ, въ който висшиятъ умъ се пробудилъ и той почналъ да се занимава съ малкитѣ величини на математиката. Азъ взимамъ буквата „М“ като символъ на малкитѣ величини въ математиката. Затова наричамъ мѫдростьта, наука на малкитѣ величини. Да бѫде човѣкъ математикъ, трѣбва да се занимава съ малкитѣ величини. Въ голѣмитѣ величини има само единици, всичко се свежда къмъ едно. Вие не можете да разберете едното, докато не разберете неговитѣ части, които влизатъ въ устройството на тази голѣма единица. Човѣкъ самъ по себе си е една голѣма единица. Неговиятъ мозъкъ е образуванъ отъ около 3 билиона и 600 милиона клѣтки, които сѫ малки душички. Около 10 милиарда клѣтки образуватъ неговата дихателна система и неговитѣ кръвоносни сѫдове, около 10 милиона клѣтки образуватъ неговия стомахъ и т.н. По-нататъкъ нѣма да се спирамъ това сѫ грамадни числа. Всички тѣзи живи частици образуватъ сегашния човѣкъ. Нѣкои отъ тѣхъ образуватъ външната страна, физическата страна, физическото тѣло на човѣка, други образуватъ неговия етеренъ двойникъ, нѣкои образуватъ неговата чувствена душа, астралното му тѣло, а трети образуватъ неговия нисшъ и висшъ умъ, а всички заедно образуватъ неговото тѣло, влизатъ вѫтрѣ въ състава му.

И тъй, отъ насъ съврѣменнитѣ хора се изискватъ дълбоки познания по тази велика окултна наука, да научимъ какъ е създаденъ досега човѣкътъ,

докѫдѣ е достигналъ днесъ той въ своето развитие. Като научите тази външна конструкция на човѣка, ще разберете защо нѣкои нѣща въ неговия животъ се случватъ по единъ начинъ, а нѣкои – по другъ начинъ. Споредъ тази наука нѣма нищо случайно, всички нѣща са строго математически опрѣдѣлени и когато ние дѣйствуваме въ унисонъ съ тѣзи велики свѣтове настава хармония, животътъ ни тече по особенъ начинъ, а когато сме въ дисхармония, въ контрастъ, тогава настѫпватъ противорѣчия, страдания въ живота. Страданията ни показватъ, че ние сме въ разрѣзъ съ живитѣ закони на живата природа.

Христосъ му каза: „Ела слѣдъ мене!“ Тукъ вече не става въпросъ за физическото, за физическия човѣкъ да иде. Вие спрѣгали ли сте глагола „ида“, „отивамъ“. „И отиде“, казва. Думата „отиде“ въ български езикъ се отнася само до човѣкъ, който може да мисли, само той може да отиде. Само човѣкъ, който има отлични мисли, благородни мисли, само човѣкъ, който има единъ възвишенъ умъ, само той може да възприеме едно Божествено учение.

Човѣкъ на когото умътъ не е развитъ, той може да живѣе само въ чувствения, въ физическия свѣтъ. Слѣдователно вие трѣбва да развивате вашия умъ. Съ дребнави работи, съ дребната математика не трѣбва да се занимавате: съ математиката на лука, на чесъна, на месцето, на обущата, на рѫкавицитѣ на трѣбва да се занимавате. А тѣзи нѣща сѫ, които най-много ви занимаватъ. Когато едно дѣте се ражда, то ли помисля за своитѣ пелени? Нѣкои казватъ: „Какво ще правя, като тръгна по Бога?“ Питай дѣтето, което се ражда, то ли си приготвя пелени? – Не. Майката като го повика, то идва осигурено му е облѣклото, храната, всичко си има. Майката му казва: „Само ще се учишъ, мама. Ако не се учишъ, ще съжалявамъ, че ти давамъ пелени, ще съжалявамъ, че ти давамъ храна.“ Ние сме повикани въ този свѣтъ само да се учимъ. Господь затова ни е повикалъ. Ние казваме: „Господь не е помислилъ добрѣ.“ И започваме да се грижимъ сами за пелени, за храна, ставаме идиоти. А ние трѣбва само да се учимъ. Щомъ се учимъ, всичко ще бѫде нарѣдъ.

И този човѣкъ напусна своята митарница и отиде слѣдъ Христа да се учи. Митарьтъ е разбралъ, че всичко въ свѣта е осигурено и той казва: „Не ми трѣбва осигуряване, дълги години съмъ скиталъ изъ тази митарница, ще отида да се уча“ и отишълъ да се учи.

Третата буква въ името на митара, буквата „Т“ показва защо е отишълъ той слѣдъ Христа. Той е отишълъ слѣдъ Христа, за да разбере двата велики закона на любовьта и мѫдростьта. Тази линия, която стои отгорѣ на буквата „Т“, показва стремежа къмъ Бога. Тя е великиятъ диаметъръ,

който обхваща всички други линии, А втората линия, перпендикулярната на първата е линията, която спъва човѣка и му казва: „Ти като отивашъ при Бога, какво искашъ, дали пари, храна или да се учишъ отъ Него?“ Сега мѫдростьта спъва всички хора. Жената, като се ожени, мѫдростьта я пита: „Ти защо се ожени, да се учишъ ли?“ – „Не, азъ бѣхъ при майка си робиня, сега искамъ да си поживѣя малко охолно.“ – „Добрѣ, казва мѫдростьта, ще ти дамъ охолность тебе.“ Какво става съ тебе? Дойдатъ сълзи, страдания, мѫчнотии въ кѫщи и започвашъ да се разкайвашъ: „Защо ми трѣбваше да се женя?“ Онази линия тамъ горѣ на мѫдростьта казва: „Защо се женишъ?“ – Женитбата е едно училище. Всѣко училище има смисълъ. Но ако вземете женитбата като едно срѣдство да се прѣживѣе по-лесно, не сте на правъ пѫть. Казвате: „Ние съ своя възлюбленъ ще си живѣемъ като двама ангела.“ Да, мѫжътъ е единъ ангелъ безъ крила и жената е една ангелица безъ крила. Тѣ сѫ и двамата безъ законъ и мѫжътъ казва: „Тамъ тоягата е положена и ако не е сготвено добрѣ, наврѣме, тамъ тоягата ще играе.“ – „А, казва тя, че какъ тъй?“ Тъй, тъй, това е законъ. Той е по-напрѣдъ. Мѫжътъ, прѣди да се ожени, казва на своята обична: „Моето ангелче!“ Но като се ожени, другояче ще те държи, той крие тоягата, а като се ожени, показва я и пита жена си: „Видишъ ли я, отъ рая е излѣзла!“ Това е законъ, тъй е писано, задницата ще се нашари. Така са правили учителитѣ едно врѣме. Въ Варна единъ учител бие ученика си, той казва: „Вай-вай-вай, за топълъ кравай!“ Пита го учительтъ му: „Ще се учишъ ли?“ – „Да.“ Но на втория день го нѣма въ училището. Пита го майка му: „Защо не отивашъ на училище?“ – „Моята задница не се учи вече.“

Съврѣменнитѣ хора искатъ да покажатъ всички тѣхни свещени глупости, които сега сѫществуватъ въ свѣта, да ги прѣдставятъ като свѣтлина. Не, всички съврѣменни хора трѣбва да се откажатъ отъ всички свои свещени глупости. Глупостьта си е глупость, тя не може да бѫде свещена. И тогава, всички онѣзи хора, които сѫ дошли тукъ на земята, които иматъ Божествено съзнание, иматъ единъ законъ, на който служатъ. Тѣ ни прѣдставляватъ единица. Единицата е жива, нѣма защо да я налагашъ на задницата на хората. Това показва, че не разбирашъ този великъ законъ

Когато Господь създалъ свѣта, двама много умни ангели, като наблюдавали творенията на Господа и видѣли рая и ада, направили своитѣ изчисления и единиятъ отъ тѣхъ намѣрилъ, че Господь направилъ една голѣма погрѣшка, а другиятъ намѣрилъ, че нѣмало грѣшка, но тѣ скрили това въ ума си. Господь, Който знаялъ тѣхнитѣ мисли, далъ имъ една мисия, пратилъ ги и двамата на земята да работятъ. Всѣка година Господь изпращалъ отъ райската градина на всѣки едного отъ тѣхъ по 360 орѣха. Това било бюджетътъ, който имъ се падалъ отъ райската градина.

Тѣзи двама философи ангели, като били на небето много хубаво мислили, но като дошли тукъ на земята, другояче постѫпвали. Единиятъ отъ тѣхъ, който мислилъ, че Господь направилъ грѣшка при създаването на свѣта, като видѣлъ женитѣ, рекълъ си: „И тъй, тъй Господь направилъ така свѣта, азъ своето ще го оправя, но я да влѣза въ този кривия свѣтъ.“ Влѣзълъ въ този свѣтъ, оженилъ се. Другиятъ ангелъ, който мислилъ, че Господь е направилъ добрѣ свѣта, като получавалъ всѣка година по 360 орѣха, казвалъ си: „Свѣтътъ е правъ, нѣма какво да го оправямъ, но ще трѣбва да работя.“ И понеже не ядѣлъ орѣхитѣ, заелъ се да ги сади и отглежда. Другиятъ пъкъ, който се оженилъ, като получавалъ всѣка година орѣхитѣ, опапвалъ ги съ жена си и чакали другата година. Чакатъ орѣхитѣ, гугуцатъ си, седятъ, ядатъ, піятъ и философствуватъ. И двамата ангела живѣли по 120 години на земята. Жениниятъ народилъ дѣца, оставилъ поколѣние и си казвалъ: „Поне оставихъ нѣщо на земята.“ Като си заминалъ той за другия свѣтъ, орѣхитѣ пакъ идвали, но наслѣдницитѣ започнали да спорятъ помежду си, кой колко орѣхи да вземе. Започналъ споръ и бой между тѣхъ. Жениниятъ ангелъ ималъ двѣ дъщери и двама сина. Още първата година слѣдъ като заминалъ бащата, тѣ се набили за орѣхитѣ. И всѣка година, като идвали орѣхитѣ, тѣ се бияли за тѣхъ. Ангелътъ, който насаждалъ всѣка година орѣхитѣ, образувалъ една красива мѣстность отъ тѣхъ. Като се качили горѣ и разглеждали дѣлата си, видѣли кой какво направилъ. Този ангелъ, който казвалъ, че Господь направилъ грѣшка, разбралъ, че той направилъ по-голѣма грѣшка, разбралъ, че орѣхитѣ не трѣбвало да се ядатъ, та слѣдъ смъртьта му да ставало споръ за тѣхъ между наслѣдницитѣ му. Дѣцата му казвали: „Ние сме благородници, ние не можемъ да работимъ, нѣмаме нужда отъ учение, а отъ ядене и пиене.“ И се молили на Господа да имъ даде повече орѣхи.

Тъй че, отъ тѣзи два ангела, още отъ далечното минало сѫ произлѣзли тѣзи двѣ поколения: еднитѣ, които обичатъ да работятъ, а други – да ядат и пият, вашитѣ бащи сѫ били ангели, меразчии сѫ били. Казвате: „И нашитѣ бащи и майки по сѫщия начинъ сѫ яли и пили.“

Христосъ извиква този митарь и му казва: „Ела слѣдъ мене!“ Вие ще ми кажете: „Ако Христосъ дойде днесъ да ме повика и азъ ще ида слѣдъ Него.“ Много пѫти сте казвали: „Защо не сме били въ врѣмето на Христа, та и ние да отидехме слѣдъ Него?“ Съжаления само и нищо повече! И азъ бихъ казалъ като васъ: „Защо не съмъ билъ въ врѣмето на Христа, та да отида слѣдъ Него?“ Жалко, че не сме били, закѫснѣли сме 2000 години. И ние закѫснѣлитѣ какво трѣбва да правимъ? Този исторически Христосъ не може да огрѣе всички хора. Какъ мислятъ хората, колцина от тѣхъ биха могли да видятъ Христа, ако той дойде въ видимо тѣло? Ако този Христосъ, който има 500 000 000 поклонници, които му служатъ, дойде на

земята, нали ще трѣбва да опрѣдѣли рандеву на всички, да му цѣлуватъ ръка? Ами смѣтнете, колко години сѫ потрѣбни, докато се изредятъ всички тѣзи 500 000 000 поклонници, да се ръкуватъ съ Него, да Му цѣлуватъ ръка. Слѣдъ това ще надойдатъ вашите дѣца. Ако е потрѣбно за всѣки 5 или 2 минути, за да се ръкува, да цѣлуне ръка на Христа, то изчислете, колко години ще сѫ потрѣбни, за да се изредятъ всичкитѣ Му послѣдователи, да иматъ достѫпъ да Го видятъ, да Му цѣлунатъ ръка и да кажатъ: „Азъ го видѣхъ."

Най-първо ще се наредятъ най-виднитѣ хора, владицитѣ, патриарситѣ, цѣла процесия, а по-послѣ по-проститѣ. Знаете ли дѣ ще бѫдете вие? – На опашката. Вие не сте се спирали по този въпросъ. Вие сте фантазирали и сте мислили, че като дойде Христосъ, първо у васъ ще дойде. Всѣки така мисли. Прави сте и не сте прави. По духъ е тъй, но ако дойде Христосъ по плъть, вие нѣма да бѫдете първи. Тъй щото, този митарь имаше една привилегия. Тѣзи нѣща сѫ изключения. Ние ги наричаме изключения вѫтрѣ въ битието. Човѣкъ, който е прѣкаралъ живота си въ абсолютно безсмислие, на когото шишето е тъй празно, че животътъ му нѣма никакъвъ смисълъ, отъ него започва Христосъ.

„Ела, каза, слѣдъ мене!" И той стана и отиде. Но този митарь бѣше човѣкъ смѣлъ и рѣшителенъ, въ него нѣмаше съмнѣние. Уменъ човѣкъ бѣше той. За да бѫде човѣкъ митарь, трѣбва да бѫде уменъ. Той съ хиляди години е изучавалъ дребната математика, какво може да вземе. Той не е човѣкътъ, който може да се лъже.

Слѣдователно, Христосъ повика единъ човѣкъ много уменъ, много опитенъ въ свѣта, който е прѣживѣлъ много нѣща, знае всички слабости. Всички, които искате да тръгнете по Христа, трѣбва да имате тѣзи опитности въ свѣта и да започнете отъ тѣхъ. Сега, нѣкои отъ васъ искате да видите Христа. Защо? – За да ви направи щастливи, да благувате въ свѣта, да ви направи кѫщи и т.н. Като ви говоря това, не мислете, че се отнасямъ до сегашния ви животъ. Не. Нѣмамъ нищо противъ дѣятелностьта, която употрѣбявате, за да живѣете, стремежътъ ви да се храните, да живѣете, всичко това е честно, благородно. Но когато единъ човѣкъ е осигуренъ, а иска да се осигури въ една или въ друга посока, казвамъ, че той върши нѣщо неестествено, незаконно. И ако целиятъ вашъ умъ въ живота ви се напълни съ пари, съ числа, съ заимодавци, всѣки день мислите колко имате да взимате, кого да дадете подъ сѫдъ, то питамъ ви: Единъ день, слѣдъ като умрете, какъвъ смисълъ е ималъ вашиятъ животъ? – Нѣма никакъвъ смисълъ. Слѣдователно, сегашниятъ ни животъ е направенъ по наша система. Този животъ, който живѣете сега, не е Божественъ, т.е по форма, по съдържание, той е Божественъ, но по проявленията си той е

човѣшки.

Затова се казва: „Образътъ на този свѣтъ прѣхожда.“ Защо прѣхожда? Казва се въ Писанието: „Всѣко дърво, което Отецъ ми не е насадилъ, ще се изкорени.“ Значи, този свѣтъ, който не е отъ Бога, той ще се изкорени, а само този, който иде, той ще остане.

Митарьтъ разбра този законъ и каза: „Чакай да излѣза отъ тази митарница по-рано, да се запозная съ смисъла на вѫтрѣшния животъ“. Този смисълъ се състои въ това, да разбере човѣкъ, че той е осигуренъ на земята. Всѣки единъ отъ насъ е осигуренъ. И ако вие имате тази любовь, да обичате своитѣ братя, нѣма да се намѣри братъ въ свѣта, който да не отвори сърцето си да ви помогне. Ако съ тази любовь похлопате на нѣкое сърце, то ще ви се отвори. Похлопате ли нѣкой пѫть и не ви се отвори, нѣмате любовь. Ако отивате при брата си не да го ограбвате, а да му помогнете, той ще ви приеме. При когото и да отидете и при най-бѣдния, но съ условие да му помогнете, той ще ви приеме. Ако хората биха приложили този законъ, свѣтътъ щѣше да се поправи. Ако всички хора приложатъ този законъ – даромъ да слугуватъ, тогава всички ученици щѣха даромъ да служатъ и законътъ на любовьта, щѣше да се приложи безъ насилие. Защото има законъ за любовьта, има законъ за дарбитѣ, има законъ за добродѣтелитѣ. Това сѫ методи, които вие може да употрѣбите. Азъ нѣма да ви разправямъ какви сѫ тѣзи методи. Тѣзи методи се учатъ само въ Божественото училище и тамъ ще видите резултатитѣ.

Азъ говоря тукъ принципално за живота на митара. Той е единиченъ, той е и колективенъ. Той е митарьтъ прѣди 2000 години, той е и митарьтъ, който сега живѣе. Мнозина отъ васъ се намирате 6 голѣмо противорѣчие и казвате: „Какъ ще прѣкараме нашия животъ?“ – Отлично ще го прѣкарате. Защо другитѣ хора страдатъ? – Защото живѣятъ безъ живитѣ закони. Срѣщна нѣкого и го питамъ: Ти знаешъ ли, има ли Богъ въ свѣта? – „Не зная, не познавамъ никакъвъ Богъ.“ Ако единъ човѣкъ не познава Бога, отъ когото е получилъ всички блага, какво може да очаквате отъ този човѣкъ?

Въ единъ стихъ отъ Иезекиила се казва: „Може ли тѣзи мъртви кости да оживѣятъ?“ Коститѣ въ този смисълъ, означаватъ чисто физическия свѣтъ. Казва пророкътъ: „Господи, само Ти знаешъ може ли да оживѣятъ тѣзи кости.“ Тогава, върху тѣзи кости идатъ мускулитѣ. Дошла е плътьта, облѣкла коститѣ, съединила ги, вече има форма. Почва да се проявява този животъ. Но духътъ, който рѫководи живота, нѣма го. Тогава казва Господь: „Пророкувай ни този животъ.“ Това е третиятъ елементъ. Нѣкои сѫ мъртви кости, други – облѣчени, а трети очакватъ идването на Духа. Съврѣменнитѣ хора сѫ дошли до туй положение, коститѣ имъ сѫ

облѣчени въ плъть и кръвь и мислятъ, че като дойде Духътъ, свѣтътъ ще възкръсне.

Това е право. Въ друга смисъль казано: тѣзи три свѣта – физическия, душевния и духовния, трѣбва да се съединятъ. физическиятъ свѣтъ е основата, върху която почива астралния и душевния животъ на човѣка. Въ този душевенъ свѣтъ се проявява чувството на приятность и неприятность, всички чувства, които изпитваме. Въ физическия свѣтъ се проявяватъ само нашия стремежъ и дѣйствия, а в духовния – всичко Божествено, което насочва нашитѣ чувства.

Само Божественото опрѣдѣля какви трѣбва да бѫдатъ нашитѣ чувства, нашитѣ дѣйствия. Ако вие имате една душа, която не чувствува правилно и отидете нѣкѫдѣ на гости, но хазяинътъ на кѫщата ви приеме навѫсено, начумерено. Вие казвате: „Той не ме обича, втори пѫть нѣма да отида тамъ.“ Защо? – Чувствувате една неприятность. Прѣдставете си, че вашата рѫка е размѣстена и азъ се наема да я намѣстя, но отъ това вие усѣщате болка. Като излизате, казвате: „Той не е майсторъ.“ Защо? – Защото усѣщате болка. Азъ искамъ да ви излѣкувамъ безъ нѣкаква болка. Навѫсването на вѣждитѣ не е признакъ на лошо посрѣщане. Болката не е признакъ, че този, който ви лѣкува, не е майсторъ. Когато момата иска да задържи впечатленията си отъ своя възлюбленъ надълбоко, тя затваря очитѣ си. Съ това иска да каже: „Азъ съмъ слѣпа за свѣта, не искамъ да виждамъ този свѣтъ.“ Момъкътъ казва: „Азъ искамъ да държа очитѣ си отворени.“ Мома, която иска да държи очитѣ си отворени, тя на другия день ще продаде възлюбения си. Дръжъ очитѣ си денемъ затворени, вечерь – отворени, при свѣтлина затворени, при тъмнина – отворени!

Слѣдователно, всѣко едно навѫсване на вѣждитѣ е признакъ, че този човѣкъ мисли добро. Когато човѣкъ иска да мисли добро, той свива вѣждитѣ си, за да дойде по-малко свѣтлина, та да може да концентрира мисъльта си. А този, който не иска да мисли, той е като мѣсечината, която се пълни и изпразва като шише, но въ която нѣма никаква мисъль. Слѣдователно, като сѫ турени вѣждитѣ надъ очитѣ ти, тѣ регулиратъ човѣшката мисъль, тѣ регулиратъ до колко мозъкътъ трѣбва да бѫде дѣятеленъ или не, тѣ сѫ единъ регулаторъ на човѣшката мисъль. Ето защо вѣждитѣ се свиватъ или отварятъ, но тѣ трѣбва да бѫдатъ въ хоризонтално положение. Затова, като свивате или като издигате вѣждитѣ си, трѣбва да имате една опрѣдѣлена мисъль въ себе си.

Сега да се повърнемъ къмъ митара. Четвъртата буква отъ името му, буквата „А“ показва въ него единъ стремежъ. Този човѣкъ е съ благороденъ стремежъ, той слиза отгорѣ, надолу, за да помага на другитѣ хора.

Послѣдната буква отъ името му, буквата „Р“ показва човѣка, който се научилъ да разбира причинитѣ на доброто и злото въ свѣта. Значи митарьтъ е човѣкъ, който се занимава съ математиката на мѫдростьта, приложилъ е тѣзи знания на математиката въ полза на себе си и на ближнитѣ си, да изучи закона на любовьта и мѫдростьта, да върши волята Божия, да знае защо е доброто и злото въ свѣта. И този човѣкъ е намѣрилъ Христа. Христосъ, като мине покрай вашата митарница, ще търси вашия митарь. Ако нѣмате такъвъ митарь на митарницата си, отиде вашата митарница. Този митарь казва: „На такава митарница безъ закони не искамъ да служа.“ Нѣкой дойде и му казва: „Ти повече мито можешъ да вземешъ.“ Иска, не иска, повече мито да вземе, като прави оцѣнкитѣ, т.е. по околенъ пѫть да ги събира. Митарьтъ казва: „На такава митарница не искамъ да служа, не искамъ да служа на такива вълчи закони, а искамъ да служа тамъ, дѣто отношенията на взиманията и даванията сѫ равни.“ Тогава Христосъ му каза: „Ела слѣдъ мене!“ И той отиде.

Е, сега вие искате физически да видите Христа. Нали? Онѣзи женենитѣ отъ васъ иматъ Исуса въ себе си. Вашиятъ мѫжъ, той е Исусъ за васъ. Ето вашиятъ физически Исусъ, но вие не го признавате. Вие сте като онѣзи фарисеи и садукеи, който казватъ: „Той не е, той не е.“ Съ какво ще ви докаже мѫжътъ, че е той? Той казва: „Азъ съмъ вашиятъ избранникъ.“ Жената казва: „Не е той, не е той.“ Търси го. За васъ Исусъ е дошълъ, но вие не го признавате. Търсите го въ нѣкой свещеникъ, другадѣ го търсите – нѣма го. Дойде нѣкой ясновидецъ, казвате: „А, тукъ ще е!“ И тукъ го нѣма. Въ една църква го търсите, въ друга църква го търсите – нѣма го. „Е, отъ небето ще дойде.“ – Нѣма го. И най-послѣ, като го нѣма отъ никѫдѣ, хората казватъ: „Тази работа е празна, но да ядемъ и да пиемъ!“

Азъ ще ви дамъ едно опрѣдѣление какъ ще познаете Христа и дѣ ще Го намѣрите. Ако чакате хората да ви покажатъ дѣ е, никѫдѣ нѣма да Го намѣрите. Христосъ ще дойде вѫтрѣ, вѫтрѣ въ васъ. Вашата душа, вашиятъ духъ трѣбва да Го познаятъ. На всѣки единъ лично трѣбва отъ вѫтрѣ да му се открие това, неговиятъ собственъ духъ трѣбва да му открие кой е Христосъ. Но нѣкои казватъ: „Азъ мисля, че еди кой си е Христосъ.“ Другъ: „И азъ мисля, че еди-кой си е Христосъ.“ Съ такива прѣдположения не може да се разрѣшава работата. Всѣки трѣбва да има точно опрѣдѣлена мисъль. фактически той трѣбва да знае кой е Христосъ.

Христосъ казва на ученицитѣ си: „Плъть и кръвь не сѫ ви открили това, но Отецъ ми ви го е открилъ.“ „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го привлече.“ Казватъ за нѣкого: „Нѣкой човѣкъ го е привлѣкълъ него.“ – Не, само Отецъ ми може да привлече хората къмъ себе си. Красноречие, заобикалки, нищо не може да привлече хората. Защо само

Отецъ може да привлече хората? – Защото Отецъ е любовь и само тази любовь дава животъ. Затова Христосъ казва: „Азъ дойдохъ да имъ дамъ животъ на любовь.“ Слѣдователно, всѣки отива да вземе отъ този животъ.

Когато вие по този начинъ разберете Христа, у васъ ще стане една коренна промѣна. Ние сега изобщо всички хора не сме доволни едни отъ други. Ние си виждаме само погрѣшкитѣ. Азъ често си правя опити съ хората, тѣ идватъ при мене да ме изпитватъ и азъ ги изпитвамъ. Тѣ идватъ нѣкой пѫть при мене съ намерение да видятъ нѣкой човѣкъ светия, съ знания, съ мѫдрость, но ме намѣрятъ въ такова положение, въ каквото и проститѣ хора – играя си.

И послѣ си казватъ: „Ама че серсеминъ съмъ билъ!“ Тогава и азъ си казвамъ: „Ти си серсеминъ, но и азъ не искамъ да съмъ такъвъ, не приемамъ такъвъ човѣкъ.“ Азъ не приемамъ човѣкъ, който, като дойде при мене, започне да ме хвали, да ми разправя: „Ти си първия човѣкъ, ти си такъвъ-онакъвъ.“ А послѣ, ще прѣнесе куркитѣ. Ще замязате, знаете ли на какво? – Ще ви приведа единъ анекдотъ.

На единъ български селянинъ се разболява жена му. Тя казва на мѫжа си: „Ще отидешъ въ града да ми донесешъ отъ тамъ нѣкои лѣкарства.“ Селянинътъ отива въ дома на единъ докторъ, но като не знаялъ всички етикеции, какъ да пристѫпи до лѣкаря, влиза направо въ стаята на доктора, който се занимавалъ съ много важни работи. Докторътъ го запитва: „Какво искашъ?“ – „Жена ми е болна, искамъ лѣкарства за нея.“ Докторътъ се ядосалъ на селянина, че тъй го побезпокоилъ, приближава се до него, удря му една плѣсница и казва: „На ти едно лѣкарство.“ Удря му още една плесница: „На ти друго лѣкарство!“ Селянинътъ си казва: „Чудни сѫ тѣзи съврѣменни хора, по особенъ начинъ знаятъ да лѣкуватъ!“ Отива си въ село, жена му го пита: „Взе ли нѣкакви лѣкарства?“ – „Да, докторътъ ми даде двѣ хубави лѣкарства.“ – „Е, дай ми едното,“ казва жената. Той се приближава при жена си, удря една плѣсница. „Стига, стига вече!“ – „А и второ лѣкарство ми даде докторътъ.“ Жена му му казва: „Другото лѣкарство задръжъ за себе си.“ – „Е, ти си умна жена.“ Жената влиза въ стаята си и започва да плаче, слѣдъ два дни обаче тя оздравява. Селянинътъ доволенъ, че жена му оздравява, взима два куркоя отъ своитѣ и се запѫтва за въ града при доктора. Отива при него, той го пита: Какво искашъ? „Господинъ докторе, прѣди нѣколко дни дойдохъ да искамъ лѣкарства за жена ми, но ти ми удари двѣ лѣкарства. Азъ дадохъ едното лѣкарство и тя оздравѣ. Едното остана, искашъ ли да ти го дамъ?“ – „А, заповѣдай поседни! Какъ сѫ вашитѣ добрѣ ли сѫ“, запитва го докторътъ. Селянинътъ удря една плѣсница на доктора, връща второто лѣкарство и си излиза.

Това е въ свѣта онзи законъ, за който се казва: Съ каквато мѣрка мѣримъ, съ такава ще ни се отмѣри. Когато търсимъ Божественото въ свѣта, трѣбва да отиваме съ всичката искреность на своята душа. Абсолютна искреность, абсолютна чистота и познания трѣбва да имаме въ свѣта. Ако ние вѣрваме, че въ свѣта има единъ законъ, който регулира нашитѣ отношения, този закон ще ни заведе до този източникъ.

Христа всички може да Го намѣримъ и навсѣкѫдѣ ще Го намѣримъ. Като намѣримъ Христа, нашиятъ животъ нѣма да се измѣни, както мислятъ хората, но ще се осмисли. Въ тази кѫща, въ която ще влѣзе Христос, между мѫжътъ и жената ще настане миръ, между дѣцата ще има разбиране, този домъ, ще бѫде примѣренъ. Всички хора ще кажатъ: „Това сѣмейство си живѣе добрѣ." Защо? – Защото е влѣзълъ между тѣхъ законътъ на любовьта. Богъ е привлѣкълъ тѣзи хора. При кого? – При Сина, Който е изявление на тази любовь.

Сега, ако не искате да се заблуждавате, не питайте: „Дѣ е Христосъ, отъ дѣ ще дойде" и т.н. Всѣка жена може да Го намѣри въ мѫжа си и всѣки мѫжъ може да Го намѣри въ жена си. Всѣки синъ може да го намѣри въ сестра си и въ брата си и обратно. Но ако вие изгубите любовьта си, ще изгубите и Христа навсѣкѫдѣ. Туй, което ние търсимъ, това е смисълътъ, това е любовьта, това е Богъ, Който е облѣченъ въ тази любовь. И когато намѣримъ Бога, т.е. любовьта, която ще дойде въ свѣта, тя ще събуди въ насъ свръхестественото съзнание. Тогава ще дойде прѣхождане отъ физически животъ въ душевенъ, отъ душевенъ въ духовенъ. Само така ще намѣримъ връзката между физически и душевенъ животъ, между душевенъ и духовенъ животъ или ангелския животъ. Това не можемъ да го опишемъ, това може да го видимъ само. Виждането ще дойде само тогава, когато всички възприемете любовьта. Прѣдисловието на любовьта, имате. Тази любовь, която сега имате, е както казватъ българитѣ, слѣпата сѫбота. Слѣпата сѫбота, слѣпата любовь сега дѣйствува, а другата ще бѫде – Великата любовь, обединението на всички души да работятъ за Този Великъ Господь. А Той се изявява. Мѫже, жѣни, деца, това сѫ обекти, въ който закона на любовьта ще се прояви.

Слѣдователно, всичко на свѣта е обектъ, въ който живѣе любовьта. Тя тепърва ще се прояви. Сѫщества сѫ работили съ хиляди години, за да дойде този Живиятъ Господь, да се прояви. Той се е проявилъ въ едно отношение, но въ тази велика любовь още не е проявенъ. Това, което иде сега въ свѣта, е толкова велико, че всички ангели надзъртатъ да видятъ какво ще бѫде то. Интересъ има въ цѣлото небе. Това не е стремежъ само у васъ, това е стремежъ въ цѣлото Битие.

Този моментъ, въ който Великиятъ Господь идва да се прояви, всички разумни сѫщества, у които съзнанието е пробудено Го очакватъ съ нетърпение. Тѣзи, у които съзнанието е пробудено ще възприематъ този лѫчъ и ще възкръснатъ, а другитѣ ще спятъ. Затова казва Писанието: „Будни бѫдете, защото не знаете въ кой день или въ кой часъ ще дойде!“ Това е единъ тържественъ день, прѣзъ който Той ще мине и каже: „Ела слѣдъ мене!“

Ще бѫде ли твоето съзнание будно или ще кажешъ: „Господи, почакай, азъ съ митарницата още не съмъ си уредилъ въпроса, имамъ малки смѣтки съ едни съ други.“ Не, мине ли и те извика, ще кажешъ: „Веднага, моментално идвамъ!“ Веднага трѣбва да ликвидирашъ съ всичко, никакви смѣтки, никакво чакане! „Ама чакай!“ Не, моментално трѣбва да рѣшишъ въпроса! А такива философии, че това-онова, че тъй–иначе било писано!… Не, туй писаното трѣбва да се разбере отъ нашата будна душа, която живѣе вѫтрѣ въ насъ и тя ще трѣбва да ни разтълкува истината. Тогава нѣма да се учимъ отъ хората, а всички ще бѫдемъ научени отъ тази любовь. Тогава ще има миръ, а отъ неправдата, която днесъ сѫществува, ни поменъ нѣма да остане.

Нѣма да се учимъ единъ отъ другъ. И азъ не искамъ да ви уча сега, но искамъ да ви извадя отъ всичкитѣ стари заблуждения, които сѫ вложени въ умоветѣ ви. Едни вѣрватъ, че съ всѣкакви тѣла ще могатъ да възкръснатъ. Други – че съ старото си тѣло ще възкръснатъ. Напримѣръ, нѣкой умрѣлъ съ едно тѣло отъ 100 кг, другъ – съ тѣло отъ 60 кг. Е, съ кое тѣло ще възкръснатъ, дали съ това, съ което сѫ умрѣли? Евангелиститѣ спорятъ по този въпросъ. Нѣма съ това тѣло да възкръснете, съ друго тѣло ще възкръснете. Вашитѣ лица, които сега имате, ще се измѣнятъ, нѣма да останатъ такива.

Да, всички ще се измѣните. Въ какво? Като се смъкне това врѣменното у васъ, тогава ще прозрѣте въ хубостьта на човѣшката душа, въ хубостьта на човѣшкото сърце и човѣшкия духъ и тогава ще разберете какво нѣщо е човѣкътъ. Като погледнете въ сърцето на човѣкъ, който е пъленъ съ любовь, знаете ли каква свѣтлина, каква топлина има тамъ? Нѣкой казва: „Азъ ви обичамъ.“ Погледна на сърцето му, колко градуса огънь, топлина има той и познавамъ колко обича. Нѣкой казва: „Азъ съмъ мѫдъръ.“ Гледамъ колко градуса има ума му. Това не е фигура. Най-красивиятъ пламъкъ на живота, който човѣшкото око може да види, това е любовьта. Когато този пламъкъ се запали, тогава само и животътъ се осмисля.

Когато единъ момъкъ се жертвува за нѣкоя мома, дали за нея се жертвува?

– Не, за пламъка, който гори. Докато пламъкътъ гори, тя е; изгасне ли пламъкътъ, не е тя. Докато пламъкътъ гори, той е; изгасне ли пламъкътъ, не е той. Докато пламъкътъ гори, той е Христосъ, изгасне ли пламъкътъ, той не е Христосъ. Пламъкътъ трѣбва да гори. Писанието казва: „Не изгасватъ духоветѣ.“ Духътъ, това е Божественото, което гори. Не изгасвайте този пламъкъ. Докато той гори, ще имате тази аура, която ще ви прѣдпазва отъ всички лоши условия. Който има този пламъкъ, глава не го боли, ни дробове го болятъ, ни холера, ни чума го хваща, хининъ не му трѣбва очистително не му трѣбва.

А сега, онѣзи, които нѣматъ духа вѫтрѣ въ себе си, нѣматъ този пламъкъ, започватъ да философствуватъ. „То не може така, трѣбва по другъ начин и т.н.“ Не, само единъ начинъ има, по който може да се живѣе. Като ви кажа една дума, тази дума да нѣма другъ смисълъ, само единъ смисълъ да има. Всички наши мисли, всички наши чувства, всички наши желания и всички наши дѣйствия, трѣбва да иматъ абсолютно само по единъ смисълъ. Ние никога не трѣбва да бѫдемъ раздвоени, никога не трѣбва да даваме поводъ хората да мислятъ лошо за насъ. Всички наши постѫпки трѣбва да бъдатъ така отмѣрени, че да не се осѫждаме, а да се стремимъ да бѫдемъ чисти въ живота си.

Слѣдователно, ако искате да разберете учението на Христа, първото необходимо нѣщо, това е чистотата на сърцето и свѣтлината на ума, за да Го схванете въ неговитѣ основни проявления. А когато дойде това учение, то ще реформира вашия животъ. Както при сегашния животъ храната, въздуха, свѣтлината сѫ външни сили, които реформиратъ, човѣшкия животъ, така и Божественото е сѫщественото въ живота, то е, което ражда у хората свобода. Лъжливото ражда между хората само спорове, убийства. Отъ кѫдѣто и да дойде свободата, по какъвто начинъ и да дойде, тя е Божествена. Онзи човѣкъ, който се приближи при васъ и ви даде помощь, той е Божественъ, а другъ, може да е правовѣренъ, може да е святъ, но не ви ли даде помощь, той не е отъ Бога.

Слѣдователно, Христосъ казва: „Ела слѣдъ мене!“ И напусна той митарницата. Та сега и вие, като напуснете тази митарница, не е достатъчно само да я напуснете, но трѣбва да приложите Христовото учение отвѫтрѣ. Вие не че не сте го приложили, но забѣлѣзвамъ у васъ единъ страхъ. Казвате си: „Врѣмето му не е дошло още.“ За когото е дошло врѣме, врѣме му е, а за когото не е дошло, да чака. Ако една жена е брѣменна на три мѣсеца и не ражда, добрѣ е, но ако е брѣменна на деветь мѣсеца и не ражда, какво означава това? Мъртво е дѣтето. Тогава и десеть мѣсеца да чака, загубена е, отива тя.

Та, за нѣкои отъ васъ е дошло врѣме да възприемете Божественото и да го приложите въ вашия животъ, да се осмисли той. И ще се интересувате какви сѫ мислитѣ на този Божественъ свѣтъ, а не какви сѫ мислитѣ на хората.

И тъй, Христосъ каза на митара: „Ела слѣдъ мене!“ И той даде единъ отличенъ примѣръ. Питамъ сега: Вие какъвъ примѣръ сте дали досега на свѣта? Съберете се тука, попѣете малко на хората, ту „Събуди се братко мили“, ту „Изгрѣй, изгрѣй ти мое слънце“ или „Излѣзълъ е сѣячъ да сѣе“, попѣете, въодушевите се, отидете си. Като си отидете дома, казвате си: „Не е този Христосъ.“ Чакате другата седмица. И тъй, седмица слѣдъ седмица, все ще ви сготвя нѣщо, обаче, единъ день ще затворя гостилницата си, ще кажа: „Не приемамъ никого.“ Защо? – Защото е писано, че само за онѣзи, които се учатъ има храна, има кредитъ, а за онѣзи, които не се учатъ, нѣма никакъв кредитъ. Дѣте, което е готово да слуша майка си, за него има пелени, има и храна, но за онова, което не е готово да слуша майка си, нѣма пелени, нѣма храна.

Въ сегашния свѣтъ ние сме научени чрѣзъ насилие да ни заставятъ да извършваме работата си. Нѣщата ви не сѫ наредени, но има за това глоба. И вие минавате за изправни хора! Защо? – Защото има закони, които ви глобяватъ. Има въ църквата хора, които минаватъ за правовѣрни. Защо – Защото ще го насилятъ да бѫде или православенъ или католикъ или мохамеданинъ. Навсѣкѫдѣ всичко се върши не по закона на свободата.

Ще ви обясня, защо едни хора иматъ свобода, други – нѣматъ. Онѣзи голѣми планински извори, които виждате, нѣматъ кранове, а малките, които едва цирикатъ, иматъ кранове. Затворишъ ги послѣ ги отворишъ, показватъ, че и тѣ текатъ много. Който иска да бѫде свободенъ, трѣбва да има широка, голѣма Божествена любовь. Широк трѣбва да е! А сега, едва капи, свободенъ иска да бѫде! Не, ти не можешъ да бѫдешъ свободенъ, кранъ ще имашъ. Питате: „Кога ще дойде свободата?“ – Когато се съединишъ съ този великъ законъ и Христосъ каже отгорѣ да се пусне повече вода. Като дойде Христосъ, Той ще размѣсти всички кранове и тогава ще бучи много вода: Бу…бу… Ще кажете: „Много бучи.“ Прѣдпочитамъ нѣкои да бучатъ, отколкото да мълчатъ. Ако искаме мълчание, въ гробищата ще го намѣримъ, но като дойдемъ въ живота, мълчание тамъ не може да има.

И тъй: бу…бу…бу. Ние, които слушаме това бу…, ще чуваме. Като се развие вашиятъ слухъ, като влѣзете въ този устремъ, въ това голѣмо бучене, въ това бу… ще видите една голѣма хармония. Това което намъ се вижда дисхармония, отъ небето го виждатъ като хармония.

И тъй, ние схващаме нашия животъ на земята като една дисхармония, постоянно страдаме, нарушаваме закони.

Сега всички трѣбва да се върнемъ къмъ този великъ законъ и да го изпълнимъ. И тъй, въ какво седи този законъ? Повѣрвай! Вѣрата е основана на мѫдростьта. Тя почива на великия Божественъ законъ на любовьта. Тѣзи два принципа трѣбва да влѣзатъ и въ сърцата и въ умоветѣ и въ душитѣ ви и тамъ да дѣйствуватъ. Не да ви проповѣдвамъ, че има Господь, а да го знаемъ това и да се разговаряме на другъ езикъ. Ако вие бѣхте вѣрующи, азъ щѣхъ да ви държа друга една беседа. Щѣхъ да ви опиша какви промѣни има на небето, какви писма има отъ майка ви, отъ баща ви, какви писма има отъ братята, отъ сестритѣ, какво сѫ рѣшили да правятъ, какви промѣни ще станатъ наскоро. А сега се занимавате съ празни работи и си казвате: „Я, го има, я го нѣма, може да е така, може да не е така, ние ще си държимъ пакъ старото." Старитѣ нѣща, това сѫ нашитѣ свещени глупости, а новото въ свѣта, това е любовьта, която ще дойде да прѣобрази хората. Тя коренно ще прѣобрази всички хора. Като дойде тази любовь, тя ще трѣбва да даде свобода не само на хората, но и на всички животни и растения. Като даде свобода на хората, то се разбира, че ще даде свобода не само на единъ класъ хора, но на всички класи, ще засѣгне цѣлото Битие, ще има редъ и порядъкъ по лицето на земята.

Това е Божественото учение! Ще кажете: „То е идеално." То е приложимо, може да се приложи, стига само да приемемъ въ себе си този великъ основенъ законъ. Той нѣма да дойде лесно, ще има жертви. Азъ почитамъ паметьта на всички хора, които сѫ умрѣли за истината, за своето учение, за своя идея. Такива хора иматъ моето уважение. Всички онѣзи, които страдатъ, за да подигнатъ човѣчеството, тѣ иматъ почитанието и уважението на всички добри хора въ свѣта.

Днесъ Христосъ минава покрай вашата митарница и казва: „Матей!" И вие питате: „Кой е този Матей, първозваний ли е този Матей?" Да, ще схванете кой е този Матей. Щомъ чуете думата „Матей", ще кажете: „Идвамъ, Господи!" Мѫжътъ като чуе да го извикатъ, да каже: „Ида, Господи!" Какво ще му каже Христосъ? – Върни се у дома си да приложишъ моето учение. Като иде жената при Христа, ще ѝ каже: „Върни се у дома си да приложишъ моето учение." Като иде дъщерята и синътъ, ще имъ каже: „Върнете се у дома си да приложите моето учение."

Върнете се въ домоветѣ, въ обществата, говорете на свѣта! Това е истинското учение, което ще подобри всичко.

Матей!…

Кѫдѣ си Матей, живъ ли си ти? Не се чува още гласътъ му. Станалъ е вече, само си трие очитѣ. У нѣкои е оживѣлъ, раздвижилъ се е.

Матей днесъ трѣбва да възкръсне!

Това е едно велико учение. Както е хубавъ днесъ деньтъ, това ви очаква за въ бѫдеще. Ако възприемете любовьта и мѫдростьта, животътъ ви ще бѫде отъ сега нататъкъ такъвъ, какъвто и днесъ деньтъ. Тъй ясно ще бѫде всичко, ще бѫдете тъй свѣжи. Не заличавайте стария животъ, заличете всички ваши недоразумѣния, всички ваши криви разбирания, речено-казано, това било-онова било, заличете всички ваши смущения и др. Всичко това турете въ архивата и напишете отгорѣ: „Матей, напусни митарницата и ела слѣдъ мене! – Ида, Господи!“

Този е надписътъ, който трѣбва да поставите отгорѣ. И като дойде нѣкой, ще каже: „Матей го нѣма.“ Защо? – Свършилъ съ своята митарница.

Да, ще идете, ще се върнете, ще донесете новото учение и тогава Христосъ ще заговори съ хиляди, хиляди и милиони уста и ще бѫде слава и хвала на всѣкѫдѣ. Хората ще се познаватъ като братя и сестри. Това ще е бѫдещето учение.

Това учение ще го донесе Матей.

Матей!…

Бесѣда, държана на 19 юний, 1921 година.

1921_06_20 Влиянието на хармонията в живота

ВЛИЯНИЕТО НА ХАРМОНИЯТА В ЖИВОТА

Върху всичко това, което съм ви казал, трябват упътвания Трябва да разберете, че законите в природата няма да се изменят за вашите разбирания, дали разбирате, или не разбирате. Всички трябва да турите в ума си мисълта, че природата няма да тури специални закони за вас, за да ви извинява. Когато говорим за хармония, подразбираме съзнателния живот на човека, живота, в който душата се развива, човешкото аз, съзнанието на човека, че той е нещо отделно в света, че той се е проявил. Човек съзнава, че е едно отделно същество. Сега, представете си, че имате една нота в музиката, тя може да бъде 1/2 нота или 1/4, или 1/8, или 1/16 Тази нота сама по себе си е само един символ, един характер, без да има някакъв смисъл. Ако тази нота обаче се постави на петолинието и в началото на петолинието се тури ключът, и определите какъв ще бъде характерът ѝ, тя вече има смисъл. И тогава всяка от нотите, наредени по реда на петолинието, не може да има вече свое мнение, да казва: "Аз така мисля, аз иначе мисля" Тя ще мисли тъй, както ключът е казал, и тонът на една нота в този ключ не може да се измени. Когато влезете в Божествения живот, и там има ключ, и според този закон на Божествената хармония вие сте турени на това петолиние. Вие се качвате на това петолиние и казвате: "Знаете ли, че аз съм на особено мнение?". "Аз" значи да произведете тези вибрации, които съответстват на този закон. Щом не искате да се подчините на закона на хармонията, на Божественото, трябва да слезете от петолинието, те. от този ключ, и там можете да правите каквито искате обърквания, но на петолинието ще правите това, което ви каже Духът, т.е. капелмайсторът. Той ще ви мести, ще ви туря ту горе, ту долу, и ако Го слушате, ще минете всички положения на този хармоничен закон. Това наричам на музикален език "съзнателен живот". Значи, ръководени, ние вървим по тази крива линия, слизаме и се качваме, но всичко това върви хармонично Това е философия, която трябва да разбираме и който не я разбира, хващат го за ухото. Ако например една нота е турена на петолинието като 1/4, а тя иска да стане 1/2, капелмайсторът ще я хване и ще ѝ каже: "Не половинка, а четвъртинка ще бъдеш." "Ама по-голяма искам да бъда, повече време да трая!" Не, ще бъдеш толкова голяма, колкото ти е определено, ни по-голяма, ни по-малка. Сега някои от вас искат да бъдат по-големи. Това са криви религиозни схващания. Животът седи в изпълнението на онова, което Бог е създал по закон и по ред. Тази хармония е необходима както за вашия индивидуален живот, тъй и за вашия семеен и за вашия обществен живот. Тя е необходима и за вашия ум и сърце. Вашият ум и сърце не могат да се развиват без хармония. Сега няма какво да ви говоря, вие сте опитали какъв крах настъпва в сърцата ви,

като нарушите хармонията. Всяка дисхармония се изразява със сълзи. Щом има хармония, в сърцето има радост; щом има хармония, в ума има радост.

Първият ключ на хармонията вътре в живота, това е любовта в първа степен. Как наричате първия ключ в музиката? Той е ключът „сол”. И действително на хората трябва „сол”. То е едно съвпадение ключът „сол” и сол за ядене. Забележете, че когато се вземат нотите "до", "ми", "сол", "си" - в тези четири основни ноти "сол" е третата.

Засега вие сте поставени на този ключ. Искаме да ви нагласим всинца според този ключ "сол". Тактът ще бъде 3/4. В музиката музикант се нарича не само онзи, който разбира знаците, знае например какво е ключът "сол", а музикант е този, който знае нотите, може да взема правилно всички тези ноти и разбира отношенията на тоновете от "сол" до "сол". Тъй искам да разбирате и вие ключа "сол", да вземате тези ноти не дисхармонично, а много правилно, много хармонично. В ума ви трябва да [за]легне идеята, че щом дойдете до ключ "сол", има само едно мнение, не може да останете на особено мнение. В любовта няма особени мнения, няма специални мнения, защото, щом хората останат на особено мнение, това е неразбиране на Великия закон. Всички велики майстори на музиката, които я разбират добре, като дойдат при ключа, всички работят добре, разбират работата си, само по някой път коригират дали някоя нота е поставена на мястото си, тъй както изисква законът на музиката. Това наричам учение, това наричам прогрес, развиване на съзнанието и т.н.

Сега, за всички неразположения, за всяка дисхармония, която се яви между вас, ще търсите къде са погрешките, ще започнете от ключа "сол". Искам да видя дали вие, жените поне, ще бъдете в състояние да изправите живота си по ключ "сол". Аз не говоря сега за изправяне на вашия живот. Показвам, че нареждането на вашите мисли, на вашите чувства и на вашите волеви действия не са по този ключ и трябва едно трансформиране на мисълта, всичко да се нареди по този ключ на любовта. Или ще кажете: "Колко я познаваме тази любов!" Вие още на ключ "сол" не сте били нареждани. Знаете ли каква прекрасна хармония има у този, който се нареди един път на ключ "сол"? Това е най-възвишеното, най благородното у човека. Когато той се нареди на ключ "сол", у него става един подем на мисълта, на чувствата на съзнанието, той вече не страда от неврастения, не страда от никакви болести. Това е ключът "сол" Ако някои от вас имат всички тези качества в себе си, казвам: Вие сте нагласени на ключ „сол”. Ако не сте, не си правете илюзия за друг някой ключ.

Сега, хармонията е потребна изобщо за жените. Хармонични мисли,

хармонични чувства и действия, това е най-великото в живота, което човек може да изучава. Единственото нещо, което издава човека, това е хармонията. Този закон може да го проверите. Когато имате хармония в ума си, когато имате хармония в сърцето си, когато имате хармония във волята си, всичката работа добре върви и лукът ви в половин час е препържен. Всичко свършвате скоро и казвате: "Днес работата ми върви много добре." Това е само една малка хармония, а колко нещо може да извърши тя! Всичката работа съкращава. С хармонията се съкращава част от времето. Времето, което е потребно за да се извърши една работа, понякога може да се съкрати тъй: ако някой път чрез нашия обективен ум изучаваме някое явление, години време отиват, докато се изучи. А някога чрез човешката интуиция този процес, който е трябвало да се изучава цели две години, една минута време е достатъчна, за да се изучи.

Този велик закон на любовта изглажда всичко. Ако се изисква известно време, за да изгладите някоя ваша погрешка, то като дойде любовта с четката си, веднага, в 5 минути, всичко изглажда. А сега пейте! Това е бързият метод на лекуване. Значи като бърз метод на лекуване аз считам поставянето [на] хармонията в живота. Понеже езикът на Писанието е иносказателен, там един пророк е казал: "Привлякох ви със закона на любовта", т.е. ключът "сол" ги е привлякъл. Щом хората [за]почнат да се разбират, с хармонията всичко може да се уреди. Сега вие казвате например, че православните, евангелистите нямат тези познания, които вие имате. Не е въпросът да се различавате само по това, трябва да знаете как да пеете по ключа "сол", [за] да имате едно съществено различие, да имате хармония помежду си. Ако хармонията преобладава, ако можете да оперирате с ключа „сол", тогава ще имате едно съществено различие, тогава може да кажете, че разбирате живота и се различавате от другите. Сега някои от вас сте като онези певци, които, като ги викат в музикалното училище или в някой хор, пеят ден-два, после напуснат хора, казват: "Ние нямаме глас." Защо нямате глас? - Защото нямате хармония. Първо трябва да се въдвори хармонията и гласът ще дойде; като се въдвори хармонията, мисълта ще дойде; като се въдвори хармонията, чувствата ще дойдат; като се въдвори хармонията, правилните действия ще дойдат. Всичко това зависи от тази Божествена хармония. Щом тя се нагласи, то като махнеш, като с един магически жезъл всичко ще се нагласи. Като няма хармония, с години може да работиш, нищо няма да направиш.

Сега вие във вашия живот мислите само за себе си, т.е. вие казвате: "За това мисля, за онова мисля", но доколкото схващам хората, които мислят, че са много духовни, мислят само за себе си. Съвременните хора мислят за другите само кога? - Когато имат много голям багаж, не могат да го носят на гърба си и казват: "Да ти направим една услуга, да ти дадем от нашия

багаж." А тези, които казват, че "аз съм готов да се жертвам", това е по мисъл тъй, но я ми покажете хора, които действително са готови да се жертват. Те са голяма рядкост. Доброволно, по този Божествен начин, трябва да мислим за Бога. Някой път, даже и най-развитите от нас, като ни обиди някой, започваме да се нахвърляме върху него, а после съзнаваме и казваме: "Аз не направих добре." Това не е само по един, а по 2-3 пъти на ден. И после питаме защо Господ не идва. Че как ще дойде! Любовта е закон на хармония. Имайте хармония, и тя ще дойде. Нямате ли хармония, няма да дойде.

Сега искам във вашето съзнание да се появи сила да удържите хармонията, да не мислите какъв е светът. Искаш да направиш нещо, помисли да не би да направиш нещо, с което да обидиш своя Господ, защото обидиш ли Го, спираш всичката си работа. Кажи си: "Чакай да завъртя колелото." То се завърта само когато си на ключ „сол”. Сега младите се извиняват, че са били неопитни, а старите - че са нервни. Господ никого не извинява, нито младите, нито старите. Като влизат в училището, трябва да се учат. Ако си стар и имаш съзнанието, че си стар, това е дисхармония. Ако мислиш, че си млад, и това е дисхармония. Щом помислиш, че си стар, това значи, че един ден ще подмладееш. Ако мислиш, че си млад, това значи, че един ден ще остарееш. Това значи да подхвърляш една топка и да си играеш: млад-стар, млад-стар. А що е млад и стар в музиката? Началото на музиката е младостта, а краят на музиката -старостта, младият е в началото, а старият - в края. Как разбирате музиката? Като остарее музикантът, няма никакво ръкопляскане. Щом се завърши музиката, всички се възхищават и публиката ръкопляска - "бис-бис" - да се повтори. Започват отначало да свирят Значи няколко пъти може да се остарява и да се подмладява, това е схващане в музикално отношение. Няма старост, както вие мислите. И в този смисъл в музиката под "млад човек" се подразбира човек достигнал разцвета на своята възраст, а когато той развие до най-висока степен всички свои чувства и способности, това е старост. Тогава той е най-силен, най-мощен. И най-силното, най-мощното извън музиката го разбираме като най-старо, най-неспособно и казваме: "Стар човек." Та щом влезете в хармонията, ще измените вашите схващания. Като кажа "млади", подразбирам, че сте започнали, а старите ще завършите в най-висока степен, до която вашата душа може да достигне тази хармония. Сега, не че у вас няма усилия, у вас има много усилия, стремеж, всички тези неща са добри, но стремежът, желанията ви трябва да се насочат разумно във великия стремеж на любовта. Може да имате стремеж, но ако не изберете онова време, което изисква хармонията, ако не вземете в съображение законите, които работят, всички ваши усилия ще бъдат безплодни. Сега вие се питате: "Защо аз не раста, защо нямам това схващане, защо мислите ми са малко разбъркани?" - Хармония, хармония трябва. Хармонията

трябва да я възстановите по всички начини, при каквито и да е жертви. Възстановите ли хармонията, каквито жертви и да дадете за нея, нищо не е изгубено. Необходимо е да се възстанови тя в душите ви. После вие, като не разбирате живота, мислите, че обществото много ще ви даде. Обществото може да ви развали само. Вие се събирате по няколко да дружите и ако не разбирате закона, обществото, живота, ще ви разгласят. Вие нагласявате някой, те ви разгласяват. Казвате: "Хайде да се нагласим!" Ти го гласиш, той се разгласява, цял ден минавате в нагласяване - тин-тин, тин-тин. Утре пак започвате. Отвлъгне (омекне, овлажнее) струната, обтегнете я някой път повече - скъса се. А тези четири струни, на които трябва да свирите, това са вашите четири темперамента, които трябва да се нагласят.

Тези четири темперамента са:

Сангвиничен темперамент, тъй наречен жив, въздухообразен. Хора с такъв темперамент имат валчести лица, коси руси, очи сини. Те са като пеперуди, скачат от цвят на цвят, обещават всичко, а едва 1/100 от това, което са обещали, могат да изпълнят. Много щедри са, дават всичко на думи, но като дойде за изпълнение, казват: "Нямам нищо!"

Другата жица е тъй наречeният холеричен темперамент. В такива хора е добре развит черният дроб, мускулите, нервната система. Такива хора са енергични, огън палят навсякъде. Дето минат, огън палят. Те са хора с черни коси, продълговати лица дебели навъсени вежди, широки носове, ръце мускулести; и като не им се покоряват, аргументират винаги с юмруци.

Третата жица е флегматичният темперамент. Те са хората на благоутробието, тяхното лице е валчесто, мяза на месечина, само очите им се виждат. Ръцете им са късички, а като ходят, едва кретат Тези хора имат флегматичен темперамент, те като седнат, мъчно стават. Те никога не се тревожат.

Четвъртият темперамент е меланхоличният, или нервният темперамент. В него преобладава мозъкът и нервната система. Хора с такъв темперамент имат деликатно телосложение, лице някой път крушообразно, вежди възтънки, очи - някой път кестеняви. Те са хора на мисълта, в тях има бързи възприятия, впечатлителни са, бързи, нервни, мислят хубаво. Те са, които носят философията в живота.

Това са четирите темперамента, които трябва да се нагласяват, да има хармония и съотношение между тях. Тези четири темперамента, тези

струни като се нагласят, тогава започват да се редят нотите по тях и цигуларят като вземе лъка всички ноти се разскачват. ако не сте нагласени както трябва, излиза известна дисхармония. Някой път като не се спогаждате, това показва, че се събирате два остри камъка, например двама сангвиника или двама флегматика. Кръстосване в темпераментите трябва да става, за да се спогаждате. Например, ако аз наредя все сухи на едно място, ще има бутаница помежду ви, няма да може да се търпите. Например някога казвате: "Бях на едно място, но се чувствах там като на парил[к]а (горещ извор в баня)." Е, разбира се, трима души с еднакъв темперамент се събрали на едно място, на парил[к]а ще са. Кръстосване в темпераментите трябва, тъй ще вървят те хармонично. Например сангвиничният темперамент спомага на дихателната система, разширяват се гърдите, кръвообращението става правилно, дишането е добро и такъв човек от малокръвие не страда. Затова ще извикаш този темперамент. Когато искаш да изправиш мускулите, лигаментите си, ще извикаш холеричния темперамент. Когато искаш да развиеш мозъка си, ще извикаш флегматичния или нервния темперамент. Като се турят на тези четири струни вашите чувства, мисли и действия, започва музиката на живота. И тъй, от това гледище на хармонията, ако сте много активни, ще повикате флегматичния темперамент, да даде малко повече жизнена сила на стомаха, да стане уравновесяване. Ако имате много огън, ще повикате сангвиничния темперамент, да подуха малко да разнесе огъня. Нали знаете какъв е законът? Когато в стаята е много топло, веднага отваряте прозорците и въздухът, като навлезе вътре, проветрява. Та сангвиничният темперамент е въздух, дето мине, проветрява. Като стане студено, повикайте холеричния темперамент, той пък ще стопли стаята.

Сега, този закон на хармонията ще изисква дълго време докато го изучите, Лесно се говори, мъчно се прилага. Най-първото нещо е: ще вложите в ума си мисълта, че хармонията е необходима за вашето развитие. Всички спънки в живота ни се дължат на липсата на тази Божествена хармония. А хармонията, трябва да знаете, всякога е резултат на разумното у човека, на Божествения Дух, Който работи на вашия дух, който ви ръководи във всички действия. Всякога у вас има едно същество, което ви казва: "Чакай, помисли, преди да започнеш една работа." Вие се борите и когато работите ви са нагласени, той казва: "Може вече да тръгнете напред." Някой път сте като непослушни деца, майка ви, макар че казва да не излизате, вие отваряте вратата и хайде навън. Върнете се вечер окаляни, съдрани, майките ви понабият и после си казвате: "Утре като стана, работата ще се нареди." Тъй стои животът досега. Няма никой от вас, който да не е бит досега. Всички сте бити. Сега, законът на хармонията изисква да обръщате внимание не как пеят онези, които не вземат правилно тоновете, но да внимавате как пеят най-добрите певци, от тях ще

се научите да вземате правилни тонове. Следователно в окултен смисъл, когато казваме, че не трябва да се занимаваме с грешките на хората, то значи да не се занимаваме с онези, които пеят криво, няма какво да ги слушаме тях, а ще слушаме онези, които пеят правилно, и от тях ще се учим на хармония. Сега всички можете да бъдете музикални, никой от вас няма право да каже, че "аз не мога да направя това". Необходимо е да го направите. Хармонията изключва думата "не мога". Който иска да живее, да се развива, той трябва да казва "мога", а който не иска, той трябва да отиде на гробищата. Който не може, пращат го вън от училището и тогава започва обратният живот. Хармонията съществува само тогава, когато казвате "мога". Сега не е въпросът за бързане, няма какво да се бърза, а ще се мине от началото до края. Някой казва: "Да стигна до онзи край, да видя какво има." Казвам: "Каквото е началото, такъв е и краят." На онзи край ще има същото, каквото и в началото. Та вие се лъжете, като казвате: "Чакай да отида на Небето, да видя какво има." Че Небето, това е краят на тази музика. Ако сте изпели и дойдете в Небето до края на музиката, ще има ръкопляскане и вие ще учите. Ако не сте изпели, ще дойдете в Небето и ще кажете: "Долу, долу на Земята да отидем." Това значи небесен живот, че от Земята до Небето тази музика е една и съща и като си завършите там, има ръкопляскания а после ще ви поканят да слезете долу. Каквото е началото, такъв е и краят. Ако започнете добре, добре свършвате; ако започнете зле, зле свършвате. Някой казва: "Зле да започна, добре да свърша." Това подразбира закона на силите.

И тъй, музиката на земята е единственото условие, което помага на човека да се развие, затова приложете музиката навсякъде в живота си. Неразположени сте, почнете да пеете. Пейте и не бойте се! Неразположени сте, почнете да пеете каква и да е песен, да въдворите у вас хармония. Така ще помогнете на вашите мисли, на вашите чувства, на вашите действия. Ако сами не можете да пеете, идете в градината, седнете под някое дърво, и ако има вятър, в това огъване на листата ще има такава музика, че ще започнете полека-лека да утихвате, да се унасяте в това шумолене, което аз наричам музика. Тези вибрации, които идват от шумоленето на листата, въздействат върху ума ви. Та музиката ще имате като един фактор в живота си, за да се махнат тези недоразумения, които сега съществуват помежду вас. Често вие се спирате и казвате: "Еди-кой си там не пее хубаво, фалшиви." - Да, но и ти не пееш хубаво. - "И аз не пея хубаво, но и той не пее." Трябва да се намери някой друг, да каже: "Чакай, аз ще взема правилни тонове и всички с едно усилие ще се нагласим." Не е философията там, че еди-кой си пее фалшиво, философията е да се нагласим всички правилно. Като имам камертон, ще започнем всички да пеем правилно. Сега, разбира се, аз нямам време да коригирам ключовете на всинца ви, но говоря общо за погрешките ви. Като се върнете дома си,

ще видите къде е ключът „сол" и ще си поправите погрешките. Някой път учителят поправя погрешките на черната дъска и учениците от там поправят своите. Тъй е по-добре и вие да се коригирате. Често казвате: "Нямаме вдъхновение, нямаме разположение." Но трябва да знаете, че Божествената Любов е хармония, тя не търпи дисхармония. Сега аз ви говоря за хармонията, във връзка понеже тя ще ви послужи, за да почнете вие да се организирате съзнателно. Знаете ли какво е организиране? Всичките клетки се организират съзнателно в този Божествен организъм и всички работят правилно. В този живот ние сме Божествени клетки и всеки от нас трябва да разбира и изпълнява добре своята мисия, своето сегашно предназначение и да не желае ни повече, ни по-малко от определената за него работа. Никой не трябва да се отдалечава от Божествения план. Другите хора могат да говорят за вас, но това, което вие дълбоко съзнавате в душата си, старайте се да го реализирате и няма да бъдете далеч от истината. Вървете по своя план, нищо няма да ви спъва. Нали сте виждали как вървят войниците, всички вървят в такт. Така и вие като вървите сами, може да си вървите както искате - и по-полека, и по-бързо, но като тръгнете с някоя компания, която си има свой ход, ще вървите според нея. Не вървите ли според нея, ще останете назад. Та когато хората влязат в Божествената хармония, всички трябва да изменят такта на хода си, ще тръгнат хармонично, правилно. А знаете ли какво значи да си приспособите краката, да ходите правилно? Да ви преведа това. То значи, че вашите добродетели трябва да вървят правилно. Краката на човешката душа, това са добродетелите. Ръцете на човешката душа, това е вашата справедливост. Ушите на човешката душа, това са мъдрите мисли на мъдростта, а устата на човешката душа, това е любовта, външната страна на любовта, чрез нея тя може да говори, чрез нея Божествената Любов ще излезе. Едната любов - външната - ще дойде като услуга на вътрешната, тя ще дойде отвън, чрез нея. Затова сега трябва да сформирате ушите на вашата душа, за да бъдете мъдри; да сформирате устата на вашата душа, за да бъдете в любов; да сформирате краката на вашата душа, за да бъдете добри, добродетелни; да сформирате ръцете на вашата душа, за да бъдете справедливи. Като отидете на онзи свят, ще видите, че някои нямат уши например. Та всички добродетели, които сега упражняваме в този свят, служат да създадем някои органи. Защо човек трябва да е добродетелен? - За да има душата му крака. Защо човек трябва да бъде справедлив? - За да има душата му ръце. Защо да бъде мъдър? - За да има душата му уши.

Та всичко онова в света, което Божествената хармония го извършва, има право отношение към нашата душа. Значи всички усилия, които правим, това са едно благо за нас, за нашите ближни и за Божествения принцип. Това значи да се проявява Бог в делата ви. Например, да кажем, че на

всички, които сте тук събрани, ви се даде една работа да я извършите. Как бихте започнали тази работа? Да кажем, че ви дадат около стотина сирачета и ви накарат да им помогнете. Как ще постъпите вие? Как ще организирате тази ваша работа? Ще започнете да избирате комисия помежду си от 5-6-7 жени, ще ги упълномощите те да наредят работата. Между тях ще започне спор коя да бъде председателка, коя секретарка, коя касиерка. Цял ден ще мине в тези разправии. След това ще трябва да се събират пари, вие ще чакате. После пак спор - кой ще раздава тези пари. Е, пак избраните седем души - комисията. Ами вие, останалите, какво ще правите? Как ще наредите най-практично тази работа?

(Някои отговарят: Ще си разделят децата помежду си.) После пък ще има спор кое дете при кого ще се падне, къде ще бъдат най-интелигентните деца и т.н. (Отговарят: На късмет, кому което се падне.) Когато човек си знае урока, всякога е късметлия. Който не знае всички уроци, тогава идва нещо, което не е по късмет. Ще разрешите въпроса по закона на хармонията. Да кажем, всички вие сте женени и имате деца. Всяка майка разрешава тази задача. Ней са дадени няколко деца сирачета, да ги наглежда. Има избрана комисия вкъщи за тази цел - има председател и председателка. Отглеждането на тези деца започва. От невидимия свят е така. Тогава другите, които не са женени, казват: "На нас за в бъдеще ще се дадат деца." Те могат да си намерят друга работа. Всички на работа в света! Никой не трябва да стои празен. Сега именно, при сегашните условия на живота, а не при бъдещите условия, ние трябва да използваме този съзнателен живот, закона на хармонията. Умните хора използват сегашните условия, а ленивите хора - бъдещите условия. Умните хора се учат от своето минало, а глупавите - от своето бъдеще. Сега искам между вас да се заглади по възможност всяка дисхармония, която съществува. Всяка дисхармония, която сте създали, искам да я изгладите вътре в един ден само; давам ви един ден на разположение, не по-дълъг срок. На жените давам само един ден срок за изглаждане на всички недоразумения и дисхармония. И тъй, в един ден срок да се нагласите в ключа „сол" и да изгладите всяка дисхармония. Всяка в себе си да изглади това - речено и свършено! Ами представете си един такъв случай - да допуснем, че живеете в един дом, където има четири сестри и трима братя, и живеете с тях в дисхармония. Те са ви побийвали и вие сте ги побийвали. Един ден казвате: "Ще изляза в друга къща." Е, ако вие не сте се нагласили в ключа „сол" и минете на друго място, мислите ли, че на това ново място няма да ви стане по-горещо? Защото онзи певец, който не пее добре на сцената, всички ще го снемат от там, а добрият певец всички ще желаят да им пее, и един, и два, и повече пъти. Добрият живот, това е Божествената хармония. Значи да прилагаме в действителния живот хармонията. Затуй тази хармония е необходима и само чрез нея може да наваксате изгубената

хармония, а хармонията е, която носи новия живот. Сега във вашите умове се явява мисълта: "Как може да се оправи тази дисхармония?" - Може. Ще насочите ума си към Бога, ще знаете, че Той е Великата хармония и само за Него ще мислите. Няма да мислите за Бога като за някой стар, белобрад дядо, а ще мислите за Бога като за Велика вечна хармония, в която всичко живо дава внимание към Него. Затова всички се стремим към Него и всеки иска да Го схване. Мисли за Великата хармония на живота и ще ти стане леко. Не се старай да схванеш какъв е Бог, каква е формата Му, а мисли за Него като [за] Велика хармония и веднага ще ти стане леко. Защото, ако ти гледаш лицето, косата, брадата на певеца, веднага ще се отдалечиш от хармонията, но ако слухът ти е съсредоточен, ще разбереш какво е хармонията. Ако дойдем до лицето, лицето е особена хармония за очите. Ако сте ясновидци, ще видите, че лицето не стои спокойно на едно място, то е подвижно, в него стават много бързи движения. Но понеже тези движения са тъй далеч от нас, нам се вижда, като да е спокойно.

В невидимия свят всичко е в движение. Най-първо ще обърнете ума, сърцето и душата си към Бога на хармонията, т.е. към Бога на ключа "сол", към Който всичко живо е насочило ухото си, към нейните закони. Ще слушате едни от тях и като възприемете, ще започнете заедно с този велик хор да пеете. Един ден срок ви давам, за да се настроите на ключа "сол". Аз ви откривам един практичен метод как да се тонирате. У вас има един недостатък, че вие, без да опитвате това, което ви казвам, като излезете, започвате да разказвате: "Ето какво казва Учителят..." Не казвайте никому нищо, докато не го опитате. Всяко нещо, което съм ви казал, не го разказвайте, докато не го проверите. Щом сте го проверили, разказвайте, тогава то има двойна сила, от една страна, аз каквото съм ви казал, и от друга, вие което сте казали и проверили. Направете опит и като излезе опитът верен, кажете на някой и той да го провери. Като направи и той опит и излезе сполучлив, резултатът ще бъде три пъти по-силен; този трети, като разкаже на свой приятел, и той направи опит и има добър резултат, силата ще бъде четири пъти по-голяма. Четвъртият казва на пети, този последният на шести и т.н. Тъй като постъпвате, това се усилва и става като една голяма вълна. А сега как постъпвате? Една от вас чула от друга някоя нещо, но нито едната нито другата проверили тази работа и се питат: " Как беше това нещо, хайде да се върнем назад." Забравили го и двете, почват отново да сноват. Ние нямаме време за сноване. Нашето платно, петолинието, е насновано, иска само да се тъче. Тъкането значи хармонията, да се изтъче един плат от едно място на друго. Да пееш, да живееш, да тъчеш, това са синонимни думи. Казвате: "Какво да правя?" - Пей! - "Че животът песен ли е?" - Ако не можеш да направиш това - тъчи! Ако не можеш да тъчеш - яж. Това значи тъкане на петолинието. Петолинието е основа, а нотите, това са ключът, турен в началото на

петолинието. Като се изтъче платното, снема се от кросното и тогава се продава. Друга музика настъпва сега. Музиката се мени в много ключове. Първото правило, за да се нагласите в този ключ, е следното: всички ваши недоразумения, всички ваши спорове да се изгладят, а вие да се нагласите хармонично, или с музикален език казано: там, където не вземате вярно разните тонове, не спазвате времето, една по-бързо пее, друга по-бавно, една с една не се срещате, трябва да се нагласите в един ключ; а щом се нагласите в един ключ, ще узнаете, че Бог е Великата хармония в света. Ще се нагласим като Него, ще идем, ще се веселим заедно с Бога.

Вчера казах на мъжете: Аз оставям сега жените да ви нагласят. Нищо друго не им казах. Сега да видим, можете ли вие да ги нагласите? Ама да не направите като някой си слуга Стоян, когото господарят му поп го изпратил на лозето, да го прекопае, да изреже пръчките му. Отишъл Стоян на лозето, взел ножиците, рязал, рязал, дето завърнал, не разбирал от тази работа. Връща се дома си, попът го пита: "Стояне, плаче ли лозето?" - "И ти да го видиш, дядо попе, и ти ще плачеш." Ще питате г-жа Дойнова, като реже лозето си, до кое място реже пръчките, тя разбира това. Така и вие трябва да знаете на кое място от петолинието трябва да стоите. Досега сте рязали пръчките до основата, но повече това няма да бъде. Ще режете само тези пръчки, които не трябва да родят.

На всинца ни трябва хармония, само така ще можем да се разберем. Ако всички сме в хармония с Бога, тогава ще разберем Бога, ще разберете мене и аз вас. Без хармония животът е несъвместим. Това е и в обществото, и в науката, и в търговията, и навсякъде. За да е успешна работата, навсякъде трябва да има хармония. Обличате ли се, говорите ли, спите ли, навсякъде и всичко с хармония трябва да е; не спите ли с хармония, махмурлии ще бъдете. Ако животът е с хармония, и в най-дребните си проявления той е велик; няма ли хармония, той е безсмислен. Сега всички ще приложите хармонията - и млади, и стари. Младите от началото, старите от края. Младите ще бъдат първите ноти в една музикална пиеса, средната възраст ще бъдат по средата на пиесата, а най-старите - на края, последните ноти. Като се изпълни цялата пиеса, тогава се вдига голям шум, гюрултия и ще има ръкопляскане. Пиесата се свършва с най-старите. Ако има подсвиркване, тогава е лошо. Някой път има ръкопляскане, някой път - подсвиркване. Аз желая да има ръкопляскане, а не подсвиркване, защото, ако има подсвиркване, ще слезете от сцената и втори път ще се прераждате.

Сега вие ще се съберете помежду си, ще обмислите тази работа; понеже ще се организирате, да видим какво могат да направят жените. Нали трябва да се работи във външния свят? Например имате някоя нива да се

прекопае, лозе да се реже, градина да се обработва, плодни дървета да се наглеждат, как ще разпределите тази работа? По-силните на лозето ще копаят, по-слабите на нивата ще жънат, най-слабите - гъсеници ще чистят, а тези, уморените, ще ги пратите да вкусят от плодовете, да си наберат и на вас да донесат и тогава ще имате една богата трапеза. Тъй ще разпределите работата си. Ще трябва една разумна работа, в която да имате хармония. Ако нямате хармония, работите ви ще бъдат разнебитени; ще се яви съмнение, разочарование, лутане от едно място на друго, и животът ви става без смисъл. От вас, жените, които учите хармонията, се изисква работа. Сега, да допуснем, че имате едно женско събрание, как ще го направите? Ако говорите за първенство, на първо място ще турите младите. В музиката на първо място са младите. Добре, правите събрание, туряте младите на първо място, те стават първи. Да кажем, че има да се пренасят 500 чувала, тогава на първо място ще дойдат старите, а младите ще останат назад. Ако е въпрос за първенство, лесно е да се провери кой човек е пръв. Пръв човек е този, който при всички условия на живота е пръв, а този, който не може да работи, той ще остане назад. Ако някой за ядене е пръв, а за работа последен, той не е пръв. Някой казва: "Аз съм пръв." Радвам се, че имаме един пръв, хайде чувала на гърба, вземи еди-кой си тон по ключа "сол". Ако вземе всички тонове правилно от начало до край, значи той е пръв. Ако до половината ги взема правилно, а другата половина - неправилно, значи той е наполовина пръв. Ако взема само четвърт от тоновете правилно, той е на 1/4 пръв. Ако не взема никак правилни тонове, той има нула. Това значат Христовите думи "Първите ще бъдат последни, последните ще бъдат първи". Какво иска да каже Христос с тези думи? Които са били първи, като дошли до чувалите, станали последни. После, като дошли до яденето, от последни станали първи. При чувалите последни, а при яденето първи.

И тъй, Христовите думи "Последните ще станат първи и първите последни" са само положения, принципи, които са изказани.

Това не е за смях, но това показва нашата слабост. Някой път ние не измерваме силите си, но като ни поставят на работа, казваме: "Аз мислех, че съм пръв, но сега ще остана малко назад." Като дойде яденето, казваме: "Аз съм пръв, помнете ме, имайте ме предвид." Като дойде до чувала, казваме: "Малко слаб съм, признавам слабостта си." Е, и то е хубаво, че признава слабостта си. "Гърбът ми малко не носи" - казвате. Значи не си пръв. Сега ще работите по закона на хармонията. Щом влезете в училището, претенции, привилегии няма. Привилегии има само онзи, който учи, който е способен. Не учи ли, не е ли способен, няма привилегии. Който пее хубаво, който се учи, той е достоен, за него има привилегии; който не пее хубаво, не се учи, той не е достоен, няма за него

привилегия. Като влезете в това училище, ще се стремите да учите; не учите ли, другите хора нищо не могат да ви дадат. Когато другите хора ядат, това нищо не ни ползва; това, което ние ядем, то ни ползва. Другите хора за нас не могат да учат, ти ще учиш. Това е една необходимост. Ще знаете, че знание по лесен начин не може да дойде. Ще учите, и то тъй здраво - по закона на хармонията. Вие ще учите по закона на хармонията, това зависи от вас, друг не може да ви хармонизира. Някой казва: "Хайде да се хармонизираме!" Всеки сам ще се хармонизира. Ако се хармонизирате сами, хармония ще има. Ако не се хармонизирате, хармония няма да има.

Всички хора в света си имат свои лични дертове. Всеки си има по един дявол пенсионер вътре и вие го храните в дома си. Квартирант ви е той за зор-заман и като дойде, гощавате си го. Като се намирате в трудно положение, казвате му: "Излез ти да ми оправиш работата." Той излиза и казва: "Какво търсиш ти, вагабонтино?" - Той ти урежда работата. А някой път, като забатачиш, казваш на добрия си дух: "Слушай, не можеш ли ти да излезеш зарад мен? Забатачих тази работа, не мога да направя нищо, ела да ми помогнеш." Добрият дух като проговори на кредитора ти, той казва: "Хубаво, ще отложа полицата." То ще зависи кой квартирант ще повикате на помощ. Сега, според закона на хармонията ще повикате добрия квартирант, той ще ви покаже тона и как да започнете. Това е необходимо за вас. В небето не се приемат хора, които не се хармонизират. Такъв е законът и в него няма изключения. Ако не се хармонизирате още сега на земята, то като отидете горе, няма да ви приемат. Ако се хармонизирате, ще напуснете къщите си с песни, няма да плачете и там с песни ще ви посрещнат. Ако тръгнете от земята без песни, докато отидете до рая, ще кажат: "Не приемаме хора, които не знаят да пеят." Небето е място на песен и хармония; там няма плач, няма тъги и скърби; навсякъде се чуват песни - от всички видове, от най-тихите до най-бурните, и всеки може да си избере, да слуша. Сега и ние на земята ще започнем да вършим всичката си работа с песни, но ще приложим хармонията. Който не приложи хармонията, няма да му проповядвам нищо, няма нищо общо с моето училище. Когото хвана, че не е нагласен, ще го изпъдя навън по всички правила на Божествената наука. Като научи хармонията, пак ще го приема, но докато я научи, вънка ще седи. Това ще го знаете, ще бъде без изключение за всички. Тъй пише Господ в Неговото училище. Неговите закони са неизменяеми за никого и никой не може да ги престъпи. Всички ученици трябва абсолютно да се подчиняват на закона на хармонията, тъй е писано. Погреши ли някой - навънка! Колко пъти на ден вие ставате оглашени! После като запеете - хайде пак на училището. Погрешите ли - пак навънка! И като излезеш навънка, тогава чувстваш положението си. Затова и законът се прилага вътрешно. Вашият дух, който ви ръководи,

той ще ви изведе навънка. Като казвам, че аз ще ви изпъдя, подразбирам закона, който работи в духовния свят. Той е един за всички. Учителят постъпва също така: направи ли ученикът погрешка, никому никаква отстъпка не се прави. Не се прави отстъпка ни на учителя, ни на ученика. Направи ли грешка - вън, поправи ли се пак - вътре, защото в дисхармонията цялото небе се разклаща. Ето защо се казва, че нечист не може да влезе там. Това ще имате като правило, това е съзнателният закон. От вас зависи да сте в хармонията или вън от хармонията. Вие сте, които си налагате да бъдете вън или вътре в хармонията.

Та казвам ви да прилагате този велик закон на природата, той е потребен на Земята, той е практически закон. Не мислете, че той е строг закон, той е велик закон, който ни учи на ред и порядък. Адам беше щастлив в рая, но като хапна от плода на дисхармонията, веднага го хванаха за ухото и хайде навънка! Разбира се, онова е много по-голямо наказание, защото той много престъпи в хармонията. Съгрешиш ли в една нота, един ден ще те държат извън училището, съгрешиш ли в две ноти - два дни, в три ноти -три дни и т.н. В колкото ноти сгрешиш, толкова дни ще те държат извън училището. Поправиш ли се после, това е благодатта. Законът е абсолютен - дисхармония абсолютно не се търпи. Не казвай: "Ако ме обичаш, потърпи малко", но ако ти обичаш хората, не ги карай да търпят твоите глупости. В това отношение ще гледате да си помагате, ще гледате да се въдвори тази хармония между вас, тя ви е потребна. Ако не се въдвори, другояче не може да си помогнете. Може цял ден да се молите, но излезете ли от събранието, хармонията е нарушена. Трябва да държите в ума си мисълта, че Бог е Вечна хармония. Тази мисъл трябва да стане у вас плът и кръв, навсякъде да я чувате; тогава ще бъдете силни да се борите с външните изкушения на света.

Сега аз ви тълкувам любовта в ключа "сол", в първа степен. Казвате: "Да се любим." Че за да любиш, трябва да туриш ключа „сол", да се нагласиш според него. Тогава ще имаш хармония и ще започнеш с любовта. Като казвам любовта, подразбирам, че любовта предшества хармонията, а хармонията създава условия да се прояви тази велика Божествена сила, която, като дойде, внася здраве, а здравето внася хармония. Външната хармония дава условия за любов, любовта - живот, животът - здраве, а здравето внася вътрешна хармония у нас. Тъй че хармонията отвън се формира вътрешно. Това учение, което днес ви казвам, ще искам да го приложите. Аз ще определя една комисия, да ви изпита всички ноти - от начало до край ще има изпити. Една комисия от небето ще дойде тук, да ви изпита; тя ще посети домовете ви, ще държите изпити по хармония, ще пеете. Сега гледайте, като дойде изпитната комисия в дома ви, да има хармония, за да остане Божието благословение у вас. Ако дойде и не ви

намери подготвени, никакво благословение няма да ви остави. Да не съжалявате после. Една комисия от небето ще се изпрати. Как бихте проверили тази мисъл? Тази мисъл е малко неразбрана. Комисия - значи общинари, може да бъдат 3-4-5 или 10 души общинари от общата хармония, те ще ви изпитат по хармония, как пеете, как живеете, как чувствате, как мислите, как действате.

Тази година е 13-а (по сбор от цифрите ѝ) Ако нямате резултат, по-нататък няма да имате. Ако преминете от единия край на пеенето до другия, какво ще има? Ръкопляскане или освиркване? От другата година нататък нов курс се започва, нов ключ. Ако не оправите ключ "сол" както трябва, няма да минете на нов ключ, ще останете пак на същия. Ако минете изпита, ще започнете на новия ключ. Това искам да ви кажа. Тези неща са понятни, вие сте живели с тях, знаете ги, но сега си ги спомняте. Някои неща, които сте забравили, като се намерите натясно, ще си ги припомните. Онзи вълк, който се научил да яде овце, казва: "Корени не се ядат", но като погладува 5-6 дни, спомня си за сладките корени, намира си ги. Та и вие, като се намерите натясно, спомняте си това, което сте знаели. Вие знаете тези неща, но ще ви напомня една стара истина, която сте забравили.

Христос казва: "Когато този Дух на истината дойде, Той ще ви припомни това, което Аз отначало съм казал." Това нещо е написано в душите и в мозъците ви, вие го знаете. Не се смущавайте, не казвайте: "Този тон не мога да го взема правилно, това не го зная." Знаете го, ще си спомните, ще отворите книгата на еди-коя си страница и като прегледате годината, месеца, деня, времето, през което е било, едно след друго и както си е било, ще си кажете: "А, спомням си, разбирам сега ясно." Ще направите една малка справка. Хубаво е всеки да влиза да поработи вътре в себе си. Не мислете, че нямате способности. Не, всички вие имате способности и чувства, но трябва да поработите съгласно закона на хармонията. Когато работите според този закон, всичко се удесеторява, а когато работите без закона на хармонията, животът е тежък, непоносим. Ядеш без хармония, спиш без хармония, живееш с хората в дисхармония, тогава животът е тежък. Скърби, скърби, една след друга и започвате да пеете песните: "Девет години болен Дойчин лежал" или "Години, години, усилни години". Това значи живот без хармония.

И тъй, сега ви дадох един ключ, един метод много прост, но много естествен и вие ще го приложите. Вън от тази мисъл - за хармонията, няма да мислите какво е Бог. Ще схващате Бога като една Велика, разумна хармония, която се разнася навсякъде из вселената, из цялата природа и всичко живо. Всяка вечер ще съсредоточавате ума си, мисълта си към един тон от тази хармония. Ако схванеш един тон, това е много нещо. Всеки ден

по един тон. Караш се с мъжа си, с дъщеря си, казваш: "Мъжът ми не взема правилно тоновете." Не, трябва да кажеш: "Аз ще взема правилен тон на ключа „сол", ще му покажа как се пее." А ти започваш: "Какво си се раздрънкал!" Той дрънка, тя дрънка и какво излиза, като се раздрънкате двама души? - Две дрънканици. Ще се успокоиш и ще кажеш в себе си: "Любовта, това е ключът „сол", чакай да взема камертона." Вземаш камертона, нагласяваш се и казваш на мъжа си: "Любов и съгласие, любов и съгласие." Ще идеш, ще пееш, ще повишаваш тона си и, току го погледнеш, той се засмял, започва да пее и той: "Любов и съгласие. Хайде да се примирим!" Туй е Божествено, ще слушаш какво казва Господ от горе. Тъй като се живее, животът става разумен и лек. А сега, ходите от къща на къща, цял ден разправяте какво сте преживели. Ходиш цял ден, на 10 места си разправила огорчението си и пак ти е тежко. Живееш ли в хармония, никому няма да разправяш нищо и пак ще ти бъде леко на душата.

Сега ще ви дам едно упражнение. Ще видим дали може да го приложите. Можете ли да направите първото упражнение? Опитайте го още сега. (Упражнението продължи две минути.) Ще мислите две минути върху думите "любов и съгласие". Ще правите това упражнение 10 пъти на ден по две минути и ще видите резултатите. Ще се стремите да имате хармонията всеки момент в ума си. Умът ви трябва да свикне да се съсредоточава. Той много се отклонява, но като го концентрирате 1-2 минути върху хармонията, умът ви ще навикне да се съсредоточава, да се приспособява. Като правите тези упражнения, вашите клетки, вашите нерви ще започнат да се тренират и ако имате главоболие или какво и да е неразположение, то ще мине и ще се почувствате по-здрави. Ако правите тези упражнения по-често, ще започнете да се лекувате. Те са един добър метод за лекуване. Всяко лекуване е изчистване, а изчистването е здраве. Като живеете цял живот по такъв начин - като правите упражненията за хармонията, всичко у вас ще се пречисти и душата ви ще стане бяла като сняг.

Като направите няколко такива опита и видите резултата, ще ми съобщите. И като се уверите в добрите резултати, тогава може да помагате на най-близките си.

20 юни 1921 г., понеделник. Свети Дух, 10 ч.

Беседа за жени

1921_06_26 В правда, истина и святост
Издателска къща „Жанута-98“, 2002.

ПРАВДА, ИСТИНА И СВЕТОСТЬ

„И да се облѣчете съ новия человѣкъ,създадения по образа на Бога, въ правда и въ светость на истината.“ (Ефесяномъ, 4:24)

За предметъ на бесѣдата си ще взема 24 стихъ, 4 гл. отъ посланието къмъ Ефесянитѣ.

„И да се облѣчете съ новия человѣкъ, сѫздадения по образа на Бога въ правда и светость на истината.“

Думата „образъ“ е вметната въ този стихъ, въ оригинала я нѣма. Вметната е въ българския преводъ, за по-голѣма яснота. Когато изучавате нѣкой чуждъ езикъ, който и да е той, билъ нѣкой отъ старитѣ или новитѣ езици, вие изучавате речьта въ най-простата ѝ форма. Въ състава на речьта влизатъ три основни елемента: подлежаще, сказуемо и връзка, т.е. предметътъ, за който става речь, какво се говори за този предметъ и връзката, която може да свързва туй разумното, за което мислимъ, за което казваме. Апостолъ Павелъ опрѣдѣля разумния човѣкъ така: Създадения, казва, въ правда, светость и истина. Правдата, това е подлежащето, светостьта – това е връзката, а истината – това е сказуемото, т.е. какво се говори за предмета. Защото само истината, когато дойде въ свѣта, тя разправя правдата. Правдата, това е подлежащето, предметътъ, за който трѣбва да се говори, да се види въ какво седи правдата. Сега съврѣменнитѣ Християни изучаватъ Евангелието тъй, както е било дадено прѣди 2000 години за Христовитѣ ученици. По-голѣма часть отъ Евангелието е било говорено за ученицитѣ на Христа, а не за другитѣ, не за мнозинството. Мнозинството е слушало, за да създаде тази речь и тѣхъ азъ наричамъ опрѣдѣления и допълнения на речьта. Публиката, това е опрѣдѣлението и допълнението на речьта. Безъ опрѣдѣление и допълнение нѣкой пѫть може.

Хората, безъ да влѣзатъ въ дълбокия смисълъ на онзи великъ законъ, който регулира нѣщата, тѣ си въобразяватъ това, което не сѫществува, тѣ си въобразяватъ, че иматъ въ себе си това, което го нѣматъ.

Запримѣръ, такива илюзии иматъ младитѣ моми, такива илюзии иматъ и младитѣ момци, но такива илюзии иматъ и старитѣ баби и дѣдовци, т.е. илюзията е еднаква и за стари и за млади. Това не е упрѣкъ, това е лъжливость на нашитѣ схващания. Запримѣръ, минавате си покрай пѫтя

и нѣкой човѣкъ се вгледа въ васъ, вторачи очитѣ си, а вие казвате: „Защо ме гледа така вторачено?“ Не може да разберете, че този господинъ, може би, търси нѣкой свой приятель, чиято физиономия мяза малко на вашата. Вие го питате: „Какво искашъ отъ мене?“ Той казва: „Извинете, господине, вие ми се присторихте на единъ мой познатъ.“ Ако този човѣкъ не ви даде никакво обяснение, а е нѣкой красивъ, съ мекъ приятенъ погледъ, ще си кажете: „Той има нѣщо спрямо мене.“ Ако погледътъ му е малко грубъ, навъсенъ, ще си кажете: „Какъв звѣръ е този човѣкъ!“ Ще си съставите двѣ противоположни мнения за човѣка. Това може да бѫде и вѣрно и невѣрно. Сега ние съврѣменнитѣ християни се питаме: Защо християнството досега не е успѣло, защо християнитѣ не сѫ такива, каквито трѣбва да бѫдатъ. Защото у тѣхъ нѣма подлежаще, сказуемо и връзка, опрѣдѣление и допѫлнение иматъ колкото искате.

Качествата на новия човѣкъ – това сѫ правда светость и истина. Правдата е за сърцето, за чувствата, за душата, истината е за ума, за духа, а светостьта, това е една вѫтрѣшна връзка между сърцето и ума. Слѣдователно, ако правдата не е легнала въ сърцето ви като основа, ако истината не се е настанила въ вашия умъ, въ мислитѣ ви и ако светостьта не образува една връзка, едно мѣсто за съединение на сърцето съ ума, питамъ тогава – какъ ще разберете Христовото учение? То е неразбираемо безъ тѣзи качества и всички, който правятъ опити съ него, казватъ, че е неосѫществимо. Съберать се двама души, молятъ се за нѣкой боленъ и въ резултатъ, той не само че не оздравѣва, но умира. И като умре, за да не се изложатъ, казватъ: „Така му е писано, такава му е кармата, той е единъ грѣшникъ, слѣдователно не можемъ да го спасимъ.“ Тъй казватъ и лѣкаритѣ, които не разбиратъ изкуството си. Даде нѣкое лѣкарство, което умори болния и послѣ казва: „Яви се усложнение.“ А това усложнение се дължи на туй, че лѣкарьтъ не е могълъ да даде правилна диагноза, а послѣ се оправдава съ това, че станало усложнение. Тѣзи усложнения крайность нѣматъ.

И сега християнитѣ казватъ: „Усложнения има, то не може да се разбере.“ Че какъ ще се разбере, когато правдата я нѣма въ сърцето ти, истината не е легнала въ ума ти и нѣмате връзката на светостьта! Слѣдователно, този новиятъ човѣкъ сега иде на свѣта. Стариятъ човѣкъ е онзи, за когото четохъ въ Еклисиастъ, далъ Богъ богатство на човѣка, всичко, което му пожелала душата, но не му позволилъ да яде. Тъй казва Соломонъ. Питамъ ви: ако стомахътъ ви е развален, а имате всичко, той ще ви позволи ли да ядете? Нѣма да ви позволи, развален е вашиятъ стомахъ. Но вашиятъ стомахъ е развален, защото правдата не е въ сърцата ви. Всѣки човѣкъ, който има развален стомахъ, да знае, че правдата не е въ сърцето му и истината не е въ ума му. Всички хора, които иматъ развалени стомаси, да знаятъ, че истината не е въ ума имъ – това е точно опрѣдѣлено, безъ никакво

изключение. Казвате: „Моятъ стомахъ е развален ъ.“ – Истината не е въ ума ви. Какво трѣбва да правимъ? Ще внесѣте истината въ ума си и ще видите, че стомахътъ ви ще се поправи. Ще питате: „Защо ни е истината?“ – За да се поправи стомахътъ. Защо ни е стомахътъ? – Да смѣли храната, да отдѣля онѣзи сокове, които сѫ необходими за живота на тѣлото, за проявяването на човѣшкия животъ. Слѣдователно, истината въ най-простата си форма, въ каквато трѣбва да се прояви е за да възстанови онова равновѣсие, вѫтрѣ въ организъма и да държи стомашнитѣ клетки въ най-нормално състояние. Тъй опрѣдѣлямъ истината – тя е необходима да държи стомаситѣ ви въ нормално състояние. Това е моята доза.

Пишемъ „истина“ – „иси“, то значи липсва ти нѣщо, липсватъ два елемента или то значи да влѣзе и да излѣзе нѣщо отъ ума ти, да се научишъ да мислишъ. „Си“ значи онѣзи елементи, които трѣбва да изхвърлятъ всички наслоявания отъ ума, за да може силитѣ на ума да дѣйствуватъ правилно, понеже, както умътъ дѣйствува върху стомаха, така и стомахътъ дѣйства върху храната. Правдата трѣбва да лѣгне въ сърцето или въ човѣшката душа, както искате кажете. Щомъ правдата лѣгне въ човѣшкото сърце, въ човѣшката душа, той ще има здраво сърце, здрава дихателна система, нѣма да има никакво сърцебиене. Всѣки порокъ на сърцето, всѣко заболяване на бѣлитѣ дробове се дължи на липса на правда. Слѣдователно, ако ме попитате, защо ни е потрѣбна правдата въ свѣта, щомъ ние отъ правда страдаме, ще ви кажа: Правдата е необходима да държи въ хармония сърцето и дробоветѣ ви, защото сърцето е необходимо за изправяне на дробоветѣ. Ако нѣмате правда, ще бѫдете изложени да се опорочи сърцето ви, дробоветѣ ви, а щомъ стане това, ще ви налѣгне меланхолия, каквато сегашнитѣ хора преживѣватъ. Ако ме питате, защо сте меланхолични, ще ви кажа, че това е защото правдата не е легнала дълбоко въ вашия животъ.

Сега азъ разсѫждавамъ принципално върху нѣщата, тъй както тѣ лѣжатъ в битието на природата. И природата не може да се занимава съ нашитѣ глупави схващания. Като отидешъ при нея и четешъ Еклисиаста, нѣма да кажешъ, че азъ зная това нѣщо. Не, нѣма да кажете какво знаете. До сега всички хора изучаватъ само опрѣдѣленията и допълненията: за кѫщи говорятъ, за пари говорятъ, за търговия говорятъ, за ядене, за пиене, за ходене по бани, по разходки говорятъ. Това сѫ опрѣдѣления и допълнѣния въ живота, въ тѣхъ нѣма никаква сѫществѣна мисъль.

Питамъ ви: Ако това, за което говорите, го придобиете, съградите, нѣколко кѫщи, имате милиони приходи, какво спечелвате, ще станете ли по-красиви, ще станете ли по-здрави, ще имате ли повече удоволствия? Не, ще имате повече грижи. Еди-кой си кирияшъ, въ еди-кой си номеръ не

плаща кирията си, друга нѣкоя си захласната Гана, която живѣе въ долния етажъ и тя не плаща. Всички тѣзи нѣща въ ума ти ще започнатъ да бръмчатъ и ще ги имашъ като единъ помѣникъ и ще казвашъ: „Чакай да видя, този плаща ли?“ Цѣла маса помѣници ще имашъ. Тогава сѫдията ще бѫде като единъ свещеникъ, който свети масло. Какъ свети масло той? – Глобява кирияшитѣ, Тъй щото всѣки месецъ ще викашъ сѫдията да свети масло и работата ще върви добрѣ. Но съ такова светяване на вода, свѣтътъ не върви. Хиляди свещеници сѫ осветявали вода, свѣтътъ не върви, хиляди майки сѫ осветявали вода, свѣтътъ пакъ не върви. На хората липсва нѣщо сѫществѣно. Истината не е въ тѣхнитѣ умовѣ, правдата не е въ тѣхнитѣ сърца и светостьта не свързва тѣзи нѣща. Сега не казвамъ така за всички, има изключения, азъ наричамъ тѣзи изключения „свещени изключения“.

Едно врѣме, когато Господь създалъ свѣта, дошли на земята херувимитѣ и серафимитѣ, и приложили любовьта на хората и си заминали назадъ. Единъ отъ ученитѣ и видни ангели, въ своитѣ изчисления намѣрилъ, че тъй както тѣзи херувими и серафими вложили любовьта на земята, тя нѣма да донесе добри резултати на хората. Въ съвета на ангелитѣ той написалъ и прочелъ една обстойна дисѣртация върху това, че свѣтътъ трѣбва да претърпи една малка корекция. Затова Господь го пратилъ като дѣлегатъ, да дойде въ царството на Алгемаритѣ, да се роди въ дома на алгемарския царь, като дъщерята Алгемара и по този начинъ да оправи тази погрѣшка.

Тази Алгемара била толкова красива, толкова умна, стройна, такъвъ парфюмъ излизалъ отъ нейното тѣло, че била любимка на цѣлия народъ, всички само за нея говорили, за нейнитѣ коси, вежди, за нейнитѣ уши, за нейнитѣ пръсти, за всичкитѣ ѝ движения, това било разговоръ въ всѣка кѫща, въ всѣки домъ, всѐ за нейната необикновена красота се говорило. Дошло врѣме царската дъщеря да се жени и започнали да се надпреварватъ кандидати единъ слѣдъ другъ и всички, както казвате вие, влюбени до уши въ нея. Азъ употрѣбявамъ едно ваше изражение, но употрѣбявамъ го за да ме разберете, а какво искате да кажете съ това – не зная. Когато се явилъ първия кандидатъ, тя го приела много ласкаво, сървирала му да яде, но слѣдъ нѣколко дни му казала: „Ако дѣйствително ме обичашъ, искамъ да ми дадешъ дѣсното си око, много го обичамъ.“ Тя имала страсть да изпича тѣзи очи и да опитва тѣхната сладость. За да прояви любовьта си къмъ нея, той казалъ: „Ще извадя не само едното си око, но и двѣтѣ.“ Изважда той едното си око, дава ѝ го. Тя го изпекла и изѣла. Слѣдъ това му казала: „Ако дѣйствително любовьта ти е силна и другото око ще ми дадешъ.“ Вие започнахте да пъшкате. Чакайте! Това е едно предание, легенда. Оставила тя този свой кандидатъ на страна и

започнала въ първо врѣме да го забавлѣва, но като слѣпъ, въ послѣдствие оставила своитѣ слугини да се занимаватъ съ него. Идва слѣдъ врѣме втори кандидатъ. Тя и него приема ласкаво, нагостява го, дава му милувки, цѣлувки и послѣ му казва: „Харесватъ ми много твоитѣ очи, искамъ да опитамъ едното ти око.“ За да докаже любовьта си, той изважда едното си око и ѝ го предлага – опекла го и го изѣла. Поискала и другото му око. И второто той извадилъ и останалъ съвсемъ слѣпъ. И така, явявали се година слѣдъ година редъ кандидати и царската дъщеря постѫпвала съ всичкитѣ по сѫщия начинъ. Всичкитѣ ѝ кандидати оставали слѣпи.

Питамъ ви сега: Какво разбирате отъ тази легенда? Какво е направилъ ангелътъ, който дошълъ да оправя свѣта. Вие въ вашия езикъ употрѣбявате израза, че сърцето е слѣпо. Има и друго едно предание, споредъ което казвате, че човѣкъ се жени въ слѣпата сѫбота. Азъ не зная отъ дѣ се е е излѣзла тази слѣпа сѫбота. Може ли сѫботата да бѫде слѣпа? Когато запитали царската дъщеря защо постѫпва така съ кандидатитѣ си, тя отговорила слѣдното: „Онзи, който веднажъ е видѣлъ моя образъ не искамъ другъ образъ да го замѣсти въ душата му. Той прѣзъ цѣлия си животъ трѣбва да носи само моя образъ въ душата си, трѣбва да бѫде слѣпъ за всички други образи въ свѣта.“

Слѣдователно, когато правдата, истината и светостьта се вселятъ въ единъ човѣкъ, тѣ ще извадятъ очитѣ му. И когато Христосъ казва, че трѣбва да се отречемъ отъ всичко, Той подразбира, че трѣбва да забравимъ другия свѣтъ, да живѣемъ само съ единъ образъ, защото знаете какво става, като влѣзатъ въ насъ два образа. Когато влѣзатъ два образа въ сърцето на една жена, знаете какво става. Нека отговорятъ мѫжетѣ. И когато въ сърцето на единъ мѫжъ влѣзатъ два образа, пакъ знаете какво става. Нека отговорятъ женитѣ. Слѣдователно, Алгемара това знаяла и затова тъй разрѣшила въпроса, като казвала: „Сърцето трѣбва да бѫде слѣпо, т.е. първиятъ образъ, който е възприетъ отъ Бога, само той да остане въ душата ви, а за всичко друго да бѫдете слѣпи.“

Та сега онѣзи отъ васъ, на които очитѣ още не сѫ извадѣни, между тѣхъ има караници. Азъ познавамъ дѣ не сѫ извадѣни очитѣ. Тѣзи, на които царската дъщеря е извадила очитѣ, сѫ доволни отъ всичко. Дойде при тѣхъ нѣкоя слугиня, пипа ги, тѣ всѐ мислятъ, че царската дъщеря е при тѣхъ. А онѣзи, на които царската дъщеря не е извадила очитѣ и сѫ останали съ отворѣни очи, в тѣхнитѣ домове, въ тѣхнитѣ фамилии има спорове. И тъй, известни хора въ този свѣтъ сѫ слѣпи за злото, а други – не сѫ.

Ако ме попитате, защо царува злото въ свѣта, ще ви кажа. Злото царува въ

свѣта, защото всички тѣзи хора не сѫ ходили при царската дъщеря, не сѫ се влюбили въ нея, не знаятъ какво иска тя отъ тѣхъ и тя не е извадила очитѣ имъ, но единъ день, когато се явятъ при нея, тя ще постѫпи съ тѣхъ тъй, както съ всичкитѣ си кандидати и тѣ ще пожертвуватъ за нея очитѣ си.

Това е единъ разказъ само, съ който нѣкои искатъ да дадатъ лѣкъ за хората, но ако вземемъ този въпросъ буквално, ще срѣщнемъ много хора въ свѣта съ извадѣни очи, безъ да е подобрѣнъ животътъ имъ. Може човѣкъ да извади и двѣтѣ си очи, при всѣ това пакъ да си остане лошъ. Тази слѣпота въ окултна смисъль подразбира човѣшката воля, която е въ състояние да направлява ума отъ едно положение въ друго, отъ едно състояние въ друго, т.е. да имашъ волята да гледашъ само онѣзи нѣща, които ти принасятъ добро, а не и онѣзи, които ти принасятъ зло. Или както казватъ съврѣменнитѣ хора – да разбирашъ сѫщностьта на нѣщата, тѣхната сѫщинска цена, защото на всѣки човѣкъ, като му дадатъ една златна монета, разглежда се и като се увѣри въ цената ѝ, туря я въ джеба си, а ако я види, че е фалшива, не ѝ обръща внимание.

И тъй, съ своята постѫпка царската дъщеря искала да каже, че за да се оправи човѣшкото зрение въ права смисъль, трѣбва да извади очитѣ на своитѣ кандидати, за да могатъ, като нейни възлюбени, да гледатъ прѣзъ нейнитѣ очи. И това е фактъ: дѣтето прѣди да се роди, гледа прѣзъ очитѣ на майка си и тогава добрѣ се разбиратъ. Момчето гледа прѣзъ очитѣ на баща си, но щомъ майката създаде тѣлото на дъщерята си или на сина си, веднага се явява споръ между майката и бащата. Защо? – Защото гледатъ прѣзъ четири очи. И сега българитѣ употрѣбяватъ тази поговорка: „Четири да ти сѫ очитѣ.“ Не зная какво искатъ да кажатъ съ това – съ четири очи да гледашъ, четири очи да имашъ. А четири очи трѣбва да има човѣкъ само когато краде; четири очи трѣбва да има човѣкъ само когато лъже, когато прави прѣстѫпления. Българитѣ употрѣбяватъ тази поговорка именно въ слѣдния смисъль: за да не пострадватъ твоитѣ интереси никога, трѣбва съ четири очи да гледашъ, да отварятъ очитѣ си на четири, за да не те излъже, да не те измами нѣкой.

Павелъ се обръща къмъ християнитѣ и казва: „Всички да се облѣчете въ новия човѣкъ.“ Стариятъ човѣкъ вие го познавате и дъщери и синове и майки и бащи и сѫдии и свещеници, всички сте много добрѣ запознати съ този старъ човѣкъ, говорътъ му разбирате много добрѣ, езикътъ му сте изучавали. И цѣлата сегашна култура е изразъ на този старъ човѣкъ. Всичко, което сега сѫществува въ старата култура, въ главни черти то е изразъ на този старъ човѣкъ. Този старъ човѣкъ не е въ състояние да разбере Христовото учение. За да се разбере Христовото учение, новото учение и Христосъ е казалъ и Павелъ е казалъ, че първото нѣщо е човѣкъ

да се роди изново, новъ човѣкъ да стане, с нови разбирания.

А Павелъ казва, че качествата на новия човѣкъ трѣбва да бѫдатъ слѣднитѣ: да има правда въ сърцето, истина въ ума и светость, като съединителна нишка между ума и сърцето. Само при тѣзи качества човѣкъ ще може да разбере новото учение. Питамъ ви сега: Когато се докачите, разгнѣвите въ правда, истина и светость ли се гнѣвите, докачате? Когато лъжете, въ правда, истина и светость ли лъжете? Когато завиждате, въ правда, истина и светость ли завиждате? Когато любите, да – въ правда, истина и светость може да любите; въ правда истина и светость може да обичате; въ правда, истина и светость може да бѫдете милостиви. Всички положителни качества у човѣка, всички добродетели се проявяватъ чрѣзъ правда, истина и светость.

Съврѣменнитѣ християни нѣматъ връзка съ Христа. За да се облѣкатъ въ новия човѣкъ, трѣбва да иматъ връзка съ този новъ човѣкъ. Само тогава ще се създадатъ условия да дойде Христосъ у тѣхъ и у васъ.

Може да прекарате цѣлия си животъ въ църква, въ палене кандила и светене масло, може да прекарате цѣлия си животъ въ четене на Библията и въ различното ѝ тълкуване и всичко това, не само че не е хубаво, но е и безполезно, то ни най-малко нѣма да ви доведе до онази велика истина, за която вашата душа ламти. Разсѫждавайте правилно. Вземете нѣкой ученъ, философъ човѣкъ, ще видите, че и той все има нужда да намѣри една сродна душа, която да го обича, съ която да може да обмени поне двѣ думи. Дали този човѣкъ ще бѫде проповѣдникъ, или майка, или баща или сѫдия, всѣкога ще желае да има една сродна душа, съ която да размени двѣ думи.

Питамъ: Какъ могатъ да се свържатъ тѣзи двѣ души? – Два ума не могатъ да се свържатъ на едно мѣсто и двѣ сърца не могатъ да се свържатъ на едно мѣсто. Не, законътъ е слѣдниятъ: Едно сърце и единъ умъ могатъ да се свържатъ или единъ умъ и едно сърце могатъ да се свържатъ. Между ума и сърцето има връзка. Два ума – тѣ сѫ отъ сѫщата категория. Умъ съ умъ, то е все умъ, това е еднообразие въ живота, въ природата. Сърце съ сърце, това е сѫщо еднообразие. Ако не вѣрвате въ това, съберете се 2–3 жени, които лесно се афектирате, живѣете съ чувства, единъ день ще дигнете цѣла гюрултия, ще се скарате. Значи, ако съберете на едно мѣсто само сърца, вие ще съберете най-голѣмото зло. Слѣдователно, ще ги съединявате така: едно сърце – единъ умъ, единъ умъ – едно сърце; едно сърце – единъ умъ, единъ умъ – едно сърце.

Като съедините тѣзи сърца съ умоветѣ и ги кръстосвате, ще имате

хармония. Изгубите ли първата връзка, нѣмате ли връзка между вашия умъ и сърце, т.е. не разбирате ли правдата, истината, светостьта, главнитѣ въпроси, които лежатъ сега за разрѣшение, ще останатъ неразрѣшени за васъ. Защо? – Защото, ако правдата и истината не образуватъ една основа, между която да дойде да живѣе Богъ, всичко е изгубено.

Сега мнозина се запитватъ: Кой е този, който говори тамъ? Не е въпросъ какво съмъ азъ. Азъ съмъ човѣкъ, у когото правдата живѣе въ сърцето, истината – въ ума, а светостьта образува връзка между тѣхъ. Защо? – Защото великиятъ законъ на Бога е такъвъ и азъ съмъ се подчинилъ на изпълня Неговата воля. И азъ се радвамъ въ изпълнението на този законъ.

Казвамъ и на васъ: Вие ще ме познаете кой съмъ, но какъ и кога? Когато въ вашето сърце влѣзе правдата, въ вашия умъ – истината, а светостьта служи като съединителна нишка. При сегашнитѣ условия, никога нѣма да ме разберете кой съмъ и какъвъ съмъ. Значи това, което е в мене, може да го разберете само тогава, когато то влѣзе въ васъ. И тъй, принципално разрѣшавамъ въпроса: не се лъжете да мислите, че вие сте православни, или евангелисти, или баптисти, или теософи, всичко това сѫ все красиви имена. Въ сърцата на православнитѣ, евангелиститѣ трѣбва да царува правдата, въ умоветѣ имъ истината, а светостьта да образува връзка; въ сърцата на теософитѣ, спиритиститѣ трѣбва да царува правдата, въ умоветѣ имъ истината, а светостьта да образува връзка. Въ всичко това трѣбва да сѫществува една и сѫща връзка, трѣбва да има едно и сѫщо подлежаще, едно и сѫщо сказуемо. Това подлежаще и сказуемо азъ наричамъ Божествено подлежаще, Божествено сказуемо и Божествена връзка въ реалностьта на свѣта. И ако вашитѣ работи въ свѣта не вървятъ добрѣ, ако вие сте нещастни, ако сте оплетени, всичко това се дължи на липсата на тази правда, истина и светость.

Когато Господь иска да оправи сърцата, Той ще разрушава това. Въ Писанието се казва тъй: „Да не кажешъ нѣкоя гола дума прѣдъ ангела, който те рѫководи, защото Богъ ще разруши твоитѣ дела“. Ти, ако не уважавашъ ангела си и кажешъ нѣкоя лоша дума, всичко това ще се взѣме отъ твоето сърце и ще останешъ идиотъ, ще останешъ най-голѣмъ нещастникъ Защо? – Защото се занѣмарилъ правдата, която е основа на истинското богатство, на истинското знание.

И тъй, ако не вложите тѣзи качества въ вашия животъ, вие ще фалирате, който и да е отъ васъ. Ако се двоумите, въ края на краищата ще преживѣете всички най-ужасни страдания. За всички онѣзи, които не сѫ вложили този великъ законъ въ ума си, идватъ най-велики страдания. Всѣки ще го опита. И като дойдатъ страданията, ще знаете, че тѣ се

дължатъ на това, че правдата не е въ сърцата ви, истината не е въ ума ви. За да се избавите отъ това, приложете тази моя доза. Не само да кажете: „Азъ вѣрвамъ, азъ обичамъ Господа." Не можете да обичате, докато нѣмате правда въ сърцата си, не можете да мислите, докато нѣмате истината въ ума си и не можете да извършите нѣщо свето, докато нѣмате светостьта в себе си, като съединителна нишка. Само на такава воля се подчинява всѣко дѣйствие. Когато Христосъ казва: „Ако имате вѣра колкото синаповото зърно, ще може да кажете на тази гора да се премѣсти." Той говори за този човѣкъ, у когото живѣе правдата, истината и светостьта. Не си правете илюзии, че ще можете безъ тѣзи качества.

Нѣкои отъ васъ изучаватъ окултизъма. По този методъ може да имате нѣкакви резултати, но въ края на краищата нѣма да постигнете цѣльта, къмъ която се стремите. Сега нѣкои идватъ и питатъ: „Защо той проповѣдва?" Азъ не проповѣдвамъ едно учение по въздуха, а проповѣдвамъ едно строго опрѣдѣлено учение и казвамъ: „Правдата е потрѣбна." Защо? – За да урегулира вашия стомахъ на земята. Щомъ имате урегулиранъ стомахъ, ще можете да вършите всичкитѣ си работи спокойно и ако сте майки – дѣцата ви ще бѫдатъ добри, ако сте ученици – учителитѣ ви ще бѫдатъ добри. Щомъ имашъ единъ свѣтълъ умъ, ще може да разсѫждавашъ правилно и всички ще се възхищаватъ отъ тебе.

Светостьта е потрѣбна да кали твоята воля, че прѣдъ никакви мѫчнотии въ свѣта да се не спирашъ. Това ясно ли ви е?

Ясно. Ако не вѣрвате, опитайте. Ако не опитате, грѣхъ да ви е на душата. Слѣдователно всѣка една религия, всѣко едно учение трѣбва да е конкретно, строго опрѣдѣлено. Християнството, което днесъ имате, това е една каша, православна каша, евангелска каша, сѫботянска, теософска, спиритическа, човѣшка каша. Навсѣкѫдѣ каша.

Всѣки единъ народъ въ свѣта трѣбва да има въ сърцето си правдата, въ ума – истината и неговата воля трѣбва да бѫде калена въ светость. Всѣки единъ домъ, всѣко общество, всѣка църква, всѣко училище трѣбва да иматъ правдата въ сърцата си, истината въ ума си, а волята им да е калена въ светостьта – безъ никакво изключение. Тогава ще имаме една велика култура, а не като излѣзете, започвате: „бъръ, бъръ, бъръ, бъръ." Всички бръмчатъ, навсѣкѫдѣ бръмчане. Нѣма нищо положително. Днесъ едни казватъ, че има Господь, други утрѣ казватъ, че нѣма Господь, трети казватъ, че Господь билъ на небето. Ами дѣ е небето, знаете ли го? – „Предполагаме." Е, ами кое е земята? – „Ходимъ по нея." – Че това, по което ходите, то не е земя и това, което виждате, то не е небе. Вие се намирате въ слѣдното положение: единъ руски царь далъ на единъ великъ

проповѣдникъ една задача за разрѣшаване да отговори на три важни въпроси. Вмѣсто него, прѣдъ царя се явява единъ калугеръ, преоблѣченъ и дикизиранъ като проповѣдника и отговоря на зададенитѣ два въпроса. На третия въпросъ отговорилъ: „Азъ зная каква ти е мисъльта. Ти мислишъ, че азъ съмъ проповѣдника, на когото ти си далъ да разрѣши тѣзи въпроси.“

Вие още не разбирате какво нѣщо е небето. То е една държава, едно понятие. Вие не разбирате какво нѣщо е и земята. Не оспорвамъ, че не знаете какво е земята, но това, което виждате не е небе, не е земя. Ако погледнете на небето и на земята прѣзъ очитѣ на правдата, на истината, ще имате друга една философия, съ която кардинално ще разрѣшите всички въпроси, които сега ви занимаватъ, всички спорове, които възникватъ между васъ. Ще ми възразите: „Слушали сме ние такива!“ Вѣрвамъ, слушали сте. За правдата, за истината и за светостьта мнозина сѫ ви говорили, но бихъ желалъ да намѣрите единъ проповѣдникъ въ Англия, въ Америка или дѣто и да е другаде да ви е говорилъ върху тѣзи работи тъй, както азъ съмъ ви говорилъ. Нека направятъ единъ експериментъ, да турятъ тѣхното училище и това, [въ] което сте вие и да сравнятъ, да опитатъ тѣхнитѣ резултати и вашитѣ.

Защо азъ говоря така? – Защото не искамъ втори пѫтъ да ми вадятъ очитѣ. Онзи, на когото единъ пѫть сѫ изваждани и двѣтѣ очи, той казва: „Не, втори пѫть не се подлагамъ на такава операция.“ Сега азъ ви разправямъ едната половина, едната страна на тази повесть, може би въ друга нѣкоя бесѣда ще ви разкажа втората страна на тази велика история. Тя е една история, прѣзъ каквато минава цѣлото човѣчество.

И тъй, ако умътъ ви страда, вложете въ него истината, ако сърцето ви страда, вложете въ него правдата, ако волята ви не е калена, вложете въ нея светостьта. Ето едно срѣдство да се калите и да живѣете. Какво излиза отъ онзи, у когото нѣма правда, истина и светость? Щом нѣмате правда, и истина и светость и любовьта не може да се яви. Тогава какво става? Момитѣ вматъ малко розово, гюлово масло, напръскватъ си главитѣ. Другъ пѫть взиматъ малко теменужна есенция, понапръскватъ се, момъкътъ, като мине покрай такава мома, помирише я и казва: „А, тя е.“ – Не, не е тя, това е рускиятъ калугеръ. Не е тя. Този, който разрѣшава въпроситѣ не е този, на когото сѫ дадени за разрѣшение. Ако въ сърцето ви влѣзе правдата, в ума ви истината, а светостьта въ волята ви, вие вѫтрѣшно ще имате другъ единъ ароматъ. Този ароматъ, който ще излиза отъ тѣлото ви, се нарича нюксъ. Той е най-хубавата миризма, най-хубавиятъ нѣктаръ, който природата е създала. Та като съедините правдата, истината и светостьта въ едно, само така ще може да образувате

въ себе си този нѣктаръ – нюксъ.

Слѣдователно, всѣки, който се намаже съ този нѣктаръ, ако е слѣпъ, очитѣ му ще се отворятъ, ако е глухъ, ушитѣ му ще прослушатъ, ако е боленъ, ще оздравѣе. Всичко става съ него. Той е онова алхимическо съединение, онзи елементъ, който алхимицитѣ съ вѣкове търсили да изнамѣрятъ, за да подновятъ съ него живота.

И азъ ви казвамъ сега, всѣки отъ васъ може самъ да си прави опити въ ретортата, за да изнамѣри този нюксъ. Всѣки день си правете опити, може да се пукнатъ и 100 реторти, нищо отъ това. Не чакайте другитѣ да го изнамѣрятъ. Когато единъ день добиете този нѣктаръ, вие ще бѫдете най-щастливитѣ хора въ свѣта и радостьта ви ще бѫде толкова голѣма, че никой не ще може да я опише. И кое ще бѫде сокътъ на това съединение? – Любовьта. Азъ не говоря за любовьта сега, а за сока на този нѣктаръ, който носи животъ въ себе си.

„Облѣчете се въ новия човѣкъ, създаденъ по образъ Божий въ правда, истина и светость.“ Щомъ така се облѣчете, вашиятъ храмъ ще се обнови, дѣленията въ свѣта ще изчезнатъ. Срещамъ сега мнозина, който казватъ, че иматъ благословение, иматъ посвѣщение на Благия Духъ, радость иматъ въ сърцата си, а азъ споредъ моята наука, тъй както разбирамъ нѣщата, виждамъ, че тѣзи хора основно нѣматъ това, което имъ трѣбва. Тѣ сѫ тъй сектанти, както другитѣ хора. Посетилъ го Духъ Божий, а той прави такава разлика между другите хора, както и всѣки сектантъ. Радостьта не е всѣкога признакъ, че Духъ Божий присѫтствува, че Духъ Божий те е посетилъ. Веселието не е всѣкога признакъ, че Духъ Божий те е посетилъ; разположението не е всѣкога признакъ, че Духъ Божий те е посетилъ, че Духъ Божий присѫтствува. Ще кажете, че еди-кой си се покаялъ. Покаянието не е признакъ, че Духъ Божий присѫтствува. Че си изплатилъ дълга си, не показва, че си честенъ човѣкъ. Може да имашъ намѣрение да направишъ […]. (Оставено е мѣсто за една дума.) Само когато правдата влѣзе въ сърцето ти и когато истината влѣзе въ ума ти, само тогава ние ще сме едно съ Христа и може да кажемъ, че сме едно съ Христа.

И тогава каквото попросимъ, ще ни се даде. Просете въ името на Господа и всичко ще ви се даде. Нѣкои, който не разбиратъ този законъ, казватъ: „Хайде да просимъ.“ Апостолитѣ, 12 на брой, който сѫ били първитѣ Христови ученици, въ числото на който бѣше и апостолъ Петъръ, съ молитви успѣха да свалятъ оковитѣ на апостола Петра. И вие си казвате: „Едно врѣме апостолитѣ се молиха, дойде ангелъ, освободи апостола Петра, хайде и ние да се помолимъ.“ Молите се, нищо не става. И тогава си казвате: „Е, то бѣше врѣмето на апостолитѣ.“ И сега може, но у апостолитѣ

истината е била въ умоветѣ имъ, правдата – въ сърцата имъ, светостьта въ волята имъ и Господь билъ съ тѣхъ. А сега, като не е така и Господь не е съ васъ. Сега става това, което правятъ българитѣ, това, което правятъ англичанитѣ и т.н. Вие казвате: „Ние сега трѣбва да правимъ това, което сѫ писали въ съборитѣ, а като умремъ, тогава ще се отворятъ очитѣ ни.“ Никога нѣма да стане това, не се лъжете.

Това, което азъ ви говоря не е съгласно съ църквата. Ако ви говоря споредъ църквата, азъ съмъ вагабонтинъ. Моето учение е съгласно съ Бога. Това учение трѣбва да бѫде абсолютно съгласно съ Божия законъ, да нѣма никакво изключение, а не да се съгласява съ нѣкакви църкви, съ нѣкакви събори. Учението на всички църкви и събори трѣбва да се съгласява съ Божия законъ. Не сѫ ли съгласни съ Божия законъ, тѣ сѫ отъ лукаваго. И онѣзи, които искатъ да ме осѫдятъ, нека ме осѫдятъ, но бихъ ги запиталъ: „Правдата въ сърцата ви ли е, истината въ умоветѣ ви ли е, светостьта въ волята ви ли е?“ Ако нѣматъ тѣзи нѣща, не могатъ да ме осѫдятъ. Нѣкоя църква ще ме сѫди. Питамъ: Правдата въ църквата ли е, истината въ църквата ли е? – Не е. Тогава тази църква не може да ме сѫди. Нѣкой народъ ще ме сѫди. Питамъ този народъ: Правдата живѣе ли въ сърцето на този народъ, истината живѣе ли въ ума на този народъ? – Не. Тогава и той не може да ме сѫди. Азъ приемамъ сѫдба, приемамъ да ме сѫдятъ само праведни, само истиннитѣ хора и хора, у които и светостьта живѣе. Такива хора каквато съдба да ми отсѫдятъ, приемамъ я. И най-послѣдниятъ човѣкъ отъ нѣкоя църква, най-послѣдниятъ човѣкъ отъ нѣкой народъ, ако живѣе съ правда, истина и светость и ме осъди, азъ приемамъ присѫдата му. Не ли такъвъ човѣкъ и царь да е, нѣма да дамъ нито косъмъ отъ брадата си.

Така трѣбва да разглѣждате и вие нѣщата, ако искате да бѫдете свободни граждани въ царството Божие. Ако не, има и друго царство, ще ви острижатъ вълната, ще ви взематъ по двѣ кожи, ще ви взематъ млѣкото и ще играятъ дѣцата съ вашитѣ агненца. Ще кажете: „Хайде до година, втората година ще работимъ за правдата, за истината.“ Никога нѣма да дойде това, щомъ отлагате. Този Господь, Който ви е изпратилъ на земята, е надписалъ на вратата, прѣзъ която слизатъ духоветѣ долу на земята, слѣдното: всѣки единъ, който слиза на земята да се учи, да завършва своето образование, е длъженъ да вложи правдата въ сърцето си, истината въ ума си и светостьта въ волята си и този, който не направи това, никога да не се пуща да мине прѣзъ тази врата. Тъй е писано. Азъ съмъ челъ този надписъ на вратата и ако не вѣрвате, идете да го провѣрите. Питайте вашитѣ светии и нека опровѣргаятъ моето твърдение, ако не е писано тъй на тази врата.

Но има и друга една, втора врата, прѣзъ която сте минали и на нея пише

тъй: „Съ истината нѣма да се занимавате, тя е праздна работа и съ правда нѣма много да боравите и съ светость не може да живѣете. Ако искате да живѣете, не ви трѣбва нито правда, нито истина, нито светость." Та вие сега сте смесили тѣзи два надписа и казвате: „Съ правда, истина и светость не може да се живѣе. Всѣки не може да бѫде правдивъ, истиненъ и светъ." Не, всѣки може да бѫде правдивъ и трѣбва да бѫде правдивъ; всѣки може да говори истината, всѣки може да бѫде истинолюбивъ и да живѣе съ истината. Това е сѫществѣното учение, отъ кардинално значение лично за всѣки отъ васъ и като го приложите на земята, вие ще разрѣшите всички въпроси, които ви занимаватъ, тъй, както трѣбва.

Слѣдователно, всички трѣбва да застѫпите тези три принципа у васъ си. Не турите ли правдата въ сърцето си, истината въ ума си и светостьта въ волята си, нищо нѣма да излѣзе. Ако чакате вашитѣ свещеници да се осветятъ, та и вие слѣдъ тѣхъ, нищо нѣма да излѣзе. Вие казвате: „Ти бѫди светъ, че и азъ слѣдъ тебе." Не, не може да се мине покрай нѣкого, всѣки за себе си трѣбва да бѫде светъ. На Христа казвате: „Знаешъ ли, едно врѣме ние присѫствувахме на твоитѣ бесѣди." Азъ взимамъ Христа, защото Той е за васъ авторитетъ. Да, но какво казваше Христосъ? – „Идете си отъ мене вие, които до сега сте работили съ неправда, на които правдата не е била въ сърцата, идете си вие отъ мене, на които истината не е била въ умоветѣ и светостьта не е била въ волята ви." Това е правилниятъ преводъ на Христовитѣ думи и като приложите този преводъ въ живота си, тогава има смисълъ, а въ Евангелието другояче е казано. Сега виждамъ въ васъ едно смущение, казвате си: „Че ние толкова години сме се подвизавали като християни и да нѣмаме правдата въ сърцата си, истината въ умоветѣ си и светостьта въ волята си. Че тогава каква е тази работа!" Въ вашитѣ сърца едва е влѣзло най-малкото краче на правдата, въ умоветѣ ви едва е влѣзло най-малкото краче на истината, а въ волята ви едва е влѣзло най-малкото краче на светостьта. Не крачето на правдата трѣбва да влѣзе въ сърцата ви, а цѣлата правда, не крачето на истината трѣбва да влѣзе въ умоветѣ ви, а цѣлата истина, не крачето на светостьта трѣбва да влѣзе въ волята ви, а цѣлата светость. Такъвъ е великиятъ законъ.

О, Израилю, Израилю! Вие минавате за Израиль. Евангелиститѣ като запѣятъ, казватъ: „Сионе и ти Ерусалиме" – чакатъ Христосъ да дойде отгорѣ. Като дойде Христосъ, ще се явятъ при Него евангелиститѣ и ще кажатъ: „Господи, ние проглушихме свѣта съ Твоето Евангелие, дѣ не сме Го изпратили и напечатили, има Го чакъ въ Китай и Япония." Христосъ ще ги пита: „Какъ Го прогласихте, съ правда въ сърцата, съ истина въ умоветѣ и съ светость въ волята ли? Съ пари ли проповѣдвахте?" – „Да, съ пари." – „Е, малко отстѫпете настрана, ще ви имамъ прѣдъ видъ", ще каже Христосъ. Ще дойдатъ послѣ православнитѣ при Христа и ще Му кажатъ:

„Е, Господи, колко църкви сме направили заради Тебе, колко масло изгорихме, колко молитви направихме зарадъ Тебе, колко еретици изгорихме!“ Ще ви пита Христосъ: „Какъ направихте това, съ правда въ сърцата, съ истина въ умоветѣ и съ светость въ волята ли? Съ пари ли проповѣдвахте?“ – „Да, имаше пари, дискусии имаше въ църквитѣ.“ Ще ви каже Христосъ: „И вие малко настрана, ще ви имамъ прѣдъ видъ.“ И какво ще бѫде? Ще видите всички тѣзи светии, наредени отъ лѣвата страна на Христа, всѣ ще ги има прѣдъ видъ Той. Тѣ сѫ хората, които сѫ разбрали дълбоката наука, каква сила е парата въ свѣта, какво върши тя. Тъй казва Наполеонъ, тъй казва и българскиятъ поетъ Славейковъ. Той възпѣва парата така: „Парице, парице, всѣсилна царице, съ тебе въ рая, безъ тебе въ ада, простиятъ съ мотика, богатиятъ безъ мотика.“ Но когато дойде Христосъ, другояче ще я възпѣва, другояче ще говори. Вие казвате: „Кога ще дойде Христосъ?“ – Ако правдата не влѣзе въ сърцата ви, истината въ умоветѣ ви и светостьта въ волята ви, Христосъ никога не ще дойде. Ако пъкъ още днесъ вложите правдата въ сърцата си, истината въ умоветѣ си и светостьта въ волята си, Христосъ веднага ще дойде.

Но, за да влѣзе правдата въ сърцата ви, какви грамадни усилия се изискватъ. Сега се издаватъ редъ брошури да се защищава истината, да се защищава църквата, но до днесъ обаче, не съмъ срещалъ брошура, която да защищава друго освѣнъ своитѣ интереси: евангелиститѣ своитѣ интереси, православнитѣ – сѫщо и т.н. Казвате: „Прави сѫ тѣзи хора.“ – Да, прави сѫ, прави – безъ правда, истинни – безъ истина, свѣти – безъ светость въ свѣта.

Апостолъ Павелъ казва: „Да се облѣчете въ новия човѣкъ създадения по образъ Божий въ правда, светость и истина.“ Слѣдователно, сегашнитѣ християни не трѣбва да си правятъ илюзии, тѣ трѣбва коренно да изменятъ своя животъ, но не съ плачъ, ада изменятъ коренно своя животъ съобразно Божественитѣ закони.

Животътъ на земята трѣбва да се приложи по земному, а като отидете горѣ, тамъ ще приложите всичко по Божествено. Ако искате да приложите Христовото учение на земята, ако искате да бѫдете силни, търсете грѣшката въ сърцето, въ ума и въ волята си. Това не е упрѣкъ, но ви казвамъ, тъй постѫпвайте, това е проповѣдвалъ Христосъ. Слѣдъ като влѣзатъ у васъ тѣзи три елемента – правда, истина и светость – ще дойде у васъ новия животъ, който е потрѣбенъ за всички. Този новъ животъ нѣма да отрече народитѣ, той ще ги възроди; той ще възроди обществата, домоветѣ, бащитѣ, майкитѣ, свещеницитѣ, той нѣма да разруши свѣта, а ще го преобразува, ще претърпи една коренна промѣна. Когато се въдвори правдата въ нашитѣ сърца, истината въ нашитѣ умове и светостьта въ

волята ни, тогава въ всички народи ще дойде новия животъ. Докато не се турятъ тѣзи три елемента като основа на живота, до тогава, нѣма да дойде новиятъ животъ.

И тъй, ако ви питатъ нѣкои въ какво се различава коренно вашето учение, ще имъ кажете: „Нашето учение говори така: Да се облѣчемъ по образъ Божий, по образа на новия човѣкъ, създаденъ въ правда, истина и светость.“ – „Ами какво нѣщо е правда, какво нѣщо е истина и какво светость, дѣ сѫ тѣ?“ Ще имъ кажете, че правдата трѣбва да легне въ нашитѣ сърца, истината – въ нашитѣ умове, а светостьта – въ нашата воля, въ нашата сила, въ нашето тѣло, и навсѣкѫдѣ нашиятъ животъ трѣбва да е въ хармония. Това е практичното приложение на нашето учение.

Азъ мога да ви кажа нѣщо символично, но сега ви казвамъ три неща, които ако ги изпълните, ще имате резултатъ. Тогава ще познаете Христа и Христосъ ще ви познае, но вие ще познаете не онзи исторически Христосъ, Който е пострадалъ на кръста, а възкръсналия, Който е излѣзълъ отъ гроба. А възкръсението азъ го наричамъ проявление на Божията Любовь. Възкръсение безъ любовь не може. Всѣки възкръсва само тогава, когато любовьта го озари. И у васъ е имало такова възкръсение. Ако имате тѣзи три елемента въ себе си, Христосъ ще дойде у васъ, ще бѫдете едно съ Христа и ще може да кажете: „Азъ и Христосъ сме едно.“

А сега казвате: „Колко обичамъ Христа, само да знае Той какъ искамъ да Го прегърна.“ Да, обичашъ Го безъ правда, мислишъ за Него безъ истина, прегръщашъ Го безъ светость. Такива прегръдки отвънъ само, не искамъ. Ние искаме сърце, което любовь да предава, искаме умъ, чиято мисъль да е осѣнена съ истина, искаме воля, която да прегръща съ светость.

Всичко у насъ като е свято, тогава и милувкитѣ и цѣлувкитѣ и прегръдкитѣ ще сѫ свети. И като те пипне нѣкой съ такава светость, ще изпиташъ радость. А сега като те пипне нѣкой, казвашъ: „Охъ, какво ми стана!“ Една вечерь, единъ негъръ цѣлуналъ една американка. Той ималъ мекъ, приятенъ гласъ и тя въ първо врѣме не направила въпросъ за случката, но на свѣтлината отъ фенера тя забѣлѣзала, че билъ негъръ и го предала на властьта. Той билъ осѫденъ да плати 50 000 долара. Защо? – Защото далъ една цѣлувка безъ правда, безъ истина и безъ светость.

Нѣкои казватъ: „Господинъ Дѫновъ като говори тъй, ще развали младитѣ.“ Не, азъ разбирамъ цѣлувка на правда, на истината, на светостьта. Азъ разбирамъ прегръдка на правдата, на истината, на светостьта. Само такива цѣлувки и прегръдки даватъ сила и животъ на свѣта, а дето нѣма това, никакви цѣлувки, никакви прегръдки, далечъ отъ

васъ. Вие отъ 2000 години търсите свѣта, търсите Христа и мислите че сте Го намѣрили. Казвате нѣкому: „Ела да ти кажа дѣ е Христосъ.“ Много хубаво, но питамъ ви: Правдата въ сърцата ви ли е, истината въ умоветѣ ли ви ли е, светостьта въ волята ви ли е? Ако имате тѣзи елементи, ще намѣрите Христа, но ако ги нѣмате, всѣки ще ви излъже, че всѣки свещеникъ, всѣки владика е Христосъ. Че това е така, ще познаете по това: ако не изпълните думата му, ще те изпѫди навънъ. Ако не изпълниш думата на единъ евангелски проповѣдникъ, ще те изпѫди навънъ. Той турилъ табѣла: „Въ името на Христа.“ Азъ бихъ турилъ друга табѣла: „Въ мое име никой нѣма да те слуша.“ За Христа говорятъ, а тѣ обиратъ маслото, за Христа нищо не остава. Ядене и пиене, всѣ за Христа, а колкото печалба има, всичко е потънало.

Коя е печалбата. Слѣдъ като отъ толкова хиляди години проповѣдваме, запитамъ тѣзи, които сѫ въ цървата, доколко сѫ благодарни, че сѫ въ църквата, колцина ще се явятъ такива? Не казвамъ, че абсолютно нѣма такива, но всички онѣзи, които сѫ познали Христа сѫ извънъ църквата, извънъ обществото. Защо така? – Защото всѣки човѣкъ, който днесъ проповѣдва истинско учение, ще го нарѣкатъ смахнатъ, неуравновесенъ човѣкъ, човѣкъ комуто хлопа дъската, съ една дума – най-лошъ човѣкъ.

И наистина, най-лоши хора сѫ тѣзи, у които правдата е въ сърцата имъ, истината въ умоветѣ имъ, а светостьта – въ волята имъ. И каквото стане въ свѣта – нѣкой неурожай, дойде нѣкоя епидемия, всѣ тѣзи хора турятъ за причина на тѣзи нещастия. Слѣдователно православнитѣ казватъ: „Единственитѣ, най-светитѣ хора сѫ измежду православнитѣ.“ Евангелиститѣ сѫщо казватъ, че измежду евангелиститѣ се срещатъ най-светите хора и като тѣхната църква нѣма друга подобна. Питамъ: Е, какъ щомъ всинца сте свети хора, какъ този свѣтъ не е прогледалъ досега? Питамъ: Ако майката и бащата сѫ свети хора, как е възможно да родятъ единъ престѫпникъ? Това е несъвмѣстимо съ Божия законъ. Вълкътъ ражда вълкъ, овцата ражда овца. По закона на раждането всѣко нѣщо ражда подобното си. А ние се сами утешаваме и казваме: „Тукъ има изключение, не знаемъ това дѣте на кой отъ дѣдовцитѣ си се е метнало.“ Не, жено признай си истината, че когато си заченала това дѣте, правдата не е била въ сърцето ти, истината въ ума ти, а светостьта не е била въ волята ти.

Когато единъ баща роди синъ, да каже: „Господи, азъ зная, че когато съмъ заченалъ този синъ правдата не е била въ сърцето ми, истината не е била въ ума ми, светостьта не е била въ волята ми,“ Онѣзи моми и момци, които ще се женатъ, нека преди да родятъ, да вложатъ тѣзи три елемента въ себе си и ще иматъ тогава най-красивитѣ дѣца, домътъ имъ ще бѫде най-

добъръ. Сега момъкътъ като се ожени, да се запита: „Правдата въ сърцето ми *ли* е, истината въ ума ми *ли* е, светостьта въ волята ми *ли* е?“ Ако си отговори, че има всички тѣзи елементи, да се жени.

И момата сѫщо да се запита. Ако правдата, истината и светостьта ѝ отговарятъ, че може да се ожени, тогава да се жени. Ако постѫпватъ така момъкътъ и момата, ще иматъ всички радости и тѣхниятъ домъ ще бѫде отвѫтрѣ постланъ съ цвѣтя.

И тъй, въ свѣта има другъ единъ законъ, споредъ който вие трѣбва да направите три връзки. Тѣ сѫ земни връзки, духовни връзки и Божествени връзки. Земни връзки – това сѫ човѣшкитѣ връзки, духовнитѣ, връзки – това сѫ ангелскитѣ връзки, а има още и Божествени връзки. И когато правите едно съчетание, трѣбва да имате едноврѣменно и тритѣ, тѣзи връзки. Ако сте свързани само на земята, значи имате само една връзка. Тази връзка я виждатъ ясновидцитѣ и ако душата има само една такава връзка и скѫса *ли* се тази връзка, отиде да се не види душата. Въ духовния свѣтъ душата има повече връзки, а въ Божествения свѣтъ всичко е съ връзки, нѣма никакви изключения.

И тъй, когато дойде любовьта на земята, за да направи една истинска връзка, трѣбва да е направена въ духовния и въ Божествения свѣтъ. Стане *ли* връзка въ правда, истина и светость, това е истинско съчетание и такова съчетание отъ Бога се благославя. Каквато работа и да започнете, какъвто животъ искате да живѣете, непременно трѣбва да имате тѣзи три връзки, тѣзи три елемента въ васъ си. Само тогава ще може да дойде великата мѫдрость, великото учение, за което копнеятъ душитѣ ви. Това е философия, която само тогава може да се говори.

При това колебание, при това съмнение, нищо не може да излѣзе. Вие казвате: „Азъ имамъ правда, имамъ истина и светость.“ – Добрѣ. Тогава второто положение. Питамъ ви: Христосъ дошълъ *ли* е? – Дошълъ е. Третото положение: Азъ и Христосъ ще дойдемъ и ще направимъ жилище у васъ и ще ви се изявя. И тъй: първото положение – да дойде правдата, истината и светостьта у васъ. Второто положение: Азъ и Христосъ ще дойдемъ да направимъ жилище у васъ. Третото положение: Азъ ще изявя себе си вамъ.

Значи: Ако правдата пребѫдва въ твоето сърце и ти пребѫдвашъ въ правдата; ако истината пребѫдва въ твоя умъ и ти пребѫдвашъ въ истината; ако светостьта пребѫдва въ волята ти и ти пребѫдвашъ въ светостьта, тогава Азъ и Отецъ ми ще дойдемъ да направимъ жилище въ тебе, Азъ и Отецъ ми ще ти се изявимъ и ще бѫдемъ едно. Вънъ отъ това

всичко е само илюзии, само едно гонене на изгубената Станка, само иждивяване на животъ.

Тъй сериозно трѣбва да погледне всѣки на този въпросъ.

„И да се облѣчете съ новия человѣкъ, създадения по образа на Бога, въ правда и светость на истината.“

Бесѣда, държана на 26 юний 1921 година

1921_08_19 Възпитание на човешката воля
Беседи, обяснения и упътвания от Учителя
(Съборни беседи (1921). София, 1922)
22 беседи от 19 август 1921 г. до 25 август 1921 г.

ВЪЗПИТАНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ВОЛЯ

Сега ще ви дам някои основни правила за възпитанието на човешката воля.

Туй, което досегашните педагози са говорили по този въпрос, както и техните методи, не са обосновани. Човек трябва да има воля. В какво трябва да седи човешката воля? Човешката воля може да се изрази само в контролиране на нашите удове. Човек, който не може да контролира своите удове, няма разумна воля. Следователно затова Бог е създал тялото на човека – за да развие у него волята. Ако човек няма тяло, не може да прояви никаква воля. Не мислете, че вашата воля ще се прояви извън вашето тяло. Някой ще каже: „Но как се проявява човешката мисъл?" Виждали ли сте какво нещо е човешката мисъл? Когато аз си подвижа ръката, това е една реализирана мисъл. Мисълта – това е една форма, едно движение на тялото в известно направление. Ако туй движение е правилно проявено, то и мисълта е правилна. Например, когато искаме да погладим някого, да изкажем едно хармонично чувство, ние го погалваме леко по главата и казваме: „Моето пиленце!" Това е едно хармонично движение. Когато искаме да изразим някое негодувание, казваме: „Пф!" – пръхтим и широко разтваряме ръцете си. Значи туй е безволие. И всякога онези сили, у които волята не е разумна, избухват моментално, а онези, у които съзнанието се проявява, тези движения са пластични. Следователно всички трябва да се стремите да имате пластични движения на всичките си удове и мускули, да не изглеждат като дресирани. Трябва да се върнем към първоначалните Божествени движения. Например някой, който иска да покаже, че много страда, вика, охка, но той няма болка – иска да излъже другите, това е преструвка. Човек може да се хване за корема, за да покаже, че има голяма болка. Когато много страдате, няма защо да показвате това с движения – турете ръцете си на корема, съсредоточете ума си 5-10 минути и болката ще изчезне. Защото всяко болезнено състояние се зарежда у човека, когато в него се срещнат две противоположни мисли, две противоположни чувства или две противоположни волеви действия. Болка може да се яви навсякъде в нашия организъм, когато умът, сърцето и волята не си хармонират. В такъв случай ще се почувства главоболие и то ще се изрази като болка или между веждите, или в слепите очи, или в корема.

Та сега първото нещо важно за нас е да знаем защо Господ ни е дал ръцете. Ръката – това е израз на човешката воля. Движението на очите, движението на устата, движението на езика ние можем да контролираме чрез нашата воля. Особено езика трябва да знаем да контролираме. При сегашното състояние езикът не е под нашия пълен контрол. Не че нямаме най-доброто желание да не говорим, но щом дойде до езика, той понякога изказва това, което ние не искаме. Следователно ще се стараете да имате пластични движения, да владеете тялото си. Първото нещо е да си зададете въпроса можете ли да владеете вашето тяло, вашите удове, защото това е ваше право, което Бог ви е дал. Например да владеете очите си и всички други удове. И не казвайте, че Господ така ви е създал – такива, каквито сте сега, Господ не ви е създал. Би било смешно, след като майката е облякла детето си с хубави дрехи, а то ги е оцапало и съдрало, да рече: „Тъй ме облече майка ми." Не, майка му го е облякла много хубаво. Ние, като ходим тук-там, се изцапваме – това е произвол на нашата воля. Та понеже сега влизаме в Божественото Училище, за да приложим Божественото Учение, трябва да имаме едно правилно разбиране за човешката воля. Човешката воля може да се изрази само в ръцете, в краката, в очите, в езика, а после ще дойде да контролираме мозъка, сърцето, мислите, чувствата и желанията си; тогава ще влезем в съгласие с Невидимия свят. Ангелите например контролират много добре органите си. Ще запитате: „Къде са ангелите?" Някои от вас съставляват малкото пръстче на ангелите и когато някой ангел реши да употреби твоята воля, ти ставаш мек, нежен, и тогава те хваща страх, че си на пръста на ангела, а утре, щом те остави свободен, казваш си: „Слава Богу, свободен съм!" Но след това може да те тури на другия си пръст. Апостол Павел казва, че сме удове на едно тяло, което е Христос. През деня нашето тяло заема различни положения в Божествения Свят. Някой ден сме в ходилото на Божествения Човек, друг път сме в ръцете му. Не е нещастие да бъдеш в ходилото на Бога. Господ казва: „Днес ще походя малко с теб." На другия ден те туря на ръцете си и казва: „Днес с тебе ще помилвам някого." Може да станеш лекар, някой хирург, може да напишеш някое хубаво писмо, може да принесеш хиляди блага, но ако не си готов да заемеш положението на разни удове от Божественото Тяло, не можеш да разбереш Божествения закон. Оставете вашия аристократизъм и кажете: „Господ да го прости", защото еднакво благородно е да бъдеш в Ръцете на Господа и в Нозете Му – Неговите Добродетели – или изобщо, където и да те тури Той. У нас трябва да има готовност да вършим Волята Божия, без да се спъваме от такива криви разбирания.

После, друго нещо, което парализира вашата воля, е, че вие се борите един с друг и казвате: „Ти нищо не знаеш!" Е, хубаво, аз бих запитал онзи, който казва, че ти нищо не знаеш:

– Е, приятелю, ти, който знаеш всичко, я ми кажи колко милиона години има, откак е създадено Слънцето?

– Това не съм изучавал.

– Добре, кажи ми тогава преди колко милиона години се създаде човешкото сърце.

– И по този въпрос още не зная нищо.

– Кажи преди колко години човек е приел тази конкретна форма – кога е почнал да говори?

– Тази история не зная.

Да, и вашата история не знаете – не знаете откъде идвате, накъде отивате; нищо не знаете, за вас е скрито и миналото, и бъдещето; знаете само, че сте тук и чувствате Божественото Слънце, а всичко останало е скрито за вас. Досега се намирахме в света на илюзиите – на промените и измененията. Сега сме излезли от колективното подсъзнание, а когато дойде да се развие нашата воля, влизаме в новата фаза на колективното съзнание – да съзнаваме, че всички хора, с които живеем, са удове един на друг и сме необходими един за друг. Ако твоят брат умре или загуби, ти ще носиш товара му; ако той стане учен или умен, ти ще се ползваш от неговите блага. И благата, и скърбите са общи.

И тъй, ще се стараете да създадете хармонията на добрите действия на волята. Например за някого казват, че имал дяволит поглед, шейрет човек е. Във всеки добър човек погледът трябва да бъде определен. Обичаш някого – изрази обичта си! Срамота ли е да обичаш? Какво лошо има в обичта? Но има обич, която си туря за цел да вземе нещо от някого. Тогава човек започва да лъже, че много обича, и като вземе това нещо, става явно, че не е имало обич. Туй е престорената любов, от която съвременните хора страдат. Съберат се двама приятели и за тях казват: „А, те много се обичат!“ Да, но след два месеца тази любов изчезва. Защо? Защото в нея няма стремеж, няма чувство, няма сила. За да се прояви Любовта, трябва да има всичко това. И когато аз любя, трябва да дам възможност на Господ да се прояви в мен – Бог е Този, Който люби в мен. Ние искаме да се прояви Бог на физическото поле в нас. Всички желаете да бъдете обичани, но от кого? От Бога. И така, да се освободим от едно заблуждение: Любовта не произтича от хората – тя не произтича нито от мене, нито от вас, тя само минава през нас, Бог е тази Любов. Светът на Любовта е безконечен и

за да може да се познае, трябва да се прояви в нас, т.е. в конечния свят. И когато тази Любов дойде в нас, добиваме приятно настроение, умът ни работи, сърцето ни работи, всичко наоколо върви в хармония. А щом тя липсва, и чувствата са в напрегнато състояние.

И тъй, първо ще се стараете да се самоконтролирате, думите ви да бъдат отмерени, да не говорите повече, отколкото трябва. Аз мога да кажа: „Обичам ви." Друг пък ще каже: „Не, аз ви обичам повече от онзи, аз много ви обичам." Започнете ли да туряте прилагателни много, повече, най-много, Любовта си е заминала. Любовта не търпи никакви сравнения. И тогава аз определям: най-малката Любов в света е любовта на родителите към децата. Оттам започва физическата любов. Физическата любов е най-малката. Искаш да целунеш някого, това е най-малката Любов. И с най-малкото трябва да се започне. Ще дадеш някому малко хлебец, ще кажеш някоя сладка дума – това е най-малката Любов. А когато говорите за духовната Любов, тя изисква много – тя дава всичко и взима всичко. Още не можем да правим въпрос за духовна Любов. Какво подразбирате под духовна Любов? Някой брат може да ви каже, че има към вас духовна Любов, че ви обича, но ако влезе вътре в къщата си и затвори прозорците си, веднага любовта му изчезва. Щом се усъмниш, ти нямаш никаква любов. Любовта не допуска никакво съмнение, Любовта не прави никакво зло: ако у мене живее Бог, този Бог не може да прави зло. Правиш ли зло, това значи, че в тебе не живее Господ. Ще се освободите от тия съмнения: „Мене не ме обичат хората, гледат ме с предубеждение."

Не, не сме още това, което трябва да бъдем, нямаме този Божествен култ. Когато се всели Бог във вас, тогава ще имате всичкото добро разположение, което търсите: Любовта ще се прояви във вас.

Всички ще се съсредоточим, всички ще опитаме, ще работим. Няма да чакаме един да работи, а всички трябва да проявим своята мисъл. Да знаем, че сме удове на Господа и че Той по един или друг начин се проявява в нас. Дето видим една Божествена Мисъл, трябва да се радваме.

Сега ще ви покажа едно движение. (Учителя вдига дясната си ръка нагоре под остър ъгъл спрямо тялото и поставя палеца между първия и втория пръст.) Как бихте обяснили защо палецът е влязъл между първия и втория пръст? Ако Божественото Съзнание у човека не е пробудено, когато човек се намери пред някои мъчнотии в живота, физическият човек е като една змия – крие си главата, за да не го пребият. Палецът, това е главата на змията, това е физическият човек, който щом като ме срещне, взима предпазни мерки по стария закон и казва: „Не олур, не олмаз – какво ли не става." Аз казвам на физическия човек: „Няма от какво да се боиш!"

Второто положение е с трите пръста свити като за кръстене – това е съзнателният живот, свързан с ангелите и с Бога. Човек трябва да бъде честен, добродетелен и справедлив. Палецът допитва двата пръста. Следователно вторият, духовният човек, казва: „Ние трябва да се проявим разумно, да се допитваме.“ Това е допитване на големия палец, който пита: „Как трябва да постъпя – трябва да имам всичкото уважение към вас, да бъда справедлив тъй, както постъпвам към себе си.“ И християните ще кажат: „В Името на Отца и Сина и Светаго Духа“, и можеш да се прекръстиш.

Като свиеш ръката си в юмрук, трябва да знаеш, че си слязал на физическия свят и ще трябва да се справиш с обстановката, в която живееш. Как трябва да се поставя палецът? Не отстрани, а отгоре, без да се притиска силно – работата не е в силното стискане. Когато си събирате пръстите, многото стискане не принася никаква полза. Просто съберете пръстите си, турете палеца отгоре без всякакво стискане, защото всяко стискане е едно нервно състояние. Ако сте възбудени и искате да се успокоите, вземете следното положение: поставете лявата си ръка на кръста, а дясната – изправена нагоре под остър ъгъл спрямо тялото, със свити в юмрук пръсти и палец, поставен над тях, без да се стиска силно. Някой ще каже: „Стиска юмрук!“ Юмрукът е на физическото поле; това ще бъде само когато искате да воювате. Просто ще държите ръката си леко и ще съсредоточите мисълта си – тази хармонична мисъл ще произведе във вас много по-голямо действие. След това бавно сваляне ръката надолу. Тези упражнения ще правите за вас и когато имате резултат от тях, тогава ще започнете да ги изучавате – първо ще правите опити и после ще видите философията на пръстите. Аз ще говоря за отношението на пръстите, защо са създадени те. Това е една проста форма, която ще употребите. Добре, да допуснем сега, че вие сте възбудени, разгневил ви е някой, изгубили сте равновесие. Вдигнете ръцете си бавно нагоре над главата и полека ги спускайте покрай главата, като леко допирате тялото си и след това ги изтърсете (магнетично обливане). Това упражнение да се прави не повече от три пъти на ден. Тези правила ще ги пазите свещени, няма да се подигравате с тях; ако някой рече да се подиграва, няма да има никакъв резултат.

Ще отправите вашата мисъл нагоре към Бога, ще отправите Любовта си към Него и считайте, че тия ръце са Божии, изявявате волята си и Бог се изявява във вас. Божията воля действа. И като прекарате един път така ръцете си, Господ е, Който прави това и ще видите, че туй добре ще ви подейства. Затова в Писанието се казва: „Представете телата ваши в жертва жива, свята и угодна Богу.“ Не бойте се от разнообразните проявления на

Духа. Защото всинца не сте еднакво пробудени, за да разберете окръжаващата ви Природа. Някои деца, които са събудени, разбират майка си като им говори, а други, които спят, нищо не разбират. В човека първо трябва да се пробуди Божественото Съзнание, за да разбира окръжаващата го Природа. В този свят ние трябва да изучаваме всички растения, цялата Природа. Всяко нещо, което може да дойде под вашия поглед, вашето внимание, е за вас, не го отминавайте. Отбележете си, че сте видели нещо, вгледайте се в него, заинтересувайте се да го проучите. Видите на небето някой облак – наблюдавайте го, начертайте си го. Не казвайте, че това не е за вас, онова не е за вас. Всяко нещо, което привлича вниманието ни, е за нас.

Хората правят различни движения. Движенията трябва да бъдат естествени, а не престорени. Сегашните хора представляват някакво благочестие. Какви са тези движения у тях, това са смешни движения! Вижте децата какви движения имат! Наблюдавайте малките деца до шест-седемгодишна възраст. Движенията у тях са много правилни, естествени, но като минават от 7 до 14 години, движенията им започват да стават изкуствени. Вследствие спирането на тези естествени движения, у нас се зараждат разни болести. Искаш да изразиш едно желание, но си казваш: „Какво ще кажат хората!" Спираш се. Днес се спираш за едни, утре се спираш за други и после казваш: „Падна ми топка на сърцето!" Не трябва да оставяме никаква топка да ни пада. Затова между всички нас трябва да се образува едно естествено положение, да се образува хармония между млади и стари. В закона на хармонията понятието за млади и стари има значение различно от това, което сега се разбира. Ще гледаме да приложим този велик закон, който е работил, и ще го оставим да работи, за да създаде в бъдеще по-добри условия за нашето развитие. В България трябва да се създадат по-добри условия, защото те сега са много дисхармонични. В България силите, които действат, са повече разрушителни, отколкото творчески. Който иска да разрушава, нека дойде в България, тук творчество няма. Посетете горите, ще видите дърветата изсечени; посетете някоя чешма – ще видите, че някой дошъл и я ударил с брадвата си. Разрушителният елемент надделява над творческия. Този народ е като една стихия, която постоянно руши. Затова европейските народи му поставят букаи, окови. Господ казва: „На това малко дете, наречено България, ще му турите два вида букаи." А то, като не си е взело поука, казва: „Много ми са тези букаи!" Не, те са си точно на мястото, за да се научи да върви ~караишкин. Не трябва да се плашим. Туй, което сега става с българите, е най-голямото Добро, което им се дава. Господ сам се е заел да ни възпита; методи има, калъпи има – ще те тури в тях, може да риташ колкото си искаш, и докато риташ, ще минаваш от калъп в калъп. Докато не престанеш да риташ, няма избавление, няма да те освободи.

И тъй, ще създадем мисълта, че тези условия са най-добри за нас, този живот е най-добрият. Страданията, които ни се дават, са най-добрите. Всичко това е за наше добро. Ще знаем, че Бог е, Който разполага с нашите съдбини и няма защо да се плашим. Ще дойдат глад, страдания, болести – няма защо да се плашим. Каквото и да дойде, трябва да знаем, че е от Бога. Бог е Този, Който е създал тоя закон. Доброто, което Господ ни дава, ние го приемаме за страдание, но като го разберем, става ни приятно. А вие казвате: „Господи, днес много страдаме!“ Ние няма да говорим вече за страдания, а трябва да казваме: „Господи, благодаря ти!“

Прострете сега всички дясната си ръка!

Да направим едно упражнение: вдигнете дясната си ръка напред и нагоре под остър ъгъл спрямо тялото и кажете: „Оставяме старото настрана! Хващаме Новото, възприемаме Божествената Любов!“ Дланта на ръката нагоре, сложете я на сърцето си и направете паси надолу (от лявата страна). Отворена ръката нагоре означава възприемане на Божествената Любов. Свиваме ръката си и казваме: „Влагаме тази Любов в сърцето си.“ (Поставяме ръката на сърцето си.)

С това упражнението свършва.

(Закуска.)

1921_08_19 Пробуждане на колективното съзнание

ПРОБУЖДАНЕ НА КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ

Моля, ще бъдете тъй добри да ме изслушате, аз няма да говоря дълго. На умния човек не трябва да се говори дълго, малко трябва да му се говори, но разумно и разбрано. Понеже вие имате моите почитания и уважения, аз искам да ви говоря кратко и разбрано като на разумни.

Животът на Земята е музика. Този Живот върви в три направления. Да се изразя на музикален език: някой път върви в мажорно направление, тъй както се изразяват военните; някой път върви в минорно направление, тъй както скръбта се изразява; а друг път върви по една хроматическа гама, в която влизат първите две гами. Това са три велики методи, три велики закони, които регулират живота ни. Когато не разбираме дълбокия вътрешен смисъл на Живота, ние се спираме върху маловажните неща и се запитваме защо Животът е така устроен, а не другояче.

Имайте предвид, че аз поддържам онзи положителен възглед на една опитна наука в Живота, която сме проверили деветдесет и девет пъти и в нас няма една сто милионна част съмнение в това, което говорим. Съмнението е признак на невежество в света. Не казвам, че невежеството е лошо, но то е процес на развитие. Всички малки деца, които се раждат, са невежи, тяхното съзнание трябва постепенно да се пробужда и развива.

И тъй, човешкото съзнание (да се изразя на един строго научен език) минава през три степени: степен есенциална, степен субстанциална и степен материална. Есенциалната страна включва принципите на Живота, субстанциалната страна включва законите на Живота, а материалната страна - фактите на Живота. Следователно, групирането на фактите вътре в света, т.е. нашите частни малки опитности, които добиваме, когато се формуват, образуват един закон и казваме, че законът се изразява по един или друг начин. Сега съвременните учени хора се изразяват за закона, че той е нещо механическо, но законът, това е една жива същина. Закон може да има само в същества, които са разумни, съзнанието на които е минало от материалната страна, от фактите към законите, от частното - към общото и от общото - към целокупното.

Запитваме се ние кое е най-важно за нас, след като сме се изявили на Земята? При сегашните условия хората считат, че най-важен е животът на Земята, когато те са материално осигурени; и всички народи частно и общо се стремят към своето материално подобрение, осигуряване. И днес имаме т.н. икономическа борба. Стремежът на народите към

материалното състояние е едно течение. Значи, човешкото съзнание минава от материалното към субстанциалното или става събуждане на колективното съзнание у човека. Човечеството досега е живяло в колективното подсъзнание, както животните, а отсега цялото човечество минава в колективното съзнание, т.е. хората започват да съзнават, че те са нужни един за друг. Досега всеки човек е живял сам за себе си, всеки е търсел за себе си спасение. А сега в цялото човечество има един вътрешен импулс да се подобри общото състояние, тъй че не само за една обществена класа, а за всички обществени класи да се подобри положението. И то по един разумен начин, а не да мислим, че ние сами ще подобрим живота си.

Не, преди хиляди и хиляди години човечеството само е развалило своето положение. Има причини за това, но няма да се спирам да обяснявам кои са причините. Било е време, когато Земята е мязала на Рай, растителността е била тъй богата, хиляди и милиони плодове е имало и хората са се хранили само с плодове. Но настава една ледена епоха на Земята, която се дължала на известни физически причини. Тогава тази плодоспособност на Земята се намалила и вследствие на това хората започнали да ядат месо, да изтребват не само животни, но и сами един друг да се изтребват, да се изяждат. Затова и до сега между хората е останал този израз: "ще ти изсмуча кръвчицата". Е, питам ви, ако един изсмуче кръвчицата на другиго, какво ще спечели от това? Ако един унищожи другиго, какво спечелва от това? Това е неразбиране на Живота. Не само общо хората не се разбират, но и религиозните, и духовните хора, които са начело, които мислят, че имат връзка, общение с Бога, които мислят, че имат правото да ръководят, и те са изгубили правилното разбиране на Живота. Аз ви говоря Истината. Другите не че не искат да ви говорят Истината, не че умишлено я укриват, но това е естествено за тях. Когато на някой човек се забие един трън в крака му, той става нервен. Извадете тръна му и той ще се успокои. Следователно, ако днес съвременните хора са лоши, то е защото всеки си има по един трън в плътта, който не го оставя на спокойствие. Апостол Павел казва, че си имал един трън, който не му давал мира. Аз не съм срещал човек, който да няма трън. Докато този трън е в нас, не можем да мислим разумно, не можем да разсъждаваме правилно. Нашата философия е изопачена вследствие на този трън. Извадете тръна и ще имате една правилна философия за Живота.

Един англичанин търговец запитва един английски проповедник да му разкаже какво учи Библията. Той му разправил това-онова. Търговецът казал: "Не, не, кажи ми конкретно, в няколко думи в какво се състои това учение". Той искал, както в един орех да видиш ядката му и да разбереш това учение. Най-после проповедникът му казал: "Купи си една Библия и

много работи ще научиш от нея". Търговецът си купил една Библия и чел, чел много неща от нея, но откак я купил, работите му тръгнали назад, много нещо изгубил. "Откак купих тази книга, само нещастия ме сполетяват", си казал ядосано търговецът. И хайде един ден - в огъня. Като горяла Библията, едно малко парченце от един лист паднало на страна и се запазило. Взима той това парченце лист и прочита: "Бог е Любов".

Сега съвременните християни питат какво нещо е християнството, каква религия е то? И разказват, че християнството това било, онова било. Не, не, Бог е Любов, която трябва да съедини хората да живеят в Любов, в Мир и в Братство, а дали те са царе, управляващи и какво положение заемат, това са второстепенни неща. Всички хора трябва да живеят по Любов, братски, трябва да имат взаимно уважение. Всичко трябва да разделят по братски; не по един насилствен начин, а по един доброволен и съзнателен начин.

Щом засегнем този въпрос, пораждат се други въпроси: има ли задгробен живот или не, коя религия е най-права и други подобни. Аз казвам: в света има само едно Учение, което може да подобри домовете, и то е учението на разумната Любов, а не сегашната класова любов. Любов принципиална, Любов, която да включва в себе си самопожертване, Любов, която да включва в себе си любовта на майката, любовта на брата, любовта на приятеля, любовта на светията, любовта на най-възвишените хора в света. И когато тази Любов се всели в нас, нашите очи ще се отворят.

Сега има много хора в света, които не вярват дали човек има шесто чувство или не, дали може да вижда с него. Всеки може да вижда. Когато някой млад момък се влюби в някоя грозна мома, той вижда в нея това, което никой друг не вижда. Той казва: "Тази мома е един скъпоценен камък". Когато обичаме някого, ние виждаме неговите способности, неговите дарби. Де са те? - Има едно място, дето ние виждаме тези дарби. А когато не обичаме някой човек, ние ще му припишем най-лошите качества, че той бил такъв-онакъв.

В света започва да действа сега един велик закон. Имайте пред вид, че светът е минал в една нова фаза, и няма да се минат и десет години, това течение ще се усили. Този велик закон работи сега във всички хора, той работи в човешките мозъци, в човешките сърца. Че този закон работи, се вижда по това, че всички хора днес са неспокойни. Защо са неспокойни? Ако са сиромаси, ще кажем, че като работят много, са безпокойни. Това разбирам. Но защо учените, защо богатите са неспокойни? И едните, и другите, и религиозните хора - всички се безпокоят. Защо? - Защото имат само вярвания, а нямат вяра. Ако днес биха се явили гонения за вярата, не знам колцина биха издържали. Днес всички хора са християни, защото

няма кой да ги гони, но вярата на един човек се изпитва, познава в мъчнотиите. Самопожертването се изпитва в беднотията, в немотията, когато дойде един тежък момент. Ако човек пожертва живота си, тогава се изпитва и неговия характер.

Сега, кое е най-голямото благо в света? - Благото на индивида ли, благото на един народ, благото на цялото общество или благото на цялото човечество? Това е едно и също нещо. Един човек е миниатюр на цялото човечество. Следователно, един народ в своето развитие представлява човечеството в по-малка форма. Затова, когато говорим за индивид, разбираме човека като една семка. Когато говорим за едно общество, подразбирам, че тази семка е започнала да расте. Когато говорим за народ, подразбирам, че тази семка е започнала да се разраства, а когато говорим за човечеството в неговата пълнота, подразбирам, че тази семка се разклонява, дава цветове и плодове. Като разбираме тъй Живота, ще познаем, че всеки от нас е необходим фактор в човечеството.

Ние не разбираме човечеството тъй, че половината от него е създадено да живее в Рая, а другата половина - в ада. Аз зная, че когато схващаме Бога като Любов, всички живеем в Рая, а вън от него всичко е празнота. А за да познаем Бога, трябва да имаме Любов. В тази Любов всеки човек, всяка форма е един фактор. Тези форми, в които сега съществуваме, не са завършени. Мислите ли, че за първи път идвате на Земята, че за първи път сега се раждате? Не, всички вие имате една дълга история и ако някой ви опише историята, ще ви се види много интересно това какви сте били в миналото и какви ще бъдете в бъдеще. Това е един велик процес, през който минаваме. Когато един човек е правилно развит и благороден, например, той съзнава, че всички хора трябва да живеят в Любов. Какъвто и да е, той ще приложи всички условия на Живота и ще съдейства за общото благо. Само Любовта дава всички тия условия.

Аз няма да се спирам да обяснявам от що произтичат борбите в света. За мене те произтичат по един естествен начин. Аз ги обяснявам със следния пример: вземете две дървета, близо посадени едно до друго. Тези две дървета с многобройните си листа, цветове, клончета хубаво си живеят, братски, гугукат си; но по едно време лъхне вятър и тези клончета и листа се преплитат едни в други, увиват се. Вятърът става по-силен, извива се буря, клончетата се удрят силно едни в други. Запитват се едни други: "Какво сте се забъркали?" Питам къде е причината на това, вън или вътре? - Причината е отвън. Причините и за неразбирането на хората днес са пак външни, това са икономическите условия. Този вятър е, който кара хората да се не разбират и да се борят. Някои питат колко време ще трае тази буря? Една буря може да трае 24 часа, 48 часа, най- много три дни и всички

листа ще дойдат след това в покой. Сега в света има една такава буря, която ни тласка, пресява, ще има и крака, и глави счупени. Затова не се сърдете, тази буря скоро ще престане. Тази социална буря ще престане след четиридесет и пет години, но само ако хората поумнеят. Обаче, не вземат ли поука от опитностите си, за да подобрят живота си, тази буря ще продължи още повече. Извлекат ли поука от опитностите си, срокът на бурята ще се съкрати, понеже великият закон, който направлява света, е разумен - без разлика на това дали човек вярва или не.

Има една разумна сила, един велик закон в света, който кара хората и които вярват, и които не вярват, да мислят и да действат еднакво. Аз съм виждал много пъти хора, които не вярват в Бога, не ходят в църква, но се хвърлят във водата с риск за живота си, за да избавят някого. В такъв човек няма механически закон, а един друг закон - той е роден със закона на самопожертването. Следователно, той носи в себе си нещо по- велико, отколкото формалната религия. Религията се яви по- късно в света. Някои питат "ти религиозен ли си?" Човек може да бъде религиозен и пак да не е честен. Религията не е една фирма, която да показва, че човек е честен или не. Че това е така, посетете всички хора търговци, например, които ходят на църква и вярват в Бога, и вижте сметките им какви са и как продават. Друг е законът, който управлява света. Любовта трябва да съществува в сърцата им и да се съзнаят като хора, че няма да лъжат брата си. Това ще ги застави да гледат на интересите на другите хора като на свои интереси и да не продават лоши стоки на брата си. Само така като гледаме на работите си, ние ще можем да се разберем.

Ако се поставим на почвата на народностите - да се запитваме "ти българин ли си, ти англичанин ли си, ти французин ли си, ти германец ли си", няма да се разберем. Ние казваме: "Българинът е лошо нещо". Това са индивидуални идеи, това не е колективно съзнание, то не е още Божествен закон. В народите още не се проявява онзи Божествен принцип. В тези народи всеки си гледа своята икономия. Никой народ няма предимство пред другия, всеки си има своето място. Ако, например, вдигна ръката си и изправя един от пръстите си нагоре и този пръст помисли, че има първенство над другите, какво ще стане? Единият пръст показва само посоката на нещата, но само с него не може да се работи; работа става с всичките пръсти, всеки пръст си е на своето място на ръката. Само когато всички пръсти са заедно, само тогава имаме цялата ръка, която е емблема на волята и може да изпълни длъжността си. Следователно, когато един народ съзнава своето положение вътре в човечеството като един уд, като един орган от общия организъм, който трябва да извърши своята длъжност точно на време, тогава той ще бъде на своето място.

Съвременните хора искат да поддържат стария бог. Знаем кой е този стар бог. Не се обиждайте. Този стар бог е докарал всички войни, всички насилия, всички нещастия. В Господа на Любовта, обаче, няма абсолютно никаква лъжа. Този Господ на Любовта гледа към всички хора, както и към най-малките същества, с еднаква Любов, с еднакво състрадание и е готов да помага на всички. И когато дойде при Него някое малко същество, на което формата се разрушила, Господ му дава друга форма и казва: "Продължи работата си, не бой се, върви напред". Питам сега: ако ние, след като сме живели петдесет-шестдесет години на Земята и свършим живота си, какво сме спечелили? Да допуснем, че някоя майка ражда една красива дъщеря, отлична мома, хубаво се облича, много момци я обикалят, щастлива е, питам колко време ще продължава това - пет, десет, петнадесет години? Постепенно нейното лице се набръчква, губи красотата и свежестта си, погрознява и момците я напущат. Ще се явят други красавици, които ще я заместят, и най-после у нея ще се породи недоволство, че животът й няма смисъл, че не е щастлива. Най-първо в нея е имало задоволство, а после животът и става безмислен. Тя заприличва на онзи европейски автор, който написал една книга, в която изтъквал, че няма по- благородно същество на земята от човека и че животът е добър; но след като претърпял една криза, едно разочарование от хората, написал друга книга, че няма същество по-лошо от човека и че светът е лош. Следователно, когато ни върви всичко по мед и масло, казваме "всичко е хубаво, Бог е много добър". Сполети ли ни някаква катастрофа, някакво нещастие или действие, каквото не сме мислили, казваме "няма по-несправедлив Бог в света от сегашния". Светът си върви по определения път.

Преди няколко време при мене дохожда една високо интелигентна, образована госпожа, която искаше да й разреша един въпрос, едно недоразумение, а именно следното: във време на анверското изложение сегашният и мъж (като младо момче още) бил в Анверс (Антверпен). Той чувал, че в този град имало някакъв си човек, който заспивал, и в това състояние казвал бъдещето на хората. Заинтересувал се да го посети, да му каже и на него нещо и отива в дома му. Спящият човек му казва тъй: "Ти ще се ожениш много млад, ще имаш четири деца, едно от децата ти ще умре. Ти ще се ожениш за жена си по любов и ще живееш с нея щастлив семеен живот десет години. Но после ще дойде в дома ти една русокоса жена, тя ще развали живота ти и ще заживееш с нея. Ако издържиш този изпит, след десет-петнадесет години ще се върнеш при първата си жена и ще живееш много добре". "И наистина, каза госпожата, умря ни едно от децата. Като умре детето, аз намирам между книжата на мъжа си тази бележка, в която се съобщаваше бъдещето му. Тази русокоса жена влезе в дома ни, развали ни живота". След това тя ме пита какво да прави, да

остави ли мъжа си. Казах ѝ нека следи, да види дали ще се сбъдне и останалата част от пророчеството. Тя ме запита как стават тези работи? Казвам и тъй: "Животът е предопределен, не фатално, но има ред причини, които предопределят съдбините на хората".

И нашият живот, тъй както сега се слага, и той е предопределен от ред предшестващи причини. Ако използваме тези причини, може да подобрим този живот, може да се борим със злото в света, може да го победим. Това наричат индусите карма или грехопадение. Ние можем да се борим с грехопадението. Един човек, който може да пада, да прави грехове, той може да стане и да победи. Обаче, днешните религиозни хора в схващанията си отиват в друга крайност: те казват, че религията ще подобри напълно нашия живот. Това е петдесет на сто вярно. Религията не може напълно да подобри живота. И това тяхно твърдение е само петдесет на сто вярно, защото ние петдесет на сто сме фактори на нашата съдба, а има и други петдесет на сто фактори, които регулират живота ни. Аз казвам: върху нашия живот оказват влияние в петдесет процента - съдбата, Природата, двадесет и пет процента - ние сами и двадесет и пет процента - обществото. Следователно, когато тия три фактори дойдат да работят съвкупно, в окултно и в морално отношение ще дойде един подем, едно подобрение. За да стане това нещо, непременно трябва да се явят много лица, за да работят в една посока. Когато дойде пролетта, с едно цвете ли дохожда тя? - Не, с милиони, с много цветя. После идват пчеличките, започва се всичкото това брожение в Природата. И с туй се създава една целокупност.

Следователно, от окултно гледище ние мязаме на малки цветенца, които сега са цъфнали, т.е. нашето съзнание е на такава степен на развитие, че едва сега сме почнали да различаваме доброто от злото. Казвате "е, човек все трябва малко да поизлъже". Не, в съзнателния живот не се допуща абсолютно никаква лъжа, тъй като в математиката не се допущат никакви грешки, защото всяка грешка, допусната в архитектурата и в техниката, ще донесе нежелателни последствия. Така и лъжата, която ние допущаме в нашия живот, ще произведе такива резултати в нашия строеж, каквито показват и неправилните изчисления на един архитект. Съвременните духовни хора поне трябва да имат правила, както музикантите. Дайте едно музикално парче на тези хора, всички ще спазят такта при изпълнението му. Дайте една картина на няколко видни художници и всички ще я изрисуват по един и същ закон. Дайте една задача на няколко математици и те по един и същ закон ще я решат. Щом дойдем до духовния живот, казваме "музика не ни трябва, изчисления не ни трябват, Господ ще уреди работите". Не, приятели, в духовния живот се изисква строга математика, там всички неща са строго определени. Един човек или един народ за да

бъде щастлив или нещастен, ще зависи от известни факти, които са допуснати.

И тъй, този велик закон, който регулира живота на съвременните европейски народи, ги е турил на тяхното място. Тази сегашна цивилизация, която почти се завършва, е започнала от Египет, минала е в Сирия, Персия, Рим, Англия, Германия, Америка; сега минава наново в Русия и се повръща пак към източния материк. И оттам ще вземе друго направление. Тази вълна, която иде в света и движи човечеството, не е механическа. Всички вие сте определени да вземете в нея участие, щете-не щете. И ние трябва да вземем участие съзнателно.

В каква седи благородството на един народ? Защо англичаните са благородни? Защото у тях има събудено колективно съзнание. Макар да имат грешки, но те лесно ги поправят. Най-много окултисти има между тях. Всеки народ, в който се събужда туй колективно съзнание, съзнава до известна степен, че всичко трябва да се подчини на общата цел. Англичаните са разбрали това до известна степен. Това съзнание се заражда не само у англичаните, а навсякъде, по цялото земно кълбо. У всички бедни хора, у всички бедни вдовици, сирачета това съзнание е проникнало. Знаете ли в какво положение се намирате днес? В положението на онзи американски проповедник, който имал обичай всеки ден да свиква бедните деца у дома си и да ги нахранва. Той имал обичай преди ядене да чете заедно с тях "Отче наш". Един ден намира едно сираче дете, завежда го у дома си да го нахрани, но предварително му казва:
- Хайде де прочетем заедно "Отче наш".
Започват:
- Отче наш, Който си на небето.
- Да се свети името Ти - детето спира, мълчи.
- Защо мълчиш?
То запитва:
- Как, значи Господ е наш Баща?
- Да.
- Значи, ти трябва да ми си брат?
С тези думи детето искало да каже: "Ти си един проповедник, спиш на меко, хубаво се храниш, а мене, братко, виждаш ме - треперя от студ, гладен лягам". Проповедникът разбрал положението си...

Та сега и ние. Христос дошъл да спаси света. Четем "Отче наш, Който си на небето"... В никой народ не трябва да има бедни хора, срамота е днес да има бедни хора! В никой народ не трябва да има бедни вдовици. Срамота е днес наши сестри и братя да продават своята чест за хляб! Хиляди наши

сестри и братя са днес в блудните домове, продават своята чест. И ние казваме "в църквата, на Небето има Бог, има Христос". Да, този Христос дойде за тези блудници - да ги спаси, а не дойде за праведните. Следователно, ние трябва да имаме днес доблестта да изправим нашите грешки на миналото. Трябва да ги поправим по който и да е начин. Ние трябва да подадем ръката си на нашите сестри и братя, които са паднали.

Днес всички хора страдат от неразбрана Любов. Отнемете слънчевата светлина на кое и да е цвете, на кое и да е растение, ще видите рязката промяна, която ще стане. Отнемете Любовта на кое и да е същество, същият закон действа. И тъй, ние трябва да говорим за Бога на бъдещето не като за някое отдалечено същество, а като за Същество, което работи в сърцата ни, за да може да изпълним доброволно, без насилие Неговата Воля и Неговия закон.

Сега всички вие сте призвани на тази велика трапеза на света. Този Господ на Любовта ви е призвал, каквото и да е вашето положение, каквото и да е вашето верую. Той днес ви вика да минете, да вземете една крачка нагоре; не като българи, не като евангелисти, не като православни, не като католици, не като мохамедани, но като разумни същества, като братя, които сте родени от един и същ Баща и в жилите ви тече една и съща кръв. Една и съща кръв тече в жилите на всички хора. Схванем ли ние този факт, това е Новото учение, така трябва да се реформира религията. Ако бъдещата религия не схване този велик закон, тя е осъдена в сто години отгоре да и пишат "Бог да я прости". Аз казвам една велика Истина. Това трябва да знае духовенството и да тури на църквата си надписа "Бог е Любов и всички ние ще се жертваме за Любовта". И всички владици, свещеници, майки, учители, съдии трябва да напишат този закон. Това трябва да бъде общият принцип - Любовта. И като се срещнем всички, да се познаем, че сме братя. Тогава ще имаме други знания, друга наука и тези прегради, които са днес между нас, ще изчезнат. И ще започне един Нов живот, който ще внесе Мир и Радост: Мир - вътре в умовете, Радост - вътре в сърцата и Сила - в човешката воля.

Време е сега, когато всички ние трябва да живеем в това колективно съзнание на човечеството, да знаем, че смърт няма. Човешката душа, човешкото съзнание не умира. Промяна на човешкото тяло става, формата се е променила, но това не е съществено. Човек променява много тела, много органи, но той, като душа, която се развива, като съзнание в Природата, не се губи. Това е един факт, в който няма никакво изключение. Проверете Истината и ще видите. Следователно, аз ви казвам: проверете Истината, която е вложена вътре във вас, потърсете вашия идеал в себе си, в душите си. Този идеал няма да го намерите навънка. Той е

вложен в душите ви, той е вложен в мозъците ви, той е вложен във вашите тела, тъй както енергията е вложена в семето, а семето е вложено в земята. То изсмуква соковете от нея и създава всички органи. Та и всички енергии, които са вложени вътре в нашето тяло, по същия закон се използват от човешкия дух за съдадаване на всички органи на човешкото тяло.

Аз бих се спрял на следния факт: колко години са употребени за създаване на вашата ръка? Тези заколчета или стави на пръстите показват колко милиони години е живял човекът; те показват историята на човечеството, историята на човешкото развитие, състоянието, през което е минало цялото човечество. Ако аз бих ви казал, че човешкият пръст разказва цялата история на човека, ще кажете, че това не е възможно, това е небивалица. Да, за оня, който не разбира законите на Природата, така е.

Един ден аз се разхождах с приятели в една борова гора. Спряхме се пред един бор и казвам: "Заколчетата на този бор показват през кои години е имало повече влага и през кои по-малко. Това се познава по тези коленца". Може да проверите този факт. Следователно, когато годината е била изобилна с дъжд, разстоянията между тези коленца са по-големи и обратно - когато годината е била лишена от изобилни дъждове, те са по-малки. Следователно, математически може да се изчисли и приблизително определи какво е било количеството на влагата. Значи, така влагата се отразява.

Също и върху нашите тела се отразяват известни събития - индивидуални, обществени и народни. Знаете ли вие това? Ние носим греховете на цялото човечество. Не мислете, че ние, които сме далеч от Африка, не носим греховете на африканците. Да, носим ги. Има една вътрешна сила, която свързва хората и преплита живота им. И тъй, в бъдеще, когато ние съзнаем този велик закон, ще разберем, че всички хора трябва да съдадат добри условия, за да може да се избегнат всички съвременни нещастия. И не един път аз съм казвал, че това нещо само майките са в състояние да създадат. Всяка майка, като зачене едно дете, мъжко или женско, да каже: "Дъще, синко, аз искам да живееш в бъдеще в закона на Любовта и да представляваш нейната Пълнота". Тъй ако каже, тя ще има дъщеря или син герои, които ще живеят в закона на Любовта. Всяка майка трябва да внушава това на децата си. Младите, които се женят, трябва да кажат така: "Нашите синове и дъщери трябва да живеят за Любовта, за Господа на Любовта, който обединява хората". Новото поколение ще бъде носител на новите идеи, на Божествената Любов. А тъй, както вървим сега, ако се раждаме по този хилав начин и искаме да превъзпитаме хората, които са работели от толкова хиляди години, нищо ни можем да направим. Човек може да се превъзпита само в утробата на майка си - в Любовта на Бога, а

сам не може да се превъзпита. Само майката е в състояние да пресъздаде човека, да го превъзпита. Той сам е петдесет на сто фактор за своето превъзпитание. Той мяза на един кораб без кормило, който навсякъде може да бъде тласкан от вълните.

И тъй, в бъдеще условията за жените трябва да се изменят. Жени, които зачеват, трябва да са при най-добри условия, а също и условията на децата трябва да се видоизменят. И то не механически да започнем, а по онзи закон, който действа в Живата Природа. И тази Природа е жива, отлична е тя; чета по нея какви красиви методи има тя! Ако българите приложат методите на Природата, биха подобрили своето положение. Какви големи богатства се крият в нея! В десет години биха изплатили всичките си дългове. Но ще трябва да вземат да изучават тази Жива Природа. А сега какво правят българите? - Те очакват отнякъде своето спасение, те го очакват оттам, отдето няма да дойде. А туй спасение е вътре в тази Жива Природа, която е вложила своите сили. И хората трябва да ги турят в действие, да заработят по закона на Любовта, за доброто на другите. Така ще дойде и тяхното благословение.

И тъй, този велик закон сега призовава хората към братство и сестринство. И само тогава ще имаме една Нова наука на братство и сестринство. А сега каква е нашата наука? Онова малко агънце, което детето гледа, целува, венци му прави, дойде ден и майката казва: "За да може маминото детенце да живее, трябва да заколим това агънце". Малкото детенце плаче. Казвате: "Не, тъй трябва да се живее". Е, мислите ли, че това ваше дете ще се възпита? То ще се запитва: "Как тъй този Господ, Който е толкоз добър, позволява да се отреже гръцмуля на това агънце?" - "Е, мама, тъй е наредил Господ". Не, не е наредил тъй Господ, ние наредихме тъй живота. И сега да се освободим от нашите заблуждения! Да не мислим, че Господ е наредил тъй света. Не, тези агънца не трябва да се колят. А сега имаме една култура за убиване, за осакатяване краката на този , на онзи. Чува се само "бум-бум". Всички казват "то е за отечеството". Но каква полза са принесли войните на човечеството? - Абсолютно никаква полза. Хората се ожесточили и днес войните донесоха този разврат. И бъдещите войни няма да донесат никакво добро. Трябва да воюваме, но по какъв начин? - Да воюваме, но да не убиваме. Този закон на Любовта сега призовава хората. Трябва да дойдат най-способните, най-великите, най-добрите хора - майки, бащи, учители, свещеници, хора незаинтересовани, за да подемат това велико дело. Ако те не дойдат навреме, други ще дойдат.

Сега ще сведа своите заключения в следното: ни най-малко нямам за цел да ви налагам да вярвате, аз искам вие да опитате. Опити, опити трябват и нищо повече! Има един вътрешен опит. Както всяко растение трябва да

намери своя почва, да намери всички подходящи условия за своето растене, така и всеки човек в света трябва да намери своите благоприятни условия, за да расте и се развива. Никога не мислете, че условията, при които живеете, са неблагоприятни. Това са само вътрешни, субективни схващания. При туй развитие на колективното съзнание всеки човек е точно на мястото си. Но ние се заблуждаваме и казваме "защо не съм като този господин". Не гледайте тоя човек отвънка; той може да е богат, може да има много ястия, но той е нещастен, неговият вътрешен живот е развален, има порок на сърцето, стомахът му е развален. А онзи, бедният, няма такова изобилие, но е здрав, яде си сладко. Щастието на човека се обуславя от разположението на духа - да е доволен от това, което е приел в даден момент. И когато тези хора се съединяват, трябва да имат еднакви идеи. Идеите на всинца ни трябва да бъдат прави. Не казвам, че винаги са прави, но индивидуално са прави. Следователно, в индивидуално, обществено и народно отношение ние трябва да коригираме нашите идеи и да внесем Новите идеи, които идат в света отгоре. Както растението гради своите форми, така и ние трябва да градим правилно своите мисли и чувства.

Някои казват "сега животът е много тежък". Не, казвал съм и друг път, че сега се намирате в най-благоприятните условия на Живота. Вие сте в положението на евреите, които излязоха из Египет. В Пустинята може да нямате месо и други неща, но ще имате вода и чист въздух и фараон няма да ви заповядва. По- добре човек да е свободен в Пустинята, отколкото да е роб и да яде месо, да има всички удоволствия и фараонът със своя камшик да ви потупва и да ви заповядва: "Кирпичи и тухли ще правите!" И ние казваме: "Няма какво, ще се правят". Не, няма да правим вече тухли и кирпичи. Нам ни предстои един дълъг път в Пустинята на Божествения Живот.

Всички млади, които могат да ходят, трябва да си турнат по една раница и да вървят напред. Знаеш ли какво ще бъдеш тогава ти? - Като срещнеш някой човек, свободно ще продължиш пътя си. А сега като срещнеш някого, ще се посвиеш, ще се скриеш да не те обере, да не би да ти бръкне в джоба. Казваш "апаш е той". Казвам: светът днес е пълен с апаши. Я ми кажете кой не е апаш, кой от вас не е бъркал в джоба на баща си? Кой не е вземал от забранения плод? А в бъдеще, като влезем в една градина за плодове, по закона на Любовта ще кажем: "Братко, мога ли да си откъсна от плодовете на твоята градина или ти ще ми откъснеш?" И той ще ми каже: "Може, братко, заповядай!" Като ида при някой приятел, ще кажа: "Може ли, братко, в твоята къща да преношувам?" - "Може". Това трябва да бъде Новото учение. А сега какво ще кажеш? - "Господине, има хотел, иди там, ние не разполагаме със свободни стаи, жилищна криза има и т.н." и

ще се свърши въпроса. Сега, като срещнеш някого, започваш да го разпитваш "ти българин ли си, в Бога вярваш ли, от коя партия си" и т.н. Не казвам, че тия неща са лоши, но те не са съществени. В нас трябва да проникне онова благородно чувство на Братство, че като срещнем една жена или един мъж, да видим в лицето им един наш брат. Ако може да възпитате това чувство на Братство, ще поставите човечеството на една нова нога. И тогава няма да има между нас туй неразбиране, а ще има един правилен стремеж.

Това е Божествено учение, което сега иде в света. Подели са го малките деца, а след десет години малките деца ще го проповядват. След десет години гъсениците ще излязат из какавидите си и ще литнат с крилцата си. Ще кажат: "Не, не трябват пашкули". В света иде този закон. Фактите сега се групират и законите се установяват. Ние минаваме от материалния към духовния свят, всичко минава от частното към общественото. Т.е. да не мислим само за онзи закон на осигуровките - всеки да се грижи след като умре да остави наследство няколко милиона: оставя за това толкова, за онова толкова, "благодеяния" прави, та да кажат, че еди кой-си човек умрял и оставил толкова пари, благороден човек е. Не, в бъдеще хората няма да умират, няма да имат нужда от паметници.

И тъй, вложете Любовта като стремеж в сърцето си, като чувство в душата си, като сила в ума си и като принцип в духа си. В туй е спасението на човешкия дух. Тъй, в тези три неща трябва да разберем Любовта: като стремеж в сърцето, непреодолим стремеж надолу; като чувство в душата - нагоре; и като една сила, която дава разширение на ума, която има в себе си разумния принцип да знаем защо живеем, защо сме дошли, откъде сме дошли и какво е нашето предназначение на Земята.

Съборни Беседи
19.08.1921 10:00 Петък, Търново

1921_08_19 Утринна беседа. Преображение
19 август 1921 г., 5 ч., Преображение

УТРИННА МОЛИТВА

1. Няма Любов като Божията Любов – само Божията Любов е Любов. (три пъти)

2. Добрата молитва.

Следващите три стиха всеки ще прочете сам по един път, а след това ще ги прочетат всички заедно на глас три пъти:

3. „И ходете в Любов, както и Христос ни възлюби и предаде Себе си за нас като принос и жертва на Бога в благовонно ухание.“ (Послание към ефесяните 5:2)

4. „А за братолюбието нямате нужда да ви пиша, защото вие сами сте научени от Бога да имате Любов един към друг.“ (Първо послание към солуняните 4:9)

5. „Защото в Исуса Христа нито обрязването, нито необрязването има някаква сила, а вярата, която действа с Любов.“ (Послание към галатяните 5:6)

Постарайте се да възприемете тази мисъл в себе си, защото ние се намираме пред един жив свят и действаме не само по форма, но и по съдържание и по смисъл.

6. Ние ще призовем сега нашата втора формула, която ще произнесем три пъти: Няма Мъдрост като Божията Мъдрост – само Божията Мъдрост е Мъдрост. Гледайте да произнесете тази формула колкото е възможно по-хармонично, за да се оживи.

7. Благославяй, душе моя, Господа!

8. Ще коленичим с дясното си коляно на земята, а лявото ще издигнем нагоре, към Бога, и ще отправим тайна благодарствена молитва към Господа на Любовта, Който досега не е призоваван и Който иде да поправи света. Бог да пребъдва през цялата следваща година в нас и да ни се изяви, на стари и млади; да ни помогне да разрешим всички обществени и духовни въпроси. Сам Господ на Любовта да се всели в нас. Любовта е, която създава хармонията в света, Любовта е, която създава Живота,

Любовта е, която създава всички блага. Доброто иде от Бога, злото – от нас. Когато Господ не е в нас, злото се ражда, а когато Господ е в нас, Доброто се ражда.

Сега да отворим сърцата си за Господа и Той да преустрои всичко според Своята Любов.

9. Благословен Бог наш! (три пъти)

10. „Отче наш".

Сега ви приветствам всички с добре дошли в името на Любовта!

Приветствам всички ви с добре дошли в Името на Господа, Който е между нас!

Приветствам ви в името на всички наши братя, които присъстват тук по дух, по душа и по тяло! Аз употребявам думата тяло в смисъл на Разумното, Което ни ръководи. В този смисъл тялото е израз на Божията воля – там, където има тяло, има и воля.

И тъй, приветствам ви с добре дошли да възприемете Любовта, за да имате свободата. Напуснете сега всякакъв критически дух във вас. Оставете навън цялата ваша стара философия дали това е право, или не. Един от старите пророци е казал за Господа: „Опитайте Ме, че съм Благ!". А ние можем да опитаме Бога само в Любовта – всяка молитва може да действа в нас, само ако е придружена с Любов, защото човек не може да произнесе молитва, ако Духът не е изпълнил сърцето му, защото Божественият Дух е, Който произнася молитвата. И всяка молитва е творчески акт – тя създава условия за растенето на душата. Ако някой ме пита защо трябва да се молим, отговарям: защото молитвата е една необходимост за нашето растене. Всеки, който иска правилно да расте и да се развива, трябва да има Любов.

И тъй, Духът казва: „Където е Любовта, там е и свободата и там няма страх. Където не е Любовта, там няма свобода." Следователно, за да бъдем всички ние свободни, трябва да имаме Господа в себе си. И тогава върху нас ще дойде едно ново откровение; това откровение ще бъде придружено с новата светлина, която иде.

Туй небе, което виждате днес, какво ви говори? Господ говори така: „От едната ни страна е Месечината, която е пълна – тя е емблема на Христа; а от изток изгрява Слънцето, което е емблема на Божествения Дух, Който

раздвижва света." Значи имаме две условия – Месечина и Слънце, които се гледат, т.е. Христос в материалния свят и Духът в ангелския свят. И двамата работят за създаване на човечеството. Господ казва, че ако го слушаме, в този свят няма да има нищо невъзможно за нас. Тогава думите на апостол Павел са верни: „Всичко мога чрез Христа". Но чрез кой Христос? Чрез онзи Христос, който е изявление на Божията Любов. И тъй, в тази Любов сега ние ще се постараем да обгърнем всички Божии чада по цялото земно кълбо, ще се постараем да чувстваме нещата тъй, както Бог ги чувства, т.е. ще се постараем да почнем да Го разбираме. Тогава всички киселини, които имате в организма си, ще изчезнат. Неврастенията, неразположението на ума и на сърцето, сърцебиенето, ревматизмът, болките в краката – всичко ще изчезне и всички ще бъдете здрави, ще заиграете като васански телци. А знаете ли какво означава телец? Това е човек, който е победил всички трудности с търпението си. В тази Велика Свобода, в тази Велика Любов ще оставим Господ да действа върху всички наши братя и през цялото време, докато трае нашата среща, ще бъдем радостни и весели. Искам мислите, които ще размените помежду си, да бъдат естествени, братски – никакви официалности, всичко да бъде естествено, както Господ го е създал. Нека всяко движение на ръцете ни, всяко движение на очите ни, да бъде съобразено с първоначалната Божествена Хармония. Тъй като мислим и чувстваме, всички ще бъдем радостни, всички ангели ще действат с нас и с нашите братя. Тогава Господ ще живее в нас и тогава ще ни се отворят очите. Казвате: „Да се отворят очите ни!" Само който люби, има отворени очи, само Любовта отваря очите. Когато допуснем Господ да дойде в нас, тогава ние ще Го виждаме. Сега ви поздравявам с добре дошли в Името на Божията Любов, в Името на нашия Господ, Който е Цар на целия свят.

Сега ще направим нашите нови упражнения за проявяване на волята ни. Когато правим тези упражнения, да имате в ума си мисълта, че проявявате волята си.

Реда си няма да изменяте, само ще се обърнете с лице към юг.

1921_08_19 Гимнастически упражнения
Беседи, обяснения и упътвания от Учителя
(Съборни беседи (1921). София, 1922)

ГИМНАСТИЧЕСКИ УПРАЖНЕНИЯ

При всяко ново движение ще броите бавно и ритмично до шест; при коленичането коляното едва се допира до земята.

Първо упражнение

Двете ръце са разтворени отстрани на тялото на височината на раменете с длани надолу и така се задържат до края на упражнението. Десният крак се изнася малко напред и се коленичи на лявото коляно; тялото се изправя, левият крак се изнася напред и се коленичи на дясното коляно, след което тялото се изправя. Изнася се десният крак напред, коленичи се на лявото коляно, изправя се тялото. Връщане: десният крак отстъпва назад и се коленичи на дясното коляно; тялото се изправя; левият крак отстъпва назад и се коленичи на лявото коляно; тялото се изправя; десният крак отстъпва назад и се коленичи на дясното коляно. Тялото се изправя, десният крак се поставя до левия и ръцете се отпускат.

Второ упражнение

Двете ръце са разтворени отстрани на тялото на височината на раменете с длани навън и се изтеглят назад. Десният крак се поставя напред, коленичи се на лявото коляно, като едновременно с това ръцете се спускат надолу с длани обърнати напред и пръсти леко свити, като за гребане. Тялото се изправя и същевременно ръцете обикалят успоредно пред тялото с длани обърнати навътре. Ръцете застават в отвесно положение, с дланите обърнати напред, навън, а пръстите прибрани и изправени. Левият крак се поставя напред, коленичи се на дясното коляно, като едновременно ръцете се извиват назад и надолу. Упражнението продължава по същия начин, като още веднъж се изнася десният крак. Връщане: ръцете са горе, с десния крак се пристъпва назад и се коленичи с дясното коляно, като едновременно с това ръцете се извиват назад и спускат надолу; тялото се изправя и ръцете се вдигат нагоре пред тялото, успоредно една на друга, с длани обърнати навън; след това се пристъпва с левия крак назад и се коленичи върху лявото коляно, тялото се изправя и още веднъж десният крак назад. Прибира се десният крак до левия (ръцете са горе отвесно). Прибират се и ръцете на мястото отстрани на тялото.

Трето упражнение

Ръцете се поставят на кръста, изнася се десният крак по крива линия пред лявото коляно. Изнася се същият крак по права линия напред. Коленичи се на лявото коляно. Тялото се изправя. Същото се прави с левия крак напред и още веднъж десния напред. Връщане: десният крак по крива линия назад зад лявото коляно. Изнася се същият крак по права линия назад. Коленичи се на дясното коляно. Тялото се изправя. Същото става с левия и още веднъж с десния крак назад. Прибира се десният крак при левия. Свалят се и ръцете.

Четвърто упражнение

Ръцете се вдигат настрани и нагоре, докато се съединят във вид на конус, пръстите и палците са допрени. С десния крак се пристъпва напред, коленичи се на лявото коляно, като същевременно ръцете се спускат настрани и надолу, докато пръстите се допрат под дясното коляно. Тялото се изправя, като ръцете отново се вдигат нагоре, докато пръстите се допрат в първото положение. Същото се повтаря с левия крак и пак с десния крак напред. Връщане: с десния крак се пристъпва назад, ръцете се вдигат нагоре, докато пръстите им се допрат, коленичи се на дясното коляно, а ръцете се спускат надолу и пръстите им се допират под лявото коляно; тялото се изправя и ръцете се вдигат нагоре; после същото се повтаря и с левия крак и още веднъж с десния крак. Накрая десният крак се прибира до левия, а ръцете се спускат отстрани на тялото.

Така се развива човешката воля.

19 август, 7 ч.

1921_08_20 Кратки обяснения върху гимнастическите упражнения и бележки по други въпроси
съборна беседа
20 август, събота, 6 ч.

КРАТКИ ОБЯСНЕНИЯ ВЪРХУ ГИМНАСТИЧЕСКИТЕ УПРАЖНЕНИЯ И БЕЛЕЖКИ ПО ДРУГИ ВЪПРОСИ

Великият закон в Природата е само за ония, които не бързат, а ония, които бързат, падат в пъкъла. Вие мислите, че ще изгубите нещо и затова винаги бързате да заемете първите места, не сте дисциплинирани. Който почне да се увлича, той няма воля, затуй трябва да ви поставят на бойното поле при пръскане на гранатите, за да видите колко воля имате. Един войник например върви тихо и спокойно. Туй показва присъствие на духа, или човек, който има воля. Някои хора минават с озъртания, а други минават тихо и спокойно.

Изберете помежду си десет жени и десет мъже, добри гимнастици, които да направят упражненията, за да се усвоят добре от всички.

Внимавайте как се правят те ритмически! Това не са обикновени упражнения, а упражнения, които се правят според законите на Природата. Ако ги правите така, ще имате полза. Всички упражнения следват известен закон. Ние ще се постараем да схванем закона, доколкото той може да става ритмически. Това са прости упражнения, но умът ви трябва да вземе участие в тях. Когато застанете на един крак, да няма никакво клатушкане, колебание, защото това показва едно нервно състояние. Всяко колебание е един симптом, че има известни елементи, които са извън вашето естество, и с които трябва да се справите. Това не е недостатък на вашето естество, а показва, че има известни спънки, срещу които трябва да вземете мерки.

Нали знаете анекдота за онзи готвач, който сготвил една патица за своя господар и като се опекла, изял единия ѝ крак. Господарят го запитал: „Иване, къде е единият крак на тази патица?“ „Всички патици са с по един крак, господарю“ – отвърнал слугата и завел господаря си на полето, за да види, че всички патици са с по един крак. Но господарят му извадил пистолета си, гръмнал срещу патиците, те се разбягали и казал на слугата си: „Виждаш ли, че всички патици са с по два крака?“

В тези упражнения започва да действа съзнателно волята, затова аз ги наричам волеви упражнения. Ще контролирате всяко отделно движение. Всеки ще се упражнява, за да ги изпълнява добре.

Грешката на съвременното възпитание е, че делим нещата на важни и маловажни, докато в проявите на Природата всички моменти, всички действия са еднакво важни. Там няма нито един процес, нито едно действие, което може да бъде счетено за маловажно – те всички са еднакво важни.

За вас е важно на първо място да бъдете хладнокръвни, да не бързате. Бързина ще има, но тя ще дойде накрая. Знаете ли, че бързите и флегматичните хора представляват две крайности? Онзи, който много бърза, най-после клекне някъде и става флегматичен. У флегматичните хора жлезите взимат надмощие, те започват да управляват и човек става флегматичен. Такива хора приличат на бурета, а бързите – на сухи клечки. Забелязали ли сте как се движи бързият човек, който е заприличал на суха клечка? Той е толкова олекнал, че като дойде някоя вълна, може да го отнесе и всички могат да си играят с него. Флегматичният човек, когато е в морето, трябва да изхвърли малко от багажа си, а сухият – да прибави малко към своя багаж. И за единия, и за другия има опасност да се удави. Човек трябва да бъде витален, да е с жизнен темперамент, да пребладава в него влиянието на стомаха и белите дробове. Щом преобладава влиянието на стомаха, тогава имаме флегматичен темперамент. Когато преобладава влиянието на белите дробове, имаме сангвиничен темперамент. Когато черният дроб взима надмощие, имаме холеричен темперамент, а когато влиянието на нервите преобладава, имаме умствен, или нервен темперамент.

Какво означава първото движение напред? Двете ръце – това е волята, проявата на Любовта. Правиш първата стъпка – да правиш добро. Броиш до шест – значи решил си вече да правиш добро в света. После започва приклякването – слизането вътре в живота, да направиш това, което си решил. Направил си някоя погрешна стъпка – отстъпи назад (което става в упражненията) и поправи грешката си! Намислил си да правиш зло – отстъпи сега по същия закон! По който начин правиш доброто, по същия ще изгладиш и злото в себе си. Тези движения напред и назад вървят по права линия.

Тези обяснения ви давам за първото упражнение, което представлява първата стъпка в живота – да правите добро. А тези стъпки се наричат закон за самоотричане. Давайте място на другите – дошъл някой да прави добро, вие ще отстъпите, ще му направите място да се прояви. И за вас има място, защото има три положения: когато дойде някой да прави добро, ти ще му отстъпиш мястото си; може да се яви и втори – и на него ще отстъпиш; а третият ще бъдеш ти. Когато вашият крак се движи в

известна посока, за да извърши някое добро, разумно дело, с вас заедно ще участват и всички други разумни същества и сили. Едно движение е разумно, само когато е в хармония с движенията на всички разумни същества, а неразумно – когато ние сами вършим нещо, а другите не взимат участие. Когато ние извършим известна постъпка, тогава усещаме действието на този вътрешен закон. Когато всички същества са били в хармония с нас, усещаме вътрешна радост, а когато направим някоя глупост, усещаме тъга. Това показва, че тази наша постъпка е ненавременна; тя може да е правилна, но не е в съгласие с Разумните сили. Всяко наше движение, всяка наша мисъл, всяко наше чувстване трябва да бъде в съгласие с Целокупния Божествен закон на всички същества, които са в колективното съзнание.

– Пето упражнение няма ли да има?

Не е в многото, а в малкото, но хубавото. Ако бих ви казал да стоите на един крак десет минути, какво ще направите? Щом започнете да мислите за ядене и ще затреперите. В упражненията вие не спазвате времето. Вие сте като тези учители, които постоянно коригират. Ако искате да разберете какво е състоянието ви, правете упражненията. Чрез тях може да правите много проверки над себе си. Когато говоря за кръговете, тогава ще ви обясня значението им. Движението напред и движението назад отговарят в новата теория на двете течения – едното електрическо, другото – магнетическо. С десния крак имате едното влияние, това е активната страна на електричеството, а при левия – пасивната страна, влиянието на магнетизма. Ако с десния си крак правите добре упражнението, а с левия не можете, това означава, че вие сте активен, затова ще гледате да уравновесите движенията си. Човек трябва винаги да знае къде греши. Той не трябва да мисли, че е грешен, че морално греши, а да е като онзи, който греши в музиката. Даже и най-съвършените същества в света грешат. Докато материята се възпита, духът трябва да дойде във висше съзнание, да употреби всички сили, за да я регулира. Това хората наричат грях и казват: „Аз съм грешен“. Не, но в съзнанието на твоята материя и твоя дух има дисхармония. У нас има такива величини. Това е енергия. Имаш величина да направиш нещо, а после имаш противоположна величина. И двете са прави, но всички тези величини трябва да съвпаднат в един момент. Затова са нужни примери. От учениците, които знаят да правят упражнения, в бъдеще не искам само теория, но искам от тях като музиканти да знаят да свирят. Най-добрият музикант е онзи, който може да предизвика за ухото най-добрия ефект. Най-добрият художник е онзи, който може да произведе най-добрите краски за окото. И в живота характерът трябва да се прояви по същия начин. Всеки от вас има добри черти, които са на мястото си. Например някой е много учтив, нежен в

поздравленията си – това е хубава черта. Друг пък е груб. Онзи, учтивият, и той си има мястото, грубият също – ще поставиш всеки човек на мястото му. Но когато им размениш местата, и работата се обърква. Когато изпратиш деликатния да посреща гости, той ще свърши работата, но ако пратиш грубия – той ще я развали. Всеки е на мястото си. Ние се връщаме в момента, когато си деликатен да извършиш работа, която Бог ти е дал, а когато си активен, да употребиш тази енергия, която е потребна. Не трябва да изменяме енергията на Природата, но да се съгласяваме с нейните действия, и тогава да няма думите мога, не мога, а да казваме само: „Мога". В думата мога се подразбира, че отиваш и се качваш без всякакви спънки. В думата не мога, в частицата не, има едно препятствие – стигнете до половината и се спъвате. Не-то показва една заключена врата. Ти ще намериш ключа, ще я отключиш и ще слезеш долу. Всички неща, които сме знаели и сме забравили, са една заключена врата. Не мога значи трябва да намериш ключа. Трябва да намериш ключа и да си кажеш: „Какво да правя – да счупя вратата ли?" Не, ще се върнеш, ще намериш ключа и ще отвориш.

Великият закон е всичкият в Бога. Бог се проявява в нас и ни изпитва. Великото Съзнание изпитва нас, малките, поставя ни известни препятствия и започва да ни изпитва. Ти се сърдиш, молиш се, но не знаеш как да се молиш.

Сега аз ще си послужа с примери от човешкия живот, които са толкова ясни. Да кажем, че мъж и жена се обичат, Любов имат помежду си, но се случило тъй, че мъжът три дни не могъл да донесе нещо за ядене – гладували са и той, и тя. Жената започва да става неразположена, цялото ѝ естество се вълнува. Започва да се съмнява в мъжа си и казва: „Аз го обичах, защото мислех, че е умен, а то в него има нещо." Мъжът започва да се дразни, но иска да се помири и ако той ѝ каже: „Хайде да се целунем", тя отказва. Тогава той ще отиде да намери някой свой приятел, ще поиска от него пари, ще купи масълце и ключът ще отвори вратата. Това е проявата на този закон на физическото поле. Туй, което е вярно за физическия свят, важи и за духовния свят. Удовлетворението на нуждите – това е ключът.

Във великите Божии закони няма изключения. Изключения има само на Земята и те се допускат поради незнание. Изключения ще има още много години, те са неизбежни. Без изключения не може нито сега, нито в бъдеще. Но ще се стремите да разбирате Бога в Неговите проявления на Земята. Ние всички страдаме от мисълта, че сме силни, че знаем много, а Провидението всеки ден ни дава ред опити да видим, че не сме много силни и че нямаме много знания. Ние съветваме другите как да живеят,

морализираме мъже и жени, но щом дойде до нас, не можем да приложим същия опит. Тогава как тъй ще бръснеш на чужда глава? Първо се научи да бръснеш своята.

И тъй, от чисто мистично гледище великият закон се състои в това, че Доброто ние обясняваме като нещо, в което има всички възможности и няма никакви ограничения. Щом влязат най-малките ограничения, вече се създава злото в света. Доброто – това са безкрайните възможности да виждаш нещата тъй, както Бог ги е създал. Злото в света не е нищо друго, освен ограничение на Доброто. Доброто е да се върши всичко това, което Бог е създал, а злото значи, че нямате всички възможности да правите Добро. Например щом се появи у вас мисъл, че Господ ви е изоставил, че не ви е дал такъв мъж или жена, каквито сте очаквали, не ви е дал такива деца, каквито сте желали, не ви е дал къщи, вие имате съмнение в Бога и следователно от този ден започват всички ваши нещастия. Може да имате един външен комфорт, но вътре ще имате всички нещастия. И мислете, че Той е всемъдър. Щом съзнаеш, че Бог е благ, че Той е Същество съвършено, че Той е Любов, че в Него няма изключения, веднага ще почувстваш една радост. Може да нямаш всички удобства на живота, но ще бъдеш бодър и весел. И тъй, всеки момент може да проверите, че като мислите за Бога, че е Любов, всички ще бъдете радостни. Но усъмните ли се, вложите ли най-малкото съмнение, ще забележите едно навъсване във вас. Бог се оттегля от вас и казва: „Покажи сега своята добродетел!"

И тъй, за Бога ще мислите, че е съвършен, че е благ и че всички наши вътрешни прояви се дължат Нему. Всичкото Добро в нас дължим само на Него. Всички велики мисли, всички велики чувства и велики действия ние дължим само на Него, на Господа на Любовта. Той е един и същ. Ние Го наричаме Спасител. Той идва в света, въплътява се. За Него ние трябва да имаме само едно мнение – че Той е една вечна Любов, от която диша само живот, живот, само благ живот.

Понеже тази година е 13-а по съдържание, по сбор на цифри, то които мислят да направят Добро, няма да го направят, и които мислят да направят зло, пак няма да го направят. Тази година е година на почивка. Искам през тази година да си починете. Не се старайте нито да станете добри, нито да станете лоши. Цялата година нищо няма да направите. Сега да разберем какво е почивката. Тази е Божествена почивка. Така например евреите оставят нивата след всеки шест години да си почине една година. Почвата трябва да се остави да се грее на Слънце, за да придобие енергия. Енергия трябва да придобиете и вие. Мнозина от вас имат желание да направят Добро, но за това се иска енергия, а вие я нямате. Трябва да има какво да дадеш. Аз съм забелязал, като дойде някой

новобранец, започват да го гощават с най-хубава храна, с хубава баница, свирят му музика, а накрая го турят на работа. Духовните хора постъпват другояче. Когато при тях дойде някой ученик, те веднага го сплашват. Той си взима шапката и бяга. Светските хора добре започват, но зле свършват, а духовните, обратно, зле започват, а добре завършват. А по-добре е да започнем добре и да свършим добре. Ако започнем зле, то няма и да свършим добре.

Според друг закон, в колективното съзнание хората колективно трябва взаимно да си помагат. Като срещнеш някого, някой свой брат например, не го критикувай в душата си, а се старай да намериш някоя добра черта в него и чрез Божествения Дух да го подпомогнеш, защото твоето повдигане е и негово, както и неговото падане е и твое. Той ще падне в едно отношение, ти в друго. Аз мога да ви обясня този закон. От него произлизат много нещастия – когато един прави грешка в едно отношение, друг прави грешка в друго отношение. Един като направи Добро в едно отношение, друг ще направи Добро в друго отношение. Защото както Доброто, така и злото е общо за всички нас.

Този Господ, Който ни говори, Който ни учи извън нас и вътре в нас, аз Го виждам проявен във всички форми и желанието Му е да Го познаем като Любов. Аз съм уверен, че и вие все един ден ще Го познаете – някои по-рано, други по-късно, някои може сега, някои в бъдеще, а някои в миналото може да са го познали. В астралния свят страданията на астралците са все минали страдания.

Знаете ли като влезе някой в астралния свят, какво става с него? Понеже няма възможност да прави нови грехове, започва да вижда стари картини от своето минало и страда. Тези картини се явяват пред него като на кино и той започва да живее със своето минало. Ден, два, три, цели дни от сутрин до вечер пред него се нижат лентите една след друга. Всеки ден ленти, ленти, докато в съзнанието му се вгълпи идеята, че трябва да изпълнява Волята Божия. И тогава казват: „Изпратете го сега на Земята, за да видим дали е разбрал какво трябва да прави.“ Душата идва на Земята в ново въплъщение. Като дойде, ако забрави какво е научил от Невидимия свят, пак прави грешки и като влезе отново в другия свят, пак ще види грешките си – ще види и старите, и новите ленти. Ако стане подобрение, тогава влиза в Духовния свят. Той се радва, вижда и нарежда живота си тъй, както трябва.

Така че туй, което ние сега всеки момент преживяваме, ще бъдат светли страници в нашия бъдещ живот. Когато влезете в астралния свят, всички ваши срещи с хората, всички картини на минали преживявания ще

преминат през вашето съзнание. Всичко това съставлява хубави неща в живота. Не считайте, че това не е на мястото си – всяко действие е на мястото си. А което не е на мястото си, Господ ще го заличи със своята четка. Той казва: „ Греховете ви Аз ще залича.“ Значи в края на краищата у нас ще останат само Божествените неща и тогава ще започне вечният живот на хармонията.

1921_08_20 Утринна беседа (без заглавие)
21 август, неделя, 5 ч.

УТРИННА МОЛИТВА

Ще бъдете много внимателни. Българинът има една особена черта – започва много добре, но накрая свършва зле. Всички трябва да идвате пет минути по-рано, да няма разтакавания. От вас се изисква сами да си наложите абсолютен ред, защото иначе се явява дисхармония. Ние сме се решили да служим на Бога свободно, без никакви закони, без никакви правила. Единственото правило, единственият закон трябва да бъде Любовта. Трябва да знаете, че има един вътрешен контрол, който е най-строгият. Ако вие се опозорите с някои ваши постъпки, в бъдеще ще отговаряте.

Невидимият свят е много деликатен, но същевременно е и взискателен. Той търпи грешките на физическия свят, но не ги допуска в себе си. Ако вие искате с някои ваши мисли, с някои ваши желания или с някое ваше любопитство да проникнете някъде, и след десет прераждания няма да се освободите от тази си простъпка, няма да я изплатите. Всеки, който реши да шпионира, ще тегли през десет прераждания хомота си като вол на нивата. Вас тук никой не ви е довел насила, дошли сте доброволно. Никой от вас да не се опитва да излъже Господа! Ако се опита да Го излъже, ще бъде изнесен мъртъв, както във времето на апостолите. С Бога шега не бива. С всички ваши мисли да служите на Господа, да не се предавате на някои лоши духове, а да бъдете господари на себе си и да дойде Господ да живее във вас! Това е желанието на Бога, това е и моето желание.

Предмет на тазсутрешните размишления ще бъде законът на Божествената хармония.

Желателно е всички да се старaете да си въздействате, да си угаждате един на друг. Аз искам тук да се чувствате като братя и сестри, а не да си казвате: „Хей, момче!“ Ще си казвате братко и сестро, а който не иска да прави това, да излезе навън! И ще се поздравявате с лозинката: „Няма любов като Божията Любов – само Божията Любов е Любов“.

Когато идвате зад тази ограда, не се позволява абсолютно никакъв друг поздрав, а когато се разпръснете, когато излете навън, ще се поздравявате както искате. Това се изисква от нас, за да не ставаме причина за спъване на Духа. Когато се срещнете, ще си кажете: „Братко, сестро, няма Любов като Божията Любов...“

Старайте се да бъдете мили и нежни в отношенията помежду си. Ще бъдете като добрите музиканти, ще взимате правилно музикалните тонове, докато се научите на братство. Тъй ви предупреждавам като мои приятели, предупреждавам ви като мои ученици, като мои братя и сестри.

Предупреждавам ви като ученици, защото в Новото учение лицемерие и благоволение няма – ученикът трябва да учи. Ти можеш да бъдеш богат, можеш да бъдеш всичко, но ако не учиш, не можеш да имаш никакъв успех.

А за да бъдеш приятел, трябва да имаш сърце, т.е. приятеля си трябва да обичаш. Само така може да бъдеш приятел.

А за да бъдеш брат или сестра, трябва пък да имаш душа на брат и сестра. Старайте се всички. Всички имате възможност – и млади, и стари. Всеки, който изпълнява Божия Закон, е млад, а който не го изпълнява, е стар. Всеки, който изпълнява Божия Закон, е умен, а който не го изпълнява, е глупав. Всеки, който служи на Бога, който служи на Любовта, е добър човек, а който не служи на Любовта, е лош човек.

Сега ще се помолим:

1. Вдигнете всички ръцете си нагоре и в това положение изговорете три пъти лозинката: „Няма любов като Божията Любов – само Божията Любов е Любов“.

2. „Отче наш“.

3. Ще коленичим на лявото коляно и ще се помолим тайно да се въдвори в нас законът на Божествената хармония.

4. Благославяй, душе моя, Господа.

5. Добрата молитва.

6. Всеки за себе си ще прочете по три пъти наум: „И над всичко това облечете се с Любовта, която е връзка на съвършенство.“ (Послание към колосяните 3:14)

„И това се моля – да преизобилства още повече любовта ви в познание и във всяко разумение.“ (Послание към филипяните 1:9)

„А Исус му рече: Да възлюбиш Господа, Бога Твоего, с всичкото си сърце, с

всичката си душа и с всичкия си ум.“ (Евангелие от Матея 22:37-39)

Тази е първата голяма заповед, а втората и подобна на нея е: „Да възлюбиш ближния си като себе си.“

Гимнастически упражнения.

Воля, воля трябва на всички! Дяволът само с воля се държи, само с воля се изпъжда. Ето защо, ако правите тези упражнения, ще възстановите хармонията. Те са основани на един велик закон в Природата.

1921_08_20 Закон на съвършенството
съборна беседа
20 август, събота, 10 ч.

ЗАКОНЪТ НА СЪВЪРШЕНСТВОТО

„И тъй, бъдете съвършени и вие, тъй както е съвършен вашият Отец, Който е на небесата.“

Матей: 5:48

Аз ще разгледам 48-и стих от прочетената глава, понеже той принципиално засяга живота.

Христос казва: „Бъдете съвършени и вие, тъй както е съвършен Отец ваш, Който е на небеса.“ Тук думата съвършен се употребява не наследствена смисъл, а в смисъл на човешката воля. Човек може да бъда съвършен, когато иска, т.е. когато иска, той може да прави Добро. Който иска да прави Добро, той е съвършен, а който не иска да прави Добро, не е съвършен; който мисли правилно, той е съвършен, а който не мисли правилно, той не е съвършен; който чувства правилно, той е съвършен, а който не чувства правилно, той не е съвършен. Съвършен в действия, съвършен в мисли, съвършен в чувства. Можем всякога да имаме красиви чувства, красиви мисли, красиви действия. Значи философията, според която мислим, че трябва да се усъвършенстваме, подразбира да използваме правилно всички условия, които Бог ни е дал. Това се разбира под съвършенство, а не че всеки момент можем да станем съвършени. Не, ние трябва да спазваме закона за съвършенството, който съществува в Природата. Тя е най-добрата учителка и всеки, който се е отдалечил от нейните методи, всеки, който се е отдалечил от нейните поучения, е забатачил в една дълбока тиня. Той е влязъл в тинята на живота и такъв човек никаква религия, никакво учение не може да го избави. Когато търговецът са забатачи, явява се дяволът и създава сегашните полици, дава кредит на онзи, който е пред фалит. Той пък отпуска кредит на друг, вторият – на трети, и един ден с него заедно ще забатачи още десетки души. По-добре остани си сам, макар и без никакъв кредит. В Природата няма никакъв кредит. Тя ни кредитира в настоящия момент, дава ни всичко, но за утре не помисля за нас.

Когато ние, съвременните хора, започнем да мислим за бъдещето, как да го уредим по-добре, по-сносно, навлизаме в дълбоките води на лъжливия живот. Ако влезем в Бога, Който е взел всички неща предвид, каква полза има да Му даваме съвет какво да прави? Ако се движим в Бога, има ли

смисъл да се осигуряваме? Аз говоря само за онези, които са духовни и имат това съзнание. Това е въпрос само на съзнание. Какво върши светът, то е друг въпрос. Светът е извън Бога. Като казвам това, разбирам, че светът е извън хармонията на Божествения Живот. Извън хармонията на Божествения Живот може да стават много неща, но вътре, в хармонията на Божествения Живот, нещата стават само по един начин. Не по два начина.

Следователно, когато двама души духовни се срещнат и се запитат какво нещо е Доброто, този въпрос е от лукаваго. Човек, който те пита какво нещо е Доброто, той те изкушава. Нима аз трябва да ви питам какво представлява зрението? Аз зная какво нещо е зрението и този, когото питам, също знае това. Ако сме слепи и двамата, като тръгнем, ще започнем да се спъваме тук-там и след това ще вземем да философстваме кои са причините за нашето спъване. Аз казвам: основната причина за нашето сегашно състояние е слепотата ни. И тъй, когато сме в основните причини на Божествения Живот, няма защо да питаме какво е Доброто. Това ние го знаем. Ние знаем какво е Добро. Доброто е плод на Любовта, а Любовта е плод на Духа. Следователно, който има Дух, ще има плода на Духа – Любовта; а който има Любов, ще има и добро. Където има Любов, има Добро; където няма Любов, няма Добро в света. Следователно ние не можем да вършим Добро, без да има Любов, не можем да се заемем с Доброто, без да имаме Дух. Тъй разбирам нещата. Всеки от вас може да провери този закон вътре в себе си.

И тъй, ние ще приемем тези три положения: Духът – това е първото проявление на Бога в света, т.е. изявлението на Бога – това е Духът. Втората изява на Бога е Любовта. Третата изява на Бога е Доброто – плодът на Духа.

Аз говоря за методи от гледището на закони на Природата. Може да ми възразите: „А защо в това разпределение не влизат Мъдростта и Истината?“ В това разпределение те не могат да влязат.

Има един закон, който определя ражданията на децата, и той върви така: някъде се раждат деца; първото от тях е мъжко, след това второто, третото, четвъртото, петото, шестото са все мъжки и чак седмото се ражда женско. Законът е такъв – шест братя трябва да се родят, за да дойде една сестра. Понякога законът действа в обратен ред – шест сестри трябва да се родят, за да дойде един брат. Друг път става едно изменение и първо се ражда един брат, после една сестра, после пак брат, пак сестра. Някога пък се раждат двама братя и една сестра или две сестри и един брат. Всички тези положения ги има и вие може да ги проверите в семействата.

Казва се как трябва да бъдем съвършени. Как? Като Бога. И тогава съвременната философия, съвременните знания казват, че ние, хората, не можем да бъдем съвършени и че съвършен е само един Бог, а съвършенството за нас е въпрос за бъдещето. Това е едно погрешно схващане.

Ние не говорим по същество за онова абсолютно състояние на Бога, за Неговото Съвършенство, а говорим за съвършенството, което се проявява в даден случай в настоящето. Аз, в даден случай, мога да бъда милостив като Бога. Какво може да ме спре да бъда милостив? Милостта не подразбира, че аз трябва да обхвана целия свят с нея. В даден случай, когато срещна едно същество, аз мога да бъда към него тъй внимателен, както Бог е внимателен, защото съвършенството е само в Добродетелите. В злото няма съвършенство. Когато отричаме съвършенството и Добродетелите, ние подразбираме злото. Когато отричаме, че човек може да бъде съвършен, тогава ние взимаме Доброто у нас като една реклама – по някой път се стремим да бъдем добри, за да увеличим нашия търговски кредит. Така лекарят, професорът, трябва да се стремят да бъдат умни, честни, за да имат в тях доверие майките, дъщерите. Но това според мене не са Добродетели, а са действия на заинтересовани лица, които отвън имат табела за благочестие, а по същество, отвътре, нямат никакво благочестие. Добрият човек не очаква за себе си абсолютно никакво благо. Той е човек на Доброто и усеща, че като изпълни своята длъжност, ще има Божието благоволение, Божията Любов. Или казано на наш език, когато извършим каквото Бог изисква, да се задоволим, че Той ни се усмихва и казва: „Добре сте сторили, изпълнили сте закона тъй, както Аз обичам." Питам: има ли в света нещо по-хубаво от Божията усмивка? Ще запитате: „Усмихва ли се Господ?" А знаете ли коя е Божията усмивка? Божията усмивка е милосърдието. Господ казва: „Призовете Ме в милосърдието." Когато Той се усмихва, Той ни призовава. А понеже ние сме големи философи и сме слушали от хората за Бога, мислим си дали Той ще ни приеме, такива големи грешници сме. Но щом се доближим до Него, Той ни се усмихва и казва: „Не е тъй, както светът ви е научил, не бойте се, елате при Мене, Моята Мъдрост не е така елементарна." Потупа ви малко Господ, отмине си и вие започвате да се разширявате, започвате да ставате по-щедри, по-милостиви, по-добри – значи, че Господ е започнал да работи у нас. Не, днес Господ е тук, стои на едно място, аз Го виждам. Той казва: „Чакай да видим дали тези деца могат да ме видят." Вие казвате сега: „А, вие ни изпитвате – та ние ли сме най-праведните, че Той да е тук?" Казвам ви: ето, Господ е тук сега. Можете ли да видите Неговата усмивка? Не знаете ли какво правят младите моми и момци? В първия момент и двамата са сериозни. После момата се усмихне и той се усмихне; ако тя не се усмихне, остават и двамата начумерени – не се усмихват. Така и вие – понеже имате

извратено понятие за Бога, казвате: „Ние сме грешни, как ще се явим пред Бога?“ И минавате пред Него с наведени очи. Така и момата минава пред момъка. И вие минавате с наведени очи, искате да бъдете много праведни и чисти, та да каже Господ, че като вас други няма. Представете си, че Господ дори не мисли за вашите грехове. Никой ангел, никое съвършено същество не донася пред Бога, че еди-кой си от вас съгрешил, че еди-кой си какво направил. Когато някой сгреши, знаете ли какво донасят ангелите за него пред Бога? Те казват: „Това Твое дете направи едно голямо благодеяние.“ И Господ казва: „За това Добро, което е направил, ще му дадете един Георгиевски кръст. За това Добро ще го възнаградите“ А какво ще бъде възнаграждението, какъв ще бъде Георгиевският кръст? Страдания. Такава е великата философия на живота. Бог е тъй снизходителен към всички! Той съвсем не е така начумерен, както са го представяли толкова години. Той е Бог на Любовта, на тази Любов, която сега ще изучаваме. В тази любов седи Той сега, поусмихва се и казва: „Тия деца...“

„Бъдете съвършени, тъй както е съвършен Отец ваш, Който е на небеса.“

Христос казва: „Бъдете съвършени“, но поставя едно голямо условие: бъдете, бъдете сега съвършени, в този момент. И ние трябва сега да приемем този Господ на усмивките. Аз бих желал ние всички да почнем така да се усмихваме като Него.

Когато правите добрини на Земята, ангелите не им обръщат никакво внимание, а когато направите някое голямо зло, те казват: „Това е нещо особено, то заслужава да се изучава, особен спесимент е това, прекрасен нещо за нашите изследвания.“

Господ казва: „Дайте един Георгиевски кръст на този, който е направил това.“ За този контраст ще ви приведа следния пример. Един голям разбойник убил през живота си 99 души, но един ден се разкаял за тези си престъпления и решил да се изповяда пред някого. Този му казал: „Извънреден е твоят случай, твоето спасение в милиони подобни случаи става само веднъж. Но ето какво трябва да направиш: ще насаждаш всяка година по един бостан с дини и други плодове и който пътник мине, ще го спираш и ще му даваш по една диня. Същевременно ще забиеш една главня в земята, която редовно ще поливаш – ако Господ ти прости греховете, тази главня ще покара; не покара ли – свършена ти е работата.“ Разбойникът послушал съвета, направил си бостан и който пътник минавал покрай бостана му, спирал го и му предлагал по една диня. Десет години прекарал той около бостаните си. Един ден минал един пътник на кон и той се опитал и на него да предложи диня, извикал му няколко пъти

да спре, но конникът продължил пътя си. Разбойникът се ядосал, вдигнал пушката си, насочил я към пътника и извикал: „Толкова хора съм убил, и тебе ще убия, ти ще бъдеш стотният!“ Убил го и като се върнал на бостана си, какво да види – главнята изникнала. Каква била работата? Господ бил заповядал на един царски син да се ожени за една мома, а този пътник бързал да развали сватбата. Та разбойникът вдигнал пушката си и убил пътника, за което Господ му простил греховете.

Какъв грях има от това, ако някой от вас вдигне пушката си и убие този, който ви мисли зло? Ние не знаем кое е зло и кое е Добро – това са относителни неща. Добро е това, което е плод на Любовта, което е в съгласие с Волята Божия. Ние сме се събрали, за да приложим този закон. Как? Сега ние всички сме казали, че ще служим на Господа. Апостол Павел казва: „Съработници да станем с Бога“, или казано на съвременен език, да станем съдружници с Него, да вложим капиталите си в Него, да започнем да работим и да кажем: „Господи, каквото Ти кажеш, каквото благоволиш, ние сме готови на Твоето Благоволение.“ Аз засягам този закон за съвършенството, за да можем да се избавим от съвременните илюзии. И най-доброто дете, т.е. и най-добрият зародиш, който може да се положи в утробата на една жена, може да се осакати, ако тя се тревожи по време на бременността си. През бременността си майката може да предаде всички качества на детето. Ако като бременна тя се въодушевява от музика, поезия, художество, всичко това тя може да предаде на своето дете. Но може да стане и обратното – ако през душата на една бременна жена минат чувства на омраза, завист, те всички също ще бъдат вложени в нейното дете. Следователно, когато Бог иска да вложи Своите Добродетели в нашата душа, Той може да ги вложи, но нашата душа трябва да се постави в най-добри условия, за да може да ги възприеме. Детето не трябва само да се роди, но и всички негови органи трябва добре да се устроят, за да могат да функционират правилно, когато то се появи в живота – да могат да възприемат силите от Природата и да работят съгласно Божията воля. Затуй трябва да приемем, че Господ, Който е между нас, с тази усмивка ни казва: „Аз съм създал за вас най-добрите условия за живота.“

И когато съвременните хора често настояват, че трябва да се молим, да измолим нещо от Господа, това е едно криво разбиране. Под измолване аз разбирам да дойдем в съгласие с Божията Любов – да любим, както Господ люби, да бъдем милостиви, както Господ е милостив и да бъдем съвършени, както Господ е съвършен, т.е. нашата воля и мисъл да бъдат насочени към Бога. Например вие често имате тази опитност: с ума си решавате да направите едно добро, казвате: „Еди-коя си вдовица има малки деца, хайде да направя дрешки за тях.“ След това заговаря сърцето

ви и казва: „Хубаво е това!“ Но после идва волята и казва: „Сега не му е времето, почакай малко.“ Почакаш ден-два, отложиш работата и най-после едно твое дело остава нереализирано. А Любовта винаги се проявява във волята. Любов в мисли няма, умствена Любов няма. И сърдечна Любов няма, а има само волева Любов, защото Любовта подразбира един напълно завършен акт. Туй, което само е казано и не е свършено, не е Любов. Помислено, почувствано и несвършено – това не е Любов. Любовта подразбира три акта: помислено, почувствано и свършено.

Когато в Писанието се казва: „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила“, под сила се разбира човешката воля.

Сега вие, които живеете в тази епоха, така трябва да разбирате това, ако искате да ви се усмихне този Господ. Ако искате да Го видите, вложете във вашия ум, във вашето сърце и във вашата воля желанието да проявите Любовта си и веднага ще Го видите. Аз мога да ви посоча случаи, при които млади хора стават ясновидци, щом дойдат във възрастта на половата любов, която е най-малката любов, проявена на физическото поле. Момъкът казва:

– Тя ми се усмихва.

– Другите не виждат това.

– Не, тя ми се усмихва – настоява момъкът.

– Не, тя беше много сериозна – казват другите.

– А, много хубаво ми се усмихва тя.

– Не, ти се заблуждаваш!

Аз вярвам, че младите ще потвърдят това, което говоря като факт. Половата любов е най-малката любов на физическото поле и ако в нея не можем да дадем жертви, как ще можем да дадем жертви в Божията Любов? Затова Божията Любов започва с най-малките величини, тя е Любовта на младите. Ако тази Любов започне с лъжа, целият ви живот ще мине в лъжи – няма изключения. А ако тя започне по ум, воля и сила, целият ви живот ще бъде честен. Затова Христос казва: „Бъдете съвършени във всички ваши мисли, чувства и действия.“ Ако искате да се домогнете до Божията наука, този е въпросът, който аз съм проверил – в него няма никакви изключения. Знаете ли кога се е родила усмивката? Когато се е

проявил първият дух в света, който бил недоволен и се чудил как е могъл да се побере в такава малка форма, докато преди това е бил тъй голям, че цялата Вселена не е могла да го побере. Като затворил Господ този дух в най-малката форма, той бил недоволен и тогава Господ му се усмихнал. Усмивката се явява тогава, когато човек е доволен. Та този дух, когото Господ затворил в една тъй малка форма, духът, когото преди това не побирала цялата Вселена, си казал: „Няма какво" – примирил се. Господ му се усмихнал и му казал: „Сега ти разбра Моя Закон." Затова сега ние в света сме затворени в малки черупки. Ние сме много велики хора, велики духове; всеки от вас иска да заповядва, да бъде цар, царица, щом като каже нещо, то да стане. Не само у едного, а у всички вас има такива велики идеи.

Сега Господ ни е турил в малки дупки. Като сме дошли да изучаваме закона на смирението, Той казва: „Тези Мои велики деца са доволни в тези малки картунки, усмихват се през тези малки мозъци и си казват един за друг: „Колко са му хубави очичките."

Сега ние сме на правия път и в разбиранията си сме по-добре, отколкото сме били по-рано.

Една пословица казва: „Всеки ангел, който е сгрешил и е дошъл в съзнание, е по-добър от онзи, който не е сгрешил, защото първият ангел е изпитал много възможности." В света има възможности да грешим и да не грешим – за всеки човек има възможност и да греши, и да не греши; и да прави Добро, и зло да прави. Щом човек не може да направи Добро, злото е на мястото му.

И тъй, ние можем да бъдем съвършени, като вложим Любовта в мисълта си, в сърцето си и във волята си. И когато всяко наше действие е заквасено от тези три велики сили, ние можем да приложим Христовия закон на Любовта, както сега се проявява.

Едно време Христос беше малък и затова го разпънаха, но сега като дойде Христос, няма да могат да го разпънат. Защо? Защото няма такова голямо дърво, от което да направят кръста му. Едно време имаше такива дървета, а сега и всички дървета да се съединят, нищо няма да излезе. Сега в света е невъзможно Христос да бъде разпънат, защото не може да се направи такъв голям кръст. Ние трябва да се радваме, че Христос е станал в този смисъл по-силен – за него няма вече кръст! Само за нас още има, и то само тук-там, понеже ние сме от малките и нас може да ни заковават, но един ден и за нас ще бъде трудно да ни направят кръстове.

Гледах веднъж във Варна, морето беше изхвърлило на брега една мина и

всички, които минаваха покрай нея, не смееха да я докоснат – обикалят наоколо, пристъпват предпазливо до нея. Всеки от нас ще заприлича на една такава мина и всички ще казват: „Не го докосвайте, защото е много опасен!“ Ние сме станали много опасни хора, опасни бомби сме и който не знае как да ни развинтва, спукана му е работата. Но законът е съвършен. Законът на съвършенството е Закон на Любовта. Не може да има съвършенство без Любов – това може да проверите. Когато ние обичаме някого интензивно, когато тази Любов е съзнателна, вижте колко сме внимателни, предвиждаме всичко! А колкото по-малка е тази Любов, толкова и нашите отношения са по-малко деликатни. Затова Любовта трябва да предшества съвършенството. Имаме ли Любов, можем да бъдем съвършени; тогава и умът ни ще мисли, и сърцето ни ще чувства, и волята ни ще действа.

И тъй, беседата тази сутрин беше на тема Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесен. Начало на съвършенството е Любовта, Любовта е плод на Духа, а Доброто е плод на Любовта.

Ние сега ще посадим вътре в нас тези принципи, тези плодове. Господ от хиляди години ни е чакал да се събудим – Той е пращал ту майката, ту слугинята да ни събуди. Така майката днес, като праща слугинята да събуди децата, казва ѝ:

– Виж дали децата са станали!

– Не, спят още.

– Нека си спят.

– Иди пак да видиш, може да се е събудило някое от децата!

Отива слугинята:

– Най-малкото се е събудило.

– Нищо, нека другите поспят. Я иди виж пак!

– И второто дете е станало.

Едно по едно се събуждат.

Така и Господ изпраща слугите си и казва:

– Вижте спят ли децата!

– Още не са станали.

– Нека си поспят.

Едно по едно се събуждат; започват да ги измиват и да ги обличат.

Когато се събудим, тогава ще дойдем да попеем и ще започнем работата на деня.

Сега сме в епохата на пробуждането – едни се пробуждат по-рано, други по-късно, но все пак до обяд ще се събудим всички. Когато се събудим, ще бъдем съвършени и ще започнем с Новия закон на Любовта, който ще зацарува на Земята и ще си казваме братко, сестро.

Това ще бъдат поздравите ни.

1921_08_21 Правилни методи за разбиране
съборна беседа
21 август, неделя, 6.15 ч.

ПРАВИЛНИ МЕТОДИ ЗА РАЗБИРАНЕ

Нека вземем цигулката като един от най-обикновените, един от най-съвършените инструменти. Ако ни запитат какво изразява тя, ще кажем: „Цигулката е инструмент на хармонията.“ Нуждата на човека да свири, да изрази своите вътрешни чувства по осезателен, външен начин, го е заставила да си направи този инструмент. Да направим сега една аналогия и сравним цигулката с човешкото тяло. По същия закон човешкото тяло е една необходимост за душата, за да може да се прояви във външния свят – по същия закон е създадено тялото. Следователно, когато някой виден цигулар има добре изработен инструмент, той е много внимателен към него, към цигулката си, поставя я в калъфа ѝ, пази я най-грижливо. От какво? От влага, да не се разлепи, да не овлажнее и дървото да не загуби своята еластичност. Понякога той пази инструмента си и от големи горещини – да не се разсъхне и да се разпука. Тъй че музикантът се старае да запази инструмента си от две крайности: от голяма влага и от голяма сухота.

Така е и с тялото. Тялото е един инструмент, който трябва да се пази както от крайна влага, така и от крайна сухота. Къде е влагата? Ще ви обясня: тя е в прекомерните чувства, които развалят тялото. А прекомерните мисли внасят пък сухота, от която тялото също може да пострада. Ще ви приведа някои факти. Забележете как всички млади момичета, които към 15-16 годишната си възраст започват да свирят първата си музика, да любят, започва да не им се яде и те отслабват. Майката се чуди какво става с дъщеря ѝ – много влага влиза в нея. Какво да се направи? Трябва да се намали влагата. Ще затворите кутията, ще поставите малко повече огън от истинската Любов. Защото чувствата внасят само влага, те още не са Любов. Те са само условия за проява на Любовта. Под думата Любов подразбирам това, което носи живота, а влагата в света, водата, е условие за проява на живота, защото животът не може да се прояви без влага. Ако пък има прекалено много влага, тя също ще пречи, затова се изисква само толкова влага, колкото е необходима за проявяването на живота. Така всички наши мисли са семенца, за които е нужна влага. Ако им дадем много влага, ще ги повредим, но и ако ги лишим съвършено от вода, пак ще ги повредим. Ето защо ще се пазим и от двете крайности. Някои казват: „Моето сърце гори!“ Но като какво гори – като кандило или като слама? Защото има горене, при което се отделя много дим, а има и приятен огън. Най-приятен огън е този, който блика от огнището, около него се топлим.

А някой път огънят тъй слабо мъжделее, че не може да принесе никаква полза. И тъй, чувствата са необходими като влага за проявяването на Любовта. Сухотата в мислите пък е необходима, за да даде простор на растенето. Изобщо, във влагата корените растат повече надолу, а когато настъпи сушата, клоните растат повече нагоре, тъй че когато е много влажно, корените може прекомерно да растат и да се повредят, а когато е много сухо, могат да пострадат клоните. А това взаимно влияние между корените и клоните се отразява върху растението.

И тъй, вашата Любов на първо време ще се състои в това – всяка сутрин да имате малко роса. Ще започнете с росните капки. Като станеш сутрин, цветята трябва да имат по малко росица и с нея да започнеш. Някой път станем сутрин, а по цветята няма никаква влага, никаква росица. Това вече е признак на сухота. Когато няма никаква роса, тези съотношения се отразяват на сърцето, на ума и на волята. Ако вземете долната става на показалеца, тя съответства на стомаха у физическия човек; средната става на показалеца съответства на дихателната система и кръвообращението, а горната става съответства на умствения живот на човека. Следователно горната част представлява челото, средната част представлява носа, а долната част – устата и брадата на човека. Че това е вярно, може да проверите с наблюденията си. Всички хора, у които благоутробието е развито, долните части на пръстите са дебели, няма междини. Такива хора обичат да си угаждат. А на всички онези, чиято стомашна система е слабо развита, долната част на пръстите е тънка. Същият закон важи и за дихателната система. Когато тя не е в ред, това се отразява и на средната става на показалеца. Ако гърдите са правилно развити и широки, съответна на тях форма има и средната става на пръста. И ако най-после мозъкът е добре развит, ако човек умствено е добре развит, съответно добре развита е и горната става на пръста. Така че стомахът изгражда първата фаланга, дробовете – втората, а умът – третата. Ако вземете пък цялата ръка на човека, китката му, и тя изразява същия закон. Цялата ръка може също да разделим на три части: китката представлява умствения, духовния човек. Ръката от лакътя надолу отговаря на чувствения човек, при който чувствата играят най-важна роля. Някои баби мерят с лакътя – всяка мярка включва чувства и мисъл. Ръката от лакътя нагоре представлява физическия човек. Никога не се мери с горната част на ръката. Тази част отговаря на стомаха, на благоутробието. Ако тя е дебела, стомахът е добре развит. Ако китката на ръката е добре развита, значи мозъкът е добре развит.

И тъй, във всички неща има едно определено съотношение на частите, така че нищо не е за пренебрегване. Ще кажете, че много ум не ви трябва. Е, ум като не ви трябва, сърца като не ви трябват, тогава външните органи

започват да се деформират. И като казвам, че вашият ум трябва да бъде добре развит, подразбирам, че и предната част на ръката трябва да бъде добре развита. Понеже умът е скрит вътре в мозъка, то като погледнем ръката си, тя като един барометър ни показва какво е същинското състояние на мозъка. Ако малкият ви пръст започне да се изкривява навътре, това показва, че центровете на съвестта, на мозъка, започват да се деформират и са в анормално състояние. Ако показалецът започне да се изкривява, да се деформира, това показва, че личните чувства на човека, чувствата на уважение започват да се изкривяват. Този човек е окачил честолюбието си на клечка, той вече не пази своята чест и затова пръстът му се изкривява. Ако средният пръст се изкриви в едно или в друго направление, това показва деформация на моралните чувства у човека. Ако пък безименният пръст на човека се изкриви, това показва, че умът на човека се изкривява. Така че различните състояния на изкривяване ни показват състоянията на мозъчните центрове и силите, които работят в душата. Така че щом един или друг пръст започне да се изкривява, с това Господ ни показва, че в нас става вътрешно деформиране. Какво да правим тогава? Трябва да се молим по три пъти на ден за изправяне на изкривените ни пръсти. Започнат ли да се изкривяват пръстите ти, непременно ще се изкриви и мозъкът ти. Затова е казано, че ние си носим всичко написано на нас. И когато слезе някой ангел, той погледне ръката ти, погледне носа ти, погледне лицето ти, очите ти и вече знае какво е твоето положение на физическото поле. А знае ли какъв си на физическото поле, когато се върне в Невидимия свят, той започва своите изчисления и знае кои са дълбоките причини за всичко това. Така например, за да се изкриви малкият пръст у човека, това означава, че той може да е работил десет поколения в една погрешна посока – това са последствията. Та като кажем сега, че трябва да служим според закона на Любовта, ние трябва да задействаме една най-велика сила на нашия живот, за да поправим нашите погрешни постъпки. Затова трябва да любим, понеже само Любовта е в състояние да съкрати времето и да спести енергията, като даде при това най-добрите резултати. Ако следвате досегашния начин на възпитание, нужни са ви най-малко десет прераждания, за да изправите една малка ваша погрешка.

Ние не познаваме себе си – понякога се смятаме за много добри, но щом ни поставят при неблагоприятни условия, веднага се познава колко сме добри. Какво представлява гневът? Гневът е едно окисляване, ръждясване – човек, който се гневи, е направен от желязо. Следователно ръждата ще го стопи. А човек трябва да бъде направен от злато, от злато да е човек! Затова старите алхимици са търсили онзи велик закон за трансформиране, на елементите от едно състояние в друго, докато се достигне до състоянието на златото, което е един символ или метод да не се окислява

тялото, а да може да остане постоянно и неизменно, както по отношение на себе си, така и по отношение на околните. Това е великата наука. Някой казва: „Аз обичам Господа, всичко ще направя за Него!“ Но при най-малката спънка тази любов се изпарява. Това не е любов, това е влага, тя още нищо не показва.

За вас е важно първо да познавате вашите слабости, да не се мислите за съвършени и да не се критикувате един друг. Всички вие, които сте тук пред мене, сте на еднакъв уровен на развитие: някой има едни Добродетели, друг – други; един има едни погрешки, друг – други погрешки. И слабостите, и Добродетелите ви не са еднакви, затова ще трябва да съедините всичките си Добродетели, понеже ни трябват много Добродетели, трябва ни много Любов и като се съединим, слабостите, грешките ще изчезнат. Тези грешки произтичат напълно естествено. Аз зная причините им, но няма да се спра тук да ви ги обяснявам. Ще ви приведа един пример. Във Варненската гимназия постъпва да учи едно бедно момче – сираче от Македония. Директорът го приема и му дава една стая на тавана да живее там. Учениците от гимназията се хранели при гостилничаря Шишко. Един ден този беден ученик останал съвсем без пари, но понеже бил много гладен, отишъл при гостилничаря и му казал:

– Я ми дай от първата тенджера!

Гостилничарят си помислил, че той забогатял отнякъде и му сипал една порция.

– Я ми дай и от втората, и от третата тенджера!

Сипал му гостилничарят и от тях. Наял се хубаво ученикът и тръгнал да си ходи.

– Я плати сега де! – казал гостилничарят.

– Нямам пари.

– Ами като нямаш пари, защо яде толкова много?

Взел Шишко и му дръпнал един бой. Ученикът си излязъл и си казал:

– Биха ме, ама поне 5-6 паници ядене изядох.

Та и при нас всичките ни грешки идват все от такава една необходимост в живота – гладен е човекът, иска да се нахрани. Така и ние сме яли, яли, а

като си тръгваме, няма с какво да си платим. Гостилничарят казва:

– Плащай!

– Нямам.

И той те хване и те набие.

Така и кармата сега – хване те и те натупа, та като дойдеш друг път в гостилницата, да знаеш как се яде.

Пазете се от критикуване. Критиката е една краста – психическа краста. Когато критикуваш, казваш: „Той е вагабонтин." Дай факти, докажи! Щом казвам за някого че е такъв и такъв, ще му погледна ръката. Ако видя, че средният му пръст се изкривява, ще му кажа:

– Приятелю, твоят пръст е започнал да се изкривява, ти обичаш да послъгваш – и себе си лъжеш, и брата се лъжеш, и приятеля си лъжеш, не вървиш по правия път; твоите морални чувства, твоята съвест са се намалили.

– Как тъй?

– Ето, това е факт. Ако безименният ти пръст се е изкривил, умът ти се е деформирал.

– Какво да правя?

– Ще молиш Господ да ти помогне. Всеки ден ще разтриваш пръста си и като се изправи, ще повикаш приятелите ти и ще направиш едно угощение. Щом пръстът ти се изправи, и умът ти ще се изправи.

Сега като ви казвам това, то е опасно, защото онези от вас, които са критици, ще кажат: „Крив му е пръстът; и моят е крив, но неговият е по-крив." Поглеждат и малкия му пръст и виждат, че и той почнал да се изкривява: „И моят е малко крив, но неговият повече се изкривил." Това не е философия, защото ако онзи, който е фалирал и е паднал на дъното, има изкривен пръст, по същия закон и моят пръст е започнал малко да се изкривява и аз ще сляза при него. Това е само въпрос на време – аз вече съм се хлъзнал и скоро ще сляза.

Затова в Божествения закон ние трябва да знаем дали сме стъпили на здрава основа – ако не стоим на такава основа, това не е живот, а е живот на

подхлъзване и неправилно развитие; Живот е само когато е поставен на здрава почва, да няма хлъзване, а това е възможно само в Божествения Живот.

Светските хора могат да упражняват върху нас голямо влияние. Те могат да ни причинят голяма вреда по закона на внушението. Сега всички искат да ни внушат, че сме изменници, безбожници, анархисти. Не, ние ни най-малко не се лъжем. Дали съм анархист, чета си, гледам малкия си пръст и казвам: не виждам такова нещо. Гледам средния си пръст – също, нищо анархистично не виждам. Гледам неговите пръсти има такива признаци. А я ги вижте тези, които ни критикуват – на всички тях благоутробието е изпъкнало. Човек, който разсъждава с корема си, не може да влезе в Царството Божие. Разсъжденията стават с върха на пръста, а не с основата му. Опашката е турена на говедото, за да го брани, а главата – за да му показва посоката, в която върви. Ние не мислим с корема си и не вървим назад, а напред. Законът е такъв: когато умът е здрав, ще бъдат здрави и дробовете; когато дробовете са здрави, ще бъде здрав и мозъкът – такова е съотношението. Всеки Божествен закон върви отдолу нагоре. Не можем да кажем, че понеже ние сме добри, то и Господ е добър, а ще кажем, че понеже Господ е добър, добри сме и ние. Ние любим. Защо? Защото Бог е Любов и тази Любов е с нас, и като е тъй, тя не може да действа другояче. Не можем да кажем, че Господ люби, защото и ние любим. Някои казват за нас: „Те не са в правия път.“ Не, в правия път сме, защото любим.

Не допускайте никакви странични мисли! Когато се изкриви малкият ти пръст, когато се изкриви безименния ти пръст, когато се изкриви средният ти пръст, палецът, показалецът, ти си вече един дявол. Вземете ония, които изобразяват дявола – как го представят? Всичките му пръсти са криви. И тъй, всеки човек, на когото всички пръсти са криви, е дявол. Дяволът е същество с изкривени пръсти. Изкривените пръсти показват една воля, която служи на себе си, а под дявол разбирам образ, който служи на своя егоизъм. У човека се събужда този принцип – сутрин станем, за себе си мислим; вечер легнем, за себе си мислим. Всички ние се борим с този принцип в нас. В нас живее дяволът, Господ го е поставил в нас да ни служи като добър слуга, но щом започне да ви управлява – опасна ви е работата. Дръжте го като слуга! Ще му кажете: „Господ те е поставил като слуга, не е твоя работа да ми даваш съвети. Хайде на работа!“ Когато у вас дойде дяволът, турете го на нивата – той знае много добре да оре и да жъне. Той е научил света да измисля машини, параходи да прави, отличен работник е той, но оставите ли го като господар, ще има бой за вас. А турите ли го на мястото на слуга, всичко ще бъде изчистено – тъй, по всички правила. Много внимателен е той!

Та сега в Новото учение искаме да кажем на дявола: „Ти си един слуга, а Господ е господар и ти ще слугуваш като мене. Хайде на работа с мене!“ От едната страна дяволът, от другата – ти. Ти троп с мотиката, дяволът троп с мотиката, гледаш – нивата прекопана. И когато се върнеш, ще кажеш на дявола: „Това е Новото учение.“ Вие трябва да възпитате дявола. А той, като е много умен, казва: „Слушай, защо да правиш това, хайде заеми се с друга работа!“ Ти го послушаш, тръгнеш по света, натрупаш една карма и после казваш на Господа: „Господи, дяволът ме излъга!“ Знаете ли какво прави тогава Господ? Той ще ти се усмихне – човек никога не иска да си признае, че сам се е излъгал, а казва, че дяволът го бил излъгал. Господ казва: „Хубаво, ще се върнеш на Земята и ще изправиш този дявол!“

И тъй, първото нещо, което трябва да спазвате в бъдеще, е да не приписвате на другите това, което не знаете – например, че еди-кой си бил грешен. Ще кажете: „Но аз тъй чувствам!“ На чувствата си не разчитайте – от сто чувствания само едно е право, а останалите деветдесет и девет – не. И всеки ден може да проверявате, че вашите чувства ви лъжат. А интуицията е друго нещо – тя е Божествен закон, който показва какви са отношенията. Интуицията показва отношенията вярно – и нашите, и чуждите. Ето защо старайте се да развиете интуицията си.

Да няма между вас самоосъждане! Това е необходимо, за да се образува между вас известна хармония. Например аз често вървя, замислен съм нещо, наблюдавам някоя муха, някоя мравка, и не съм обърнал някому внимание, а вие казвате: „Ето, на мен Учителя не ми обръща внимание.“ Аз искам да открия причините на това нещо, а вие казвате: „Минавате покрай нас, а не искате да ни обърнете внимание.“ Значи не трябва да мислиш за Бога, не трябва да разсъждаваш, а трябва да държиш шапката си в ръка и да поздравяваш. Хубаво е да съблюдаваме този външен етикет, да бъдем учтиви.

Бих ви дал един начин за поздрав, когато се срещате. Погледнете се с Любов 5-10 секунди в очите и се поздравете с леко навеждане на главата – а това значи: „Моята глава си е на мястото.“ И другият ще ти отговори със същото: „И моята глава си е на мястото.“ Погледът да бъде сериозен. И тогава подай му ръката си и му кажи: „Хайде, на добър ти час!“ И ще си тръгнете. Щом главата ни е на мястото си, тогава и сърцето ни ще бъде на мястото си, защото Бог е Глава на Истината. В такъв случай ще се стараем да бъдем естествени. Ще кажете: „Срам ме е – как да го гледам толкова време в очите?“ Не го гледай много, погледни го с Любов 10 секунди и кажи: „Братко, моята глава е на мястото си, изпращам ти половината от Любовта, която Бог ми е дал.“ И той ще ти каже: „Братко, и моята глава е на мястото си, изпращам ти и аз половината от Любовта, която Бог ми е

дал.“ И на втория, и на третия ден като се срещате, все така ще се поздравявате, ще си разделяте тази Божествена Любов и хармонията ще започне.

После, старайте се да си отдавате уважение един на друг, млади и стари, защото вие не знаете кой от вас е млад и кой е стар. Някои от вас са живели по-дълго, имат по-големи опитности, те са по стари – защото човек не е това, което говори, а това, което носи и преживява. Допуснете, че аз нося със себе си една торба със злато десетина килограма и никому не казвам. Друг пък разправя: „Аз имам толкова и толкова пари“, а никому нищо не дава. Аз бръкна в торбата и ти дам едно от тези златни колелца. А другият извади от торбата си книжни пари и те пита:

– Колко искаш?

– Сто лева.

– Дай полица!

Този, който е взел полицата, иска да я шконтира, осребри, а аз му давам едно златно колелце и му казвам:

– Иди сега да работиш със звонкови пари, с ефектив!

Следователно всяка наша мисъл всяко наше чувство трябва да бъде една звонкова монета и времето не трябва да се губи, а трябва да се използва.

Тази година ще ви дам по-рано начин за четене на Библията. Сега ще има общо четене за всички, а после – специално четене. Някои ще имат наряд, някои няма да имат. На всички обаче ще се дадат общи упражнения, те ще са задължителни. Само на някои от вас ще дам специални упражнения – да не се сърдите, защото някои от вас още не са готови да им дам такива упражнения. Специалните упражнения са доброволни, а общите са задължителни. Специалните упражнения не се налагат – така е и в живота: общо образование има за всички, а специално се дава само на този, който има средства да отиде в странство, за да специализира. Когато някой иска специални упражнения, ще кажа: ти нямаш средства, в странство не може да те пратят – ще чакаш, докато придобиеш средства, иначе целта няма да се постигне.

1921_08_21 Общи упражнения
съборна беседа 21 август 1921 г.

ОБЩИ УПРАЖНЕНИЯ

Ще четете Новия Завет по следния ред:

Софиянци ще започнат от Евангелието на Йоана.

Търновци ще започнат от Послание до римляните.

Бургазлии ще започнат от Евангелието на Матея.

Сливенци ще започнат от Евангелието на Марко.

Русенци ще започнат от Евангелието на Лука.

Варненци ще започнат от Първо послание до коринтяните.

Пловдивчани ще започнат от Второ послание до коринтяните.

Казанлъчани ще започнат от Посланието до евреите.

Старозагорци ще започнат от Посланието до галатяните.

Айтосци ще започнат от Първо послание на апостол Петър.

Ямболци ще започнат от Второ послание на апостол Петър.

Шуменци ще започнат от Посланието на апостол Яков.

Новозагорци ще започнат от Посланието на апостол Юда.

Панагюрци ще започнат от Първо послание до солуняните.

Свищовци ще започнат от Второ послание до солуняните.

Севлиевци ще започнат от Посланието до колосяните.

Габровци ще започнат от Първо послание на апостол Йоан.

Карнобатци ще започнат от Второ послание на апостол Йоан.

Еленчани ще започнат от Трето послание на апостол Йоан.

Пазарджиклии ще започнат от Посланието до ефесяните.

Белоградчани ще започнат от Първо послание към Тимотей.

Ломчани ще започнат от Второ послание към Тимотей.

Тревненци ще започнат от Посланието към Тит.

Видинци ще започнат от Откровението.

Горнооряховци ще започнат от Посланието към Филимон.

с. Гърци, Видинско, ще започнат от Посланието към филипяните.

Четенето започва от определения текст и върви последователно до края на Новия Завет. То започва още от Събора, от днес. Ще прочитате по десет стиха на ден, и то когато сте в добро разположение. Когато не сте разположени, ще прочитате само по един стих, и то или първия, или последния, или който искате. И тогава ще си отбележите кой от тези десет стиха ви е обърнал внимание – дали първи, втори, трети, или кой и да е от десетте. Когато сте неразположени, ще четете само по един стих, понеже тогава сте на път. Щом сте неразположени – пътувате; тогава, разбира се, само по един стих ще четете. Щом сте разположени – на почивка сте, по десет стиха ще четете.

Сега определям за всички по един ден в месеца за почивка, през който ден няма да ядете – ще почивате на физическото поле, а ще работите в духовния свят. Този ден ще бъде третият петък от месеца, значи ще си почивате 12 петъци. Постът ще започва в четвъртък на обяд в 12 часа и ще свършва в петък на обяд в 12 часа. Това е почивка, закон, а не е пост. Той ще продължава от обяд до обяд. Защо? През следващата година ще ви обясня защо именно от обяд до обяд ще си почивате. Тогава Слънцето е в зенита, горе. Това, което ви давам като пост, е много малко, но ако вие спазвате закона, ще имате отлични последствия. Това е един велик закон. Ще кажете: „Е, аз колко съм постил!“ Да, но тъй не си постил. Тази почивка е както когато пътуваме лятно време през планинска местност – вървиш, вървиш, по едни време седнеш да си починеш, пийнеш малко топла вода, нахраниш се хубаво, надишаш се на чист въздух, преоблечеш се и после пак продължиш. Това е разходка, която обновява. А като пиеш студена вода, когато си изморен, връщаш се у дома си болен.

И тъй, това, което ви давам, не е пост, а почивка – това е за обновление на нервната система. И не мислете, че постите – не си туряйте наум мисълта, че постите, а че си почивате, и тогава ще видите как ще си хапнете хубаво на следващия обяд. Някои имат тази слабост: когато ще постят, наяждат се преди това много, за да издържат поста. После ги запалва за вода, та едва дочакват да се свърши поста. Не, ще ядете малко – както в четвъртък, така и в петък. Малкото е законът на благословението. Постът ще започва от третия четвъртък на месеца.

– Някои чиновници, които излизат в 1 часа от работа, кога ще ядат?

Който е чиновник, да си вземе два геврека – това му е достатъчна храна. Ще кажат за него: „Закусва си човекът, не е нещо лошо." Вие представлявате изключение, което се случва на 10000 един път, но не вярвам някой от вас да попадне в такова изключение. Часовникът, по който ще се ръководите, е вашето чувство, той е вашият зенит. Докато имате отлично настроение, вашият обяд идва, но щом си изгубите настроението, обедът е минал, Слънцето вече е под наклон. Това е така, защото всички хора на Земята нямат еднакви отношения към Слънцето. Обядът не става в едно и също време за всички – психически за всички хора времето е различно.

– Задължителен ли е този ред и за ония наши братя и сестри, които са поканени на събора, но не присъстват?

Да, могат и те да го изпълняват, ако желаят. Всички наши братя, независимо от това дали присъстват, или не, всички наши братя, които имат един дух с нас, по нищо не се различават от нас, няма никаква разлика и могат да изпълняват всичко, което изпълнявате и вие. А онези братя, които нямат един дух с нас, и тук да са, много не се ползват. За братството е важно всички да имат еднакви разбирания. Туй, което ни свързва, е Божественият принцип, който действа в нас, и ние искаме този принцип да действа и във всички хора. Той е, който ни свързва. Щом го има между нас, ние сме братя, ако го няма – не сме братя.

Това е най-малкото, което ви давам, но ако го изпълнявате добросъвестно, с Любов, ще имате едни от най-добрите резултати, каквито не сте виждали в живота си досега. Много малко е, но ако го изпълните от Любов към Бога, ще опитате какво нещо е това.

Специалните упражнения са достояние само за достой¬¬ни¬те ученици, които са изпълнили общите упражнения съвестно. Тези упражнения са според закона на свободата, а той е много строг. В духовния свят законът е много строг – веднъж си обещал и не си го направил, пази се да не

изпаднеш пак в тази грешка. Затова не искам да ви причинявам излишни страдания – веднъж си се ангажирал с нещо, трябва да го направиш, ако ще и Земята с главата надолу да се обърне. След тези общи упражнения ще дойдем до частните, които ще се дадат само на онези, които ще ги изпълнят добросъвестно и с добро желание. Мнозина от вас имат добро желание, но като дойде затруднение, казват: „Да се отложи засега!" Няма никакви отлагания! За специалните упражнения няма никакви отлагания. Когато дойде Христос, Той имаше едно специално задължение, да изпие горчивата чаша, и каза: „Не може ли да ме отмине тази чаша? Не, затова дойдох!" Отстъпиш ли, работата ти е загубена – такива са законите. Сега Господ няма да изменя законите си заради нашите разбирания. Ние сега казваме: „Господи, не можеш ли да направиш едно изключение за нас?" Изключение може да се направи само в това, да каже: „Почакай, не го взимай сега."

И тъй, през цялата година ще оставите да работи у вас законът на хармонията, та всички да чувствате, че у вас блика един извор, който пълни сърцата ви. А сега се срещате и си казвате: „Старозагорците не вървят добре в пътя, софиянците – също и т. н." Тогава кои вървят добре? Всички вървите добре, само дяволите в София, в Търново и прочие не вървят добре. Кога са вървели добре? За да ги накараме да вървят добре, трябва да ги направим слуги. Надпреварвайте се да си отдавате почитание един на друг.

И тъй, като ви срещна сега, ще ви погледна десет секунди и така ще ви поздравя. Когато ви погледна, някои си навеждат очите. Знаете ли какво означава това? Означава: „Не съм готов да служа на Господа." Като ви срещна, ще ви погледна десет секунди и ще ви дам половината от Божията Любов. И сега аз ви поздравявам така: давам ви половината от Любовта, която Господ ми е дал.

Една сестра ми пише писмо, в което изкарва, че всички, които са събрани тук, са вагабонти. Туй е неразбиране на закона и ние няма да се поддаваме на това. Бог е Любов и ние няма да оскверним вече името на нашия Баща за нищо.

А сега ще отидем на една сладка закуска.

21 август, неделя, 9 ч.

Ясен слънчев ден.

Слънцето май ви обича. Ще издържате Любовта му. Аз няма да ви държа дълго време.

– Всички дойдоха ли вече?

– Има още да идват.

– Да ги чакаме ли? Колко?

– Пет минути.

– Щом им давате пет минути, то е благодат. Общото решение е Божие решение.

– Винаги ли?

– Винаги. Когато хората изпълняват волята на един човек, те вършат престъпление, а когато един човек изпълнява волята на много хора, той върши Добро. Злото има винаги предвид една личност, а Доброто има предвид всички. Тази е разликата.

1921_08_21 Определяне работата на четирите съвета
22 август, понеделник, 5 ч.

УТРИННА МОЛИТВА

Да обнови Бог сърцата ни със съвършената Божествена Чистота.

1. Добрата молитва.

2. Благословен Господ Бог наш.

3. „Всичко у вас с Любов да бива.“ (Първо послание към коринтяните 16:14)

„Да се утешат сърцата им, съединени купно в Любов, и във всяко богатство на съвършено разумение да познаят тайната на Бога и Отца и на Христа.“ (Послание към колосяните 2:2)

„От това всички ще познаят, че сте Мои ученици, ако имате Любов помежду си.“ (Евангелие от Йоана 13:35)

4. Размишление върху Божествената чистота. (Коленичили на лявото коляно.)

Да царува Любовта на Единия наш Отец в сърцата ни.

Да се слави Мъдростта на Единия наш Отец в духовете ни.

Да осияе душите ни Истината на Единия наш Отец, Който е начало и конец на всичко.

5. „Отче наш“.

Бележка: Щом от Любовта се преминава към Мъдростта и Истината, преминава се от едно състояние в друго. При произнасянето на тези изречения нека се постараем да схванем вътрешната страна на това, което е скрито в тях.

1921_08_21 Утринна беседа (без заглавие)
съборна беседа
21 август, неделя, 5 ч.

УТРИННА МОЛИТВА

Ще бъдете много внимателни. Българинът има една особена черта – започва много добре, но накрая свършва зле. Всички трябва да идвате пет минути по-рано, да няма разтакавания. От вас се изисква сами да си наложите абсолютен ред, защото иначе се явява дисхармония. Ние сме се решили да служим на Бога свободно, без никакви закони, без никакви правила. Единственото правило, единственият закон трябва да бъде Любовта. Трябва да знаете, че има един вътрешен контрол, който е най-строгият. Ако вие се опозорите с някои ваши постъпки, в бъдеще ще отговаряте.

Невидимият свят е много деликатен, но същевременно е и взискателен. Той търпи грешките на физическия свят, но не ги допуска в себе си. Ако вие искате с някои ваши мисли, с някои ваши желания или с някое ваше любопитство да проникнете някъде, и след десет прераждания няма да се освободите от тази си простъпка, няма да я изплатите. Всеки, който реши да шпионира, ще тегли през десет прераждания хомота си като вол на нивата. Вас тук никой не ви е довел насила, дошли сте доброволно. Никой от вас да не се опитва да излъже Господа! Ако се опита да Го излъже, ще бъде изнесен мъртъв, както във времето на апостолите. С Бога шега не бива. С всички ваши мисли да служите на Господа, да не се предавате на някои лоши духове, а да бъдете господари на себе си и да дойде Господ да живее във вас! Това е желанието на Бога, това е и моето желание.

Предмет на тазсутрешните размишления ще бъде законът на Божествената хармония.

Желателно е всички да се стараете да си въздействате, да си угаждате един на друг. Аз искам тук да се чувствате като братя и сестри, а не да си казвате: „Хей, момче!" Ще си казвате братко и сестро, а който не иска да прави това, да излезе навън! И ще се поздравявате с лозинката: „Няма любов като Божията Любов – само Божията Любов е Любов".

Когато идвате зад тази ограда, не се позволява абсолютно никакъв друг поздрав, а когато се разпръснете, когато излете навън, ще се поздравявате както искате. Това се изисква от нас, за да не ставаме причина за спъване на Духа. Когато се срещнете, ще си кажете: „Братко, сестро, няма Любов като Божията Любов..."

Старайте се да бъдете мили и нежни в отношенията помежду си. Ще бъдете като добрите музиканти, ще взимате правилно музикалните тонове, докато се научите на братство. Тъй ви предупреждавам като мои приятели, предупреждавам ви като мои ученици, като мои братя и сестри.

Предупреждавам ви като ученици, защото в Новото учение лицемерие и благоволение няма – ученикът трябва да учи. Ти можеш да бъдеш богат, можеш да бъдеш всичко, но ако не учиш, не можеш да имаш никакъв успех.

А за да бъдеш приятел, трябва да имаш сърце, т.е. приятеля си трябва да обичаш. Само така може да бъдеш приятел.

А за да бъдеш брат или сестра, трябва пък да имаш душа на брат и сестра. Старайте се всички. Всички имате възможност – и млади, и стари. Всеки, който изпълнява Божия Закон, е млад, а който не го изпълнява, е стар. Всеки, който изпълнява Божия Закон, е умен, а който не го изпълнява, е глупав. Всеки, който служи на Бога, който служи на Любовта, е добър човек, а който не служи на Любовта, е лош човек.

Сега ще се помолим:

1. Вдигнете всички ръцете си нагоре и в това положение изговорете три пъти лозинката: „Няма любов като Божията Любов – само Божията Любов е Любов“.

2. „Отче наш“.

3. Ще коленичим на лявото коляно и ще се помолим тайно да се въдвори в нас законът на Божествената хармония.

4. Благославяй, душе моя, Господа.

5. Добрата молитва.

6. Всеки за себе си ще прочете по три пъти наум: „И над всичко това облечете се с Любовта, която е връзка на съвършенство.“ (Послание към колосяните 3:14)

„И това се моля – да преизобилства още повече любовта ви в познание и във всяко разумение.“ (Послание към филипяните 1:9)

„А Исус му рече: Да възлюбиш Господа, Бога Твоего, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си ум.“ (Евангелие от Матея 22:37-39)

Тази е първата голяма заповед, а втората и подобна на нея е: „Да възлюбиш ближния си като себе си.“

Гимнастически упражнения.

Воля, воля трябва на всички! Дяволът само с воля се държи, само с воля се изпъжда. Ето защо, ако правите тези упражнения, ще възстановите хармонията. Те са основани на един велик закон в Природата.

1921_08_21 Четирите съвета
съборна беседа
21 август, неделя, 17 ч.

ОПРЕДЕЛЯНЕ РАБОТАТА НА ЧЕТИРИТЕ СЪВЕТА

Нека направим сега една тайна молитва. Ще ви прочета няколко стиха от шеста глава на Посланието към галатяните от 6-и до 10-и стих.

Какъв е великият закон? Не можеш да любиш този, който нито те люби, нито те мрази. Това са двете условия: за да можеш да любиш някого, той трябва или да те люби, или да те мрази – едно от двете. Но ако той няма едно от двете разположения към теб, Любовта не може да се появи. Само че онзи, който с омразата си предизвиква твоята Любов, той съжалява, че ти е дал повече масло. Той съзнава, че е усилил твоето гориво – Любовта; съжалява, че е допуснал да се увеличи в тебе Любовта.

И тъй, Господ ни люби по две причини. Засега ни люби, защото грешим. А грешното е временно заблуждение на човешката душа, която се отклонява от пътя на Любовта. Ние мислим, че има и друг път, по който Любовта може да се прояви, но след като завършим еволюцията си, ще видим, че има само един път на Любовта, един начин за проявяването ѝ.

Сега нека се върнем към практичната страна, т.е. към реалната страна, която е съществена за нас. Ние искаме да се организираме, за да работим. Организациите могат да бъдат механически – когато между части им няма тясна вътрешна връзка. Връзката може да бъде и органическа, т.е. вътрешна; но ако в тази вътрешна, органическа връзка няма съзнание, т.е. няма разбиране между частите, също не се постига целта.

Какъв е великият закон вътре в Природата? Тези, които започват с механическия начин на организиране, се увеличават отвън, а тези, които започват с органическия начин, се увеличават отвътре.

И тъй, ако ние сега придобиваме познания само отвън, от опитностите на другите хора, имаме механическо организиране – добиваме знания отвън, без да имаме онова вътрешно знание, което имат растенията – да се организират отвътре и растат. След нашата смърт това външно знание се разкапва – това е причината, задето някой виден философ, който е писал много книги, след смъртта си отново да се прероди като един прост човек. И тъй, знание, което ние придобиваме отвън, чрез хората, лесно може да се заличи, а онова знание, което е добито чрез великия опит на Любовта, никоя сила не може да заличи. Следователно истинско знание може да се

придобие чрез правия път на Любовта. Това е закон.

За да любим човека, трябва да го познаваме, да умеем да разкрием неговата душа, неговото минало и бъдеще и тогава непременно ще го обикнем. За да почитаме някого, трябва да го любим. Няма ли у нас тази Любов, ние сме чужди един на друг. А за да познаем Бога, трябва да Го любим. Няма да се спирам на това как ще познаем Бога. Ще Го намерим. Бога можем да почнем да любим тъй, както можем да любим един човек. Така че Любовта е качество на човешката душа, а не на човешкия ум.

За това организиране, за което говорим, питате: „Ами как ще се организираме?“ Не мислете, че туй организиране ние сега го създаваме, то е вложено в нас. И малките спорове, които могат да причинят неразбирания, са като онези старини, които се срещат при разкопките. Като намерят някои такива старини, заливат с разни киселини, за да ги изчистят от прахоляка, но при това чистене те измиват и надписа, а всъщност ценното е написаното.

Ние самите трябва да бъдем майстори, че когато чистим, да не изтрием и първоначално написаното. Сега всеки от вас е роден за известна деятелност. Всички не сте родени за една и съща дейност. Това е факт: всички онези от вас, които имат ниски чела, не са определени за някоя философска дейност, те не са за умствен труд. Ако на тях им дойде мисълта да станат писатели, ще си губят напразно времето. Те са за практическа работа. А в сегашния живот ще подготвят условията за бъдещия си живот. Това съм проверил. Вследствие на това онези, челата на които са ниски, а мислят, че имат ум, се лъжат. Те имат ум, но в астралния свят, а във физическия свят нямат условия той да се прояви. Ако цигулката им има само една струна, какво ще правят? На една струна може ли да се свири? Или ако цигулката им има само струните ми и сол, може ли да се свири? Значи тяхната цигулката трябва да е пълна, да има всички струни и свирачите да разбират законите.

Някои от вас искат да бъдат много активни, но не могат. Защо? Тяхната глава отзад е много сплескана. Човек, който иска да бъде деятелен, трябва да има широка глава отзад. Човек, който има сплескана глава отзад, като му дадат да направи нещо, оставя все работата си недовършена. Все ще намери една или друга причина за това. А онзи, който има широка глава отзад, все ще намери време да довърши работата си. Така и някои от нас, като ги турят на работа – няма ги. Затова трябва да определим мястото на всекиго от нас – кой за какво е. Който е роден за духовна работа – да бъде духовен. А какъв ще бъде в бъдеще – това е друг въпрос. Някой е роден за музикант и като такъв той има цена, а друг някой не е роден за музикант и

цял живот да прекара като музикант, няма да направи нищо. И той ще научи нещо, както роденият за това. Тъй щото всички ние сме родени за нещо. И ако се заемем за това, за което Господ ни е турил, ще направим нещо, но ние казваме: „Аз ще коригирам плана на Бога.“ И цял живот коригираме Господа. Най-после казваме: „Нищо не можах да постигна!“ През следващия си живот пак коригираме Господа: „В нищо не можах да сполуча!“

И друго: за да познаете дали вашият ум е в състояние да се прояви, дайте му по-усилена работа. Ако за три години успеете да повдигнете челото си, да стане с два милиметра по-високо, може да постигнете нещо. Но ако след три години вашето чело не е претърпяло никакво изменение, не си губете времето в разни философии.

Така че и според интензивността на волята, трябва да бъдем в състояние да изменим челото си, формата на главата, носа и да моделираме лицето си като един художник. Причината за неуспеха ни в това е, че когато говорим за себе си, ние имаме по-високо мнение, отколкото сме, а другите имат за нас по-лошо мнение, отколкото сме. И там е цялата ни грешка. Така ние се намираме между две крайности, затова трябва да съберем тези две величини и да ги разделим на две. От това, което мислим за себе си, да смъкнем 50% и от това, което мислят хората за нас да смъкнем пак 50%. Останалото – това си ти.

Сега трябва да се постараем да създадем между нас една благоприятна атмосфера за всички прояви, но не и амбиции. Защото забелязвам, че у вас се развиват повече личните чувства, тези отзад на главата, т.е. вие имате разположението на петела, на пауна – само пъстрите му пера – тр–тр-тр. Той казва: „Я вижте какво съм направил!“ Е, хубаво, тази пъстра опашка е от милиони години. А сега какво си направил? Като си изкаже гласа, ще видите, че той не е нищо. Като се изкачи на плета, петелът извиква: „Кукуригу!“ После пак слиза долу. На другия ден пак се качи: „Кукуригу!“ Ден след ден прави все това, а какво иска да каже с това кукуригу? Веднъж кукуригу, втори път кукуригу, трети път кукуригу, хиляди пъти кукуригу. Какво иска да каже той? Наблюдавайте това кукуригу на петела. Когато започват да пеят първи петли, на човек му става леко на душата, като че ли се е освободил от някаква напаст. А като влезеш в селото и чуеш лая на кучетата, побива те страх. Лаят на кучетата подразбира, че има някаква опасност, а пеенето на петела подразбира, че няма никаква опасност, че нещо хубаво се крие. Е, добре, ако на моя праг дойде един петел и извика „кукуригу“, дойде втори – изкукурига, три, десет, петнадесет петли изкукуригат, какво впечатление ще произведат те? Първият петел ще произведе приятно впечатление, от втория туй впечатление ще започне да

отслабва, докато най-накрая последният петел вече ще ви направи неприятно впечатление и ще искате да го изпъдите. Същото вършим и ние. Този петел докарва големи беди. Дойде един петел, каже: „Кукуригу" – представя един план за работа. Дойде втори петел – пак „кукуригу", представя друг план. Първият план е хубав; вторият план казва: „Тази работа е тъй, но хайде да я напуснем."

Сега да се върнем към основната мисъл. В сегашното ви състояние Бог ви е вложил какво трябва да вършите, той ви е свързал с известни хора и вие трябва да ги намерите, вие ще ги почувствувате и с тях ще трябва да работите. Тези двама, трима и повече души ще дойдат с други и ще заработите заедно. Така се обединяват хората, домовете, така се обединява цялото човечество. По същия закон се оранизират мравките и пчелите. Всяка една мравка си знае предназначението. Кой организира мравките, кой организира пчелите? Работата върви по един механичен начин. А ние, които се бъркаме тук-там, мислим, че сме създадени по друг начин. Не, и ние сме организирани като тях, само че се отдалечаваме. Това блъскане, това греховно състояние, ни е отдалечило от правия път на развитие.

Всеки метод е полезен, защото щом приложите един метод, той ще ви разкрие къде са неговите слаби страни. Ще приложите втори метод – и той ще ви разкрие слабите си страни. И като приложите този метод ден, два, три, вие сами ще си намерите грешките и ще ги коригирате. Тези грешки се проявяват естествено. Не мислете, че всяка работа ще бъде съвършена. Ще има редица пропуски, но с течение на времето, ако се уповавате на Божествения закон и на Божията Мъдрост, която работи, съществата, които са заинтересовани, ще помогнат да се организираме. Та сега ще започнем с организацията, която ще изпробваме. Нали по сто души ще бъдете в група? Питам: как ще започнете сега първата си работа? Тези съветници на труда как ще започнат работата? А съветниците на духовния живот с какво ще започнат? Виждали ли сте как някои опитни музиканти, като вземат нотите, посвирват по нещо оттук-оттам, но щом дойде някой виртуоз, без ноти започва отначало и изсвирва цялото парче. Разбира се, вие още не сте виртуози, но ще отворите нотите и ще заучите парчето добре да го свирите. Аз се надявам, че ще го заучите. Това ще бъде за вас един импулс да събудите способностите, които имате, и един на друг ще придадете от вашите енергии, които ще се кръстосват.

Има някои, у които природният ум е силно развит, затова те ще предадат част от своята енергия на други, у които природният ум и способностите са слабо развити. Ще има предаване на енергии у всички ви и тогава ще започне едно вътрешно брожение. Които са много енергични, ще предадат от енергията си на ония, които са по-малко енергични, така ще почне

обмяна на енергиите ви. Но ако не разбирате закона, ще си въздействате един на друг по контраст и тези енергии ще се неутрализират. Как се създават тези енергии? У вас може да се зароди желание кой да бъде пръв. Трябва да избягвате тази погрешка, иначе ще заприличате на онези 12 красиви дами в един град, които били избрани да посрещат един цар, но с условие най-красивата от тях да подаде букета на царя. Въпросът за това коя е най-красива щяло да се реши с болшинство, с гласуване. Всички гласували и като прегледали бюлетините, виждат дванадесет бюлетини с различни имена – всяка гласувала за себе си. Ако всеки гласува за себе си, тогава няма да има кандидат, който да са избере измежду всички. Ако подаваме бюлетина всеки за себе си, няма да можем да свършим Божията работа. А това, казано на прост език, значи, че всеки трябва да си пробие сам път. Пътят, в който Бог те е поставил, няма да го напускаш! Всеки от вас ще си върви по своя път и няма да се клатушка нито наляво, нито надясно. Може да се ползвате от опитностите на другите, но от пътя, в който Бог ви е поставил, няма да се отклонявате. Това е желанието на всички нас – на всички, които са посветени. Нито да ви спъват, нито вие да спъвате. А всеки от вас, като види брата си, че се е спънал, да му посочи пътя и да му каже: „Този е пътят“ и да го насърчи.

Аз ще спра дотук и бих желал, ако има някои важни въпроси, нека който иска от вас да се изкаже конкретно за пет-десет минути. Да даде ясно някоя идея или да си каже мнението. Но не да дава мнение, че мисли тъй или иначе, но ако в него има някоя основна, Божествена идея, която да произтича от Духа, която Духът да му говори, тогава нека се изкаже.

– Как да познаем кога Духът ни говори, защото много пъти се съмняваме? Как може да узнаем кой път е за нас?

Допуснете, че аз съм беден човек. Отивам при един господин и искам да ми даде работа. Не ми дава. Отивам при някой мой приятел, а той ми казва: „Почакай!“ Но представете си, че аз имам дарбата да правя оси на колелета. Хубави коли мога да правя. Гледам – счупила се някого колата; първата ми работа е да му предложа да поправя колата. Той ме препоръчва на втори, на трети и ето – пробивам си път. Този ще ми даде нещо, онзи ще ми даде нещо. И тяхната кола е направена, и моята кола е направена.

Да допуснем сега следното противоречие. Да речем, аз съм завършил известен университет, завършил съм финанси, но за мене няма подходящо място и трябва да чакам една-две години, докато се освободи някое. И казвам: аз съм завършил финанси и не отивам да правя коли, макар че зная този занаят. Отивам по кафенетата, пуша цигара след цигара .... пуф,

пуф. Питам: какъв смисъл има в това? Вместо да казва „пуф – пуф“, да вземе теслата, че „трак – трак“ с нея. Нали е по-умно?

Да вземем и други примери: завършил си пчеларство и имаш дарбата да се занимаваш с пчели. Захвани се с пчеларството. Имаш вътрешна дарба за земеделие. Прояви своята дейност в това отношение! Може да срещнеш мъчнотии, но ако вървиш против своето предназначение, ще срещнеш други мъчнотии. Първите затруднения ще преодолееш по-лесно и докато се подобри кармата ти, ще намериш добри приятели.

Сега някои от вас се намират при благоприятни условия, други – при по-неблагоприятни. Някои от вас ще се борят повече, но ние ще им помогнем да надвият. Няма да им върви по мед и масло, но ние ще проявим своята дейност, своя ум, своето сърце и своята воля. Да кажем, някоя сестра е шивачка, бедна е. Иска да работи за Господа. Ще тръгне, ще влезе в някой град, ще пита: „Имате ли работа.“ Ще работи на едно, на друго място и ще си пробие път. Но ако тя мисли, че ще може да мине по по-лек път, значи че не е достойна за духовна култура, това не е правият път. Така в дадения момент това е едно оръжие, което Бог ти е дал. То е свещено и то ще те избави от известни изкушения.

Та сега ние – и по-младите, и по-старите, ще се върнем да развием колкото можем дарбите си.

Най-първо в плана на работата, заемете се да си направите на физическото поле братски градини. Всеки град да си има братска градина: плодна градина, зеленчукова градина от 5-20-30 декара – колкото имате. Онези от вас, които нямат какво да правят, нека отидат там да работят, да вложат труда си, а от това, което излиза, да се ползват онези братя, които имат по-малко. Нали е практично празното време да се използва. Някои от вас може да се заемат да отворите столарска работилница в някой град. Заемете се да правите маси, каци, приложете през свободното си време изкуството, което владеете, и каквото придобиете, ще може да го продавате. Поставете в действие всички занаяти, които владеете. Някой е педагог – нека събере 5-10-15-20 малки деца, да открие едно педагогическо училище, една забавачница и да започне да ги занимава. Някои от вас пък да се съберат по двама-трима души и да превеждат книги – ето една културна работа. Някои да образуват класове, кръжоци за четене на книги, съчинения на видни писатели, на учени хора. Други, с музикални способности, нека образуват оркестри от цигулки, кларинети и пр. И когато се съберем, винаги да има между нас голямо разнообразие – да знаем и да работим, и да пишем, и да пеем, и да свирим, и да четем, всичко да можем. Господ иска да знаем от всичко по малко, та да кажат

другите, че тези хора знаят всичко. А сега, като се съберем, всички искаме да бъдем духовни хора – особено тези, които имат повече опитности. В какво се състоят опитностите? Опитностите се състоят в следното: ако ви заведа в някоя планинска местност, ще имате опитност. Но ако аз имам само някои снимки и ви ги покажа, какво ще се ползвате от тях? Вие ще имате само едни умствени представи. Ако ви заведа в една планинска местност, вие ще възприемете магнетичното влияние на тази местност, ще дишате чистия ѝ въздух, ще пиете свежата и чистата ѝ вода, ще вкусите от всичките блага на тази местност. Следователно, за да ви заведа в духовния свят, няма да ви изнеса книга, в която е описан духовният живот, и от нея да го разглеждате, а ще ви кажа: „Елате с мен!" Един ден, ако отидем на екскурзия в духовния свят, ще си отрежете големи пръчки и ще ви кажа: „Вземете си по една тояга и да тръгнем за духовния свят." Този духовен свят ще намерим в някоя планинска местност. Вие мислите, че той е на някое особено място.

Там, където бях през това лято, намерихме един Рай „страдрадосткия Рай" го наричам аз. Всяко място, което може да произведе във вашия ум най-красивите мисли, най-красивите чувства и да измени в известно отношение вашия живот, е Рай. Ще кажете: „Такова място не сме виждали." Това е част от Рая – един кът от Рая. Като отидеш на друго място, ще намериш друг кът от Рая. Този Божествен рай е пръснат по цялото земно кълбо.

За да се познавате, употребете следния метод. Събирате се двама души на едно място, ти разправяш на другаря си нещо, но той не се интересува от това, което му разправяш. Причината за това не е, че този брат не иска да те слуша, а че у него са развити едни способности, а у тебе – други. Ти му говориш за музика, за изкуство, а той си мисли за дръвчетата, за кравиците си, за масълцето, да има къща, градина и прочее. Ти му говориш за музика, а той си мисли за своите крави. Тогава той започва да ти говори: разправя ти за кравите си, въодушевява се и се чуди защо ти не се интересуваш. И двамата сте прави. Той се интересува за едното, а ти – за другото. Тогава този, който е умен, ще си каже: „За да ме разбере този брат, аз трябва да сляза там, където е той." Или той трябва да се качи при теб. И тъй правят младите. Когато двама млади се обичат, момъкът, като музикант, говори за музика, защото има музикално чувство, а момата по интуиция се нагажда към него, показва, че се интересува от музиката, докарва се. Той казва: „А, намерих я!" Но след като се оженят, той вижда, че тя няма никакъв интерес към музиката. „Ама че си будала – казва тя, – докато се оженя, се интересувах, но сега между нас не трябва да е вече така."

Аз виждам, че някои от вас могат да разсъждават като философи, а други – не. Някои от вас са активни на физическото поле и могат да свършат грамадна, отлична работа, а други не са активни – не могат да свършат толкова много работа. Та всички тези енергии, които имаме, ще ги оставим да действат по Божествен път. Няма да изменяме Божествения път по никакъв начин.

Ония от вас, които са в Просветителния отдел, нека разменят мисли по това какви книги да издадете, какви книги да се препоръчват за четене. И някои от вас, които могат, нека прочетат тези книги. Ще се постараем да разпределим този труд, за да станем по-интелигентни, защото тъй, както сега вървим, не сме интелигентни. Хората от външния свят са по-интелигентни от нас.

Имайте предвид, че Христос казва: „Синовете на този век са по-умни от синовете на Виделината.“ Някои от нас трябва дълго да страдаме, докато се научим на правия Божествен път.

Сега има и друга опасност. Ония наши духовни братя, които се занимават с физическа работа, не трябва да ги оставяме да се погълне всичката им енергия само от физическото, а да заговори в тях и духовното. Един човек на физическия труд, който не е изразходвал своята физическа енергия, и влиза в духовния свят тъй неподготвен, той ще произведе цяла анархия. Вие ще проучвате този въпрос. Всяка група от стоте души ще избере по десет души помежду си от най-умните.

Тази сутрин, когато теглихте жребий, направихте една погрешка. Тази погрешка се състои в следното: когато един от апостолите стана изменник и предател на Христа, изгуби своето апостолство. Апостолите се събраха, теглиха жребий кой да го замести и избраха Матий. А след туй Господ имаше и други кандидати. Апостолите си избраха кандидата Матий, а Господ избра Павел. Кой от двамата свърши по-голяма работа? Павел. Щом имате две мнения и теглите чопа, 50% е вярно. Жребият не може да разреши въпроса. Така и вие сега ще хвърляте жребий, за да разрешите една мъчнотия, но тя 50% ще е разрешена. Тогава мислите ли, че в тегленето на жребий всички са попаднали на мястото си? Значи работата, която вие сами можехте да направите, вие я възложихте на Господа и ето, Той пак я разреши. Физическият човек пита: „Дали трябва да работя на лозето или да стана чиновник?“ Въпросът е решен – мотиката. Там е неговото призвание. Тя ще свърши чудеса. Ако има умствено надарен син, не му трябва мотика, а умствено поле – там да работи.

– Може ли да стават размествания от една група в друга?

Може да стане разместване на някои от една група в друга, т.е. преливане. След като се наместите, които са останали отвън, те ще бъдат в запас. Вие ще им кажете: „Ти не може ли да дойдеш на моето място, а аз да остана в запас?“ В тези стоте души ще вземете всички участие, ще започнете да мислите как да се създаде на всички работа. Ето един разумен начин за създаване на работа! Когато някой се намира в един път на изкушение, да му се създаде работа, за да се избави от това изкушение и да може да добие поне своята прехрана.

– Понеже пчелите живеят най-хармоничен живот, а ние се готвим за такъв, не е ли добре да започнем с пчелите и да се заемем с проучването на техния живот?

Когато турите на пчелите една изкуствена пита, те не я изхвърлят, а тук-там само я поправят. Така и ние – няма да изхвърляме изкуствената пита, а ще я оправим само тук-таме. Някои приятели имат вече наченки – заели са се с пчеларство. Някои опити са били сполучливи, а някои са излезли несполучливи. Не се обезсърчавайте! Всяка работа трябва да започне с малкото.

Ако някои от вас искат да изкажат мнението си върху някои неизяснени въпроси, нека се изкажат. Говорете върху въпроси за саморазвитието, за самообразованието, а празното си време искам да посветите на външна деятелност. Говоря за празното време, защото то трябва разумно да се използва за нашето душевно развитие и облагородяване. Това трябва да бъде първото нещо, целта на вашата работа.

– Каква работа ще има четвъртата група?

Тя има най-голяма работа – примирителната. Например две сестри се скарали – примирителите ще проучат основните причини защо и за какво са скарани, и то не да решат кой е виновен, а да търсят причините. Тази деятелност е важна не само за вас, а и за външните хора. Ще дадем един малък модел, да покажем как трябва да се работи. В някой град може да направите следния опит за работа: съберете се две-три семейства за една година, поне заедно да се храните, без да си туряте някакви ограничения, да видим как ще направите опита. При задружното ядене ще съкратите бюджета си. Ние имахме такъв опит на нашия курорт. Бяхме двадесет души, които, ако се хранехме сами, поотделно, щяхме да плащаме скъпо, а така, задружно, ни излезе по 16 лева дневно на човек. И при това ще се научите да ядете само необходимото. Едно или две ястия са достатъчни. Тогава и жените ще се освободят от излишен труд. После да се научат

сестрите да имат една обща пералня, да перат задружно и да имат една обща кухня. Направете един опит – туй не е наложително, но така ще видите какви ще бъдат практическите резултати. А сега една жена ~изждивява целия ден в къщи за работа и трудът ѝ е разпръснат. При отделно пране например се изгарят повече дърва, изхабява се повече сапун и разноските са по-големи. Приложете това където може, където условията позволяват. Първия път опитите може да са несполучливи, може да дадат обратни резултати.

– За да има успех при такова задружно живеене, не трябва ли да има надпревара в работата?

Трябва да има, но с Любов.

Коя е прицелната точка на майката? Детето. Докато има дете отвън, тя може да работи. Коя е прицелната точка на учителя? Учениците. Учителят работи, докато има ученици. Щом изгуби учениците си, той престава да работи. Навсякъде трябва да има един стимул отвън.

– Възможна ли е съвместна работа на тези групи, щом в тях има хора от различни градове?

На първо време ще си кореспондират. Например някои братя от София ще ангажират някое място и ще започнат да го обработват. Сега русенци правят такъв опит, но не са свършили още работата си, не са видели още своя резултат. Айтосци също правят опити – всички работят.

Щом в една работа се внесат дребнавости, тя се разваля, а това може да се направи от всеки, бил той мъж или жена, щом си служи с дребнавостите.

Пазете следната идея: като започнете тези опити, ако мислите да се осигурите материално с тях, хич не се залавяйте. Тия малки опити не са места за осигуряване. Ако някой има свободно време, да се заеме с тези опити. Да допуснем сега, че няколко млади братя образуват една малка комуна, искат да живеят един идеален живот. Сега защо ги обвиняват? Влизат те в тази комуна и заработват. След време някоя сестра се обърнала към Бога и казва: „И аз искам да работя“, и влиза вътре. Влюбва се в едного от братята и иска да се жени. Хубаво, това не е лошо. Оженват се, после имат деца. И сега, за да осигури децата си, тя ще изпъди всички други членове на комуната. И затова аз не казвам като вас, че жените развалят всичко, но жените взимат всичко. И обратното е вярно. Например пет-шест сестри решили да заживеят един комунистически живот. Един брат иска да влезе да работи с тях. Влюбва се в една от сестрите, иска да се

ожени. Оженват се и изпъждат другите сестри. Тези неща не са лоши, хората трябва да се женят, но когато влезем да работим по Бога, трябва да поставим всички неща на тяхното място. Въпросът не е да се женим или не, да имаме ли деца или не, въпросът е да живеем един разумен, Божествен Живот.

Най-после да се опитаме да направим една идеална комуна. Цялото братство ще вземем някои общи места и в течение на годината братя и сестри от всички градове ще отиваме на тези места да работим.

– Ще бъдат ли съгласни всички братя и сестри да работят на общото лозе?

Мъчно се уреждат работите на физическото поле. Този е един от мъчните въпроси. Сега тази работа трябва да се подеме от млади и стари, от всички, та ще видим и добрите, и лошите страни, и това ще бъде един опит за вас. В тази работа искам да ангажирате само празното си време, когато нямате с какво друго да се занимавате. И свищовци правят опити, а сливенци и софиянци проектират и те да правят опити.

Някои братя и сестри изказаха различни мнения за предстоящата работа на четирите отдела и образуване на комуните. Всички наблягаха на мисълта, че тази работа ще бъде успешна, ако между нас има Любов и готовност за самопожертване. Изказа се желание да се поправи грешката, сторена при избора по жребий, но у всички се забелязваше желанието Учителя да ни посочи определена работа за групите.

Тези четири групи са една задача, която трябва правилно да разрешите. Като казвате, че изборът трябва да се анулира, това не значи, че когато направите борч, трябва да го анулирате, и като се подпишете, назад да си върнете подписа. Каквото е станало – станало. Ние не считаме, че това е една грешка. Това не е грешка, то е един опит, който вие сега правите. И този опит ще се поправи. Всичко ще се поправи, ще дойде до своя естествен ред. Всички онези, които са избрани, ще влязат в ролите си. Най-първо вие не сте разбрали какво значи да влизате в Трудовия съвет. Вие се уплашихте – мислите, че ще вземете мотиките, за да работите. Идеята съвсем не е тази – да вземете мотиката. Ние само искаме да използваме свободното време и да не оставаме празни, та да влизаме в грях. То може да бъде един ден от седмицата или месеца, но по закона на Любовта. И един ден да употребим – ние сме сполучили. Сега влязохте вече, впрегнахте се. С труда си вие ще създадете една вълна за работа. Въодушевите се, но после веднага отстъпвате и казвате: „Не съм за работа.“ Онези, които са влезли, започват вече да съжаляват, че са влезли, а онези, които не са влезли, съжаляват, че не са влезли.

Вие имате четири групи и аз ще избера сто души, защото имам запас, имам право да избера сто души. Всички ще влязат на работа и никой няма да остане празен.

Не се смущавайте, че опитът ви е излязъл несполучлив. Всеки първи опит е несполучлив, всякога е така. Знаете ли колко несполучливи опити е правил Господ? Ами че Той направи първия човек по свой образ и подобие, тури го в Рая, но опитът излезе несполучлив. Христос дойде, и Той направи втори опит. И този опит излезе несполучлив. Защо? Защото като остави работата на Своите избраници, те я развалиха и Той трябва пак да дойде пак да я поправи. И още опити има да се правят. Господ изпъди Адам и Ева от Рая и после слезе на Земята да учи хората, че не трябва да се бият. Сега хората се мъчат да разрешат теоретически кое учение е по-право.

Всякога трябва да се знае, че първият опит е несполучлив, не че не е сполучлив, но че е подготовка за втори опит. Вие не се обезсърчавайте, защото ако разсъждаваме тъй, всинца ще започнем да попадаме в едно замаяно състояние, ще започнем да усещаме тягост в главите си.

1921_08_22 Правилният развой на човешките енергии
съборна беседа
22 август, понеделник, 6.30 ч.

ПРАВИЛНИЯТ РАЗВОЙ НА ЧОВЕШКИТЕ ЕНЕРГИИ

Нека само за няколко минути обърнем нагоре погледа си и възнесем една топла молитва към Бога.

Ще ви прочета 64 глава от Исайя.

Така е говорил преди няколко хиляди години един от видните израилски пророци. Разбира се, това е едно вътрешно преживяване на пророка. За да можем да разберем дълбоко вътрешния смисъл на думите, за да разберем какво е искал да каже пророкът, трябва да имаме същите преживявания, същата обстановка. Много от неговите думи на нас ще се видят така странни.

Защо пророкът се обръща с думите: „О, да би раздрал Ти небесата, да слезеш. Да бяха се стопили горите от Лицето Ти.“ Това е една тъй естествена фигура! В Природата, когато облаците и тъмнината са покривали небето и слънчевите лъчи не се докосват до онези малки семенца и растения, каква ще бъде тяхната молитва? Ще кажете: „Дано облаците се размахнат и слънчевите лъчи проникнат до онези малки души, които чакат Божието благословение!“ Така и човешките души се молят да се разкъсат небесата и Божията Любов да слезе върху тях.

Тази сутрин има да размишляваме върху три изречения: „Да царува Любовта в сърцата ни, да се слави Мъдростта в духовете ни и да осияе Истината душите ни.“

Първото е: „Да царува Любовта в сърцата ни.“ Значи тази Любов, която трябва да царува в сърцата ни, ще предизвика един род енергия; Мъдростта, която трябва да се слави в нашите духове, ще предизвика друг род енергия; Истината, която трябва да да осияе душите ни, ще предизвика трети род енергия.

Тук имам три обикновени уреда (показва) – единият от тях, компасът, е свързан с магнитните полюси и отчита най-правилно течението на земния магнетизъм. Значи той е чувствителен към тези енергии и показва винаги една и съща посока. Вторият уред, барометърът, е свързан с друг род енергии, а именно с атмосферните промени. Всякога, когато става промяна в атмосферата, този уред отбелязва тези промени. А третият уред

отбелязва течението на човешките енергии, които изтичат от дясната и от лявата ръка на човека. Когато този уред се обхване с ръката ни, стрелката му показва каква е нашата енергия и в какво направление тя се движи.

И тъй, тези три уреда определят енергиите. Едни, които текат от север към юг, други, които се проявяват в атмосферата, и трети – в човешкия организъм.

Ние не трябва да спъваме себе си. Не трябва да спъваме нито сърцето си, нито душата си, нито ума си. Всички противоречия, които произлизат в нас, спъват нас самите – съмнението, омразата, всички противоречиви чувства спъват първо нас самите, а после всички онези, които могат да се заразят от тези чувства. Те са като пожар, който може да обхване всичко. Отрицателните енергии се предават и положителните енергии на злото също се предават. Доброто, което вършим, се изразява в добрия стремеж. За да не се спъваме, трябва да имаме вяра, която е особено необходима за нас. Тя ще внесе едно успокоение в нашия ум.

Например случи ти се някое нещастие, ти ще се смутиш и ще кажеш: „Нали Господ е справедлив, умен, добър. Защо допусна това за мен?“ Ако преминеш през тези страдания, ти ще придобиеш опитностите от тези страдания, нещастия, смущения, докато чак след месеци ще се свестиш, ще съзнаеш, че грешката е в теб, а не в Бога, и ще видиш, че не си на правия път. Ако ти се спънеш по един път и срещнеш препятствия, Бог ли, Който е турил препятствието, е виновен, или ти, който не знаеш пътя, по който вървиш?

Най-първо ние не трябва да смущаваме себе си. Като казвам, че не трябва да се смущаваме, това значи да не смущаваме духа и душата си с такива детински разбирания. Каквото и да ни се случи, трябва да казваме: „Такава е Волята Божия.“ И не само да казваме това, а да го почувстваме дълбоко в душата си, да го помислим, да съзнаем, че туй, което е допуснато, е за наше добро в дадения момент, и тогава да насочим волята си в тази посока, в която Божественият Дух иска да ни преведе.

Вчера, когато правихте избора за Физическия, Духовния, Просветния и Помирителния съвети, трябваше да знаете, че тези съвети трябва ги да имате вътре в себе си. Когато говорим за Физическия съвет, Съвета на труда, да се има от всички предвид да се стремим да поставим тялото си в едно правилно състояние, да го обновим физически, защото, както казва Писанието, нашето тяло е Храм Божи. Трябва да работим физически върху него – ще го измазваме и отвън, и отвътре. Ако падне някоя тухла тук или там, ще поставим нова на мястото ѝ. Когато говорим за физически

труд, ние обикновено разбираме нещата извън себе си. Не, първо трябва да ги разбираме вътре в себе си. Можем ли да приложим този закон вътре в нас, да изправим своето тяло, ще можем да поправим и себе си. Но ако аз не мога да изправя себе си, как ще мога да изправя другите? Следователно физическият труд може да се използва само тогава, когато у нас има високо духовно съзнание. Тогава вече физическият труд е едно приятно забавление за духа. Когато духът се разшири много и не знае какво да прави, Господ го изпраща да работи на Земята – за духа това е най-приятният акт. С този акт започва всичката творческа работа. Духът се радва на този творчески акт, който се заражда у Бога. Следователно физическият, материалният свят, е изявление на Бога. Онова, което е скрито и невидимо за нас, става видимо. И във видимия свят ние трябва да съзираме Невидимия, а можем да го съзрем само тогава, когато се взираме в нещата. Когато един поет вземе едно цвете в ръката си, той вижда в него повече, отколкото един обикновен човек. За това цвете един поет може да изпише 10-15 листа, и то с най-красиво описание. А обикновеният човек, като вземе цветето, ще каже: „Това малко цветенце има пет листенца, червен цвят и малко, тънко стъбълце – не зная за какво е създадено.“ А поетът ще седне, ще опише това цвете, ще го направи като живо същество и ти, като четеш, ще си кажеш: „Откъде намери този поет толкова нещо в това малко цветенце?“ Е, хубаво, какво е положението на поета? Допуснете, че вие стоите от едната страна на някоя ограда, а аз – от другата, и през една малка дупчица си пъхна пръста. Вие побутвате пръста ми, но не знаете, че зад оградата стои човек. Ако сте прост човек, ще стиснете малко пръста ми и ще кажете: „Нещо мекичко, тъничко хванах.“ Ще тикнете пръста ми назад и той ще се скрие. Ако обаче сте чувствителен, деликатен, ще почувствате, че зад тази преграда има някаква особена енергия, нещо друго, живо същество, което обичате, и ще започнете да описвате това същество. Такова е положението на поета. Зад тази преграда той вижда това, което обикновеният човек не може да види. Следователно всеки от вас ще се стреми да развие в себе си Божественото съзнание, да развие интуицията си и да вижда във всички форми Божествените прояви на Живия Господ на Любовта. Ако ти, като погледнеш един човек, не видиш в него Божествените прояви, ще го постиснеш малко и ще кажеш: „Няма нищо особено.“ По същия начин, ако се обърнем към един касапин да ни опише какво представлява човекът, как би го описал той? Той ще намери, че месото на едни от вас е по-крехко, а на други – по-жилаво; ще намери, че месото на едни става за пържоли, а на други – не. Такова ще бъде неговото описание за човека. И когато злото вземе надмощие в света, започваме да имаме разбирания като тези на касапина и казваме: „Това месо е грубичко – не става за пържоли.“ Това не е разумно схващане на нещата в този свят, по такъв начин ние не може да се развиваме правилно. Затова ние първо трябва да схванем физическите, несъзнателните енергии,

които се развиват в нашето тяло и изтичат от Природата. Те имат особен род действие. Тези енергии трябва да ги прекараме през тялото си отгоре-надолу, наляво-надясно, за да се обновява то. Тези енергии се пренасят чрез артериалната и венозната кръв отгоре-надолу и отдолу-нагоре, постоянно циркулират в тялото ни. В тези физически енергии пък има друг род енергии, които аз наричам енергии на чувствителността. Не трябва да съзнаваме енергията само като физическа проява, а и да схващаме, че всяка енергия произвежда известен род приятно или неприятно впечатление, защото физическата енергия може или да ни подтикне да вървим напред, или да ни спъне. Когато физическата енергия те спира, тя предизвиква корабокрушение, а когато те движи напред, туй движение ни е приятно. Тъй например се движи един влак от София за Варна – ако тази енергия моментално се спре, веднага всички пътници изскачат от влака навън. И когато един род енергия от астралния свят се спре, ние чувстваме при спирането на тази енергия или едно болезнено състояние, болка, или приятно разположение на чувствата си.

Третият род енергии са в ума ни. Когато те действат, ние мислим, че имаме разширение в ума ни, а когато тази енергия се спре, веднага чувстваме, като че ли един връшник се поставя на главата ти. И тогава мислиш: нищо не излиза. Защо стават тези неща? Защото сме изгубили ключа на Любовта. Щом загубим този ключ, започват нещастията на физическото поле, на физическия свят, после започват нещастията в астралния и най-после в умствения свят. А дойде ли Духът, веднага всичко у нас оживява.

Духовните енергии на Бога, когато Той се проявява, за нас са физически енергии, а нашите духовни енергии от Земята са физически енергии за Бога. И туй, което ние наричаме физическо, като че ли няма никакво пряко отношение към нас. То е проявление на Бога. Всяка физическа енергия е проявление на Бога. В туй, в което ние не намираме никакъв смисъл, Бог е вложил най-големия смисъл, а в туй, в което ние виждаме най-големия смисъл, Бог намира най-малкото съдържание. Тогава, когато ние се считаме на Земята най-много духовни, Бог не намира в нас никаква духовност. Говоря по човешки. Защото ние си мислим, че като станем духовни, Бог ще ни обича. Това би било смешно! Няма нужда Бог да ни обича за нашето съвършенство. Индивидуално Той няма защо да ни обича, но в Бога има една вътрешна потребност да се прояви, да се радва на всяко същество на Земята – да го направи щастливо, да го направи блажено и да му даде форма. И Бог има различни начини и пътища за това и като не ги разбираме, ние ги намираме неестествени за нас. Но неестественото за нас е естествено за Бога. Значи туй, което ние наричаме анормално, за Бога е нормално.

Та ние ще пристъпим сега към изправянето на телата си. Телата ви са изкривени, защото като дойде известна аномалия в черния ви дроб, усещате едни притъпени чувства, не можете да обичате. Тогава тялото ви не е в състояние да предаде вашата енергия, затова цялото ви тяло – ръцете, краката ви ще бъдат студени. Краката ще бъдат като сухи клечки и който ви пипне, ще каже: „Няма топлина в този човек." Е, питам ви: кой обича да носи сухи клечки? За огън – разбирам, но на нас сухи клечки в живота не ни трябват. Следователно в ръцете си трябва винаги да имате една топлинка. Ако я нямате в ръцете си, ще си създадете мисълта да придобиете тази топлинка. Вие ще си я създадете мислено, като си казвате: „В мен има една малка дисхармония, но ще я поправя." Това показва, че сте съгрешили в Любовта. Щом стомахът ви не действа правилно, значи че сте съгрешили в Любовта, в нейното първо проявление: яли сте повече или по-малко. Понякога хората развалят стомаха си, като се хранят малко, както правят някои скъперници, за да не осиромашеят, а понякога, когато много ядат, преяждат, и след това употребяват разни лекарства. Едни измъчват тялото си, като се лишават от нужната храна, за да печелят пари, а други преяждат. И едните, и другите развалят стомаха си. Всеки ще употреби от тази енергия дотолкова, доколкото му е необходима за поддържане на физическия живот. Ще се обърнете към Бога и ще Му благодарите за храната, за всичко, което ви дава.

Сега за всички ни е необходимо едно физическо развитие. Душата не може да се прояви в едно хилаво тяло. Я си представете, че ние имаме само едни кости, едни жили, и очите ни се движат в такова едно тяло! Каква красота ще има това тяло? Представете си само! Някои казват: „Не трябва да бъдем много дебели." Ами ако бъдем много сухи? Едното и другото са крайности. Значи трябва да имаме красиви тела, в които да се проявява Божествената енергия. Лицата ни трябва да бъдат красиви, пластични, за да може да изразяват всички наши чувства и движения. Движенията, походката ни, да бъдат тъй пластични, че като ни погледне човек, да каже: „Много хубаво върви този човек!" А някои вървят като една гемия – залитат натук-натам като пияни.

Хората от Новото учение трябва да се различават от другите по всичко. Като те срещне някой човек, да каже: „Този човек върви по особен начин, спретнат е, оправен е." На вас не се позволява да ходите прегърбени като буквата S. Бог не обича въпросителните. Светът може да прилича на въпросителна, но ние ще приличаме на изправени дървета. Ще бъдем тъй изправени, че предната част на лицето да е успоредна на гръбнака ни. Като вървим, гръбнакът и лицето да образуват две успоредни линии. Това е правото ходене.

Първото нещо е всички да изправите гърбиците си. На учениците от тази школа не се позволява да имат гърбици. Аз ще ви дам един метод, по който да познавате дали имате гърбица, или не. Вечер, преди да си легнете, допрете гърба си до вратата и вижте какво е разстоянието между вашия кръст и вратата. Колкото по-голямо е това разстояние, толкова по-голяма е гърбицата ви. Разстоянието между кръста и вратата трябва да е малко. Щом се образува разстояние от четири пръста, в тебе вече има гърбица. Това е в състояние да измени енергиите на умовете ви. Навсякъде тази енергия ще се явява в умовете ни и няма да можете да мислите правилно. Ако гърдите ви са притиснати, ако не дишате правилно, ако нямате достатъчно кислород, ако нямате тази фосфорна енергия в организма ви, веднага ще се образува у вас едно вътрешно помрачаване. Защо? Защото не сте ходили изправени. Правдата и правотата са свързани.

Бих желал, когато догодина дойдете тук, всички да имате по-малки гърбици. Сега съвременните религиозни хора изтощават тялото си, докато накрая според този закон стават нещастни и умират. В това отношение те приличат на Настрадин Ходжа, който искал да отвикне магарето си да яде, но като го отучил да яде, то умряло и след това трябвало той да ходи да си носи вода сам. Аз не бих желал вашето магаре да умре.

„Има – казва апостол Павел – тела естествени и тела духовни.“ Има магаре естествено, има и магаре духовно. Думата магаре може да ви се види вулгарна, но тя значи и осел, а оселът е емблема на четвъртото посвещение – смирението. Когато дойдеш до положението да пораснеш много, Бог те смирява и ти идваш в положението на магаре. Казват: „Той е магаре.“ Каквото и да говориш, все магаре те наричат, каквото и да правиш, все за твоите уши ще говорят: „Магаре е той.“ Туй е посвещение за смирение и търпение. Като говорим за магарето, това значи човек да се смири, да се откаже от своята гордост. Вие мислите, че магарето е смирено. Не, горделиво е то! Като го пуснете да върви свободно, ще видите, че е горделиво – то никога не остава назад, на опашката, а все напред върви. То показва: „Аз съм капитан, аз водя.“ Големи амбиции има в него. Следователно, за да дойде това магаре отново в естественото си състояние, Господ го е подложил на големи изпитания. Това е нашето вътрешно състояние. Отначало си мислим, че имаме големи таланти, знания, и най-после казваме: „И хората имат право.“ Ние се смиряваме и започваме да понасяме всички оскърбления. Няма учител, няма проповедник, които да не са понесли оскърбления. Така и вие, като изпитате това състояние, ще кажете: „Аз съм сега в четвъртата степен на посвещение – на магарето.“ Като видите едно магаре, ще се запитате: „Изпитал ли съм това състояние на магарето?“

Забележете: Христос не влезе в Ерусалим с кон, а с ослица. С това Той казва, че хората не трябва да яздат на кон, а на магаре. Ослицата ни казва, че който не научи този Божествен закон, ще реве като магаре.

Вторият род енергии са енергиите на сърцето и енергиите на чувствата. Щом запасът на физически енергии е достатъчен, тялото е в нормално състояние, тогава и духовните енергии съответстват на физическите, т.е. физическите енергии по-лесно могат да се трансформират в чувствени. Когато има несъответствие между физическите и духовните енергии, тогава нашето състояние не може да се прояви. Понякога чувствате, че не може да се проявите, усещате тук, под лъжичката, една топка. Някой казва: „Изгубих Любовта си." Не, ти не си изгубил Любовта си, а астралното ти тяло е в анормално състояние. Причината за туй анормално състояние е следната: когато в ума ви се загнезди мисълта, че някой приятел, когото сте обичали, ви е причинил огорчение, изгубвате всяко доверие към него, този приятел оставя в астралното ви тяло нещо като отрова, която постоянно ви измъчва. Вие трябва да изнесете този мъртвец от себе си, от къщи. Ще извикате всички приятели и ще го опеете. Щом го изнесете, ще поплачете малко, но после ще се утешите и на душата ви ще олекне.

И тъй, учениците на Бялото Братство трябва да се освободят от тези мъртви образи. Казвате: „Той крайно ме обиди!" С това ти вече си имаш един мъртвец, когото трябва да изхвърлиш навън. Колкото повече го държиш в себе си, толкова повече той ще почне да се разлага, да смърди. Ако го задържиш, ти ще страдаш. Не мисли, че ако задържиш един мъртвец в себе си, ти ще напакостиш някому. Не, никому няма да напакостиш, освен на себе си, защото като не дохожда в тебе Божествената Любов, ти ще започнеш да съхнеш – корените ти ще изсъхнат. Какво ще направиш? Ще извикаш господаря на този мъртвец и ще кажеш: „В името на Божията Любов, която действа в сърцата ни, в името на Божията Мъдрост, която действа в душите ни и със силата на Словото Божие, което действа в духовете ни, Бог да го прости!"

И сега да погребете всички ваши умрели. Но да не викате други да ги погребват, да не викате мене да ги погребвам, аз няма да дойда! Всеки сам ще отиде да погребе своите си. Христос казва: „Оставете умрелите да погребват своите умрели." И вие, живите, сами ще погребвате вашите умрели. Да не викате други, освен един-двама. За тия умрели аз не искам да слушам. Дойде някой при мене, започва: „Знаеш ли еди-кой си как кръвно ме обиди?" Дойде друг – за същото се оплаква. Казвам: достатъчно. За умрелите няма какво да говорим! Ще те обиди, разбира се. Умрял човек

не може да не те обиди. Всяка дисхармония в нашите чувства, всяко горчиво чувство ще извадим на повърхността – да върви при своя господар. Това са чувства на дявола. А в нас ще внесем благородните чувства на Любовта – нека те се борят с отрицателните, а ние трябва да бъдем свободни.

Сега ще ви дам едно правило за вашето умствено развитие. Често учениците, които започват с окултизма, се спъват със своите учители. Те започват помежду си да спорят кой учител е казал по-велики истини и кой не. Божествените Истини не могат да бъдат нито по-велики, нито по-малки. Ако ти внесеш в ума си мислите на двама учители и започнеш да сравняваш коя мисъл е по-права, ти сам се спъваш. В ума си ще имаш винаги само един Учител. Този Учител аз ще назова с името Учител на Любовта. Някой ме пита: „Ти вярваш ли в Христа?“ Казвам: не вярвам в Христа. Ами какво е Христос? Христос е външната страна, той е Учител на Любовта. Ако познаваш Любовта, ще познаеш и Христа.

Сам Христос казва: „Никой не може да дойде при Мен, ако Отец Ми не го призове, не го привлече.“ С какво ще го привлече? С Любовта. Следователно, когато Любовта нас ни привлече, тогава ще познаем и Христа.

И тъй, ще вложите Любовта като един алхимически камък в себе си и за нея само ще мислите. Аз говоря за Любовта като един велик принцип, който ще премахне всички мъчнотии, ще разреши всички въпроси. Защо? Защото тя внася хармония. Като ви говоря сега, в този момент, между вас няма още хармония. Туй се дължи отчасти на атмосферните промени, които стават във вас: в някои има повече влага, в други – по-малко. Днес времето противодейства на нашите разбирания. Ако ние не разбираме закона, ще мислим, че има някакво противоречие. Как може да изправим това противодействие? Намалете малко влагата. Някои от вас имат желание да вземат повече, отколкото им трябва, а други пък не искат да вземат и толкова, колкото им трябва. Онези, които са взели повече, да го оставят, а онези, които не са довзели, да вземат това, което мислят, че им е нужно.

Казва пророкът: „О, да би раздрал Ти небесата, да слезеш!“ Небесата в този смисъл показват онзи Разумен живот, при който Божественото се изявава в нас. Павел казва, че завесата, зад която тези мистерии са стояли скрити, се е раздрала. Значи тези мистерии са станали явни на човечеството. По-рано, при слизането на човечеството, Любовта не е била тъй силно проявена, както сега – не е имало такава Любов. Но понеже днес ние сме на дъното, при най-големите противоречия в живота, при най-

големите страдания, затова и тази Любов се проявява по-усилено. Спрямо нас сега Бог употребява по-големи усилия да ни помогне, отколкото в миналите епохи. Той ни е чакал, докато сме се хлъзгали, и сега ни изпраща всички Свои помощници да превързват тези счупени крака. Сега някои от вас излизат от болницата. Няма повече слизане надолу. Като сте падали, сега ще поемете пътя на възлизането ви към Бога. Пътят на слизането е Пътят на Мъдростта, а пътят на възлизането е Пътят на Любовта. Затова новата фаза, новата еволюция, е фаза на Любовта. Пътят на Мъдростта е свършен – той ще бъде в помощ на Любовта. По-рано е било обратното, затуй трябва сега да поставите на първо място Божията Любов като принцип и да се подчините на всички нейни внушения и пориви във вашата душа, като изгладите по възможност всички противоречия, които се създават умствено между вашите братя и вас самите.

„И да бяха се стопили планините от Лицето Ти, като огън, който прави водата да клокочи, за да стане Името Ти познато на противниците Ти." Исая 64:2 Кои са тези противници? Тези противници са същите ония духове, които искат да спънат вашата еволюция. Да стане Името Ти известно – значи силата Божия да преодолее. Всички вие сте жертва. Около вас има известни спънки, трудности от физически характер, затруднения от сърдечен и от умствен характер. Между вас няма никой, който да няма мъчнотии. Всички вие – и мъже, и жени, и деца, сте ги изпитали.

Когато дойде Любовта, тя ще изяви Името Божие. Защото кога даваме някому име? Когато обичаме някого, тогава му даваме име; не го ли обичаме, туряме му номер, например № 1, № 2 и т. н. За да обикнем нещо, трябва да му дадем име. Първото име е Любовта. Не може да дойде Божията Любов, ако не знаем Името на Бога. И когато Го произнесем, Той ще каже: „Тук съм." Видиш някого по улицата, викаш след него: „Ей, чакай!" Той си върви, не се обръща. А когато му извикаш: „Иване, братко!" – той се обръща. Призовеш ли Бога като Бог на Любовта, веднага ще се обърне и ще ти каже: „Какво искаш?" И веднага ще ти олекне. Затова се казва, че като ходим в Пътя на Любовта, още преди да поискаме нещо, ще го имаме. Господ ще разбере нашите желания, за които копнее умът и сърцето ни, и ще ни ги даде.

А сега няколко думи по отношение на избора за четирите съвета, който се състоя вчера. Този избор няма да се анулира, той ще бъде за вас през цялата година една задача, която ще трябва да разрешите. Не се смущавайте от нея. За онези от вас, които влизат в тъй наречената Физическа група, най-малката задача през годината ще бъде да убедят трима души да посадят дръвчета в градините си. Това е най-малкото, което

те могат да направят. За онези от вас, които са в Духовния свет, най-малкото, което могат да направят, е следното – да намерят трима души и да ги убедят да изправят по три грешки в живота си. За онези от Просветния свет най-малката задача ще бъде да намерят по трима души и да ги убедят да прочетат по три от най-хубавите книги. А за онези, които влизат в Примирителния свет, да намерят по трима души и да ги примирят с по трима техни неприятели. Това е задачата на тези четири свята от по сто души. Нали е ясно?

– Ясно е – ясно и определено.

Туй е най-малкото, което трябва да направите. Нали ще можете да го направите?

– Ще можем. Ами ако не се намери някой човек, който да има три грешки, какво да правим? Да допълним ли грешките с такива от друг човек?

Все ще се намери един човек, който да има три грешки. Например ще намерите един човек, който обича да понатупва жена си; втората му грешка е, че обича да говори лошо за приятелите си, и третата – че е постоянно недоволен от живота си. Ще намерите такива хора, били те мъже или жени. Непременно ще намерите трима души. Най-малкото се върши най-лесно. Вие не се спъвайте, вложете в ума си мисълта да свършите това и ще го свършите. Аз ви казвам, дори да имате трудности, те няма да бъдат такива, че да не можете да ги преодолеете. Знаете ли, ако вие примирите по трима души, какъв ефект ще произведе това в света? Проверете къде е правата философия.

Някои си мислят, че туй, което четат в книгите, е тъй, както когато го четат в романите. Например, когато някой романист описва фактите, те в действителност такива ли са, каквито той ги описва? Не, не са такива. Понякога той им туря параферналии (излишни прибавки), като представя героинята си по-силна, отколкото е, героя – също. При всички романисти има една слабост – че представят героите си не такива, каквито са. И нашите светии са представени такива, каквито не са – светостта им е по-малка, отколкото ние си я представяме. И учените, и гениите не са такива, каквито се виждат на нашите очи. Има две крайности – или ще преувеличим, или ще намалим. Ние още не сме достигнали до състоянието да разбираме нещата тъй, както са те.

Всяка група ще извърши по 900 работи. Групата от сто души, която аз ще избера, ще въдворява хармония. В нея ще влизат най-умните, най-добрите и най-силните по ум, по сърце и по воля. Във вашите умове сега ще

възникне мисълта: ами ние не сме ли добри? Четирите групи избра Господ, а тази група ще избера аз. Четирите групи стоят по-високо, Господ ги избира, а останалите избирам аз и затова те трябва да правят по-големи усилия, за да се кандидатират. Те са най-малките, те са последните. Знаете ли какво ще правят те, когато всички в другите групи заемат длъжностите си? Онези, които нямат какво да правят, взимат цигулката си и започват да свирят. Тези хора на хармонията са свирачите, които си взимат цигулката и – хайде тук да посвирят, хайде там да посвирят. Те са свирците, а другите, като ги слушат, казват: „Хайде да им дадем по нещо – те ни посвириха!"

Аз искам да използвам условията, искам да използвам влиянието, съчетанието, което сега имаме. Сегашната обстановка не може да я имате друг път, тя не се образува по човешки. Нека всеки от вас да се възползва от Природата. Използвайте нейната свежест, красота, чист въздух.

Искам всеки от вас да приеме тази Божествена обстановка, Божествена Любов, и всеки да си отиде у дома богат. Що се отнася до другите, човешките неща – те са второстепенни и третостепенни. Щом сме дошли тук, нека бъдем в съприкосновение с Невидимия свят, та всеки да си отиде бодър, здрав, за да може да преодолява трудностите, които ще срещне по пътя си. Да преодолеете каквито затруднения и да срещнете през цялата година.

– Ако аз поправя три свои грешки, все едно ли е, че съм направил това другиму и да се счита, че трябва да повлияя още на двама?

Примирителите трябва да примирят първо себе си и чак тогава да започнат да примиряват другите. Примирителят ще бъде първият, а другите трима ще бъдат вън него.

Изобщо във всички градове има сега една малка вълна на разединение. Тя започна като краста от София, мина в Стара Загора, сега е в Сливен, отива към Бургас, приближава се към Айтос; в Шумен се е развила в големи размери – диария има там! Това са психически вълни, които се дължат на известни микроби и обсебените от тях приличат на ония, които играят тарантела – в Европа има един паяк, който като ухапе някого, ухапаният започва да играе по особен начин и престава чак щом влиянието на отровата се прекрати. Та и ние така, като мине дяволът, започваме да играем, гърчим се, а като отмине, казваме: „Какво направих!" Е, похапна си дяволът от нас. Затова, като ни ухапе, ще играем. За предпочитане е да играем, но да се пазим.

Някои от вас запитват например защо трябва да имаме ръководители. То е все едно да питате защо трябва да имаме глава. Когато дойде някой чувал, здравият е този, който трябва да го вдигне. Ако този ръководител е само като един капелмайстор, да маха с пръчицата, аз такъв не искам, но ако той вдига чувала, аз го похвалявам. Ако тези ръководители само вдигат пръчицата като капелмайстори, били те мъже или жени, не ги признавам за ръководители, но ако работят много, ще ги наречем ръководители. Всеки ръководител е от Бога. Ако е от Бога, той ще работи, а ако е от дявола, само ще маха пръчицата. Ако е от Бога, той е пръв на жертви – отваря кесията си. Ако не е от Бога, той е като някой офицер, който командва: „Напред, братя, напред!“ А като дойде сражението, скрива се зад камъните. Ако каже: „Напред, братя“ и сам излезе напред, той е герой, а ако не излезе, не е герой. Тъй разбирам, че трябва ръководителят да действа. Той трябва да бъде олицетворение на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Има ли това, ние ще му окажем всичкото съдействие, защото той е е изпратен от Бога. И тъй, ние няма да спъваме този, чрез когото действа Господ, няма да се нахвърляме върху него. Няма защо. Бог работи, а не ние. И тъй, сега неразбраните неща се изясниха.

– Само изпълнение трябва – Бог да го благослови!

Ще, ще – ще бъде! Аз вярвам, че между вас няма нито един, който да не желае Любовта да е в сърцето му – всички я желаят. Аз вярвам, че между вас няма нито един, който да не желае Мъдростта да бъде в ума му. Аз вярвам, че между вас няма нито един, който да не желае Истината да бъде в духа му. Всички желаят това. А щом желаем – ще бъде! Желаем, и Господ желае. Господ желае и ще го направи, а ние – след Него.

Пред нас върви Господ. Няма какво да се плашим. И ние ще Го славим. Той си движи Ръката, урежда света, а ние ще вървим след Него. Някой казва: „Ами тази работа мога ли да я свърша?“ Ще я свършиш! Защо? Защото Господ ни предшества. Господ каза на Мойсей: „Аз ще предида пред теб.“ Тъй че не се питайте дали ще можете, или не. Тази работа ще стане не тъй, както ние си мислим, а по най-добрия Божествен начин.

Желая ви всички да имате здрави и красиви тела, ръцете ви да бъдат меки и топли, сърцата – също, а умовете ви да бъдат светли и гъвкави, та всякога да бъдете готови за работа. Волята ви трябва да бъде като един оседлан кон с юзда и като станете дежурни, да се качите горе и да изпълнявате Божията воля.

Аз съм готов да помогна на всички ви, безразлично кои са. На всички, които искат да изпълнят Божията воля, ние ще помогнем, каквито и да са

те. Където и да са те, те са с нас.

И тъй, Господ ви поздравява и казва, че ще ви помага. Обичайте Го, вярвайте и се надявайте в Него. През годината ще проверите дали думите ми са верни, или не.

Сега да отидем на закуска – Господ ще ни угости, за да се понарадваме малко на благото, което е пред нас.

1921_08_22 Правилното употребление на ума, сърцето и волята в живота
съборна беседа
22 август, понеделник, 9.15 ч.

ПРАВИЛНА УПОТРЕБА НА УМА, СЪРЦЕТО И ВОЛЯТА В ЖИВОТА

Ще ви прочета втората глава на Изход от първи до шестнадесети стих.

Често се забелязва, че както в България, така и в Америка и навсякъде другаде, където стават големи събрания, на които се събират по пет-десет хиляди души, непременно между тях ще има най-малко сто души, които ще спят. По някой път най-набожните, най-ревностните хора спят. Знаменитият американски проповедник Муди имал в Чикаго голям салон, където държал проповеди. Понякога той канел видни проповедници да държат там проповеди на определени теми. Така той веднъж поканил един знаменит американски проповедник да говори нещо за дявола. В същото време Муди тръгнал из града да търси слушатели за тази проповед, да напълни църквата си, но докато се върне, проповедта за дявола била завършила и той пропуснал да я чуе. Другите, които чули тази сказка, казали на Муди:

Много хубаво говори проповедникът.

Съжалявам – казал Муди – аз, който толкова исках да чуя нещо за дявола, не можах да присъствам.

Но същият проповедник отишъл и втори път да говори на тази тема. Муди си казал:

Този път вече ще чуя за дявола!

Вечерта Муди се наял у дома си хубаво със салам, но като отишъл да слуша сказката за дявола, от голямата тежест в стомаха не можал да издържи и пръв от всички заспал. Първия път дяволът се изхитрил, като го накарал да отиде и събира слушатели за сказката, а втория път го накарал да яде салам, като от това да му стане тежко, той да заспи и по такъв начин да не чуе сказката. И като го запитали как станало така, че пак не чул сказката, Муди отвърнал: „Оставете се – дяволът ме излъга със саламите!“

Та сега и в нашия живот има едно лъжливо положение, на което ние се

поддаваме и което понякога ни лишава от много блага. Така например отидеш при някой човек, а той не само че не събужда у теб някаква мисъл, но ти започваш дори да заспиваш при него. На какво се дължи този сън? В Природата сънят съществува като състояние на почивка. След като дълго сме работили, ние се уединяваме вечер и започваме да мислим, че трябва да си починем, излизаме вън от нашето съзнание и оставяме другите да ни проповядват. Друг път, след като си похапнем от нашия салам, заспиваме, а Господ влиза в къщата Си и започва да работи. Но сънят се дължи и на други причини, а именно на това, че мозъчната енергия се отбива по друг път. Мозъчната енергия, която служи за производство на нашите мисли, може да се отбива тъй, както се отбива вадичката на който и да е градинар. И ако вие се намирате при някой много сух човек, той често ще отбива вадичката ви. Тогава вие ще спите, а той ще полива градината си. Подобно нещо аз наблюдавах в една евангелска черква във Варна. Баща и син, 22-годишен, редовно посещаваха събранията, но синът, щом седнеше на мястото си, веднага заспиваше. Баща му постоянно го ругаеше: „Какъв си такъв вол, такова говедо, щом дойдеш на събрание, заспиваш, не мислиш какво ще кажат хората!“ Синът обещаваше, че в бъдеще няма да спи, но след това, щом седнеше, веднага пак заспиваше. Един ден обаче, като никога, синът беше бодър, отвори си очите, слушаше внимателно и гледаше проповедника; поглежда към баща си, а той спи. Синът после го запита: „Татко, каква е тази работа? Днес моят дявол влезе в теб.“

Когато хората започнат много да спят, това показва едно състояние на пасивна дисхармония. Че това е така, може да се види от следния пример. Двама души се обичат. Когато единият говори, другият внимава, слуша го. После другият говори, а първият го слуша. Понеже енергиите им се обменят, те хубаво си говорят. Но един ден те се скарват. Единият започва да спи – не може да слуша другия. Значи двамата са изменили своето положение. Енергията на единия се отбива в друга насока. Затова двама души, които не си хармонират, не трябва да бъдат заедно, трябва да се избягват един друг или да преспим едногото. Хора, които не се обичат, или трябва да не се събират, или да живеят далече един от друг. Когато Мойсей говорел за крадене на овцете и ослите, тия неща произвеждали сън.

За да бъде човек бодър, буден, съзнанието му трябва винаги да бъде будно, умът му трябва да е схватлив. Сърцето и умът му трябва да бъдат чисти от всички странични влияния. В неговото сърце и в неговия ум не трябва да има никакво странично чувство, никаква странична мисъл, която да го владее. Щом една такава мисъл го владее, той непременно ще се поддаде на едно или друго влияние.

Трябва да знаете, че съвременният свят си служи с хипнотизъм. Всички учреждения, като започнете с войската, съдебното ведомство, училищата – навсякъде внушението, хипнотизмът, е едно от най-често прилаганите средства. Някъде той се прилага в по-лека, някъде в по-силна форма. Всички хора вършат днес Божията воля не от съзнание, а от страх. Той, страхът, е тази вода, която е пусната във воденичното колело, върти го и то мели брашното. Тр-тр-тр – мели се брашното. И когато ние се разгневим, по същия начин казваме: „Тр-тр-тр, да знаеш, че аз мога да меля брашно." При всички тези случаи ние с нищо не се ползваме. Когато се намираме в хипнотично състояние, окръжаващите ни се ползват от това, а ние плащаме. Следователно в истинското духовно развитие ученикът на Божествената Школа, който иска да развива в себе си правилно всички свои умствени, волеви и сърдечни сили, те трябва да присъстват в тялото му. Тогава може в някого да се появи излишък и от този излишък, но само от него, може да се дава. Но ние никога нямаме право да пръскаме навън капитала на силите, които Бог е вложил в нас. И всеки, който се опита да заложи навън този капитал, плаща скъпо за тази своя грешка. Когато кажем, че трябва да пожертваме нещо, това значи да пожертваме само от нашия излишък. Да ме разберете какво значи излишък. След като посадя едно дърво и набера от него хубави плодове, аз мога да пожертвам от плодовете, но не и самото дърво: ще избера някои от хубавите плодове и тях ще принеса в жертва. Когато казвам, че трябва жертва за нещо, подразбирам, че от преизобилието, от най-хубавото от себе си ще дадеш жертва, а не от най-малкото. Богатият може да даде жертва, а сиромахът не може да даде никаква жертва.

И тъй, законът за жертвата е задължителен само за богатите, а не и за сиромасите. Ако искате у вас да се развие умствен живот, вие трябва да разберете този закон. Между учениците на една окултна школа или едно братство има опасност техните умове и сърца да се развият анормално и умовете им да се атрофират. В какво направление? По форма и по съдържание нашата енергия може да е отправена към духовния свят, но целта ѝ да е чисто материална. Ще ви разкажа за един такъв случай, станал в Германия. При един виден млад германски проповедник се явила една красива графиня, тя се покаяла и той я кръстил. В продължение на десет години тя станала най-ревностна последователка на този проповедник. Всички се чудели как станало това. Най-после проповедникът казал: „Тази е моята другарка, която ще може да ми помага да работя с успех." И той се оженил за нея. Но щом тя се оженила, в нея изчезнал духовният стремеж и тя казала: „Омръзна ми вече този живот, искам светски живот, искам да ходя на концерти, театри, балове." И след десет години проповедникът заспива – не се чуват вече проповеди. Значи Христос, Когото тази красива мома търсила, бил в ума ѝ, а сега, като Го добила, тя казала: „Повече няма

какво да търся.“ Следователно, ако у вас има духовен стремеж, а целта ви е материална, ще има подхлъзване. Затова крайната ви цел трябва да бъде чисто духовна, а методите, средствата, нека бъдат материални. Не трябва да имате абсолютно никакви користолюбиви желания за целта, към която се стремите. Има ученици, които вървят няколко години добре, а после се съблазнят. Защо? Те идват тук да придобият знания, да станат учители, а после да им плащат. Затова и проповядват. Ако аз стана учител, за да ми плащат, целта ми е материална; ако аз стана учител, за да имам влияние, целта ми е материална. Но ако моята цел е чиста, ако искам да подобря живота на тези хора и душите им да се повдигнат за Славата Божия и да оставят своите стари стремежи на заден план, целта ми е чисто Божествена. Нашият живот не се изразява само сега. Туй, което е сега, е зачатък на един живот, на едно благо, което трябва да опитаме. Един ден ще се срещнем в обстановка, различна от сегашната, ще се срещнем в един свят, устроен малко по-другояче. Тогава душите ви няма да бъдат като сегашните. Да допуснем, че ние сега се срещаме с рога, копита, но имаме съзнание; един ден обаче ще се срещнем при особена обстановка. Рога няма да имаме, копита също няма да имаме. „Ами защо сме без рога, защо сме без копита? Тъй не може.“ И без рога може, и без копита може. Човешките ръце ще бъдат устроени другояче.

Та един ден ще се срещнем при друга обстановка, която ще бъде сто пъти по-добра от сегашната. Пак на Земята ще се срещнем, но тогава Земята ще претърпи едно изменение. Второто положение, в което ще дойде целият сегашен свят, ще претърпи едно органическо преустройство, цялата материя ще се преизкристализира, всичко ще се видоизмени. Как мислите? Тогава ще се познаваме ли ние? Ще се познаваме. Тази картина ще прекараме като през кино. Ще видите, че преди толкова и толкова хиляди години, при такава и такава обстановка, при такива и такива условия в Търново имаше такива картини. Ще се запитвате: „Тъй ли е било това?“ Ще видите всичката тази обстановка, тогава ще я разберете по-идейно, отколкото сега, защото заедно с тази картина ще има и други картини, които ще ѝ придадат смисъл. Тогава няма да бъдете едно малцинство като сега. Но това ще бъде в далечното бъдеще. Ще ме запитате как ще можете да видите всичко това. Като му дойде времето, тогава ще разберете. А децата ще имат търпение, защото сегашното е предвкусване на бъдещето. Този бъдещ живот се приготовлява, той още не е създаден. И вие ще влезете в него като добре дошли, ще ви настанят там. Нали и като идвате в Търново, преди вас има някои, които са дошли по-рано, за да ви посрещнат, да ви разквартируват, да ви настанят и да ви развеждат навсякъде. Но тогава ще имате една обстановка, по-красива от настоящата.

За да може да постигнете обаче това бъдеще, за да не се спрете във вашата еволюция, трябва непременно да съхранявате вашите умствени, сърдечни и волеви сили, трябва да се пазите да не се изврати волята ви, да не я давате под наем да върши зло. Да не я давате нито на някой ваш личен приятел, нито комуто и да било. Никой ученик на Бялото Братство не трябва да дава своята воля някому за извършване на престъпление. Който я даде, изкуплението за този грях е голямо. После, в Бялото Братство не е позволено никому да дава ума си под наем за извършване на някакво престъпление за другите, както не е позволено и сам да извърши известно престъпление. В Бялото Братство никой няма право да дава сърцето си под наем, да служи то другимо като примка, за да върши с него престъпления, както и сам да използва сърцето си за престъпни цели. Тези неща трябва да ги пазите като правила. Законите са абсолютно неизменяеми, никому не се прощава. Този, който ги престъпи, ще изпие кармичната чаша до дъно и ще му се прости чак тогава, когато научи урока си. Казвам ви това, за да ви предпазя. Вие навлизате в една свещена област, където умът ви трябва да бъде свещен, сърцето ви трябва да бъде свещено, волята ви трябва да бъде свещена, душата ви трябва да бъде свещена. И духът ви трябва да бъде жертва на Живия Бог. Тогава ще бъдете ученици на Бялото Братство.

Никакво колебание, никакъв спор! Абсолютно никакво изключение! Ще кажете: „Ами ако го направя?“ Като го направиш – друго нещо. Ние говорим за туй, което не трябва да бъде, а не за туй, което трябва да бъде. Умът ще дойде напълно в услуга на Доброто, сърцето ще дойде напълно в услуга на Любовта, волята ще дойде напълно в услуга на Истината, а душата ви – напълно в услуга на Божията Мъдрост. Това са законите, които са написани като на скрижали вътре във всеки, който иска да стане ученик на Всемирното Бяло Братство, в морала на което няма никакви изключения. И ако вие спазвате тези правила така, Божието благословение ще бъде на ваша страна и ще растете от знание в знание, от сила в сила, и душата ви постепенно ще придобива тия радости, които желаете. Но ако някъде най-малко се опорочите, ще изгубите всичко. Например мнозина са казвали: „Аз нямам нужда от Учител, в мен говори Духът.“ Не е разбрал той. Духът, който говори в нас, е един, а всякога, през цялата вечност, ще имаме нужда един от другиго. Който каже, че няма нужда от другиго, това е от лукаваго. Това да знаете. Затова той няма нужда от Живия Бог. А онзи, който е роден от Бога, той винаги ще има нужда от другите, защото и в тях живее Бог. И ако вие един ден се отклоните от мене, вие ще пострадате, а не аз. Веднага ще се почувствате лишени от Бога и няма да можете да говорите, ще изгубите вашето красноречие. Този закон важи и за мен, и за вас. Пазете се от това. Имате нужда от брата си и той има нужда от вас. Защо? Защото и в двамата живее Господ и вие трябва да слушате какво ви

говори Господ. Когато кажеш някому: „Нямам нужда от тебе“, ти говориш против себе си и когато брат ти каже: „Нямам нужда от тебе“, той говори против себе си. А когато кажа, че аз имам нужда от него, това показва, че той ми е брат на Любовта и аз съм негов брат на Любовта.

Туй е първото учение, което трябва да имате в сърцата, умовете, душите и волята си и вие ще го подложите на опит. То е абсолютна истина, в която няма никакво изключение. И ние правим всичко туй в името на тази Истина. Ако аз сега съм тук, между вас, защо е това? Някои казват: „Аз нямам нужда от вас.“ Добре, аз ще си замина. Когато нямат нужда от майката, тя умира. Мъжът каже на жена си: „Нямам нужда от тебе“, тя умира. Щом кажат на бащата, че нямат нужда от него, и той умира. Като кажат на сина, че нямат нужда от него, и той умира. Като кажете, че нямате нужда един от друг, всички ще умрете. А като кажем всички, че имаме нужда един от друг, това е възкресение в Христа. Само така можем да обясним защо Христос е слязъл от Небето да помага на грешните. Защо е слязъл? Това е велика тайна. Ако Бог усеща нужда да слезе в другите, колко повече това важи за нас. Така че ще знаете, че всеки има нужда един от друг, но няма да бъдете натрапничави. Всичко да става по Любов. Няма защо аз да дойда, да те хвана за гушата и да кажа: „Аз те обичам!“ Няма защо. То се знае. Ако аз те обичам, какво ще направя? Когато ми дойдеш на гости, ще намериш готова трапеза, ще ти дам да се измиеш, ще ти дам кърпа да се избършеш, ще те разведа из градините си, из нивите си; и целувки ще има, и милувки ще има. Това са целувки и милувки! А като не те обичам – градини няма да има, трапеза няма да има, ще те питам колко ще стоиш, къде ще отидеш, ще те питам имаш ли стая и ще ти кажа, че нямам време да те разхождам. Е, това Любов ли е? Когато се работи с Любов, вратите навсякъде са отворени и ще има блага; когато няма Любов, ще се намерим в едно грешно състояние от всички страни.

И тъй, сега ще отворим сърцата, умовете и душите си по един правилен начин, за да може този велик закон да се прояви и да създаде между нас една по-благоприятна хармония. И тогава, като се срещнете, така ще се погледнете един друг, че като се разминете, да усетите в себе си въодушевление. Само един поглед ще бъде достатъчен. Такава е Любовта – тя предава всички свои емоции, движения, импулси. Ако ние създадем такава атмосфера, ще имаме добри прояви. Някой казва: „Защо не мога да пиша?“ Защото нямаш Любов. Музиканти, учители, свещеници – всички се спъват. Защо? Защото нямат Любов. Има ли тази хармония на Любов, всичко може да се създаде.

Забелязвам, че мнозина от вас са влезли в Новия път, но си носят ножчета, саби и след като приложат методите на Любовта, най-после казват: „Хайде

сега с ножчета, хайде със саби!“ Не, ще ви моля всички догодина да дойдете без ножчета, без саби – те ще стоят в антрето. Докато сте в града и ви разхождат, нямате нужда от никакви губерки, от никакви саби и никакви ножчета. Кокове и игли жените не трябва да носят по тях, а косите им да бъдат пуснати надолу. И дълги нокти не се позволяват, защото са опасни, а ще бъдат валчесто изрязани. Краката ви ще бъдат измити, незапарени. Всички ще носите ленени чорапи и ленени долни дрехи. Това е символично. Ленените дрехи са най-добрите проводници на електрическата и магнитната енергия. При сегашните условия вълнените дрехи са най-хигиеничните, после идват памучните, а най-добри са конопените и ленените.

Сега за през тази година ще задам десет теми от различни отрасли на всички онези наши приятели, които могат да пишат. Тези теми са следните:

По химия: Отношение на химическите сили към физическите и органичните сили в Природата.

По физика: Отношение на физическите сили към химическите и органичните сили в Природата.

По астрономия: Отношенията на слънчевата и лунната енергия към земната енергия и какво е отношението и влиянието на Слънцето и Луната върху Земята.

По минералогия: Съзнанието на минералите.

По зоология: Начинът, по който става преминаването на неорганичното съзнание към органичното, т.е. съзнанието на кристалите към съзнанието на клетките.

По ботаника: Влиянието, което растенията са оказвали в развитието на човешкия живот.

По теософия: Описание на първичното или ембрионално състояние на будическото тяло, когато човекът е започнал да инволюира.

По математика: Четвъртото измерение и отношението му към първото, второто и третото измерение.

По окултизъм: Преди колко милиона години човек е дошъл на Земята. Ония, които се занимават с окултизъм, нека прочетат всички догадки по

въпроса и въз основа на тях да разрешат въпроса.

Пак по окултизъм: На кое място ще се яви шестата раса.

Тези са десетте теми, които ще разпределите помежду си. Нека се намерят доброволци за тази работа.

Ако всички тези беседи излязат сполучливи, ние ще ги напечатаме в един сборник. Искам от вас десет килограма мед! Ще имате работа за цялата година. Мнозина от вас знаят чужди езици. Нека четат и събират отвсякъде материал, както пчелите събират мед. От всеки кошер искам по един килограм мед. От десетте искам десет килограма мед. Пак ще ви напомня. През тази година ще съсредоточавате енергията си. Аз съм решил да разкъсам всички връзки, които ви спъват. Да оставим всички Божествени връзки сами да действат по един път и Господ да образува една Божествена организация, която да почива на закона на Любовта. Дойде ли Любовта, тя ще ни организира. Щом се организираме, ние ще бъдем на мястото си и ще започнем да действаме, да функционираме като един нормален Божествен организъм. Тогава волята, сърцата и умовете ви ще действат правилно, няма да усещате никакво стеснение, връзките помежду ви ще станат нормални и приятни. Няма да усещате стеснение, а въодушевление; музика и поезия ще има. Тогава ще можем да се качваме на 2500-3000 метра височина.

Сега препоръчвам и на млади, и на стари Любов, която никога не престава. Тя изтича от непрестанен извор, за който ще отворим място в сърцето си. Спасението е там. Никаква друга философия няма в света. Да не се стараем да обясняваме Любовта. Както и да я обясняваме, важно е да започнем да я изявяваме. Как ще я изявим?

Сега най-много нужда от Любов имат младите. Старите имат Любов, но нямат сила да я използват. Младите пък имат сила, но понеже Любовта им е слаба, не могат да използват силата си. Затова единственото нещо, което можем да направим, остава да направим старите млади. Да направиш стария млад е голямо изкуство. Най-добрата инжекция е да говорите всички за Любов, но в принципен смисъл. Като говорите за тази Любов, ще я чувствате и в ума, и в сърцето, и във волята си. Едновременно вие ще вложите в ума си идеята да се заквасите така, че всяка ваша постъпка да бъде заквасена от Любов. Често аз усещам вашето състояние. По някой път минавам покрай вас и моят ум се скована. И знаете ли как? Трябва да направя напор, за да се размрази. Туй състояние всеки може да опита. Често може да изпитвате сърцебиене, главоболие. Това са анормални състояния, отклонения на Любовта. Може да се появи сърцебиене или да

почувствате болка в сърцето. Ако аз ви изпратя едновременно две противоположни мисли, вие веднага ще усетите като че ли някоя стрела ви е боднала в сърцето.

Ще се пазите, ще затворите умовете си за злото. По никакъв начин няма да давате ума си под аренда, под наем. Умът ви, сърцето ви, волята и душата ви ще бъдат посветени на Господа. Туй е девизът на учениците на Бялото Братство.

Който постъпва така, той е добре дошъл и на него ще отворим вратата, а който не постъпва така, ще намери вратата затворена. Той ще остане на едно място и ще му са нужни сто и петдесет прераждания, за да се освободи от там.

На всички вас препоръчвам чистота – никаква друга философия! Кой е прав, кой е крив – прави и криви хора в света няма. Ние сме решили да служим на Господа. Ще влезем, ще се учим, тъй както ангелите се учат, и ще изпълним Неговата Воля. Ще слушаме по-големите си братя и ще се учим от тях. Както те пишат, тъй ще пишем и ние; както те свирят, тъй ще свирим и ние. Ще усвоим техния правопис, тяхната поезия, техните изкуства, техния начин на обличане и на хранене – изобщо всички техни правила на живот.

В бъдеще ще трябва да започнете да се чувствате, че сте ученици на Бялото Братство. Ако по живота ви не се познава, че сте ученици на Бялото Братство, по някаква табела ли ще ви познаят? Всеки брат трябва да ходи прав като свещ – да няма гърбица!

Очите на ученика от Бялото Братство не трябва да бъдат премрежени, а от тях да блика Любов и енергия, да светят и денем, и нощем. От тях да блика светлина. Гърдите да бъдат отворени, изпъкнали, а не така хилави. Лицето да бъде светло, бодро, да показва, че в него има Добродетели. Устата, устните да бъдат отворени. Да се вижда, че в тях има живот. Някой казва за някого: „Какво мисли той?“ Нищо не мисли! Така искам лицата на всички ви да говорят. Щом ви погледнат, да кажат, че в лицата ви има някаква идея. Всички да казват за вас, че сте особени хора. Старайте се също така да бъдете мускулести, да не ви е страх, та като хванете противника си за крака, той да усети, че сте го хванали. Всички ще се стремите да бъдете силни. И когато апостол Павел казва: „Аз се хваля със своята немощ“, това значи да бъдем немощни в злото, а силни в Доброто. Щом захванете нещо, да го направите. Да бъдем силни, значи да контролираме всички свои клетки, да направляваме всички свои мускули във всеки момент. Във всичко трябва да имате изящност. Устата ви трябва винаги да бъде

изчистена и да не мирише. Ако някому мирише устата, да каже: „В името на Божията Любов, в името на Божията Мъдрост това, което мирише в мене, да изчезне." С внушение ще заповядате на устата си да не мирише и в един ден миризмата ще изчезне. Ще заповядате също и на зъбите си да не миришат, да не се развалят. Ще ги държите в изправност, ще ядете чиста храна. Никаква нечистотия да не остава между зъбите ви. Това се изисква от ученика на Бялото Братство – да притежава абсолютна чистота. Когато ученикът има условия, има вода, а не чисти устата си, това не е позволено, грях е на душата му.

Всичко това ще внесе у вас нова свежест и ще кажете: „Устата ни, мястото на Любовта, трябва да е чисто."

После ние трябва да развием нашето обоняние, нашата чувствителност, да бъдем внимателни към всички цветя, към растенията, към животните. Да бъде ученикът внимателен, това означава да вижда по пътя си своите по-малки братя, мравките, и да им прави път, да не ги тъпче. Това е за ученичките и учениците на Бялото Братство. Когато малката ученичка срещне някоя по-голяма ученичка, ще я целуне. Когато срещне някоя баба, ще ѝ стори път, ще я целуне. Когато младият момък срещне някой дядо на 80-100 години, ще го целуне, ще му умие краката. Тази баба и този дядо ще останат толкова благодарни, че ще кажат: „Тези ученици действително са ученици на Бялото Братство." Такива отношения трябва да имате всички. И всичко това правете не по насилие, а по Любов. Ако имате Любов, правете го, а ако нямате Любов и го правите насила, ще се създаде зло.

През останалото време до 12 часа, ако искате, разпределете се на едно място мъже и жени, млади и стари, разисквайте там под дърветата, разменете помежду си някои важни, съществени мисли и който може, нека ви даде някакво осветление по тях.

А сега изпейте една песен: Братство, единство.

1921_08_22 Правилното растене на душата и хармоничното развитие на душевните сили
съборна беседа
22 август, понеделник, 16 ч.

ПРАВИЛНОТО РАСТЕНЕ НА ДУШАТА И ХАРМОНИЧНОТО РАЗВИТИЕ НА ДУШЕВНИТЕ СИЛИ

Сега аз ще ви попитам като онзи православен поп, който запитал:

– Благословени християни, знаете ли какво ще ви говоря?

– Знаем, дядо попе.

– Е, като знаете, няма какво да ви говоря.

– Не знаем, дядо попе.

– Е, като не знаете, пак няма какво да ви говоря.

Аз отчасти ще засегна правилното растене на душата и хармоничното развитие на душевните сили. Главната задача в сегашния живот е правилното растене и развитие на душата. Душата трябва да се развива, да расте, да се разширява, да заема по-голямо пространство, защото в духовния живот големи неща са само ония, които съзнателно са организирани, хармонично се използват и развиват определени сили.

В Природата има един велик закон, според който всички тези сили се развиват правилно и последователно. Измежду съвременните методи за развиване на душевните сили, които са създадени от няколко хиляди години насам, има някои, които са правилни, а други – неправилни, понеже събуждат някои сили по-рано от другите и вследствие на това се зараждат много нежелателни резултати. При сегашното ви развитие трябва да имате едно нормално въображение, т.е. не трябва да бъдете без въображение, но то трябва да бъде силно и нормално, при което нещата се представят в техния естествен, а не в извратен вид. Естествен вид в света е например сутрин, когато небето е ясно, без никакъв облак. Тогава може да имате един естествен и правилен изглед на Природата. Щом се явят облаци и се образуват сенки, вие ще получите съвсем друго впечатление, друго схващане за Природата. И тъй, когато отидете сутрин всред Природата и видите естествения вид на нещата, у вас се заражда една вътрешна радост, а когато видите неестествения, извратения вид на

нещата, у вас се заражда тъга. Не можете да си обясните защо е това, но има неестествени неща, които сте възприели. Ще ви дам един пример. Разхождате се в градината и срещате там един ваш приятел; в този момент виждате един човек, който удря приятеля ви и му счупва крака. У вас веднага се заличава хубавото впечатление от Природата, в сърцето ви се заражда тъга, в ума ви се е сложило едно неестествено явление и вие усещате болка. Болките винаги се дължат на едно такова ненормално състояние. Като влезете в едно учение, като влезете в религиозния свят, и там ще има анормално схващане на нещата, ще изпитате една тъга, без да знаете защо. И там има счупени глави. Но когато влезете в един учен свят и четете някоя хубава книга, не сте ли изпитвали тъжно впечатление? Този учен човек има нещо, което му куца. Разбира се, нисшата, животинската душа на човека не е тъй схватлива, че да може да разбере къде са грешките и понеже интелектът борави с пипане в духовния свят, той трябва да бъде подпомогнат от духовното зрение. Но не трябва да отидем и до другата крайност и да кажем, че тези, които имат интуиция, нямат нужда от пипане. Не, и те се нуждаят: за далечните предмети е зрението, а за близките – пипането.

Ние влизаме да изучаваме духовния свят не тъй, както са ни учили досега, т.е. както ни е бил описван – като нещо нереално, етерно, въздухообразно. За душата, за духа ние нямаме една ясна и реална представа. Е, хубаво, когато сте болни и при вас дойде някой човек, хване ви за ръката и с това хващане вие веднага оздравеете, като умът ви добива също здраве и яснота, питам: на какво се дължи това оздравяване, причинено само от допирането с този човек? То се дължи на Духа, на реалната проява на Духа. Това е тази реална форма. И ако тази форма не може да произведе у вас този ефект, това означава, че Духът го няма там, означава, че вие имате само сянката на Духа. Следователно от проявлението на нашия ум, на нашето сърце и на нашата душа в даден момент ще се познае доколко реално нашият дух се проявява. Ние в себе си трябва да знаем доколко той е реален, или не. Трябва да знаем това.

После, аз искам вашите представи за Бога да бъдат ясни. За Бога трябва непременно да имате една много ясна, реална представа, в която да не остава никакво съмнение и според тази представа всякога да Го познавате, където и да отидете, да знаете, че Той е, а не друг. Това се изисква от ученика на Бялото Братство.

Има моменти в живота, в които сам Господ се проявява, сам Господ заповядва, и вие трябва да знаете тези моменти. Това ще научите от някои вътрешни опити и тогава ще настъпи фазата на посвещението. Когато настъпи тази фаза, умът ви ще тръгне в правилния път на тази философия.

Това ще бъде посвещението. А след това ще бъдете в състояние да изучавате небесните светила – Слънцето, Венера, Марс, Сатурн; после да влизате в други светове, за да се съобщавате с техните жители. Това, което сега преживявате, още не е живот. То е азбука на живота, защото има и други състояния, в които животът има проявления, различни от тези, които ние познаваме тук. И тогава каква е целта ни, каква е целта на живота? Да влезем в съобщение с тях. Реално трябва да разсъждаваме. Каква е целта на младата мома, която е при майка си? Един ден тя става недоволна, иска да се срещне с друга душа, но изопачава това. Тя иска да намери друга форма и я намира. Като се съединят тези две души, искат да намерят трета, която от своя страна пък иска да намери четвърта и т. н. Те искат да се съединят и като се съединят, разбират Божествената Мъдрост, която сега се събужда. Туй е вечният стремеж.

Вие трябва да се старaете да развиете умствените си способности. У вас има много дарби, които очакват своето развитие, чакат да им дадете една по-съществена основа. Не се обезсърчавайте. Ако изгубите кураж, то е от лукаваго!

Вие искате да бъдете герои, но дойде ли нещо, което ви жегне, изгубвате всичко. Герой е този, който като го жегнат, веднага си плюе на раната, сам се лекува и продължава пътя си. С плюнка си лекува раната и върви напред. А сега като те жегнат, викаш този-онзи на помощ, минават месеци и казваш: „Слава Богу, отървах се от дявола!“ Мислиш се за много умен, мислиш, че много знаеш. Нищо не знаеш, щом не можеш да се лекуваш сам! И не само ще лекуваш и миеш своите рани, но и раните на своите другари! А сега, като намерим някого ранен, казваме: „Ами ти защо не внимаваше, защо падна? Биваше ли туй да направиш?“ Този-онзи ще те съветва, но никому не идва на ума да плюе на раната. Това е стара философия! Не е въпросът защо го е направил. Грешката е, че е направено. Написал там някои погрешни числа. Какво му остава сега? Да вземе своята бърсалка, да ги изтрие и да напише други числа. Вместо четири, напиши пет, направи изчисление и върви напред!

Друго заблуждение, което се явява и между младите, и между старите, е кой от тях знае повече. Знанието зависи от пробуждането на Божествените способности, които имате в душата си. Те трябва да се пробудят и чрез тях ние ще изучаваме света по един обективен начин. Ние трябва навсякъде да изучаваме света обективно, а ние, като нямаме такова обективно схващане, спираме се и се питаме дали еди-кой си човек говори Истината, или не. За мен този въпрос е решен. Аз ще ви дам един метод да познавате дали даден човек говори Истината, или не. И вас, когато говорите, също ще ви познаят дали говорите Истината.

Така че ние сега ще се стремим да събудим у нас тези възвишени чувства, които са още в спящо състояние. У вас са събудени засега обикновените чувства, обикновената Любов, която от време на време се примесва с духовната Любов, но самата духовна Любов още не е започнала да се проявява. Че тя не е пробудена, се забелязва по тази ревност между вас, забелязва се по това, че не може да се търпите едни други. Духовни хора, пък не могат да се търпят! Те са с духовна табела, а съдържанието им не е духовно. Някой казва: „Тази сестра не е духовна." Ами че и ти не си такъв! Друг казва: „И тази сестра не е духовна." Че и ти не си, защото ако беше духовен, само ще ги попипаш по очите и веднага те ще видят и ще тръгнат напред.

Когато Каравелов създаде тези дребни пари – каравелчета, колко българи бяха излъгани с тях! Гледаш ги, отначало са лъскави, минават за наполеончета, а после почернеят и загубят цената си. Ти мислиш, че всяка теория, всяко учение, което е лъскаво, е ценно и казваш: „Знаеш ли какво имам аз, какво научих! Тук, тук в кесията ми е." Не мине и месец, те почернеят. От лъскавината на тези учения не се лъжи! Ние сме готови да приемем всяко учение, откъдето и да дойде то. Който и да ни донесе Божествените Мисли, Божественото Учение, ние сме готови да го възприемем. Който и да ми донесе една хубава книга, ще я приема. Но една книга, която няма никакво съдържание, и най-ученият човек да ми я донесе, ще кажа, че в нея няма нищо.

Та каква е главната цел? Да станем добри. Аз казах, че Доброто е плод на Любовта, а Любовта е плод на Духа.

Този живот, който сега имаме, е естествен. В Писанието се казва, че Господ щял да разруши сегашното тяло, търбуха. Вие как тълкувате тази мисъл? Това тяло Той няма да разруши, а след като то изпълни своята служба, понеже иде ново тяло, което сега се изгражда, то ще отстъпи мястото си на новото. Следователно нашите нови чувства, сетива и способности ще се включат в тези нови тела, които сега се градят. Новото тяло у някои е в началото си, а у други е на един месец. Аз говоря за изграждането на това ново тяло, от което ще произлезе вашето възкресение. С тези тела, с които сега вие живеете, не можете да вървите в тази Истина. Тялото на плътта е плът, а тялото на духа е дух. Плътта е тяло, където духът временно живее, а духовните тела са тела на Вечността. В този смисъл аз искам от вас да се заемете да изучите учението на Бялото Братство. Вие ще го намерите разхвърляно в целия окултизъм – в теософията, в християнството, навсякъде ще го намерите. В туй учение има навсякъде единство, в него няма разногласие. В учението на Бялото Братство има едно особено

разбиране за създаването на света, има една особена теория. Бялото Братство никога не оспорва съвременните теории, то си мълчи за тях. То не казва никому: „Ти не си прав.“ То ще му каже: „Прав си.“ И прави са съвременните хора – туй, което те са видели и описали, правилно са го описали. Но когато те описват туй, което не са видели, то там мълчи и казва „Туй, което не съм видял, не зная, и няма какво да оспорвам“.

Някой ми казва:

– Ти не разбираш духовния свят.

Питам го:

– Ти ходил ли си в духовния свят?

– Не, не съм.

– С ангелите разговарял ли си?

– Не съм.

– Със светиите разговарял ли си?

– Не съм.

– Е, тогава?

– Видял съм нещо – една сянка мина покрай мене.

– Е, какво, каза ли ти нещо?

– Нищо не ми каза, само се усмихна.

А тази усмивка знаете ли как я тълкуват турците? Когато им се усмихне някоя жена, те си казват: „Работата е наред – тя казва: „Само за мен мисли той“.“ Това е погрешно схващане на нещата. Тази сянка се била усмихнала – туй усмихване трябва да изтълкувате в друг смисъл. Има усмивка и усмивка. Сянката погледне някак сериозно, ти казваш: „Искаше да ми каже нещо.“ Какво искаше да ти каже? Когато човек само се усмихне, мускулите на устните се повдигат, а очите са ясни, огнени, няма мекота в тях. Какво показва всичко това? Такава усмивка показва: „Аз ще те изям!“ А когато една усмивка излиза отвътре, в очите има божествена светлина, има мекота, нежност. Този човек казва: „Аз съм готов да ти помогна, аз

любя Господа.“ Следователно за мен усмивките веднага разрешават въпроса. Когато покрай мене мине една сянка и ми се усмихне, гледам очите ѝ остри ли са и иска ли да ме изяде, или са меки и нежни, и иска да ми помогне.

Някой казва: „Аз видях една сянка – не видях лицето ѝ, а само гърба ѝ.“ Какво искаше тя да ти покаже със своя гръб? По време на галското духовно движение в Англия през 1905 година жената, която водела движението, придружавана от огнени кълба, като се връщала една вечер от събрание, казала на един свой близък приятел да я чака отвън. По едно време тя видяла да върви пред нея един господин с черна пелерина, помислила, че това е приятелят ѝ, и забързала, за да го настигне. Извикала го по име, но той не обърнал лицето си. По едно време той се доближил до нея със забулено лице и поклатил заканително пръста си. Тя веднага се досетила, че това не е нейният приятел, и поискала да узнае кой е той. Веднага го познала – той се превърнал в черно куче и се скрил. Тя казала: „Това е дяволът, който се бърка в моето царство, но аз ще се разправя с него.“

Ние трябва да знаем точно дали тези, които срещаме, са наши приятели, или не, мислят ли като нас, или не, мислят ли право, или не. Ние трябва да имаме с всички наши приятели една мисъл, едно сърце – мисълта ни да е отправена към Бога, да служим на Бога. И всеки от вас, който е готов да действа за Бога по този начин, ние сме готови да приемем с отворени ръце, готови сме да му дадем нашето пълно съдействие. Но белите братя са много взискателни и ако той се откаже да служи на Бога, те ще затворят вратите си за него.

Сега вие трябва да знаете, че в България има достатъчно братя от Черното братство, които са готови да се борят с нас. Тези братя са между православните в църквата, между католиците, между евангелистите. И между нас ги има. Те навсякъде действат според принципа: Разделяй и владей. Навсякъде искат да внасят смутове. Често те ви заблуждават. Навсякъде, където има такива събрания, те идват и винаги са много учтиви. Онези, които не ги разбират, ги считат за големи кавалери. Те са въплътени. Затова ще изпитвате духовете. Тези хора са винаги много добре облечени – с елегантни дрехи, с черни гантени@ ръкавици, с попски калимявки, с попски дрехи, с владишки корони, на професорски катедри. Ние няма защо да им се сърдим – те са много учтиви. Това е борба – те са съвършени в обноските си, много са умни. Не мислете, че можете тъй лесно да се борите и да се разминете с тях. Те са от Черното братство, но са много умни – в тях има знания и могат да ви измамят, да ви спънат във вашия път.

Туй сега не ви казвам, за да се плашите и да мислите, че когото срещнете и когото видите, е от Черното братство. Бъдете спокойни – няма защо да се плашите, те не са страшилища. Те са хора, поставени в тяхната еволюция и изпълняват мисията си, но ние трябва да знаем тяхното предназначение и нашата задача. Всеки да стои на мястото си и като срещнем такъв брат, да му кажем: „Твоето движение е едно, нашето движение е друго, посоката, в която ние отиваме, е права, и посоката, в която вие отивате, е също права.“

Можеш ли да се поставиш пред един такъв брат така, той ще те приеме, ще отстъпи и ще каже: „В твоя ум има една философия.“ Но речеш ли да го обърнеш към Господа, ти се поставяш на погрешна посока. Всяка душа трябва сама да се обърне към Господа, към Божественото Слънце – ти не можеш да я обърнеш. Евангелието казва, че ти можеш да я обърнеш към Господа, но само ако тя иска това. Всяка душа трябва сама да се обърне към Господа, защото в своето движение тя има собствена орбита и сама трябва да се обърне към Слънцето. Докато тя се отдалечава от Слънцето, докато си върви по своята орбита, тя трябва да бъде оставена да си измине своя път – вие не можете да измените нейния път. И ако искате да обърнете тази душа, вие ще измените целия ред на Космоса.

Следователно на Земята ние можем да помагаме само на ония, пътят на които съвпада с нашия. А когато техният път не съвпада с нашия, вие и от едната страна, и от другата страна ще харчите енергията си напразно.

Аз ви нахвърлям тези мисли, защото ще се явят някои и ще ви кажат: „Ти спасен ли си, познал ли си Христа?“ Не се бойте, че някой ще ви обърне – обръщането ви се състои в това да имате Любов. Имате ли Любов, имате Бога в себе си, а имате ли Бога, имате и Христа, защото Бог е Любов. Ще ви кажат: „Твоето сърце стопли ли се?“ Да, когато ставам сутрин и изпълнявам Волята Божия, когато се храня с Любов, когато говоря с Любов, когато пиша с Любов, когато чета с Любов. Питам се: аз с Христа ли съм? Тогава познавам ли Христа, или не? Да, не само че Го познавам, но и живея заедно с Него и разговарям с Него, всеки ден се храня заедно с Него. Отличен човек е Христос!

Трябва да бъдете прями и категорични – тогава и всички други прояви ще дойдат. Има и други духовни прояви, но вие ще се старaете да развиете вашите психически сили – силите, които Бог е вложил във вашите души. Например някои от вас, които са развили в себе си тези сили, тези способности, чрез своята воля ще могат да излизат от телата си навън, но всички няма да бъдете в състояние да правите това. Който е готов, ще напусне тялото си, ще направи една разходка – може да отиде и в Америка, и в Китай, и другаде. А който не е готов, ще чака. Всички не сте

герои – нека всеки се задоволи с това, което му е дал Духът. Или с други думи, нека всеки съответно на степента на развитието си, съответно на това, което му е дал Духът, бъде верен на Господа. Този дух сега работи и всичко разпределя.

Аз искам всичко да става според волята на този Божествен Дух.

Искам да бъдете във вътрешна хармония, да не се раздвоявате. Мене вие не можете да раздвоите по никакъв начин – щом речете да ме раздвоите, аз късам нишките и ви оставям долу. Раздвояване не трябва да има. Ама някой ми изпраща мисълта: „Ти на прав път ли си." Аз късам нишката. В моя път дясна и лява страна няма. Има само един път – Пътят на Любовта. Нищо повече! И десният, и левият път са свързани с Любовта. Върви по този път и не се бой! Ще кажеш: „Братко, този въпрос аз тъй съм разрешил за себе си, ще ти кажа и на тебе как да го разрешиш. Тази вода аз съм опитал." „Ама каква е тя?" Няма за какво да я описвам, ще кажа: Елате с мене, пийте и я опитайте!

Аз искам да опитате в себе си Новото учение като една жива вода, да видите неговата сила и да кажете: „Ние имаме личен опит." Да не казвате: „Той ни е заблудил, той ни е хипнотизирал." При хипнотизирането няма обръщане – аз ще те убедя, че ти давам нещо, че имаш нещо; утре ще те убедя в друго, но ти нямаш в джоба си нито едното, нито другото. Това е хипнотизиране, а при хипнотизирането има изтощаване, докато в истината има растене и душата расте в благодат.

И тъй, когато пием от Божествения чучур, няма никаква хипнотизация. Но ние и хипнотизираме – аз не отричам това. Но кое – когато срещна някого от черните братя, още преди той да ме види, аз изтеглям ръцете си надолу, той заспива и аз си заминавам. Като отмина, пак тегля подире му ръцете си, за да го събудя. А като срещна добър човек, аз му правя път и казвам: „С Божието Благословение върви си по пътя!" Защото онзи, който се опитва да хипнотизира брата си от Бялото Братство, носи голяма отговорност. Хипнотизацията е голямо заблуждение.

У нас няма хипнотизация, а има една велика Истина, която служи за нашето растене, и като я възприемете тази Истина, искам да виждам лицата ви с друга свежест – макар и лицето ви да е черно, в него ще има една светлина, в очите ще се вижда нещо особено. Друг е въпросът, когато дойде Божественото, но когато дойде онова, което не е Божествено, ние тогава знаем, че не сме в съгласие с Бога.

Първото нещо у нас: да няма нито помен от лъжа – нито ще ви лъжа, нито

да ни лъжете. Никой да не прави и опит за това. Защото, ако речете да правите опит да ме лъжете, аз ще вдигна ръцете си, ще ви приспя, ще си замина, след това пак ще вдигна ръцете си, за да ви събудя. Такъв е законът. Защото, ако се предадете на такова влияние, вие ще станете оръдие; другото въздействие не може да бъде в дадения случай. Тогава движението ще бъде отгоре-надолу, а няма да бъде настрани.

Предупреждавам ви, че ако искате правилно да се развивате, аз повече няма да ви говоря върху това, няма да се спирам на него, защото отсега нататък има много да се учи, предстои ни една велика наука. Пред нас има много неща за изучаване, разкрива се един нов, велик живот.

Искам всички да се подмладите и по ум, и по сърце, и по душа, и по дух, та и старият на сто години да подскача като теле. А туй, че той бил такъв-онакъв – това не е философия. Между вас да няма критика – оставете я навън! Когато някой дойде да си покаже способностите, да си покаже изкуството, ако е музикант, ще му дам цигулката си и ще му кажа: „Изсвири ми едно парче от Шопен." Аз ще го слушам може ли хубаво да свири. Ако свири хубаво, ще кажа: „Хубаво свириш!" Ако не свири хубаво, ще кажа: „Еди-коя си част не свириш добре. Изсвири нещо от Бетховен." Дойде някой художник – ще му дам четките си. Ако рисува добре, ще му кажа: „Хайде, нарисувай нещо, идеите ти са добри." Но когато някой не знае да свири, не знае да чете, не знае да рисува, да пише, а казва, че има много идеи, питам: „Какво от това, къде са те?" Музиката трябва да се изрази – тази музика трябва да се изрази по който и да е начин. Не може един човек да има талант по музика и да не може да го изяви. Заемете се с най-малките дарби да ги развивате. Всеки, какъвто най-малък талант и идея да има, да ги развива. Всеки от вас, каквато и най-малка дарбица да има, да не я пренебрегва Дайте ѝ място, тя ще се развие, тя е отлична. Не се спирайте да казвате: „Този мой брат е по-талантлив, на мене Господ нищо не е дал." Този твой брат, който има толкова дарби, е посветил десет живота в труд и постоянство и нищо не е добил току-така.

Даром се дава само на способните ученици. Когато един ученик е трудолюбив и способен, учителят е готов всичко да му даде, а ако не е трудолюбив, нека работи сам.

В бъдеще бих желал всички онези, на които умовете са развити, да изучават всичко, да изучават цялата Природа. Онези, у които сърцата са пробудени, да създадат в себе си една черта на братолюбие, кротост, смирение – но не привидно, външно смирение. Бих желал да създадете от себе си характер.

Смирен човек аз наричам този, който много знае, който всичко знае. Когато влезе някъде, където се занимават деца, той им казва: „Тъй, деца, работите ли? А, отлично работите!“ Той сяда с тях, като че ли е на техния уровен, и им дава импулс в работата, а децата казват: „Този човек е като нас – като нас мисли.“ Защо? Защото им предава своето знание. Той им говори с душата си. Това значи да бъдеш смирен! А когато нямаш смирение, ще кажеш: „Само те говорят, не ми дадоха думата.“ Такъв човек не е смирен. Смиреният човек чака времето си, чака реда си. За всички нас в този свят има определено време. Когато му дойде времето, смиреният човек казва: „И аз сега ще кажа думата си.“ Има време, когато Господ ще каже: „Иване, стани, кажи си и ти думата!“ Той знае, че си тщеславен, ще отвори един ден бележника Си, ще го прелисти, и като ти знае мислите, като знае, че си тщеславен, обръща листа Си и не те вдига. Като знае всичко за тебе, Господ казва: „Да стане Стоян!“ Ти си казваш: „Ах, този Стоян – все него вдига!“ Но един ден, когато ти си неподготвен, Господ казва: „Стани ти!“ „А, втасахме я!“ И туй често става. Казваш: „Мене Господ да ме изпрати на работа.“ Но Той не те изпраща.

Не, ние трябва да бъдем всякога готови, и като ни каже: „Стани!“, когато не очакваме, да станем и да си кажем урока. У Бога има една велика Справедливост!

Сега пак ще ви помоля през тази година да се стараете да вложите хармония в умовете си – да мислите хармонично, да чувствате хармонично, да действате хармонично и само така ще създадете един нов подтик, иначе ще парализирате еволюцията си. Ще станете меланхолични и ще кажете: „Ние и тук не намерихме това, което търсихме.“ Че къде ще го намерите? Аз бих ви запитал: „Къде ще намерите пътя към Христа, кой ще ви го покаже?“ Ще дойде един евагелистки проповедник и ще ви каже:

Ела, аз ще ти кажа какво е казал Христос, какво е писал апостол Павел!

Да, но ти не го писа. Знаеш ли къде е Христос, срещал ли си го, в тебе живее ли?

Аз не съм срещал Христа, зная само, че тъй е писано.

Добре, ти си 1,65 м висок, и аз съм толкова; твоето чело е 6 см широко, и моето е толкова; носът ти е 7 см дълъг, и моят е толкова; ушите ти са 7 см, и моите са толкова; ръката ти е 75 см дълга, и моята е толкова; твоето тяло тежи еди-колко си килограма, моето тежи повече. Тогава с какво ме превъзхождаш?

Това не са факти. Знание е това, придобито чрез вътрешна опитност. Щом е така придобито, ние може да си направим винаги този опит. Когато един скулптор може да извае една хубава статуя, един техник да направи една машина, един инженер да построи железопътна линия, един астроном да изчисли траекторията на една планета, това е знание, това е учение! А ако някой предскаже нещо и то не се сбъдне, това не е учение, това не е знание.

В Бялото Братство Учението е неизменно, в него изключенията са много редки и те много скоро се поправят. Изобщо Учението, в което ще влезете, е основано върху една канара, която не може да се разбие. В това учение още от създаването на света, още от самото начало, има редица факти, които са написани, но се пазят в тайна. Това се знае от онези братя, които са ходили горе и всичко това сега запазват на Земята. Всичко това е написано върху каменни скрижали и един ден, когато вие се развиете, ще го четете, ще видите каква е историята за създаването на света от началото до сега. Ще разберете всички стадии, всички фази, през които сте минали, и ще почнете да виждате тези фази. Те ще се явяват пред очите ви като живи картини. Струва си да изучавате тази наука!

Следователно струва си да бъдем ученици на Великото Бяло Братство, понеже учителите на това Братство държат целия архив на Космоса. Те пазят книгата на Живота и всички вие трябва да изучавате тази книга. По-голямо благо от нея няма. Това е изкуство и затова всички ще се стремите да го придобиете. То няма да дойде изведнъж, а постепенно. Един ден ще си кажете: „Благодарим, че тръгнахме в този път!“ Защото колкото по-рано тръгнете, толкова по-добре, и колкото по-късно тръгнете, толкова по-късно ще стигнете. Не се отчайвайте, може да дойдат изпитания, колебания, съмнения. Това са естествени неща в този път. Не се плашете, вярвайте, вие сте под ръководство. Щом сте верни на закона на Любовта, няма да има никакви изключения и тогава на всичко ще се научите. Ще се научите да предавате учението на Бялото Братство. Да не казвате, че това е учението на някой си Дънов, че той го е измислил. Ако аз сега съм го измислил, утре ще дойде някой Иван, някой Петко, някой Стоян. Е, какво ще стане, ако ние измисляме нещата? Какво ще стане с тези картини? Другояче стои въпросът. Всички велики хора, които са идвали, са предали тази Божествена Истина тъй, както тя им е дадена. В това седи тяхното величие, тяхната слава – че са предали тази Истина тъй, както Бог им я е дал, а всеки, който не е предал тази Истина тъй, както му е дадена, е от черните братя. Не е въпросът за Петко и за Стоян, а за Божествената Мъдрост и Божествената Любов, в която всички трябва да се учим и посвещаваме, че като ходим в нея, на всички да се отворят очите. Всички да сме с отворени очи, а не вие да сте слепи, а аз да виждам.

Давам някому череша. Питам:

– Как виждаш черешата?

– Червена.

– Пипни я, вкуси я дали е сладка.

– Да, прав си, такава е, каквато и аз я виждам.

Като виждаме, пипаме и вкусваме, ние еднакво проверяваме нещата. Ако еднакво мислим и чувстваме, еднакви сме. А ако вие сте слепи и аз ви убеждавам, че това е така, онова е така, такава философия не може да има в света. Философия може да има само тогава, когато ученикът и учителят еднакво виждат и еднакво мислят, но учителят има само по-голяма опитност, има повече знания и затова върви напред, показва пътя, а учениците вървят след него. Такъв е пътят, който Бог е създал в този свят.

Та сега между вас съмнението да се намали поне със 75%, да добиете вяра в себе си. Знаете в кое – във вашето Божествено Себе. Във всички ви, вътре във вас, има едно Божествено Начало. Вярвайте всички в Божественото, което живее във вас, което ви говори, само това е спасителният път! Говори ли у вас Божественото, вие сте на спасителния път, не говори ли – всички сме на човешкия път. И тогава е опасно.

А сега всички в разни направления на работа! Кой каквато дарба има, кой каквито дарби му е дал Господ – всеки да се старае да развие в себе си някоя малка дарбица. Всеки от вас да се стреми да бъде особен в известни моменти, всеки да има по една особеност, която да я няма у другите, да не сте еднакви. Тя ще бъде ваша специфична черта, та като ви видят, да кажат: „У този човек има нещо особено.“ Това е красивото! Срещнеш някого – у него има някаква черта; срещнеш другиго – същата черта. Казваш: „Това не е нещо особено!“

У българите има обичай – отидеш някъде на гости, детето им само две години е учило да свири на цигулка, но майката казва: „Хайде, мама, изсвири Цвете мило, цвете красно.“ Детето свири. Гостите казват: „Хубаво!“ Отидеш на друго място – пак някое дете свири. Майката казва: „Хайде, мама, изсвири Цвете мило, цвете красно.“ „Е, хубаво.“ Но като отидеш в някоя къща, където свирят добре, доволен си. Отидеш в друга къща – още по-хубаво свирят. Навсякъде трябва да има разнообразие! Така и у нас трябва да има разнообразие в схващането на нещата.

И Природата е толкова разнообразна, че за всички ви има възможност да бъдете особени.

Аз искам да бъдете особени! Всеки от вас да пази тази своя особена черта. Да не искате да бъдете еднакви – например да не бъдете всички еднакво смирени. Знаете ли колко начини има за изразяване на смирението? В милосърдието има толкова много красиви форми, толкова оттенъци, чрез които то се изразява, че не можеш да срещнеш двама милосърдни хора, които да изразяват милосърдието по един и същ начин. Милосърдието, смирението, всичко може да се прояви в безкрайно разнообразие.

И тъй, ще възприемете разнообразието като един процес, който произвежда радост и води към Безкрайното. В света има един център, от който радиират всички тези разнообразия, и той е Любовта. Чувствате ли – ще мислите; мислите ли – ще действате; действате ли – ще има прогрес, разнообразие.

И тъй, бъдете ученици на Любовта!

Искам сега да запиша за ученици ония от вас, които искат да влязат в първия клас на Любовта, затова да си дадат имената. Учениците, които ще влязат в класа на Любовта, ще започнат постепенно да се записват. Всички ви приемаме, без разлика. Отваряме ви училище да се запишете!

А после, като влезете, преди да започнете учението си в специалната област, ще се явите пред комисия, за да държите изпитите си и резултатите ще зависят от вашите способности. Така е – Белите Братя ви отварят място в тяхната Школа. Ако бъдете верни на този закон на Любовта, ще опитате верността на моите думи, но ако не бъдете верни, ако изневерите, ще ви изключат. Аз не отговарям за това, няма да ми се сърдите.

Първото нещо е да имате една беззаветна Любов. Ще влезете с пълно сърце, ум и душа, за да проявите волята си, да се учите от Господа. Тъй е казано с езика на пророците – да се учите от Господа, но ще започнете всички с Любов. Това е Божественият Път – друг път няма! Има друг път, но за други.

Бялото Братство върви по пътя на Любовта. Като влезете в този път, ще видите друг специален път и ще разберете, че тази е една от най-добрите системи, които съществуват в света – системата на Белите Братя. Няма друг по-хубав път! А това в един живот няма да го научите, и в два живота, и в три, и в пет, и в десет живота няма да го научите. Не се смущавайте – няма

нищо! Който ви каже, че може да го научи в един живот, не ви говори истината. Ами ако един Бял Брат ви вземе астралното тяло, заведе ви на Слънцето и вие видите онази светлина, ще кажете: „Какво сме мислили, а то какво било!“ Питам ви: колко време ще искате да живеете там? И като дойдете на Земята, само ще гледате хората, ще изпитвате необикновена радост и ще казвате:

– Да отидете да видите какво нещо има там!

– Опиши го!

– С език не може да се изкаже, както казва апостол Павел.

Някой ще запита: „Какво има на Месечината?“ Трябва да ви заведа там, за да видите. Месечината не е, както някои казват, пуста. Тя не е пуста. Тя е много хубаво място, но ако ние се пренесем със своя организъм в нея, тя не е нагодена да ни приеме и ще ни очаква смърт. Но ако отидете в нея с духовното си тяло, там има неща, от които може да разберете отлични работи. Тя е първата станция за Слънцето, нагоре. Ами ако бих ви казал какво има от другата страна на Месечината, знаете ли каква тревога би настанала в учения свят? И защо Месечината е спряла да се движи около себе си, защо обръща само едната си страна? Но това е тщеславие, няма защо да се говори по него.

Казвам, че в Месечината има отличен живот. Често онези, които завършват еволюцията си и има да слизат още на Земята, но не са слезли досега – има още много човешки души, които като завършат там своята еволюция, тогава ще слязат на Земята. Някои казват, че са слезли. Не са слезли още. Там има още много души. Но това са отвлечени неща. Как може човек да отиде на Месечината? Той трябва да излезе от тялото си, да се излъчи, за да види отношенията, вътрешните връзки, да види как седи тя духовно отношение, да види Земята и само тогава ще има едно правилно разбиране. Ако вие се развивате правилно, първият опит, който ще направите, ще бъде да слезете към центъра на Земята. После вторият опит ще бъде да отидете от центъра на Земята до Месечината. Това е един твърде сериозен опит – да слезеш до центъра на Земята и от там да отидеш на Месечината. Сериозен опит е това. Тогава ще имате вече познания, реални познания. И като се върнете, ще знаете какво има долу в Земята. И когато всички учени хора говорят, че на Месечината има това и онова, ще кажете: „Хубаво говорят, право е, точно така е, както говорят.“ Земята крие големи богатства, Месечината крие големи богатства, Слънцето – също. И тези богатства са все за човека. Затова ние сега трябва да бъдем ученици на Белите Братя, затова трябва да сме послушни в това си прераждане и

когато няма какво да правим, ще използваме свободното си време, за да направим една разходка към центъра на Земята. Ако някои от вас рекат да слязат 10-20 км към центъра на Земята, ще започнат да се задъхват – мъчно се слиза. Там ще останат. Някои пък, като отиват към Месечината, мислят, че няма да могат да се върнат, затова ще се поколебаят, ще се уплашат и ще се върнат. Не, вие трябва да бъдете толкова смели, че да знаете: като отидете там, пак ще се върнете. Понякога се скъсва нишката и оставате там. И тогава братята от Месечината трябва да ви излъчат по обратен път, за да ви върнат на Земята, за да завършите тук еволюцията си. Те ще ви кажат: „Като си неопитен, не трябваше да идваш тук!“ Първото нещо: да се стараете да бъдете добродетелни и умни, да имате схватлив, остър ум, за да не могат хората да ви лъжат. Ще оставите да ви лъжат, без да се излъгвате.

Сега се завършват общите упътвания. През годината всеки ще се старае да работи върху себе си по особен начин. Всеки от вас трябва да има свой особен метод за работа върху своето умствено и духовно развитие за укрепване на волята и ума. Ще си съставите по един метод в себе си, за да се образува у вас тази особена черта. Всички да имате по нещо особено, да няма между вас двама души еднообразни. Това е красивото, хубавото! Смесената китка е хубавата, но не откъснатата.

Още от утре ще се стараете да се настройвате, да можете да схващате тези вибрации от Духовния свят. Да се настройвате вътрешно и да пласирате енергията в себе си. А по закона на Свободата това означава да се разширявате от Божествената Любов, като от излишъка ѝ изпускате навън. Да има естествени течения. Отпуснете сега чучурите си, за да може от това изворче да избликва навън Божествената Любов.

И започнете от утре сами, по закона на хармонията. А сега вие сте като онези гарджета, които чакат в полога майка си да им донесе храница. Тя дойде, те отворят човката си и – цък. Но види тя, че то може само да си отваря човката и да се храни, тя отива на друго клонче и щом то си отвори човката, тя го погледне и не му дава нищо.

Затова някои от вас трябва да излязат от полога си. Аз искам да излезете от там! Онези от вас, на които крилцата са израсли, трябва да напуснат полога си и сами да си търсят храна. А онези, на които крилцата още не са израсли, могат да стоят там. Когато щъркелчетата израснат, повдигат се малко с крилцата си и после пак слязат, след това повечко се повдигнат и слязат. Правят няколко такива опити и като видят, че могат да хвърчат, изхвръкват. Така и вие – малко по малко ще се вдигате, докато най-после станете свободни и можете да се учите сами. Това са все символи – вие ще ги употребявате и ще ги използвате.

Задайте ми сега най-глупавия въпрос.

– Защо човек е оглупял?

Защото е престанал да вярва в своя ум и е започнал да вярва в чужди умове. Той е престанал да вярва в Божественото у себе си, а е започнал да вярва в човешкото. За да бъдеш умен, трябва да престанеш да вярваш във външното, а да започнеш да вярваш в Божественото вътре в себе си. Тогава ще създадеш една връзка между себе си и външното и ще станеш един умен човек.

Аз ще ви отговоря. Най-глупавият въпрос не може да се изкаже, но и най-умният въпрос също не може да се изкаже. Най-глупавият въпрос не може да се зададе, но и най-умният въпрос не може да се зададе. Крайната глупост подразбира крайна мъдрост и крайната мъдрост подразбира крайна глупост. Това са крайности в Природата. Високите върхове подразбират дълбоки долини, а дълбоките долини подразбират високи върхове. Където има слаби хора, там са и най-силните хора. Където има силни хора, там са и най-слабите хора. Силният не може да съществува без слабия и слабият не може да се прояви без силния. Ще ви преведа тези два термина. Слабият в Природата – това е потенциалната енергия, а силният в Природата – кинетичната енергия. Следователно слабият винаги е по-силен. В началото силният е силен, накрая силният е слаб. Слабият в началото е слаб, а накрая е силен. Следователно всеки, който е силен в началото, е слаб накрая и всеки, който е слаб в началото, е силен накрая.

И Писанието казва: „Добрите хора не са от най-умните." Целият свят ни счита глупави като фасул, но накрая ние ще бъдем по-умни от тях. Това са афоризми, в които само половината е истина.

От тези разсъждения ние можем да си извлечем погрешно заключение и да кажем: „Значи аз трябва да бъда глупав, за да бъда умен." Ами в Природата детето ражда ли се умно? Не. Ами постъпките на това дете морални ли са? На вашите деца постъпките не са морални. Майката обаче търпи това. Тя заличава всички тези неморални прояви, чисти детето си от всички физически недъзи и иска то винаги да бъде чисто. А един ден, когато израсне, то става морално, силно и винаги е чисто. В Природата тъй се започва, тъй се проявява всичко. Затова своите слабости ще ги схванете като една необходимост, като една фаза от нашето развитие. Когато у нас се появи една слабост, ние не я искаме. Едно 15-16-годишно момче да се изпуска, това е срам за него, но у неговите органи има нещо, което то не може да контролира с волята си. Когато волята укрепне, когато укрепнат и

мускулите – тогава вече слабостта не се проявява. Така и в морално отношение нашите органи не са тъй развити, затова волята ни не може да ги контролира. И в нашите усилия трябва да се стремим да укрепнем духовно, да развиваме нашите способности и каквото имаме – ръце, крака, очи, вежди – да ги ценим, да ги използваме до техните крайни предели и като си свършим работата, да кажем: „Господи, ние много Ти благодарим и пак Ти връщаме това, което ни даде!“ На друго място пак ще вземем, каквото ни дадат, пак ще благодарим и ще оставим тази книга. Туй тяло, което имаме, е една книга, ние ще го оставим и Господ ще ни даде тогава друго тяло.

Сега всички противоречия вие ще ги изпитате и доброто ще задържите. Ще гледате широко, няма да осъждате, да критикувате. Ако някой от вас е сприхав, бърз, ще кажете: „Благодарим на Бога, че имаме такъв брат.“ Ако някой е флегматичен – пак ще благодарите. Във всичко ще виждате добрата страна и ще благодарите. И когато се срещнем с всички тези братя, ще видим, че всеки от тях има по нещо добро, ще видим все нещо особено.

В сегашния окултизъм се препоръчва мълчание. Това е толкова тягостно състояние, че не може да се издържи. Ако в едно такова събрание пуснем едно куче, то няма да издържи на това мълчание и ще залае. Ако хората говорят, то ще се чувства добре, а ако всички мълчат, то ще помисли, че ще стане някаква катастрофа, и ще започне да вие. Така че под мълчание разбирам само когато сме сами. Когато сме сами в Природата, може да мълчим, но с близките ще говорим. Ще даваме на другите да се изказват, а ние – когато му дойде редът.

Бих желал да напишете в една книга онези въпроси, които ви интересуват и са от жизнено значение за вас, които са с полезен характер, които са важни, за да ви дадат сила да се развивате – може да ги разгледаме утре подир обяд. Задавайте въпроси, които имат спешен характер, а другите оставете за следващата година.

Тази вечер ние свършваме първата фаза на нашите събрания. И небето отгоре показва, че ако посеете, Господ ще ви даде – ще има дъжд. Ако сеете, ще имате жътва; ако не сеете, пак ще има дъжд, но тогава друго ще израсте.

Хайде сега да изпеем една песен и да променим гамата!

(Любовта е извор.)

1921_08_22 Размишления
23 август, вторник, 5 ч.

УТРИННА МОЛИТВА

Размишления

1. „Отче наш“.

2. Размишление (коленичили на лявото коляно):

Всеки разумен живот започва с Мъдрост, която изтича от Бога.

Няма Мъдрост като Божията Мъдрост, само Божията Мъдрост е Мъдрост.

В тази Мъдрост са вложени всички условия за Разумен живот.

3. Благославяй, душе моя, Господа!

4.„И тъй, всеки, който слуша тези Мои думи и ги прави, ще го уподобя на човек разумен, който е съзидал къщата си на камък.“ (Евангелие от Матея 7:24)

„Кой е от вас мъдър и учен, да покаже от доброто си поведение своите работи с кротост и премъдрост.“ (Послание на апостол Яков 3:13)

„И тъй, гледайте как с предупазване да ходите, не както глупави, а както премъдри.“ (Послание към ефесяните 5:15)

5. Няма Мъдрост като Божията Мъдрост, само Божията Мъдрост е Мъдрост.

6. Добрата молитва.

След молитвата се направиха гимнастически упражне¬ния.

Всички мъже и жени се разпределиха на групи от по 61 души и така се изредиха в Горницата, където престояваха в молитва по 15 минути.

В Горницата

1. Размишление върху Мъдростта.

2. Разглеждане и наблюдение на картините по стените.

Да се спрем или на всички, или на ония от тях, които ни обърнат особено внимание. Да се стремим да схванем по интуиция това, което остане в душата ни.

3. Прочитане три стиха от Светото Писание по жребий.

4. Изказване на едно общо желание на цялата група.

Стиховете от прочетената глава и общото желание на всичките групи се написват на един общ лист.

1921_08_23 Отговор на зададени въпроси
съборна беседа
23 август, вторник, 16 ч.

ОТГОВОРИ НА ЗАДАДЕНИ ВЪПРОСИ

Съзерцание за няколко секунди.

Нали обещахте да запишете 20 въпроса? Готови ли са?

– Не, не са още. Само няколко има събрани. Те са написани.

– Колкото са събрани, на тях ще отговоря.

„Вас светът не може да мрази, но Мене Ме мрази, защото твърдя за него, че делата му са нечестиви. Идете вие на празника – Аз няма да отида на този празник, защото времето Ми още не е дошло. И като им рече това, остана в Галилея. А когато братята Му отидоха на празника, тогава и Той отиде, но не явно, а тайно. Юдеите Го търсиха на празника и казваха: „Къде е оня?“ И имаше за него много глъчка между народа. Едни казваха: „Добър човек е.“ Други казваха: „Не, той заблуждава народа.“ Но никой не говореше открито за него, поради страх от юдеите. А когато празникът вече се преполовяваше, Исус влезе в храма и започна да поучава. Юдеите пък се чудеха и казваха: „Как може този да разбира Писанието, когато не се е учил?“ Но Исус им отвърна: „Моето учение не е Мое, а на Онзи, Който Ме е изпратил.“ (Евангелие от Йоана 7:7-16)

Предварително ще ви поясня някои от току-що прочетените Христови думи в следния смисъл: само възмъжалите души се подлагат на изпитание. Всяка душа, която е възмъжала, се подлага на изпитание, а невъзмъжалата не се подлага. Така че имайте предвид, че щом дойдат изпитания, това е един признак, че вие сте възмъжали и трябва да минете по този ред на нещата. И като ученици на Бялото Братство трябва да проучите закона и сами да се осветлите.

Тъй както ви виждам сега тук в събранието, мнозина от вас са подложени на такива вътрешни изпитания, други са въодушевени, а трети ги мъчи нещо, души ги и те не знаят причините за това. Значи възмъжали са и минават през първата фаза на изпитанията. Всяко изпитание е резултат от смяна на душевни състояния. Всякога, когато човек минава от едно състояние в друго, сменя и мястото си. Той минава и се връща, в него настава една вътрешна тъга. Тъй че тъгата е нещо естествено. Има тъги, на които не знаете причините, т.е. стават смени на вашето състояние и вие

трябва да се учите от тези смени. Не ги считайте за лош признак, те са едно благословение за вас, за вашия растеж, а отсъствието им е лош признак за вас. Ако на Земята нямате изпити за вашата душа, това е един лош признак. Дойдат ли изпитания, кажете си: „Моята душа е възмъжала, значи мога да нося изпитания.“ Има и друг род изпитания, причина за които са някои ваши грехове, те са кармични последствия на ваши грехове. Затова трябва да отворите очите си и да кажете: „Направихме грехове, ще си носим последствията.“ И тогава пак бъдете мъжествени.

Една интересна подробност в характера на Исус. „Христос каза на учениците си: Вие възлезте на този празник, а Аз няма още да възляза, защото времето Ми не се е още изпълнило. А като възлязоха братята Му, тогаз и Той възлезе на празника, не явно, но тайно някак си. После започнаха да се чуват глъчки между народа, да казват, че Той не говори право.“ Това е патриотическото чувство, което е говорело в евреите. Това чувство говори и днес; евреите и днес са такива, каквито са били преди 2000 години.

Интересен е 16-ият стих от 7-а глава от Ев. на Йоана: „Отговори им Исус и рече: Моето учение не е Мое, но на Оногози, който ме е проводил.“ Значи Онзи, Който Го е проводил. Следователно всеки, който е проводен и носи това учение, той и учението имат един и същ източник. А когато дойде някой и каже: „Аз тъй казвам“, друг дойде и каже: „Аз пък тъй казвам“ – това са учения, които раждат спорове. А всяко учение на онзи, който говори, и Онзи, Който го е пратил, е едно и също. Това е Учението на Бялото Братство. Когато едни кажат: „Ние тъй мислим“, а други кажат: „Ние пък тъй мислим“ – това е учението на света.

Христос ясно казва, че туй учение не е Негово, а на Оногова, Който Го е проводил. Сега, когато у вас се зароди едно учение, вие ще се запитате това учение ваше ли е, или на Оногова, Който ви е проводил. Ако то е на Оногова, Който ви е проводил, то е право, а ако е ваше, то е учение на света.

Желанието ни е вашето учение да е на Оногова, Който ви е пратил. Не само това, което аз ви говоря, но и онова, което вие говорите, да е едно и също с думите на Оногова, Който ви е проводил. Аз вярвам в Неговото Учение, то винаги е право. То е принципно. Туй трябва да бъде учението на душата ви. И тъй, Учението на Оногова, Който ви е проводил, е право учение. А ще го познаете по това, че щом е Негово Учение, в душата си ще чувствате една радост, в нея ще блика вътрешна Любов към всички хора, в дълбочината на душата ви ще се зароди едно вътрешно съзнание, дано всички се обърнат, за да познаят Истината тъй, както у вас се е зародила.

– Амин!

Всички ще имате туй съзнание.

Сега ще ви отговоря на зададените въпроси.

– Каква е ролята на изкуството?

Ролята на изкуството е облагородяване и сближаване на хората. Когато аз имам изкуството да говоря и вие имате изкуството да говорите, аз ще ви кажа нещо, ще се сближим, ще се облагородим. И когато ти пишеш и аз пиша, ще се облагородим и сближим. И когато ти рисуваш и аз рисувам, чрез картините пак сме се сближили и облагородили. И тъй, ролята на изкуството във всяко отношение е тази да сближава и облагородява хората.

– Какви са практическите правила за възпитанието?

Не мисли, че си глупав. И не мисли, че онзи, комуто говориш, е глупав. Мисли, че си в състояние да предадеш и най-великата Божествена Мисъл; мисли, че този най-близък твой брат, комуто говориш, е в състояние да възприеме тази истина. Тези са двете най-велики правила, които аз зная.

Друго: ще бъдете конкретни и предметни в изразите си. Не говорете мъгливи неща, неща, които не разбирате. Говорете само онова, което сте преживели и онова, с което сте направили поне десет опита. Това са практически правила при възпитанието. На децата си започнете да обяснявате онези предмети, които са най-близки, най-належащи и най-необходими за тях. А това са въпросите за водата, за въздуха, за Слънцето и т. н. Водата оказва на децата най-голямо влияние. Заведете детето при някой извор, който постоянно блика, бъбли, и започнете да му разправяте някоя приказка. Ще забележите, че мисълта му ще тръгне тъй, както водата.

После започнете с изгряващото Слънце. След това пристъпете към цветята, към плодовете. Всички тези неща оказват влияние върху детето, затова му говорете за тези отношения. Ще забележите, че в детската душа ще започнат да се произвеждат всички онези сили, които са свързани със светлината, с водата и цветята. И така вие постепенно ще отивате към реалните неща, които децата могат да схващат, защото в някои отношения децата имат много по-ясни схващания, отколкото възрастните. Причината, поради която ние понякога спъваме малките деца, е тази, че ние им представяме нещата такива, каквито не са. Имайте предвид и следното:

когато някой педагог или възпитател, майка или баща, иска нещо да поучи децата си, не му е позволено едновременно с това да преживява някое свое душевно състояние, да го безпокои някоя вътрешна мисъл или някой извършен от него малък грях. Мисли ли за този грях, няма да постигне целта си. Ако постъпва така, каквото и да направи, колкото малко и да е то, в туй най-малкото ще влезе един червей, който след време ще разруши направеното.

Следователно онзи, който иска да възпитава, трябва в дадения момент да е много чист. След това той може пак да си мисли върху направената грешка, но когато иска да приложи някоя Божествена идея, трябва непременно да е чист.

– Как да се организира една братска комуна?

С Любов, с Мъдрост и с Истина.

С Любов, защото тези, които образуват комуната, трябва да се обичат тъй, че да жертват всичко един за друг. Също така възгледите, които те имат, да не стават никога причина за някакъв спор между тях и да не се лъжат един друг. Направете тази комуна върху такива основи и тя ще съществува.

Другите практически методи са у вас, вие ги имате, те сами ще дойдат. Много пъти сте правили комуни. Аз зная от миналото ви, вие сте живели много години един комунистически живот, живели сте царски, но сте го забравили. Виждам в далечното ви минало какъв живот сте живели. Правилата на тази комуна са написани вътре във вас. Че как мислите, комуната на мъжа и жената не започва ли добре? Много добре започва. Оженват се по любов, викат поп да им чете Евангелие, но после сами я развалят. Народят им се деца, развалена е комуната. Правят комуни и ги развалят. Мъжът и жената много добре започват своята комуна, работят даром за своите комунисти. Един комунист ме запита кой е правилният метод за образуване на една истинска комуна. Казвам: когато майките заченат своите деца и те още от утробата ѝ заживеят с комунистически идеи, децата ще се родят комунисти.

– Как да се възпитават децата на нашите братя? Някои практически правила за възпитанието им.

Този въпрос е почти същият. Създайте малки физически занимания на децата. В бъдеще трябва да се направят малки детски градини за обработване.

Подробни разяснения за босоходството, гологлавието и облеклото.

Боси трябва да ходите през лятото, особено от началото на месец май, за да може краката ви да бъдат във връзка със земята и във вас да премине електричество и земен магнетизъм. Онези от вас, които не са свикнали да ходят боси, трябва да ходят боси само един-два часа след изгрев слънце. Това е хубаво. Аз бих препоръчал и на мъже, и на жени да излизат боси при изгрев слънце, но извън града, на някоя хубава местност. Опасно е да ходят в градовете боси, защото могат да се натъкнат на камъни, на тръни.

– Може ли да се ходи през цялата година бос?

Не е толкова практично. Децата именно през летните месеци трябва да бъдат боси.

– По тревата може ли?

Да, по тревата, по горещия пясък, по водата. За ония от вас, на които косите са започнали да падат, които имат главоболие, хубаво е през лятото да ходят по три-четири часа на ден без шапки. Ходенето на слънце без шапка действа лечебно на главата. Но през лятото от 10-12 часа по обяд по-хубаво е човек да има шапка на главата си, защото слънчевите лъчи предизвикват голямо сътресение на мозъка. Но от 4 или 5 часа подир обяд до вечерта хубаво е ходенето без шапка. Много добре е да ходи човек по 7-8 часа на ден гологлав, но това трябва да става постепенно и да се прави по убеждение.

Облеклото трябва да бъде широко, за да става постоянно проветряване на тялото и да протичат свободно електрическите и магнетичните течения. Облеклото трябва да е леко, жените трябва да си направят такива облекла, които да прилягат добре на тялото им. Аз бих желал жените на Бялото Братство да имат особена осанка, да се стремят към красота на тялото, да се развиват. Затуй давам на всички ви тези упражнения, за да не сте хилави.

– С какви цветове да се обличаме?

Всеки си има предпочитание към някой цвят. Бъдете верни на този цвят, който вие си обичате, спрете се на него, гледайте и вашите приятели да го обикнат. И ако стигнете до съчетание на вашия вкус с вкуса на приятелите си, ще се намирате в щастливо положение. Но ако те не го харесват, ще започнат да казват: „Този ли цвят намери?“ И с това ще започнат да ви внушават отрицателни мисли. Носете меки цветове.

– Къси или дълги рокли да носим?

Вие как намирате, кои са по-практични? Късите са по-практични. Изобщо този въпрос жените могат да разрешат отлично сами.

– Как може практически по-правилно да се развие гласът (по отношение на пеенето)?

Първото правило: вашият глас зависи от белите ви дробове и от ларинкса. Следователно никога не трябва да оставяте ларинкса си да преминава рязко от студено към топло състояние и обратно. Друго – разните изкуствени киселини развалят гласа ви, затова онзи, който иска да има хубав глас, трябва да яде повече сладки храни. Когато излизате на открити места, правете всевъзможни упражнения с гласа си.

Забелязал съм, че понякога у нас са останали някои стари чувства и когато дойдем до известна възраст, мъже или жени, след като преди са пели, и то хубаво, да казват: „Ние сме вече възрастни, срамота е за нас да пеем." И те замълчават, замълчават, докато престанат да пеят. И така чрез внушение се разваля гласът им. Щом останете сами, пейте си! Не работете със закона за внушението за гласа си. Знайте, че гласът зависи от Любовта. Само онзи, който люби, той има глас, той говори. Хора без Любов са безгласни. Имайте предвид, че рибите, които най-малко любят, са безгласни, не могат да говорят. И ако ме питате защо те не говорят – защото Любовта в тях не говори. Най-големият ад е в морето. В морето всички са месоядци, там няма тревопасни животни.

Че това е вярно, ще забележите по туй, че щом някъде влезе Любовта, започвате да чувате тук-там пеене, а щом Любовта престане, настава грозно мълчание. Докато майката има малко детенце, чуваш я, пее си, къпе го в коритото. Но умре ли то – песен не се чува. Понякога чуваш на гроба пеене, но то е минорно пеене.

И тъй, трябва да имаме обект, а обект е животът. Не работете чрез закона на внушението, че не можете да пеете, а работете чрез закона на внушението, че можете да пеете, да развиете гласа си. Прилагайте мисълта си, че можете да развиете гласа си, слушайте добри певци, въодушевявайте се от тях, те ще ви дадат импулс. Хубаво е понякога да слушате мъже и жени, които минават за добри певци. Не слушайте тези, чийто глас не е добре развит, понеже ще имате обратно въздействие.

– Какво поведение да държим при случай на война, на трудова повинност

или революция?

Във време на война ще станете лекари и фелдшери, ще помагате, ще превързвате рани.

– С това не помагаме ли пак на войната?

Не, вие ще помагате на онези, които са пострадали, чиито крака и ръце са изпочупени. А нож не ни е позволено да вадим. За нас въпросът е решен – и ние воюваме, но не с нож.

Що се отнася до трудовата повинност – ще си покопаете. Трудовата повинност може да изпълните. А дойде ли до революция – ако имате запичане, позволява ви се да вземете рициново масло.

Понеже ние воюваме с Доброто, войни не можем да имаме. И понеже служим на Любовта, за нас революция не може да има – тя е изключена за нас. А що се отнася до света – в света ще има още много революции и още много войни, но това е един факт, който не можем да спрем, засега.

– Кой е най-добрият начин за душевно обединение между възрастни и млади?

Най-добрият начин е старите да станат млади и младите – стари, т.е. старите, като отидат при младите, да станат като тях млади, да подемат тяхната мисъл. А един млад, като отиде при старите, и той да започне като тях. Ние говорим сега за млади и стари в най-добрия смисъл. Младите са жизнерадостни, те носят навсякъде радост и веселие. Старите пък носят тактичност, трезвост, мъдрост. А кое е най-доброто, знаете – между тях трябва да има любов. Нищо повече! Когато дойдем до Любовта, в името на Любовта старият трябва да счита младия като себе си и младият да счита стария като себе си.

– Битието ли определя мисълта или мисълта – битието?

Този въпрос стои тъй: кокошката ли определя яйцето, или яйцето определя кокошката? Чуйте сега моето мнение. Тъй, както аз зная, кокошката и яйцето вечно съществуват, но последователно се явяват. Когато кокошката се умори да е кокошка, става яйце, а когато пък яйцето се умори да е яйце, то става кокошка. Това са две форми, които вечно съществуват в света – те са съзнателни форми: съзнателни и в яйцето, и в кокошката, и в мисълта, и в битието. Интересно е този, който е задал въпроса, какво разбира под думата битие?

– Външния, материалния свят.

Външният, материалният свят, е продукт на мисълта. Въпросът тогава е такъв: Материята ли създава мисълта, или мисълта – материята? Материалният свят е въплътена идея, въплътена мисъл. Отначало е била идеята, а след това тя се е въплътила.

Конкретизиране на понятието Бог.

В окултизма под думата Бог се разбира, когато Абсолютното, Вечното, само Себе Си ограничава. Бог е Вечното, Първото същество, което само Себе Си съзнателно е ограничило, за да се изяви.

– Как въздействат природните закони на мисълта? Как се създават характери?

Природните закони въздействат на мисълта по такъв начин, че тя да се прояви. Природата е тяло на Бога, проявление на Бога. Когато нашата мисъл не е правилна и е вредна за самите нас, тогава Природата ни въздейства. Но законите на Природата винаги ни съдействат да се прояви мисълта ни, т.е. те ни заставят да мислим. И в това отношение тези закони изискват от всички нас да бъдем смели и решителни. Законите на Природата не търпят нашите двоумения и колебания. За пример вземете следното разяснение: вие имате старите понятия, излизате навън на разходка, но си казвате: „Аз ще се простудя.“ И наистина, не минава много време и вие се простудявате. Но ако вие не допуснете тази мисъл в ума си, няма да се простудите, защото Природата, която е жива, има предвид вашето добро. Тя ни съдейства, постоянно ни помага. Затова аз наричам Живата Природа проявление на Бога. И когато влезем в нея, трябва да вярваме, че тя има най-доброто разположение към нас и ще приемем доброто ѝ разположение. Започнем ли да мислим, че това може да стане, онова може да стане в нея, тогава идват нещастията. Природните закони въздействат благотворно върху нашата мисъл и върху нашия характер.

– Домашните животни случайно ли са попаднали между нас, или поради кармични причини?

Всички домашни животни са доброволни ученици и помагачи на хората. Когато човешкият дух е минал през тяхното царство, тогава те доброволно са слезли да му помагат. Само че човек им е обещал едно, а сега върши друго с тях, но той ще се върне и ще поправи поведението си. Ако бихте запитали един индус или един египтянин нещо за животните, той ще ви

каже, че в много животни – в конете, в кравите, в котките, в петлите – се крият вашите деди и прадеди.

– Ние можем ли да кажем това?

Ние можем да кажем, че те са по-малки наши братя. Волът е един по-малък наш брат в еволюцията си, но не е паднала човешка душа.

– Не е ли преродена човешка душа?

Не е. Аз ги наричам малките братя в света.

– Не е ли възможна такава дегенерация ?

Дегенерация от човек на вол е недопустима. Дегенериралите не живеят всред хората. Волът за нас е емблема на една велика идея. Когато кажем вол, магаре, кон, петел – това са емблеми, символи. Ако аз искам символично да изразя приятелството, как бих го представил? Ще кажа, че еди-кой си е отлично куче. Ако искам да изразя идеята, че някой е добър предач, ще кажа, че той е отличен паяк. Ако искам да изразя идеята, че някой има отлично търпение, ще кажа, че той е отличен вол. Онзи вол, който всеки ден си преживя, като му погледнеш очите, той казва: „Не бързай толкова, ще си свършиш работата, бъди тих и спокоен!“ Чудесни символи са за нас млекопитаещите!

– Ученикът на Бялото Братство трябва ли да даде необходимия физически труд в замяна на своите нужди, или да се ограничи само в духовна работа?

Ученикът на Бялото Братство трябва да даде отлични примери за физически труд. Той трябва да върши най-малко два часа на ден такъв труд.

– Правилна ли е теорията за произхода на човека от маймуната?

Окултната наука поддържа, че маймуната е произлязла от човека. Всички онези човешки единици, които минавайки по пътя на развитието си, са се спънали, един ден са се видоизменили. Маймуните – това са недоразвити хора. Така седи въпросът. Днес те са недоразвити, в тяхната еволюция има застой, но при по-благоприятни условия те ще се развият.

– Кои часове от денонощието за какъв род работа благоприятстват? Кои благоприятстват за молитва, кои за творческа работа?

Тези въпроси влизат към вътрешната страна на Школата. Сутрешните часове са най-добри за умствен труд, обедните – за физически, т.е. за хранене, а вечерните – за почивка. Затова за отбелязването на тези неща е нужна специална книга, защото винаги, когато се дават общи определения, един ще разбере едно, друг – друго, трети – трето; един казал тъй, друг – иначе, и тогава се стига до известни заблуди.

Аз бих ви препоръчал един метод за самонаблюдение: щом станете сутрин, обърнете се към вашата интуиция, за да схванете кои въпроси и кои мисли най-много ви интересуват. Схванете ли някоя мисъл и тя е най-важната, обмисляйте я през целия ден и се постарайте да я реализирате. Не се занимавайте с блуждаещи мисли по форма, съдържание и смисъл. А всяка конкретна мисъл, у която формата, съдържанието и смисълът изпъкват ясно, постарайте се да я реализирате. Дали тази мисъл е от областта на практическия живот, дали е мисъл за изкуството, или за физически труд, или каквато и да е друга мисъл в живота, това е безразлично – стига тя да има приложение, постарайте се да я реализирате.

На останалите въпроси аз съм ви отговорил по-рано.

Изпейте сега една песен.

1921_08_24 Размишления
24 август 1921 г., сряда, 5 ч.

УТРИННА МОЛИТВА

Размишления

1. „Отче наш“.

2. Размишление (коленичили на лявото коляно):

„Да ни благослови Господ да ходим неуморно в Пътя на Истината и Живота.“

„И всичките ни мисли, желания, действия и постъпки да бъдат заквасени с Живата Истина, която изтича от Духа на Любовта.“

3. Благославяй, душе моя, Господа!

4. Да се помолим на Господа: „Всички наши приятели, които са тук, и които не присъстват, да ги закваси с Живата Истина на Живия Господ, Който сега е между нас.“

5. Добрата молитва.

6. „Бог е Дух, и които Му се кланят, с Дух и Истина трябва да се кланят.“ (Евангелие от Йоана 4:24)

„Освети ги чрез Твоята Истина: Твоето Слово е Истина.“ (Евангелие от Йоана 17:17)

„Затова отхвърлете лъжата и всеки с ближнаго си говорете истина, защото сме удове един на друг.“ (Послание към ефесяните 4:25)

„Защото законът чрез Мойсея бе даден, а Благодатта и Истината – чрез Исуса Христа биде.“ (Евангелие от Йоана 1:17)

„Затова да празнуваме не с вехт квас, нито с квас на злоба и лукавство, но с безквасни хлябове на искреност и на Истина.“ (Първо послание към коринтяните 5:8)

Психически упражнения №1 и №2

Ще ви дам едно психическо упражнение (№1). Когато го изпълнявате, ще произнасяте следното изречение: Да подчини Бог всяко нисше действие в нас на Духа на Истината. Като правите упражнението, ще произнасяте тази формула и ще имате предвид нисшето в света, което развращава хората – ще го снемете надолу. Като вдигнете ръцете си нагоре, ще концентрирате мисълта си, за да започне върху вас да действа Духът на Истината. Това упражнение ще направите три пъти.

Изречението, което ще произнесете при второто упражнение (№2) е: Да се възцари Любовта, Мъдростта и Истината във всичката си пълнота в нашите души. Ръцете се поставят хоризонтално пред гърдите с длани, обърнати напред, и допрени средни пръсти; след това ръцете се разтварят в хоризонтална посока и се издигат нагоре, докато се допрат над главата, след което се свалят надолу пред гърдите. Това упражнение ще направите три пъти и при последното изпълнение на упражнението ще кажете: Така ние отваряме сърцата си на Господа, Който е сега между нас. Да се прослави Неговото Име! Амин!

След това се пристъпи към изпълнение на четирите гимнастически упражнения.

1921_08_24 Законът на самопожертването
съборна беседа
24 август, сряда, 6.30 ч.

ЗАКОНЪТ НА САМОПОЖЕРТВАНЕТО

Христос казва, че всеки книжник, който се учи за Царството Небесно, е подобен на човек домовит, който изважда от съкровището си и ново, и старо.

Ще ви прочета 108-и псалом.

Когато псалмопевецът е пял този псалом, се е намирал във възходящата линия на своето духовно развитие и започва така: „Утвърдено е сърцето ми, Боже…“ Значи – поставено е вече върху канара. И като е утвърдено върху канара, той няма от кого да се плаши.

„Ще пея е ще песнопея и със славата си!“

Като поет казва на себе си:

„Събуди се, псалтирю и китаро:

Ще се събудя рано.

Ще Те славословя, Господи, между народите

и ще ти песнопея между племената.

Защото Твоята милост се възвеличи по-горе от Небесата,

и Твоята Истина до облаците…“

Значи той изразява една своя вътрешна опитност. Той е преминал своя изпит. Псалмопевецът говори за онзи Господ на Любовта, за Когото ние сега говорим.

Под облаците тук се подразбира: да се обхване нашия мисловен свят. Тези облаци представляват това, че мислите трябва да се обгърнат със закона на Любовта.

„Възнеси Се, Боже, над Небесата,

и Славата Ти да бъде над всичката земя!

Избави тези, които Си възлюбил, Боже, спаси ни с Десницата Си и чуй нашата молитва! ...

Бог говори в Светилището Си:

Моав е Моя умивалница...

Чрез Бога ние ще направим юначество

и Той ще стъпче враговете ни.“

Като се преведат тези формули в закона на Любовта, в закона на Мъдростта и в закона на Истината, всички, съединени в едно, са оръжия, с които сега трябва да се воюва.

Сега ще ви говоря за закона на самопожертванието, как трябва да се разбира този закон.

Учителя държи в ръка един лимон с много правилна форма.

Виждате ли този лимон? Той има най-яркия, най-силния първоначален цвят. Той е един плод от умствения свят, който се е самопожертвал. Знаете ли откъде иде туй същество в този лимон? То е слязло от Полето на Мъдростта и затова се е облякло в тази жълта дреха.

Жертва в света може да принесе само Любовта. Без Любов не е възможна никаква жертва. Жертвата подразбира най-хубавото, най-възвишеното, най-благородното да го дадем в услуга на Бога, да го пожертваме да работи за Него.

Знаете ли тази лимонена киселина, като влезе в нашия организъм, какъв преврат прави? Когато някое същество се обезсолее чрез греха, т.е. когато неговите мисли не са вече тъй активни, чувствата и действията му отслабнат, за него е необходима тази киселина, за да събуди всяко действие. Следователно в своята първична проява Духът влага киселина, т.е. първо събужда активността във всички същества и онези, които разбират закона, ще проявят своята активност, а които не го разбират, ще се гневят. Причината, която възбужда човека към дейност, е Духът, който иска да се прояви. Ние трябва да принасяме в жертва на Бога най-чистите си мисли. Например дойде вашата възлюблена, която очаквате с години. Как мислите, коя ябълка ще откъснете за нея? Най-хубавата, най-добре

оформената; ще я очистите, ще се приближите нежно и деликатно към вашата възлюблена и ще ѝ я предложите. Следователно, когато Господ дойде, ще Му принесете най-хубавите си мисли, защото мисълта е плод. Нашите мисли стават храна за другите същества, служат за тяхното растене, тъй както плодовете на Земята спомагат за нашето растене. И тъй, за Бога или за онези същества от мисловния свят, ще принесем в жертва най-хубавите си плодове. Ние нищо няма да загубим. След като приемат тези плодове, те ще посеят в своите градини семената, които са скрити в мислите. И когато мислите ни започнат да израстват в ангелския свят, ние ставаме гениални. Това е гений – когато един ангел посее една твоя мисъл в своята градина, ти ще станеш гениален. Посеят ли твоя мисъл в някоя ангелска градина, ти ще станеш необикновен човек, а не я ли посеят, ще си останеш обикновен човек.

Същият закон е и за чувствата. Когато дойдем в някой свят, ще трябва да принесем в жертва най-възвишените, най-благородните от нашите чувства. Те ще бъдат принос на този жив Господ, Който ще се изяви по един или по друг начин. Може да се изяви под форма на един човек, може да се изяви под форма на един дух, на един серафим или херувим. В каквато форма и да се изяви, трябва да Му принесем най-благородните, най-възвишените си чувства. И когато месцето на тези чувства послужи за храна на някой ангел, той непременно ще посее семената им в своята градина и тогава ние ще станем сърцати, богати. Богатството на човека е скрито в неговото сърце. Тъй е в Духовния свят.

Най-после ние слизаме на физическото поле. Когато ни посети някой наш приятел, когото обичаме, какво ще направим? Ще му омесим хляб. Стопанката на къщата ще извади от най-хубавото пшенично брашно, ще го отсее съсситото си, ще го закваси, сама ще го омеси, ще го опече на своята пещ, сама ще го предложи и с това ще изрази своята любов на физическото поле. И като хапне от него, приятелят ще каже: „Много хубав е хлябът ти – отлично е омесен, отлично е изпечен!“

И тъй, ние сме длъжни, от малки до големи, малко да жертваме, но жертвата ни да става от любов. Жертва, в която няма любов, не се приема. Ако някой дойде при мене и ми каже: „Аз искам да изкажа една мисъл, която имам към вас“, аз вътрешно ще го запитам: „От любов ли искаш да кажеш това, или за да ме подкупиш? Ако е от любов, аз ще посея тази твоя мисъл в някоя градина, но ако не е от любов – дръж я за себе си.“ Дойде някой и ми каже: „Аз ще изкажа едно свое вътрешно чувство към тебе.“ Питам го: „От любов ли ще го изкажеш, или за да ме подкупиш? Ако е от любов, ще му посадя семенцата, но ако искаш да ме подкупиш, дръж го, моля ти се, за себе си.“ Ако дойде някой и поиска да изяви едно действие

към мене, по същия начин ще го запитам: „Туй действие от любов ли искаш да изразиш, или за да ме подкупиш? Ако е от любов, ще го приема и ще го посадя в някоя градина, а ако е с цел да ме подкупиш, задръж го за себе си.“

И тъй, във вашите умове, в умовете на учениците на Бялото Братство, трябва да стои мисълта, че законът е неизменен, и да се знае, че всичко, което вършим, трябва да е за Бога. Ако в умовете ви се зароди съмнение дали трябва да вършите това, което сте намислили, по-добре не го вършете. Извършете го, само ако в умовете, сърцата и действията ви няма съмнение, но зароди ли се там някакво съмнение, спрете се и не го извършвайте, защото с това не само че няма да принесете полза на себе си и на другите, но ще причините дори вреда. Искам всяка мисъл, всяко чувство, всяко действие, каквото и да било то, било във физическия, в духовния или в мисловния свят, да се извършва с любов, да бъде проникнато от любов. Ако всичките ни действия са проникнати от любов, тогава ще бъдат приети, ще бъдат благословени. И ако понякога не успяваме в материално отношение, то е, защото не спазваме този закон. Ако не жертвате материалното от любов, то какъвто и да сте – търговец, земеделец и т.н., няма да успявате. Но ако за всичко, което вършите, имате в ума и в сърцето си мисълта, че го вършите от любов към Господа, ще имате благословение изобщо – ще лягате и ще ставате с радост, ще ядете и пиете с радост, навсякъде ще има веселие. Затуй аз желая всичките ви постъпки да бъдат любовни. И ако не сте готови да вършите всичко с любов, въздържайте се, докато дойде Любовта. Който още няма в себе си любов, да се въздържа, докато дойде тя. Ако някой иска да ни даде нещо, да ни помогне в каквото и да е отношение, нека направи това от любов. Това е за негово благословение. Ако не може да направи това от любов, по-хубаво нека се въздържа, защото могат да се зародят някои съмнения. Така например тук идват приятели, престояват известно време и като наближи да си отиват, оставят малко пари в жертва, но после си казват: „Какво става с тези пари?“ От онези, които мислят така, ние не искаме и пет пари. Влезе ли в тях и най-малкото съмнение, нека си задържат парите. Онези, които не мислят така, да си оставят парите. Който се съмнява, нека нищо не дава. Ние ще му дадем всичко без пари – ще го нахраним, ще му заплатим, задето е стоял. Това е за вас, а не за нас. Какво ще ни ползват парите в света? Сега те са едно средство, но и без туй средство можем. Не мислете, че не можем. Ще кажете: „Тогава как ще се съберем тук?“ Е, как ще се съберем? Всеки ще си донесе своя хляб. Туй е един начин, а има хиляди начини. Искам да ви кажа: нека законът за самопожертването залегне в душите ви. Когато искате да пожертвате нещо, не бързайте, поспрете се, запитайте се, поставете този въпрос във вашата интуиция, помислете си и кажете: „Господи, аз искам да се жертвам за Теб от любов.“ Ако

почувствате, че Господ ви се поусмихне – пожертвайте се. Ако обаче видите, че Лицето Му е сериозно, въздържете се. Подир малко пак се помолете и наблюдавайте какъв е изразът Му. Ако се усмихне, принесете жертва, ако ли не – въздържете се. Ще бъде както с Каин и Авел, с тези братя от Стария Завет, които направиха жертвоприношение на Бога. Защо жертвата на единия се прие, а на другия – не?

Сега в нашия живот ще започнем с туй ново Учение, с Учението на Любовта. Всичките ни постъпки трябва да бъдат проникнати от любов и каквото вършим един към друг, да е продиктувано от любов. И никой да не бъде нахален да каже някому: „Направи това заради мен!" Аз никога няма да кажа някому да направи това заради мен. Това го няма в Новото учение. Аз съм готов и предпочитам десет пъти да извърша една работа за вас, да изора десет пъти нивата ви, ако вие не сте готови за това, отколкото да ви накарам да направите нещо за мен. Ти нямаш право да кажеш някому: „Направи това. Нямаш ли любов? Какъв си такъв християнин?" У нас такова учение няма. Ако някой у нас си предложи десет пъти услугите, ние ще му кажем: „Братко, ако това е от любов, ние сме готови да го приемем." Ако прилагате този закон, между вас няма да има никакви спорове. Откъде се раждат споровете? Сега някой бил ръководител в някой град. „Защо да бъде той?" Ами че ако Любовта го е поставила тук да се жертва – добре дошъл! Но ако сам се натрапва, ще му кажем: „Братко, задръж си всичко за себе си!"

Аз искам всички ръководители по градовете да бъдат поставени по любов. Нали сме едно братство, основано по любов? Двама, трима, четирима се събрали – нека всички да се надпреварват в любов. Да допуснем, че имаме десет души майстори, които са се събрали да поправят една счупена кола. Един от тях казва: „Аз ще я направя." Дойде, повърти се, опита, не може да я поправи. Казва: „Не можах да я поправя." Дойде втори – и той не може. Дойде трети – също. Най-после десетият дойде при колата, поправи я. Дали първият или последният ще я поправи, не е важно. Ти си чакай реда да проявиш своето изкуство, а не бързай: не е в бързането работата. И после, ние се самозаблуждаваме: в света има само един Учител, той е Учителят на Любовта. Един е Той, не мислете, че има много. Един е Великият Учител на Любовта, а всички други учители са прояви на Любовта. Когато говорим за Учителя, разбираме Великата Безпределна Любов, която се изразява в даване на знания, мъдрост, щастие и блаженство на всички същества на Земята. Туй същество всеки ден мисли за другите същества, каква форма ще им даде. И всеки ден чува въздишките им, цял ден мисли как да подобри тяхното съществуване. Това е Великият Учител и ние всички искаме да бъдем израз на Неговите мисли, на Неговите чувства, на Неговите действия. Аз бих желал така да

бъдем всички. И тогава всички ще бъдем ученици, всички ще бъдем учители. Кога? Когато Той е в нас. Ученици сме, когато възприемаме, а учители, когато предаваме някоя Божествена Мисъл, която Той ни е предал. И след като я предадеш, ти пак си ученик, пак отиваш да възприемаш. Да бъдеш учител, значи да изкажеш Божествените мисли, Божествената Истина и Божествената Любов пред света. Така мислете, за да не се зароди у вас по отношение на някого мисълта: „Че той ли е учител!“ Щом у него говори Любовта, всички ще го слушаме. Дете да е, крава да е, вол да е, муха да е – като говори, ще речем: „Господ говори чрез него.“ Не говори ли Господ чрез тях, тогава ще си ходим, няма да ги слушаме. Ще си вършим работата, без да им обръщаме внимание. На такива учители ще кажеш: „Чакайте, чакайте, работа си имам много спешна. Деца имам, жена имам, нямам време да ви слушам.“ А щом говори Любовта, ще кажеш: „Свободен съм, свърших си работата, на ваше разположение съм.“ И спрямо себе си така трябва да постъпвате. Трябва да знаете кога говори Господ и кога не говори Господ. Когато говори Господ, ще кажем: „Свободен съм, имам на разположение всичкото си време, за да направя това, което искаш.“ Когато Господ не говори, ще кажеш: „Сега нямам свободно време.“

Желая ви сега всички спънки, които имате по градовете, да изгладите чрез закона на Любовта и да не се отнасяте към мене, за да ви съдя кой е прав и кой е крив. Ако е за това кой е крив, най-кривият съм аз. Ако Учителя, Който ви говори, е крив, то заедно с Него и аз съм крив. Такъв е законът. Нали евреите казваха за Христа: „Този, ако е праведен, каква връзка има с грешните, събира блудниците наоколо си?“ Да не се лъжем – ние не знаем още дълбоките отношения, които съществуват в живота. Не се лъжете от външните прояви на човека. Някой път човек може да направи някои грешки, но не се самоизмамвайте, вие не знаете защо той прави това. Вие не знаете състоянието му в даден момент, не знаете какви са неговите отношения към Бога. Вие това не знаете. Ние трябва с благоговение да се спрем и да чакаме да видим какво Бог работи. Нашето произнасяне за едно, за друго, трябва да бъде правдиво, с любов, защото в бързината Истината не говори. Че сме бързореки, това не е грях, защото и светлината е бърза. И когато казвам да бъдете бавни, разбирам да бъдете бавни в греха, но бързи в Доброто. Бавни в грях, а със светкавична бързина в Добро, в Любов, в Истина, с най-голямата бързина, която може да се тури в действие.

Сега аз ще моля ръководителите в градовете да започнат със закона на Любовта. Нека те заемат последните места. Нали и Христос казва: „Който иска да бъде пръв, последен трябва да стане.“ Силните в Любовта да започнат да служат на всички. Ясновидец си, нали? Ами че туй

ясновидство Господ ти го е дал, за да услужваш с него на другите. Как ще им услужвате? Аз като ясновидец виждам, че някого искат да изкусят, да му създадат едно падане, затова го турям в търговия – и този брат ще го изкуси, и онзи ще го изкуси. И виждаш го – паднал. Като ясновидец, казвам му: „Братко, планът, замислите на твоя брат не са искрени спрямо теб, той няма добро намерение. Ще се откажеш." Или двама млади ще се женят – те са измежду братята и сестрите, искат да живеят духовно. Но аз, като ясновидец, виждам, че те няма да живеят по Бога и затова им казвам:

– Не се женете. Ако слушате мене, не се женете.

– Ами нали по Бога ще живеем?

– Ако не се ожените, ще живеете по Бога, а ако се ожените, по дявола ще живеете.

За други пък виждам като ясновидец, че като се оженят, ще живеят добре.

– Да, но как – ние пари нямаме!

– Ако се съберете двамата, ще ви тръгне напред. Оженете се, не се бойте, послушайте ме!

Трябва да влезем някъде, за да си помогнем. Такъв е законът на ясновидството. Дойде някой, пита:

– Ти какъв си?

– Ясновидец.

– А какво виждаш?

– Духове.

Ами ако аз отида в някой град и видя всички танцувачи, танцувачки, бели коне, черни коне, министри с хубави шапки, и разкажа това например на някой земеделец – какво го интересува него? Че еди-кой си министър имал такова бомбе, че бил с такива обувки, че имал толкова куфари и донесъл това-онова в България? Какво го интересува всичко това? Нищо не го интересува. Но ако му кажа, че като ходил в странство, този министър донесъл много семена от някоя плодна култура, той ще каже: „Да, това е добре."

Аз бих желал да използвате всички дарби, които имате. Бих желал всички да разговаряте с духове, бих желал всички да бъдете ясновидци, да виждате тези духове и да ги попипвате. Когато Христос се яви на учениците си, те се уплашиха и казаха: „Това да не е сянка?“ „Опитайте Ме“ – каза им Той. В Него имаше пулс. Вие казвате: „Като неверни Тома ще бъдем.“ Аз харесвам Тома. Вие казвате: „Не трябва да изкушаваме Господа.“ Не, понякога трябва да турим пръста си в тялото Му. Някои казват: „Докато не туря пръста си в раната Му, тъй да опитам, не искам да се самозаблуждавам.“ Не с този физически пръст, а с духовния си пръст да опитаме раните на Христа, да влезем във връзка с Него, да преживеем Неговия минал живот. Някой казва: „Аз искам да позная Христа!“ „Можеш да Ме познаеш – казва Христос, – добре.“ И Той ти даде такова голямо нещастие, страдание, че къщата ти се запали от двете си страни. Преди 2000 години Христос пострада, а днес казва на страдащите: „Ето, това съм Аз – в тебе Съм сега, това Аз преживях.“ Разбра ли?

Страданията – това е първата фаза на посвещението. Но вие казвате: „Не, искам другояче, искам да видя Твоето възкресение!“ Не, първо ще опиташ страданията Му и после, след като ги минеш успешно, ще дойдеш до Възкресението – до Великата Любов. Тогава ще Го познаем. Сърцето ни ще се отвори и ще кажем: „Заслужава си човек да живее в Божията Любов и да служи на Господа.“ И в живота ще бъдете, като че живеете в Царството Божие. Е, хубаво, намерите си един приятел, обичате се, четете си заедно, гугукате си, а като живеете така, това не е ли все едно, че Христос живее във вас? Живеете в хармония. Това не е ли Бог, Който живее във вас? Когато преминете от първата стъпка към втората, ще дойдете да видите Христа в такава първична фаза. Но това не става винаги. На Земята има само три случая, при които човек може да види Христа, облечен в плът. Ще се яви Христос, ще те хване за ръка и ще ти каже: „Попипай Ме – това съм Аз!“ Но това не може винаги да се види. На физическото поле има само три случая, при които може Христос да се види, а на другите полета има повече случаи. Ако ги използвате разумно, всеки от вас ще има възможност да Го види. Някой казва: „Аз искам да Го видя!“ Да, но има нужда от жертви. Докато не се научите да жертвате най-хубавите си мисли, най-хубавите си чувства, най-хубавите си желания, не може да видите Христа.

Ще ви приведа един пример. Преди години Христос дойде в къщата на един свещеник под формата на един стар калугер, когото свещеникът не обичаше и не искаше да го приеме. Аз казах на свещеника: „Слушай, калугерът е твой брат, приеми го!“ Свещеникът се съгласи, прие го. За да изпита свещеника, калугерът му каза:

– Имам нужда от пари, защото трябва да пътувам.

– Имам само пет лева – отвърна свещеникът.

– Е, хубаво, и без тях ще мина, мога и пеша да пътувам.

И излезе. Аз казах после на свещеника:

– Това беше Христос.

– А, ако е Той, пари имам. Ще ида да Го върна.

Христос е дошъл под форма на калугер, но щом мине нещастието, след като дойде самопожертването, тази маска ще падне и Христос ще се изяви. Иначе Той ще мине само като един калугер.

Та Божественото в света е скрито във всички форми и когато ние изявим нашата любов в мисли, чувства и действия, тогава То ще ни се изяви. Иначе ще бъде за нас като една далечна тайна и ние само ще въздишаме по Него.

А сега млади и стари, всички ученици на Бялото Братство ще действате по този закон – абсолютна свобода в Любовта. През цялата година ще се постараем да си препращаме любовни мисли. Ако някъде се яви дисхармония, всички ще насочим мисълта си за благословение. Следователно искам всички да имате такава правилна форма, както този лимон. Аз бих желал всички да сте умни като този лимон. Той е много умен! Ако бихте били тъй умни като него, щеше да бъде добре. Той е скромен, не говори. Говорът му е чужд за вас. Той ми казва: „Ти ще преведеш моите мисли на тях. Кажи им, че светът, в който ние живеем, живее в закона на Любовта и по този закон аз съм слязъл между хората, за да понаблюдавам и проуча техния живот, а след време мисля да се завърна в своето отечество.“

Сега вие ще кажете: „Дълбок дух!“ Не, това е формата. Духът е скрит в него, вие не го виждате. Знаете ли къде е скрит духът му? Ако между вас има ясновидци, нека видят този дух и нека видят къде е скрит. Всички вие сте ясновидци от първа степен. Във втора степен вие се досещате за ясновидството, а в трета степен се досещате дали може да сте ясновидци, или не.

Тази сутрин няма да имаме закуска. Знаете ли защо? Понеже мислим да имаме един братски обяд. Да имаме повече време да се приготви обяда, та малко да се поизострят чувствата ви. Времето до обяд ще прекарате

спокойно, в размишления – за Любовта, за Мъростта, за Истината. Гледайте да възприемете от всичко това. Каквото мислите, искайте го, за да можете да го възприемете. И кой каквито желания има, да не се бои да ги приложи в действие. Почувствайте за Господа! Не се колебайте да приложите всяко хубаво чувство, мисъл, желание и действие така, както те се зараждат във вас. Без разлика – млади и стари, кой каквото разбира. Всеки от вас да се постарае през цялата година да приложи всичко тъй, както е влязло, както се е зародило в сърцето, в ума и в душата му, и Господ ще го благослови. И този дух на лимона казва тъй: „И ние, всички духове, ще помогнем на тези ученици, ще им съдействаме!“

През тази година няма да обръщате внимание на това какво си мислят другите за вас, а какво вие мислите за другите. Ще започнете с първото, с най-важното – да слушате и възприемате всички велики мисли, ще четете хубави книги, ще слушате съветите на ваши приятели. Всичко ще използвате като средство за реализиране на онези велики мисли и желания, които Бог е вложил в душата ви.

И аз бих желал всеки от вас, като дойде догодина, да донесе един хубав плод от своята умствена градина, от своята сърдечна градина, от градината на своята душа, на своята воля. Като донесете по един такъв хубав плод, ние ще ви посрещнем и ще кажем: „Добре дошли, ученици на Любовта!“ И тези плодове ще покажат степента на вашето развитие. Тогава ние ще ги изложим и тук, на Земята, и в другия свят, и всеки от вас ще приеме своята награда. Каква ще бъде тази награда? Наградата ще бъде това, че Истината ще ви озари и освети, и вие ще ходите в Пътя на Истината.

– Амин!

А сега всички от вас, които имат спешна работа и не могат да чакат, след братския обяд са свободни. Широк е пътят им! Изпращаме им всичката наша любов, да се върнат по домовете си и да заживеят тъй, както Господ иска. А онези от вас, които са свободни, ако от любов желаят да останат, могат да стоят колкото време искат – от вътрешна подбуда. Но да не остане някой от вас с користолюбива цел – да доизяде каймака. Не, каймакът вече е изяден, а остава само айрянът. Тъй че да не остане някаква мисъл на съблазън, на съмнение, че има нещо скрито от вас. Не, скритото е на друго място – скритото е горе, при Бога.

Изпейте някоя песен! Хайде да изпеем песента на един наш брат: Стани! Да я изпеем тихо!

Всички приятели ще се разпределите свободно из двора, по 2-3-5-10 души

заедно, и ще размените мисли върху Любовта и върху всичко, което може да излезе от душата ви. Разменете мисли, докато дойде обяд. Днешният обяд ще бъде любовен, тъй че искам да вложите всичката си любов.

1921_08_25 Разумно служене
съборна беседа
25 август, четвъртък, 10 ч.

РАЗУМНО СЛУЖЕНЕ

Ще ви прочета 12-а глава от Посланието към римляните:

„И тъй, моля ви, братя, поради Божието Милосърдие, да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, което да бъде ваше разумно служене. И не се съобразявайте с този свят, а се преобразете чрез обновяване на ума си, за да разпознавате от опит Божията воля.

Защото чрез дадената ми благодат казвам на всеки от вас, който е по-виден, да не се мисли за повече, отколкото му се полага, а да запази скромност според дела на вярата, която Бог на всеки е разпределил. Понеже както в едно тяло имаме много части с различно предназначение, така ние всички сме едно тяло в Христа, а поотделно всеки от нас е част от другите и имаме различни дарби според благодатта, която ни е отредена. Ако някому е дадена пророческа дарба, нека я упражнява съразмерно на вярата си. Ако на някому е дадена служба – да бъде прилежен в изпълнението ѝ. Ако някой поучава – да бъде прилежен в поучаването, ако увещава – в увещаването; който раздава – да раздава щедро, който управлява – да управлява с усърдие, който показва милост – да я показва доброволно. Любовта да бъде нелицемерна; отвращавайте се от злото и се придържайте към доброто. Обичайте се един друг с братска любов, надпреварвайте се да си отдавате един на друг почит. В усърдието си не бъдете лениви, а бъдете пламенни по дух, като служите на Господа. Радвайте се в надеждата си, в скръб бъдете търпеливи, а в молитва – постоянни. Помагайте на светиите в нуждите им, бъдете гостолюбиви. Благославяйте ония, които ви гонят – благославяйте и не кълнете! Радвайте се с онези, които се радват, плачете с онези, които плачат. Бъдете едномислящи помежду си, не пожелавайте недостижимото, а се задоволявайте с малкото; не считайте себе си за мъдри. Не отвръщайте на никому за злото със зло, а залягайте за това, което е добро за всички. Ако е възможно и доколкото зависи от вас, бъдете в мир с всички хора. Не отмъщавайте за себе си, възлюблени мои, а дайте място на Божия Гняв. Защото писано е: „Отмъщението е мое – аз ще въздам, рече Господ.“ И тъй, „ако врагът ти е гладен – нахрани го; ако е жаден – напой го; защото вършейки това, ти ще струпаш жар на главата му“. Не се оставяй да те побеждава злото, а ти побеждавай злото чрез доброто.“

Мислите, които апостол Павел привежда в тази глава чрез вдъхновението

на Духа, са важни за приложение. Всички учения имат смисъл за нас дотолкова, доколкото те са във връзка, доколкото ние можем да ги схванем според степента на нашето развитие или доколкото те попаднат под нашия поглед.

Представете си, ако вие бихте попаднали на Земята, а тя да беше просто като топка – да нямаше на нея нито растения, нито вода, нито камъни. Какво бихте научили от Земята, ако тя беше само една валчеста топка, гладка като стъкло?

Ето защо хубостта на нещата е в онова безгранично разнообразие, което съществува в Божествените мисли. И ние самите сме такава проява на Божията мисъл, а тази Мисъл е нещо реално. Реалността ѝ е в нашата душа и най-важното нещо, към което се стремим, е да обхванем и опознаем нашата душа. И щастие и нещастие, и радост и скръб, и смисъл и безсмислие, и сила и безсилие – всичко това зависи от нашата душа. Когато вие започвате да губите вашите сили, скъсвате нишките на душата си; когато изгубите мисълта си, скъсвате нишката на волята си. Следователно изгубили сте вашата душа. И когато в нас идва вдъхновението, това показва, че сме отстранили грешките от душата си. А душата – това сме ние. Тази Божествена душа се облича в разни форми и всяка форма е необходима за света, в който душата се проявява. Тя не трябва да се пренебрегва! Когато душата слиза на физическото поле, тя ще се облече в такова тяло, каквото сега има. Не смесвайте плътта на вашите криворазбрани желания и стремежи с вашето тяло! Тялото, което сега имаме, е най-великолепното здание, то е един модел за бъдещото тяло. То още не е завършено, по него ще се създаде истинският Божествен храм, Соломоновият храм. Вие искате да разберете какво е сърцето, какъв е умът на човека, какъв е духът му, каква душа има, но нито сърцето сте виждали, нито ума виждате, нито душата, нито духа. Това, което знаете, са само понятия, смътни схващания.

Ако вие си зададете въпроса: „Какво съм аз?“ Да кажем, вие сте щастлив, радостен, но някой съсед ви бодне с малка игличка и от върха на тази малка игличка щастието ви се разваля. Питам: къде е отишло щастието ви? Или пък, да кажем, имате някоя голяма болка, някъде е нагноясало, а някой с една малка игличка пробие това място, изстиска гнойта и вие се освобождавате от тежестта. Значи онова чуждо вещество, което е било в организма ви, е причинявало всички страдания и щом то се изхвърли, вие се освобождавате, ставате радостни и весели.

Следователно всички мисли, чувства, желания и действия, които нямат нищо общо с нашия живот, щом влязат в организма на душата,

причиняват болезнено състояние и вие трябва да се стремите да намерите начин да се освободите от тях. Не казвайте: „Няма нищо!“ Не, има нещо. Ако кракът ви понаболява, ще намерите тръна и ще го извадите.

Апостол Павел също имаше един трън, но казваше, че този трън му е потребен – бил спирачка в живота му. Този трън му служел за спирачка, понеже Павел имаше още да слиза надолу. Господ му каза: „Тази спирачка ти трябва, достатъчна ти е Моята Благодат. Сега не мога да ти отнема спирачката, но слез долу и щом започнеш да се изкачваш, ще ти я отнема.“ Този трън не може да се отнема, но щом слезеш до дъното и поемеш нагоре, Господ ще ти отмахне спирачката, защото за нагоре няма нужда от спирачка. Сега някои от вас имат страдания – те слизат надолу и имат спирачка. И ако ме питате докога ще продължават страданията, ще ви отговоря: дотогава ще имате тия страдания, докато слезете до дъното, а щом поемете нагоре, всички страдания ще почнат да изчезват и когато възлезете на върха, горе, страдания няма да има.

Казвам: тия форми, в които сме облечени на физическото поле, са потребни. Най-важният орган на физическото поле е човешкият мозък и вие трябва да пазите най-впечатлителната част на главата. Това е предната ѝ част, челото. Трябва да пазите челото си да бъде впечатлително, да може да възприемате правилно Божествените форми. Старайте се лицето ви да не огрубява. Веднъж огрубее ли то, вашите мисли, чувства и желания също ще започнат да огрубяват. По същия закон се развиват растенията и тези, които са садили цветя, знаят какво става, когато почвата се спече. Защото ако глинестата почва е спечена, водата не може да проникне надолу, за да даде влага, и корените не могат да растат. Също така и нашето лице може да се спече и туй спичане може да спре влизането на Божествената влага, която дава подтик за развитие. И когато започнете да се спичате, вие ставате груби, очите ви стават жестоки, устата загрубява и в лицето се получава една дисхармония. Вие ще се стараете да премахнете туй спичане, ще се мъчите да го изхвърлите от лицето си. Ако изгубите Божествения смисъл, ще почернеете като въглен. Лицето ви може и да побелее като бяла пръст. Затова ще употребите всички усилия – с молитви, с работа, ще се стараете да възстановите пластичността на вашето лице, докато най-после то дойде до онова състояние, че да светне, от него да започне да излиза известна светлина. Тогава то ще има израз и Божествената светлина ще започне да влиза в мозъка, в душата ви. Трябва да имате желание лицето ви да стане възприемчиво за Божественото от външния свят.

Как загрубяват във вас чувствата? Когато възприемете една отрицателна мисъл или едно отрицателно чувство. А всяко чувство се определя от

редица причини, от вибрациите на различните движения. Има рефлективни движения, които излизат от мозъка и отиват навън, към лицето. И вследствие на тези удари от мозъка към лицето вие ставате толкова кисели, че носът ви започва да се изкривява, да се сплесква; понякога се повдига нагоре, понякога се изкривява надолу, понякога хлътва и се обезобразява. След това очите ви започват да потъват, да се смаляват. И тъй започват да се явяват тези безобразни бръчки по лицето и то става тъй накълцано, като напукана земя, като че ли е насечено с някой остър сатър за месо.

Божественият Дух на християнството казва: „Всяка мисъл, която проектирате в сърцето си, може да се възприеме или не.“ Ще се възползвате ли от нея, като ѝ дадете път навън? Говоря за съзнателните мисли, които влизат в нас и ние им даваме живот. Следователно всяка мисъл, която проникне във вас и е в дисхармония с вашия растеж, не я изпъждайте, а я спрете на главния вход. Накарайте я да чака ден, два, три, десет, месец, година, две – нека почака там.

И ние, съвременните хора, съвременните християни, които вървим в правия път, в Новото учение, ако не можем да изправим нашите лица, тогава в какво се състои нашата наука, това ново учение? Ако нашите лица отрубеят тъй, както лицата на светските хора, ако телата ни огрубеят, тогава в какво се състои нашето учение? Тогава ние ще започнем една обратна реакция, ще стигнем до колективната съзнателна проява на човешката душа. Има условия в живота и те са следните: да кажем, че в душата или в съзнанието ви проникне една горчива мисъл или чувство; за това вие може да не сте виновни, но първо ще намерите откъде иде тази мисъл – отляво или отдясно, отпред или отзад, отгоре или от долу. Шест посоки има, откъдето може да дойде мисълта. Трябва да намерите най-малко две посоки, да видите дали мисълта иде отляво или отдясно. Тази лоша мисъл може да иде отляво и тогава някоя жена ви я препраща; иде ли отдясно – някой мъж ви я праща. Така че трябва да знаете кой ви е изпратил тази лоша мисъл. Това е наука, философия – да знаеш от кого иде тази мисъл, от жена или от мъж. Защото ако мисълта иде от жена, а вие я приемете като изпратена от мъж, ще употребите погрешен метод. Сега като казвам мъж и жена, то е защото има и женски, и мъжки дяволи. Има не само мъже и жени, каквито сте вие, но има и женски дяволи, и мъжки дяволи. Между всички същества има и мъжки, и женски. Ще знаете от каква категория същества иде тази мисъл, която ви се изпраща.

Апостол Павел, който разбира законите, казва: „Представе¬те телата ваши в жертва жива, свята, благоугодна на Бога.“ А на съвременен наш научен език това значи: изложете се на слънчевите лъчи и всички вредни

микроби, които са в тялото ви, Господ да ги прости, ще изчезнат. Щом вие изложите и вашите тела на Божиите лъчи, съединени с Бога, тази Божия светлина правилно ще проникне във вас и Бог ще измени условията. Те тъй естествено ще се изменят, че неща, които ви се виждат невъзможни, ще станат възможни и всеки ден ще има веселие. Вие трябва не само да се вслушвате, а да правите опити и движенията ви ще станат леки. Остава да изменим носа си. Не казвайте: „Когато дойда на Земята, Господ ще ми даде друго тяло, друга форма.“ Помислете си: ако имате един прекрасен диамант, затворен в кутия, мислите ли, че тази кутия не изпълнява една важна работа? Тя го предпазва да не бъде повреден отвън. Тя предпазва тялото на душата. Следователно тази кутия е потребна и вие трябва да я пазите заради диаманта. Щом се развали кутията, и вашият диамант ще се развали, а ако я пазите в изправност, и диамантът ще бъде в изправност.

Ако твоята душа още не се е доразвила, за да влезе в астралния свят и придобие една друга обвивка – астралното тяло, ти ще се изложиш на опасност – душата ти ще се изкриви.

Затуй в това отношение Писанието казва: „Нашите тела са Храм Божи, в който Духът Божи се проявява.“ Ние тук ще се стараем да не увреждаме не само нашето тяло, а и тялото на някой наш брат. Аз зная, че някои правят следната грешка: насочат мислите си върху нещо и ги прекръстосат. Например, когато видят някой човек много строен, започват да му завиждат. Искат от него да се махне тази красота, този момък да си изгуби силите. Така постъпваме и когато видим, че някой човек има особени таланти – завиждаме му. В нашия ум, в нашето сърце не трябва да влиза никаква мисъл на завист. Ние трябва да използваме талантливия и умен човек, а не да му завиждаме. И тогава този човек може да ни принесе много полза. Има хора, с които ти може да дружиш, и тогава можеш да приемеш голямо благословение.

В света най-опасни хора са глупавите, те са джебчии. Кой може да те обере? Който няма нищо. Ученият, талантливият човек е като онзи, който е натоварен с много голям чувал и когато срещне някого, казва: „Твоето не ми трябва, аз мога да ти дам и от моето.“ А глупавият носи празен чувал на гърба си и този ще обере, онзи ще обере, докато си напълни чувала.

И тъй, като ученици на Бялото Братство вие трябва да се пазите от всички кисели чувства, от всички вътрешни неразположения. Всяка мисъл, която вие проектирате в света, първо докосва Божественото съзнание и после отива при обекта, към който я изпращаме. Всяка наша мисъл минава през съзнанието на Божествения център и всички грехове произлизат от това, че ние грешим против Бога и Неговите велики закони. Тъй че щом една

наша дисхармонична мисъл докосне Божественото Съзнание, Господ пише: „Този човек в бъдеще да понесе товара си, наказанието си.“ Това е карма. Не мислете, че туй е нещо безразборно. Господ записва всяка ваша мисъл много точно, не оставя нищо незаписано.

В бъдеще ние всички трябва да мислим тъй, както е мислил Христос. Не историческият Христос, а Христос на Любовта, Великият Божи Дух, Който създава всички блага в света. И когато видите лицето на този, Живия Христос, вие ще се изпълните с радост. Псалмопевецът казва: „Когато видя Лицето Ти, душата ми ще се развесели.“ И действително, в бъдещия живот, в другия свят, Новото, което ще видите, е Божието Лице. Аз не мога да ви го опиша, но щом видите туй лице, ще разберете смисъла на всички други лица – и на умственото, и на сърдечното лица. Като видите туй лице в тази светлина, всичко ще разберете. И затова ние се стремим умът, сърцето и душата ни да бъдат така впечатлителни, че да възприемат Божието Лице, защото то ще произведе в нас ефект на обновление в този живот, в който сега пъшкаме. Всеки от вас сега казва: „Ох, няма го, няма го!“ Момата го търси, жената, бащата, майката – всички търсят някого и не го намират. А когато дойде, хванат Го, целуват Го и казват: „Не е Той!“ Тъй и майката целуне детето си и казва: „Не е Той!“ Търсят Го от хиляди години, но не Го намират, явява се – не Го познават.

Пророкът казва: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, ще Ме намерите.“

Нека сега се върнем към мозъка, който е най-важният орган в нас. В него има милиони малки нишки, които излизат от центъра и са насочени към повърхността. Всички тези нишки са проводници на Божествената енергия, която служи за образуване на Божествените мисли. Това е една арфа, на която като свири, човешкият дух образува хармония. В предната горна част на мозъка се образуват разумните мисли; в задната му горна част се образуват нашите лични чувства – чувството, че сме свободни индивиди. По-долните нишки отзад, зад ушите, произвеждат войнствеността в човека, а най-долу, отзад – физическата любов в света. Любовта започва чрез ток – положителен и отрицателен. Затова хората се хващат за ръце. Тези токове почват така: първо ръцете се прекръстосват, после се пускат и накрая хората казват: „Какво искаш да кажеш, не мога да разбера.“ Пак се хванат, погугукат си и после се пуснат. И пак не могат да се разберат. Защо? Защото тези центрове в мозъка не са тъй развити, за да могат да схванат първите мисли. Всяка любовна мисъл трябва да има правилна форма, а не крива, изопачена форма. Тя ще ви въведе в грях. Когато посрещаш твоя възлюблен, ти не може да си свиеш юмрука и да кажеш: „Дай да те ударя по устата“, за да провериш дали те обича. Не, не!

В съвременния свят ние употребяваме формите на по-нисшите същества. За да те изпита някой тук, трябва да ти причини най-голямо страдание. Но в закона на Небето е тъкмо обратното. И сега, между нас тук, казвам ви не заради мен, а заради самите вас: за да можете да растете и да се развивате, необходимо е вашите души да хармонират правилно помежду си.

Ние всякога трябва да обичаме. Вие всички трябва да се обичате еднакво, без да се лъжете от външните форми. Има някои хора, които ни правят приятно впечатление и ние чувствам топлинка в слънчевия възел, но има и такива, чието присъствие ни действа тягостно, нещо ляга като топка върху лъжичката ни и ние не можем да мислим, не се чувстваме свободни.

Една оса мина сега около мен. Какво има осата отзад? Какво е осата? Тя е едно месоядно животно, крайно разрушително. Минава тя около мен и аз казвам: „Докато тази оса бръмчи тъй около окото ви, вие не можете да се развивате правилно – има опасност.“ Така и всяка лоша, небожествена мисъл може да осакати нашето Божествено зрение. Ние говорим за хармонията. Дръжте в ума си следната мисъл: условията, които сега съществуват в света, не са създадени от Бога, те са създадени от нас. Но те са една необходимост, която ние не можем да пренебрегнем. Следователно те не представляват никаква спънка за нашето развитие, а са подтик за развитие. Тъй мислете! Да кажем, че сега някой от вас има мъж или жена, които са непоправими. Не се сърдете. Тази непоправимост е едно благо за вас. Имате един приятел, който е ексцентричен. Знайте, че приятелят ви не е спънка, а напротив, подпомага вашето въздигане. Или да кажем, че някоя ваша другарка е такава – тази ваша другарка ще ви даде много добри уроци. Същият закон важи и за вас, ако вие външно представлявате спънка за другите. Така ние сме нагласени да си помагаме взаимно, без да знаем това. Не се старайте да бъдете по-добри, отколкото сте сега. Аз не искам да бъдете по-добри, отколкото сте сега! Помнете това: всяко пресилване носи изтощаване. Задръжте туй състояние в ума си, бъдете такива, каквото сте сега, през цялата година. Аз съм доволен от това разположение, което имате сега. Но знаете ли къде е вашата грешка? Вие често се излагате, казвате: „Ела да видиш какво имам!“ Не излагайте скъпоценностите си, не ги показвайте. Нека разположението, което имате в душата си, седи за вас. Не отваряйте целия ваш извор. Да видят другите водата през чучура. Нека в душата ви има нещо тайно, нека хората не знаят всичко за вас. Само Бог трябва да знае какви сме. Ако Господ ни знае, и ние Го познаваме. Това ни е достатъчно. А хората по-добре да не ни познават. Да те познава добрият човек, е благословение, а да те познава лошият човек – проклятие.

Аз виждам сега, че у вас има желание да ви познае светът какви сте. Няма

нужда да ни познават. Този свят и да ни познава, и да не ни познава, пак ще му направим същото добро, без разлика.

И така, аз не искам да станете по-добри, а да останете толкова добри, колкото сте сега. Не искам да станете и по-силни. Нека Великият Божи Дух вложи нещо ново във вас, каквото Той намери за добре. Вложете във вас тази мисъл, та като дойдете догодина, да забележите, че във вас се е родило нещо ново. Ако забележите това по-рано, ще кажете: „Кудкудяк, кудкудяк“, както петелът и кокошката; ако някоя лисица чуе петела, като кудкудяка, веднага идва при него. Затуй в действията си трябва да мълчите като философи. А сега кокошката кудкудяка, кудкудяка и ще снесе яйцето. Хората ще излязат и ще кажат: „Нашата кокошка снесе едно яйце!“ Когато вършиш нещо, мълчи – иначе яйцето може да отиде. А в първоначалното си състояние яйцата не пропадаха тъй, както сега.

И ние ще напуснем туй състояние, ще напуснем двора на кудкудякането, ще оставим всяка лоша мисъл, чувство и желание в дълбочините на нашето сърце, на нашия ум и на нашата душа, за да се преработят в Божествения закон и да станат част от нашия организъм.

Също така бих желал до идущата година лицата на всички ви да станат по-красиви. Какво разбирам под думата по-красиви? Това значи да си завършил някакъв предмет. Та казвам: когато дойдете догодина в училището, да свирите по-хубаво, защото красотата е изкуство за свирене.

Ние сме красиви, когато мислим, чувстваме и действаме. Когато нашият дух работи, ние сме красиви, а щом престанем да действаме, лицата ни стават грозни. Затова всеки от вас ще се стреми да контролира мислите си.

Бих желал през цялата година да не разваляте хармонията. А вие може да я развалите, и то знаете ли как? Можете несъзнателно да я развалите. Ако някоя мома влезе между десет момци, тя ще развали хармонията. И обратно – ако един момък влезе между десет моми, той ще развали хармонията. Аз зная такива случаи. Съберат се пет моми и обещаят да живеят чист, девствен живот. Обаче след време при тях идва един момък, подвизава се и той, но се влюбва в една от момите и с това разваля братството. Той трябва да бъде кавалер и да каже: „Аз идвам тук да взема една от вас.“ Тъй е – нищо повече!

Хората трябва да бъдат искрени във всичките си постъпки. Туй е Божествено. А туй, което е Божествено, то е право. Което не е Божествено, то не е право. Законът е такъв: когато една наша лоша мисъл влезе между добри мисли, тя може да ги развали; и когато една добра мисъл влезе

между лоши мисли, тя може да ги поправи, да ги подобри. Колкото и слаба да е една лоша мисъл, тя може да развали хармонията на добрите мисли и може да отнеме ден, два, месец, година, докато хармонията се възстанови.

И тъй, обръщайте внимание на мозъка си. Като станете сутрин и имате в ума си тъмнина, ще проектирате у вас мисълта, че от Невидимия свят слиза към вас една светла струя. Възприемете я, за да влезе тя в дълбините на сърцето ви. След това я прекарайте през задната и предната част на мозъка. Направете мислено една манипулация и веднага туй тягостно състояние ще изчезне. Вие може да правите това упражнение в продължение на пет-десет минути и ще се домогнете до известни правила, на които вашият дух ще ви научи през тази година.

Между нас сприхави хора няма да има и лоши хора няма, а има хора, които още не знаят да свирят. Сприхавият човек има много излишна енергия, пък не знае къде да я употреби. Някой казва: „Неговата любов не е на мястото си.“ Той има много любов, но няма как да излезе и ще спука тръбите. Крива ли е любовта, че при излишък тя тъй се проявява? Ще поставим нови, по-широки тръби, ще направим нова канализация.

Ще кажете: „Може ли всички хора да се обичат?“ Може. Но как? Вие ще схващате, че всички хора са части от едно и също Божествено същество, Което вие обичате. Обичате ли този-онзи, вие ще обичате всички. Как майката обича детето си? Тя го целува и отдолу, и отгоре, и отвсякъде, защото обича душата му. А когато детето умре и душата му я няма вече, тогава казват: „Хайде, Бог да го прости!“ Докато ние схващаме, че Бог живее в нас, ние го ценим и в това дете, а в момента, в който почувстваме, че няма Бог, започваме да мразим човека и с това причиняваме зло. Затова винаги ще мислите, че във всеки от вас живее Божият Дух и че всички сте Божествени. Който от вас има по-голяма почит към другите, той има и по-голяма любов. Ако вие ме обичате, защото аз ви обичам, това не е никакво предимство; но ако вие обичате един човек, който не ви обича, това показва, че имате характер. Ако вие давате нещо някому, който ви е давал, това е в реда на нещата. Понякога може да правите услуги на човек, който ви преследва. Това е изкуство, това е характер! И Господ гледа тъй на нас. Ако вие правите услуга някому, който десет пъти ви е излъгал, това вече е нещо особено. И Господ казва: „Станете особени в своите прояви!“ Ние трябва да вършим необикновени неща. Този свят се нуждае от такива необикновени неща. И ние ще си подадем ръка.

Всички, които са останали днес, ще образуват стоте, които аз избирам.

(Обаждат се избраните.)

Дали ще бъдете избрани, още не се знае. Ако приложите казаното, ще бъдете избрани. Този, който приложи закона, е избран, а който не го приложи, ще седи в антрето. А вие, които сте останали тук, веднага ще пишете на другите: „Учителя каза, че за тези, които останат тук, ще има айрян, но ни излъга – тук има и масло, и каймак.“ Има, но дали ще го изядете – това е въпросът! За вас, които присъствате тук, ще има едно правило: като станете сутрин, ще изпратите някому една хармонична мисъл. Ако не знаете какво да кажете, ще кажете: „Да се прослави Господ тъй, както е писал в Своята Книга.“ На следващия ден ще кажете същото. Всяка сутрин през цялата година, щом ви дойде някоя красива мисъл за някой ваш брат, кажете я. Ако нямате такава мисъл в ума си, кажете: „Да се прослави Името Божие тъй, както е писал в Своята Книга.“ И всеки от вас ще изпрати през тази година 365 такива мисли, за да се прослави Живият Господ. След това ще изговорите втората мисъл: „И като се прослави Господ тъй, както е писал в Своята книга, да се прояви Неговата любов в моята душа и в душата на всички мои братя.“

Тези добри мисли ще изпращате само сутрин. Ще започнете от днес и никакво отлагане! От сутрин до обед може да изпълнявате закона. Като изпращаме така всяка сутрин по една мисъл, ние ще успеем да премахнем много болезнени състояния. И ако сега все още между нас има някои неврастеници, някои с главоболие, с болки в стомаха, с неразположение, с изпращането на такива мисли по този начин ще установим хармонията. Тогава ще ядем сладко, ще мислим хармонично, ще работим сладко. Навсякъде все сладко ще бъде.

Аз искам да ви изведа от затворите, разбирате ли, да ви изведа от онези кауши . Ще изпращате мисли на всички, чието съзнание е пробудено. Ще се стараете да влезете във връзка с всички ваши братя, на които съзнанието е пробудено. Законът е един и същ – щом съзнанието на човека, до когото се изпраща мисълта, е будно, той веднага влиза в контакт с вас. За пробудените души не съществува място и пространство – съобщението се установява моментално.

Ако ви дойдат мрачни мисли, изпитания, считайте това за велика привилегия. Ще се изправите пред Господа и ще кажете: „Господи, благодаря Ти за тази велика привилегия, с която ме удостои!“ Тъй ще кажете на туй съзнание. Може би ще срещнете малко съпротивление и трудности, но след това трудностите ще изчезнат, вие ще започнете да се топите, да се топите, и постепенно ще ви олекне. Законът е верен и тези цветенца ще започнат да израстват. Ще имате най-малко 65% печалба.

В света, в който живеете, пазете кесиите си. Когато се върнете у дома си, ще дойдат да ви търсят онези бедняци: „Не остана ли нещо и за нас?“ И ако го намерят, може да ви оберат. Вие ще държите кесията си затворена. Може да им давате, но ще им давате със сметка и ще им давате толкова, колкото вие намерите за добре, а не колкото те искат. Христос казва: „Който има две ризи, да даде едната.“ Двете ризи ще дадете само ако е някой насилник. Ако е противник, дай му едната си риза, ако е от лукавия – дай и двете, та да си върви!

„Представете телата ваши в жертва жива, свята, благоугодна Богу.“ И тъй, нашата душа ще се научи как да се облича в астралния свят – с астралното си тяло, в умствения свят – с умственото си тяло, в духовния свят – с духовното си тяло, а като влезе в Рая – с Божественото си Тяло. Ако сте със сегашните си тела, в оня свят на хармонията няма да ви познаят. Тъй ще си мените костюмите и като ви срещне някой, ако той не разбира Законите на хармонията, даже няма да подозира, че това сте вие, няма да ви познае – за да се познаем в другия свят, трябва всички да бъдем в Закона на хармонията.

Така ще се стараете да държите вашите мозъци в изправно състояние и да използвате мислите, които ви безпокоят. Не спете, гледайте да не ви изненада неприятелят. Знаете ли кога неприятелят ни изненадва? – Когато започнем да се чувстваме най-радостни и весели, когато започнем да вдигаме много шум – тогава трябва непременно да знаем, че неприятелят ще дойде и трябва да бъдем на поста си. Това е едно правило. Голямата радост винаги показва, че ще ви дойде едно голямо изпитание, а голямата скръб показва, че скоро ще ви дойде голяма радост. И няма да се страхувате, а ще знаете само, че големите радости предсказват едно разваляне на времето.

И тъй, вие стотe ще се старaете да въдворите хармонията между вас. Да не остане у вас нито помен от мисълта, че еди-кой си бил такъв-онакъв и не можем да го търпим. За нас всичко е хармонично. Там, където е Господ, всичко е добро. И ако дойде някой при нас, ние ще го разтопим, ще го мачкаме, ще го прекараме през този кюнец, през онзи, през тази тръба, през онази, през тази реторта, през онази, ще го прекараме през 99 реторти, докато каже най-после: „С вас съм!“ Който влезе между 99 реторти – тъй е. Докато не каже „с вас съм“, няма отърваване. Туй е Божественото в света. Същият закон и Господ държи между нас – страдаме, падаме, това е една реторта, после друга, трета и т. н., докато кажеш: „Господи, аз Те познах!“ Тогава и Господ ще каже : „И аз те познах.“ Но да знаете: назад път няма – няма връщане. Този път, по който

вървим, е най-хубавият.

Сега разбрахте, нали? Ясно ли е?

– Да

Колебания има ли още?

– Не.

Някой от вас да е останал при особено мнение?

– Няма.

Ама може да се случи нещо?

– Не.

Може да не сме предвидили нещо?

– Няма такова нещо.

Може да запитате какво ще стане с другите? Въпросът е решен – от Божествено Гледище въпросът е решен. Ще изпълним Волята Божия тъй, както Бог е писал в Своята Голяма Книга. И тогава Господ ще свърши за нас това, което е писал. И въпросът е уреден.

А сега ще подпишем – готови ли сте да подпишете?

– Готови сме.

Ще направим едно упражнение – ще го подпишем: Любовта на Христа в нас ще свърши всичко започнато. Тези думи ще произнесете мислено три пъти.

Упражненията ще правите рядко и само когато сте насаме или когато сте десет души, но в хармония.

Всичко, което ви е дадено, пазете като нещо свято и ценно.

Упражненията ще прилагате там, където Духът ви каже, ще слушате вашата интуиция. Тъй нямам нищо против. Но там, където Духът не ви е

говорил, не бързайте. Тъй че вашата задача много се улеснява – ще слушате Духа.

1921_08_25 Размишления
25 август, четвъртък, 5 ч.

УТРИННА МОЛИТВА

Размишления

1. „Отче наш“.

2. Коленичили на лявото коляно: Духът Христов да пребъдва през цялата година в нашите души!

3. Размишление:

Да укрепнат душите ни в Истината, за да пребъдваме постоянно в нейната светлина.

Силата на живота е вложена в Истината; тя е израз всякога на Великия Божи Дух.

4. Благославяй, душе моя, Господа!

5. Да се прочетат следните стихове по три пъти:

„За истината, която пребъдва в нас и ще бъде във веки с нас.“ (Второ послание на Йоана 1:2)

„А ние сме длъжни да благодарим на Бога за вас, възлюблени от Господа братя, че Бог отначало е избрал вас в спасение чрез освещението от Духа и вярването в Истината.“ (Второ послание към солуняните 2:13)

„Стойте, прочее, препасани с Истина през чреслата си и облечени с бронята на Правдата.“ (Послание към ефесяните 6:14)

6. Добрата молитва.

Психически упражнения №3 и №4

При първото упражнение (№3) ще съсредоточите мисълта си върху следното изречение:

Да снеме Бог всяко лукаво иго на лукавия от сърцата ни.

А при второто упражнение (№4): Да въведе Господ душите ни във вечната свобода на Своя Благ Дух.

Сега концентрирайте ума си в Живия Господ на Любовта – в Христа.

Психическо упражнение № 3 е същото, както психическо упражнение № 1 (с. 426), само че тук се изговарят думите: „Да снеме Бог...“

Психическо упражнение № 4:

Ръцете се поставят пред лицето една срещу друга с допрени пръсти и длани, обърнати навън. Тъй те бавно се разтварят настрани, до хоризонтално положение, издигат се нагоре над главата, пръстите се допират, дланите се приближават една към друга. В това положение ръцете се спускат надолу пред лицето до под брадата. Дланите се отдалечават една от друга, но пръстите са допрени с длани, обърнати навън. В това положение ръцете се издигат бавно нагоре, до пред лицето. След туй ръцете пак се раздалечават настрани до хоризонтално положение и т.н. Туй се прави три пъти, а при снемането на ръцете за трети път туй положение се задържа: дланите една срещу друга с допрени пръсти слизат надолу, отдето всяка ръка се прибира на мястото си.

1921_10_02 Поздравът на Любовта
Издателска къща „Жануа-98“

ПОЗДРАВЪТЪ НА ЛЮБОВЬТА

„А на влѣзване въ дома поздравявайте го.“ (Ев. Матея 10:12)

Ще ви прочета 10 глава отъ Ев. на Матея. Азъ ще взема цѣлата глава, но ще се спра върху 12 ст.: „А на влѣзване въ дома поздравявайте го.“ Сегашната опасность за религиозни и духовни хора седи въ слѣдующето – че тѣ мислятъ, че всичко знаятъ и че сѫ разрѣшили всички въпроси. Всѣки казва: „Азъ зная.“ Всинца все знаемъ, а свѣтътъ не е оправенъ. Питамъ тогава, ако онзи ученикъ, който казва: „Азъ разбирамъ математиката“, а не може да разрѣши най-простата задача, какви знания има той тогава? Ако нѣкой каже, че добрѣ разбира единъ езикъ, а не може едно най-просто писмо да напише, какво разбира отъ езика? Слѣдователно, да се опрѣдели знанието, значи да знаешъ, че знаешъ, а туй прѣведено е да можешъ да изпълнишъ. Както цигуларьтъ, който добрѣ знае да свири и като вземе да изсвири нѣщо, всѣки казва: „Добрѣ свири.“ Сега мнозина казватъ: „Азъ разбирамъ отъ музика.“ Но малцина сѫ който свирятъ. Колко музиканти има сега? Тѣ сѫ малцина, навсѣкѫдѣ ще слушашъ различни градации, всички сѫ все музиканти. Идеальтъ на всички мяза съ ония десятки. Сѫщиятъ законъ е въ духовния свѣтъ. Живота сега азъ го считамъ за една велика музика. Да живѣешъ, то значи, ти трѣбва да знаешъ да свиришъ по всичкитѣ правила, който Божествената наука изисква. Щомъ станешъ нетърпѣливъ, лѫкътъ трепери и тоноветѣ не сѫ ясни. Щомъ се усъмнишъ, ти губишъ паметьта си. Щомъ се усъмнишъ, ако си търговецъ – ще фалирашъ. Ученикътъ, който се усъмни въ класъ, загубва мисъльта си, спира да говори и учительтъ каже: „Седни.“ И той свършва съ единица. Ние вземаме външната страна на живота и казваме, че той е редъ отъ нещастия, който прѣкарваме на земята. Да опрѣдѣлимъ какво нѣщо е нещастието. Нещастието е единъ симптомъ, признакъ, който показва степеньта. Колкото нещастието е по-голѣмо, толкова и нашето отклонение отъ правия пѫть е по-силно, толкова отклонението отъ Бога е по-голѣмо. То показва само отклонението и спорeдъ отклонението идатъ и тия страдания. Колкото радостьта е по-голѣма, толкова и приближението къмъ Бога е по-голѣмо. И тогава, когато нѣкой каже: „Азъ съмъ нещастенъ,“ казвам: Той е на лѣво. Азъ изчислявамъ ѫгъла, на който се намира отклонението, а той може да е на 10°, 15°, 20°, 25°, 30°, 35°, 40°, 45°, 50° и т.н. То е цѣла математика. Тъй че, той си мисли за нещастието, а азъ мисля за ѫгъла на отклонението. И мога да опрѣдѣля слѣдъ десеть дена, какъ твоето нещастие ще се увеличи съ 5°, по-сетнѣ ще почнешъ да смаляваш ѫгъла и като дойдешъ на неутралната зона, ще бѫдешъ на

правата линия, която ще покаже истинската посока на живота. Ще имашъ правъ ѫгълъ и правилно движение. Твоята радость ще почне да се увеличава. То е махалото. Сега всички искатъ да иматъ радость. Тогава, щомъ искашъ да имашъ радость, върви въ дѣсно. „Не искамъ страдания.“ – Не отивай въ лѣво. Нѣкой казва: „Искамъ да бѫда ученъ човѣкъ.“ – Учи се, не прѣживай само книгата.

Христосъ е ималъ 12 ученика. Сега ти ще кажешъ: „Е, да бѣхъ единъ отъ неговитѣ ученици. Каква привилегия за мене! Щѣхъ да бѫда или Иоанъ или Матей и въ свѣта моето име щѣше да бѫде ознаменовано.“ Да, но можеше да бѫдешъ и Юда. Тогава Христосъ имаше единъ Юда, а сега има съ милиони. Не само другитѣ ученици се умножили, но и Юда се е намножилъ. Вземете дванадесетьтѣ колко сѫ родили, тъй че пропорционално и Юда и той е родилъ. Ако вземете цѣлиятъ християнски свѣтъ, имаме 500 милиона християни, раздѣлете ги на 12, по колко ще се паднатъ на всѣкиго? По 40 милиона. Значи, въ свѣта днесъ има 40 милиона прѣдатели. И то въ християнския свѣтъ само.

Сега нѣма да се спремъ върху това. Ще кажете: „Защо да е така?“ На този въпросъ вие ще си отговорите, защо да е така. Така е. Нѣкой казва: „Напусналъ е жена си, защо да е така?“ – Така е. Въпросътъ е свършенъ, фактътъ е такъвъ. „Ама защо?“ – Ей, тъй е. Мѫжъ, който е изпъдилъ жена си, той да си даде отговоръ. Философията не е много голѣма. Защо той изпъди жена си? – Защото друга се намѣсти на мѣстото на първата жена. „Защо жената изпъди мѫжа си?“ – Защото другъ се намѣсти на негово мѣсто. Ето философията. Каква ли философия може да има. Причината е важна. Ако жена напуща мѫжа си, другъ мѫжъ се е вмъкналъ; ако мѫжъ напуща жена си, напрѣмѣнно друга жена се е вмъкнала. Отъ това гледище, тъй седи въпроса, но той седи малко по-другояче. Една жена не може да развали щастието на двѣ жени; и единъ мѫжъ не може да развали щастието на двама мѫже. Но една жена може да развали щастието на двама мѫже; и единъ мѫжъ може да развали щастието на двѣ жени. Тъй седи философията на живота.

Ако нѣкой дойде въ дома ви и не ви поздрави, не го приемайте, казва Христосъ, а ако ви поздрави и ако е достоенъ, кажете: „Мирътъ ви, най-високото нѣщо, да дойде въ този домъ.“ И тъй, когато ви срѣщне нѣкой и не ви поздравлява, вие имате единъ признакъ, че той не е отъ вашитѣ. Ти не го поздравлявашъ – не си отъ тѣхнитѣ. Въпросътъ е ясенъ. Защото не си отъ тѣхнитѣ, какъ ще го поздравишъ?

Сега азъ искамъ да обърна мисъльта ви къмъ положителната страна на вашия животъ. Отъ всинца ви не се изисква да извършите едно и сѫщо

нѣщо. Отъ всинца ви не се изисква да имате едни и сѫщи знания и отъ всинца ви не се изисква да имате една и сѫща добродѣтель.

Всѣка една добродѣтель има 35 милиона форми и тия форми, като се съчетаватъ съ първоначалната форма и тѣ образуватъ други форми. Тъй че, за да изучишъ една добродѣтель, то е едно велико нѣщо. Нѣкой казва: „Азъ познавамъ Любовьта.“ Направете само една смѣтка колко врѣме трѣбва, за да се изброи до 35 милиона. Ако въ една минута броите до 60, умѣрено броене. Прѣсмѣтнете колко дни или колко мѣсеци, ще ви вземе да прѣброите 35 милиона. Въ единъ часъ 3600, сега прѣсмѣтнете нанатъкъ. Нека туримъ тази аритметика въ дѣйствие: Като се брои по 12 часа на день. То е интересно, като каже нѣкой: „Какво нѣщо е доброто?“ Да се знае колко врѣме трѣбва, за да се прѣброятъ само формитѣ на една добродѣтель. Трѣбватъ значи 810 дена, а понеже се брои 12 часа, значи два пѫти повече, т.е. 5 години, а и 12 часа нѣма да се брои, а 6 часа – значи трѣбватъ 10 години. А за да се усвои една форма на добродѣтельта, знаете ли, колко години се изискватъ?

И тъй, трѣбва разбиране сѫщината на сегашния животъ. Тази сѫщина се развива по единъ послѣдователенъ начинъ, методъ, въ който е скритъ сѫщинския животъ. Дѣтето не може да прѣскочи първитѣ години и да стане веднага юноша; и юношата не може да прѣскочи фазата на юношескитѣ години и да стане старъ. И стариятъ има градация, прѣзъ която той има да мине. Имаме дѣтинство, юношество, пълна възрасть и старость има и промеждутъчно състояние. И въ другитѣ области на живота царува сѫщиятъ законъ. Вие, за да разберете извѣстна висока истина, трѣбва да имате чувство и способности. Способности вие имате, но трѣбва да сте ги събудили, да се развиятъ и трѣбва да имате тѣзи органи, съ които да възприемате онѣзи възприятия и тогава да почнете, послѣдователно, да изучавате тѣзи нѣща. Слѣдователно, първата стѫпка въ окултното училище е първо ученикътъ да развие необходимитѣ органи, които сѫ въ мозъка, да развие тия чувства и способности. А за да може да ги развие, трѣбва да отстрани всички отрицателни мисли, които спѫватъ развитието му. А това сѫ гнѣвътъ, страхътъ, злобата, умразата. Като казвамъ, че не трѣбва да мразишъ, то е защото ще спѫнешъ своето развитие. На другитѣ хора нѣма да направишъ зло, но на себе си. Ние, като говоримъ за нѣкой моралъ, този моралъ засѣга най-първо насъ. Изисква се добъръ животъ, а да може правилно да развивате вашитѣ чувства, сили и да образувате органитѣ, вашитѣ органи на душата. Ако не живѣешъ добрѣ, ти ще се деформирашъ и тогава ще дойдатъ всички страдания, които ти не си сънувалъ. И като питашъ: „Защо страдамъ“, азъ ще отговоря: Защото си отклонилъ въ лѣво и си далъ мѣсто на всички отрицателни качества, а тѣ развиватъ други чувства въ низходяща степень, формитѣ се смаляватъ и по

този начинъ човѣкъ деградирва.

Христосъ казва: „А на влѣзване въ дома, поздравлявайте го.“ Азъ считамъ всѣки единъ човѣкъ, който срѣщне своя приятель, поздравете го и слѣдъ като го поздравите и той ви приеме, тогава дайте му вашия миръ и ако и той ви поздрави и неговиятъ миръ ще дойде. И мирътъ Божий ще се въдвори и въ двама ви и тогава синътъ на мира ще дойде тамъ. Тамъ, дѣто има миръ, тамъ и Христосъ ще влѣзе; а тамъ дѣто нѣма миръ, Христосъ не може да влѣзе.

И казва на своитѣ ученици: „А на влѣзване въ дома, поздравлявайте го.“ Кого да поздравлявате? – Господа, Който живѣе въ този домъ. Тъй е. Ако има нѣкой, който да живѣе въ тази кѫща, ще го поздравите, защото Господь е тамъ. Синътъ, като дойде въ дома на баща си, нали трѣбва да поздрави? Дъщерята, като дойде, и тя трѣбва да поздрави. Ако не поздравятъ, нито е синъ нито е дъщеря.

Въ какво седи поздравътъ? Българитѣ казватъ: „Добъръ день.“ А какъ трѣбва да се опрѣдѣли добродѣтельта? Добродѣтельта – това е плодътъ на Любовьта. Значи, въ който домъ влѣзнете, ще го поздравите съ плода на добродѣтельта, който е Любовь. Не само съ думата „добъръ день“ и „далъ ти Богъ добро.“ И азъ ти казвамъ: „Добъръ день“, безъ да има такъвъ день и ти ми казвашъ: „Далъ ти Богъ добро“, безъ да има нѣкакво добро. А това мяза въ Америка, американскитѣ студенти иматъ единъ обичай на единъ празникъ, който се казва на английски „Thanksgiving day“, което значи – „благодарственъ день“, когато американцитѣ се събиратъ и както у насъ по коледнитѣ празници много пуйки страдатъ, тъй и тамъ навсѣкѫдѣ има печени пуйки и тогава студентитѣ сѫ много щедри и пишатъ поздравления, има едни такива бонове. И тѣ сѫ много щедри все току се подписватъ на такива бонове съ по 25 000 долари, 50 000, по 100 000 долари, а тѣ сѫ като тия руски рубли днесъ. Та и ние тъй си казваме: „Добъръ день, добъръ день“. И като вземешъ хиляди такива бонове, едва може да вземешъ единъ левъ зарадъ тѣхъ.

Въ Христовото учение не е позволено да се взиматъ такива бонове. Като кажешъ „добъръ день“, ти трѣбва да прѣживѣешъ този день. И като ти каже той: „Далъ ти Господь добро“, и той трѣбва да прѣживѣе това добро и като го прѣживѣе, да ти го прѣдаде, сѫщо и ти. Тъй се поздравлявайте. Сега ние имаме за поздравление формулата: „Нѣма Любовь като Божията Любовь“ и „Само Божията Любовь е Любовь.“ Азъ съмъ ви далъ най-простата формула, а вие почти сте я омърсили и казвате: „Нѣма Любовь като Божията Любовь. Само Божията Любовь е Любовь“ (много бързо). Нѣкои пъкъ казватъ: „Само“, Ако не можешъ да произнесешъ нѣщо, не го

казвай. Ще се спрешъ веднажъ, два пѫти за себе си и за свое добро ще произнесешъ: „Нѣма Любовь като Божията Любовь.“ Това е една математическа величина „Н“, ще прѣвърнемъ тази величина въ положителна величина „“, още нѣма никакъвъ смисъль. Нали? Сега тия линии ще оформимъ. Ако затриемъ едната линия отдолу, ще имаме ; ако пъкъ заличимъ горната линия, ще имаме – Ние пишемъ Христосъ съ „“, англичанитѣ съ „Ch“. „Н“ значи Христосъ е едно сѫщество, което е обърнато съ главата нагорѣ; а „c“ е мѣсечина, която постоянно се пълни. А ние пишемъ „“, значи Х-то е едно колело, което се движи и нагорѣ и надолу. Ние пишемъ Христосъ съ двѣ у-та: = + . Значи човѣкъ, който е съ главата и нагорѣ и надолу. Когато ние грѣшимъ, Христосъ е съ главата надолу; а когато ние не грѣшимъ, тогава Христосъ е съ главата нагорѣ. И когато ние грѣшимъ и Христосъ грѣши, а когато ние не грѣшимъ и Христосъ не грѣши. Той е като насъ.

Слѣдователно нѣма Любовь като Божията Любовь. Какво ще стане, ако затриемъ едната страна на „Н“ – ще се образува буквата „Ч“, то е единъ цвѣтъ, който е отворенъ, цъфналъ е. Туй е „Ч“-то. И почва думата: чашка, часъ и т.н. Значи: „Нѣма Любовь като Божията Любовь“, ще отнемешъ едина кракъ на „Н“-то. То е законътъ, да знаешъ какъ да отнемешъ, какъ да прѣвърнешъ, да знаешъ да прѣвърнешъ една енергия отъ едно състояние въ друго. Азъ опрѣдѣлямъ какво нѣщо е яденето: това е едно изкуство въ свѣта да прѣвърнешъ едно състояние на живата енергия отъ едно нисше състояние въ друго – висше; или пъкъ потенциалната жива енергия въ природата казва на човѣка: „Ти ще ме вземешъ въ себе си, ти си единъ проводникъ прѣзъ който азъ трѣбва да прѣмина, тъй и ти ще се ползувашъ отъ мене и азъ ще прѣмина въ едно по-горно състояние.“ Но трѣбва да работишъ върху тази енергия, за да можешъ да я прѣведешъ и като я прѣведешъ, тя ще ти даде здравие. И като я прѣвърнешъ въ първа степень ти даватъ първия даръ, който е Здравето.

Сега, тази енергия, слѣдъ като си я прѣвърналъ единъ пѫть, ще я прѣвърнешъ въ втора степень и ще получишъ втория даръ – щастието и за третия пѫть като я прѣвърнешъ, ще ти дадатъ блаженството. И сега вие сте ученици, почнете да прѣвръщате енергиитѣ. Нѣма да се спирате. Кой кѫдѣ е, кой какво е казалъ.

Питамъ, ти като ядешъ, тази енергия въ тебе прѣвръща ли се? Не, само да кажешъ, че си ялъ. Ако тази енергия ти си трансформиралъ правилно въ Божествения законъ, у тебе ще се появатъ дълбоки чувства, послѣ мисли, слѣдъ това ще се появи единъ великъ стремежъ и най-сетнѣ – едно изпълнение и това е единъ плодъ и този плодъ ще опрѣдѣли степеньта на Любовьта. Спорѣдъ формитѣ на небето ще опрѣдѣлятъ какъ ти си

работилъ. И Господь постепенно изпитва вашето сърце, изпитва всички ония енергии, които вие сте прѣвърнали. Ще влѣзе въ градината ви, ще погледне какво е родила и отъ тамъ Той ще си направи своето заключение за васъ. Като дойде Господь, Той казва: „Заведете ме въ вашата градина“ и ще обиколи да види какво сте садили, плодове има ли? Той ще бѫде веселъ, нищо нѣма да каже, Той знае много добрѣ какъ ти си работилъ.

Сега ученицитѣ по нѣкой пѫть когато държатъ изпитъ, даватъ най-добрѣ рѣшени задачи, но подъ рѫкава има тия рѣшения и той все гледа въ рѫкава. И тия рѫкави, тѣ рѣшаватъ задачитѣ. И учительтъ, като провѣри, каже: „Отлично“ и турне му шесть. Шесть, ама благодарение на рѫкава. Сега, ако азъ ви дамъ една задача, какъ ще я рѣшите? Мнозина отъ васъ ще погледнатъ рѫкавитѣ си. Ще погледне еди кой си авторъ, какво е казалъ, послѣ, хайде пакъ въ рѫкава и послѣ ще кажете: „Туй е за Любовьта.“ Но ти още нищо не си казалъ, ти само си слѣлъ чужди мисли. Ще слѣзешъ Учительтъ като ти е далъ една задача, той ти е говорилъ съ часове какъ се рѣшава и пр. Ще седнешъ на мѣстото си, ще мислишъ часъ, два, три, ще се помѫчишъ малко и като се мѫчишъ ще дойде правилото. И всѣки, който се мѫчи, Господь го благославя, а който гледа въ рѫкава, Господь му снема рѫкавитѣ. И сега женитѣ носятъ тѣсни рѫкави. Господь имъ казва: „Нѣма да гледашъ въ рѫкава.“ Какво означава това? Да прѣведа моята мисъль, значи Господь е казалъ: „Когато рѫкавътъ ти е широкъ, ти трѣбва да знаешъ, какъ да раздавашъ, да бѫдешъ щедъръ.“ А като не знаешъ, какъ да давашъ, Господь казва: „Тѣсни рѫкави трѣбва да имашъ.“ И тъй се родили тѣснитѣ рѫкави. За да се образуватъ широкитѣ, трѣбва да дойде обратниятъ процесъ, въ възходяща степень трѣбва да дойдатъ тѣзи мисли.

Сега да се повърна къмъ мисъльта си. Защо именно трѣбва да се поздравляваме? Поздравътъ е една велика необходимость за всички добри хора. Ако слънцето не ни поздравляваше всѣка сутринь, щѣше да се роди всичкото нещастие на живота. И когато облацитѣ скриватъ често неговия поздравъ, ние се затѫжваме и искаме неговото поздравление. Лѫчитѣ, които идатъ, трѣбва да носатъ туй поздравление, тази енергия всѣкога. А туй поздравление може да се изкаже не само въ движение, но и въ едно чувство, въ единъ милъ нѣженъ погледъ. И туй, което ние извършваме, ние го извършваме за себе си. А сега ти казвашъ. „Азъ нѣма да го поздравлявамъ.“ Ти не го поздравлявашъ, той не те поздравлява. Казвашъ: „Азъ имамъ достойнство“ и какво става? Послѣ всичкитѣ тѣзи достойни хора почватъ да се впрѣгатъ. И ученицитѣ, които не знаятъ уроцитѣ си, учительтъ имъ пише единица. Сега нѣкой ученикъ погледне въ рѫкава и другъ иска отъ него този не дава и послѣ, като излѣзне, почва да го ругае: „Ти защо не ми даде рѫкава?“ И послѣ казва: „Ти не си съвѣстенъ.“ Въ тази Божествена школа, вие сте влѣзли, и ще имате широки рѫкави, но когато

рѣшавате задачи, нѣма да гледате рѫкава. А подъ рѫкавъ, разбирамъ като кажатъ женитѣ: „Азъ не съмъ направила голѣма грѣшка и други има които грѣшатъ“ – рѫкавътъ. А това е Иванъ, Драганъ и др.

Ти не гледай, че другитѣ не сѫ рѣшили задачата. То не е важно. Ако азъ рѣша задачата, туй ползува мене, а ако не я рѣша, че ти си я рѣшилъ, туй нѣма да ме ползува. И като ученици вие трѣбва да рѣшавате съзнателно. Нѣкои отъ васъ сте оглашени, други слушатели, има и вѣрующи и найсетнѣ ученици. Това сѫ степенитѣ: оглашени, слушатели, вѣрующи и ученици. „Ама азъ имамъ такова образование.“ – Хубаво, азъ ще ти дамъ една задача и ще познаешъ, ученикъ ли си или не. Ако я рѣшишъ ученикъ си, ако не я рѣшишъ – ти си или вѣрующъ, или слушатель, или оглашенъ. Задачата, която ще рѣшишъ, ще покаже, въ кой класъ си. Ако рѣшавате само съ аритметическитѣ задачи до кой класъ се учи аритметика? – До трети. Значи, ще знаемъ, кой класъ сте. „Ама ние сме свършили аритметиката.“ Всѣки знае, че ти си трети класъ. Ако познавашъ алгебрата, пакъ споредъ материала ще знаемъ кой класъ сте.

Тъй е и въ духовния свѣтъ – споредъ задачата, споредъ добродѣтельта, тамъ знаятъ, кѫдѣ сте достигнали. За да бѫде човѣкъ добродѣтеленъ, то е една цѣла велика наука. И човѣкъ, като усвои това изкуство, той ще каже: „Животътъ има смисълъ.“ Великиятъ цигуларь, като излѣзе на сцената, всички го признаватъ. Но колко години му сѫ трѣбвали додѣто да усвои това изкуство. И колко врѣме трѣбва да иждиви ученикътъ, за да може да стане уменъ, не само да знае формитѣ на нѣщата, но и да тури въ формата и съдържанието и смисъла.

И тъй, ще се поздравлявате. Съ какво? Като срѣщнешъ ти брата си, ще кажешъ: „Нѣма Любовь като Божията Любовь.“ И братъ ти ще отговори: „Само Божията Любовь е Любовь.“

Добрѣ, да видимъ какво означава първата формула: „Нѣма Любовь“. Срѣщнете единъ човѣкъ, който има много страдания и той ви каже: „Досега не съмъ намѣрилъ единъ човѣкъ, който да ми помогне.“ И каже: „Нѣма Любовь като Божията Любовь“ – т.е. само тя утѣшава. А ти ще кажешъ: „Само Божията Любовь е Любовь“, значи дѣйствително само тази Любовь е Любовь и тогава, ако човѣкътъ е боленъ, ще оздравѣе, ако е нещастенъ – той ще стане щастливъ. Ти заради него ще бѫдешъ тази Любовь. Ти ще кажешъ: „Ела, братко, тази работа ние ще уредимъ.“ Почне ли той да философствува: „Ама какъ ще бѫде, туй право ли е“ и пр. – туй не е правия пѫть. Ние казваме на всички: „Ела и вижъ.“ Не философствувайте. Единъ човѣкъ, който 99 пѫти ти е правилъ услуга, а ти досега не си отговорилъ нито съ единъ достоенъ погледъ, ти не си достоенъ

да бѫдешъ неговъ ученикъ. Ако той 99 пѫти ти е далъ, а ти не си отговорилъ – деветдесеть и деветиятъ пѫть и стотниятъ пѫть ще рѣши вашата сѫдба. Ако и стотниятъ пѫть не отговорите, вашата сѫдба е рѣшена завинаги – ще ви изпъдятъ отъ Божествената школа и тогава въ едно прѣраждане ще се родите идиотъ, въ друго ще бѫдете сакатъ. И като ви питатъ защо е това? Ще кажете: „Защото не поздравихъ, когато ме поздравяваха."

Когато Божествената Любовь хлопа, а ти си правишъ оглушки, това е мъздовъздѣяние, а ако отговоришъ, ще влѣзнешъ въ връзка съ напрѣдналитѣ братя въ по-горнитѣ свѣтове и ще кажешъ: „Виждамъ азъ сега, а ти виждашъ ли?" – И азъ виждамъ. И тъй виждане ще бѫде и радость на тази душа.

Сега азъ ви говоря за поздравлението. Понеже тази година вие сте призвани да изпълните по любовь и който не изпълни даденото по любовь, той не е приятель, той не може да бѫде ученикъ на Любовьта. Ученикътъ трѣбва да се учи само отъ велика Любовь и неговото сърце трѣбва да гори, да гори отъ Любовь. „Нѣма Любовь като Божията Любовь." Въпросътъ е свършенъ. И ако вие попитате: „Защо Учительтъ не ни открива нѣкои работи?" Азъ казвамъ: „Защото нѣмате Любовь." Ако вие бихте имали Любовь, бихъ ви открилъ много работи, а туй, което ме спира, то е – вие нѣмате Любовь. Вие имате Любовь, но на какво мяза вашата Любовь? Ако ви направя 99 добрини и единъ пѫть ви само ущипя, вие ще кажете: „Ритамъ ви всичкото." Нѣкои отъ васъ сѫ такива. И каквото повѣришъ на такъвъ единъ ученикъ, това нѣма да го ползува. На такива хора налчета не имъ подковавамъ, защото ставатъ по-лоши съ този желѣзенъ ритник. И на една такава крава желѣзни рога не тургамъ, защото по-зла става.

Азъ говоря символически. Азъ нѣмамъ никого прѣдъ видъ. Азъ говоря принципално за въпроса, безъ да имамъ никого отъ васъ въ ума си. Азъ ви казвамъ принципитѣ какви сѫ. Тъй е за тебе туй, но ако вървишъ по другия принципъ, то е пакъ тъй. И казвамъ, този принципъ не може да се развали. Лицеприятие нѣма. Богъ гледа на сърце, а не на лице. Споредъ вашитѣ чувства, мисли, споредъ това, което занимава ума ви, така и Богъ на Любовьта ще постѫпи. Има единъ стихъ дѣто ап. Павелъ казва: „Азъ насадихъ, Аполосъ напои, но Богъ възрасти."

Значи, Богъ е, Който възраства. Туй, което трѣбва да се възрасти, то ще дойде отъ великия Божественъ Духъ. А за да дойде Той, трѣбва да дойде нѣкой да го посади. Какъ мислите вие, че безъ Учитель може да влѣзете въ Царството Божие? Лъжете се. Сами не може да влѣзнете въ Царството

Божие. Колкото едно дѣте може само да се роди, толкова и вие безъ Учитель можете. Ще кажешъ: „Азъ зная всичко." Ти си единъ храненикъ и си далечъ отъ Царството Божие. Най-напрѣдъ ти трѣбва майка си да намѣришъ. Не познавашъ ли баща си, азъ имамъ друго понятие за тебе. Щомъ не познавашъ майка си, ти си като рибитѣ. Една риба снася 300 000 яйца. И рибата не може да познае майка си. Рибата не знае нито баща си, нито майка си. И най-голѣмитѣ страдания на физическия свѣтъ, това сѫ въ водата. Тамъ всички сѫ месоядци. Всички се взаимно изпояждатъ. И тамъ е гълтане, гълтане и гонене изъ водата и нѣма никакъвъ покой.

Сега Христосъ се обръща къмъ васъ, нали? Малко ще имате тази година, но отъ Любовь трѣбва да го постигнете. Ама туй било, онуй. Извинения не приемамъ, никакви извинения! Че туй било причина, ние не вземаме никакви задължения и не искаме и никакви извинения. Туй отъ Любовь може ли да го направишъ? – „Мога." И Цѣлиятъ свѣтъ да се обърне, ти го направи. Ако си единъ страхливецъ, не се заемай, помисли си. И мнозина се замислятъ и доста врѣме ще се замислятъ още. Ако вие се заемете чрѣзъ закона на Любовьта, нѣма нѣщо невъзможно. Невъзможностьта става само едно прѣдположение въ човѣшкия умъ, който не се подчинява на Божия законъ. Когато вашиятъ Учитель ви е далъ всички условия и вашиятъ Баща ви е далъ всички условия, питамъ каква невъзможность има въ васъ, да не се учите. Ако сте лишени отъ всички онѣзи условия, разбирамъ, но ако не сте лишени, съ какво ще се оправдаете? Сега, по закона на свободата.

Каква е днешната задача, за недѣлния день каква е задачата? – Божествената хармония. Да. Тази хармония англичанитѣ я пишатъ тъй: „Ch", а българитѣ – „Х". Кръстътъ – това хармонията. Ще кажете: „Аа, кръстътъ е опасенъ." Който знае да носи този кръстъ, то е хармония, а който не го знае, по-тежъкъ отъ този кръстъ нѣма. И хармонията всѣкога абсолютно изключва дисхармонията. А Божествениятъ животъ е животъ на хармония. И когато говоримъ за небето, подразбирайте хармонията.

„А на влѣзване въ дома поздравлявайте го." Кого? Въ старитѣ врѣмена пророкътъ е казалъ слѣдующето, че Богъ живѣе не само на небето, но и въ сърцата. На кои? На смиренитѣ, на нищитѣ духомъ. Ти, като срѣщнешъ една душа нисша, въ сърцето на тази душа живѣе Господь. А сегашнитѣ християни казватъ: „Азъ не искамъ да зная." Но ти трѣбва да знаешъ, че въ неговата душа живѣе една велика душа и като идешъ въ неговия домъ, ще го поздравишъ и този, когато поздравишъ, ще ви приеме.

И тъй, азъ ви поощрявамъ да се поздравявате. Понеже вие трѣбва да знаете, че може да обидите Господа. А като Го обидишъ на Господа много мѫчно минава. Какво е казалъ Христосъ? – Който обиди Духътъ, нѣма да

му се прости, нито въ този, нито въ слѣдующия животъ. Пазете се да не обидите Господа, Който живѣе въ сърцата на смиренитѣ и кротки хора. Туй да го пазите като огънь, Срѣщнешъ нѣкой сиромахъ, не се пази отъ него. „Ама той има карма." – Ти знаешъ ли каква е неговата карма? Може този бѣденъ човѣкъ да носи кармата на нѣкой другъ човѣкъ. Може ни най-малко той да е направилъ този грѣхъ, но онзи го нѣма тукъ, той на друго мѣсто си живѣе, а този тукъ, на негово мѣсто седи и понася изкуплението и казва: „Азъ ще изнеса всичко, добъръ е Господь."

Отъ васъ изисквамъ едно нѣщо. У моитѣ ученици, тукъ въ България, липсува почитание. Вие сте крайно груби, всинца сте крайно груби. Едва ли ще намѣря нѣколко души, който да сѫ нѣжни. Много груби сте! Една истина ви казвамъ. Всѣки търси само правата. И всѣки отъ васъ търси първото мѣсто, но като дойде до задълженията, казвате: „Чакай малко."

Първото мѣсто е за онѣзи, които се жертвуватъ; второто – за тѣзи, които уповаватъ; а третото мѣсто е за тѣзи, които иматъ надежда, които сѫ радостни.

Ако нѣкой дойде въ моя домъ, ако има надежда, ще му дамъ третия столъ; ако уповава, ще му дамъ втория столъ, а ако може да се жертвува, ще му дамъ първия столъ. „Ама, защо не ми давате първия столъ?" – Защото не жертвувате. „Ама, втория?" – Нѣмате упование. „Третия?" – Нѣмате радость. И бихъ желалъ всички тъй да постѫпвате въ дома си. Туй е една разумно желание. И туй Божествено чувство може да расте при най-деликатенъ и нѣженъ животъ. Съ всѣко помрачаване ти оскърбявашъ туй чувство и какъ ще водишъ живота на Любовьта: „Но азъ го зная." – Какво е? Вие още нищо не знаете. Извърши ли нѣкой едно прѣстѫпление, вие не знаете защо е направилъ това. Направи ли нѣкой нѣкое добро, вие не знаете причинитѣ на това добро. Вие не сте прочели въ Божествената книга, за да кажете: „Азъ зная, азъ съмъ прочелъ." Азъ не сѫдя никого, не мислете, че азъ ви сѫдя. Да сѫдя васъ, значи да осѫдя себе си. Азъ констатирвамъ единъ фактъ, тъй както е и виждамъ резултатитѣ, които ставатъ въ невидимия свѣтъ.

И нѣкой день, като седа и се занимавамъ и нѣкое ваше дѣйствие като ме жегне, казвамъ: „Единъ благороденъ ученикъ, той съ стрѣлата си ме закачи." И какво правя? Понатъркамъ съ рѫката си раната, понаплюнча мѣстото – мине. Слѣдъ малко гледашъ нѣкоя друга жена – пакъ ме жегне. И тази ученичка хубаво прави и пакъ се потъркамъ, позагладя и казвамъ: „Толкова знае." И като дойдатъ въ дома ми, искатъ първото мѣсто. Не, туй да го нѣма. Отъ тази година нѣма вече тъй, до тази година можеше. Двадесеть и двѣ години азъ съмъ далъ опитъ, но отъ сега азъ не правя

изключение. Нито 1/100 милионна часть нѣма да се помръдна. И ако вие не изпълните закона на Любовьта – нѣмамъ нищо общо съ васъ. И нѣма да ви срѣщна и втори пѫть съ васъ нѣма да се занимавамъ. Разберете! Други ще се занимаватъ съ васъ. Законътъ на Любовьта изисква това. Ако можете да ходите, добрѣ, но ако не можете вие сте въ лѣво, а азъ съмъ въ дѣсно. И тогава, колкото повече врѣме минава, толкова и пѫтьтъ повече се отклонява. Вие ще ударите надолу, а азъ – нагорѣ. И тогава, слѣдъ милиони и милиони години нѣкѫдѣ пакъ ще има срѣщане. Но знаете ли на какво мяза това, като ви срѣщна тамъ?

Въ тази работа вършете малко, много малко. Направете само едно малко, много малко, микроскопическо добро, иждивете една минута, или една секунда на деня, но вложете всичката Любовь, която има въ вашата душа и тази минута ще ви бѫде за спасение. Но ако вие не се спрете поне една минута на деня, поне една минута може да се спрете да направите едно малко добро отъ Любовь.

Сега да не идете въ друга крайность. Нищо общо нѣмамъ, азъ казвамъ принципътъ какъвъ е. Колкото си по-високо, толкова законътъ е по-строгъ. Колкото повече знаешъ туй показва, че толкова твоята отговорность е по-голѣма и колкото по-малко знаешъ, толкова твоята отговорность е по-малка.

И тъй, ще се стремите да бѫдете много деликатни. Първо, къмъ Бога – „Да възлюбишъ Господа Бога Твоего съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всичкия умъ и съ всичката си сила.“ Второто нѣщо – къмъ себе си: „Да възлюбишъ ближния си, както себе си.“ И третото нѣщо – „да възлюбишъ врага си.“ Тия три нѣща трѣбва да ги приложите. Този третия вие трѣбва да го любите. Той е вашиятъ синъ. Врагътъ – то е синътъ, ближниятъ – то е душата. А синътъ и дъщерята – то е материалното въ свѣта. Майката, слѣдъ като я отхрани, тя ще хване единъ развратенъ животъ, синътъ сѫщо, но майката пакъ го люби, отъ нея е излѣзълъ, дошелъ въ кѫщи, какво да го прави?

И слѣдователно, въ туй поздравление, тъй ще почнете – отъ любовьта. Най-първо ще кажешъ: „Заради Господа, заради моята възлюблена душа и заради врага си.“ Но понеже е казано тъй, нѣкой ще каже: „Какъ мога да любя врага си?“ Ако не си изпълнилъ първиятъ законъ, третиятъ законъ не можешъ да изпълнишъ. Третиятъ законъ е мѫченъ за онѣзи, които не сѫ изпълнили първия законъ, а които сѫ изпълнили първия и втория закони, третиятъ е лесенъ, но само щомъ си изпълнилъ другитѣ два.

И сега жени и мѫже да се отличавате съ взаимно уважение. Ще се

стремите да намѣрите въ вашия братъ и вашата сестра, които не обичате една добра черта. Тъй ще потърсишъ въ твоя събратъ или сестра една добра черта и върху тази добра черта ще съсрѣдоточишъ твоето внимание. Само така се развива *Любовьта*. Изисква се закона на *Любовьта*. Само по този начинъ вие може да изпълните Христовото учение. Само по този начинъ Христосъ може да влѣзе и да ви открие туй, за което вашето сърце копнѣе. И само по този начинъ може да се уредятъ работитѣ ви. Нѣма да станете богати, но изведнажъ може да станете мощни и въ единъ день можешъ да бѫдешъ и здравъ и всичко, но се изисква волята на единъ светия отъ трета степень. Кажи и свърши: „Азъ съмъ готовъ да прѣживѣвамъ всичко за Христа." А не утрѣ, при единъ най-малъкъ опитъ, да почнешъ да се колебаешъ.

Единъ събратъ разправялъ, че се е отказалъ да носи пушка и прѣзъ врѣме на войната все го били, но той се издържалъ. По едно врѣме той започналъ да изнемогва и казвалъ, че „ако не се свърши войната и ако все още ме биятъ, нѣма да имамъ сили, нѣма да издържамъ." Три години сѫ го били, той издържалъ и свършила се войната и прѣстанали да го биятъ и той послѣ казвалъ: „Слава Богу, свърши се войната и азъ издържахъ изпита си." Тѣ го биха навсѣкѫдѣ, всичкото, каквото можаха да употрѣбятъ, тѣ направиха. И го питатъ: „Защо не искашъ да служишъ войникъ?" А той имъ отговорилъ: „Когато вие направихте мобилизация, прѣди това Господь направи своята мобилизация и азъ тамъ се записахъ, и на двѣ мѣста не мога да бѫда войникъ." – „Ами защо не носишъ пушка?" – „Азъ имамъ пушка, двѣ пушки не се носатъ." – „Кѫдѣ ти е пушката?" – „Хвърлете вашата пушка и ще видите моята пушка." Хубаво имъ е отговорилъ.

И вие, щомъ сте въ тази мобилизация, ще изпълнявате закона на *Любовьта*, Божествения миръ и ще видите, че Богъ е вѣренъ. И азъ искамъ тази година отъ София да излѣзе нѣщо добро. Искамъ отъ София да дадете примѣръ на другитѣ. И азъ вървамъ да дадете. Може ли? – Може? Ще излѣзе, защо не? Но ще кажете сега: „Да ни помогне Господь." Ами че *Любовьта* хлопа на вашата врата. Възприемете *Любовьта* и всичко ще стане. – „Господь да ни даде интелигентенъ умъ." – Ами вѣрата хлопа, отворете.

Сега *Любовьта* хлопа на сърцето ви; вѣрата хлопа на ума ви; Надеждата хлопа при вашата воля. Отворете тѣзи три врати. Какви хубави три картини имате тогава! И всички въпроси ще се рѣшатъ магически, както Мойсей съ своя жезълъ: „Въ името на *Любовьта*, Вѣрата и Надеждата" и Червеното море се раздѣли и пѫтьтъ е отворенъ съ този жезълъ и тогава всичко е възможно.

Сега вие се въодушевлявате, искате да дигнете тази тояга. Ще отворите вратата на сърцето си, на ума и на волята си и тогава всичко може, ако отворите. А ако не отворите – нищо не може. И ще кажете като онзи, който отишелъ при единъ хромъ и му казалъ: „Въ името на Господа, стани!“ Но хромиятъ се мѫчи и не става. Тогава го набиватъ хубаво – счупили му коститѣ и го оставили. Питатъ го: „Защо така?“ – „Абе, искахъ да излѣкувамъ единъ, а то хората не признаватъ.“ Не е тъй. Хората казали: „Този лъжецъ да го научимъ ние какъ смѣе да ни лъже“ и го набили. А той, за да не падне долу, казва: „Набиха ме, защото тѣзи хора сѫ неразумни.“ Ти като отивашъ при този хромъ човѣкъ, вратата на твоето сърце, вратата на твоя умъ и вратата на твоя Духъ да сѫ отворени, да се влѣе Вѣрата, Надеждата и Духътъ. И тогава да кажешъ: „Братко, въ името на Господа да се прослави Неговото име.“ Всѣки може да опита. Но най-първо ще видишъ, заключени ли сѫ вратата или сѫ отворени.

Сега нѣма да ме заставяте втори пѫть да ви говоря върху този прѣдметъ, нали?

Азъ ще ви помоля сега да не помислите, че искамъ да ви критикувамъ. Абсолютно въ душата ми, въ ума, сърцето и Духа ми нѣма никаква мисъль да ви критикувамъ, нито пъкъ да се занимавамъ съ вашитѣ погрѣшки; но отъ резултатитѣ казвамъ: „Не сѫ хубави тѣзи нѣща.“ По който и начинъ да ги правите, казвамъ: „Туй не е добрѣ за самитѣ васъ.“ Ако турите тукъ една бомба, тамъ една, единъ день като експлодиратъ, вие ще пострадате. Въ Казанлъкъ единъ искалъ да хване една мечка и турилъ капанъ, но на сутриньта видѣлъ, че въ капана се хванало неговото магаре.

Въ който домъ влѣзете, поздравете го съ вѣра. „Нѣма Любовь като Божията Любовь.“ Нѣма друга Любовь въ свѣта като Божията Любовь и само тя се е проявявала прѣзъ всичкитѣ вѣкове. И всички други форми на Любовьта въ свѣта, които сѫществуватъ, това сѫ формитѣ, които въ вѣчностьта сѫ се изявявали въ една конечность. Всѣка форма на вѣчностьта се е проявявала въ една ограниченость. Една велика Любовь, която се е изявила, като се е ограничила въ една малка форма на Любовьта. Ако ти сега не я познаешъ, ти си изгубилъ единъ отъ великитѣ случаи да я познаешъ. Туй е великата философия. Нѣма любовь като тази Любовь, която съдържа въ себе си всички условия. Всичко въ нея е положително: Като се домогнешъ до нея и всичко може. А ако не се домогнешъ до нея, всичко си изгубилъ.

В думата „нѣма Любовь“ азъ ще ви дамъ всички формули, какво означава, какъ да пазите Божията Любовь и какъ да я окултивирате. Въ „Нѣма Любовь“ има всички начини как да я придобиете. Значи тя не е човѣшката

любовь. То е например҃ъ както земледѣлецътъ знае кога да оре, съ какво сѣме да посѣе мѣстото, при какви условия расте то и пр. или като онзи лозаринъ, който сѫщо знае какво трѣбва за лозето му. Има си начини и методи. И като кажете: „Нѣма Любовь като Божията Любовь“ тѣзи думи съдържатъ великитѣ тайни, по които може да развиете това изкуство. „Нѣма Любовь“ значи, трѣбва да стане цвѣтъ, но по-напрѣдъ трѣбва да има сили, за да може да расте. Като се зачене, да има сокове, за да расте.

Една идея не само да я заченешъ, но трѣбва да се изхрани и да я принесешъ като плодъ. И тогава учительтъ ще каже: „Само Божията Любовь е Любовь.“

Може ли отъ София да излѣзе нѣщо добро? (– Може.)

Бихъ желалъ да почнете между васъ да се отличаватъ нѣкой съ деликатность и да има у васъ едно състезание, естествено да бѫде то. Да бѫдете учтиви. Кажете си: „Тъй както азъ искамъ мене да посрѣщнатъ, тъй ще посрѣщна и азъ брата си.“ По този начинъ не да правимъ, както свѣтътъ прави. Тъй както аз чувствувамъ за себе си, тъй да правя и за другитѣ. Приложете това и направете единъ опитъ. И тъй започнете съ опити. Малки опити правете, нека бѫдатъ микроскопични, незабѣлѣзани, но да бѫдатъ отъ Любовь.

Да допуснемъ, една сестра, която вие не обичате, казвате: „Не зная защо, какво имамъ от миналото, но не може да се спогаждамъ съ нея, карма.“ Е, хубаво, тази карма какъ ще я смекчишъ? Дойде друга нѣкоя сестра, която обичашъ, но понеже ти не обичашъ първата и тази не я обича, не е симпатична и тя носи ти единъ гроздъ, но на първата нѣма гроздъ. Сега ти какво трѣбва да направишъ? – Да разрѣжешъ този гроздъ и да дадешъ на тази сестра добрата часть и да кажешъ: „Сестро, вземи“ и тя да види, че ти си дала по-хубавата часть. Има ли нещо лошо? А тази сестра, като види тази твоя постѫпка, ще каже: „Аз имахъ лошо мнѣние за нея, но въ нея има нѣщо добро.“ Тѣзи сѫ малки примѣри, има и още по-микроскопически примѣри. Разкаляли сѫ се обущата на сестра ти, ще кажешъ: „Чакай, сестро.“ Ще вземешъ кърпата си и ще се наведешъ да ги почистишъ. – „Ама какъ да се наведа?“ – Ти ще се наведешъ и съ туй навеждане и като очистишъ обущата, ти ще направишъ цѣлъ единъ прѣвратъ. За примеръ, всѣки ученикъ трѣбва да направи това. Едно микроскопическо добро е по-полезно отъ едно голѣмо добро.

Може ли да излѣзе отъ София нѣщо добро? (– Може.) А вие какво казвате отъ вънъ? Гласувайте. Не ви задължавамъ. Азъ ви казвамъ, каквото вие може да направите отъ Любовь отъ Божията Любовь, това направете;

тогава и аз ще направя със тази Божия Любовь каквото мога. И тогава вие, като го направите и азъ като го направя, всичко е рѣшено. Но когато азъ правя, а вие не правите; или вие правите, а азъ не правя, тогава нищо нѣма да стане.

Тъй седи въпросътъ. Тогава азъ ще се върна на другия свѣтъ, а моето положение ще мяза, като единъ човѣкъ, който е сѣлъ 6 бостана и отъ бостана нищо не станало. Той турилъ 60 000 лв. и отъ бостана нищо не станало и паритѣ отидоха. И ще остане за идущата година. Но идущата година не сѣя вече бостани. Втория пѫть като дойда, градина ще сѣя, а ако и тя не стане, тогава ще намѣря нѣщо, което да стане. А туй, че не става моя бостанъ, може да има причини. Но и онази диня, която не стане и тя губи и човѣкътъ казва: „Още веднажъ въ този бостанъ не ходя." Азъ не смѣя да го поясна. Но тъй седи въпросътъ. Ако вие посѣете, ползата е за васъ, полза е и за други; но ако сѣмето не стане и вие губите и то губи. Вие загубвате плода си, а другиятъ губи капитала си.

Отъ София може ли да излѣзе нѣщо добро? (– Ще излѣзе!) Добрѣ. Ще стане ли този бостанъ? (– Ще стане.) Искамъ голѣми дини, по 10–12 кила, не като софийскитѣ, а като пловдивскитѣ – сладки да бѫдатъ.

Сега азъ ви говоря на интименъ езикъ, не на фамилиаренъ. Говоря ви интимино. Другояче не ви говоря. Всичко у васъ искамъ да бѫде естествено, непринудено. Искамъ нищо прѣсилено да нѣма. Всички да бѫдете естествени, тъй както Богъ ви е създалъ първоначално. Да излѣзе великото у насъ. У всинца ви искамъ да се събудятъ благородни чувства, възвишени мисли и онѣзи органи, които сѫ необходими за Божията Любовь въ сегашната епоха.

Отъ София може ли да излѣзе нѣщо добро? (– Може.)

– Тъй да бѫде.

Тайна молитва

Бесѣда, държана на 2 октомврий 1921 година въ София.

(Само за тѣзи отъ веригата.)

Сега ще ви прѣдложа друго нѣщо. На женитѣ. Тази бесѣда, сега като се дешифрира, като се изглади хубаво, искамъ да се яватъ 10–15 жени, да я прѣпишатъ и да се разпрати по всичкитѣ крѫжоци. Ще се прѣпише не за васъ, но за изпращане. Които искатъ отъ Любовь да сторятъ това, само тѣ.

За бесѣдата да нѣма отлагане, спѣшно да стане работата. Ще пишете само ръкописъ, съ мастило и единъ екземпляръ, да мине прѣзъ ржката ви. Нали ще опитваме Любовьта ви? Ние може да дадемъ пари и да се изкара на машина, но искамъ отъ васъ. Съ женитѣ правя опитъ, понеже мъжетѣ сж заняти. Женитѣ, които ще пишатъ, ще се съберать на едно мѣсто. Азъ турямъ срокъ въ 12 дена отъ днесъ най-кжсно всичко туй да бжде свършено.

1921_10_02 Жертва, упование и радост

ЖЕРТВА, УПОВАНИЕ И РАДОСТ

Има ли жертва, ние устояваме в любовта.

Има ли упование, устояваме във вярата.

Има ли радост, устояваме в надеждата.

Значи, жертвата е резултат на любовта, уповането е резултат на вярата, а радостта — на надеждата. Когато надеждата се реализира, хората се радват. Надеждата е синът, т.е. домът. Вярата е майката, а любовта бащата. Бащата и майката са крайният предел на самопожертването. Оттам се прави един завой, връщане назад. По-нататък не може да се върви. Вън от любовта, жертвата не може да се прояви. Ако не се жертваш, ще загубиш любовта; ако не уповаваш, ще загубиш вярата; ако не се радваш, ще загубиш надеждата. Който иска да придобие любов без жертва, той е стъпил на песъчлива почва. Който иска да придобие вяра без упование и надежда без радост, също е на песъчлива почва. Значи, няма надежда без вяра. Казваш: На какво да се радвам? — Има на какво да се радваш. Ти имаш тяло, мозък, дробове, стомах. Целият свят е твой. Ще се радваш на всичко. Ти можеш да мислиш, да чувстваш, да действаш. Ти разполагаш с основните неща на живота. Ще се радваш на всичко, което ти е дадено. А другите неща, сами по себе си, ще дойдат.

Един велик закон гласи: Вън от любовта, животът не може да вземе друго направление. Отклонения могат да стават, но това не трябва да се допуска. Ако има вятър, листата на дърветата могат да правят отклонение. Важно е, и при отклонението да се държат за дървото. Това е добре, но лошо е, когато листът се откъсне от дървото и падне на земята. Същото се отнася и за човека. И той трябва да върви по пътя, по който е тръгнал. Че ще срещне повече или по-малко мъчнотии, това е друг въпрос. Трябва да вървиш, не можеш да се противиш. Ти се противиш на смъртта, но няма човек, който да не е влязъл в кошарата й. Светии и учители, всички влизат в тази кошара. И да се противиш, пак ще влезеш. — Но аз имам воля. — Каквато воля и да имаш, ще дойде ден, когато ще отстъпиш. Понеже всички хора са подчинени на великия закон, те непременно ще се примирят и ще отстъпят.

Човек трябва така да разбира живота и изискванията му, както бащата разбира работата си на нивата. Тежка е работата му, но той има една радост — децата му. Тази радост го прави да издържа. Той работи на

нивата, а мисълта му е на друго място — при децата. Той си казва: Колкото да е тежка работата ми, ще направя една жертва. Жертвата, която прави за децата, го радва. Идея има този човек! Както човек, като работи за дома си, страда и се радва, така и като работи за Бога, ще страда и ще се радва. Ако работата за дома е благословена, колко повече работата за Бога е благословена!

Кратка беседа от Учителя, държана на 2 октомври, 1921 г. София.

1921_10_09 Братя и сестри на Христа
Издателска къща „Жануа-98“, 2000

БРАТЯ И СЕСТРИ НА ХРИСТА

Защото който прави волята на Отца Моего, Който е на Небеса, той Ми е брат и сестра и майка. (Ев. Матей 12:15)

Този стих е прочитан, може би, хиляди пъти. Върху него има написани най-малко стотина томове – беседи, проповеди, какво ли не е казано за него? И мисля, че ако този стих беше досега изтълкуван правилно, или разбран и приложен правилно, светът би бил оправен до сега. Но понеже светът не е оправен, подразбирам, че стихът не е изтълкуван, не е разбран и не е приложен правилно. Затуй вземам да го дообясня и аз.

Христос полага един принцип, върху който съгражда основата на своето учение, т.е. материалната страна, видимата, физическата страна. Когато той говори за брат, сестра и майка, разбира чисто физическата страна, тъй както светът сега е изявен. Не говоря за Небето, защото често в Божествения свят няма такива отношения. На земята най-възвишеното – това е братът, сестрата и майката. Може вие да ме запитате: какви са отношенията на небето? Такива, каквито са и на земята. Но, според вашите съждения, ще кажете: „Ако и на небето е така, както е на земята, тогава няма голяма разлика“. Нещата на земята са хубави сами по себе си, но трябва да ги прекарате през 100 води, за да ги очистите от тяхната кир и да ги видите в тяхната първоначална чистота. Не само на думи да бъде човек брат и сестра. Брат и сестра – подразбира преди всичко чистота. В какво? Чистота в помисли, в желания и в действия. Трябва разширение на ума и на сърцето.

„Защото, който прави волята“ – волята, това е великият закон, който сега оперира на земята. Досега Божията воля е била пасивна. Досега ангелите и архангелите управляваха света, а и много други са управлявали, но не можаха да турят изисквания ред и порядък в света. Сега Господ е турил в действие своя велик Дух и е вложил волята Си, и горко ономува, който не слуша Неговата воля. Затуй казва Христос: „Който върши волята, не Моята воля, но волята на Отца Ми, Който е на Небеса“. Христос дава едно строго, недвусмислено определение за Небето, според закона на Мъдростта. А сега как се разбира Небето? Поизправят се, погледнат звездите и казват, че астрономите изследвали небето. Те разглеждат с тръбите си движението на небесните тела в пространството, а хабер нямат от небето. Астрономите изучават сенките в пространството. Една микроскопическа звезда ще я изследват. Някои звезди са 300,000,000 пъти по-големи от слънцето, а

астрономът казва, че е изследвал еди-коя си звезда, след туй даде отчет за математическите си изследвания: каква е светлината, какви са елементите, какво е състоянието на планетата, към коя фаза на развитие принадлежи. Нищо не е изследвал той! В неговите очи е попаднал един микроскопически лъч от някоя звезда, която е на билиони километра далеч. И нашите астрономи трябва да бъдат малко по-скромни. Онзи астроном, като погледне в тръбата, мисли, че е научил нещо. Не тръби се искат, а ум! Днес светът е пълен навсякъде с тръби, в колата има тръби, в автомобилите – тръби, в железниците – тръби, военните все с тръби свирят. Светът е пълен с тръби, но знанието още не е дошло в света.

Сега Христос казва: „Който изпълни волята на Отца Моего, той Ми е брат“. Значи едно от условията е това. Трудно условие е да бъдеш брат или сестра, или пък майка на Христа. Сега вие ще ме извините, но дето църквата говори за Майката Божия, то е съвсем друг въпрос. Христос употребява тази дума „майка“ малко в по-друг смисъл. Брата ще познаеш, когато си наранен, когато си в нещастие: той ще те прегърне, целуне, ще те заведе в дома ти; така и сестрата. А майката как ще познаеш? От майката са излезли братът и сестрата. Майката – това е най-възвишеното на земята, значи Христос подразбира Любовта – то е майката, която всичко жертва. Любиш ли, майка си; не любиш ли, не си майка. Всеки може да бъде майка. Да родиш – още не значи, че си майка. То е най-лесното – да родиш. Рибата ражда, т.е. хвърля хайвера си, в който има по 300,000 зародиша на малки рибчета. Но това раждане ли е? Някои от млекопитаещите раждат по 5–6 наведнъж. И това раждане ли е? А майката ще роди едно, в изключителни случаи две. Раждането е едно предисловие на майчинството. Ако сърцето на онази майка не е пълно с Любов, тя не е майка. Следователно, в определението на Христа: „Който изпълнява волята на Отца Моего“, той му е брат и сестра и майка. Майката познава ли кой е този, който е дошъл в нея? Дошъл е един дух от пространството. Този малък дух става голям човек. Питам: Този малък човек и големият човек един и същ ли е? Съвременните майки познават своите деца само по форма. Някои едва сега са почнали да ги познават по съдържание, а по смисъл – ще трябват още хиляди години. А за Духа, който е дошъл, той може да се познае само в новата култура. Сега аз не искам да ви обезсърчавам. Аз нямам нищо против. Но Христос подразбира нещата малко по-другояче. Много странен човек е бил той. Сега да ви направя едно сравнение. Има неща в света възможни и има неща невъзможни. Дъщерята на онзи циганин може ли да стане невеста на царския син? Никога. Тя може да си въобразява това, но възможно ли е? Не е възможно. Още по-невъзможно е да станете в тоя свят брат или сестра на Христа. Защо тази циганка не може да стане невеста на царския син? Защото за да стане такава, трябва в жилите ѝ да тече царска кръв. Следователно на

онази мома, която може да си въобрази, че може да вземе царския син, казвам: Ти само си въобразяваш за нещата, които не може да станат. – Защо? – Защото в тебе не тече царска кръв. Даже и да тече, пак има известна невъзможност. Може царският син да има известни капризи – не те обича. И той тогава не може да се ожени за тебе. Следователно някои искат да кажат, че е много лесно да бъдем братя. Всеки може да каже, че е брат, но Христос какво казва? И дъщерята на циганина може да каже: „И аз ще се оженя за царския син“. И тя може да си представи, че се е оженила за него, че всяка вечер се жени за царски син. И знаете ли на какво ще замяза това? Един българин, който се е завърнал от чужбина, заварил майката и дъщерята да плачат. Пита той какво е, защо плачат, а майката разправя: „Снощи нашата дъщеря е сънувала, че се е оженила за царския син и родила дете, но детето умряло и сега плачем за умрялото дете на царския син“. Бащата се почудил и казал: „Такива глупави хора като вас не съм видял на света и ако не видя по-глупави хора, няма да се върна при вас“. И почнал той да странства, пак в България, но не в тази, сегашната, а в едновремешната България, преди 10,000 години. Странствал дълго и намерил един българин – тогава в тази култура гащите били на мода – и този българин дал да му ушият гащи, но не знаел как да ги обуе. Мислил, мислил как да ги обуе и най-после ги свързал на покрива и искал да се хвърли в тях, та така да ги обуе. Бащата минавал, видял го и му казал: „Чакай, какво искаш да правиш?“ – „Уших си гащи, искам да ги обуя.“ – „Е, приятелю, така не се обуват гащи, снеми ги и аз ще ти кажа как се обуват.“ Та сега и вие разрешавате този въпрос на християнството, както този българин, който искал да обуе гащите от покрива. И аз казвам: Всички така го разрешавате, от покрива, от горе.

Значи необходима е тази воля, т.е. *Любовта*, като един велик принцип, трябва да проникне в човешката душа; и само тогава може да се съединим с Христа и да станем брат и сестра и майка на Христа. Възможно е по закона на прераждането, тази дъщеря на онзи циганин – Провидението може тъй да нареди – да се роди в царски род и да се ожени за царския син. И тъй, невъзможното в този живот става възможно в друг живот, но време трябва. Сега Христос това подразбира за нас. Но ние трябва да изменим времето. Сега вие седите и казвате: „Да бяхме и ние във времето на Христа!“ Ами че нали милиони хора бяха във времето на Христа, колко учени хора имаше, на които Той е говорил, но те приеха ли Го? Не го приеха. В техните очи Христос беше един обикновен човек, син на един дърводелец. И всички онези, които вярваха в Него, евреите ги наричаха извеяни хора, дошли да оправят света, да внесат нещо ново. Не е така! И му правеха възражения: „Мойсей изведе народа из Египет и го преведе през пустинята и го храни с манна, а ти какво даваш? – Ето ние сме под римска власт, може ли да ни избавиш, може ли да станеш цар? Тогава ще

те признаем“. Но мислите ли, че ако Христос беше станал цар, щеше да сполучи? Положението на съвременните царе не е много завидно. Защото щом станеш цар, ще имаш най-много неприятели. И където и да ходиш, ще трябва да се озърташ на четири страни. Значи царската кръв е необходима. И волята Божия, Любовта е необходима, за да бъдеш и брат, и сестра, и майка на Христа.

„Майка“ – подразбира закона на Любовта. Когато вие възприемете Любовта, ще разберете майчинството в друго отношение. В даден случай всеки може да бъде майка, но само когато Любовта се прояви в твоята душа. Може да бъдеш един слуга на живата природа. Когато се яви в света някой велик Учител, той трябва да носи нещо много съществено, което да е вложено в живата природа. Аз не разбирам по думите „живата природа“ това, което съвременните естественици разбират. За нас природата е нещо велико, не само в своето устройство, но и онази интелигентност и разумност, която тя проявява. И всички ние днес се намираме под прямото ръководство не на Бога, а на природата. И всеки ден тя си носи своята пръчица. И тя е толкова внимателна, че като я сложи отгоре ти!... Някой път ще я сложи на ръката ти – ревматизъм ще имаш; някой път ще я сложи на сърцето ти – сърцебиене ще добиеш; сложи я на дробовете ти – охтика ще имаш; на главата – главоболие и т.н., и ти казва: „Ония органи, които аз създадох в тялото ви за ваше добро; ония сили, които вложих във вас, ония чувства, вие не ги употребихте на мястото им“. И следователно тя правилно наказва съвременните хора. И сега цяла една наука иде да помага на човечеството. Против кого? Против оная Майка, която учи децата да се изправят. Тогава дойде лекарят и каже: „Той има диабет“, но не обяснява причината на болестта. Какво нещо е диабет? – Захарна болест. – Каква е захарната болест? – Натрупване на захар в организма. – Е, какво лошо има от това? Колко струва сега един килограм захар? Причината трябва да се знае: защо тази захар се е натрупала в организма. Тази захар трябваше да се даде на други хора. Природата не търпи излишък. Той е събрал сума захар, иска да продава. И природата казва: „Ти имаш диабет. Захарта ще изхвърлиш навън“. – „Не зная как.“ Дойде лекарят, ще ти турне една инжекция, две, три, четири – това е лекът. Освободете се от „диабет“! Добрите, сладките неща не ги желай само за себе си, но и за другите. Аз не искам да лекувам, но за да видите, ако има някой захарна болест, в 10 минути ще го излекувам. Аз няма да му взема много, но не и малко. Ако е богат, ще му кажа: „Десетте милиона ще дадеш, животът си съвършено ще измениш и ще го посветиш на Бога, много няма да ядеш“. И ще му турна една строга диета, каквато не е виждал. После ще му кажа: „Обикалял си чуждите жени, опропастил си чуждите семейства – всичко това трябва да изправиш, и тогава болеста ще се махне“. И когато в християнството се каже: „Да се покае човек“,

гръцкото православие разбира да му турне попът епитрахила, да му чете няколко молитви и тогава му се прощават греховете! Природата така лесно не прощава. Вие може 10 пъти да турите епитрахила, и пак греховете ви да останат. Природата ви прощава само като се съобразявате с волята Божия, и не само да я имате като прост закон, но да приложите този закон в живота; и този закон да проникне като една велика Любов във всичките ваши мисли и желания, да станете братя, сестри и майка на Христа. А щом станете братя, сестри и майка, тогава ще влезете в новата наука, която ние сега проповядваме. Сега при мене идат някои и казват: „Как може да стана ученик, как може да узная тайните на природата, как може да ми се отворят очите?“ Но аз ги гледам, гледам и казвам: „Има време още за тебе, по-сетне ела“. Ами че ако аз му кажа: „Всичките пари, които имаш, ги дай“, той ще вдигне ръката си, ще се почесе по главата и ще каже: „Чакай да помисля малко“. Той не е готов. И аз пестя време и пространство и казвам: „Не е за тебе“. Ако го попитам: „Може ли да станеш ученик?“ той ще ми говори два часа, че може да стане. Не, не тъй!

Сега ще ви кажа: За да може да станеш ученик, за да може да ти се поверят онези тайни на природата, ти най-първо трябва да станеш брат и сестра и майка на Христа. Правилото е ясно. Волята Божия като мине през всичките живи клетки на твоя организъм и обърне твоята материална и реална любов, ти ще бъдеш пред вратата на Храма, и Христос тогава ще излезе и ще каже: „Добре дошъл, брат, сестра и майко!“, ще турне ключа, ще отвори вратата и ще те въведе в „Храма“. И ще почне да ти разправя за ония велики тайни в природата. Вие не сте още в природата. Говоря алегорично. Природата е още заключена за вас, а вие обикаляте само около нея. Тя е един велик, но затворен свят. Знаете ли какви красоти има в нея, какви същества живеят в този свят? В този свят са останали все тия великите царе, князе, лордове, професори. Това са все пропаднали ученици от векове, фалирали търговци. За тях вече нищо не съществува, затова те са сакати, слепи, хроми и глухи. Това е съвременният наш свят – фалиралият свят. Аз го наричам света на фалиралите ученици, които не са издържали най-елементарния изпит на братство и сестринство. Те са извън природата. Сега не казвам това за всички. Изобщо туй е положението на света. За света говоря аз. И този е най-правият възглед. Сега вие ще кажете: „Но ние, които сме оставили всичко, нас какво ни очаква?“ Казва Христос: „Няма никой, който да е пожертвал или баща, или майка, или къща и да е изпълнил волята Божия, че да не приеме стократно и в бъдеще живот вечен“.

Вие едва сега сте започнали. Направили сте въведение. Някои от вас са написали първата глава, поздравлявам ви. Някои са написали втората глава, някои третата, четвъртата. Но не си правете илюзии: докато не

напишете цялата си книга, не казвайте: „Като моята работа няма“. Ти не знаеш каква е твоята работа и каква ще излезе тя. Само когато я завършиш, само тогава ще знаеш.

Онзи, който иска да бъде брат, сестра и майка на Христа, той трябва да бъде първостепенен герой в света. Първостепенен герой не само в обикновения смисъл, но да бъде герой и по ум, и по душа, и по дух. Той трябва да има едно сърце, чисто като кристал; в ума му да има светлина, като слънцето; да има една възвишена и благородна, широка душа, като цялата вселена; един крепък Дух, като Бога!

Това е, което се изисква и което е необходимо. Аз не ви говоря това за обезсърчение. Аз искам да ви покажа какви велики закони лежат скрити в живота. Велика е волята Божия. Тя няма да се измени никога, по никой начин. Това е една математическа проблема, която трябва да се разреши. Докато не изпълниш волята на този Единния Отец, Който е горе, на Небеса, не можеш да станеш брат и сестра на великия Учител – Христос. Знаете ли какво значи „Отец“? Отец – това е Онзи, Който движи света; Онзи, Който туря всичко в ред и порядък; Който се грижи и промишлява за прогреса, за условията на всички същества, които е създал. Пред Неговите очи и пред Неговия ум всичко това седи ясно. И Той е предвидил всичко така добре, че нищо не е пропуснал. И казва Христос: „Който изпълни волята на този Мой Отец, Който знае всичко, Който движи земята; Който нарежда хармонията в света, само той може да ми бъде брат и сестра и майка, както тия – Моите ученици. Само който има тази Негова интелигентност, Неговата Любов, Истина, Мъдрост, и всичко туй да проникне в душата му, той може да бъде Мой брат, Моя сестра и Моя майка“. Не се обезсърчавайте, защото ако се обезсърчите, вие ще замязате на циганската дъщеря; това се казва само по форма. В следващия живот все ще имате царска кръв и може да вземете царския син. Аз ви казвам единствения път, по който може да изпълните волята на Отца. Вие сега точно изпълнявате волята Божия, но под камшика на стражаря, под строгото заплашване на закона. Отиваш войник и казваш: „За отечеството отивам да изпълня волята Божия“. Патриот си, защото камшик има.

Но когато говоря за волята на Онзи Отец, тя е диаметрално противоположна на тази воля. Да изпълниш волята Божия, то е най-възвишеното, най-святото, до което можем да достигнем в тоя живот. Ще ви приведа един малък разказ. В древността при царя на арманите живял един благочестив слуга, който един ден, по невнимание, направил една погрешка и царят взел и го осъдил на смърт. След присъдата, след екзекутирането на този слуга, явил се един от видните мъдреци на тази държава и казал на царя: „Понеже постъпи несправедливо с този слуга, ти

ще се ожениш и ще имаш син, но той ще бъде глух, сляп и ням. И туй е най-малкото наказание, което Провидението ще ти даде“. И действително, на царя се ражда син, тъй както казал този мъдрец: той бил сляп, глух и ням. И той се оплаквал, че неговото нещастие било най-голямото в света. Тогава мъдрецът се явил втори път и казал така: „Понеже вие не приехте на драго сърце това наказание, ще ви се даде по-голямо от това“. И си отишъл, но не казал какво ще бъде това наказание. И тръгнал царският син да пътува по света, да търси лек за себе си. Дошъл в съседното царство на келвите. Тамошният цар имал дъщеря, тя била много красива, но никой не виждал нейното лице, тя не се интересувала за хората, не искала да се явява пред хората никога, но като чула, че този сляп, глух и ням царски син дошъл в нейното царство, тя го поканила на гости у себе си и му казала: „Искаш ли аз да снема от тебе малко от страданията?“ – „О, ти ще ми направиш най-голямото добро“, отвърнал той. Попипала го тя за очите, за ушите и за езика, и на царския син се възвърнали чувствата, но тя се скрила за него. А той, като я видял, така се влюбил в нея, та като я изгубил, много се наскърбил и казал: „Първата ми скръб е нищо пред тази“. Сега вие сте в положението на тоя царски син, който е бил сляп и глух и ням, и забравили сте греха за убития добър слуга и казвате: „Няма ли някой, който да ни отвори очите?“ Има, но ако ви отворят очите, вие ще бъдете 10 пъти по-нещастни. Няма по-голямо нещастие от това – да видиш Любовта, а да я нямаш.

Следователно, какво ще правите вие? Ще търсите царската дъщеря ли, или ще изправите греховете си? Да, вие трябва да възвърнете живота на онзи убития слуга. Баща ви, майка ви, всички трябва да възвърнат този несправедливо отнет живот. Значи, за да дойде този принцип, всяко престъпление трябва да се помете, ни помен не трябва да остане в света от престъпленията. Всички престъпления трябва съвършено да се изметат от нашия свят и когато вие очистите вашия свят от всички престъпни работи, лоши мисли и желания и проектирате тази Божествена Любов през вашата душа и дух, ще станете сестри и братя и майка. Тогава елате при мен и аз сам ще отворя вратата на Храма и ще ви въведа вътре. Ясно ви говоря! Герои се иска да бъдете в новото учение; герои, а не страхливци! Нови неща ви трябват! Дипломи от университета не ви трябват. Доктори били, свещеници били, каквито и да са, все кавалери били, все честни били. Светът е пълен с „честни“ хора, а все пак безчестието царува от единия край до другия. Свършил с диплома, а като го туриш на най-малкия изпит, не може да го издържи. Христос е проверил и казва: „Туй учение, върху което почива сегашният обществен строй, е фалшиво във всичките си основи, то е изживяло“. Каквото и да правите и каквото и да учите, все там ще си остане. Върху вас лежи едно наказание, че сте родили един син сляп, глух и ням. И така е сега. И ако вие ме попитате – защо не

може да живеете добре? Ще ви отговоря: Слепите, и глухите, и немите хора могат ли да живеят добре? Не само да кажете: „Аз те обичам“. Туй е американска реклама. В туй „обичам“ няма никаква обич. Някой каже: „Аз съм свят“, а няма никаква святост. „Аз съм учен“, а няма никаква ученост.

И тъй, ще разберете, че елементът, това е волята Божия, върху която вие трябва да турите мисълта си. Трябва да се спрете тогава и да кажете: „Готов ли съм аз да изпълня волята Божия?“ И когато дойдете да решавате този въпрос, не трябва да казвате: „Аз мъж имам, деца имам“. Нямате мъж и деца. „Аз съм честна жена.“ Далеч е честността от тебе! Де са честните хора днес? Аз говоря не според мярката, която вие разбирате, говоря от гледището на брат, сестра и майка! Аз говоря на онези, които се приготовляват.

На вас ви давам упътвания и туй, което аз ви говоря сега, в миналото трябваше 30 години да прекарате в някоя пагода или капище и да ви се дадат много изпити, за да ви се кажат тия думи, които аз ви казвам. Сега пак ще кажете: „Чудна работа, този строй не бил строй, туй учение не било учение, нашите съвременни майки не били майки. Е, какво сме ние тогава?“ Ще кажете още: „Нали сме ние християнски народ, служим на Христа, познаваме учението Му?“ 1914 година показа какви са християнските народи. 25,000,000 християни станаха жертви на бойното поле, а и още 25,000,000 останаха осакатени, инвалиди, значи всичко 50,000,000. А Христос е казал: „Не убий!“ И помислете тогава. Как ще оправдаят съвременните християнски народи този позор. Той е написан в Небето. Тия народи не са християнски, а езически, под християнска табела. И сега е дадена заповед от природата, и тя е дигнала пръчката си, и от тия народи ще се дига само прах и пух. Ни един народ от днешните няма да остане неотупан и греховете му неочистени. И ако някои останат неочистени, те ще бъдат малки остатъци от тази стара култура. Това е, което казва Христос за онези, които не са извършили Божията воля. Сега в тия народи има зародиш на ново човечество – ще излезне друг народ на братство, на сестринство и майчинство. Следователно следващата раса, в която ще се народят новите народи, ще бъде раса на братство, сестринство и майчинство. А сегашните народи са на робство, слугуване, на труд, на мъчения и страдания. Това са съвременните народи. Сега, за да минеш от България в Англия, за да ти дадат един паспорт, ще видиш и ще патиш. Не трябва да си правим никакви илюзии. Този морал на Христа е странен. Странен е бил Христос, особен човек е той: не прави никакъв компромис с никого, а говори само истината и изисква само нея.

Сега вие искате да бъдете герои, казвате: „Аз работя за Христа“. Нищо не

си направил още! Тъй казва Христос. Като казвам „нищо“, ти може много добри работи да си направил, но не още същественото: ще бъде смешно, когато някоя мома ми направи хиляди услуги и иска за това да се ожени за мен. Може царският син да се е спрял, по една необходимост, в дома на циганина, но циганската дъщеря от това да си мисли, че той може да стане неин зет, това е смешно. Тъй си мислите вие. Не, не; той ще ви остави някое благословение – той е благороден, но нищо повече от това.

За да станете братя и сестри, непременно волята на Отца трябва да пребъдва в душите ви. Никога няма да говорите за вашето благородство. Съвременните учени казват, че от въглена се образува диамантът. Аз оспорвам това и казвам: От диаманта се образува въгленът. Те казват: „Въгленът, като се стопи, той се пречиства и става диамант“. Аз казвам: Диамантът, като не е запазил блясъка си, става на въглен. Ако си диамант, това показва, че не си опетнен. От грешен човек праведен не може да стане. Как може от грешен човек да стане диамант? Диамантът си е всякога диамант! Около диаманта може да се образуват известни наслоявания и той да потъмнее, но то е само едно опрашване отвънка. И аз казвам: Изгорелите от огън диаманти са станали въглени. Кой е този огън? То са необузданите човешки страсти, които са образували всичките тези въглени. Съвременните учени хора казват: „Голяма топлина, голямо налягане се изисква, за да се образува диамантът“. Тук сме съгласни. Диамантите се образуват от огъня на Божествената Любов, и при налягането на Божествената Мъдрост, и при действието на Божията воля. Диамантът, този камък, е едно живо, разумно същество. Аз съм срещал много диаманти, които се оплакват и казват: „Нас ни предават все от ръка на ръка, продават ни, някой каже: „Много хубав камък“, вземе ни, но щом се намери натясно, веднага ни продава. Постоянно ни продават, като овците и говедата, но затуй пък и ние никога няма да им разкрием нашия живот, и хората никога няма да ни разберат; те може да ни продават, колкото искат, но на тези хора ние няма да разкрием нашия живот“. Говоря фигуративно. Дойде някой праведен, а хората го продават от едно място на друго. Но с продаване нищо няма да се уреди. Който иска да стане ученик, не може да започне новото учение, ако не изпълни волята на Отца и стане брат, сестра и майка на Христа.

Сега вие сте започнали вашето предисловие, написали сте, може би, първата глава, продължавайте. Защото ако мъжът ви е много лош, той ще ви даде мастило да напишете историята; а ако е много строг, той ще даде вятър и вие ще пътувате много бързо – ще има попътен вятър. Тогава Любовта ще превърне всичките противодействащи сили в добро за този свят. И там е дълбокият смисъл, който Любовта носи на душата, в която волята Божия се е реализирала. Тогава всичко в света ще се превърне за

тяхно добро. И те ще разберат тайните, които Бог е определил да им се открият. И сега, ако ти се оплакваш от мъжа си, не си брат, сестра и майка на Христа. Ако най-малките мъчнотии не може да носиш, ти още не си брат, сестра и майка на Христа. Но ако можеш да издържиш всичко, ти си близо до Храма, ти ще влезеш вътре. Скоро ще дойде Христос, ще отключи и ще каже: „Влез в светилището, ти си ми брат, сестра и майка и може да бъдеш ученик“. И Христос казва на учениците си: „Ето моите братя, сестри и майка“. Това са условията за всички, които искат да станат ученици. Това ви казвам на всеуслушание! Най-първо трябва да бъдете братя, сестри и майка, да изпълните волята Божия. Любовта трябва да стане фактор в душата, в сърцата и в духовете ви, и така да се реализира и материализира, и тогава вие ще бъдете пред вратата на Храма, да приемете новия живот на възкресението.

Онези, които са готови, понеже има обявена от Небето мобилизация, има вече манифест издаден, всички, които искат, могат да се запишат. Тук няма картечници, а се искат само доброволци-герои, доброволно да сторят това. Които искат, нека се запишат. Нека си дигнат пушките, но без да убиват; ножовете, но без да пробиват; раниците; всичко туй да бъде спретнато, обути хубаво, цървули да имат, здрави и нови, достатъчно количество патрони да вземат, но ръце да не отнемат. Там няма запас. В сражението, което ще почне, патроните трябва да стигнат. Тази е сериозна работа; ще има „фъш“, „фъш“! И тъй, в тази нова мобилизация всички онези от вас, които искате, може да се запишете. Но как? Като идете там, там има една комисия: има един генерал, един полковник, подполковник, майор, капитан, един поручик, подпоручик, един фелдфебел, взводен, има и един ефрейтор и един прост войник. И той може да ви зададе въпроса: „Ти брат, и сестра, и майка на Христа ли си?“ Ако отговориш „да!“, той веднага ще те запише. За нашата мобилизация тъй бива. Вие ще ме запитате: „Де е тази комисия?“ Вие ще си спомните. Без обезсърчение. Аз ви казвам: Пътят е мъчен, труден, но е път, който трябва да се превъзмогне. Аз ви ви казвам: За човешката душа, която иска да се подвизава в пътя, няма нищо невъзможно. Дайте свобода на вашата душа, и тя ще ви изведе на желания бряг! Вашата душа ще бъде посредницата да ви направи братя, и сестри, и майка на Христа. Само душата ви, а не друга някоя сила, е в състояние да направи това – тая душа, която някога е излязла от Бога, която е във вас, но която вие не познавате. Към нея ще се обърнете. Тя е простият редник, който ще ви запише. Не ходатайствайте никъде другаде. Идете при нея, кажете ѝ: „Моля ти се“, и тя ще ви запише. И аз мисля, че всички, които ме слушате, вярвате, че имате душа. Аз мога в 5 минути да докажа всякому, че има душа. Ние имаме други доказателства за душата. Тия доказателства знаете ли какви са? Те са ефикасни.

Преди 2–3 години дойде един доста учен човек и ми каза: „Аз мога в обществото навсякъде да си пробивам път. Имам два револвера, патроните са много ефикасни. Някъде ми се спре работата, и аз извадя револвера, гръмна и началникът веднага подпише заповедта. Единият мой патрон беше от хилядо златни лева. а вторият – също. И като ги гръмнах, работата стана. На следния ден отидох при министъра – не подписва да ми се даде служба. Извадих револвера. Гръмнах шест куршума и той каза: „Стига, не ме доубивай“, и веднага подписа“. „Видиш ли ги ти?“ казах му, „сигурно оръжие си имам“. И като вземе да гърми – умен човек е той, – няма да убие хората. Аз го похвалявам. Дето ще тегли един куршум на министъра и да го убие, по-добре е да му тегли шест по хилядо. Тъй и единият е здрав, и другият е здрав. Но туй е за предпочитане пред голямото зло. Туй е философията в съвременния живот, но тя не издържа критика: той физически си остава здрав и читав, но духовно е мъртъв.

Сега ние ще се повърнем към ония основни неща. Във вас вложете тази воля, не Божията воля. Бога вие не знаете. Той е неизвестен. А онзи Отец, за когото говори Христос, неговата воля ние я знаем. Той се е пробудил и казва тъй: „Всички ония Мои деца трябва да изпълняват Моята воля“. И връщане няма, всички трябва да изпълним Неговата воля. Всичко може да стане, цялата вселена може да се разруши, но да се измени тази воля – никога! И този Отец ще тури в края на краищата най-силен огън и ще ни накара да изпълним Неговата воля. И да знаем, че Неговата воля е свещена. А Христос казва: „По-добре е сега“, в Неговото време. Аз казвам: Волята на Този Отец иде сега в света.

Сега от едната страна вие имате царския син – сляп, глух, ням; от другата страна имате красивата царска дъщеря, и на трето място имате онзи убития слуга. Как ще разрешите този въпрос?

Някои казват: „Да ни се отворят очите, да виждаме“. Опасно е да виждате сега. Но пък ако се боите, онзи слуга ще ви чака. Той няма да ви извини. Вие се намирате между две дилеми: между царската дъщеря и убития слуга. Какво се иска сега? Един начин има, по който може да се разреши въпросът: да реализирате волята Божия, да възприемете Божията Любов. То е тясната врата, това е тесният път, през който всички трябва да минете. Аз говоря само за онези, които искат да бъдат ученици и в които съзнанието е пробудено. Няма какво да спорим. Туй е едно учение, което ще проверите. То е така.

И сега аз ви призовавам да се запишете в новата мобилизация. По цял свят е издадена вече поканата, в цяла Европа, в Америка и във всички християнски народи, и в езическите, навсякъде става записвания.

И тия, които се запишат, ще се нарекат Божи народ. Те ще бъдат избран народ. Ще бъдат царе и свещеници на Бога живаго. Те ще образуват новите поколения, те ще бъдат гражданите на новата култура, на Царството Божие. Небе и земя ще поздравлява всички онези от вас, които ще се запишат. Може да има някои записани, но всички, които не са се записали, да бързат, защото време не остана. Иде време, когато ще се затворят тефтерите, и тогава не може вече да се запишете. Десетдневен срок е даден – това са Божии дни, дни на благоволение.

И тъй, желая, от моето гледище, да бъдете в бъдеще и братя, и сестри, и майка на Христа, да изпълните Неговата воля и волята на Отца; и тогава ние вече можем да кажем, че Царството Божие е слязло на земята.

Беседа държана на 19 октомври 1921 г. в София.

1921_10_23 Тогаз те ще просветнат!
Издателска къща „Жануа-98“, 2000

ТОГАЗ ТЕ ЩЕ ПРОСВЕТНАТ!

Тогаз праведните ще просветнат като слънцето в Царството на Отца си.

Който има уши да слуша, нека слуша. (Ев. Матей 13:43)

Христос казва: „тогаз“. Кога? Т.е. в бъдеще. Бъдещето – това е пътят, който има да се извърви; миналото е пътят, който е извървян; а настоящето е почивка. Имат три неща важни: „Праведните ще просветнат в Царството на Отца си“. Той не казва, че на земята ще просветнат, или горе на Небето ще просветнат, но определя точно: ще просветнат в Царството на Отца си. Де е това царство? Това не е царство на природата, понеже домът на природата е дом за възпитание на малките деца. Там има пръчица, има тояжка. Туй знание, разбира се, е недостъпно за хора с обикновени умове. Туй, което аз ви говоря, не е за обикновени умове. Но вие ще ми възразите: „Какви са нашите умове?“ – Ако не ме разбирате, вашите умове са обикновени; ако ме разбирате, умовете ви са необикновени. Щом разбирате математиката, умовете ви са необикновени. Думата „праведен“ не е такава празна дума, както сега я разбирате: праведник. Христос влага нещо особено в тази дума. „Праведните ще просветнат“, значи правда, в която има светлина. Питат ме някои: „Ти как мислиш за мене, праведен човек ли съм, или съм неправеден?“ – Ако издаваш светлина, праведен си, ако не издаваш светлина, никаква правда няма в тебе. Същият закон е и тук. Някой казва: „Аз умен човек ли съм?“ – Ако мислиш за велики и възвишени работи и можеш да ги разрешаваш – умен си, а ако за нищо не мислиш, ти си един първокласен глупец. „Ама – ще кажете – ние за всичко мислим.“ За какво мислите? За какво мислят съвременните хора? Вземете известни проповедници, които завземат едно от най-видните места и се занимават с най-възвишени предмети. Мисълта, с която умът на този проповедник е завзет, е просто той да може да държи една отлична проповед, да направи ефект, за да го харесат неговите слушатели. И този е човекът, който иска да се хареса на хората, да проповядва на хората; той иска да им покаже правия път, как да се спасят и как да идат при Бога! Аз ни най-малко не осъждам този човек, но той или не разбира своето призвание, или не разбира самото призвание на проповедник; или се е домогнал на това място, като онзи с пръчицата, понеже е лесно да се вдига пръчица. Лесно се проповядва днес. Днес всеки може да проповядва. В Америка има 80,000 проповедници – преди 20 години бяха толкова, – а сега вече предполагам да са 100,000, а може би и 120,000. Ако влезете в къщата на някой проповедник, ще забележите една богата библиотека със

знаменити проповеди и други именити автори. Сега той иска да проповядва върху правдата. Завърти библиотеката, извади книгата, в която е писано за правдата, погледне еди-кой си какво е казал и в неделя излезе и проповядва върху правдата. Ами че в България има малки деца, които декламират отлично хубави стихотворения на различни поети. Каква разлика има между проповедника и тях? Разликата е много малка. Щом дойдем до съвременните християни, те ще прочетат някоя хубава книга, ще се въодушевят и след като я прочетат, тръгват и разправят наляво и надясно, но след 4–5 дена се връщат – нищо не останало. Туй не е ли същото, като когато те нахранят с някоя кокошка? Ти си уморен, гладен, отмалял, и след като изядеш печената кокошка, казваш: „Аз сега всичко мога да направя“. Но след 24 часа трябва друга печена кокошка. Кокошката е, която в тебе може всичко да направи. Без кокошката ти нищо не можеш да направиш. Ще питам сега, при всички тези книги, които сега са написани, ако нямаше печена кокошка, как щяхте да проявите вашето знание, вашата правда и вашата мъдрост? И тогава във вас ще остане едно такова желание. Ще ви приведа един анекдот, разказ. В древността, далеч, един цар ходил на лов и като не можал да намери никакъв лов, вижда една мечка със своите малки мечета. Вдигнал той своя лък и я убил. Явяват се тогава духовете на гората и му казват: „Понеже ти уби тази мечка и децата ѝ сега ще умрат преждевременно, ти ще се ожениш и ще ти се роди един син, който ще има мечи уши“. Но на царя се струвало, че туй е само шега. Обаче станало и действително. Той се оженил и първият му син имал мечешки уши. Синът, като наследил престола на баща си, срам го било и винаги си криел ушите. И всеки берберин, който ходил да го бръсне, царят издавал смъртна присъда – и него „обръсвал“. Тъй че не била много завидна длъжността на бръснарите при този цар. Защото и тях ги „обръсвали“ по всичките правила. Обаче най-после дошъл един млад, красив и привлекателен берберин, молил се на царя и казал: „Аз никога няма да говоря за твоите уши, няма да издам твоята тайна и ще идвам всяка седмица и ще те стрижа, и ти ще бъдеш свободен; само недей ми взима живота“. Съгласил се този цар. Обаче берберинът почнало да го надува нещо, той искал да каже, че царят има мечи уши, но не смеел, защото рискувал с живота си. Разболял се. Най-сетне ухитрил се, отишъл на полето, изровил една дълбока дупка, турил устата си в дупката и казал: „Царят има мечи уши!“ Затворил дупката и му олекнало. Но на същото място израснала една свирчивина. Минавало оттам едно овчарче и рекло: „Чакай да си направя една свирка“. Като свирел, кавалът почнал да казва: „Царят има мечи уши“. И тъй, из целия град се чуло: „Царят има мечи уши“. Царят повикал тогава бръснарина и го попитал: „Ти нали обеща, че няма да казваш, а сега целият свят знае, че аз имам мечи уши“. – „Никому аз не съм казвал, само на дупката казах“, изповядал си греха младият бръснарин. Тогава царят казал: „Такава е била волята Божия“. Е-

е, питам сега, какво спечелил онзи, който е казал, че царят има мечи уши? Значи в света законът гласи – така казва Христос: „В света няма скрито-покрито, което да не се разкрие". Следователно по същия закон и правдата няма да остане неразкрита.

Сега всичките хора искат да бъдат праведни. Но какви? При сегашните праведни, които са без светлина, всеки е праведен, всеки е честен. Но при този праведен не можеш да прочетеш нито едно просто писмо, нито една глава от Евангелието, нито една свястна книга. Сега за праведните всички казват: „Не ни трябва правда. Който е праведен, да си отиде горе". Обаче иде ден, когато правдата ще излезе тъй, както излезли „мечите уши". Така един ден, по самия закон – чрез светлината – правдата на праведните ще излезе наяве и целият свят ще знае. Кой свят? „В Царството на Отца Ми – казва Христос – ще просветнат праведните." Тогава вие може да възразите: „Какво ни интересува нас, че праведните ще просветнат?" Много важно е туй. Без светлина в света не може да има еволюция.

Преди милиарди и милиарди години тия същества във вселената – праведните – са минали при Отца и са придобили тази светлина. И благодарение на нея светът сега вижда. И това е светлината на праведните. Кои са праведните? Светлите ангели, служителите на Бога, които са просветнали. И следователно сегашната светлина – това е един изблик на тази правда. И ако те престанеха да светят – да живеят в правда, с нас всичко на земята би се свършило. Ако вие ме запитате: „Защо има нужда от правда?" – За да могат бъдещите поколения да живеят във вашата светлина. А животът има нужда от светлина. От светлина, която ще се прояви в Царството на Отца ви. Христос подразбира онзи велик, разумен Божествен свят, дето праведните схващат дълбокия смисъл на нещата. Вие ще питате: „Тук на земята ще дойде ли правдата?" – На земята никаква правда няма да дойде! Откак светът е засветувал, земята е пълна само с неправди и кости. И докато се свърши тази епоха, тя ще бъде пълна с кости; и всички съвременни хора, и те ще оставят своите кости. Защо? – Защото на земята няма правда. И съвременните хора страдат от безправие – страдат от нямане на светлина. И когато ние говорим за правдата, казвате: „Аз съм честен човек, баща ми е бил справедлив". – Да, баща ви е бил справедлив, като обикновените праведни хора. Аз говоря само за онези, които искат да бъдат ученици. Някой казва: „Мога ли да бъда ученик на Христа?" – Можеш да бъдеш ученик на Христа, но твоята правда трябва да издава светлина, не – обикновена светлина на газ и на електричество; по-особена светлина се изисква. Ако е за електрическа светлина, тя лесно може да се придобие; ако е за газ, още по-лесно, от восък също.

Светлина, която произтича от правдата, това е есенция на онази светлина, която дава живот: тя е светлина, която носи живота в себе си. И пак ще ви кажа: Тази светлина вие не може да я възприемете, ако нямате Любов. Сега вие ще кажете: „Е-е, ти ни проглуши ушите с твоята любов“. Не, не, вие Любовта още никак не сте я усещали. Не сте усещали още Любовта, нито дори предисловието на Любовта. Бог е Любов, това е наука за бъдещето, за шестата раса. На нея Любовта ще се изяви. И казва Христос на едно място: „Аз ще се изявя на ония“. На кои? Които са праведни и които ще просветнат в Царството на Отца. На тях Любовта ще се изяви. Следователно Любовта не може да се изяви на човек, в когото няма правда. Мислите ли, че вашият възлюблен, който иде при вас и на когото вие кроите един капан, ще изяви своята любов? Никога! Мислите ли, че Господ ще направи такава погрешка, че Христос ще се отдаде на такава слабост – да се изяви на вас, които не може да издържите дори най-малкия изпит в света? Никога! Евангелистите казват: „Христос се изявил нам“. За да се изяви той, най-първо праведният трябва да просветне. Аз зная, мнозина от вас ще кажат: „Ама кога ние ще просветнем?“ В бъдеще. Законът е – когато вие бъдете праведни, не в обикновения смисъл праведни. Правдата, това е едно качество на човешката душа. Всяка душа е родена да бъде праведна, и отначало тя е била праведна. Придобийте това качество – онова ваше наследство, което ви е дадено, – да бъдете праведни. Всяка душа трябва да бъде праведна. Защо? За да може от нея да излезе великата светлина, а щом имате тая правда и светлина, Любовта ще ви се изяви. Питам ви вас, които ме слушате, турихте ли си вече най-хубавите дрехи, рокли, перца, ръкавици? Кога слагате най-хубавите дрехи? Нали на Великден, когато светлината е най-голяма. Когато се стъмни, казвате: „И със скъсано може да се ходи“. И когато някой от вас иска да бъде красив, умен, това се подразбира – че той трябва да живее в онази Божествена светлина.

Сега аз ще ви дам две правила за правдата. В далечното минало – това е един окултен разказ, мистически е изказан той – между „тамарите“, един народ далечен, от който няма сега остатъци, и един друг народ – „вензи“. Синът на тамарския цар, Тамар се наричал той – отишъл в царството на вензите да следва и да изучава своите науки. Той, като царски син, се домогнал да влезе в едно от най-знаменитите училища на времето, дето само малцина са били. Там се запознал с царската дъщеря на вензите. Тогава заедно учели момчета и момичета. Един ден, когато двамата се разговаряли – вижда се, между тях се завързала симпатия, обич или любов, по който и да е начин, – този момък се обърнал към тази мома и ѝ казал: „Виждам, че ти спрямо мене не си разположена, не ме обичаш“. Ще кажете: „То е обикновено нещо“. На мъжа си, на приятеля казвате: „Не ме обичаш“ – това е нещо много обикновено. Но чудното било това, че като казал той тия думи, от нейните очи потекнал такъв порой от сълзи, че тя се

стопявала, стопявала и се обърнала на вода и изчезнала. Значи скръбта ѝ била толкова голяма, че се превърнала на вода и потънала в земята. Той познал своята погрешка и почнал да плаче за своята възлюблена. Тогава из земята израснал един бял крин. Той се зарадвал и казал: „Ти си за мене утеха, кажи къде отиде моята възлюблена?“ – Но кринът мълчал. – „Кажи, защо мълчиш като ням?“ И кринът започнал да вехне и съхне, докато дошъл огън и го изгорил. Сега вие ще кажете: „Слава Богу, ние от тези престъпници в света не сме“. Колко пъти вие казвате: „Този крин е безгласен, неинтелигентен, неразумен“. Имате право да го откъснете, да го носите навсякъде и да казвате: „Той е едно цвете“. Но този крин е жив, и в него аз виждам правдата, от която всички кринове светят. Те са разумни същества и знаят да говорят. Но царският син не е знаял още езика на крина, не е знаял езика на вензите. А „вензи“ знаете ли какво значи? – Съединение с Бога, или обединение с Него, или, както го казват източните народи – как го казват те? Една дума, в която душата се поглъща, потопява в Божеството – Нирвана. Някой ще каже: „Как да се погълна в Бога?“ Не поглъщане тъй, както вие мислите. Ако влезете през някоя хубава врата в някой хубав палат, то е поглъщане, вие ще се изгубите вътре; но вие се изгубвате, за да може да разберете великите тайни, които са скрити в него. И човек трябва да влезе в този Божествен свят, за да може да разбере дълбокия смисъл. Само по този начин той ще разбере защо е слязъл на земята.

Следователно праведният няма никога да каже: „Ти не ме обичаш“. Праведният няма никога право да каже: „Ти си грешен“. Но вие ще възразите: „Нали Господ ще съди света?“ Ама че светът и сега се съди. Ако аз тегля кибрита и има две свещи, и едната се запали и гори, а другата не гори, присъдата е произнесена вече: Ще кажа: Едната свещ гори, а другата не гори. Защо? – Трябва да има причина: може във фитила да има нещо, или в самия восък да има нещо, но все има причина. Като говоря тъй, разбирам: Всички други могат да бъдат праведни и да издават светлина. А душа, която не иска да свети, е душа, която се бори с Бога. Такава борба е имал един от видните представители на Израил – Яков. Като се е връщал при баща си, той цяла нощ се е борил с Бога. Най-после, този неизвестният го бутнал в бедрото и той охромял. Сега всички се борите с Господа. Вие искате да го заставите да ви даде всичко в този свят, каквото вие искате. Казвам: Било ли е време, когато Господ да не е давал на хората каквото са искали? Не е било. Ние сме най-своенравните деца. От памтивека Бог постоянно се жертва. Ние живеем в неговия живот. Ние сме всички храненици. Разбирате ли? Храненици, ама хиляди и хиляди същества дават своя живот за вас. Житните зърна дават своя живот, черешите, орехите, кокошчици, патици, агънца, теленца и други тям подобни, всичко в света дава своя живот. За кого? За тези храненици,

които имат особено мнение, че всичко за тях трябва да се жертва, а те за никого да не се жертват. И когато ние направим някой път едно добро, то е една жертва от излишъка. Имаш някоя варена кокошка, държиш я няколко дена и когато се развали, дадеш един копан на някого и казваш: „Да знаеш, че аз ти направих едно добро". Ти имаш 100–200 работника, които работят за тебе. Ти изваждаш 100–200 лева и казваш: „Да знаете, че аз съм човек щедър". Пишеш един ден едно съчинение; но с туй знание колко професори са се мъчели да ти напълнят главата? Казвате: „От мене да замине". – Нищо не е заминало от тебе. Кажете ми едно добро, което вие сте направили. Нека дойде един свещеник и да каже: „Аз направих едно добро". Тъй. Нова философия е тази. И следователно онзи, който иска да бъде ученик на Христа, трябва да се освободи от всички заблуждения на тази стара култура, която е внесла всичкия разврат, която е покварила всичките отношения между братя и сестри, която е развратила бащи и майки. И съвременният свят се е сплул. Разврат навсякъде – и в църквата, и в училището, и в управлението. И тия хора искат да живеят! Не. Едно велико наказание иде от невидимия свят, и всички ще познаят, че праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Ние няма да ги изпъдим тези хора, а ще напуснем земята, ще си вдигнем багажа, а египтяните нека си правят кирпичите. Ние ще напуснем тази земя на неправдите. Тъй сме решили, и ще го свършим! А тия, които останат, да му мислят! Сега вие седите и казвате: „Чакайте да си помислим, да се осигурим, да станем малко праведни, че да влезем в Царството". То е едно учение на лукаваго. Праведен да станеш ти, който си излязъл от Бога! Ти трябва да осветиш името на Бога и да съзнаеш, че Бог се е жертвал, жертвал, жертвал, с милиарди пъти във всички същества. Да дойдеш в тази светлина и да разбереш, че не живееш както трябва. Ти трябва да съзнаваш това.

И казва Христос: „Тогаз праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша". Кой има уши? Само онзи гениален човек може да слуша, само онзи музикант – който има изтънчено ухо, само той може да схваща най-деликатния тон в музиката; а който няма такова ухо, той нищо не схваща. Сега някой ще каже: „Нам времето не ни е дошло". Аз не говоря за онези, на които времето не е дошло, а говоря за ония, на които времето е дошло. И вие, на които времето е дошло, няма да ми кажете: „Обяснете ми, това как става?" Както Христос е казвал на Никодим: „Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие". И той го попитал: „Как може изново да влезем в утробата на майка си?" А Христос му отговори: „Ти си учител израилев и това ли не знаеш, тия елементарни работи не знаеш?" И аз сега ще ви отговоря като Христа: Как може да просветнете, вие от 2,000 години християни, раждани по толкова пъти, минавате като правоверни, как да не знаете такава

елементарна истина: праведните ще просветнат в Царството на Отца, т.е. в Царството на Любовта? На кой Отец? Той е Баща на Любовта. Това е то. И тази Любов е, която обединява цялата вселена, всички същества от единия край до другия, в тази велика хармония на Любовта; и Той е, Който жертва живота Си за всичките; и те живеят в Него, и Той живее в тях.

Сега, искам днес тази дума „правда“, „праведните ще просветнат в Царството на Отца си“, като влезете вкъщи да я напишете като мото. Вие ще ми кажете: „Аз съм виждал това, онова, света Богородица, Христа, светиите, много работи зная“. Радвам се, че сте видели, но това още не е същественото. Ти трябва да просветнеш в Царството на Баща си. Ти сам да видиш твоя Баща на Любовта. И когато видиш Баща си сам, това ще бъде един от най-славните моменти на твоя живот. Вие не сте видели вашия Баща. Вие сте го чували като едно ехо. Онзи Баща, който си го представяте, неговото лице виждали ли сте го вие? Когато чуете неговия глас, във вас ще се зароди желание, ще кажете: „И ние може да се жертваме тъй, както и Той“. И тогава вие ще бъдете готови всичко да дадете и няма да съжалявате, но ще кажете: „Много малко сме дали, бихме желали още с милиони години да живеем, за да можем да дадем още“. Това е учението, което Христос е проповядвал и сега проповядва – „Тогаз праведните ще просветнат като слънцето в Царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша“. Който може, да разбира тази велика истина!

Следователно за онзи ученик, който няма светлина, няма правда. Въпросът е сега решен. Той ще си остане тук, при обикновения живот на земята. И тогава, при обикновения живот, знаете ли какво ще бъде? Аз ще ви опиша вашето бъдеще. Ето какъв ще бъде вашият бъдещ живот, ако останете: Един ден ще се въплътите във формата на някоя муха; паякът ще ви хване и ще ви изяде. После пак ще станете муха; пак ще ви хване паякът и ще ви изяде. След туй ще се родите във формата на овца; вълкът ще ви хване и ще ви изяде. Ще се въплътите в една кокошка; ще ви хванат и ще ви изядат. Ще станете една мида; ще ви извадят из водата и ще ви сварят с ориз в тенджерата. Охлюв ще станете; ще ви сварят, ще ви изядат. Риба ще бъдете; ще ви извадят от морето и ще направят майонеза с яйца отгоре. Прасе ще станете, в кочина ще бъдете, после кебапчета и бифтеци ще правят от вас. Това е съвременната култура. И тъй, целият ви живот ще бъде само на скарата, все ще ви пекат. И тия кокошки, това са все ваши братя, които не са просветнали. И когато просветнат в Царството на Баща си, там няма да има такова нещо. Там вие ще бъдете свободни. Ако не му е дошло времето, България ще бъде тъй. Но ако просветнете, както ви казвам, вие ще се освободите от всички страдания на лукавия. Това не е само една философия за заплашване, а е една велика реалност. А който не вярва, ще опита.

„Праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша.“

Сега, понеже мобилизацията почти се привършва, разбирате ли, аз затварям мобилизацията днес. За колко дена беше тя? – За 10 дена. Колко дена са изминали? – Две недели. Тъй че мобилизирането се свърши вече. Който се е мобилизирал, той ще влезе, а който не е, ще се мобилизира в мобилизацията на кокошките, на паяците, на вълците, на мухите – там ще се мобилизират с хиляди години. А който се е мобилизирал с Любовта, ще тръгне напред.

Вратите се затвориха вече. Който си е неправеден, нека си е неправеден. А който е праведен, ще остане праведен. Не разбирам, че вашата съдба сега се решава. Ако след хиляди години вие не сте били в състояние да познаете Бога, вратите ще ви се затворят; и вие наново ще опитате туй учение, за да го познаете. Защото Бог поругаем не бива! И сегашният свят ще мине през едно стъргало такова, каквото никога човечеството не е виждало. Скоро ще бъде това, скоро, скоро! Нека всички грешници да знаят или скоро да се оправят. Този свят отива, всички други остават, няма да ги пометат комунистите. Иде една велика Божествена метла, която ще помете като стихия всичко. Иде нов закон. И апостол Петър казва: „Небесата ще приидат с бучене, а стихиите разгорявани ще се стопят, и земята и делата по нея ще изгорят“. Тъй всичко ще се помете. От горе иде това. Русия изпитва вече последствията на туй, което иде. И всички народи по целия свят ще опитат същото. Бог поругаем не бива!

„Праведните ще просветнат в Царството на Отца си.“ Ще бъде ново небе и нова земя! Всичко това, което е сега, ще си отиде. Та като ви казвам тъй, някои ме гледат и казват, дали сериозно говоря. Не „сериозно“ говоря, ами аз говоря, защото ми е приятно да говоря. Приятно ми е да говоря, защото „праведните ще просветнат“, аз за тях мисля, а какво ще стане със света – това не искам да мисля. И сега, понеже мобилизацията се е привършила и вратата се е затворила, онзи, който е влязъл, за него връщане назад няма, а който е останал, той напред не може да върви. Ще ме запитате: „Е, какво ще бъде с тях, които са останали вън?“ – Ние искаме да знаем само какво ще бъде с праведните, а какво ще бъде с грешните, то не влиза в нашата програма. Ние не се занимаваме с дълговете на хората. Ние се занимаваме с богатите хора. Нам ни трябват праведните, защото те имат средства – светлина. Да употребим това; защо ни са онези, бедните? Вие ще поддържате бъдещата култура, ще отворите касите си. Говорим за една положителна култура на праведните, а за грешните и дума няма да правим. „Който има уши да слуша, нека слуша.“ Сега вие ще зададете

въпроса: „Какъв окултен закон има да разбираме?“ Окултен закон е: „Праведните трябва да просветнат, и като просветнат, всичко е в техни ръце. Ако не просветнат, никаква сила няма да имат“. Ето окултният закон. Някой казва: „Как да придобия сила?“ – Като просветнеш, ще придобиеш сила.

Това са тия съотношения, които вие трябва да имате към този ваш Баща на Любовта. Не разбирайте, че той е такъв мекушав. Не разбирайте Любовта в смисъл на мекота. Тя е нежна, Любовта, но не мека. Мека значи неустойчива. А Любовта е една велика сила, толкова устойчива, която никога не се изменя. Нежна е тя.

Следователно страданията произтичат за ония хора, които не могат да възприемат Любовта: тогава се раждат най-големите страдания. Всички ония, които се противят на Любовта, за тях се ражда най-ужасният огън на ада. И когато се противят, сами си създават този огън на мъчения. Мъчат се, защото не възприемат Любовта, и като се противят, ще станат най-нещастни, а като възприемат Любовта, ще станат най-щастливи. А за да възприеме човек Любовта, той трябва да бъде праведен, не като сегашните хора, но той трябва да просветне. И вие не си тургайте за правило да видите какъв е светът, външният. Какъв е днешният морал? Този морал не търпи никаква критика. Днешният свят не търпи никаква критика. Сега всички ги е страх: какво ще каже съвременното общество заради нас. Не трябва да се издаваме, защото щели да кажат. Какво ще кажат? Ако на мене приписват едно престъпление, то е тяхно престъпление. Престъпният човек всякога престъпления вижда. 20 години в България против мене говорят, все ме подозират. Казвам: То сте вие, които виждате вашето зло. Аз във всички хора виждам доброто, виждам своето добро. Не искам никого да лъжа. И бих желал и вие никого да не лъжете. И във вашето сърце да има онази Любов, с която вие да се жертвате. Всяко ваше допиране, всеки ваш поглед да бъде едно велико благословение, и който го приеме, да благодари на Бога, че е приел нещо добро от вас. Това разбирам аз Любов! „Тъй – казва, – да те помилвам малко.“ Защо? Защото е обезсолял, станал е порочен, иска да влезне във водата да се измие. Когато любиш, няма да внасяш своята мътна вода в другата. Когато любиш, чистота с чистота трябва да се събира; умното с умното се събира. То е Божието Царство. Туй ни най-малко не подразбира, че грешниците и праведните могат да живеят на едно място, туй не може. Онзи, който люби, и онзи, който не люби, не могат да живеят на едно място. Аз виждам, че такъв човек няма никаква обич в душата си. Защо няма обич? Защото той мисли само за себе си. „Господ на този дом дал това, на мене нищо не дал“, казваш. Ти вършиш едно престъпление, всичко ти е дал Господ, и благодари, че не ти е дал, та да бъдеш като една натоварена

камила. Ти нямаш нищо. Не си натоварен. Човек с много къщи е натоварен човек. Натовареният носи едно благо на този свят, ако съзнава.

И тъй, тия праведни трябва да просветнат. Сега всички вие трябва да просветнете. Не по обикновеному да разбирате, Христос в коя църква е, не по обикновен начин. Въпросът е сега да просветнете, и когато просветнете, тогава бъдещата култура ще има полза от вашата просвета. Аз бих желал да зная тия... За 10 дена колко души се записаха в мобилизацията, ножове имате ли? Нож, то е словото – Духът. Този Дух у вас да бъде чист. Вашият език трябва да бъде златен, позлатен трябва да бъде езикът ви. Подразбирам език, заквасен с Божествена Мъдрост, който говори разумно, и никаква нечиста дума не трябва да излиза от вашия език. От вашето око никакъв лош поглед на страст, или на похот, или на алчност да не излиза. Всичко туй да бъде чисто, чисто. Като погледнете някого, той да почувства радост, да почувства, че душата му се повдига. Сега момата, като погледне момъка, казва: „Ах, този с черните очи! Изгори ме!“ Момъкът погледне момата, каже: „Ах, тя със сините очи изгори ме!“ Всички все се горят. Това не е огънят на праведните, това е огънят на греха, който тлее и гори. Това са хора, които се борят с Бога. Единствената сила, която не се подчинява на никакъв закон, то е Любовта. Никога не може да я изпъдите. Всичко може да направите. Любовта е сила, която не се подчинява на никакъв закон, тя всякога ще ви върже, но вие никога не може да я вържете, и с каквито въжета и да я връзвате, тя е свободна, тя всичко претопява. Тази Любов влиза сега в тия праведни души, за да просветнат.

Ние няма да оставим грешните, но те трябва да се приготвят. В бъдещия свят трябва да се даде на тях от излишъка на нашия труд и богатство, тези паднали души един ден да просветнат. Но сега те няма да просветнат, а в далечно бъдеще. Тъй е въпросът. Тъй че на онези, които са останали, и на тях даваме надежда, че и те ще просветнат, но като минат през всички правила на възпитанието. И като дойде един ден да се каже: „Мобилизация!“ – всички да влязат. И сега от невидимия свят ще видят какъв контингент има, колко праведни има в България в тази мобилизация. В невидимия свят знаят какъв контингент може да дадат българите, колко свои синове може да дадат да помагат в туй, което сега се върши. То е един печат, и аз бих се радвал, още не ги зная колко са, но ако са много, то ще бъде в актив на българите. Но сега не зная колко са. Само че в тази мобилизация влизат и мъже, и жени, и момци, и моми, и деца, от всички категории има. Не е както тук в света, само младите да се викат. В тази мобилизация има от всички чешити. Тъй е. Някои от вас се усмихвате. Види се, влезли сте вече в мобилизацията.

„Който има уши да слуша, нека слуша.“

Сега вложете вече Любовта като един огън, който постоянно гори. Или отворете сърцата си за тази Любов, за Божествената Любов, не говоря за човешката любов. Тази Любов е един мек огън, който като влезе, ще внесе мир в духа ви; светлина в ума; сила в ръцете и краката, ще премахне всичките ви недъзи и болки. „Тук в гърба ме боли, там ме боли.“ Онзи, който влезе в мобилизацията, не може да каже, че го боли някъде, а ще каже: „Знаеш ли ти, аз съм вече мобилизиран“. Като дойде някой дявол, ще кажеш: „Знаеш ли, аз съм мобилизиран“. Ревматизъм имаш, ако те заболи, кажи: „Мобилизиран съм“. Стомах те боли, кажи тъй, и всичките болести ще изчезнат. Който е мобилизиран, няма болести за него!

„Който има уши да слуша, нека слуша.“ Правдата, това е основата, на която в бъдеще Любовта ще се изяви и ще осияе човешките души. И тъй, в тази правда, в която влизате, обединете вашата светлина всички, тъй както слънчевият лъч. После, както се събират войниците отвсякъде и образуват взводове, дружини, полкове, дивизии и т.н. и всички съединяват своите сили, тъй и вие по същия закон. Взаимната светлина, която излиза от вас, ще я препратите към този свят. То ще бъде воюване: „пфю, пфю“, каква артилерия ще има! Тя е много ситен картечен огън, като го препратите: „така-така, така-така“, нищо няма да остане. И желая мъже и жени да бъдете смели и решителни. Който е праведен и който веднъж просияе, куршум за него няма. Той е безсмъртен. Може да му теглят стотина куршума и да остане неувреден. Ще ви приведа един пример. Това се случило в странство. Двама приятели, единият бил адвокат, а другият, медик, виден лекар. Лекарят казва на приятеля си: „Аз съм човек безстрашен, от нищо не ме е страх, имам два револвера, който ме закачи, куршума му тегля“. Спират се в един хотел. Приятелят му, адвокатът, като по-хитър, изважда всичките куршумчета от патроните, а револверите турга под възглавницата му. Сам влиза в една бяла гугла през нощта, явява се пред другаря си. Медикът изважда револвера, извиква: „Стой, кой е там!“, и тегли му куршума, но адвокатът бръква в джоба си, изважда един куршум и хвърля му го назад на леглото. И пак пристъпя, извиква: „Стой!“, и стреля втори куршум също и т.н., докато свършил всичките изстрели, а другарят му върнал всичките куршуми, и от страх докторът умрял. Отива неговият приятел, какво да види – той от страх се посветил. Такова е положението на праведника: нему като му теглят куршум, той хване куршума и го връща назад, а който изпраща куршума, той умира от страх. Нас куршум не ни лови! И тъй, нас не ни е страх от дяволския куршум. Тия куршуми са за ония, които ги хвърлят, а не за нас.

И тъй, запомнете стиха: „Праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша“.

Тази е сегашната вест на Христа, Който сега ви говори. Това е Неговото учение. Този Христос не е на православните, нито на евангелистите. Този Христос, един е Той в света. Да няма никакво двусмислие. Той е Христос на Любовта, на изявената Любов в правдата, която просветва в онези, който Го любят.

Беседа, държана на 23 октомври 1921 г. в София.

1921_10_30 Синът Божи
Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

СИНЪТ БОЖИ

Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего единародного, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен. (Ев. Йоан 3:16)

Може да се каже, че от съвременните книги, ако искате да разберете някой автор, трябва да прочетете въведението. То е най-интересно. Т.е. според степента, в която ние съвременните хора се намираме, въведението в живота е най-важно. И тъй, встъплението, или въведението на живота, как ще го определите? Кое представя въведението на сегашното битие, или на сегашния наш живот? Аз ще ви кажа, няма да ви оставя в тъмнота. Има три неща важни в живота: Няма по-необходимо нещо от яденето. То е предисловието на физическия живот. Следователно, каквато философия и да имаш, каквото и да разискваш, туй било, онуй било, след като се наядеш, то оставя най-приятно впечатление. Разбираш една философия, тъй казал Кант или някой друг, но като си похапнеш, казваш: „Тъй разбирам, че животът има смисъл“. Ама в църква си ходил, там еди-кой си свещеник служил, еди-кой си проповедник си слушал. Всичко туй е хубаво, но като дойдеш да си похапнеш, казваш: „То е най-хубавото!“ Следователно това е необходимо. Аз го наричам: въведение на подсъзнателния и съзнателния живот. И туй въведение е толкова интересно, че от 8,000 години, откакто хора сте станали, все го учите, прочитате го, четете, прочитате и мъже, и жени, и всички, и още не сте го проучили, защото ако бихте го проучили, щяхте да го свършите, но още не е свършено. Сега, ако туй въведение на живота е толкова важно, че толкова хиляди години се иска, за да го проучите и разберете, каква ще бъде първата глава на живота? Аз ви давам само символи да мислите. Яденето, това е първото въведение на природата, най-необходимото дело. А най-приятното нещо в самосъзнателния живот е музиката, пеенето. Музиката е въведение на умствения живот и човек, който не знае да пее, той е „изгубена Станка“. Сега ще ме извините, аз вземам това сравнение, което казват българите, в неговия добър и разумен смисъл. Човек, който е престанал да яде, да пее, да се моли, останалото е Станка без баща, майка и родство. А най-великото в света, това е молитвата. Следователно най-необходимото е яденето, най-приятното е музиката, а най-великото е молитвата, тя ни свързва с Бога, с туй, вечното, вътре в себе си, което ни дава смисъла. Пък молитвата е въведение на Божествения живот. Тъй че в света има три въведения. Въведение на яденето, въведение на музиката и въведение на молитвата. Някой ще каже: „Защо трябва да се молим?“ Ще

четеш туй въведение, за да разбереш вътрешния смисъл на свръхсъзнателния живот.

Спира се Йоан и казва: „Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен“.

Това не е един акт само на чувствания, това е един акт на най-възвишената Божествена мисъл.

„Който вярва“, а вярата е принцип на ума – едно състояние, – за да го минете, вие трябва да сте минали вече първото предисловие на яденето и да сте влезли във второто предисловие на музиката. Тогава може да разберете, че Бог възлюби света. Когато Любовта се яви, човек веднага почва да си тананика. Всяко същество, колкото малко и да е то, прави усилие да покаже какво е пеенето. То почва да пее, за да разбере смисъла на новия живот. И тъй, ще ядете, ще пеете и ще се молите. Но това не мислете, че е същността на живота. Това е въведение, встъпление само на вечното.

И тъй, аз говоря за онази вяра, която е създала човешката интелигентност. Аз няма да говоря за спасение от страх, от болести. Не. Спасение се разбира, да се придобият ония условия, да се живее един разумен живот, да се освободим от всички страдания. Понеже вие имате страдания и не знаете причините. Кои са причините? За мене причината е ясна. Боли ви главата, боли ви стомахът, боли ви кръстът, имате сърцебиене, сърцето ви боли, за мене причината е ясна, тя не седи в самото сърце или главата. Тя е извънка. Тази дисхармония показва, че вашият живот не е в съгласие с ония велики закони, които регулират битието, законите, които регулират разумния живот. Щом твоята глава не е в съгласие с ония течения на ума, ще имаш главоболие. Щом стомахът ти не е в съгласие с теченията на храносмилането, ще имаш болки в стомаха. Туй показва. Ако те боли сърцето, показва, че твоето сърце не е в съгласие с ония желания на съзнателния душевен живот, и т.н. Значи в природата има една разумна жива сила, която действа по разнообразни начини. Тази сила индусите я наричат „tattvas“, санскритска дума, която значи жива енергия, която прониква цялото пространство и е основа за движението на всичките небесни тела, и е причина за произвеждане на всичкия живот във вселената. От тази „tattvas“, татвическа енергия, праната е едно видоизменение. И онзи научен начин да използвате тази жива енергия индусите го наричат „Prânâyâma“.

Сега Йоан казва: „Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина

Своего единороднаго – света възлюби, – за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен“.

Синът, това е висшият разум, това е Божествената Мъдрост, в която човек трябва да вярва – разумният живот е, в който човек трябва да вярва, да го възприема и да го приложи. Защото между знание и действителен живот има една междина. Да знаеш е едно нещо, а да приложиш и да преживееш – то е друго. Щом имате знание, казвам, то е първата стъпка – наял си се, чел си само първото въведение. Второто нещо – ще пееш; на трето място какво трябва да правиш? – Ще се молиш. Ако си разбрал дълбокия смисъл на живота, ще се качиш горе; пък ако не, пак ще се върнеш при ядене, музика, при молитва; ядене, музика, молитва, и все тъй ще обикаляш. А то е най-приятното в живота, което трябва да се върши.

Сега, значи Бог, за да възлюби света, имало е нещо в този свят. Какво ще възлюби в света? В света са всички ония духове, които са излезли от Него. И изпрати Любовта Си, за да може да повярват, т.е. да приложат този принцип, за да имат вечен живот. Туй е Божественото желание – да направи всички безсмъртни, както е Той. Но туй безсмъртие не се дава отвън. Като станеш безсмъртен, Йоан казва: „Трябва да повярваш в Неговия син“, а Неговият син е израз на всичката Божествена Мъдрост, която е скрита в Него. Това не може да разберете. Когато една душа познае тази Мъдрост, тя ще придобие вечния живот като възнаграждение.

И тъй, някой казва: „Ти вярваш ли в Христа?“ – „Да.“ „Вярваш ли в Сина Божи?“ – „Вярвам.“ „Ревматизъм имаш ли?“ – „Слава Богу, намира се на двете рамена.“ „Глава боли ли те?“ – „Хваща ме по някой път.“ „Сърцебиене имаш ли?“ – „И от него не съм се освободил, но пак имам вяра, не съм като другите хора.“ Туй е едно обикновено вярване. Аз не говоря за обикновено вярване. Тази обикновена вяра, ние свършихме с нея и започваме с необикновената вяра. А необикновената вяра никога не пита: „Как може да бъде това?“ Никодим беше, който питаше как може да бъде това. А Христос какво му отговори? – „Ти си учител израилев и не знаеш ли това? Не заслужаваш повече да ти разправям“. Следователно трябва да имаме едно велико, дълбоко разбиране – да сме разбрали защо трябва да ядем, да пеем и да се молим. Яденето, казвал съм и друг път, е наука за трансформиране на енергиите от едно състояние в друго. Яденето е трансформиране на грубата енергия в умствена. След като се наядеш, ще почнеш да пееш, по този начин ще превърнеш умствената енергия в духовна. А що е молитвата? И тя е закон за трансформиране на умствените енергии. Защо трябва да се молиш? За да може да бъдеш силен. Защо трябва да пееш? Когато войниците пеят, всички се въодушевяват, герои са. Уплашат ли се, престанат да пеят. Турците казват: „Плюйте на краката си,

идат вече“. Кои идат? – Кавалерията! Щом има песни, пушката се държи, а инак, щом престанете да пеете, бягане има в света. Следователно музиката, сама по себе си, е едно средство да премахне оная меланхолия, когато хората казват: „Животът няма смисъл“. Изучете първото въведение на живота – яденето. В туй ядене е скрита една велика Божествена сила.

Ако аз положа една хубава мастилница на масата си, имам и перо и един лист. Да кажем, че не сте запознати с това изкуство – писане. Аз топя с перото и почвам да дращя, изпразни се мастилото, пак потопя – дращя, топя – дращя. Ще кажете: „Този човек ту в мастилницата бръква, ту дращи, изчерни цялата книга“. Обаче в туй дращене има един вътрешен смисъл. Ако вие почнете да анализирате мастилницата, книгата и да мислите, че сте научили истината, какво се крие в написаното, нищо няма да научите. Тайната, която съм вложил, не е нито в перото, нито в мастилото. Това са само условия да се изрази една скрита мисъл символично. Следователно яденето е мастилница, ти ще се наядеш, че като дойде умът, да бръкне вътре. Чувствата, сърцето, те представят мастилницата, а щом дойде перото, хоп на книгата в живота: „тръс, тръс, тръс“, и после пак. Ще каже някой: „Защо ми е тази мастилница?“ – Тя е потребна. „Защо ми е перото?“ Трябва един ум, да се напише смисълът на живота. Ако е ръждясало твоето перо, нищо не можеш да напишеш. Златно перо ще имаш, което да не се окислява. По същия начин, яденето, музиката и моленето, това са условия, при които сегашният живот може да се изразява вътре във вас. В какво? Яденето ще ви даде здраве, пеенето – щастие, молитвата – блаженство. Един българин във варненско, Стоян му било името, бил много беден, но бил здрав. Обаче той не бил доволен с туй „голо здраве“ и казал: „Защо ми трябва туй здраве, аз съм най-беден, къща нямам, пари нямам, дал ми Господ здраве, не му искам голото здраве“. И действително, спечелва той пари, направил си къщи, имал вече изобилно да яде и пие, но разболял се и три години лежал на легло и казвал: „Господи, вземи ми всичките къщи и пари, не искам нищо друго, дай ми „голото здраве“, няма по-хубаво нещо от здравето“. И Стоян е трябвало три години да седи, за да разбере смисъла на здравето. Сега съвременните хора ще кажете: „Що ни трябва голото здраве?“ – Господ ще ти даде къщи, ще ти вземе здравето, ще каже: „Туй, което искаш, дадох ти“. А здравият човек е всякога богат. Щом казвам: „здрав човек“, той не може да бъде глупав и лош човек. Щом някой каже: „здрав човек“, аз подразбирам всичките качества на добрия човек. Кажат ли ми, че той обича да пее, същото разбирам; кажат ли, че се моли – този човек не може да бъде лош човек, той е добър, изправен и благонадежден човек. Сега съвременните хора имат особени понятия за морала, особени разбирания, и трябва да минат хиляди години, за да може да разберат вътрешния смисъл на живота.

Ще ви приведа два примера, за да може да си изясните вътрешната страна на този живот.

Ето какво разправя един английски лекар, доктор Уилсън. Той бил млад лекар, много способен, талантлив, свършил университет с отличие, имал отлична практика в Англия. На млади години той се заинтересувал от окултизма в някое братство, и там той трябвало да даде обещание: 10 години да не даде никому, нито на мъж, нито на жена, да го целунат, нито даже ръката му. А като минат 10 години, той е свободен. И започва доктор Уилсън своя подвиг. 5 години минали благополучно. Един ден го въвеждат в едно благородно семейство. Там имало две малки момичета, едното на 10, другото на 12 години. По-голямото на 12 години било заболяло от тифозна треска. Идва този доктор и сполучва, като млад лекар, да го излекува. Когато момиченцето оздравяло, идва малкото момиченце при доктора и иска да го целуне, задето той излекува сестричето ѝ. – „Недей ме целува – казал лекарят, – недей, лицето ми е нечисто, не го целувай." – „Тогава дайте поне ръцете." – „Но... недей, не ги бутай!" – „Защо да не те целувам, аз толкова съм ти благодарна, защото ти спаси моето сестриче." – „Но и ръцете ми са нечисти; като стана чист, а ти като станеш голяма мома, аз ще дойда и може тогава да ме целунеш." – „Но след 10 години, тогава аз не мога, какво ще кажат мама и тате, хората какво ще кажат?" – „Тогава аз ще те целуна." – „Сега ме целуни." – „Сега не може." Малкото момиченце не разбира този особен доктор, защо и за какво, и казва: „Аз сега съм малка и няма опасност". – „Не, не, сега не съм чист, след 10 години ще бъда чист, тогава." Но тя му казала: „Тогава може да бъда оженена, а ако ме намериш оженена, тогава не можеш да ме целунеш". Той сега дал обещание да го не целува никой, а след 10 години тя ще се намери на същото негово място. „Сега, ако искаш, целуни ме." Питам сега: момиченцето намира, че сега му е времето. Той намира, че не му е сега времето, но тогава защо е дал обещание, а в противен случай той ще бъде безчестен. След 10 години момиченцето казва: „Тогава аз почвам моето посвещение". Сега Христос като ви намери на пътя, и вие всички сте в такова положение, всеки има по едно обещание. „Свързани сме със света", казвате. Туй момиченце иска да му отблагодари, а той има обещание – след 10 години. Тя каза: „Тогава аз ще бъда голяма, тогава не може".

И тъй, вие се намирате в едно неразбиране на живота, и от едната, и от другата страна – мъже и жени, всякога има противоречия в света. Защото често вие се ангажирвате да вършите неща, които сами по себе си представят нещо несъществено. И мнозина искат да разберат какъв е вечният живот, какъв е Господ, и след туй да познаят живота. Чрез ума си вие никога няма да разберете какво нещо е Господ. И всички философи,

които са писали за Господа, това даже не съставлява никакво предисловие на Бога. Всичките философи, които са писали въведение на Господа, какво нещо е Господ, още не са написали нищо за Бога. И когато те опитат това и онова, аз казвам: Още въведение за Божествената философия в живота нямаме. Който пее, това е музиката – има въведение. Почнеш ли да пееш, има въведение. Духовните хора, и те философстват, и те нямат въведение. И тъй, философите въведение за Божествената философия нямат, и духовните хора за духовния живот нямат въведение. Въведението на философите за умствения живот е пеенето, а въведението на духовните хора за духовния живот е молитвата. И тогава само ти имаш въведение на великия духовен живот, и тогава ти ще го разбереш. А това е едно вътрешно велико преживяване на самата душа. Душата трябва сама да опита нещата, а това значи да опиташ нещата с Бога наедно. А Бог обича, като отиваш при Него, сам да бъдеш. И Христос пита всякого: „Ти свободен ли си?“ Жената казва: „Обещание имам сега, след 10 години ще бъда свободна“. Но Господ казва: „Тогава аз не мога да бъда свободен“. Защо няма да бъде свободен? Любовта не може да се ограничава. И ние не може да я ограничаваме. Когато тя мине в живота, ти трябва да бъдеш тъй готов, както си готов, когато тръгва тренът. Тя е толкова точна, че няма да отмине нито една десетмилионна част от милиметъра. Всички трябва да бъдете точно на времето; когато Любовта дойде във вас, вие трябва да я използвате разумно. Някой може да каже: „Да се повеселим малко“. Веселие има в яденето, а в Любовта веселие няма. Преди да е дошла, ти ще ядеш, ще пиеш и ще се молиш, но когато тя дойде, има нещо по-велико, което не може да се разправи на човешки език. Разбирате ли? Но туй, което не може да се разправи на човешки език, може да се изпита.

Да ви покажа сега: Ако един такъв момент на Любовта дойде като един лъч от слънцето и падне случайно върху едно цвете или кристал, този цвят в 20 минути отгоре, вие ще видите, ще вземе всичките красиви форми и ще се превърне в един много красив и разумен човек. Всички неща стават с една магическа сила и се превръщат в един разумен живот.

Сега как ще разберете? Всеки от вас има по една цел в живота. Искате да спечелите много пари; някой иска да се ожени, после деца да има, друг професор иска да стане и т.н., но никой не пожелава това, което трябва да стане. Не казвам, че вашите избори са лоши, и сега ви казвам: Трябва да направите един избор. Той е – да повярвате в Сина Божи, да разберете великата сила Божия. Туй е великото! Това е Божествената Мъдрост, изявена в своята целокупност, това е, което индусите наричат: „tattvas“. Това е тази енергия, която излиза от Любовта и движи цялата вселена. И всичките наши желания се дължат на тази сила, която със струите си прониква през всичките наши тела, които имаме. И доколкото живеем в

Божественото, тази сила прониква в нас и ни придава много приятно настроение. Някой път ви е толкова приятно, като че разбирате смисъла на живота. Много ви е приятно и весело, но се случи, че в тази приятна минута дойде някой ваш приятел и за една минута отгоре разруши всичкото ви щастие. Вие мислите, че сте разрешили проблемата на живота, а дойде той и ви каже: „Ти вярваш ли в тази глупава работа, че има вечен живот?", и ти турне един червей. Ако решиш да спориш, всичко се свърши. Вторият пример, който искам да ви дам, е малко по-друг. Аз го вземам из българския живот. Първият пример психологически е верен, и другият, който ще ви разправя, и той е верен. Случило се в България. По форма, във всичките му детайли, да не мислите, че е тъй, както ще ви го опиша, но принципът, който ще вложа вътре, е верен. Един български младеж от северна България, един от най-благородните младежи, които аз познавам, презимето му няма да каже, но името му е Кирил, тъй се наричал той (не българският княз). Свършил в странство с отличие, много благороден момък. Като се връща в България, спира се при един свой приятел, учител. Отива през летния сезон на курорт. При този учител имало едно малко момиченце, сираче на 10 години, но красиво, интелигентно и много умно. Между тях се породила известна симпатия, без лоши мисли. Той обичал да ходи към гората, при едно хубаво, студено изворче. Един ден, като отивал на това място, и малкото момиченце взело стомничката си и отишло след него, там той, без предумисъл, се навел и целунал туй малко момиченце. Като се изправил той, тя го попитала: „Ти как ме целуна – като брат, като сестра или като предател? Как ме целуна ти, с целувката на брат, на сестра или с целувката на предател? Как? Да кажеш сега. Ти направи една лоша постъпка, защото майка ми, като умираше, ме повика при себе си и ми каза: „Никога да не позволиш на мъж да те целуне, докато не се ожениш", а сега ти оскверни в мене този обет". Питам сега, де е лошото? Сега той на мене разправяше: „Досега не съм решил този въпрос, с каква целувка съм целунал". Някой казва: „Да те целуна". Казвам: „Като брат, като сестра или като предател ще ме целунеш?" А сега светът е пълен с предателски целувки от единия край до другия. И мъже, и жени са покварени от тези предателски целувки. Разбирате ли? Следователно това още не значи, че целувката е нещо лошо, тя е благородна, но въпросът е – как се дава. Когато ние се приближим към този акт на целуване, то е най-възвишеното: то е свещено, и целувката трябва да се даде най-после. Майката я дава, защото майката има право да целуне дъщеря си. Тя може да я целуне, тя се е жертвала, тя е дала и честта си, и всичко, но ти, който искаш да целунеш, доказал ли си това? В Божествения свят целувката всякога ангажирва човека с всичкия му живот. И едно от трите неща ще се случи: или ще бъде целувка на брат, или целувка на сестра, или на предател. И ако ти не разбираш смисъла на тази целувка, ти ще станеш един предател и ще спънеш себе си! Нищо повече!

Сега аз не говоря за обикновените целувки. Да ме разбирате добре, не искам да всея съмнение. Ще кажете: „Ние толкова целувки сме си дали. Какво ще стане?“ Далеч от мене тази мисъл. Аз разбирам, когато се събуди съзнанието в човека. Не говоря за обикновените целувки. Вашите хиляди целувки Господ да ги благослови, но аз говоря за ония целувки, когато се пробуди великата Божествена душа от своя сън и влезе в Божествения свят. И тя трябва да разреши какво трябва да бъде целувката. Следователно говоря за онези от вас, които са се пробудили. Досега се целуваха тъй, но има и други целувки. Те са велики целувки! Както от слънцето излизат целувките на великата енергия, тъй от нейния лъч произтича тази Любов, която индусите наричат „tattvas“. И тя е носител на всичките велики мисли. И когато ние не можем да контролираме тези закони според законите на „Prânâyâma“, тогава животът ще мине в мечти. Ако е мома, тя ще седи и ще мисли: „Ще се оженя, къща ще си направя, че свекърва ми ще бъде такава, че мъжът ми такава служба ще има, по странство ще ходим“. И после вижда, че е пак сама. Всичко това са мечтания. После пак мисли, че се е оженила за един княз, че тя е някаква графиня и т.н.

Но когато човек се пробуди в съзнанието, ще дойде този княз: при всяко едного иде по един княз, по един царски син. И като дойде, ще бъдете ли готови? Той е „висшето аз“, това, което теософите наричат – Божествено съзнание – а аз го наричам: Божествена съзнателна душа в човека. Когато тя дойде, ти може ли да я възприемеш? Тоя Божествен съзнателен Дух? И „Дух“ и „душа“ се употребяват двояко. Следователно, когато Божественият Дух дойде във вас, всичките ваши постъпки, всичките ваши действия, целувки, трябва да бъдат отмерени; от цялото ви сърце трябва да диша една Божествена благодат, тя да лъха от вас. Няма да бързаш да целуваш. Няма да казваш: „Чакай да подпиша полицата“. Ама тази полица трябва да се плаща. Най-първо ще видиш в касата си имаш ли пари. „Днес с пари, утре на вяра“, тъй ли казват? Не, във вас, щом се пробуди истинският живот, на вяра няма вече. На вяра – то е смисълът. Сега ще бъде: речено – свършено, то е животът на съзнателния живот вътре в нас. И ако всинца ние почнем да работим с тези мисли... ама ще кажете: „А-а, труден е животът“. Не, той е най-лесният живот, но вие трябваше добре да разберете въведението на яденето, на пеенето и на молитвата. И тогава ще ви стане ясен този стих: „Защото Бог толкоз възлюби света, че даде Сина Своего единородного, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен“. Възлюби Бог света – в Него се събуди тая Божествена Любов и като се събуди, той даде всичко, каквото е имал, а това е единственият син, когото пожертва за всички тия души, които са били доле, за да могат да добият този живот, който е в Него. И тогава, като се върнем в Небето, този Господ на Любовта, този Син Божи, той ще ни даде една целувка, и когато ние влезем в този живот, ангелите ще запеят, защото ще бъдем

готови да разбираме. И в тази песен ще научим смисъла на живота. Пеенето в Небето, това е наука, която човек трябва да преживее. Не само, както мислят някои, с китарите си ще свирят, туй подразбира целокупния живот на Мъдростта. Живот, свързан с Божествената Мъдрост. И желая да повярвате в Сина Божия. Аз не говоря за обикновената вяра. Първият акт за вас е необикновената вяра, т.е. тази вяра се отнася само до ония, в които се е събудило Божественото съзнание. „Вярвам в Бога, който е скрит в своя Син. Вярвам, че този Син е изпратен от Отца.“ А този син е великият Божествен Дух, който иде в света и иска да твори, то е Духът, и той иска да се яви. Той е пред вратата и хлопа. Само на ония, в които Божественото Съзнание е близо да се събуди, там Христос хлопа. И тогава, като дойде Христос, как ще постъпите вие? Както английският лекар, Уилсън, или както този българин Кирил? Как ще постъпите? Първият отказал, защото едва след 10 години ще бъде свободен, но момиченцето казало: „Тогава аз не мога“. Българинът разрешил въпроса много лесно: той, без да мисли много, целува момиченцето, но когато се изправил, тя го запитала: „Като какъв ме целуна ти? Като брат, като сестра или като предател, който ме продава да робувам? Кажи ми сега“. Това са символи, с които може да се засегне една от най-свещените области на човешкия живот, на човешката душа. Сега вие още себе си не познавате.

Първото нещо е следното: тази енергия, която слиза отгоре и произтича от Любовта, тя може да се използва само от ония, които имат съзнателен живот. След като се свържете с този Божествен закон, тази енергия ще потече във вашата душа. Вие можете да направите в един живот отличен опит. – Някой ме пита: „Аз мога ли да бъда ученик?“ Казвам: Ти можеш ли да любиш? – „Че аз досега все на любов съм се отдавал, ако искаш, дай да те целуна.“ Казвам: Не, сега не може. – „Защо?“ – Защото те са обикновени целувки. И колко жени са заразени от сифилистични усти на мъже! Това целувка ли е? Не, не. Чистота се иска. Чистота и святост вътре в нас, по всичките правила. И тази чистота всеки може да я добие. Това е едно качество, едно благо, което чака да се придобие. Ще кажете: „Аз съм женена, мъж имам, какво да направя сега?“ Не си женена, кой те е женил? – Майка ти, баща ти. Питам тогава: Майка ти, баща ти, кой ги ожени? Кой ви жени вас? Мислите, че това е закон: „Трябваше да се оженя“. Де е писано, че трябваше да се ожениш? Я ми кажете? Вие хората правите женenето. Ако твоето женене стане причина да те спъне, да не намериш истината в живота, не се жени!, но ако то стане причина ти да намериш Истината, Любовта и Мъдростта, ожени се тогава, аз ще те съветвам. Мъж ли, жена ли, всички да се женят; но ако туй женене ви спъне да станете свободни, не се женете! „Ама какво ще стане със света?“ – Каквото ще, нека стане с тоя свят, ние друг, нов свят ще направим, по други закони! И овде, и онде не може. Ние трябва да имаме една определена философия. Всяко

нещо, което нас ни спира да намерим онази велика Любов, което спира съзнанието да се домогне да стане Божествено, да добие Божията Мъдрост, всички тия пречки на живота ние трябва да ги премахнем веднага. Не правим въпрос тъй или инак. „Не се женя." – „Защо?" – „Не искам." – „Дъще, ожени се." – „Не." – „Защо?" – „Не искам." „Синко, ожени се." – „Не искам." Тази дъщеря и този син, те са умни, казват: „Вие, като сте се оженили, какво сте направили?" И прави са. „Намерили ли сте Бога?" – „Не." – „Е-е, тогава защо да се женя, искате и аз да бъда будала като вас?" Казват момата и синът: „Аз искам да намеря Бога, без да се женя". „Ама то не било тъй според Писанието." Как е според Писанието? Казва се: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила". Четири неща. – И след като научиш това, ще възлюбиш ближния си като себе си. Докато не възлюбиш Господа с всичкото си сърце, душа, ум и сила, не се жени. Тъй тургам моя морал. Ще каже някой: „Как ще живеем?" – Всички хора, които са вън от Бога, те са мъртви! Животът ще дойде само с Любовта!. Следователно вие не живеете, вие сте мъртви без Бога. Вие живеете в гробища, не се лъжете. И всички седите със своите надписи. И искате да се осигурявате. Казвате: „Тук да се осигурим". Да, ще се осигуриш с някой голям кръст! (Смях.) Знаете ли защо се аз смея? Защото Господ казва: „Ще им се посмея". И този смях ме хваща за тия глупави хора, които искат да живеят, да се осигурят – в гробищата. Търсят щастието там, дето го няма. Турнат го в гробищата, и ще пишат трактати, пишат как може икономично да се осигурят. С какво? – С някой голям кръст! „Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего единородного, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен."

Сега казах, че тази вяра е необикновена, в тази вяра никакво съмнение не се допуща, абсолютно никакво съмнение. И ако двама влезем в този Божествен свят, разглеждаме един Божествен предмет, аз ще ти опиша как виждам предмета, и ти ще опишеш как го виждаш. Можем да направим и друг опит, аз да опиша това, което виждам, и ти да опишеш каквото виждаш, и тогава, ако са верни двете описания, ние сме на правия път. Сега, какво нещо е Любовта? И мъже, и жени описват любовта: жената каже нещо, мъжът казва: „Не е тъй, това не е любов". Е, какво е любов? – Той почне. – И туй не е Любов. Сега, както казва жената, що е любов, то е детинско, а и той е глупав: не знае що е Любовта. Значи двамата не виждат еднакво. И слушате младите, те не си говорят тъй, те са много деликатни: даже за някоя малка дума, ако си кажат, като някои дипломати, обърнат си гърба. Тя казва: „Той не ме разбира, аз мислех, че е нещо, пък..." Тя туй не му го казва, но в себе си тъй мисли, и тъжна е. И той си обърне гърба и казва: „Аз мислех, че тя е умна, а то не било тъй, тя не ме разбира". После се обърнат пак един срещу друг – дали има тук разбиране? Те можеха да се

разберат, ако родителите ги бяха възпитали тъй, че те са души и имат еднакви понятия за нещата. Момата трябва тъй да изменява своето състояние, както и момъкът, или, другояче казано, да разглеждат една истина от гледището на техния ум и сърце. Там, дето има допълване, трябва да разберем какви са тия съотношения. Ако някой ни пита: „Какво има в нашия бъдещ живот?“, ние не може да дадем една програма. Засега програмата на живота ни е, че ние се стремим към вечния живот. Ние искаме да излезнем от временния и да се отправим към вечния живот. И това е спасение. „Да не погине всеки, който вярва в Мен“. Значи трябва да има една цел. То е вечният живот.

Само във вечния живот ние може по-иначе да изучаваме Любовта и Мъдростта. Вечният живот може да ни даде единствените условия да изучим Любовта и Мъдростта. Аз мога да ги изменя в себе си, ей сега мога да ги изменя, и в този живот мога да изменя вечните условия, или мога да отложа това. То е един преходен период, рязък в своите определения, тъй рязък, както е рязка слънчевата светлина: щом дойде, веднага просветне, и щом се скрие, веднага потъмнява. Ако ти решиш в себе си това, веднага този лъч, тази енергия „tattvas“ ще проникне в тебе и ти ще почувстваш едно разширение на твоя ум и сърце, ще бъдеш силен. Но усъмниш ли се малко, да кажеш: „Аз ли съм?“, веднага токът се прекъсва, и ти, като някоя гайда, когато гайдарят спре да я надува, се свиваш и ще изгубиш връзката, ще кажеш: „От мене нищо няма да стане“. Защо? Защо ти си се усъмнил в Сина Божи, т.е. в ония велики закони, които работят в съзнанието. Ако ти приемеш в даден момент без страх тази енергия, тогава тя ще произведе в тебе вътрешната виделина – ти си във връзка с Божия Син. И всичко можеш да направиш. И когато аз ви казвам: Не се съмнявайте, това значи: Не прекъсвайте Божествените токове във вас. Ти не се съмнявай.

Един ден дойде при мене един господин, да ме пита дали съм честен човек. Казвам му: „Приятелю, кажи ми, ти честен ли си? Ха, да видим, кой повече е крал, кой повече е лъгал. Ти, за да ме изпитваш, дали съм грешен, трябва да бъдеш свят, а ти си пълен с грешки. Грешник да изпитва грешник!“ Ще дойдат да ни изпитват. Няма какво да ни изпитват. Ние сме хора на вечния живот. Нашата цел тук на земята е вечният живот: да придобием ония условия, при които може да изучаваме Любовта и Мъдростта. Това е нашата цел. „Ама ти не си ли българин?“ Това не е цел – да бъдеш българин или друг. Аз мога да ви направя много сравнения, отде са българите, че да се отвратите да сте българи. Ако преди 100,000 години вие сте били говедо, в някое стадо, с рога, и сте минавали като една знаменитост, и после, като станете човек, няма да кажете, че сте били говедо с рога, а ще кажете: „Аз друго произхождение имам, моето произхождение е благородно“. А аз виждам, че сте от това

произхождение. „Ама ние след милиони години ще минем в една благородна форма.“ Може. Сега да видим какво значи – „говедо“. Имаме: „го“ и „веди“ – то значи: Ти знаеш ли да говориш? „Веди“ значи: знаеш ли да размишляваш, да говориш разумно? И българинът го свързал: „го-ведо“. Една дума с такъв смисъл! Говедото повече мисли от тебе. Защо? Защото „го“ – знаеш да говориш. Ти не мисли, че си глупав човек, ако някой ти каже: „говедо“, кажи: „Благодаря“. Значи: „Зная да говоря“. А сега вие ще кажете: „А-а, той ме обиди“. „Го ведиш?“ – може ли да ведиш? И така, ние сме изопачили цялата природа. За нищо и никакво правим цели скандали. Вие трябва да изучавате цялата природа. Всеки един акт в нея има вътрешен смисъл. И трябва да се радвате на благата, които тя ни дава. Затова Господ е възлюбил, тоя, великия красив свят. И в този, хубавия, разумния свят, той е изпратил Своя Син, за да може тия малките души, като повярват в Него, да възприемат и да придобият вечния живот, за да може да влязат в разумния живот.

Да ви говоря ли още, или да спра?

Тази енергия, слънчевата, аз съм говорил за нея. Вие със слънчевата енергия може да направите много опити. Ако във вас се проявява обикновеният живот и ходите гологлави, а слънцето грее, към обед непременно ще имате слънчев удар, защото тази Божествена енергия ще мине през земята, ще промени някои вибрации и ще образува загорещяване в мозъка. Значи, щом имате слънчев удар, вие сте прекарали тази енергия през земята и затуй имате удар. Обаче ако във вас имате съзнателния живот, настроени сте любовно към всички живи същества, вие ще превърнете тази енергия в „акаша“ и ще усещате в себе си една велика, приятна Божествена музика, и по цялото ви тяло ще се носи един велик трепет, и ще искате да предадете енергията си на всички хора. Всичко туй ще бъде във вас, ако имате съзнателния живот. Тази енергия, вие ще я чувствате, и през нея ще се предават мислите на всички разумни същества. Животът на всички същества, които ви обикалят в далечното пространство, ще ви се предава с бързина, по-голяма от бързината на слънчевия лъч, и вие ще чувствате, че сте един гражданин на това велико царство. И като погледнете на този, великия свят, вие ще бъдете радостни, всичко ще ви причинява радост. Това е новият живот. Вечер и денем може да приемете този живот.

Приемете тази енергия, и всички, когато някак измените вашето съзнание и повярвате без никакво съмнение в Сина Божи, Който е изпратен, щом се свържете с Него, вие ще почнете правилния път на вашата еволюция. Следователно трябва ви една необикновена вяра. В кого? В Сина Божия. Разбирам вяра на Божествената Любов. Бог е възлюбил този свят и чрез

тази Любов ние ще се домогнем до онези велики закони, на които светът почива и чрез който сега животът съществува. И тъй, индусите почват отдолу. Тия енергии как вървят? Сега западните народи почват да изучават тази енергия, качествата ѝ. За да изучавате великото, изисква се едно нещо, което индуските учители пазят в тайна и благодарение на това западните народи не са го намерили. Ако европейците биха го знаели, те биха го профанирали. Сега във вас трябва да се роди новото съзнание: да слугувате на Бога от Любов, всяко ваше действие да бъде един акт любовен, в който да внесете всичкия си живот, всичките си мисли, ум, воля и сърце. И всичко да бъде, като че го вършите само за Бога. И, следователно, като извършите такъв един акт, вие да сте доволни, че може да направите това от Любов. И колкото повече давате, толкова повече ще дойде отгоре.

Понеже много пъти се говори за магнетизирване и демагнетизирване, вие казвате: „Да не се допре до мене, защото ще ме изсмучи“. И тъй е. Ако си едно малко кладенче, всеки ще те изсмучи, но ако си един велик извор, кой може да те изсмучи? Като дойде великото съзнание, вие ще бъдете такъв един велик извор, и от този извор ще има за милиони и милиони хора да пият.

Такава е тази велика енергия, която слиза от слънцето и звездите, която изтича от Бога, но чрез видимия свят. И вие се питате защо са звездите? – Ти научи ли предисловието на яденето, какво е най-необходимо за живота? – „Не зная.“ – Кое е най-приятно? – „Не зная, не съм го научил.“ – Кое е най-велико? – „Не го зная. Много велики работи има, но кое е най-велико, не зная. Господ е най-велик.“ – Ти Господа виждал ли си? Молитвата е най-великото, аз говоря за една преживяна опитност – за молитвата, аз съм я изпитвал. И няма нищо по-велико в моята душа от молитвата; няма нищо по-приятно от музиката, и по-необходимо от яденето. Моята опитност ми казва тъй, и аз съм съгласен с това. Това са преживяни и проверени истини.

Ако туй не може да разберете, как ще разберете по-отвлечени истини? Аз разбирам събудена душа – душа, в която се е събудило Божественото съзнание, такава душа е свършила изпита на живота. Тя не иска да бяга от земята. Тя казва: „Сега ще живея на земята при всичките условия. Тъй ще живея, както Господ иска. Сега разбирам аз, как трябва да се живее“.

Да ви говоря ли още? Хайде да оставя и за друг път, стига толкова.

„Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен.“

И тъй, оставям ви една важна мисъл. Мислете за доктор Уилсън. Мислете за Кирил. Разрешете задачата за трите целувки: братски ли са, сестрински, или са целувки приятелски. И после, дали сте в положението на малкото момиченце, което иска да целуне доктора заради сестричето си; или сте в положението на доктор Уилсън, който е дал обещание на това братство и трябва да чака 10 години.

Тия въпроси са, с които аз искам да хармонирате вашия живот. Аз говоря за вашия живот. И второто нещо – да знаете, че от слънцето е богатството. Туй слънце, което всеки ден ви пече, то съдържа такова богатство. И ако един ден във вас се пробуди Божественото Съзнание, тъй както аз ви казвам, и дойде тази необикновена вяра, вие ще погледнете на слънцето, ще видите тази енергия и ще кажете: „Сляп бях едно време, но сега виждам“.

Беседа, държана на 30 октомври 1921 г. в София.

1921_11_06 Ненаписаните закони
Издателска къща „Жанув-98“, 2000.

НЕНАПИСАНИТЕ ЗАКОНИ

Този е заветът, който ще им завещая след онези дни, казва Господ: Ще вложа законите си в сърцата им и ще ги напиша в умовете им. (Посл. към Евреите 10:16)

Този е най-важният пасаж в тази глава и той е взет от друго място. „Ще вложа законите си в сърцата им, и ще ги напиша в умовете им.“ Миналата беседа говорих за трите въведения в съзнателния живот. Сега, всяка работа трябва да се извърши по известни закони, по известни правила. Аз ще говоря на онези, които са ученици. Ако някои от другите не ме разбират, аз говоря само за ученици. Имайте предвид, че ще говоря само за необикновените неща. На елементарните работи: речено, казано, това било, онова било, ние тургаме кръст. Кръст, т.е. примиряваме се с миналото. Миналото вземам като основа, настоящето – като условия, а бъдещето – като цел. Вие ще кажете: „Как миналото може да бъде основа, настоящето – условия, а бъдещето – цел?“ – Така е, т.е. източните народи казват: „Така е“; а западните народи почват да го доказват; и след като го докажат, то все остава недоказано. Вземете всички трактати по философия, дето доказват, че има Господ. Питам: Колко хора са се убедили с доказаното? И без неговото доказателство аз зная, че има светлина. „Ама имало толкова милиона вибрации за червения цвят.“ И аз схващам това. Без да зная колко вибрации има червеният цвят, аз си служа с него. А този бояджия, който ми разправя, тъй е или не, той сам не знае добре. Онзи, който може да ме научи и да ми каже всичко, като му дам четката и му кажа: „Ти как разбираш това?“, той разбира това, което не се вижда. И някои хора казват: „Съвременните материалисти са станали мистици: те вярват в туй, което не виждат, а не вярват в туй, което виждат; те знаят туй, което не се вижда, а не знаят туй, което се вижда“.

Сега, думата „закон“ аз я вземам във втора степен, т.е. закон не по права линия, а закон в квадрат. И всичките творчески енергии при сегашната еволюция вървят в квадрат. Квадратът – то е най-ужасното нещо, там герои се искат, ти трябва да имаш голямо хладнокръвие; да те обстрелва неприятелят – то е само за най-големите герои. Сега, квадратът, който не го разбира, за него е най-опасен. За онези, които не разбират законите, те са като онзи, който седи зад една табела, на която пише: „Тук се продава такова сирене, такъв чай, такъв хляб, такива плодове и т.н.“ Американци има, които носят такива табели на себе си: отпред и отзад, и рекламират из града. И след като един такъв е носил целия ден тия табели, вечерта казва:

„Едва изкарах прехраната си“.

Има някои, които разбират живия квадрат. Има живи квадрати. Кои са живите квадрати? Според живата геометрия, мъжът и жената образуват правата линия. А правата линия е най-късото разстояние между две точки, следователно между мъжа и жената трябва да се постави правата линия, те трябва да се съединят, умът и сърцето да се съединят, да влязат в съприкосновение. А пътят, по който тази права линия може да се движи, е пътят на квадрата. Затова е опасен квадратът, защото е място на движение. И който не разбира това движение, може да бъде пометен. Сега вие казвате: „И таз хубава! Досега ние с тебешир чертаехме правите линии и казвахме, че между две точки най-късото разстояние е правата линия“. Нали? Само живите същества могат да образуват точка и център. Математиците казват, че точката е нещо въображаемо, което не завзема никакво пространство. – Тъй, не завзема пространството, но владее пространството. Завземане е собственост; значи точката няма никаква собственост, но тя владее собствеността. Казва апостол Павел, който е бил окултист, ученик на тази велика школа, ученик на Христа – който е бил обучен във всичките правила на Христовото учение и е разбирал дълбокия вътрешен смисъл, – „Ще вложа законите си в сърцата им – ще ги вложи, значи – и ще ги напиша в умовете им.“ Напише, значи само по форма. Само чрез ума може да се напишат тия закони. Тия закони в сегашното положение действат във вашия мозък, действат във вашите бели дробове, действат в стомаха и в симпатичната нервна система. Но тия живи закони имат отношение към оная велика, жива енергия в света, която изтича от своето първично състояние, за да влезе в пътя на еволюцията и тъй да видоизмени тази първична сила, която индусите наричат „prakriti“, а ние я наричаме „Дух“. Духът, това е първичното. И казва апостол Павел на друго място: „Плодът на Духа е Любовта“, т.е. първото диференциране на Духа е Любовта, а първото изтичане от Бога е Духът. Сега няма да се спирам да ви обяснявам какво нещо е изтичане. Следователно първият закон в света е законът на Любовта. Туй в индуската философия се нарича закон за татвическата енергия, от която праната е едно видоизменение – то е едно течение, което иде от слънцето, едно механическо течение. Има две противоположни течения: вливане към земята и изтичане от земята. Туй течение иде периодически, някога се усилва, а някога отслабва. Във всичките закони има периодичност и тази периодичност зависи от вътрешните закони на битието. Известни неща се преповтарят в определени епохи, времена, дни, месеци, години, векове, периодически идат. И съвременната наука почва да съзнава периодичността на елементите. Известни неща ще се случат точно в известни времена. Тъй ако вие имате главоболие, ако не вземете мерки, то пак ще се случи точно в определени дни. От какво произтича едно главоболие? Главоболието

произтича от две противоположни, но еднакви по естество мисли. Например, искаш да биеш някого и си нагласил, приготвил всичко, хубаво да го набиеш. И казваш: „Ще го наложа, че да ме помни, как се говори по мой адрес“. Но не се мине много, дохожда му друга мисъл, страхът: „Може да ме турнат в затвора. Ще отложа биенето за друг път“. Тия две мисли – да биеш и втората, са еднакви. Ти отлагаш, но с цел пак да биеш, и веднага те заболи главата и казваш: „Съжалявам, че не го набих“. Питам тогава, защо трябва да се бие този господин, който е говорил нещо по твой адрес? Давали ли сте си някога отчет: защо трябва да се бие. И ако този човек е казал нещо по ваш адрес, 50% той е имал право: ако е казал нещо лошо или добро, 50% той има право да каже едното и другото. Казваме на учениците: Когато кажат нещо лошо за вас, тогава вие сте на пътя. И съвременните механици казват: „Там, дето няма налягане, противодействие, не може да има движение“. Ако вие поставите един съвременен трен на една гладка площ, неговите колела ще се въртят на едно място, но движение няма да има. Той ще се върти все около себе си. И тия механици се домогват до известни цели: пущат малко пясък на тия колелета, за да може да поемат напред. Казва някой: „Защо са тези мъчнотии?“ Казвам: Трябва да ви турнат пред колелетата малко пясък, за да може да почнете да се движите. Сега вие, обикновените хора, искате да живеете без мъчнотии. Аз ви подписвам паспорта: Живейте без мъчнотии. А за учениците подписвам: Големи мъчнотии да имате. Онези ще освободим от всичките мъчнотии. Ще кажете: „Защо?“ Много естествено. Коя мома гонят момците? Нали красивата, стройната, а онази грозотия, която нищо не струва, всеки, който минава покрай нея, никой не я поглежда и казва: „Не хвърлям на нея нито плюнката си“. Хората считат за нещастие да я погледнат. А красивата, около нея са тия момци. Това е едно благословение за дъщеря ви, че момците тичат подире ѝ. Когато аз вървя по пътя и слънчевите лъчи падат върху мене, то е благословение: това са все любовници, аз се считам разположен и весел, но когато те откажат да ме следват, работата е малко бозук. Ако един човек те обича, той все ще ти хвърли една добра мисъл. Обича те човекът, не знае как да изкаже своята любов. А ти казваш: „Какъв недодялан бил!“ – „Такъв, инакъв, аз искам да изкажа любовта си.“ Вие не ме разбирайте сега, че аз говоря за вашата любов. Тази, обикновената любов ние я оставихме за обикновените хора. Сега, като ви говоря за Любовта, някой казва: „Ние знаем“. – Нищо не знаете! Тази Любов, за която аз говоря, нищо не знаете за нея. Някой си прави устата: мисли, че ще го целунат или ще го погладят малко. Не, не. Тук няма целуване, нито гладене. След като е говорил учителят един час на учениците в клас, какво усещат те от неговото говорене? Излизат от клас, известна идея е проникнала в техните умове и те се радват, че учителят им е внесъл светлина. Аз казвам: Това е Любов. Любовта на учителя, тя действа във вид на светлина. То е гладене, не на лицето, а вътре, на ума – просвета

е. И на онези ученици лицата им са светнали, те са бодри и свежи. Сега, при днешните нещастия, тия външни закони няма да поправят света. Не мислете, че онзи, който изпълнява законите, е много свят човек. Аз съм казвал и друг път: За хора, които изпълняват законите от страх, аз имам особено мнение за тях. Във Варна имаше една госпожа, – ще приведа този случай, – баба Яна я наричаха, развита, духовита и съобразителна жена. Когато някой неин роднина дойде, тя ще го посрещне, пиленце ще му свари, вкъщи ще го нагости, но като си замине, подире му ще каже: „Днес се е намерил да дойде той, аз друга работа нямам, за него сега ще мисля!" Питам: Защо? – Баба Яна съзнава външния закон, тя трябва да изпълни този закон, и като го изпълни, казва, но след това: „Дадох му винце, дадох му хляб, той нищо не остави, благословение не даде, хамбарът се изпразни, виното се свърши, сладките думи си отиват, животът няма смисъл, аз остарявам". Животът на съвременните християни прилича като тоя на баба Яна: „Ти – казва – евангелист ли си, ти вярваш ли в Господа Исуса Христа?" – „Вярвам." – „Вярваш ли в Неговата кръв?" – „Вярвам." – „Вярваш ли, че Той те е спасил?" – „Вярвам." – „Искаш ли да станеш член на нашата църква?" – „Искам." – „Ти си правоверен, ела при нас." Срещам друг, който не вярва в Христа, не е член на евангелска църква, той е лихвар, дава пари с 12% лихва. А този, и той дава пари с лихва, но казва: „От моите пари ще има берекет, понеже Христос е с мене, Той благославя: и ти, като дадеш пари, ще се благословиш". Даже някои християни, когато малко се отличат от другите с един милиметър, че дал някой пари с 10% лихва, а не 12%, веднага казват: „Той е отличен човек, не дава с 12%". Голям прогрес има, че е дал пари с 10%! В туй учение абсолютно никаква лихва не се позволява! Разбирате ли? За учениците говоря, не за обикновените. За вас камшик има, не за другите, а за учениците говоря. Камшик има за вас, ако ви хвана с лихва да давате пари – по 10 на задницата ще има. Тъй че ако един обикновен човек даде пари с лихва, то се позволява, закон има; но за ученика, ако той дава, другият закон ще го хване, и 10 на задницата ще има. Тъй щото не е лесна работа да бъдеш ученик. Без лихва ще даваш пари, ще работиш, без да ти плащат. Ще кажеш: „Само ме храни, нищо не искам". – „Ама как се гледат тия деца?" – Децата на учениците ще бъдат необикновени. Дъщерите ще бъдат необикновени. Ако е жена, мъжът ще бъде необикновен, синът ще бъде необикновен, сестрата също – всички ще бъдат необикновени. И законът е друг за тях: Те гладни няма да умрат. И всеки един не може да бъде ученик. Той трябва да има най-малко един първокласен талант. Талантлив трябва да бъде той, и не само талантлив, но първокласен талант трябва да има всеки ученик. И най-малко той трябва да има едно изкуство и да го владее в първа степен. Ако е лекар, той трябва да разбира своята медицина така основно, така да прилага елементите в своето лекуване, че да няма изключения. Той няма да каже като обикновените лекари: „Усложнение станало, сърцето, това, онова", и

свърши се въпросът. Ако не знаят причината, веднага: „Усложнение има“, всеки казва: „Туй усложнение развали живота“. Търговецът казва също така: „Усложнение има, условията на живота са такива“. За ученика, щом се извинява и казва: „Условия има“ – 10 по задницата. „Криза има“ – 10 по задницата. Сега казвам лошата страна да бъдеш ученик.

„Ще напиша закона и ще го вложа вътре“ – да те бият. Кога? Когато грешиш, а когато вършиш волята Божия, винаги ще имаш едно велико благословение. И Любовта ще бъде една симфония в тебе. И ти ще се разговаряш със звездите. Вечерно време ще седнеш и ще започнат телеграмите насам и натам: „Как е вашият свят?“ – „Много добър.“ – „Какви открития има там?“ – „Еди-какви си. Какво става на слънцето, какви преобразувания има?“ – „На слънцето стават изменения. Нов род енергии идат. Каква е културата там, нещо ново има ли?“ Тъй ще се разговарят. И на втория ден няма да го дадеш обявление във вестника. Ще го задържиш в себе си. Ще каже някой: „Какво гледаш в слънцето?“ – „Гледам светлината на слънцето, слушам тази светлина, която говори.“ Сега обикновените хора ще кажат: „Този ни забавлява“. Тъй, вас забавлявам като малки деца с куклички. И като излязат, ще кажат: „Е, маха с ръка, това било, онова, нищо не му разбрахме“. Ще ме извините, за вас не говоря. Каквито погрешки направите, кусур не връзвам. Когато някога дойдете, ще ви нахраним, и весели ще бъдете като баба Яна. Но щом излезете, ще кажем като нея: „Не са ученици“. Истината ще кажем: „Не са ученици“. А пък другото правило е: „Ученика не го посрещат радостно, а кисело“. Най-първо го набият. Знаете ли на какво мяза това? На работата на Тарас Булба. Чели ли сте за Тарас Булба? Той изпратил своите двама синове да се учат. Като се завърнали, бащата искал да провери, да не би те да са забравили своето изкуство – да се борят, и започва той с единия; като се борил с втория син, синът набил хубаво баща си, а бащата му казал: „Браво синко, така те искам!“ Бащата посреща своите синове. Какво ще кажете вие, майките? Баща и син да се бият! Казвам: Тъкмо това е по новото учение. А след като се набили, бащата ги повиква, той е доволен от синовете си, и почва да яде и да пие с тях.

Следователно в природата има два метода. За онзи, който има съзнание, най-първо тя изпитва – ние говорим символично, а които не разбират, ще кажат: „Представете си, той учи хората баща и син да се бият. И туй било новото учение! Ама че е варварско!“ Не, варварщината прозтича от това, гдето вие почвате меко, гладите се, а като се наядете, после се биете и се разделяте с пукнати глави. А ние почваме обратно: най-първо да се опознаем, да видим кой е достоен за трапезата.

„Ще вложа законите си в сърцата им, ще ги напиша в умовете им.“ Казвам:

Тия са великите и живи закони, чрез които вие ще знаете да манипулирате. Онези сили, които действат в природата, вие трябва да ги разбирате, а не да казвате: „Чувствам една приятност, искам да целуна“. Не, 10 по задницата. Няма, няма целувки. Ако ти е приятно, ще разбереш причината на тази приятност. Ако ти изядеш кокошката, казваш: „А-а, приятно ми е“. Ама кокошката каже: „На мене не ми е приятно“. Тогава как? Една положителна величина и една отрицателна дават – какво? Математиците нека кажат – плюс и минус какво дават? В положителното учение има само две положителни величини, или в краен случай две отрицателни, едно от двете трябва да има. А плюс или минус – това е за вас, обикновените хора. За нас – или плюс и плюс, или минус и минус. Нищо повече. И тогава, като се срещнат плюс и плюс, те се разбират, те са две колелета, като им прокараме една ос, те ще могат да се движат отлично, то е хубаво. Ако ти имаш един плюс и един минус, колело не може да направиш, как може да впрегнеш тия две сили? Следователно, ако във вашия живот има промеждутъци, известни нещастия, та не може да успявате, вашият ум да расте, вие работите с такива плюсове и минуси. Не разбирате законите. Сега вие имате един мозък и не знаете как той работи. Вие говорите за мисъл, обаче тази мисъл, тази енергия, която дава мислите, вие я не знаете; какво е чувството вътре във вас, какво нещо е *Любовта*? *Любовта* може в нейните материални проявления математически да я изразим. *Любовта* дава най-съвършените вибрации, тонове в музиката. И онзи музикант, който излезе да свири на сцената, ако прокара тоя закон, тогава душата му ще излезе от тялото, ще премине в ръката му, от там в цигулката, и вие ще чуете да излизат от цигулката тонове, каквито никога друг път не сте чували. Душата на цигуларя трябва да излезе, и тя сама да играе в ръката. Като пишеш, ти трябва да прокараш душата си в своето перо, а перото е умът. Следователно душата трябва да присъства в ума, да ръководи това движение. Когато говориш, твоята душа да бъде на езика ти, тя да контролира твоя език. Навсякъде може да прокараш своята душа. И знаете ли каква велика сила е да можеш да прокараш душата си във всичките си действия? – Всичко туй ще носи велико благословение най-първо за тебе самия. Понеже всеки един тон най-първо ще произведе реакция, която ще се върне към тебе. Казват: „Доброто и злото се връщат към своя извор“. Всичко, което мислите, най-първо ще се върне при вас и след туй ще иде при другите. Затова казвам: Този закон се изпълнява периодически. Казвате: „Тръгнали в новия път, почва да им се случва нещастие, не им върви“. Не сте вие, дето сте тръгнали по новия път. Пари с лихва давате ли? По новото учение вървите, да ги няма такива. Но сега вие ще кажете: „Как тъй, може ли другояче да се живее?“ Ако на кокошката стане много тясно да живее в курника, тя трябва да разбира друго изкуство: да промени своята форма – да стане едно славейче и да отиде в гората. А сега тя седи, дойде господарят,

нахвърли ѝ малко житце и хайде пак в курника, а тя на другите кокошки казва: „Моят господар е отличен човек – филантроп е, чете Библията, отличен проповедник е“. Кокошката проповядва на другите кокошки, „Той не е като другите“. Но един ден този проповедник хване кокошката – тя кречи, а другите кокошки казват: „И там крячат“. Питам тогава: Ако и вашите кокошки в курниците крячат, ученици ли сте? То сте обикновени хора. Когато престанат кокошките да крячат и агънцата да блеят и плачат, само тогава ще ви считам за необикновени хора. А щом плачат и крячат. – „Ама тъй... инак.“ Разбирам... Крячене да няма, пеене да има. Тази кокошка да каже: „Слава Богу, досега толкова време съм живяла при този човек и нито едно перце не е паднало от гърба ми, слава Богу, братски живеем. Перо не падна от гърба ми!“ Тия кокошки са символи, ще ги знаете.

И тъй, „Ще вложа законите си в сърцата им, и ще ги напиша в умовете им“. Сега ще ви приведа един пример, да ви изясня малко това. Този пример го привеждам за обикновените хора. Понеже мисълта е натегната. Неразбран е животът, за тях – едно развлечение, а за учениците, ще видим дали ще погледнат в ръкава си. Искам да дам време, за да ги бием: който не знае, ще почне да гледа в ръкава си. Хубаво, ние, макар че по някой път да не виждаме, ала все пак виждаме. Който гледа в ръкава, ние знаем.

Туй е в първата епоха, през време на римската империя, в едно царство в Мала Азия, някой светия се е подвизавал: 20 години живял като отшелник, самотен. Искал да има някое видение: да му се изяви Христос. Хората отивали при него, Христос не се явявал. Молил се той: „Господи, яви ми се или по един, или по друг начин, искам да те видя“. Молил се, плакал; молил се, плакал. И така в плача си се върнал в колибата си и казал: „Работих 20 години, и Христос не ми се яви“. Но вечерта – към залязване, идва една мома. „Ха – ще кажете вие, – виждаме вече мисълта ви – пак една мома.“ Мома е, но вие не знаете каква мома, „Христос ще му се изяви“. Нали? Приближава се отдалече, вижда този светия, че иде една женска фигура, че се приближава една жена: „Ей, Господи, това ли намери да ми пратиш?“ Но като се приближила фигурата, той вижда, че лицето ѝ е само скули, тя страдала от проказа. В него се явява едно колебание: да я приеме ли, или не. Ако беше красива, хубава, стройна, с ония хубави очи – изкушение щеше да бъде – дяволът ще дойде. Ще кажете: „Светия и хубава мома на едно място, в една стая да живеят, втасахме я!“ А с тази прокажена мома Господ го изпитва. Той може да се зарази. Какво ще кажат хората? Но той казва на себе си: „Тази моя сестра, ще я приема“. – „Ела, сестро, при мене.“ Взима я той, прегръща я, целува я, въвежда я в колибата си, стопля бърже вода, измива ѝ краката, нагощава я, нахранва я добре, отстъпва ѝ леглото си и цяла нощ бдял и плакал над нея и си казвал:

„Какви мъчнотии е имала тя“. На сутринта, като погледнал на нея, видял Христа в тази мома, и моментално тя се изгубила.

Сега Христос ще ви се яви в една отрупана със скули мома. Вие искате да видите Христа с корона и скиптър, с ангели. Но тогава сърцето ви ще тупа от страх, и за Любов няма да мислите. Някои от вас ще мислите: да се скрие в някой курник. Щом дойде Христос, тогава пермутации ще има. Всичко туй ще бъде разгорявано, къщите разхвърляни. Как ще посрещнете Христа? Той като дойде, всичко, целият свят ще се обърне с главата надолу. Сега аз плаша учениците. То не е за вас – обикновените хора, то е само за учениците, тях плаша. А обикновените хора ще кажат: „Дано не бъде в наше време, като заминем ние, нека става каквото ще, но в наше време да не стават такива опасни работи, че отиде всичкият труд“. – Във ваше време няма да бъде, но във времето на учениците всичко туй ще бъде тъй, както го описах, и тогава, при тия усилни времена, когато целият свят се обърне и почне да се движи, когато всички хора се откажат от користолюбивите си желания, когато всяка жалба престане и всеки търси място за спасение, когато всички закони изчезнат, всички беззакония престанат, всички връзки се скъсат и всичко туй се раздвижи – ще се яви великият закон, тогава Господ ще почне да влага законите си в сърцата на учените и да ги написва в умовете ви. В такъв един размирен момент, както е сегашният, ще живеете само в закона на Любовта. Коя е тази Любов? Нима тази скулеста мома не е Христос? Ако ви дойдат мъчнотии, нали е тази скулеста мома? И ако вие имате търпение да издържите една нощ, да измиете краката ѝ, да ѝ отстъпите леглото си, на следующия ден вие ще видите Христа. И тогава денят няма да бъде бурен и мрачен, а най-прекрасният ден, който вие сте виждали в живота си. Ден – на какво? Ден на Любовта! И казва Павел: „Ще вложа законите си в сърцата им“. Сега, тази енергия в света, която произтича от великия космос – понеже светът се е диференцирал досега в еволюционната енергия, или живата енергия, а душата на вселената е минала през пет степени, – тя се е диференцирала в три направления. Затуй ние имаме пет чувства – туй показва пътя, остават още две сили от тази космическа душа да се проявят. Тази първоначална сила в света, която сега действа, туй, което индусите наричат „акаша“, тя е първичното проявление, тя е създала човешкия мозък, човешката мисъл, създала е звука. Второто проявление индусите наричат „ваю“, от санскритския глагол „ва“, който значи – да движиш нещата, то е едно видоизменение, обръщане на тази енергия в инволюционен процес – надолу. Тази енергия „ваю“, тъй наречената въздухообразна, азотна енергия, образува облеклото и чувствителността, с която човек си служи днес, при сегашното състояние. И тъй, ако у вас чувствата ви извънмерно се развият и станат силни, значи тази енергия се усилва; ако тази енергия отслабва, тогава чувствата ви се притъпяват. Тия неща стават. Ако мисълта

се усили, „акаша“, или тази първична енергия, дойде в ума ви, и мисълта ви стане по-ясна, ако мисълта отслабне, връзката ви не е силна, тогава какво трябва да правите? Когато на съвременните хора изстинат краката или ръцете, те тургат бутилки с гореща вода на краката и ръцете, за да може да възстановят естествената топлина. Когато вашата мисъл отслабне, вие ще прокарате вашия ум към ония велики закони на живота – към слънцето, и ще възприемете тази първична прана. Ще създадете едно абсолютно спокойствие на ума си. Знаете ли какво нещо е да бъде човек спокоен? Каквото и да ви кажат, вас да не ви трепне окото, и сърцето ви да не трепне. Сега аз съм гледал, като изпадне някой в изкушение, другарят му чете морал: „Какво правиш? Ти трябва да търпиш“. Пък утре, като дойдат страдания върху него, погледнеш, той е в същото положение. Да не плачете като другите, ако умре мъжът ти, ще кажеш: „Такава е волята Божия“. Вие трябва да имате хладнокръвието на онзи англичанин: Двама англичани обядвали в един хотел, трябвало да има 6 порции; когато изяли втората порция, единият получава апоплектичен удар и умира на масата, а другият продължава да яде. Свършил, иде келнерът, прави сметка 6+6: „А-а – казва този англичанин, – 4 порции ще извадиш, защото другарят ми изяде само 2“. Тъй извадил от сметката 4 порции. И тъй, той ни най-малко не се е разтревожил. „Приятелят ми умрял, аз трябва да свърша работата си.“ Това е положението на ученика: мъжът ти умрял, ти ще продължаваш яденето си, няма да казваш даже и: „Господ да го прости!“ Ще свършиш яденето си, ще направиш сметката, ще кажеш: „Мъж ми не си дояде“. Ще извадиш от сметката и после ще направиш нужното. Мъжът ако е ученик, жена му ако умре, така ще направи. Сега какво ще кажете вие? „Така ли?“ Какво заключение ще направите? – „Да не ми дава Господ такъв мъж, той ще бъде най-жестокият мъж.“ Ония, които живеят по този начин, те няма да умрат. То е привидно. Сегашните хора казват: „Ако ние така живеем, какво ще стане със света?“ – Старото ще го преобразим. Сега вие мислите, че този живот е най-лошият. Не е тъй този живот: тъй както земята е минала досега през своето развитие, не може да има друг живот. Ще каже някой: „Има по-хубави пътища“. Този е един от най-хубавите пътища. Следователно тия неща са предвидени: и войни ще има, и кражби, и женитби, и умирания и т.н. Всичко туй в тоя живот ще го има. И вие ме питате: „Защо стават тия работи така?“ – Защото ако не станеха тия неща, тогава щеше да бъде 10 пъти по-лошо. Следователно сега е 10 пъти по-добре, отколкото би било според вас. Ще ви обясня каква е вашата философия. Това, което ще ви разкажа, то е един митически разказ. В древността, в Гърция се е случило това, качил се е някой зидар-майстор да гради един гръцки храм, но по невнимание пада и си счупва двата крака. Като го занесли у дома, той се оплакал на тогавашния гръцки бог – Зевс – и му казал: „Според моето разсъждение, ти не си направил света много умен. Аз мислех, че си умен Бог, докато краката ми бяха здрави, но сега се

усъмних в твоята мъдрост, щом по твоя закон става така. Как ще си отгледам децата?“ – „Какво искаш“, го запитал Зевс. – „Искам да премахнеш този закон.“ – „Добре, ще стане, както искаш.“ След няколко дена краката му били здрави. Качил се той на храма и започнал да чука: чукал, чукал – нищо не ставало. Като подигнел някой камък, той оставал във въздуха. Взел той че захвърлил чука, но и той увиснал във въздуха. Скочил сам той, но и него сполетява същата участ – увисва във въздуха. Седем дена висял горе – от една беля в друга. „Ама така ли трябваше да бъде светът?“ – „Първият закон, по който ти си счупи крака, аз го суспендирах. Ти може да седиш спокоен и без счупени крака.“ Тогава този майстор казал: „Прости ме, аз виждам, че първото е по-добро, макар да има страдания“. И сега вие искате един свят във въздуха горе, тази е философията – горе във въздуха. Казвате: „Защо е това така?“ – По-добре е да бъдеш със счупени крака и да еволюираш, отколкото със здрави крака и да седиш на едно място. И тия закони ще ти покажат пътя, по който трябва да работиш и да разбираш тия сили, с които работиш. Не всички са тъй добри, някой напук ще гледа да те хване в някоя погрешка, и тогава ще платиш всичките лихви 100%, а не 12%. И сега ние седим и казваме: „Този дявол да го няма в света“. Каквото стане, все дяволът е виновен. Ами че дяволът е създал всички условия за работа в света. Ако го нямаше дявола, какво щеше да стане с адвокатите най-първо, със свещениците, с лекарите, нямаше да има болни хора. Хората нямаше да се женят, деца нямаше да има. Всичко туй щеше да бъде по първичному. Сега вие се нахвърляте върху дявола. Господ може да го махне, но ще бъдете горе във въздуха. И когато Павел се е оплакал, че имал трън в плътта си, Господ му е казал: „Доста ти е моята благодат. С него може повече да работиш“. И Павел казва: „Да не би да се възгордея, този трън ми е оставен да разсъждавам правилно“. И сам Павел съзнал тази необходимост.

И тъй, ученикът няма право да осъжда дявола. Дяволът е един отличен работник. Той е учен човек и учен дух. Разбира законите и ги извършва, така е майстор – от далече пипа, – че никога не можеш да го хванеш: 8,000 години лъже хората, и досега още лъжата му не е хваната. И хората не вярват на Бога, но на него вярват. И всеки ден на дявола се кланят. А туй, дето хората казват: на Бога вярват, то е бошлаф. Всички са поклонници на дявола. В някой дом момата седи неразположена, майката казва: „Не зная какво е станало с дъщеря ми, не е разположена, не е в духа си, не ѝ се яде, това, онова“. Аз не говоря против момите. Туй е – плаша учениците си. Казвам на тази мома: „Слушай, аз вчера видях един момък, толкова гениален, та ум, та сърце, та талант, та какво ли не!“ Тя, току се обърне и казва: „Къде го видя?“ – „Наскоро е дошъл.“ – „Е-е, може ли да ме запознаеш с него?“ Казвам ѝ: „Ти си първата, която имам предвид да те запозная с него“. И момата казва на майка си: „Мамо, аз вдъхновение имам

днес. Един Божествен лъч проникна в сърцето ми“. И майката каже: „Слава Богу!“ Питам сега: Хубаво, тази мома чака този момък, радва се, а аз излизам вън: „кис, кис, кис“. Тя чака вдъхновена. На втория ден отивам, казвам: „Заминал си е този момък, по голяма, извънредна работа, дошла телеграма, заминал си“. И момата се натъжва. Питам сега: Нашият живот не седи ли в такива „извънредни“ забавления? Търговецът каже на жена си: „500,000 лева имаме, осигурихме се“; а утре дойде, загубил 500,000-те лева и борч отгоре. Казва на жена си: „Втасахме я!“ Сега учени открили това, онова. И ние всички седим, на някого му се стегнала душата, друг отива в някое общество, дето се проповядва ново учение, възхищава се от тия хора, ще влезне, след 5–6 месеца и там се разочарова, казва: „Пак го няма“. Истината е на друго място, тя трябва да дойде от слънцето, отгоре, и нищо повече. Ученикът трябва да разбира ония периодически закони, които действат. И той ще разбере истината само от слънцето. Само един център има, и той е слънцето; ако вие мислите, че може да разберете истината по друг начин – лъжете се. И ако някой не ми вярва, аз, като Тарас Булба, може да направя опит. От слънцето трябва да дойде, разберете, тази първична, разумна енергия, която периодически слиза. Вие трябва да разберете в кой ден, месец, година иде. Да, тъй е уредено. Намерите ли момента, вие ще разберете тази истина. И Писанието казва: „Търсете ме, докато съм близо“. Де е Господ? – Близо – в слънцето е тая истина. И месечината и слънцето са създадени за години и времена. И тия години определят законите, по които ние трябва да се качваме. И тия закони трябва да разбирате, по които върви нашата еволюция. Енергиите кога ще дойдат? – Когато е благоприятен моментът. И тъй, бъдете сега от ония, които се ползват от благоприятните условия. Преди 2,000 години Христос е дошъл, обаче тогава имаше едно кармическо съчетание на планетите – злокобно съчетание; това бе един кармически закон, дето евреите не бяха в състояние да разберат Христа. Някои има, сърдят се на евреите, че не са го разбрали. Много по-добре е, че не са го разбрали, защото ако те биха го разбрали, светът щеше да бъде 100 пъти по-лош, а сега ще ги гонят, ще ги хукат: как тъй? И трябваше евреите да ги пратят по целия свят. Турна ги Господ в чутурата си, 2,000 години ги груха, и после ги извади, подуха малко и казва: „Ти евреин ли си?“ – „Евреин.“ – „Хайде пак в чутурата.“ И удря Господ и пак пита: „Какъв си?“ – „Вярвам в Мойсея.“ – „Пак в чутурата.“ – „Друг не признавам.“ – „Вътре.“ Това са хора консерватори, които вярват само в старото, а не в новото. Хората на сегашната църква, и те ще влезнат в чутурата: „Какъв си?“ – „Православен.“ – „В чутурата. Какъв си?“ – „Евангелист.“ – „В чутурата. Какъв си?“ – „Баптист.“ – „В чутурата.“ – „Комунист.“ – „В чутурата.“ И като те извади, ще те пита: „Ти какъв си сега?“ Добро е. Казвам тия неща, но има нещо по-съществено в света, което като разберем, казва ни Павел: „Всички няма да умрем, но всички ще се видоизменим“. Няма да минем

през този закон. Няма да умрем, ще се видоизменим. И ученикът трябва да съзнае, че сегашното положение на света е най-доброто, в което той трябва да живее.

Сега да ви обясня едно второ положение. Приведох ви един разказ из живота на светиите. Сега ще ви приведа друг един разказ, митически. Старото, него тургаме за основа. Този разказ ще го вземете като символ само за да може да ви се обясни тази идея: Как Господ ще напише своите закони.

Имало един далечен народ „армани“, в културно отношение те са били средно развити, не са били много културни, ама са били в тия времена, в средната епоха на човечеството. И те са употребявали лова, както и в наше време. Царят на този народ излязъл със своя лък на лов в гората. Видял надалече една сърна, харесал я за ядене и вдигнал лъка си да я убие. В същото време вижда едно малко, красиво момиченце, то подплашило сърната и застанало на нейно място, и му казало: „Аз не позволявам да убиеш тази сърна.“ – „Не позволяваш ли?“ Вдигнал той лъка и го пронизал, и то починало. Явява се тогава князът на духовете в тази гора и му казва: „Понеже ти извърши престъпление, ще ти се роди син, който ще се ожени за една от най-лошите жени и ще му се роди едно дете, най-лошо по възможност. И ако синът ти може да издържи тия страдания 10 години само, тогава може да му се прости“. И действително, както му било казано, така и станало. Ражда му се един син, който така се заслепил, кармически, че попаднал в примките на една жена, грозна и много груба в своите чувства, но той си мислил, че тя е най-красива. Тя била с устни много дебели – два пръста, голяма уста, очи – големи, изпъкнали, ръце като на мечка, пръсти – дебели, мязали на бория. Оженил се той за нея, но тя го малтретирала, не му давала да говори, бѝла го по два пъти на ден. Всяка сутрин тя ще го наложи: „Мъж искам да бъдеш, а не дете“. Вечер същото. И той се сгушвал 10 години. И всеки ден по две сълзи се ронели от очите му, но той не роптаел. След 10 години неговата карма веднага се ликвидирала и на сцената се явило убитото момиченце, за което царският син после се оженил.

Сега вашият живот е лош: вие сте се оженили, защото сте в плътта си. Тази жена с дебелите устни всеки ден ви налага; мъже и жени – всички ви налага. И вие казвате: „Тази жена да не е...“ Но тази жена е на мястото си, баща ти едно време уби едно от най-хубавите момиченца в гората. Разбирате ли? И чудни са съвременните хора, като казват, че са много праведни. Ще ви приведа един пример из българския живот. Нещо преди 15 години бях в Търново. Един ден седя на лозето в размишление, разрешавам един от важните въпроси. Задава се една жена, а другите,

които идеха с нея, дойдоха при мене преди нея и ми казаха: „Ще ни направиш една услуга, тази жена ще ти говори много нещо, но ти да мълчиш, да не ѝ говориш, ще ни направиш едно добро“. – Хубаво. Сега ще кажете: „Този се разговяря с духовете“. Туй не е илюзия. Дойде тази жена, на около 45 години, и седна при мене, и ми казва: „Ти нали проповядваш, че има Господ? Туй живот ли е: че еди-кой си бил богат, че тя била най-нещастната жена и т.н.“ Аз мълча. „Е-е, кажи де?“ Аз пак мълча. И тя говори час и половина и се спира: „Е-е, кажи сега“. Казвам ѝ: „Кажи ми, ти ли са най-праведната жена в Търново?“ Тя обърна другия лист и почна да разправя за своите грехове и престъпления: как накарала някои моми да се женят, как да помятат децата си, цял час говори за туй и ми казва: „И знаете ли какво се случи миналата нощ? Майка ми ме изпрати да дойда при тебе“. Ще ви кажа нейните думи mot à mot: „Аз бях забравила, спя, гледам, майка ми влиза начумерена при мене, и вдигнала беше една стомна и така ме храсна с нея, че ми пукна главата. Протече жълто нещо от главата ми. И така ми се закани, и аз казах: „Тази пуста майка пукна ми главата“. Но като станах сутринта – умът ми се оправил, – затуй ида при тебе“. Сега, ще ви спират някои нещастия – майка ви е дошла със стомната. И на вас ще храсне някой една стомна по главата. В Германия имало един лекар за такива, които имали изкривени челюсти. Като отивал такъв болен при него, той силно го удрял по едната страна, после по другата, и тъй го изпращал, нищо не му вземал, а онзи побутвал се под брадата, но просветвало му, и всичко се намествало. Тъй и вас съдбата понякога ви удря. Ти влезнеш при нея да се оплачеш, но Господ като те удари силно от едната и после от другата страна, и ти каже „вън!“, ти ще се хванеш за главата и като излезнеш, казваш: „Аз поумнях“. Само животът на изпитанията и страданията, и то не само на индивидите, но и на народите, или, както казват, „законът на историята“, говори сега. Тъй става, като ни подтикват към онзи правия път, или „законът на историята“. Няма какво да се оплаквате вие. В тия времена Господ влага законите в сърцата ви и ще ги напише в умовете ви. Кой каквото прави, това ще намери. Следователно с тази енергия, която иде от слънцето, всички трябва да се свържат, бащи и майки не се ли свържат със слънцето, да не се женят. Туй не е за вас. обикновените хора. Който се жени, трябва да се свърже с тази енергия, тогава и децата ще бъдат свързани. И в такъв един дом ще има вечно здраве, вечно блаженство, и всичко, каквото дойде, лесно ще става. Тъй е. И Писанието така казва: „Повярвяй в Господа“. В кой Господ да повярваме ние? – В живия Господ. И онзи ученик, като погледне слънцето, той ще види нещо повече, а обикновеният човек, като погледне, ще каже: „Слънце, кой не го е виждал!“ Обаче в слънцето има нещо, което хората не са видели. И тъй, ние ще се приближим, за да можем да схванем тази жива енергия, която всякога ви говори. Вие услушвали ли сте се във вашия живот?

На ученика не му се поволява да говори много; на ученика не се позволява да преувеличава нещата; на ученика не се позволява да казва какво е неговото произхождение; на ученика не се позволява глава да става, той трябва да бъде всякога опашка. Тъй е. Той, в който дом и да влезе, няма да каже: „Знаете ли кой съм аз? Яйца да ми опържите с прясно масло, после с кисело мляко, хлябът да бъде хубаво омесен, по особен начин да бъде направен. Аз съм човек, пратен от Господа; защото иначе знаете ли какво ще бъде върху вас?“ Това не е ученик, това е един обикновен човек. Така правеха и турските заптиета: като дойдеха с камшика, веднага яйца с масло ще им направят, кокошка ще заколят и ще им кажат: „Ага ефенди“. Ученикът, като влезе, ще носи всичко в торбичката си. Той ще бъде толкова скромен, че като влезе, тия хора да се учудят, дето той толкова малко яде, а е най-здрав човек. Ученикът, като влезе в къщата, да каже: „Моля ви се, ако имате едно излишно място, най-долното място, дето има къщата, там ще ме турнете“.

Сега, с туй аз плаша учениците – те трябва да го знаят – ученици искат да бъдат. И сега, в бъдеще, като дойде някой да се оплаква, ще го питам: „Ти ученик ли си?“ Ако каже „ученик“: „Знаеш ли правилото?“ – „Не съм ученик“. – „А-а, заповядай!“ Прасенце ще му заколят, аз ще му кажа: „Ти си отличен, талантлив, такова прасе за тебе е“. И той ще каже: „Ах, колко е хубаво!“ Тъй е, ще му го сложа и ще му кажа: „Заповядай, братко, ти си отличен човек, като тебе няма друг“. Но ще му кажа и друго: „Един ден и ти ще станеш такова кебапче за малките ти братя; и тебе ще опекат, както ти правиш сега“.

И тъй, учениците трябва да изменят своя начин на живеене. Те трябва да мислят, че са свързани с тази слънчева енергия; да мислят, че Господ живее в тях. Кой Господ? – Господ на Любовта, и всякога, дори и при най-лошо разположение, не им се позволява да се оплакват, а напротив, те трябва да благодарят за всичко.

Толстой привежда един пример. Двама братя, отшелници, се връщат от града си и единият брат казва на другия: „Знаеш ли каква е волята на Христа? Като отидем в една къща и ни изпъдят, и отидем навсякъде и не ни приемат, тогава, като излезем вън, да благодарим и да се радваме, че никъде не са ни приели“. Това е Христовото учение. Каквито и да сте – мъже, жени или деца с такова едно разположение, – вие ще дадете едно благословение. И следователно ония хора са много скромни, които всичко имат, т.е. хора невзискателни. И казва апостол Павел: „Ще вложа законите си в сърцата им и ще ги напиша в умовете им“. Сега, колко души от вас можете да бъдете ученици? Все пак онези, които са ученици, те са

определени. И тъй, Любовта изисква едно велико самопожертване, в разбирането на тия закони да знаете как трябва да се живее. И сегашният живот трябва да се разбере, той има вътрешна страна. Сеашният живот, при всичките противоречия, трябва да се разбере в неговата дълбочина: жената да разбере мъжа си, и мъжът – жена си; синът да разбере баща си, и бащата – сина си; братът да разбере сестра си, и сестрата – брата си; но как ще се разберат те? – Само по закона на тази Любов; когато братът живее за сестра си, и сестрата живее за брата, когато мъжът живее за жена си, а и двамата живеят за Бога. Павел казва: „Да се не женят", и добавя – защо. Не трябва да се женят, понеже хората не разбират закона. Мъжът ще обича жена си – ще забрави Господа. На ученика не му се позволява да забрави Господа. Никога! А който обича Господа, той трябва да обича всички хора заради Господа и трябва да ги търпи всички. Тъй както Господа, така трябва да бъдете и вие. И сега можете да направите първия опит, ако във вас има туй геройство. Втори път аз ще открия на учениците една велика тайна. Тайна – в какво? Туй е малка примамка, та и тези другите да искат да станат ученици. И ние искаме да станат. Може. Ето какво ще бъде: Хванат те да те бият – ти станеш невидим. Хванат те – изчезнеш. Затворят те – не може. Навсякъде си свободен. Качиш се в трена, дойде кондукторът – „билет" – ти станеш невидим. По железниците, навсякъде без билет ще ходиш. Който те хване – изчезваш. Ядеш в гостилницата, пари нямаш, дойде келнерът – изчезнеш. И тогава ще почнат всички да говорят за необикновения човек в града. Това е една привилегия на вас. Освен че няма да платите, но и друго има: когато купите плат, щом изчезнете, търговецът ще намери – 4 пъти повече пари, отколкото струва на него платът. На тезгяха ще ги намери. В гостилницата, след като сте яли и сте изчезнали, те ще намерят 4 пъти повече пари, отколкото им струва яденето. Навсякъде по 4 пъти повече ще платите, отколкото струва, като изчезнете. Кесията ви ще бъде пълна. Сега ще кажете: „Струва си да бъде човек ученик". И тази тайна ще дам само на кои? Сега много кандидати ще се явят. Хубаво!

Това е то заплатата на ученика, след като получи заслужените „10". И като разбере тази енергия, която излиза от слънцето, тогава ще му се открие тайната, тогава ще му кажа: „Освобождаваш се". Най-първо страдания, а после благословение. Затова казва и Павел: „Ще се похвалим и ние повече в своите страдания, отколкото в радостите си". И: „Отсега нататък разбираме смисъла на живота", казва апостол Павел в 8-ма глава към римляните. В 7-ма глава той говори как са го били: „Три пъти ме биха по 39 на задницата". Били са го, а после, като влиза в 8-ма глава, казва: „Слава Богу, благодарим за това велико благословение, че като бъдем невидими, плащаме по 4 пъти повече. Не по плът, но по дух; и ставаме видими и невидими". И отиваше да разпространява учението. Павел всичко

правеше. „Сега разбирам“, пише Павел. Аз говоря нещо проверено. Някои няма да се съгласят. Прави са. Правоверните са прави, и аз съм прав. Те са прави в миналото, аз съм прав в настоящето, а всички ще бъдем прави в бъдещето. Следователно някои от вас ще бъдете прави в миналото: благороден човек е той. „Аз – казва – съм благороден, едно време като Сократ не бях благороден, но сега съм благороден и благонадежден, защото получих 39 по задницата, и сега научих тайната да бъда видим и невидим: и щом ме хванат: „пари“: няма ме.“ И затуй се казва в Писанието: „В последния ден праведните ще бъдат грабнати и вдигнати във въздуха да видят Господа“. То е ден, когато ще бъдете невидими. Да бъдете герои, доволни. Да бъдете необикновени хора, талантливи в първа степен, и в Мъдростта, и в Любовта, и в Истината – във всичките си проявления, във всичкия си живот. Това е, което Христос изисква от своите ученици. Необикновени да бъдете. Няма да напущате света, докато не ви дадем туй изкуство: да бъдете видими и невидими. И никому не се позволява да напуща света. Ще седите тук. Щом ви дадем тази тайна, тогава сте свободни от закона. И ще имате изкуството, и като влезете в новия закон, ще кажете: „Аз зная, аз любя, аз уча, истината е с мене, аз познавам всичките мои братя, зная всичко, нищо не ме смущава сега“.

Да ви говоря ли още? – Ще се разсърди слънцето, ако говоря повече.

Беседа, държана на 6 ноември 1921 г. в София.

1921_11_10 Свидетелството на Духа

СВИДЕТЕЛСТВОТО НА ДУХА

"А когато дойде Утешителят, Когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духа на Истината, Който от Отца изходи, Той ще свидетелствува за Мене."

Евангелие от Йоана 15:26

Ще ви прочета 15 глава от Евангелието на Йоана. Ще ви говоря за лозата. Има лози, които не са се развили. Ходили ли сте на лозе, когато лозата е без листа, виждали ли сте тогава каква е? После, когато се е разлистила, и после, когато е дала плод и е узряла. Не всички лози имат грозде. И аз ще ви чета за лозата, която има грозде. Ще ви говоря върху 26 стих от тази глава. Духът, това е най-възвишеното, най-чистото, най-святото, и в тази светост Духът носи условията на разумния живот. Употребявам тази дума "разумен", но бих могъл да употребя и друга дума. В най-широк смисъл, когато човек има в себе си разумния живот, той живее като музикант и като поет. Той е всякога весел, има мир в душата си, него светът не го тревожи, нищо не го смущава. Такъв човек не е дребнав. Той не се спира върху дреболиите на живота. Той се спира само върху онова - великото - което Бог е създал.

Сега, да допуснем, че някой донесе таралеж в градината ви. В градината има змия и той се насочва да я глътне. Змията го пита: "Защо постъпи ти тъй нечовеколюбиво към мене?" Какво й отговаря таралежът? - „А ти как хващаш жабата? Тя кречи, ти гълташ, този занаят аз от теб го научих и затова правя този пръв опит да видя как стои тази работа." Питам сега, когато змията гълта жабата, Господ ли я е научил? То е пак нейно изкуство. Когато дойдете до живота, вие най-първо ще отделите ония всички видими качества, които съществуват в човешкия живот тук, което е създадено от самите хора, за да дойдете до чисто Божественото, а Божествен е Духът. И казва Христос: "Аз ще ви изпратя този Дух." А сега хората живеят без Духа. И ако вие запитате. "Защо хората не живеят братски?" - Как ще живеят братски?

Таралежът живее по таралежки, змията живее по змийски и т. н. И всички животни живеят, тъй както разбират. Духът го няма у тях, всеки един си има особено разбиране. И ако дойдем до хората, и пак има: "Защо той така постъпва?" - Той живее тъй, както разбира. - "Защо да не живее другояче?" - За да живее другояче, трябва да дойде Духът. Ако не дойде Духът, той ще живее тъй, както разбира. Ако вие искате принципално да се измените, да живеете друг живот, Духът трябва да дойде във вас. И този Дух като дойде,

няма да се питате: "Този Дух в мен дали е Божествен?" Той е само един Дух, Великият Дух, Който носи светлина, Който носи мъдростта, истината, Който носи всичко в Себе Си. Той носи всичките блага от памтивека, носи ги в Себе Си, и няма друг като Него. Този Дух носи всичко в Себе Си и Той е разпоредител на всички блага. И когато дойде Той, хората почват да стават умни, гениални. Когато дойде някой, когото обичаш, приемаш го с радост, гощаваш го, вършиш всичко с любов, тогава Духът те е посетил, но когато Духът си замине, казваш: "Днес не съм разположен, в дома ми да не влезнеш, друг път ела." Защо? Духът е, Който е богат, а в тебе сега Го няма. Много естествено, когато аз съм болен, ще кажа: Днес не приемам гости. Защо? Защото съм болен. И освен, че аз не мога да приемам, но ако някой може да ми услужи, аз се нуждая от помощ - тогава може. Духът посещава само онези пръчки на лозата, у които има грозде. Сега аз не искам да се спирате върху въпроса: "Имаме ли ние грозде или не?" Вие си задайте този въпрос, дали имате грозде или не.

Обаче този въпрос вие не може да го разрешите, този въпрос го разрешава само Духът. И Христос, когато говори за лозата, Той обръща внимание върху плода. И тъй е, затова Господ обрязва тия лози, заради плода, който е вътре в душата. Важен е нашият плод, а не външната форма, не самата лоза, но туй, което излиза от нея. Сега, когато майката роди дете, какво очаква тя от туй дете? - Тя очаква нещо разумно, от устата на туй дете идва този плод. Ако тя роди едно дете глухо и нямо, и сляпо, да не може да говори, да има всички най-лоши навици, какво си казва майката тогава? Тя тъй си казва: "По-добре да не бях го раждала, не ми трябваше такова дете, дал ми го Господ, да ме показва с него." А когато роди туй, хубавото дете, с плода - гроздето, обърне се тя нагоре и казва: "Колко благодаря на Бога, че ми даде туй хубаво дете." Плодът е това. Плодът на вашата душа, той е вътре. И когато казва Христос: "Като дойде Духът, Той ще ви научи" и "Когато дойде Утешителят, Когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духа на Истината, Който от Отца изходи, Той ще свидетелствува за Мене", Той ще свидетелствува дали вие имате грозде, или нямате, после дали вашето лозе правилно се развива или не. Тъй щото всичките усилия в живота на една душа, на един човек на земята да бъдат насочени към известен плод, вън от този плод той не може да се радва никога. Кое е онова, което ви радва? Вас самите ви радва, ако имате някоя добродетел. Добродетелта, която живее във вас, вложена от Духа, тя ви радва.

И казва Христос, понеже Той представя Божията Любов и Мъдрост: "Духът, Който Аз ще ви изпратя, Той ще свидетелствува", а също и "Той ще ви научи и ще ви припомни." Какво ще ви припомни Духът? Духът ще ви припомни за всичките тия плодове, които вие трябва да имате в душата си. Защото, когато дойдат гроздоберачите, какво правят? Спират се - къде?

При ония лозя, които имат грозде, а гдето няма - минават и заминават; и Духът, когато дойде, Той всякога ще се спре при една душа, у която има грозде. Три вида лози има: едни, които не са се развили, обещават нещо; други, които са се развили, листа имат много, това е втората фаза; и трети, на които плодът вече се е показал и очаква да узрее, и всеки, кой как погледне казва: "Тази лоза наближава плод да даде." И всички чакат да узрее и да опитат гроздето.

Кои са онези причини, които ви заставят да имате приятел? За да опитате неговия сладък плод. Това е причината. Искате да имате някой приятел, някоя приятелка. Защо?- Основните причини са това: всеки човек иска да опита плода на Духа. Сега, за да могат тия лози правилно да се развиват, за да може Духът правилно да работи във вас, тази лоза трябва да има почва, та три неща в живота са необходими: 1) почва, 2) семето и 3) онзи, който ще посее плода. Ако ние имаме почва, а нямаме семето, нищо няма да излезе; ако имаме лозата, а нямаме почва, пак нищо няма да излезе, а ако имаме почва и семе, а няма лозар, който да обработва семето, и това не може. Значи тия три елемента: почва, семе и самият лозар, който да обработва, са необходими. И тогава такава една лоза може да принесе плод. Сега ще направя едно сравнение. Почвата, това сте вие според думите на Христа, лозата, то е словото, което е вложено във вас, а лозарят, то е Духът, Който обработва. Това е Божественият Дух. Всяка една възвишена мисъл, всяко едно възвишено желание, които се разработват във вас, цъфтят и радват душата ви, те се подкрепят от този Божествен Дух.

Сега, за да може да дойде у вас Духът, да заживее този Божествен Дух, изискват се особени условия. Ще ви направя едно сравнение. Ако вие си направите къща и очаквате някой ваш приятел или наемател да живее, той най-първо ще разгледа каква е къщата ви, после ще избере ония стаи, които са най-хигиенични. Да имат източни и южни прозорци и прозорците да са големи и хубави, и после ще каже: "Вашите стаи са отлични, аз ще дойда да живея при вас." И когато Божественият Дух дойде да живее у човека, Той гледа дали имате истински светли стаи. Същият закон е и тук. И като четете цялата глава, ще разберете, че Христос разправя какви са условията, за да дойде Духът.

Едно от условията е любовта. Сега вие ще кажете: "Тази любов. Все за любов говори."Аз сега говоря за любовта в нейната трета степен, не за любовта като неразвитото лозе, нито за любовта като лозето само с листа, а говоря само за любовта като лозето с грозде. Вие може да имате любовта на неразвитите пръчки, може да имате любовта на разлистените пръчки, но най-важната любов, любовта от трета степен, то е, когато листата са хубави, а гроздето узряло. Тази лоза и отличният плод показват нейното

вътрешно качество какво е. Затова казва Христос: "От плода ще ги познаете." Та сега и вас иска Господ да ви познае всинца ви от плода. И Той иска да ви опита. Вие се криете, но Той работи, да ви накара да дадете нещо, да ви застави да се изявите. Вие не искате да се изявите, казвате: "Не е дошло времето." Не, не, дошло е времето да се покаже естеството на човека. Но вие ще си кажете тъй: "Ако дам плода и ако той не е тъй, както трябва да е?" Там е всичкото, трябва да излезе всичко наяве, защото колкото по-рано излиза, толкова по-хубаво, понеже вие ще знаете какви сте. А сега вие имате за себе си едно понятие по-високо или по-долно. Тъй и вие ще знаете какви сте. Кое е най-хубавото грозде в България? - Мискет, турците го тъй наричат, после друго има - кечемемеси; после има едно като кехлибар, бяло, как го наричат? - Чауш.

Сега е необходимо Духът да се възприеме Без този Божествен Дух, без тия блага, вашият живот ще остане всякога непроявен И когато аз говоря за любовта, че трябва да се освободите, аз подразбирам любовта, която произтича от Божествения Дух, а не обикновената любов, която произтича от хората. Има любов, която произтича само от хората, тя е като прегоряла слама И тя живее ден и половина. Тя е толкова интензивна, че онзи, който я има, казва: "Аз без тебе не мога да живея." Но след ден и половина разбира тази любов и казва: "Не я искам, тя не струва." И следователно сегашните хора аз ви виждам все плачете за изгубената си любов. Писанието казва: "Понеже сте изгубили първата си любов."Тази любов я имат християните. Те като пламнат, казват: "Аз за Господа съм готов всичко да направя", но като дойде до жертвата - "Това е празна работа, човек пък да не е толкова идеален и толкова усърден, малко по-хладен да бъда." И свършва. И тази е първата любов, която свързва всички същества, тя ги сплотява, тя ги стопля като печка, която трябва всякога да подклаждате и да туряте дърва. Знаете ли как се подхранва тя? - Дойде някоя приятелка, вие малко сте изгубили доверието, но тя ви каже: "Колко сте хубава, колко ви обичам, искам дави прегърна и целуна." А вие се въодушевите, разположите се, но тя като си замине, след някое време кажете си: "Лъжа се аз, дали ме обичаше, или ме мрази?" На третия ден пак дойде и каже " Миличка", утре пак" Миличка", докато ви се загуби нещо и вие затворите вратата и кажете. "Тази "миличка" нея искам вече." А тази любов, за която аз говоря, за онзи Дух, Който иде, Той всякога носи, няма да ви каже някоя сладка дума, но Той ще ви донесе някоя хубава книга или ще ви донесе ябълка или круша, и ще ви каже: "Похапнете си малко, да разберете колко е благ Господ. Най-първо да опитате колко е благ Господ, че после да опитате колко съм Аз благ." А сега любовта каква е? Дойде бащата и казва: "Знаеш ли какво ти нося7 Една хубава кукла." Но тя нито се яде, нито се пие и след 4-5 дена дъщерята счупи куклата С такава кукла ще ни залъгват. Това било, че онова, обещават ни Царството

Божие, а вие се питате дали е тъй? А когато дойде Духът, вие ще имате една жива положителна опитност, ще изпитвате навсякъде и ще разберете що е смисълът на живота. То е Духът, Той като дойде, ще свидетелствува, вие ще бъдете смели, решителни, с всички хора ще се справите. Защото няма да говорите вие, а Духът във вас ще говори. Как ще говори? Вашата душа ще бъде просмукана с тази Божествена любов и когато ще излезнат тия думи, те отварят вратата навсякъде. И ония, които искат да ви бият, по-малко ще ви бият. И след това и те ще се обърнат към Господа, и те ще почнат да Го славят. Тъй че опасни хора сме! Никой няма да остане ненаказан. Как? Всички, които ще дойдат, и те ще слугуват на Господа, тъй както и вие Необходимо е да пристъпите, да приготвите сърцата си за Духа. Сега духове имате вие, аз ги виждам, много духове имате, но тия духове аз ги наричам душички. Такива душички и духчета са, които ви обикалят. А когато дойде този, Великият Дух, всички тия душички и дучета ще слушат само този, единият. А сега, по някой път слушате и лошото, понякога тия малки душички кажат, че ти си глупав, че си тръгнал криво: "Гледай живота, ти трябва да си поживееш, ти си млада, почернила си се." Но туй почерняне, то не е учение на Духа. Божественият Дух никога не почерня. Почернят само тия, малките духчета Божественият Дух като дойде, Той внася светлина, внася мир, сади знание, носи здраве, щастие, блаженство Туй носи Великият Дух, когато дойде.

И казва Христос: "Аз ще ви изпратя този Дух." - Кога?-"Ако Моите думи пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене и ако вие имате любовта на Отца Ми, тогава Аз ще ви изпратя Духа Ако вие имате Моята любов, с която Аз ви възлюбих, когато Аз я показвам към вас и вие я показвате към другите." Към кои? Не, разбира се, да възлюбите всекиго безразборно. Може ли да любиш един камък? Нека се определим хубаво. Ти може да любиш само едно разумно същество, което има разум и което води съзнателен живот. Туй може да любиш, а другите работи не може да любиш. Може да се любят само две съзнателни души. Не може да любиш един камък, една мечка, разбирам в първата степен. Как ще я любиш? Следователно в любовта разбирам туй, разумното, има ли го, има и любов. Христос казва: "Както ви възлюбих, така и вие възлюбете." Разумното е възлюбил Той в света. Сега, този Дух вие няма да запитвате дали ще дойде при вас или не Ако вие вярвате в Христа, тогава ще дойде във вас. И Христос казва: "Аз ще ви изпратя Духа, ако вярвате." С коя вяра? Хората имат две понятия за Христа. Те мислят, Христос, сега, е излезнал от Бога и следователно да вярвам на света е станало чрез Него и всички хора са излезли от Него, следователно Той е пътят най-познат на хората. Първият, Когото познавате в света, като сте излезли, първият, Той е, Който ви е изпратил на тоя свят, и Той е, Който ви спасява. Следователно това е първият.

И казва Христос. "Аз съм алфа и омега, начало и край." Вие казвате: "Как да познаем Христа?"-Вие Го познавате, там не се спирайте. Познавате Го и ако не Го познавате, имате да давате; ако Го познавате, имате да вземате. Нали човека, който има от вас да взема, вие не го познавате, обаче този, от когото вие имате да вземате, него много добре го познавате. - Защо го познаваш9- "Има дами дава." Вие как познавате мъжа си?- Има да ви дава. Мъжът как познава жена си? - Има да й дава. Затова вие познавате мъжа си, да нямаше да ви дава, нямаше да го познавате. Следователно в този смисъл имаме познанство и любов. Когато казвам, възлюбям някого, значи имам да вземам от него. И ако Христос ни е възлюбил - има да взема »т нас. Затова ни познава и Той не отрича: "Вложил съм Аз капитал, няма да оставя да го изядете, Аз ви познавам и ви държа "Ти казваш, не Го познаваш, но Той казва: "Ти не Ме познаваш, но Аз те познавам." И следователно, щом ви познава, Той ще ви изпрати Духа, понеже хората са се заблудили из пътя, ще изпрати Духа, да свидетелствува за Него. Да изпълните Неговия закон, като Го познавате, да добиете смисъл и разрешение на всички въпроси, които вас ви вълнуват като женени. Вас ви вълнуват на първо място семейните въпроси. Най-първият въпрос на жената е семейният въпрос: какъв мъж ще има, какви деца, а след това идат другите въпроси, второстепенни разбирания, мнения. Тя е царица. Мъжът е, от който има да взема, а децата - които ще слугуват. Жената има големи претенции, тя обича децата, тя иска един министър, мъжът й е първият министър, а децата й са първите поданици. Казва: "Моето царуване." Сега туй констатирам. Туй е великата истина. Мъжът като съзнава това, той от осем хиляди години се бори да отхвърли това владичество на жената; бие я, но тя казва: "Макар и да ме биеш, аз съм царица." Макар и децата да я не познават, тя казва: "Вие трябва да знаете, че вие сте ми поданици, ще признаете това." Пак ви казвам, че тия неща са стремежът на човешката душа. И прави са жените. Жената трябва да бъде царица. Гдето тя поддържа, че е царица, харесвам, но гдето не признава, че мъжът е цар, това не харесвам и че децата, и те са царчета. Ако ги признае, от положителни съображения ще се роди един раздор. И Писанието така разрешава въпроса, казва: "Ще бъдат царе и дъщери на Бога живаго." Не признава жената, не казва: "Ще бъдете царици." Понеже жената е станала царица първа, сега мъжът се туря, защото неговият авторитет е подбит, но не на сегашния мъж авторитета.

И аз бих попитал сегашните жени: Вие вашия мъж срещали ли сте някъде? Какви са чертите на вашия мъж, по какво се отличава той? Казвате: "Не е най-важният въпрос." И затова светът се пита: "Аз как мога да разреша главния въпрос?" Жената мъчно го познава, тя мъжа го има като нещо второстепенно. Тя признава само децата си, нищо повече. И

веднъж щом има деца, тя турне мъжа на опашката, а това го най-много шокира, той е вън от себе си. И сега знаете ли защо ви говоря така? Вие ще мислите, че аз искам да се нахвърлям отгоре ви, да ви нападам. Но и туй противоречие вътре в жената произтича от друго едно влияние. И затова най-нещастното същество - това е жената. Защо? Защото тя признава, че е царица, без да има някой, който да признае, че е тъй. Тя признава, другите отричат. Мъжът казва: "Ти си слугиня, нищо повече, ще готвиш." Майката каже на децата: "Вие, моите поданици." - "Как, поданици ли? Ти ще слугуваш." И й заповядват: "Не е тъй, както ти мислиш." И следователно в самия дом има един вътрешен раздор. Не само вън, но и вътре в самата душа има раздор. Аз отивам по-дълбоко, не гледам тъй, както светът гледа: тъй вътре вие сте раздвоени, голяма борба има. Защо си раздвоен? Някой път си доволен от себе си, някой път не. Защо си недоволен, кои са причините. Спорят все, вътре спор има голям, и тогава тази е една от причините, дето най-нещастното същество на земята е жената. И затуй нейният живот, 9/10 от живота, е само от сълзи. Скрива се в стаята, плаче, плаче, плаче и после ще се изтрие, ще излезне; втория ден -същото, третия - все си поплаква и казва: "Какво си мислех, а то какво е." Защо? - Няма Го още Духа. Духа Го няма, а когато този Дух дойде, Той ще възстанови всичко.

И Павел казва: "Сгодих ви за един мъж." Знаете ли този стих? - За кого? - За Христа. "Сгодих ви" - казва. И следователно дотогава, докато не признаете този мъж, който е глава на човечеството, а глава на този мъж е Бог, все ще има знаете какво - сълзи. Тъй е. И Христос на туй познанство ще изпрати Духа и "този Дух ще свидетелствува за Мене." И този е важният въпрос. Христос трябва да дойде между вас. Този мъж трябва да дойде вътре във вас. И тази борба, която още съществува, с нея трябва да се ликвидира веднъж завинаги. Дойде ли Духът, познаете ли Го вие, ще разберете кой е глава на вашия живот Духът е глава на живота. И когато Той дойде, вие ще се освободите от сегашните раздори. Тогава ще дойде новото познание, новото разбиране на природата, ще влезете във връзка с новите закони, които сега се поставят. И казва Христос в тази глава: "Всичко, каквото попросите от Мен, в Мое име, всичко ще ви се даде." Някой път някои не са спокойни. Защо? Щом има подписа на Христа, всичко става, но без Негов подпис нищо не става. И тъй, Духът е, Който внася всичките страдания. Страданията показват, че вие не сте се примирили напълно. Докато имате страдания - не сте познали вашия мъж, не вземайте познанството на мъж, тъй както вие познавате мъжа. "Познанство", аз употребявам тази дума в следующия смисъл: когато излезеш през месец май в някой приятен майски ден в гората и когато те огрее слънцето и ти чуваш птичките как хубаво пеят - то е познанство. И туй ти причинява една велика радост, ти се въодушевяваш. Туй е познанство, защото имай

познанство, което ограничава. Щом ти познаеш твоя длъжник, ти го ограничаваш; щом намериш твоя вол и го познаеш, какво правиш? - Тургаш му юлара, вземаш остена и хайде. И сега, защо Христос е заминал горе на небето? Той знае, че юлар има за Него. В туй грешно състояние, в което сме ние, всеки ден бихме Го разпъвали. И следователно Той се е вдигнал толкова високо и чака. Изпратил е Духа Си, докато хората дойдат в съзнание. Вашият ум, сърце да бъдат готови да дойдат до туй съзнание - да изпълните волята на Христа. Туй е вътрешно дълбоко разбиране. Затова на първо място се изисква от всички ви да се обедините. Когато дойде Христос, всички жени трябва да станат една жена. Няма да бъдете много, но една жена. Всяка една от вас ще каже: "С нас какво ще стане?" Жените още себе си не познават. И първото нещо, жените трябва да познават себе си. По какво се познава една жена от друга? Кажете ми. Ако сравня две жени, всичките имат еднакъв стремеж. Едната иска да се ожени, и другата; едната иска хубаво да бъде наготвено, хубаво да се облече, и другата същото. Всичките им стремежи са еднакви. Няма нещо различно, едната да има нещо особено. Във всичките къщи един и същ живот. Сега, защо да не си дадат ръката - може да си повдигнат духа. Всички жени ако се обединят, още по-лесно може да го повдигнат. А сега всяка една от вас казва: "Аз да бъда първата." И тогава вашето положение мяза...аз съм привеждал и друг път тоя пример - слабата ви страна на неразбиране. В Европа отива на едно място един германски княз. Трябвало да го посрещнат в Дания или Холандия в един театър. И в града избрали 12 от най-хубавите жени, най-красивите, да го посрещнат. А между тия 12 трябвало да изберат една, която да му поднесе букет. Сега, коя ще бъде? Решили да гласуват. И в кутията намерили 12 билетчета с 12 имена - всяка една е гласувала за себе си И сега, вие в тази Христова кутия, всяка гласува за себе си и няма кой да поднесе букета Като се отвори кутията, вътре има толкова имена, колкото и жени има Всяка е гласувала за себе си Това не е лъжа Не е лошо да бъде човек пръв, но при изпълнение волята Божия Пръв е само Господ, начало на нещата, това е Той, а ние не може да бъдем първи Онзи, който създава нещата, Той е първият.

Та когато дойде този Дух, Той ще внесе това дълбоко разбиране в душите ви Самоотверженост се иска Казвате някой път: "На този мъж аз толкова съм служила " Но вие на мъже още не сте служили Павел казва: "Сгодих ви за един мъж." Аз бих се радвал, ако бихте служили, защото тогава нямаше да остарявате, космите ви няма да се изменят Не този мъж като дойде, да се разфучите (затова приехме един мъж да слуша, да не би жените да направят някой заговор)

Значи, когато Духът дойде, ако вие признаете този авторитет на Христа, всичките други въпроси: обединение, съмнение, те се разрешават

кардинално. Основният въпрос е, който ще разреши останалите въпроси Той трябва да бъде въпрос по-любовен. По силата на Божията Любов и Мъдрост, така ще се разрешат. И тази любов трябва да бъде толкова силна във вас, като едно силно течение да помете всичко наоколо, да няма нищо да ви противодействува. И когато вашият мъж, който е на земята, ви се кара, ще кажете: "Чакаме ние Христа." Този приготовлява пътя за онзи Тогава на мъжете, когато ще говоря друг път, и на вас казвам, че има само един мъж, а на мъжете ще кажа: на света има само една жена. Тогава вие ще пратите една делегатка, техния авторитет повдигам, разбирате ли? И тогава ще говоря, че има само една жена, и всичките мъже трябва да се съединят, защото само една жена има. И когато този Дух дойде, Той ще внесе туй, от което вие имате нужда. Аз съм говорил много пъти и не искам моята беседа тъй да остане без последствие. Вие запитвали ли сте се като какви жени сте сега? Може ли да ми опишете? Ако аз бях ви дал тази тема "Какви жени сте?" По какво се отличавате? Как бихте се описали? Сега в света, за да се опише някой човек, ти трябва много да го обичаш или много да го мразиш. Тъй е Ще изкараш всичките негови отрицателни черти. За да опишем един човек, трябва или да го обичаме, или да го мразим. Сега вие мразите тия мъже на земята, това го зная. Следователно жената казва за мъжа си: "Не му вярвай, за каквото й да каже, нему вярвай." Прави сте. Щото в историята на човешката култура мъжете колко жени са продавали, колко крака не са счупили, и прави сте.

Сега, ако ви кажа за онзи мъж "сгодих ви за един мъж", как ще го опишете вие него9 Вие, че живеете при сегашните мъже, се дължи на този мъж, който е горе. Той всеки ден го изпраща при нея: "Макар че е такава, дайте й, няма нищо." Той недовижда вашите грехове Нека си живеят добре, нека са щастливи на земята Но щастливи ли сте? Не сте Не само не сте щастливи вие, но и вашите мъже и те са нещастни Че мъжете ви са нещастни, те постоянно пишат книги. Сега туй, което става вънка в обществото, което става в семейството, туй е и което става в душата. В своята душа някога вие изгубвате туй упование, този авторитет, туй съзнание, всяка любов и ударите го тогава през просото и казвате. "Да върви!" И изгубвате всяко понятие за онова възвишено дадено на душата, и тогава се отказвате и от Бога, и оставате в света само да ядете и пиете.

И сега, всички вие, жени, ако още търсите много мъже, ще има сълзи, сълзи, сълзи. Но ако търсите този един мъж и когато той дойде в света, на всички сегашни мъже ще кажете: "Да си вървите." Ето това, когато жената падне долу, мъжът остава горе в небето А когато мъжът падна, жената остана горе Тъй като истинските мъже и истинските жени са горе сега, а тези, които напуснаха небето и дойдоха да търсят своето щастие тук, на земята, те са героите на деня. Сега, този Дух на Истината трябва да дойде,

чрез Него ще стане туй спасение. Сега ни най-малко не казвам, като идете вкъщи да се нахвърляте върху мъжете си. Няма какво да се нахвърляте. Вие ще го търсите със свещ, ще го търсите, докато го намерите Вие чели ли сте "Песен на песните"? На вас препоръчвам да прочетете тази песен. Мнозина са чели и казват: "Това е широк живот " Ще разбирате дълбокия вътрешен смисъл не по човешки, но по Божественому. И защо аз на вас не ви откривам тайни? Че как, где е мъжът ви? Вие като дойдете при мен, ще ви кажа: Нека дойде и мъжът ви с вас. А вие идвате само жени без мъже. Как тъй? Жена без мъж? И Писанието казва: "Нито мъж без жена може, нито жена без мъж, а двамата в Христа. "Жената като дойде, тя иска любов да върши. Любов с мъжа си ще бъдете, ти с мъжа си двама и ще дойде третият. Любов може да има само между трима души. Знаете ли вие това? Вашият мъж и вие ще дойдете при мен и тогава може да се любим. Тъй разбира Писанието смисъла на нещата. А между двама, тяхната любов ние я знаем. И тъй, не се лъжете да търсите любов между двама, търсете я между трима. Защо? Тъй казва Христос. "Когато вие сте заедно с Мене и Отец дойде, тогава Аз ще ви се изявя." Трима души трябват, когато аз говоря за любовта, да се обичате. Аз не съм срещал две жени да се любят. Ако може тук, в България, да намерите две жени, които да се обичат, аз бих желал да видя тия жени и ще си снема една фотография. Не че е невъзможно това на земята, но жената трябва да има своя мъж и третият, който ще дойде, Духът и Христос. Само тогава ще дойде Духът. Трима души се иска, за да дойде Христос. Искам да се избавите от илюзиите си. Искате да сте ученици, търсите щастие, дето го няма. Ако търсите щастие, аз ви казвам къде е - при мъжа ви. Но той ще ти тури юларя на главата, после той си има остен и кола ще ти турне, и ще каже: "Хайде на нивата да орем." Не мислете, и вашият мъж, и той е впрегнат, този мъж, лъжливият на земята, а другият мъж, аз няма да му кажа сега името. Не искам да казвам неговото име. А тия мъже са само негови представители. Те са негови слуги. И каквото той заповядва на земята, те го правят.

Сега знаете ли кой е той? Знаете. И дойде някоя мома, и казва: "Аз го намерих " Да - казвам - не си го намерила още. Ти, когато намериш този, за когото Павел казва: "Сгодих ви за един мъж", той ще бъде най-великият ден в живота ви. За жената това ще бъде възкресение и затова казва Христос: "Които се сдобият с този ден, с туй разбиране, нито се женят, нито за мъж отиват." Кой мъж?

На мъжете, когато ще говоря, ще кажа, че има само една жена. Не си правете илюзии, един мъж има, схванете това! Ще го търсите. Ще се почувствувате като една душа. И тъй ще можете да разрешите един въпрос - защо страдате. Въпросът е да намерите кого? - Да намерите Христа. Не историческия Христос, не този Христос, в Когото вярват хората, не, но онзи

Христос, Който казва: "Аз съм начало и конец, алфа и омега", този, Който ви е изпратил тук, Който е изпратил благословението. Си, Който ви е подкрепял при всички ваши идвания и странствувания в този свят и ви е ръководил в пътя на истината. Той е бил всякога добър, никога не се е навъсвал, бил е деликатен, казва: "Ще дойде време на тази велика развръзка." Сега Божественият Дух иде за жените, да ги събуди да потърсят тоя, единия мъж. А сега, понеже има много мъже - има и скандали. Една жена казва: "Защо си го взела ти?" - "Ами ти какво си направила с него?" Спорят все за мъже. Казвам: Никакви мъже нямате още. Вашия мъж, истинския мъж никой не може да ви го вземе, той е горе на небето. Той ще бъде вашият възлюблен. Той не се нарича мъж. Възлюблен на душата. И за жената се казва, не за жената, която сгрешила, за "възлюблената ни" и за "възлюбления ми". И тъй, възлюбления на вашата душа ще го търсите. И когато го намерите, вашата душа ще бъде доволна, щастлива. И казва Писанието: "И през онези дни ще залича всичките ви грехове." И когато намерите вашия мъж, всичките ви грехове ще бъдат заличени и помен няма да остане от тях.

Най-важният и основен въпрос е да намерите възлюбления на душата ви, за когото душата ви копнее и толкова сълзи сте поронили. И казвате." За какво сме останали, няма ли избавление?" Защо? И когато този възлюблен дойде, Писанието пак казва: "Ще обърша сълзите ви, няма да има сълзи тогава, ще снема оковите ви." Няма да има окови, ще изцери сърцата ви, няма да има рани, там просветление има, няма да има тъмнина, ще въздигне душата ви, жената ще бъде царица тогава. И тъй ще вложите това и ще се молите живо най-първо да добиете Духа и туй просветление. А този, черния мъж, ще го вържете и ще му кажете: "Наложници не можем да бъдем вече." Всяка една жена трябва да каже: "Наложница не мога да бъда вече." Разбирате ли в себе си дълбоко, кажете ли, че не може да бъдете наложници - решавате въпроса. Тогава Духът ще внесе любовта. Ще дойде истинският мъж и тогава почвате вие новата епоха. И тогава ще се яви новата жена. И аз бих желал и вие да образувате поне пръстчето на тази нова жена. Вашият закон е велик, само трябва да отхвърлите външното робство, туй терзание, да знаете какъв е смисълът. И следователно вашия възлюблен намерите ли го, всичко друго, което разрушава вашия живот, изчезва. Тъй се разрешава основно въпросът. Тогава може да говорим за възпитание и за любов.

Ако аз ви говоря за любов, за целувки, думите ми са разбрани съвсем в преиначен смисъл. Не, не. Вие досега още целувки не сте имали. Целувка, такава целувка не сте имали. Трябва да ви целуне този мъж, този, който е чист, в който е било вашето начало. А сега, че ви целува сегашният мъж, това не е целувка. Та когато ние говорим за целувка, ние ще я чакаме още

дълъг период само докато дойде тази целувка. И когато човек получи тази целувка, той на земята не седи. Той си заминава за своето отечество и напуща този дом. Тия неща, които сега ви спъват, той ги напуща, и по форма той е свободен. Та душата е нещо вътрешно. Човек не може да се опорочи отвън. Грехът не е нещо външно. Грехът е нещо вътрешно, в душата. И тъй, когато този Дух на Истината дойде, Той ще свидетелствува за мене и вие ще свидетелствувате. И аз желая вие един ден да свидетелствувате. Можем ли да свидетелствуваме? (- Можем.)

Не смесвайте вашата душа с вашето тяло. Защото сега имате едно тяло, после друго тяло, но има нещо по-съществено, което ви отличава. То е душата, не тя лото. И като се срещнете, трябва най-първо да се чувствувате като душа. И силата на любовта седи в противодействието. Ако вие може да издържите едно противодействие, имате любов. Тази любов ще бъде на Духа, тя ще бъде любовта на вашата душа. Между Бога и вашата душа, оттам трябва да започне любовта, не отвън. Толкова пъти сте говорили за любов, целувате се и пак говорите за себе си, угощавате се, а работите не се уреждат. Тази любов трябва да започне между Бога и вашата душа отвътре. И Павел казва: "Първо видимото." Това е видимото. Някои сега тълкуват: "Първо този живот." Аз казвам: Видимото, това е Бог, а невидимото, това са хората. Видимото е Бог заради мене, оттам ще започнем. Животът е вътре. Животът е вътре и прави са били тези думи. Като сме слизали от горе, Видимото е било долу, сега поемаме обратния път - гледаме нагоре. Първо трябва да се яви любовта към Бога и после ще се проявим навън. Ако аз нямам любов към Бога, не може тази любов да се прояви към вас. Бог, моята душа и ближният - трима души само, там има любов. Те съставляват Света Троица. Бог втри лица-подразбирам проявление на Божествената Любов, понеже Духът е първото изтичане на Бога. Бог и Духът, и Любовта, това съставлява една Троица, а ние сме четворицата - добродетелта на земята. Сега, първото, ще започнете другия метод - с Любовта! Жените да търсят своя възлюблен! Ще кажете: "Със сегашните си мъже какво да правим?" Какво казва Писанието? - "След като умрете, вие сте свободни от тях." Жената е свързана с мъжа, докато е жив. Щом умре, тя е свободна. Значи, ако тя се върне в света, той няма право да я вземе. Туй не е мое учение, апостол Павел казва тъй: "Моралният закон е, ако някой дължи пари и умре, и се върне на света, трябва да плати." Такъв е моралният закон. На сегашните мъже ще кажете: "Ние ще идем да намерим нашия мъж и вие ще идете да намерите вашата жена." И още ще кажете: "Ние двама не сме прокопсали, затуй ти да вървиш при жена си и аз ще ида при мъжа си." Нали тъй е кардинално решен въпросът? Какво трябва да прави мъжът? - Да иде при жена си и ще се реши развръзката. Ще разрешите този дълбок въпрос. Духът като дойде, трябва да изпълним волята на този Бог, Който ни е изпратил на земята. Защото при Него ще се

върнем. Няма друг път. Колкото и дълго да седим на земята, все един ден ще трябва да се върнем там, отгдето сме дошли.

И казва Христос. "Когато дойде Утешителят, Когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духа на Истината, Който от Отца изходи, Той ще свидетелствува за Мене." Тази велика истина, която носи любовта, носи свобода на жената. Най-първо трябва да се освободи жената. Вие трябва да се освободите и като намерите Христа - вашият въпрос е решен и вие сте свободни. Сега някои вече са близо. Стремете се, докато реализирате туй дълбоко разбиране. Тъй седи въпросът. Като разберете, вие ще бъдете завинаги спасени. То е спасение.Туй е очистване, да бъдете доволни. Тъй тогава, каквато е била първоначално душата на жената, тя да бъде доволна да се очисти, и тя ще се очисти. Когато Духът дойде в нея, тя ще почне да свидетелствува. За кого? За този, който е вън и вътре.

Сега Духът, Който вече работи, Той да ви просвети, да подтикне душите ви, сърцата ви, ума ви към разрешение на най-важния въпрос, а другите въпроси вие може да ги разрешите, но този въпрос в новото учение, не в новото учение, а във висшето Божествено учение, той е основен, кардинален, който трябва да го разрешите, и тогава всички други въпроси ще разрешите последователно.

Тайна молитва.

Пазете сега една мисъл, да не влезе едно обезсърчение. Сега сте по-близо до Царството Божие, отколкото в миналото. Този въпрос - ще мислите върху него, той не трябва да ви бъде една спънка, а един въпрос, от който зависи разрешението на всички други въпроси. Всяка една жена трябва да реши този въпрос и да няма колебание, тя трябва да знае това. Решите ли този въпрос, в душата дойде ли Духът, въпросът е сам по себе си свършен. Само по този начин да работите. И вие може да решите въпроса. Той не е един от най-мъчните въпроси. А той е най-лесният въпрос. Но вие все го изоставяте за най-после, а него най-първо трябва да го решите. "А този Дух на Истината, Той ще свидетелствува за Мене." А на друго място се казва: "Той ще ви научи и припомни всичко, което Аз съм ви казал." Да, втория път ще говоря по-нататък, втория път ще говоря на жените след един месец какво трябва да направите, като намерите този мъж. Духът, Който иде, Той ще ви отвори умовете и ще говори какво трябва да правите тогава. Жените да вземат участие във всички действия на света. Жените спъват света. Съдбата на света, ключовете от вас зависят. Целокупното спасение от вас зависи. И сега, понеже не сте решили най-важния въпрос, вие заблуждавате синовете и дъщерите си, нали? Ти ще повикаш дъщеря си, ще й говориш каква е великата истина вътре в живота. Да знае тя истината,

защо я заблуждаваш? Никакво щастие няма Ще й одерат кожата както на един вол. Кажете: "Да се изпълни волята Божия!" Волята Божия се изпълня само чрез закона на любовта. Следователно вие ще ме разберете много широко, няма да ме разберете тъй тясно. Кардинално, основно ще разберете въпроса. Да се повдигнете не само вие в целия свят. Всички жени все този въпрос разрешават. Онези, които говорят за жените как трябва да постъпят и понеже те повдигнаха въпроса, щяха да го решат кардинално, но дойде всеобщата война и те спряха малко. Започнаха въпроса за еманципация на жената, не еманципация, а разбиране кардинално как седи въпросът. Дойде войната, пак се оплетоха и мъже, и жени и не могат да разбират основно въпроса. А той трябва да се реши. И по този начин жените ще решат въпросите. Вие живеете в една епоха много важна, както светските хора казват - "с историческа важност".

Сега или никога! Тъй седи въпросът. Сега е моментът! Сега, ако не решите този въпрос, никога няма да го решите. И ще имате сърце отворено, няма да кажете: "Не сме добри." Господ ще заличи греховете, ще ги хвърли зад гърба Си, няма да ги погледне. Всичките грехове - тъй ще ги хвърли зад гърба Си. Но сега, тъй както сте, и да се молите, не може. Сега се молиш да вършиш волята Божия, а утре търсиш един от чуждите мъже. Казваш: "Кой ще ме храни?" Стига вече толкова! Осем хиляди години сте робували и достатъчно! Понеже от осем хиляди години е, ще се скъса вече ремъкът. Тъй както човек скъса веднъж за всякога със злото. То е великото зло, с което трябва да скъса човек, да се отдели. И тогава ще обърне ума си към Бога. И ще разбере, че в Бога няма промяна, няма измяна, Той е един и същ. Той не е човек. Той е Великият Дух, няма промяна у Него. "Благоутробен" се казва за Него. "Многомилостив", пълен с любов към онези, които се каят, които вършат Неговата воля. Този въпрос сега ще го разрешите. Няма да си правите илюзии: "Аз не съм като другите жени."

Гледайте да бъдете тази жена. За едната жена аз не съм говорил още, да ви кажа едната жена каква е.

Хайде, поздравлявам ви - ще атакувате сега "на нож". Ще влизате сега всички с Духа, със Словото Божие. Не да вземете губерките, но със Словото Божие ще решите важния въпрос.

10 ноември 1921 г., четвъртък, 15 ч. София, Беседа за жени.

1921_11_16 Плачът
Издателска къща „Жануа-98“, 2000

ПЛАЧЪТ

Които казват: „Махни се от мене, не се допирай до мене, защото съм по-свет от тебе“: Те са дим в ноздрите ми, огън горещ вес ден. (Исая 65:5)

Съзнателният живот – това е една велика загадка в природата. Не само за нас, хората от двадесети век, но и за ония преди нас и след нас, до скончание на века, все ще бъде една велика загадка. А само в загадките има учение, знание и мъдрост. Там, дето няма загадки, животът е прозаичен, в него няма поезия. Някои казват: „Що ни трябва поезия?“ Но това е същественото. Следователно, като казвам, че животът е една загадка, подразбирам, че той е велика поезия, велика музика; но една музика, която не сте изслушали до края, и поезия, която не сте изчели до края.

Сега, израилският пророк се спира върху учените хора в негово време, върху духовните, набожните хора, които са били посветени в тогавашните мистерии и които са казвали: „Махни се от мене, не се допирай до мене, аз съм по-свет от тебе“, т.е. повече знания имам. И той цитира думите: „Бог за такива хора казва: „Те са дим в ноздрите ми“. Следователно, казва пророкът, не трябва да се спираме върху негативната страна на хората – че те били невежи, защото това не е важно. Важно е, какво трябва ние да знаем в живота, т.е. как може да разрешим правилно тази загадка. Детето, като се роди, изведнъж започва с музика: „ва, ва-а-а“. То е първата музика, първият тон. Казват: „Врячи като дете“. Не врячи, ами с този пръв тон започва животът. Ако детето не каже „ва, ва-а-а“, всичко е свършено с него. А като каже „ва, ва-а-а“, започват дробовете да дишат, да се разширяват, и тъй започва новият живот. Туй дете разбира ли тази велика загадка, защо го е родила майка му? То знае едно нещо. То казва тъй: „Мамо, ти, която си толкова умна, ще ме научиш и аз да науча този живот, в който си ме турила“, т.е. ще ми дадеш всичкото си съдействие в новото ми положение, в което твоята любов ме е поставила. И майката каже: „Ах, моето пиленце“. Същият закон е и в духовния свят. Докато вие не започнете с този пръв тон – с плача, няма да се спасите: човек се спасява с плач. В туй усилие, да заплаче детето, започват да функционират най-важните органи – дихателните, които са свързани с интелектуалния свят.

Пророкът се обръща към ония хора, които изопачено са разбирали живота, като са казвали на тия, малките: „Махни се от мене, аз съм по-свет“. И днес е същото. Светът в туй отношение много не е напреднал. Тази е една от спънките, която навсякъде срещаме. В християнския свят казват:

„Ти малко настрана да седиш. Не се допирайте до нас, светите хора, излезте вънка! Вие сте такива, онакива“.

Ако аз поставя за българския народ един толкова висок и недосегаем морал, т.е. какви трябва да бъдат българите, колко българи ще има тогава, които биха издържали? Помислете само, ако аз бих почнал да ги пресявам, колко българи биха останали в моето сито? Аз няма да ви реша въпроса, но ако те искат, да направим опит. Ще ги турна в ситото си. Аз ще сея, а те да броят. Като свърша сеенето, ще кажа: „Пребройте ги сега“. В тази работа аз съм „непричём“, не съм замесен, нямам такава предумисъл, да не ми се сърдите.

Сега ще ви разкажа един мит, т.е. един окултен разказ. В далечното минало, на тази мирова история, нещо, което се е случило не на сегашната земя, но на онази обетована земя, която е оповестена в „Притчите“ и в която са живели синовете на Мъдростта. Там царят се наричал Ормузд. Той имал 10 дъщери. Те били толкова красиви, изящни и нежни, че служели за похвала на цялото му царство. Тия дъщери бащата изпратил в едно от най-великите училища, дето се изучавали тайните на битието, за да ги приготви да работят в бъдеще. В туй училище един ден дошъл и синът на слънцето, и той да се учи. Но правило на училището било, че в него никаква целувка не се позволявала, и на оногози, който би се осмелил да престъпи това правило, налагали най-голямо наказание. Разбира се, всички ученици и ученички знаели това. Но един ден най-голямата дъщеря на Ормузд, като се занимавала в градината, унесла се в сладка дрямка и заспала. Една муха минавала, кацнала на нея и оставила извержението си на долната устна на тази царска дъщеря. Като минавал синът на слънцето и погледнал, отвратил се от тази постъпка на мухата и помислил какво да прави. Казал: „Каквото и да стане, ще се приближа полека с езика си да отнема туй извержение, без тя да ме усети“. Но се случило едно нещастие. Като се приближил той, тя се събудила и станала бяла като платно, изгубила светлината си. Другата дъщеря, като видяла тази постъпка на сина на слънцето, почервеняла. Нали хората, като се позасрамят от известна постъпка, стават червени. Третата сестра позеленяла, четвъртата пожълтяла, петата посиняла, шестата станала виолетова, а седмата почерняла. Всичките взели разни краски. А той, като погледнал, видял, че извержението изчезнало, но последствията били ужасни: лицето на едната станало бяло, на другата – червено, зелено, жълто, синьо, виолетово и черно. Тогава той се хванал за главата, а тия дъщери искали да скрият по някой начин цвета на лицето си, но тия цветове останали: пущали си кръв, белили си лицето, разтривали го, мили го и прочие, но всичките усилия останали без резултат. Тогава царят извикал сина на слънцето и го изпратил обратно на слънцето. А тия

дъщери, задето били невнимателни – първата позаспала, а другите не бодърствали върху своите чувства – баща им ги пратил на земята, като ги преобърнал на цветя, да научат урока си. Затуй имате сега белички, червенички, жълтички и т.н. цветя. Те са все дъщерите на царя Ормузд. Тъй казва митът. Обаче този син, като отишъл на слънцето, бил много наскърбен, задето като имал желание да направи едно добро, причинил такава пакост. И тъй, митът казва: Това станало причина да се създаде нашата земя, за да могат тия дъщери след време да върнат своята хубост. И като представили това дело пред Господа, той забележил дълбоките причини на станалото и казал: „Аз ще се заема да изгладя видимите погрешки и ще поправя всичко“. Краските първоначално били много груби, но като се върнал царският син на слънцето, много плакал: любовта му станала толкова силна, че образувала росните капки. И тия росни капки – този дъжд бил от сина. Те омивали росните цветя, но краските не се измивали. Тогава той ги нагрявал и ги милвал със слънчеви лъчи, но пак не могъл да ги изчисти и забележил, че краските ставали все по-хубави и по-хубави. Видите ли как една малка причина докарва големи последствия? – Тази муха какво направила? Но ще каже някой: „Отде се намери тя?“ Ако тази муха не беше оставила изверженията си върху устната на царската дъщеря, вие не щяхте да бъдете на земята и нямаше да разберете този живот. Това е един символ, една алегория, която трябва да разгадаете. И защо вие почервенявате? Какво се крие в червенината? Втората сестра, като видяла, че царският син целунал по-голямата, казала: „Защо да целуне сестра ми, а не мене?“, и почервеняла. Другата защо позеленяла? – От яд. Четвъртата пожълтяла – защо да не е тя? Една посиняла – от страх. Следователно във всичките краски има отрицателни черти на живота. Когато човек почервенее, става много активен. Някои казват: „Много умен станал“. Значи пожълтял. Не, не, краските, с които съвременните окултисти изобразяват човешките емоции, имат и добрите, и лошите си страни. Когато тия краски са ясни, кристални, те подразбират стремежа да се изправи погрешката на мухата. Та не се чудете, ако съвременните хора имат тези краски. Най-интелигентните хора, които са се намирали тогава, осъдили сина на слънцето и не му дали да се оправдае защо и за какво. И тази погрешка Христос слезе да я изправи.

Сега този мит е представен в една повествователна форма. Той представлява влизането на змията с най-хубавия плод в райската градина. Той е все същият мит, който е претърпял много парафразирания, но аз намирам този за най-смислен. Онзи, в райската градина, е за деца, а този е за по-възрастни. Но да не мислите, че тук е истината. Трябва много да си напрегнете ума, трябва много да мислите, за да разберете де е истината. И вие ще ме попитате как тази муха да мине оттам? Но тя не е била много интелигентна муха, за да свърши това. И всичките съвременни

интелигентни мухи все такава работа извършват. И аз не съм срещнал още една съвременна дама, на която долната устна да не е оцапана с такова извержение, но се пазя да ги чистя по този начин. Разбирате ли защо? – Защото законът не позволява.

Следователно ние трябва да разбираме живота в неговите дълбоки прояви, да знаем причината, защо е тъй, а не другояче. И туй, което тогава се е считало за голямо нещастие, днес е едно благо: краските дават импулс за развитие. Щом изчезнат краските, всяка култура изчезва. Последната от дъщерите почерняла като въглен, защото чувствата у нея били най-силни и най-груби. Всичките тия краски трябва да се изправят и облагородят. Питат ме някои: „Защо този има червено лице?“ Казвам: „Той е видял, когато царският син е целунал дъщерята“. Че туй е вярно, може да проверите: когато някой в света се подига или когато видите, че един се подига, ще изпитате една от тези краски. Ако на вас не дадат тази целувка – не ви правят юбилей, ще станете или червен, или зелен, или жълт, или син, или най-после черен, и ще кажете: „Няма оправия на земята!“ Но този юбилей или тази целувка е нещо много случайно. То не е целувка, то е един начин да се отмахне злото.

Целувка може да има само между хора, които са завършили своето развитие, чиито души са обгърнати с Любов, чиито умове са оградени от Мъдрост, и чиито духове са проникнати от Истината, – само те могат да си дават целувка. А това е велик закон. Какъв? Да те целуна, но ако нямам Любов, какъв ще станеш? Ще станеш червен. Ако нямам Мъдрост, ще оглупееш; ако Истината я нямам, ти ще се опорочиш.

Сега вие пренесете този разказ и във вашия личен живот – но схванете го в неговата цялост, в неговото бъдещо проявление какъв трябва да бъде.

Аз в миналата беседа ви говорих какъв трябва да бъде ученикът. Сега не ви говоря за спасение: за спасение нека говорят други. Но онези, които са спасени, избавени ли са от неблагоприятните условия на земята? – Не.

Вие искате да станете ученици – волята Божия, Любовта Божия трябва да проникне в душите ви, да станете братя и сестри и майка на Христа.

Ученик може да бъде само онзи, който е брат, сестра и майка, според великия Божествен Закон. Така седи работата в този свят. Вие може да бъдете ученици и при други условия, но онзи, който иска да бъде ученик като окултист, или мистик, или брат на човечеството, в неговата душа Любовта трябва да бъде един двигателен принцип и той трябва да даде всички жертви. Сега вие ще ме запитате: „Може ли това?“ – Може. Това не

е насила.

Любовта дава и взема по закона на свободата, а не насила. Ти, когато даваш, не трябва да съжаляваш, и когато вземаш, пак не трябва да съжаляваш. Всичко ще даваш и всичко ще вземаш, това е според великия Божествен Закон. А съвременните хора малко дават, всичко вземат. Това е моралът на съвременното човечество. Сега, като казвам „всичко“, аз подразбирам живота във всичките му стадии. Детето, което върви по този закон на развитие, разбира го: и то взема всичко. И възрастните, като влязат в закона на Любовта, трябва да вземат всичко и да дадат всичко. Ние не разбираме закона само в една форма, но във всичките форми. Всякога трябва да прилагаме закона според степента на нашето развитие. От стадия, в който се намираме, ще зависи как ще приложим закона. Трябва да даваме всичко и да вземаме всичко. Тъй, каквито сте сега, в туй положение, в туй разбиране, в тази еволюция, готови ли сте да дадете всичко и да вземете всичко? Вие ще кажете: „Ще си помислим малко. Условията на живота са по-мъчни, малко по-необикновени в двадесети век, ние трябва да се борим с живота, а не както едно време“. Не, не, не! Едно време хората са били повече герои. Сегашните хора са по-страхливи. Герои за оцет стават, но сладко вино от тях не излиза. И оцет с милиони килограма може да изкараш, но речеш ли да извадиш сладко вино, трябва да свариш няколко милиона килограма сок, за да изкараш едва 500 грама сладко вино. Мъчна работа е това. Защо? Защото има: „Ще си помисля малко“. Сега ако кажа: „Престанете да мислите“, ще кажете: „Втасахме я“. Но когато онзи избраник дойде да избере някоя мома и тя каже: „Аз ще си помисля малко“, въпросът е свършен. Тя трябва да е мислила още преди да дойде той. Когато канят някого да стане ученик, той не трябва да каже: „Чакай да си помисля малко“. Въпросът е решен. Канят някой свещеник. Той казва: „Чакай да си помисля“. Защо ще си помисли? Аз зная: две енории има, едната дава 20,000 лева, а другата – 5,000 лева, и затуй казва: „Чакай да си помисля“. Ясно е защо. Никакъв друг мотив няма. Принципът не лъже тук. „Чакай да си помисля малко“ – то е само за да избегнем, да не признаем истината. Не, няма какво да мислиш: то е лавиране.

Та казвам: Животът е една загадка, велика и приятна загадка за разрешаване. И пак ще ви кажа: За да разрешите живота, трябва да турите за основа Любовта; за да разрешите правилно загадката, започнете с Любовта, тогава ще ви дойде на помощ Мъдростта, и най-после Истината. А дойдат ли тия три велики принципа в живота, вие ще разрешите тази велика загадка. Аз не искам днес да я разрешите, но вие, като приложите необходимите условия, да я разрешите след хиляди години като ученици. Има астрономи, които за да изнамерят пътя на една комета, трябва да

работят с години. Те трябва да направят ред математически изчисления, за да намерят ония елементи, които дават правилното разрешение на задачата. И когато този астроном свърши своите изчисления, той е доволен, че е извършил една благородна работа. Ама ще кажете: „Чакай да се осигурим малко, да видим живота, има жилищна криза, една стая ни дават, а кухня не ни дават. Хлябът колко е скъп, зелето е скъпо и прочие, разбирате ли вие това? После водата, и нея я няма; наемите, и те са три пъти по-големи; разбирате ли вие всичко туй? Чакай тия въпроси да ги разрешим, че другите задачи после“. Ако вие решите по-напред истинската задача, която аз ви поставям, зелките ще поевтинеят, жилищната криза ще изчезне и всичко ще се подобри. Но ако вие оставите да решите този въпрос, жилищната криза ще ви стесни още повече и ще бъдете в положението на китайските жени, на които им турят тесни обуща, за да имат красиви крачка. А то не е тъй, то е да не хойкат жените, да разнасят речено и казано, да си хабят времето: затуй китайците стискали краката на жените. А някой ще кажат: „култ“ било у тях. Причината е другаде. Но методът на китайците е крив. Този метод не трябва да стане със стискане на краката. Китайците искат да решат въпроса по механически начин.

Нашите крака трябва да стъпят, като добродетелите, само на чисто. Никога не трябва да тургаме краката си там, дето мястото е нечисто. „Ама на земята може ли това? Всеки ден на земята има нечистотии.“ Но аз разбирам малко по-другояче. Когато вас ви повикат да бъдете лъжесвидетели, когато искат да ви подкупят с това или онова, там мястото е нечисто. Ще кажат: „Ти си беден, жена имаш, деца, хлябът е скъп, ела при нас. Простри аршина си малко тъй, другояче пари няма. То светът не може да се оправи“. Ако послушаш, ти си опетнил крака си. Нечисто място е там, и ти ще имаш краката на китайската жена. Следователно в живота ние трябва да бъдем твърди и решителни във всичките си постъпки, ако искаме да бъдем ученици на Христа. Велико нещо е да бъдеш ученик на Христа! Трябва да имам един морал висок, който пред никакви условия, пред никакви мъчнотии да не отстъпва, да не се сломява от никоя сила в този свят. Той трябва да издържа всичко! Ще кажете вие: „Може ли това?“ – Може. „Ама грешили сме.“ – Не, не. Аз турям кръст на вашите грехове. Грешил си; хубаво, казвам, от днес нататък започни да тургаш крака си на чисто място, ще заличим миналото. Ти пак казваш: „Може ли това?“ Първият въпрос ти го разреши. Аз ще ви питам тогава: Брат, сестра и майка ли сте на Христа? – „Не знам, нашите свещеници не са писали това.“ Ученикът, който отива в някое училище, най-първо трябва да знае програмата на училището. Студентът, гимназистът, или какъвто и да е ученик, всичките те знаят какво ще учат. А сегашните християни казват: „Ние учим спасението“. Това не е наука. Спасението аз

го наричам наука за болните, за хората в болницата. Там ще те лекуват, ще ти дават да ядеш, но изцерят ли те, ще идеш да работиш. Ако си болен, милосърдна сестра ще те милва, но оздравееш ли, тя не те милва вече. Аз не говоря за болници, аз говоря за училища. Аз говоря за хора, които са здрави, а който е болен, да стои в болницата. Който иска да влезе в това велико училище, трябва да разбере дълбокия смисъл на живота – трябва да постъпи като царския син – постоянно да праща дъжд и слънце на цветята си. Трябва да облагородим мислите си, чувствата си, желанията си и действията си. Но не изведнъж. Аз не разбирам тази работа, която сега правим, да бъде изведнъж завършена. Тъй прави и художникът. Той най-първо ще нарисува основните черти на очите, веждите; и тия основни черти трябва да бъдат много добре нарисувани. Ако художникът направи на някой човек носа много сплескан, той ще опорочи лицето. Ако тури очите много близо до носа, ако направи веждите много дълги или широки, също. Той трябва да следва великите модели на природата и да ги направи точни, тъй както е всъщност, нито една йота да не се отделя от нея. И тогава ние, съвременните хора, които имаме един морал, казваме: „Малко очите ни са повредени“. Защо? Знаете ли? „Малко ушите ни наболяват.“ Дойде докторът и каже: „Простуда има“. Туй не е причината. То е само едно последствие. Причината не седим там. Ако сърцето ви охладее, ако вашият ум престане да мисли, кои са причините за това? Аз сега няма да разрешавам тая задача. Няма да кажа защо охладяват сърцата ви. Има християни, които казват: „Изгубил съм първата любов“. Някой мъж казва: „И аз изгубих тази любов“. Учител, свещеник, всички изгубили любовта си и казват: „Условията са такива, тия хора не може да се обичат, всички са изгубили първата любов“. Причината седи в това, че ние искаме да коригираме природата в нейните проявления, но понеже тя не е завършила своите работи – има някое криво тълкуване: Бог всичко е направил добро, но природата в своите проявления не е завършила още работата си. Ние не може да се произнесем върху това. Защо? Защото то е един акт незавършен. Какво бихте казали на онази красива мома, на която сополът тече надолу? Но ти трябва да благодариш на тази възлюблена, че има сопол, иначе тя 10 пъти би умряла. Едно предпазително средство е това, но то трябва вътре да седи. Това е пак символ. Носът – това е емблема на човешкия интелект, и човешкият интелект има понякога своите сополи. Особено когато има някой хрема. Понякога някой писател седи и пише и капне сопол, той го изтрие и после казват: „Плакал е той!“ – Какво е плакал? „Този поет толкова се е въодушевлявал, че като е писал, плакал на писаното“, тъй казват. Аз пък казвам: „Той е имал хрема“. А те държат туй написано като свещено. Този поет какво е чувствал? Той е чувствал своята хрема.

Някой пък казват: „Ти не плачеш“. Казвам: Трябва да ме стиснат много

натясно, за да мога да плача. Но не се заблуждавайте, защото и мен ме хваща хремата. Но тогава не плача, а имам хрема. Не си правете илюзии, но аз казвам, че имам хрема.

Аз зная само един човек в света, който е плакал. Кой е той, знаете ли? – Христос. Да. Той истински е плакал. И казва Христос: „Колко пъти исках да ви събера като пилци, но вие не рачихте, и затова от нине върху вас ще дойдат големи страдания, заради вашето неразбиране“. И той плака за бъдещите страдания, за бъдещите падания на тези души. И още плаче Христос. И днес аз го виждам, че още плаче. Сега се събират да оправят света без него. Не питат какво казва той, а какво са писали светите Отци. А светите Отци са плакали все от хрема. Да! Да ви кажа аз това – от хрема. Тия капки върху техните постановления са все от хрема. Такава хрема и аз я имам по някой път. Не считайте това за извънредно. Не се заблуждавайте. Онзи, който плаче, казва истината. Детето, което плаче, показва, че има живот в него. Онези хора, които не плачат, те са мъртви. И питам: Колко свещеници има, които са плакали? Има някои, които плачат, но те са все от хремавите. Аз съм слушал някой проповедник да разказва как потъвал някой параход в океана и как някоя майка давала детето си и какво казвала, и натъжил се проповедникът, разплакал се, разплакали се и другите. Но като излезе вън, дето плаче някой беден пред него, той не го вижда. И казвам: Съвременният християнски свят е хремав: ако плачат някои, то е от хрема. Аз бих желал да ги видя да заплачат, но тъй, както Христос е плакал. И аз бих се радвал и бих изпял една от най-хубавите песни, и бих казал: Дошло е спасението на света. И искам и вие сега да заплачете.

Второто нещо, следователно, за един ученик, като влезе в училището, е да заплаче. Не заплаче ли, учителят няма да му предаде нищо. Може да го приемат, но като влезе в училището, той трябва да заплаче. Това е символ. Ще го преведа. Тогава Великият Учител на това Божествено училище ще му предаде първия урок. Той е урокът на Любовта. Когато малкото детенце излезе из утробата на майката и заплаче, то казва: „Мамо, без тебе аз погинвам“. А майката го вземе на ръцете си и казва: „Не бой се, ти си в моята ръка на Любовта, аз ще положа всичките грижи за тебе“. То е пак символ. Аз вземам всички примери от природата, говоря за възрастни, а не за деца. Това, което аз говоря, вие знаете, че е тъй. Детето, което заплаче, започва да живее. Следователно и ние като заплачем, в нас се ражда съзнателният живот, ние ще бъдем благородни и никой няма да може да ни подкупи. Веднъж говорих с един интелигентен човек – един български инженер, разговаряхме се с него в една книжарница и той ми казва: „Хората не могат да ме подкупят, за 10,000 лева не се подкупвам“. Но се спира: „Ако ми дадат 100,000, 200,000 лева, бих се решил да напусна

България“. Значи за 200,000 лева е готов да напусне България. И тогава аз казвам на туй отгоре: Ако направя един барометър за честността на хората – има хора честни при 100 лева, други при 1,000, 10,000, 100,000, при 1,000,000; но от 1,000,000 нагоре топлината става толкова голяма, че като дойде милионът, не зная дали ще намеря честни хора в този свят. Такъв един честен човек беше този англичанин, който се удави в Атлантическия океан – Стед. Той беше оставен наследник на един богат англичанин, дадоха му 350,000,000 шилинга, той се отказа с думите: „Това богатство, което е добито с неправда, не го искам“. Но това беше един-единствен Стед, с 350,000,000 не се подкупи, но отиде в морето. А в България дали ще се намери един? – Може. Вярвам, да има един. И той ще бъде само онзи човек, който плаче не от хрема, а който плаче като Христа пред Йерусалим. Той е, когото не може да подкупите с 350,000,000 английски шилинга. Той ще каже: „Не искам това“.

Аз искам да нахвърлям нови мисли и нови желания. Не мислете, че може да бъдете ученици, тъй както сега мислите, с китари. В Небето има китари, но ти трябва да знаеш да свириш. С тая китара на Небето можеш ли да свириш? – „Ама там ще ме научат.“ От тук трябва да се научиш да свириш най-елементарните уроци на свиренето, да станеш един от най-знаменитите виртуози и тогава в Небето ще почнеш небесната музика. И сегашните християни казват: „С китари ще свирим“. – А-а, тежко и горко! Аз не съм видял една сълза да пролеете, та ще свирите! Може да свири само онзи, който знае да плаче.

И тъй, първият принцип за ученика е: За да станеш брат, и сестра, и майка на Христа, трябва Любовта Божия да изпълни сърцето ти, душата и духа ти, и тогава ще станеш брат, сестра и майка. И след като приложим този принцип, ти ще бъдеш ученик. И тогава Христос се обръща към учениците си и казва: „Ето тези са Моите братя и сестри, които вършат волята на Отца Ми. И понеже Ми станаха братя и сестри и изпълниха волята Божия, те се приемат за ученици“. Аз казвам и втория принцип. Христос не го е засегнал. Плачът е второто условие за ученика на една окултна школа в пълния смисъл. И като заплачете, ще почувствате в себе си един изобилен живот, пълен най-първо с тъга, който постепенно се превръща в Божествена светлина. Такъв живот не сте почувствали никога. Вашата душа ще се разшири тъй, че ще искате да помогнете на всички. Ще започне във вас новият живот. И понеже вие заплаквате и тъжите, тази Божествена ръка ще се простре върху вас и ще каже: „Понеже плачеш, ще бъдеш мой ученик, под мое ръководство, аз ще ти дам всичките уроци“. Тъй казва Господ сега! Спасени има много, те са хиляди и милиони, но ученици – малцина. И до онова време, когато Йоан е писал своето Евангелие, е имало 144,000 ученици. Това са всичките ученици, които се записали. А оттогава

насам колко са се записали? Запитайте свещениците и евангелските проповедници. Те ще ви кажат: „144,000“; а аз казвам: те са 288,000, т.е. два пъти повече. При мене беше дошъл един съботянин и ми казваше, че е на правия път. Казвам му: Ти ученик ли си на Христа? Де ти са документите? Знаеш ли, че си записан и че си един от тия 144,000? Той почва да ми разправя, че е чел Мойсей. Питам го: Ти чел ли си по-голямата Библия? – „По-голяма няма.“ Да спрем тогава, казвам, ти си съботянин от малката Библия, а аз съм ученик на Божественото училище, на голямата книга. Аз изпълнявам волята Божия, плакал съм и ме приеха. Две неща само се изискват, за да те приемат. Това са условията в туй училище. „Е-е, тия неща не са правоверни“, ми казва той. Аз му казвам: Твоите пък хептен не са. На отиване той ми казва: „Сбогом, аз те извинявам“. – Глупави хора да ме извиняват, не искам. Защото нито те считам виновен, и няма какво да се извиняваш. Но говоря истината. Ние трябва да изпълним волята на Отца. На този Господ чувал ли си гласа? Разговарял ли си с Него? А не да гледаш какво са говорили пророците. Ти трябва да имаш една опитност: не в бъдеще, досега поне веднъж в този живот трябва Господ да ти е говорил. Щом не ти е говорил, аз зная, че ти не си изпълнил волята Божия, не си плакал. Може да си плакал, но само от хрема.

Тия са условията, при които ние може да бъдем ученици на Христа. Върху тия два принципа лежи учението. В друга беседа аз ще говоря върху един трети елемент. Първото условие е: Да почнеш да изпълняваш волята Божия – да станеш брат, сестра и майка на Христа. И второто, за да познаеш Мъдростта, да заплачеш веднъж като Него. Веднъж заплачеш ли, то после хиляди векове ще ти държи влага. Заплачеш ли веднъж, ти си в Божествения живот и в тебе започва Божествената музика. Лошо ли е да се плаче? Не е лошо. То е едно благословение, а вие плачете от хрема. Не искам да ви съдя, че не сте спасени. Християни сте, спасени сте и в църквата Божия ще влезете, но ви казвам: Братя, и сестри, и майка на Христа не сте, и ученици още не сте, още не ви се преподава тази велика Мъдрост. Общо казвам. Може да има някой, но това са малцина. А за онези, които се готвят, това е условието. Вие може да бягате от единия край на земята до другия, да отидете в планините, да се покалугерите, царе може да станете, нищо няма да ви помогне. И мъж, и жена да сте – не помага. Само едно условие се изисква: Да изпълним волята на нашия Баща, който ни е пратил на земята. Изпълним ли я веднъж, считат ни, че в нашите жили тече Неговата кръв; ние сме братя, и сестри, и майка на Христа и имаме право да влезем в туй велико училище. Като дадеш всичко и заплачеш, това подразбира, че новият живот ще дойде – ще преминеш от смърт в живот. Бирникът, като отиде при някого, вземе му всичко и човекът се разплаква, но той не е дал всичко. И Христос казва: Когато ние дадем всичко и заплачем, тогава ще минем от смърт в живот. Детето в

утробата на майката не плаче, то само рита: там е друг живот. И първото нещо, като излезе на белия свят, то трябва да заплаче, и вие почувствате една радост. Един християнин трябва да плаче. „Защо си будала, че плачеш?“, ще каже някой. – Не е будала. Добре е, че плаче, не го осъждайте. Ако той плаче, то е най-свещеното нещо. Истинският живот с плач започва. Плач трябва, ама истински плач. И този плач ще покаже, че започва новият живот, ново дишане има. Ония, които не плачат, носят ги на гробищата. И възрастният не плаче ли, и той отива на гробищата. Защо? Защото не плаче, и тогава другите плачат заради него, но те плачат от хрема. Сега не считайте, че искам да се подигравам с чувствата ви. Онзи мъж, който е биел жена си и тя умряла, у него затекат четири реда сълзи и тогава казва: „Марийке, Марийке, колко съм виновен!“ Тогава той плаче, защото няма кой да му готви. Това не е плач, това е хрема. Той трябваше да плаче, когато тя беше жива, а не сега, когато я няма вече. Всички тия проявления в нас трябва да стават от дълбоко разбиране. Това е една дълбока философия в света, един велик морал, да не бъдем дребнави. С 10,000 лева да не ни подкупват. Но да знаем, че пред нас седи едно велико бъдеще: Да бъдем братя, и сестри, и майка на Христа. То е най-великото. Станал ли си брат, сестра и майка на Христа? Не си. Ще положиш всичките усилия, за да станеш. И ще заплачеш.

Мислете върху тия принципи и работете за тях. Говоря само за онези, които ще бъдат ученици. Не искам всинца ви да ви турна в бояджийски кюп и да ви боядисвам. Тъй е по закона на свободата. Ни най-малко не искам да ви изнасиля. Вие сте се предали на много по-глупави работи. По-умни от мене не сте. В България по-глупав човек от мене няма, но другите са 10 пъти по-глупави от мене. Няма по-глупав, но и по-умен няма. Тъй разбирам живота. По-умен от това – да изпълниш волята Божия, – то значи да не се подкупваш от нищо и да знаеш да плачеш. То е да любиш и със своята любов да изчистиш не хремата, а сълзите, истинските сълзи. Аз тях ги събирам: в България аз нося едно шишенце и търся такива сълзи за спомен, а не от хрема. В света хремави сълзи има, колкото искате. Аз ще ви приведа сега един пример. В България един адвокат защитавал един свой клиент, който бил откраднал 25 лева, и казва: „Моят доверител не е виновен, защото ако той искаше да открадне, на същото място, дето бяха 25 лева, имаше 10,000 лева на масата. То е една случайност“. Съдията забелязал, че на обвиняемия текат четири реда сълзи, помислил, че се разкайва, и го питал: „Защо плачеш?“ – „Плача, защото не видях десетте хиляди лева“.

И тъй, плачът е нещо свещено, който показва началото на един нов живот. И тогава няма да казваме: „Махни се ти“. Време е вече за вас всички да станете братя, и сестри, и майка на Христа. И в жилите ни, в сърцата ни, в

умовете и духовете ни да тече тая Божествена кръв, от горе до долу – Неговото живо слово. И тогава във вас ще има един непреодолим стремеж във всичкото ви битие да вършите волята Божия. И всички ще я вършим и правилно ще разрешаваме тази велика загадка на живота: Какво нещо е животът и защо е той?

И тъй, „Блажени, които плачат“, казва Христос: Разбрахте ли сега защо казва Христос: „Блажени, които плачат“?

Това е дълбокият, окултен смисъл на тази велика истина, която е скрита в това дълбоко учение на Христа.

Беседа, държана на 16 ноември 1921 г. в София.

1921_11_20 Ананий и Сапфира
Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

АНАНИЙ И САПФИРА

И станаха по-младите, обвиха го и изнесоха, та го погребаха. (Деяния 5:6)

Тия, младите хора, друга работа не могат да правят: като умре някой си, те го погребват. Новите идеи изместват старите. Сега, понеже говорим в съгласие със законите, които владеят в природата, аз всякога имам за цел да изнеса в символи действията, които стават в тази жива природа. Защото ако вие не научите тия символи, всичко друго, което е превод, не можете да разберете. „И станаха най-младите“, не казва „по-старите“. „Най-младите“, значи най-силните, най-здравите хора, на които мищците са здрави. Във всяко едно отношение този закон е верен. Защото здрави мишци показват здрав ум, здраво сърце. А здрав ум и здраво сърце показват една нормална душа. Аз няма да се спирам сега върху тия работи да ги обяснявам: можете да ги четете по книгите. Нормална душа е душа, която се проявява и развива правилно. Не се учудвайте защо не се проявява още правилно. Защото тя е още в първия етап на своето развитие. Туй, което се проявява, то е човешкото сърце и човешкият ум. Още платното се тъче. Докато то е на стана и се тъче, то е тъкане, а когато този плат се изтъче, тогава дущата ще се прояви. Обаче не в сегашната епоха и при тези разбирания, а в следующата епоха, в шестата раса – тогава, когато двата принципа на сърцето и на ума, или двата принципа, както сега се проявяват в мъжа и жената, дойдат в съгласие и схванат защо са слезли на земята. Защото докато мъжът разбира, че е дошъл в света като мъж, и докато жената разбира, че е дошла като жена, всякога ще има в света разбити носове, счупени крака, извадени ребра, разбити сърца и тям подобни. Сега жените ще кажат: „Защо ние да се раждаме жени?“ Аз ще обясня на вас, защо се раждате жени. Питате: „Защо да не се родим мъже?“ Господ е направил света толкова хубав, той е толкова справедлив, че всякога слабото е компенсирано с по-големи блага. Законът е такъв, за да няма разногласие. Мъжът е компенсиран на земята с Мъдрост, а жената – с Любов. Мъжът – с мисъл, а жената – с чувство. И всичкото развитие в света зависи от малкото, а не от голямото. Мимоходом ще ви обясня това. Подтикът на развитието зависи от Любовта, а после иде Мъдростта да помага. Следователно първо е слабото, малко семенце, а после – грамадният дъб. Но ако не би започнало семенцето, тогава и дъбът не би свършил нищо. Сега, като ви обяснявам това, вие, жените може да кажете: „Все жени искаме да останем“. Вие трябва да градите новия морал, не оня морал, за който се пише в еди-коя си книга, но вечния, Божествения морал, който е абсолютен, неизменен, т.е. в който няма никакво

изключение. Допуснете ли едно изключение, дяволът си е турил малкото си краче, колкото микроскопично и да е то. А в Божествения морал се намира абсолютна мярка за нещата. Тъй е. Сега вие, която сте една жена долу на земята, горе в духовния свят сте мъж. А мъжът, който е мъж тук, на земята, в духовния свят е жена. Сега ще ви кажа защо мъжът не трябва да ругае жената. На земята тя е слаба, а той е силен. Ако той я опозори тук на земята, него пък ще опозори жената, която е горе на небето. А щом тя го опозори горе, на небето, всичката слава на мъжа се губи. И като се казва: „Жени, почитайте мъжете си“, подразбира се този велик принцип, че вашите мъже са горе на небето. Да ги почитате, това значи да знаете, че вие сте силни и че вашата сила е горе, а не на земята. А вашата погрешка е, че вие търсите сила от мъжа си тук долу, на земята. Някой казва, че в жена му седяла силата. На мъжа силата е в неговата жена, която е горе. Следователно, мъже и жени на земята, трябва взаимно да се обичате и почитате, тъй както се обичат онези мъже и жени горе. Следователно има едно прекръстосване. Аз употребих тия думи в най-чистата им форма. Вземете туй без извъртане. Употребявам ги, като разбирам Божественото съчетание и хармонията на душите. И жената трябва да бъде абсолютно чиста, и мъжът трябва да бъде абсолютно чист. Знаете ли защо вие, жените, трябва да бъдете чисти? Понеже вие, жените, като се огрешите на земята, огрешавате вашия мъж горе, оцапвате великия принцип. И следователно вие сами си създавате своите нещастия. Сега някой допущат, че като бил той мъж, неговият грях не се хваща, а грехът на жената се хваща. Да, но пък грехът в небето се хваща, там той е жена. Туй, което на земята не се хваща, на небето се хваща; а туй, което на земята се хваща, на небето не се хваща. Следователно мъже и жени трябва да живеят абсолютно чист и свят живот, без никакъв примес от площадски морал. Мъжете казват: „Може и иначе“. Може, но тогава ще си натрупат една карма, от която ще страдат ред поколения, и децата им, и внуците им, и ще се питат: „Защо са тия страдания?“ Вие можете да си теглите заключение защо. И тъй, всички, мъже и жени, сте равни. Едни горе, а други долу. Жената, която е слаба на земята, е силна на небето; мъжът, който е силен на земята, е слаб на небето. Следователно тия величини се уравновесяват. И тогава тази Любов трябва да почне отгоре надолу и да се преплете с Мъдростта. По същия закон трябва да живеете всички. Жената във всеки един мъж на земята трябва да вижда своя мъж; и мъжът във всяка жена на земята трябва да вижда своята жена. Разбирате ли? Така той трябва да обича всяка една жена на земята, разбирате ли? Това е морал, а вън от това – всичко е тиня. И никакъв друг морал в света не съществува. Така трябва да се разбират тия работи. Сега, казва се в тоя стих: „И станаха по-младите, обвиха го и го изнесоха, та го погребаха“. Сега виждам какво вие мислите: „Трудна е тази работа“. Е, да, трудно е, мъчно се влиза в Царството Божие. На младите говоря днес, на младите момци и моми, вие

ще изнесете старите навънка; и аз ще ви изпратя да ги изнесете. Старото, което е окапало в разврат, ние ще го погребем. Ще го погребем без молитви, без попове и без владици, ще го погребем без музика и без песни, ще го погребем и няма да му турим нито кръст, нито паметник, нито надпис, ще го турим в пълно забвение, понеже е пълно с всички отвратителни деяния. А онези, които искат да го защитят, те искат да лъжат още. Това е, което казва Ананий, и то е, което иде сега в света за всички без разлика. Нали вие очаквате сега от нивата ви? Питам: Нивата за колко я продадохте? Дойде мъжът най-първо и казва: „Осигурихме се, една част има в банката". Идва и жената: „За толкова ли продадохте нивата?" – „Да." Съгласиха се и двамата, но и двамата се погребват. И кой ги изнася? – Младите. А младото кое е? – То е Любовта в света. Те са младите. Младите, които сега идат с този Дух. И младото е всякога готово да жертва, детето всякога дава, не гледа като стария, който прави сметка: „На стари години жена нямам, деца нямам, кой ще ме гледа, аз не мога да дам". – Тъй разсъждава старият. И неговата култура може да се провери. Онези стари с бели косми по брадата: „А-а, колко е благороден човек!" – Да, бяла брада, благороден е. Но каква култура може да се гради на тези бели глави и бели косми? За колко продаде нивата? „Е-е, е-е..." – „Е-е", знаем сега как е, и тогава ще говорим при отворени карти. За колко продадохте нивата? – За 1000 лева, нито една стотинка повече или по-малко. Свършена работа. Защо ти е да скриеш един лев? „1000 лева", и жената, и мъжът да кажат: „Продадохме нивата за 1000 лева". Ще кажете: „Ама 10 лева за сина". Не бива, всичките пари ще дадете.

Сега вънка е малко студено, но вие имате преимущество: студеничко, но въздухът е чист, като влезе в дробовете ви, освежава. А пък тези, те имат привилегии, но нямат туй, което вие имате, тъй че взаимно се компенсирате. Те са мъжете вътре, а вие сте жените. Тъй ще ме разберете. Аз днес говоря много сериозно, без никаква задна умисъл. Да не мислите, че има някаква подигравка, говоря много сериозно, говоря великата истина тъй, както си е, нищо повече. Да не замине ни най-малко.

Изнесли. – Кого? Онзи, който е казал лъжа, излъгал себе си и Бога. И следователно вие от себе си днес ще изнесете навън вашия Ананий и Сапфира и ще ги погребете. Като дойде той, ще го попитате в себе си: „Ти за колко продаде живота?" И като дойде жена му, и нея ще попитате: „Вие за колко продадохте живота?" И ако ви кажат лъжа – погребете ги, приложете закона абсолютно. И нека вашите млади изнесат и него, и нея, и нека се свърши веднъж завинаги с тази драма в живота. Сега в природата младите винаги изпъждат старите. Онези млади листа изпъждат старите от дървото, и какво става с тях? Падат долу, и младите завземат тяхното място. Следователно онзи, който лъже, ще падне като листата долу. Всеки,

който мисли, че може да измени на законите в природата, той ще се намери в положението на един лист, който ще увехне, и на мястото му ще се яви друг, по-достоен. Сега Бог е Любов, но и ти трябва да бъдеш Любов. Любов с Любов се разбира; Мъдрост с Мъдрост се разбира; Правда с Правда, Истина с Истина; Добродетел с Добродетел се разбират. Тъй стои тази работа. Ще любиш и ще те любят; ще мислиш и ще мислят за тебе; ще озаряваш и тебе ще озаряват; ще оправяш ли, и тебе ще оправят; ще туриш основа в живота на хората, и на тебе другите ще турят такава основа. Тъй седи великият закон в самата природа. Следователно всички вас наричам млади и стари, но ви разграничавам: „стар човек", в този смисъл, както се употребява в Писанието, означава човека на греха, а „млад човек" – човека на Божественото, на добродетелта, който е готов да служи на Бога. И тъй, имайте предвид, че в днешната беседа под думата „стар" подразбирам човек, който означава греха, а не я взимам в онова първоначално значение, както се употребява „стар" човек, т.е. човекът на Мъдростта. Старият човек е човекът на егоизма, т.е. оня, който мисли само за себе си, а младият човек е човек на Любовта. И следователно ще забележите у всички стари хора, че нова идея в техния ум не може да внесете: те постоянно със старите идеи живеят, все старото повтарят. Те само четат молитви. Старият човек смята, като завърти колелото, колко пъти го е завъртял, и от това заключава колко се е помолил. Но това старо колело нищо ново не внася в живота му. Старият човек не иска да страда. Той иска всичко да му бъде охолно. Като натисне звънеца, каже: „Маро, Марийке, Стоянке, ти не знаеш ли, че аз съм стар човек, моите крака не държат, аз не съм на млади години". И свърши. Светът сега е остарял, ще видите във всички тези учреждения звънци, телефони и телеграфи. И всички казват, че днес имало голяма култура, по жиците можели да се разговарят. Но аз зная една култура много по-велика от културата на тия звънци, телеграфи и телефони; и аз мога да проектирам моя телеграф всякога, много лесно и без разноски. Сега вие седите на масата, искате някой да дойде и казвате на тоя човек: „Елате при мене". Но когато аз искам един човек да дойде, отивам при него и в една–две минути ида, разходя се. До слънцето някой път отивам за 8 минути. Тук с вашите телефони, след като платите, трябва да чакате 4–5 часа, докато ви дадат линията, до второ разпореждане, а ние за 4–5 часа можем на 100 места да отидем. И тогава питам, каква е вашата клтура в сравнение с оная на духовния свят? Ще кажете: „А-а, ти знаеш ли, ние с телефони си служим!" А ние ще кажем: „А ти знаеш ли, че ние със светлината и мисълта си служим?" И вие сте на правата страна, и ние сме на правата страна, но ние не бихме желали да заменим нашата култура с вашата. Сега, в следующата фаза, в която вие ще влезете, всичките ваши жици вие ще ги замените, с какво? – С други жици, много по-еластични, да възприемат нова енергия, но тия, младите, трябва да изместят старите. Старата инсталация трябва

да се замени с нова. Но казвате: „Ако ние вложим новото учение, как ще живеем?“ Тия хора са със своите стари навици, те казват: „С тия стари навици как може да се приложи новото учение? Не може да се приложи“. Всички трябва да станат млади, в новата култура няма да има болни, хилави, умопобъркани хора, всички ще бъдат със здрави мозъци, със здраво телосложение, няма да мислят за умиране, защото в новата култура ще бъдат съединени тия два свята, и като са съединени, душата ще слиза на земята и ще се възкачва свободно. Но на тази земя няма да слиза душата, а ще слиза на новата земя, която сега се строи. И тогава ще дойде новият Йерусалим, и ще започне културата на Божествената душа и на Божествения Дух. А сега казвате: „Сърцето ми е разстроено, малко съм неразположен“, а някой път вие смесвате и казвате: „Боли ме душата“. Душата, твоята душа не може да те боли, тя не е слязла, тя е горе и чака.

„И станаха младите да извършат“, какво? – Да изнесат този Ананий, човекът на *лъжата*. И тогава, ако вие, съвременните хора, не извадите тази *лъжа* от себе си, каква наука може да имате? Не може да имате една положителна наука. И причината на съвременните криви схващания, всички погрешки в науката стават, понеже умът не е толкова еластичен да схваща нещата отвътре, точно, а ги схваща отвънка, погрешно. Вземете двама хора, те се питат: „Колко е това разстояние?“ – „Мисля, че е два километра“. А то е 4 километра. „Мисля, че е 10 километра“, а то е 5. *Лъже* се човек. А в ума си има такъв прибор, мащаб! Бог, като е създал човека, е вложил в него всички тия прибори. Ние можем да измерим всички неща, и то само с едно изключение в милион. При сегашното развитие можем да изчислим нещата с едно изключение, т.е. в милион постъпки може да направим една погрешка. То е малко. После – в символ ще взема – вие не считайте как се изразява външната страна на видимия свят. Вие мислите, че този свят е много грешен. От човешко гледище е така, но от Божествено не е тъй. Когато вие донесете това чисто платно на художника и не знаете каква е целта му, а той вземе четките, че нацапа хубаво туй бяло платно, вие ще кажете: „Отиде платното, той си играе с него“. Не, този художник иска да вложи една идея в туй платно, но тази идея не може да се изрази моментално. Във фотографията не всякога се проявява идеята. На този художник му трябва време да вложи тази идея, и ако вие почакате, тя ще изпъкне в тази велика картина, и туй платно ще придобие своята ценност. И Бог, като дойде да работи върху вас, най-напред ще ви нацапа. Ще се изменят мислите ви, почакайте ден, два, месец, два, три месеца, и ако от туй платно не излезе нещо, тогава – да. Туй не могат да разберат съвременните хора; като дойдете при мене, и аз ще ви нацапам, а те казват: „Обърнал ви ума“. Че съм обърнал ума ви, че съм ви нацапал от вашето гледище, признавам, но чакайте ден, два, три, месец, ако не излезе нищо, тогава говорете. Да не мислите, че аз разсъждавам несериозно или

пристрастно. Допуснете, че хората са платното, а този художник, тази Божествена четка е почнала да цапа. На онази хубава мома, когато стане бременна, излизат петна по лицето. Този велик художник рисува вътре своята картина, а туй, бялото платно, трябва да се нацапа, защото ако не се нацапа, нищо няма да излезне. Аз имам предвид – не глупавият художник да те цапа, а умният, гениалният, Божественият, той да те цапа, а не онзи, кой „онзи“? Хайде да го заминем. Сега, правете разлика. Някой ще тегли друго заключение. Като го нацапаш, трябва да изкараш нещо, т.е. не само да нацапаш човека, а трябва да го очистиш, да нарисуваш тази картина и да кажеш: „Братко, доволен ли си? Хайде, иди си и се радвай“. Когато някои дойдат между нас, те искат да ни видят всички чисти. Те са стари хора, бягат от външния свят и идат при нас, като в някой приют или спасителен дом, като ония домове по планините, и казват: „Не са те добри хора, аз ги мислех, че са благородни хора, а те ми дадоха мотиката да копая; аз дойдох да живея като хората, да си похапнем с пражолички, от рибиците, посипани със солчица и червен пипер, с винце от избата, седемгодишно, и тогава – а-а, велик е животът! Е-е, какво мислиш, Иване, кой е хранил това прасе? Отлично прасе, а пък туй винце – благословено е. Какви велики работи Господ е създал!“ И пие: една, две..., „да има, бих написал една велика поема, а като пия още две чаши – нещо повече“. И жената почне сега: „Е-е, наздраве, хубаво прасе, нали?“ – Много хубаво. И сега всички тия хора седят с чашките, със своите ножове, седят и пишат морал, как трябва да се живее. Как трябва да се живее ли? Прасетата ще квичат, кокошките ще крячат, агънцата ще блеят, кравите ще мучат, жените ще плачат. Защо тъй? Сватба ще стане, с винце, с месце; църкви се освещават, и после: „Хайде, на хаирлия да е“. Навсякъде все „на хаирлия“, пък освен че не излиза на хаирлия, ами все с разправия. И в Америка се е забелязало, че щом се направи една църква, на тия хора не им върви напред.

Сега ще ви приведа два анекдота, аз съм ги слушал и ще ви ги разправя. Минава един благороден християнин по улицата, той имал един съсед, който постоянно се молил пред комина, от там да слезе Духът Божи, но гледа на този комин все един дявол седи и го пита: „Защо седиш тук?“ – „Тук долу има един човек, много се моли и ми пречи.“ – „Защо не идеш в църквата, там всички се молят?“ – „Онези в църквата са мои, но този много кади, искам да му затуля комина, да не кади, не мога да го търпя.“

Вторият пример за този дявол е следният. Излезнал дяволът отдолу и дошъл да посети църквите. Гледа, най-първо, църквите в какво положение са. Влиза в една православна църква, гледа всичко запрашасало: клепалото, иконите, а кандилата неизчистени. „А-а, такава църква не ми трябва“, и си излязъл. Продължил другаде. Най-после намерил една църква, вижда

вътре полилеите хубаво изчистени, прах няма, кандилата чисти: „А-а, тази църква е за мене, тук може да работя“.

Докато нашите кандила са запрашасали, дяволът казва: „Мене не ми трябват тези църкви“; но щом кандилата ни са чисти, тук идва дяволът и той работи – почва да цапа. И той носи четка и казва: „Чакайте, и аз ще нарисувам нещо“. Художник е той.

Тия, младите, трябва да влязат да изнесат този Ананий навънка. Аз сега ще кажа на младите момци да изнесат Ананий, а младите моми да изнесат Сапфира. Мъжете мъже ще погребват, а жените жени ще погребват. И когато вие погребете старото, новото ще дойде на неговото място. Следователно, когато във вас се явят разочарования, съмнения, подозрения, вие сте в пътя на истината. И при най-големите подозрения, при най-големите страдания, при най-големите мъчнотии вие сте най-близо до Царството Божие, вие сте близо да разрешите задачата. И когато учението е най-мъчно за ученика, той е най-близо до своето решение, и даже в него се зарежда едно желание: „По-добре да го напусна“. – Почакай малко! Ако във вас се яви някоя мъчнотия, дали сте на правия път, трябва да разберете кой е правият път? Правият път е в Любовта! Правият път е в Мъдростта! Не трябва да разбирате тази любов, обикновената, а Божествената Любов, и Божествената Мъдрост. Правият път е в Истината, в онази Божествена Истина, която гледа на работите без никакво изключение – то е да признаем факта такъв, какъвто е. И сега тия, младите, трябва принципиално да погребат старото в себе си. И като дойде новото, тази нова четка, Божествена четка, която сега иде, като почне тя да цапа туй платно, да имате всичкото търпение да почакате, за да видите какво ще изработи във вас Божественият Дух. И няма да имате понятие, че Духът е нещо въображаемо, без същина. Това е Духът – основа на битието. И когато този Дух дойде, той ще донесе онези блага, онзи живот, в който вие ще се почувствате като слепия, на когото Христос отвори очите, и ще кажете: „Едно време бях сляп, а сега виждам!“ И аз затуй съм казвал и друг път: Когато се потопите в Божествената Любов и почувствате всичките нейни вибрации, когато разберете тази Любов, тогава ще разберете симфонията на тоя живот. А сега вие цените живота само от свое гледище. Жената казва: „Като моите деца няма, и като моя мъж няма“. Тя се радва. И мъжът казва: „Като моята жена няма тук“. Не, не, твоята жена не е тук, а горе. А горе какво е? – Неопетненото. Опетнил ли си святото в себе си, чакай, докато станеш чист. Защо ние трябва да се очистим? Този, горният мъж, и горната жена, тая Божествена Мъдрост и Любов, като се съединят, ще прекарат сегашния човек през 7 живи огъня, и тогава ние така ще се префиним, ще се трансформира сегашната материя, че ще придобием нови тела, в които грехът няма да има свърталище. И тогава няма да става

въпрос, че еди-кой целунал и прегръщал някоя жена или че някого похванали. – Да, но тъй, както светлината целува и прегръща. Светлината не целува ли всички ни? Всеки един лъч, който иде отгоре, той е жив, той ви целува по лицето, по мозъка, прегръща ви. И вие благодарете се, че е тъй: ако той не ви прегръщаше, вашата работа отдавна щеше да се свърши. И онази жена, която казва на мъжа си: „Онзи любовник какви целувки ми е давал?“ И мъжът каже: „Зная, зная, от 5–6 години твоята любов не е такава към мене“. Външният мъж да не те целува, а Божественият Дух. Мъжът ѝ си мисли, че друг мъж я целува. Външният мъж, който и да е, нищо не може да даде. Хората, когато се сдобият с тази Божествена Любов, само тогава могат да дават. Отвътре трябва да дойде Любовта: изворът отвътре тече, като чешмата, за да можем да вкусим от този живот. И младите, и те се лъжат като старите: те знаят, че в женитбата, както сега става, всичко в нея е лъжа. Ще ме извините сега. Женитбата, както сега се разбира и се практикува, е един позор на Божествения първоначален Закон, на Божествения Дух, на Божествената Любов, на Божествената Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Съвременният брак е един позор! Аз говоря от името на тази велика Божествена Любов, в която няма абсолютно никакво изключение. Един позор е бракът! Че е един позор, целият свят е покрит само с кости. Хората не се раждат по Божествения Закон, по Любовта, а се раждат по своите похоти, и затова не идват хора отгоре, а от земята, отдолу излизат повечето и се раждат, затуй светът сега е пълен само с престъпници. Разправяше ми един господин за един свой приятел: неговото дете, 12-годишно момче, със свои другари разбиват касата на баща му и взимат 2,000 лева и избягват. И баща му ходи в градоначалството да търси сина си. Това 12-годишно дете да бяга от баща си и отсега започва с търговия, тогава как ще внесем ние морал? Търговия е навсякъде – в църквата, в училищата, и всички тия търговци идват и казват: „Морал трябва да има“. В какво седи моралът? – Че „много ми взеха“. Много му взели, и сега вече какво? Един господин разправя на друг господин как става подкупването. Отива търговецът там, в някое влагалище, и казва: „Пет дена ми трябват“, и сочи с петте пръста на ръката, т.е. „5,000 лева ви давам, не можете ли да ми услужите?“ А той седи. Онзи сочи тогава с двете ръце: „А, тъй ли“, т.е. 10,000 лева, той бърже подписва: „Дайте на този търговец“. – „Деца имам, жена имам... Нали хора сме, разбирам, влизам в положението ви, аз съм човек много чувствителен.“ – „Да, да, господин началник, затова ви говоря, защото много ми съчувствате.“ – Туй отвънка се гледа комично, но тия действия произвеждат такава зараза, такава живеница в духовния живот, че с хиляди години цял преврат става в нашето органическо развитие. Ти ще кажеш „тъй“ с ръката си, но знаеш ли какво може да произведе след време тази ръка? Тия малки причини произвеждат много големи последствия. През 75-та година целият град Чикаго изгоря от голям пожар: отива някой

кравар да си дои кравата, кравата ритнала с крака си свещта, запалила се сламата там наблизо, вятърът бил благоприятен, разгоряло се всичко наоколо. Най-големият пожар в Америка бил причинен от една свещ! Този огън, при известни условия, дава най-големия пожар. Ти ще кажеш: „Тъй, господин началник", и ще сочиш с петте си пръста, но след няколко поколения ще се види какво значи това „господин началник" – лоши последствия ще има. И в този пожар много добър пример е дал един беден човек. Минава един богаташ и казва на един работник: „200,000 лева ви давам, изнесете касата до края на града". А той му отговорил: „Не ви искам парите, аз искам да спася живота си". А вие сега, когато светът гори, голям пожар иде, ще кажете: „Де е?" – Ще го видите. Забавлявате се с касите си и казвате: „Как да я не взема?" И гледам сега, християни нарамили касите си. „За какво ти е братко?" – „Искам да прехраня децата си." – „Скоро ще ги прехраниш, огънят отподире ти иде." – Друг един случай: един от Варна спечелил 50,000 лева и си казал: „Отсега сбогом на сиромашията, и децата ми и аз се осигурихме". Още вечерта той умира – взел касата и умрял. Това са разсъждения на старите хора. На младите хора не трябват никакви каси и пари. Ние трябва да имаме чисти души и светли умове, а не да туряме доверието и надеждите си в банките. Това е разврат! Тия пари вие ги създавате, те са за улеснение, а не за доверие. И следователно не трябва да влагаме парите в банките, а трябва да станем живи банки на Бога. И мъже, и жени тази енергия, която Бог е вложил в нас, да я употребяваме все за добро. Старото трябва да се обнови. И туй учение е, което ще обнови света. – „Ама – казва някой – те искат да се обнови старото." Старото трябва да си замине, нищо повече! Сам Господ казва така, това не са мои думи. Старата земя и старото небе си отиват, като вехта дреха. Господ го е вложил, то е учение на Бога. Вашето старо небе Господ го помита, слугите му идат – те са милиони, – идат със своите метли, всичко ще пометат. Разбирате ли? И всичките въпроси Господ ще ги реши тъй, моментално! А сега и богати, и сиромаси вкъщи водят война. Гледам, един ден две малки дечица, майка им дала две ябълки, братчето казва на сестричето: „Дай ми ябълката си, защото е по-голяма от моята". – „Не я давам." Той отива, взима ябълката ѝ насила. Питам сега, братче е, но като я хваща за косата, разтърсило сестричето си, за да вземе ябълката. И майката казва: „Ето ангелчето ми". Този герой, който казва: „Аз написах едно стихотворение", – да, написа той на главата на сестричето си. Не, такива братчета и гении нам не ни трябват. Когато сестрата вземе ябълката и я разреже наполовина, Господ разбира такива сестри; а братчето да каже: „Моята ябълка е по-голяма, чакай да ѝ я дам, че нейната е по-малка", а не да я хване за косата и да каже, че той е по-голям. Туй, което малките деца вършат, отде го виждат? – Виждат го от старите.

И каза Петър на младите: „Станете и изнесете Ананий". Защо? – Искал да

излъже Духа Святаго. И Петър му казал: „Нали туй е твое?“ И следователно, според туй Божествено учение, ние трябва да вършим всичко доброволно. Ние не задължаваме никого. Опитай и виж! Туй, което ти извършваш, трябва да го извършиш съзнателно, от тази велика Любов! Можеш ли да го направиш тъй, то е прието от Бога; не можеш ли да го направиш от Любов, то не е прието. И в туй отношение ние трябва да бъдем умни. Умният в света много нещо може да извърши. Ще ви кажа един пример из американския живот, да видите в какво трябва да седи тази съобразителност. Един богат американец направил една железница от Чикаго до Бъфало, близо 400 километра, и похарчил толкова милиона, и така заборчял, че нямало как да посреща своите полици. Замислил той да се самоубие, винаги се отделял, никого не пускал в стаята си. Жена му била много умна. Един ден тя идва при него и му казва: „Моля ти се, ти имаш една голяма мъчнотия, кажи я на мене, аз ще ти помогна“. И той ѝ казва: „Аз съм заборчял, този позор не мога да понеса, не мога да живея“. – „Бъди спокоен – казва му тя, – аз ще уредя тази работа.“ Отива тя един ден при един от американските милиардери: „Искам да видя този милиардер само за 5 минути“. Той я приема и ѝ казва: „Госпожо, кратко говорете, понеже времето ни е скъпо“. – „Искам само да пропътувате по нашата железница от единия край до другия; колкото ви струва времето, ще ви платим, само съгласете се да пропътувате от единия край до другия“. Той помислил, помислил. „Ще ми направите една услуга като жена, искам вие да сте първият, който да пътува по нашата железница“. Той се съгласил. На следния ден дават обявление, че еди-кой си милиардер ще мине по новопостроената железница, и той пръв с влака ще мине. Понеже тази железница била паралелна с линията на друг милиардер, последният веднага запитал: „Продавате ли тази железница? 20,000,000 долара давам“. – „Добре.“ – И те му я продали. Ето, умната жена наредила само този милиардер да мине от единия край до другия по железницата. И аз ви казвам: Оставете, железницата е дошла до фалиране, нека жена ви да иде при Христа и да каже: „Моля ти се, Господи, само да минеш по нашата железница, и ще се спасим“. Това е символ. И 40,000,000 долара ще имате във вашата каса. Сега вие ще кажете: „Философия!“ Христос може ли да мине по железницата? И Христос, като този милиардер, може да мине по вашата железница. Целият ви живот – това е една железница. Христос сега слиза от време-навреме, но той казва: „Моето време е много скъпо, ако ти си от новото учение, и от тебе човек може да стане – аз съм готов да мина; но ако ти си от старото учение, аз не се мърдам крачка оттука“.

Светът, за който ние говорим, е един реален свят. Не мислете, че за вас няма кой да се грижи. Има кой да ви обича, поне един има да ви обича. Знаете ли кой е? Ако си мъж, има една жена, която те обича, аз съм я виждал каква е, и знаеш ли колко те обича? Сега ще кажете: „Вярно ли ми

говориш?“ Вярно е. На жената казвам: Има един да те обича, да! Има, има. Той е верен, абсолютно верен, аз го приемам без никакво изключение. Има един, който ви люби, който е готов да жертва всичко за вас. И като мине той по пътя на вашия живот, всичките ви мъчнотии ще изчезнат и вие ще замязате на една цъфнала роза. Ще кажете вие: „Всичко това е хубаво, ама ние треперим сега“. Е-е, хубавите работи тъй лесно не се вземат. Онзи говорител, всякога, когато някой има да декламира нещо, той все трепери. Туй треперене е вдъхновение у вас. Ако ви дадем трибуната, какво ще правите? Можете да декламирате много добре.

Сега ще ви приведа един пример от времето на Нерона. Вие ще кажете: „Знаем ги ние“. И вие, и аз много работи знаем, но мълчим. Във времето на Нерона – не искам да го вземете като един проверен исторически факт, то е предание – живял някой римски патриций, на име Онорций, млад, на около 35 години, един от най-благородните римляни на времето, човек много учен, запознат с философията, който добил своето образование, като ходил в Индия, Египет, дето и се запознал с тайните на окултизма. Един ден, след завръщането си в Рим, среща на пътя едно 10-годишно момиче, много оцапано, много грозно, обаче в неговата душа се заражда голяма любов да му помогне, без сам да може да си даде сметка за своето разположение. Хваща го за ръката, завежда го в дома си. Името на това малко момиченце било Амриха. И той турил в ума си да му даде по възможност най-доброто възпитание, с което римляните са разполагали. И наистина, тя посещавала школата на Сенека, запознала се с гръцката култура. Но Онорций забелязъл, че с постъпването на туй момиче в училището, лицето ѝ започнало да се изменява, изменява и към 16-годишна възраст тя е станала една от най-красивите римлянки. Не само това, но той забелязъл, че в ръцете на това момиченце имало грамадна сила. Като си простирала ръката да хване някой камък, камъкът се издигал нагоре. Вие ще кажете: „Това е преувеличение“. Не, туй е близо до истината. Преди повече от 25 години в Америка се яви една мома и с нея са правили опит някои учени американци: 8 души, най-силни хора, не са могли да задържат едно много дебело дърво, защото когато тя си туряла ръката си отгоре му, туй дърво се въртяло. А като турила дървото на едно менгеме и го стегнала здраво с щипци, тя прекарала ръката си отгоре му и то станало като очукан коноп.

Онорций се заема да запечати в нейното съзнание да употреби тази сила за добро. Но забелязъл, че в туй момиченце, всичките ѝ думи били отмерени, никога не е чувал да излезе от нея някоя несериозна дума. Всичкият ѝ говор, всичките ѝ думи били избрани, като най-хубави бисери, и никога от нейната уста не излизала дума нецензурна. И тя се отличавала с голяма чистота. С тази красота почнали да я обикалят римски патриции,

синове на богаташи, за да може да я привлекат. Един ден, както онази първата Винцила, която избягала от Нерона, по същия начин минавал по пътя Нерон и я вижда, и ѝ казва да иде в двореца му. Тя отива. Нерон мислил да си поиграе с нея, да разполага с нея, като красива. Вечерта тя останала и когато той я хванал, тя положила ръката отгоре му и той се вдигнал във въздуха. Намерил се в чудо! Той за пръв път срещнал такова нещо. Тогава в него се зародил страх. Той я погледнал и казал: „Моля ти се...“ Като си отдръпнала ръката, той се успокоил. Втори път той пак посегнал на нея, тя положила ръката си на него и той пак нагоре – във въздуха. Тогава тя си отворила вратата и излезнала вънка. Искали да я спрат, но всички, на които тя си полагала ръката, увисвали във въздуха; така постъпила и с всички преторриянци. И в целия Рим тя е била пословична. Срещне някого, когото карат в затвора, положи си тя ръката на ония, които го конвоират, те увисвали във въздуха. А тя казвала тогава на затворника: „Хайде върви си, свободен си“. А дето срещала бедни, помагала им. Дето се явявала – пътят се отварял. Но Нерон издал заповед да не се говори и пише за Амриха, понеже е опасна мома, и бил толкова амбициозен, че не искал никой да знае за тази велика истина. Казвам: Вие, съвременните, можете ли да играете ролята на тази Амриха? Всички велможи и знатни римляни благовеели пред нея, навсякъде пътят ѝ се отварял, когато си турнела ръката на някого – издигал се във въздуха. И всеки признавал, че Амриха не е мома от света да си играе с нея всеки, който поиска. Вие сте игра на света. Имате ли вие езика на Амриха? Знайте, че силата на човека се крие в неговото слово, в неговата реч. Ако можете да пречистите вашия ум, тъй че всичките ви думи да бъдат отмерени, да разчистите всяко едно неразположение към когото и да е, и от сърцето ви да излезе всичко нечисто, т.е. да се залюбите в Бога, да сте го залюбили и заради неговата Любов да имате най-хубавите думи и мисли, и сега може да имате тази сила на ръката си. Ето, аз ви давам един начин: турете 10 години да пречистите вашия ум и вашето сърце, и тогава, като поставите вашите ръце, ще придобиете тази сила на Амриха. А вие, сегашните християни, защо не я добивате? Защото много се хвалите: „Аз ще ти направя нещо“, но ще го окича, ще кажа: „Знаете ли, този нямаше да оздравее, но аз само като турих ръката си, излекувах го“. Въпросът седи тъй: Този човек аз го излекувах по закона на Любовта. Тъй е истината! А тази Любов, тя е Божествена! На този човек, по закона на Мъдростта, аз му дадох знание. Река ли да притуря малки качулчета, че само аз мога да сторя това, силата си отива. В ума си трябва да имате мисълта, че вие сте само един проводник на великия Божествен Дух в света, че вие сте една малка нота на петолинието, и милиони такива ноти в живота ще образуват една велика ария. Като мине този Божествен такт, ще внесе великото във вашия живот. Аз не трябва да се хваля за своята святост, за своята сила и своите знания. С всичките тия похвали човек губи своята сила. Скромност,

абсолютна скромност се изисква като сила, която изтича от вас. Бог, Който живее във вас, ще ви въздигне. Писанието казва: „Бог да ви въздигне“, а не вие. Щом имаш сила, Бог ще те въздигне, но само когато душата и сърцето ви са абсолютно чисти. Бог, великият Дух, ще дойде, но той може да живее само с нашата душа, а с нашия ум не може да живее, защото мислите ни се менят. Вие знаете какъв е умът на хората. Някой пише един ден: „Това е тъй“, утре пише: „Не е тъй“. Сърцето днес каже: „Аз те обичам“, утре каже: „Не те обичам“. Питам: Каква е моята любов? Колко пъти аз съм я изпитвал? Дойде някой, аз съм любезен, седя с него, занимавам се с глупави работи. След това дойде някой друг, умен човек, казвам: „Нямам толкова време“. Той ми казва: „С този глупак говори толкова време, а с мене не искаш“. И – знаете ли? – Тогава аз изпитвам тяхното търпение. Сега ще ви приведа още един разказ. В какво седи този разказ? Мене са ми го разправяли други, но аз ще го разкажа с мои думи. То е от индуския живот. Един ревностен ученик на Индия, който искал да се запознае с учението на йогите, отива при един виден учител и му казва: „Аз искам да науча великото на света, искам да бъда твой ученик; търсех много учители, но само ти можеш да ми предадеш великото учение, какво да правя?“ Обаче учителят мълчал, дълго мълчал – „като пън“, казват българите. Тъй мълчал той и нищо не говорил – един ден, два, три, четири, цяла седмица, най-после ученикът казал: „Учителю, кажи какво да сторя, само ти си, при тебе идвам аз“. Хваща го за ръката този учител и го завежда в една празна стая, дава му един чувал с едра сол и му казва: „Ще счукаш тази сол, да стане ситна, за всичко може да мислиш, само за думата „носорог“ абсолютно нищо да не мислиш, тази дума да не ти идва в главата“, и си отишъл. Започнал той да чука; свършил всичката сол, отива при учителя, той го пита: „Е-е, какво мисли през това време?“ – „За нищо друго не можах да мисля, освен за думата „носорог“.“

Сега аз ще ви дам едно малко обяснение. На този ученик учителят му дал свобода да мисли за всичко, само за „носорог“ да не мисли, туй е забранено. Това значи – всичко да вършиш, само за греха да не мислиш, а вие, съвременните хора, само за греха мислите – то е носорогът. И казвам: Докато вие не престанете да мислите за носорога, тази сила не може да дойде във вашите ръце. Когато вие изключите тоя носорог и не мислите за него, тогава силата ще дойде. За индусите носорогът е един символ. И тази сила ще потече през вашето сърце. И вие ще станете силни и мощни!

Моята цел не е да ви осмивам, защото да осмивам вас, ще рече да осмивам себе си. Но слабата страна не може да не се прояви, понеже вие не можете да спазите това, което Божественият Дух изисква, а ние трябва да бъдем проводници на Божествения Дух. Тази Амриха живяла във времето на Нерона, докато дошли християните, и била почитана навсякъде, а когато

тя се отдалечила от Рим, тогава започнало гонението на християните. Но защо тя заминала от Рим? Защото тогавашните християни, като била тя запозната с туй учение, започнали да се питат дали тази сила е от Бога или е от дявола. И тъй, християните, със своите мисли дали тя е от Бога или от дявола, я заставили да си замине от Рим; и след това дойде най-голямото гонение на християните, защото Амриха и Онорций си заминаха. И ако днес дойде едно страдание в света, то е, защото Амриха си отиде. Изисква се Истина и Чистота в този свят. Чистота голяма трябва да има. Някои мислят, че ние говорим едно, а в тайно вършим друго. Чистотата е като пред Бога. Един ден ще се открие всичко. Нашият живот ще се отвори. „Няма скрито-покрито – казва Христос, – което да не се разкрие." Нас не ни е страх от нищо! Аз и на вас ви препоръчвам, има само един начин, и Писанието казва: „Страхът от Бога е основа на Мъдростта". Следователно бойте се само от Бога. Страх да имате от Бога, а от нищо друго да не се боите. Всеки друг страх ще внесе грях във вас. Страхът само в един случай ще го приемем – от Бога, а във всеки друг случай страх да няма!

И сега, тия, младите, да погребат старите. Казвам на младите, които не са остарели, защото и аз не бих желал да остареете: ако остареете, други млади ще ви погребат.

Искате ли сега да ви вдигна всинца във въздуха? (Учителят простря ръката си.) Ще ви вдигна, ще ви вдигна; не само аз, но искам всички така да простирате ръцете си. Моето изкуство ще го дам и на вас, и няма да мине дълго време, ще видите, ще почнат да увисват във въздуха. И щом почнат да увисват във въздуха, тогава младите да бъдат готови да погребат старите: Ананий и Сапфира. В света лъжата трябва вече да си замине. Първото нещо за нас, за онези, които ме слушате, онези, които искате вашият живот да придобие смисъл, да се повдигнат сърцата ви и умовете ви, да станете силни и крепки, първото нещо е: свършете с лъжата, не се борете с нея, аз не искам да се борите със земното, не. На Дон Кихота няма да подражавате. Наместо лъжата, ние ще внесем истината; наместо отрицателното, ние ще търсим положителното в нещата. Не мислете за лъжата, мислете за истината. На мнозина, които са идвали при мене, съм им давал тази сила, казвам: Ти ще живееш чист и свят живот! – „Ама ако аз направя едно малко прегрешение?" Аз казвам: Този ми говори за носорога. Щом ви казвам, че трябва да живеете чист и свят живот, разбирам това без изключение. Вие ще кажете: „Ще бъде ли тъй?" – Тъй ще бъде! Не ви говоря аз, и ако Господ тъй ми говори, аз казвам: „Тъй, Господи, тъй да бъде", и вие ще кажете: „Господи, да бъде Твоята воля". Аз казвам: „Когато си ми говорил, без никакво изключение, тъй, и Твоето име ще бъде едно съкровение в сърцето ми, най-святото, най-ценното то ще бъде". Искам всички да имате Божието име, да го пазите в душата си, то да

бъде чисто и свято, неопетнено вътре, и тогава ще дойде тази сила, и ще бъдете силни, и животът ви ще придобие светлина, и ще започнете да разбирате новата наука на окултизма, по друг начин да разбирате; не че не мога да ви говоря, но трябва да се развият новите чувства, защото органи се изискват. Сега ние употребяваме символичния език, понеже символите съкращават времето, а пък аз нямам много време. Ако река да ви говоря една реч според вашия език, трябва ми цяла година да ви разправям на обикновен език. Аз ви казвам: Вселената – това е едно единство в разнообразие, в множество. Тъй се проявява вселената. Вземете едно житно зърно, то е едно, но посейте го, веднага ще поникнат хиляди листа, много корени, едно разнообразие, но то е едно в себе си. Следователно многото има един принцип, от който всички са излезли, и движението на този принцип произтича от едно Божествено начало. И следователно движението е начинът, по който може да се предаде тази енергия, единният принцип в нас, а пък числата, математиката – това е резултатът, с който ние обуславяме нещата, резултат на туй движение. А когато кажем, че някоя работа се е завършила, това показва, че ние всички се връщаме в този единния принцип, при единия Бог, от Когото сме излезли. Вие сега ще кажете: „Краят му вече дойде“. Краят показва, че всичко се е завършило и ние ще се върнем при единния Бог. Той е Онзи, от Когото сме излезли и при Когото ще се върнем, с тази богата опитност, да живеем в Него и да разбираме смисъла на всичките светове, които сега съществуват. Ако аз взема сега да ви разправям какво има в Сириус, каква култура се развива в Плеадите, Северната мечка, Ориона, какви същества има в Млечния път, в тия 18,000,000 слънчеви системи, такъв един свят за пътуване! А сега седите вие и казвате: „Какъв смисъл има това?“ Ако аз бих ви взел на крилата си, като един ангел, и ви занеса горе, ще кажете: „Имало смисъл да се живее“. Но трябва простор, а сега вие си поплаквате. Всяка една звезда казва: „Сестро, защо плачеш, при мене ела, ти гледай да дойдеш тук“. Слънцето, Марс това ти говорят. Не само те, но в тайно някой дух крилат ви казва: „Не бой се, не бой се!“ И в тишината, когато се молите и мечтаете, духът ще ви шепне нещо, някоя опитност, ще кажете: „Има нещо, което ми шепне“. То е реалното. Та ние сме заобиколени от един свят свидетели, горе и долу, видими и невидими, които казват: „Не бойте се! Вяра, Любов, Истина, всичкото е за вас. И всичките ваши страдания са нищо. Вие можете да бъдете силни. Ако на земята сте слаби, горе сте силни“. Силни ще бъдем! И седим сега, някой казва: „От мене нищо няма да стане“. Тъй както мислиш, нищо няма да стане. Но ако станеш една Амриха, да бъде избрана твоята реч, да бъде чисто твоето сърце, тогава целият Рим ще бъде една отворена врата и Нерон ще виси във въздуха и няма да издава тогава прокламации: „Този да се изпъди“.

Казвам на младите: Да се стягате да погребете старото. На момците

казвам: Вашия Ананий да го погребете. На младите хора, днес само на младите говоря. На момите навсякъде казвам: Вашата Сапфира да я погребете. И ще казвате тъй: „В нашия дом трябва да царува пълна Истина – без никаква лъжа, пълна Любов – без никаква омраза, пълна Мъдрост, пълна Правда, пълна Доброта. Ние сме решили да служим на Бога без никакво изключение! Ние няма да си изкривим душата за никого!“ Но нашият Господ, на Когото ние служим, Той е верен, тъй се нарича: „Верен и истинен“, тъй Го знаем ние, тъй се казва в Библията. И бих желал всинца да знаят кой е Христос. Той се нарича „верен и истинен“. Този „верен и истинен“ в църквата ли е? Този „верен и истинен“ в техните сърца ли е? Този „верен и истинен“ в съдилищата ли е? Във вашите домове ли е? И това се изисква. За Него аз говоря. Аз искам този „верен и истинен“ да Го турите на неговия трон и да казвате навсякъде: „Верен и истинен е Бог, Който живее сега в нас!“ И желая и вие да се наричате всички „верни и истинни“.

Сега върху мене се хвърля някой път един упрек, и той е следующият, че мене са ме правили за някакво божество, че съм бил заобиколен с жени, с това-онова. Божество, като Бога ме смятали. Бог ли съм? Аз бих желал всички хора да бъдат богове. Що значи Бог? – Да любиш като Бога. „Благ е“, казва Христос. Ти благ ли си? Докато не си Бог, ти ще грешиш. Да любиш всички хора, без никакво изключение. Душата ти да бъде пълна с Любов. Не само аз, но всички да бъдат божество. В какво отношение? Ако имам Любов, божество съм, а без Любов – тогава съм един паяк и паяжината ми може да бъде отнесена от вятъра. Не отричам – Бог е Любов. Любовта, която е в мене, е Бог. И аз съм благодарен, че Бог се е ограничил в мене, за да се прояви в мене – видимият, ограниченият Бог се е ограничил със своята Любов в мене, и аз искам да възприема неговата Любов, да се жертвам заради него. Какво противоречие има тук? – „Ти не трябва да се правиш божество.“ Не, братя, аз искам да ви кажа всички да бъдете подобни на Христа. И Писанието казва: „Трябва да бъдете подобни на Бога, съвършени“. Павел казва: „Подражавайте на мене, както и аз подражавам на Христа“. Като Бога трябва да бъдете. Да бъдем благи, както Той е благ. Да бъдем милостиви като Него – това аз проповядвам. Туй е учението, което аз проповядвам. И съм готов още един път да умра, хиляди и милиони пъти съм готов да умра за това учение, знаят ли те това? Ако е въпрос за умиране, аз съм готов, стига това да изискват! Но Господ сега не иска смъртта на праведника. Веднъж е умрял Христос. 100 пъти не може да умира Той; сега други ще умират. И когато Той дойде, евреите не повярваха в този закон, не Го разбраха. И когато си заминаха Онорций и Амриха, какво стана? Целият път от Йерусалим до Рим беше постлан само с кръстове. 60,000 души евреи бидоха разпнати на тия кръстове, когато Тит превзе Йерусалим. По колко души се пада на километър? – По 6 души

евреи.

Като си замина аз, ще видите какво е моето учение! Колко километра има от Рим до Йерусалим? На всеки километър – турете 10,000 километра – по 6 души на един километър. Мислите ли, че Христос няма да тури в действие своето учение? Аз казвам: Ако сегашният свят не приеме Христовото учение, ще има 100,000,000 християни разпнати на кръст. Разбирате ли добре това? Тогава имаше 60,000, сега ще има 100,000,000 християни. Земята ще бъде опасана няколко пъти само с кръстове. И тогава ангелите ще изнесат всичките Ананиевци и Сапфири, и всичките Юдовци, които съществуват; и от този свят, от тази култура няма да остане ни помен! Това е великото решение на небето, на Бога, на ангелите, на светиите, това е решението на всички добри хора, да пометат резултатите от тази култура. От света помен няма да остане! Ново небе иде и нова земя иде! И младите трябва да погребат старите!

Говоря открито, открито трябва да говорим. Такъв морал трябва да се проповядва: Любов, а не бабина любов. Мене не ми трябва мъртва любов! Не искаме да убиваме, не че сме баби; ние искаме да съградим нещо добро, ние искаме всички хора да се спасят! В какво отношение? Всички да заживеят като братя и сестри, да се разбират. И всички блага и духовни богатства са общи за всички братя, за да ги използват всички. Тъй е писал Господ! И всички ние сме братя, и можем да ги употребим, но кога? Когато станем като Онорций и като онази мома Амриха. И няма да питаме от Бога ли е, или от дявола е нейната сила. Ще кажете сега: „Дали Христос говори в този човек, или дяволът?“ Ако аз си замина един ден от България, тогава ще знаете кой говори – дали Христос е говорил или не. Всяко нещо трябва да се опита. Какво ще им кажа? – На онази свещ можеш ли да четеш? Ако можеш да четеш, свещ съм; ако не можеш да четеш, никаква свещ не съм. И желая не само аз, но всички вие да бъдете като мене. Бих се радвал и желая всинца да имате моя ум и моя стремеж. Всинца да говорите като Амриха. Като излизат думите ви, да бъдат сладки като мед и кристални като росни капки. Като дойда при вашия чучур, като пия, да кажа: „Колко е хубава тази вода!“ Този чучур аз го считам плод на слънчевите лъчи.

Светът ще погине! Не физическият свят ще погине, а всички тия стари, криви разбирания в умовете на хората ще изчезнат. И нова култура ще се яви! И тия тела, и те ще се изменят, ще се явят нови тела и светът ще се измени. Ще кажете: „Свърши се, няма живот вече!“ Но вие още не сте живели. Отсега нататък иде животът. Небето трябва да дойде на земята, че да заживеем ние в Любовта. Да има две сладки думи, че като каже мъжът на жена си една дума, да ѝ падне като мед на сърце. А сега имате ли вие

тия капки? А-а, носорогът докато е в света, няма.

После някои ми правят бележки, че всякога не съм достатъчно сериозен. Говоря умни работи, ама тъй несериозно, не ми подобава. Някои думи са малко грубички, но езикът ви е такъв, какво да правя? Аз българския език от 20 години го изучавам, има думи толкова груби, и аз виждам, какво да правя? Езикът е такъв. Ако този език беше пластичен и имаше 100,000 думи – да! А сега колко хиляди думи имате?

Аз не съм много сериозен, но ако стана много сериозен, вие щяхте да заспите. Аз не обичам да се смея, но някой път се смея, искам да видите, че и аз съм донейде като вас, да не кажете, че аз не съм. Аз съм много естествен, някой път се поухиля и аз като вас. Казват, че по някой път обичам да поухапвам. Казвам: Мязам като вас, но не съм като вас.

Да не мислите, в душата си нямам абсолютно никаква мисъл да ви обиждам. В моята душа аз ви обичам и ви се радвам. И желая да ви видя, че имате знание. Знаете ли каква радост усещам, когато видя в някого да има знание? И бих желал всички да растете тъй, както Бог ви е създал. Ами че вашето растене е и мое. Вашите мисли са и мои мисли; вашите чувства са и мои чувства. Така е, ние не можем да постъпваме разделно. Всеки ще живее отделно, но всички ще участвате в Божественото развитие, което ще разберете един ден, когато идете горе, когато свършите своето развитие.

Не говорим нещо много научно. Аз мога да имам езика на учените хора, но този език не би принесъл полза. Аз се разговарям с вас тъй, както с някои деца. Ще седна като дете, ще видя как те разглеждат и как аз разглеждам.

А че сте деца, то е много хубаво. „Децата – казва Христос – ще наследят Царството Божие“, а не старите хора. Сега ще кажете: „Учителят, той още като деца ни смята“. Докато вие сте деца, вие ще имате всичката моя любов и аз ви обичам, но щом остареете, аз ви погребвам в мене. Ако сте млади, имате моята обич, ако сте стари – носилката.

И тъй, желая всинца да бъдете млади, млади, млади, верни и истинни, да служите на туй велико Божествено учение. И този Господ да говори на всинца ви, да говори на сърцата ви, на душата ви и да не се отказвате. Той говори на душата.

Всинца да бъдете подобни на Христа: да любите като Бога и да обичате, както Бог обича.

Тази е Любовта, която новата култура носи в света и за която ние се готвим.

И аз желая този ден скоро да изгрее, още един час остава да изгрее слънцето. И като изгрее слънцето, всичките мъртъвци ще бъдат погребани.

И всички ще изпеем новата песен. Няма да ви кажа коя е тя.

Беседа държана на 20 ноември 1921 г. в София.

1921_11_27 Аз ще го възкреся!
Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

АЗ ЩЕ ГО ВЪЗКРЕСЯ!

Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот вечен: и аз ще го възкреся в последния ден. (Ев. Йоан 6:54)

Ще ви прочета част от 6-та глава на Евангелието от Йоан – от 41-ви стих нататък. Някои изваждат заключение, че никой не е видял Бога. Не е тъй: мнозина са го видяли. Христос казва: „Никой не е видял Отца, освен онзи, който е от Бога: той е видял Отца“. Всеки, който е от Бога, той е видял Бога.

Ще говоря върху 54-ти стих. Някои от учениците на Христа, макар и ученици, се съблазниха, когато Христос им каза: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Това е един факт: месото на всички животни и тяхната кръв – на гъски, на пуйки, на агънца, – което хората си похапват, това е тялото на Христа. И тия хора се съблазняват. Това е в буквален смисъл вярно. От 8,000 години насам хората се хранят с плътта и кръвта на тия агънца. Христос иска да каже: „Вие ядохте от плътта ми и пихте от кръвта ми, но вечния живот не добихте“ – това е по форма, в прав смисъл е вярно, но по отношение на неговото учение има нещо по-съществено: „Ако вие не ядете от тази плът, и не пиете от кръвта ми, вие няма да имате живот вечен“. Т.е. ако вие не приемете моето учение и не го приложите, не можете да придобиете вечния живот. И после добавя: „В последния ден аз ще го възкреся“. Първата фаза: ще ядат и пият – тъй правят хората. Но това не е смисълът. Кога ще дойде този смисъл? – В последния ден! Т.е. ще ги възкреся, когато хората изменят този ред на нещата. Кой е този последен ден! – Онзи, от който всички се плашат. Той е ужасен ден! Казват: „Последен ден е той!“ Онзи търговец, който има да плаща 100,000, казва: „Последен ден е, утре ще дойдат“, а той няма нито пет пари. Съдят някого. Трепери му сърцето – последен ден е, може да го осъдят на 10 години затвор. Момата излиза от дома на баща си, отива при момъка – последен ден е, има едно преходно състояние. Следователно последен ден е онзи ден, в който почва великият живот. Великото, безграничното, туй, което има смисъл в себе си, започва все от последния ден. И следователно всеки един от вас, който не започне с този последен ден, той не може да се домогне до онази велика Божествена наука, която Бог е отредил и вложил в недрата на природата, т.е. до ония блага, които са приготвени за неговите избрани деца, които днес живеят на земята. Досега са ви проповядвали все за небето, и всички се готвите все за небето; как ли не си представяте рая, как ли не си представяте ангелите, светиите? Но всички тия неща са неопределени във вашите умове. Вие били ли сте на

небето? Били ли сте? – Не сте били. Като казвам, че не сте били, аз подразбирам във формата на вашето сегашно съзнание, а не на миналото. С туй съзнание вие не сте били в рая. И когато някой каже, че е бил в рая, ние разбираме не такъв, какъвто е сега, но то е друго съзнание – свръхсъзнанието, чрез което той може да влезе. Христос казва: „В последния ден ще го възкреся". Сега, между съвременните религиозни хора и светските има вечен спор. Едните искат да живеят постоянно в небето. Религиозните казват: „Дотегна ни животът на земята, – в небето, в небето!" Другите казват: „Нам ни дотегна да слушаме за небето – на земята, на земята!" Тук е то, това е всичката философия. Спорът е, дали да се живее на небето или на земята. И във всичките лекции в университета доказват субективно и обективно, посредством понятията, чувствата, волята, всички доказват дали на небето да бъдем или на земята. А ние казваме: Ще бъдете на небето и на земята. Защото в Писанието се казва: „Когато Бог създаде небето и земята"; но понеже небето е било устроено съвършено, а земята трябвало да се развива, Писанието казва: „А земята не бе устроена". Това подразбира, че земята трябвало да мине през един период на еволюция, да се самоусъвършенства. А усъвършенстването е един естествен процес. И аз казвам: момата, когато се готви да се жени, нали трябва да мине известна еволюция, та булски дрехи, та корделки, та чепици, та панделки, та това, та онова – цяла еволюция; после, зълви наоколо десетина ще я обличат, ще я редят – цяла еволюция трябва да мине, и като я облекат, цял ескорт ще има подире ѝ – със сватове, с кумици, с гайди. Що е сватба? – То е една цяла еволюция. Булката е била неустроена, необлечена в булченски дрехи, и е трябвало да се облече. Това значи: Земята не е била устроена, обикновена дама е била, та за женитба е трябвало един дълъг период, додето се накичи като булка. И като стане тази сватба, тогава всички тръгват с гайдите, със свирките. Това е приятно в живота. Сега някои, като ме слушат, казват: „Този език не е религиозен". Аз отдавна съм се отказал да говоря на религиозен език. И аз пиша един нов речник, в който казвам тъй: Всеки разумен човек трябва да се научи да говори по Божественому; всеки разумен човек трябва да изучи Божествената граматика: глаголите, прилагателните, съществителните, съюзите, местоименията, представките, приставките – там как ги казвате, – всичките тия неща трябва да се научат. Знаете ли колко велико е това нещо?

Сега ще ви позанимая малко с математика: „И в последния ден – казва Христос – ще го възкреся". От думата „възкресение" колко пермутации трябва да направите, за да се осмислят? Ако вземете тази дума вие, които сте математици, колко пермутации можете да направите? Аз взимам за пример четири букви: a, b, c, d. Вижте колко пермутации аз правя от a, b, c, d:

abcd bacd cabd dabc
abdc badc cadb dacb
acbd bcad cbad dbac
acdb bcda cbda dbca
adbc bdac cdab dcab
adcb bdca cdba dcba

– 24. То са все пермутации на тия числа. Това са математически съотношения на тия елементи, които влизат в тая редица. Ние направихме 24 пермутации от четиртях букви: a, b, c, d. Колко съединения вие може да образувате от думата „възкресение“? Аз бих желал да зная това. Следния път да ми кажете. Жените, които знаят, когато нямат друга работа, и ония от тях, които не знаят, да повикат мъжете си и втори път да пресметнете колко пермутации има. Трябва да се разбира основният закон на възкресението. Възкресението е едно преходно състояние от подсъзнателен живот към съзнателен и свръхсъзнателен живот. Следователно, когато едно низше животно мине от подсъзнателен в съзнателен живот, самосъзнанието, което се зарежда, е възкресение, оживяване. Следователно в сегашния живот самосъзнанието у вас е необходимо, за да изправите вашите минали и сегашни грешки, като ги замените с нещо разумно. Вашият живот не е онзи, който вие очаквате. Като съзнаете всички ваши погрешки, всички тия недостатъци и недоимъци на тоя живот, страданията, които произтичат от незнание на тия закони, тогава ще се приготвите за възкресението. Вие ще се решите да излезете най-после като една жаба от това блато, което е вече пресъхнало. Докато човек мисли, че в живота му не става никаква промяна, той живее в процеса на подсъзнанието. Сегашната бяла раса ще мине изцяло в пълно съзнание, а не в пробуждане и заспиване. То е една връзка на свръхсъзнанието. То е възкресение, то е новият живот вече. Следователно Христос казва: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот вечен“. От низшето излиза висшето. „Всички, които са яли и пили, аз ще ги възкреся“. Защо? Има си дълбоки причини, понеже Христос не искаше да изгуби своя капитал – Неговото слово да остане безплодно. Не е въпрос сега да се спираме, дали трябва да ядем плътта на Христа или не. То е друг въпрос. Казва Христос: „Аз ще го възкреся в последния ден“. Вие сега сте в последния ден. Ако вие се решите днес да пробудите това самосъзнание, вие можете да възкръснете. И Писанието казва, че когато Христос възкръсна, много телеса възкръснаха с него заедно и се явиха на мнозина свои приятели и ги убедиха, че има друг живот, по-разумен, по-устойчив и по-щастлив, отколкото е сегашният. Понятията на съвременните религиозни и светски хора за живота са толкова изопачени! Това не произтича от зла воля, а от една оптическа измама на човешкия ум. В съвременните хора висшият ум не е още развит. Теософите го наричат „висшият манас“. В ущърб на

висшия ум се е развил низшият, в който се намира локализиран човешкият егоизъм. А стремежите на този низш ум са диаметрално противоположни на висшия манас. Вие често се питате и не може да си обясните защо има борба между плътта и духа? Това не е борба – мнозина се мамят, – това е един закон, необходим за развитието на човешката душа. И той се обуславя от следния факт: ако вземете двама неприятели, които кръвно се мразят, и ги турите на една греда или дъска, под която има пропаст, единият е на единия край, другият – на другия край, и двамата са поставени над една опасност, – какво трябва да направят? Ще напуснат всеки спор. Те не бива да се приближат. Трябва да пазят равновесие. Ако плътта се противи на Духа, има си причини; и ако Духът се противи на плътта, пак си има причини. Защото ако те нарушат равновесието, и двамата губят. Съвременните хора цитират стиха: „Трябва да унищожим плътта, защото тя се противопоставя на Духа“. Не, не трябва да унищожите плътта или пък да премахнете Духа, защото Духът и плътта са два елемента в Божествения свят, необходими за развитието на човешката душа и на човешкия ум. Тук няма вътрешен антагонизъм и вътрешен спор. Спорът е само за условията, при които се намират Духът и плътта. Сега ясно ли е това? Нещата трябва да станат много ясни във вашия ум, за да няма спор. Сега да ви обясня друг един закон. Старите алхимици са взимали земята, водата, въздуха и огъня като четири основни елемента, а съвременните химици имат за основни: въглерода, водорода, азота и кислорода. Тъй, тия елементи са като основни, водородът – като един от най-леките. Сега тия 4 елемента играят важна роля в човешкия живот. Кислородът и азотът са смесени и тъй образуват въздуха, не са съединени, а само смесени. Докато са смесени, нашето развитие върви правилно, но в деня, когато се съединят, образува се една отрова. Казва някой: „Ние не сме пратени на земята да образуваме съединения, а само да бъдем смесени“. Казвате: „Образуваме братство чрез съединение“. Казвам: Вие не може да се съедините, за да образувате братство, защото ако се съедините, както кислородът и азотът, ще образувате една отрова и ще отровите цялото човечество; но можете да се сдружите. Следователно не е позволено за въздуха да се съедини кислородът с азота му, защото тогава въздухът ще изчезне. И каква е философията? Мъже и жени искат сега да се съединят. Не, не трябва да се съединят. При сегашните условия не е позволено мъже и жени да се съединяват. Единият е като кислорода, а другият – като азота във въздуха. Ако вие се съедините, ще отровите живота си, ще отровите децата си. И мога да ви дам пример: на много майки и бащи, на които измират децата, причината е, че те са съединени и вследствие на това те отравят организма на своите деца. И ще кажат хората: „Тя е дълбока работа, кой ще сее просо на тези корени?“ Ако не сеете просо, децата ви няма да живеят. Ще сеете просо и боза ще правите от него. Някой казва: „Няма да сея просо“. Ще сееш просо! Потребно е, това просо трябва да се

сее. Тия корени са необходими за развитието на нашия живот. Вие трябва да бъдете смесени, за да разберете вашите длъжности един към друг. Защото ако майката и бащата се влюбят, те забравят децата си. Ако мъжът и жената цял ден се целуват, ако те постоянно си казват: „Колко те обичам, за тебе умирам“ – децата гладни ще умрат. Сега и мъже, и жени се оплакват: „Няма любов в света“. Искате да се съедините. С когото и да се съедини тази жена, тя ще образува азотна киселина, която ще даде отрова за когото и да е. Следователно, при сегашните условия на земята, жената не трябва да се съединява! Знаете ли това? Това не го изваждам като абсолютен закон. Ако нямахте деца, бих казал да се съединявате. Но за благото на децата ви казвам: Няма да се съединявате, защото ще пожертвате техния живот. Логично ли е това? Да, аз разсъждавам логично, тя е една философия, която има приложение в живота. И вие питате: „Защо са тези нещастия?“ – Защото има не смешения, а съединения. Всичките експлозии произтичат все от съединения. И в съвременния европейски живот е доказан фактът, че след всяко съединение, т.е. когато тия народи се съюзят, са наставали най-големите войни. Руският цар Николай II, миролюбецът, взе инициативата да се свика Хагската конференция, за да се образува съединение на народите. Но след туй съединение какво дойде в света? Дойде войната. Не е ли туй един факт? Ще кажете: „Е-е, факт е, но не е доказателство“. Да допуснем, че 50% е вярно; тия 50% да ги не вземем ли предвид? Следователно при тия условия, при които живеем, съединение не се позволява. Има само един закон, той е следният: Ние имаме право да се съединяваме само с Бога, и с никого другиго в света. С Бог – понеже той е едно същество неизменяемо в себе си. С него можем да се съединим и резултатите ще бъдат добри: а всяко друго съединение, при каквито условия и да е, ще причини повече вреда, отколкото полза. Следователно трябва смешение, сдружаване, а не съединение. Нотите съединени ли са или са смесени? Музиката е съставена по закона на смешението. И ако хората съединят тези ноти, какво ще излезе? – Най-голямата бомба, при която всички музиканти биха хвръкнали във въздуха. Ако един музикант би се осмелил да направи едно съединение, в музиката би произлязъл един от най-големите взривове, какъвто светът не е изпитвал.

И казва Христос: „Аз ще го възкреся в последния ден“. Кога? – Когато той се научи да се съедини с Бога и да се разединява от света. Със света да е смесен, а с Бога да е съединен. Когато научи този велик закон – „Аз ще го възкреся“, той ще влезе в Божествения живот, да разбере великия закон, защо нещата са тъй, а не иначе. Сега, в този причинен свят се намират всички последствия на ред минали съществуания, през които човек е минавал. Тия последствия са причини за обуславяне на сегашния ваш живот. Те са набрани в Божествения свят, ние не може да ги избегнем. И от

тия причини великото начало – Бог – ще образува един живот, какъвто миналите ваши съществувания позволяват. Да допуснем, че вие живеете в едно общество, в което моралът е паднал на 0 градуса по Целзий или на 10 градуса под нулата. Вие сте майка, оженили сте се и искате да родите една красива дъщеря. Питам: Желаете ли да имате много хубава дъщеря? При такъв един морал, аз казвам, че вашата дъщеря трябва да бъде най-грозната в света, ако искате да спасите нейната чест. А ако живеете в едно общество, дето моралът е 100 градуса по Целзий над нулата, тогава вие можете да имате благословение и за себе си, и за окръжаващите я. А при първите условия тя ще бъде проклятие и за себе си, и за окръжаващите я близки: тя ще бъде един елемент, който ще се съединява и ще разрушава навсякъде. Заради нея най-малко 100 души ще се самоубият, и най-после и тя ще се самоубие. А ако вие, като се ожените, ми кажете: „Искам да родя една красива дъщеря", аз, ако съм астролог, ще ви отговоря каква ще бъде съдбата на тази ваша дъщеря. Ще каже някой: „Отде знаеш това?" Хъм! Виждаш ли тия пермутации abcd, dabc, ...? – Това са все величини, това са рационални числа, това не е гадание, това не са бабини деветини. Това е една строга наука, в която няма никакво изключение. Изключенията са само за глупците. 39,916,800 пермутации се образуват от думата „възкресение". Разбирате ли какво нещо е това? Това е наука, брате! Това са числа, това са данни, това са условия, при които новият организъм – възкръсналият живот – може да се развива. Следователно ще имате всички онези 39,000,000 възможности. Сега аз не изчислих туй, един приятел тук го направи и аз се основавам на неговите данни.

Следователно трябва да има смешение. Вие искате да се съедините. Не, никакво съединение не бива да има между вас. Ще се съедините само с Бога, а между вас да няма никакво съединение! А който се съединява, ние ще го изпъдим навънка, навънка! Защо? Защото е вече опасен. „Изпъждане" аз разбирам – ще го турим в някое шише, ще го запушим, като киселина – тя е отрова: всяка една капка, дето падне, гори. Човешкият егоизъм е опасен затова, защото е образуван по този закон на съединението. Няма по-голяма отрова в света от човешкия егоизъм. Това е едно ужасно съединение! И когато някой каже, че трябва да напуснем човешкия егоизъм, разбирам, че трябва да го разложим: азота отделно и кислорода отделно, за да функционират като смесени елементи. И тъй, щом в дома си имате някакво нещастие, аз казвам: Има азотна киселина у вас. Тогава какво се изисква? – Ще разлагате, смешение трябва да има. Сега някои седят и ме питат: „Как може ние да разберем великите закони, които управляват света, и как може да станем господари на положението". И четат книги и пишат тия маги, някои от тях знаят нещо, а някои изпитват другите. Всички искат по нещо, но никой не се заема да работи по Божествения начин. Съвременните хора се намират в мравичната

култура. Човечеството сега минава през културата на мравите. Тази култура е по-опасна от културата на змиите. Че това е тъй, вие ще видите, че там, дето има мравки, змиите бягат, понеже мравките със своята киселина пропъждат змиите. Че туй е един факт, вижда се в живота: там, дето хората са станали егоисти, извънмерно алчни, интелигентността бяга. Защо? – Тази алчност е в състояние да разсипе всичките тия клетки на благородство, и един алчен човек вие може да го подкупите с 1000 лева. Той много не мисли, а казва: „Дай ми 1000 лева“. А че може да го хванат и осъдят на 5 години – да седи в затвора и после да има 20–30,000 лева загуба на година, той не мисли за това. Туй умно ли е? Туй култура ли е? Следователно съвременните европейски народи се намират в тази фаза. И те не могат да гледат по-далече, че иде нещо по-ужасно. За това те не мислят. Азотна киселина иде и тя ще разруши всичко само по себе си. И след като дойде разрушението, тогава те ще кажат: „Кои са факторите? – Икономическите условия, търговският пазар“. Не, не, приятели: факторът е вашият егоизъм – основата на културата на мравите: по закона на съединението, азотът и кислородът във вас са се съединили и са образували една от най-силните отрови. Тогава ще се разедините и ще се съедините с Бога, ще се образува едно вечно благо, а помежду си ще живеете като братя. И като дойде Христос в последния ден, ще ви възкреси. Що е възкресение? – Влизане на живота в новите условия, при които новият живот може да се прояви. Мислите ли, че онзи роб, който 20 години е работил на господаря си и който е носел нож и е гледал как да убие господаря си, за да се освободи, не би могъл по друг начин да се освободи? Казвам, има такъв друг начин, чрез който ти може да се освободиш, без да убиеш твоя господар. – „Е-е, каква е тази сила?“ – Тази сила е Любовта. Любовта, като жива сила, произтича от Висшето, от Божественото. Когато говорим за Любовта, ние не разбираме тази любов, която иде отдолу, а онази, която слиза отгоре. Ако вие я повикате, тя ще ви освободи от робство и ще ви даде сила да знаете да се справяте с всички мъчнотии. Сега, като говоря за любов, аз пак ще помоля нашия брат да изчисли колко пермутации може да се направят от думата „любовь“? Ще вземете думата с 6 букви, които тя съдържа по старото правописание, тъй както е в реда на нещата. Любовта трябва да се изучава като жива сила, която работи, а не като едно приятно чувство, не като един приятен стремеж. Не. Когато тази Любов почне да идва, вие ще почувствате във вашето съзнание, дълбоко във вашето битие, една малка светлинка, тя ще почне да се развива, да става все по-голяма и по-голяма, обемът ѝ ще се увеличи, ще обхване мозъка ви, сърцето ви, след което вие ще почнете да ходите в светлина. Във вас ще се яви едно разширение, като че сте господари на целия свят. И каквите мъчнотии да ви се явят, за вас ще бъдат нищо.

Тъй, от думата „любовь“ на български език стават 720 пермутации. Те не са малко за българите. Ако българите разбираха начините, по които Любовта може да се прояви, ако те работеха да се проявят всички нейни елементи, те щяха да бъдат най-великият народ. Ако само разбираха пермутациите на тази Любов! И тъй, първото съединение, което трябва да направим, то е с Бога, с Любовта. Нашата душа трябва да се съедини с Божествената Любов, и в такова едно съединение ще се яви новият живот, който Христос нарича възкресение. Опитвали ли сте се вие да се съедините с Бога? Но бъдете спокойни! Вие по някой път се стискате и казвате: „Тя няма да я бъде“. Ще я бъде тази работа, ще я бъде, не се обезсърчавайте, ще я бъде. Разбирате ли? „Няма да я бъде.“ Аз казвам тъй: В Любовта, чрез нея, всичко може, трябва само да се научат всичките нейни пермутации.

Сега ще ви приведа един пример. Той е една моя опитност. Този пример е верен само по съдържание и смисъл. Няма да го вземате буквално. То беше преди 15 години, когато правех своите научни наблюдения и изследвания. Бях в Пловдив. След една от моите сказки повика ме един българин, който имал две деца, едното с един естествен недъг, а другото – едно малко момиченце на 10 години. Отивам в дома им. Виждам, жена му – една високоинтелигентна, строга, с един доста завършен характер. Момиченцето, красиво дете, идва с майка си, тя му казва да ми целуне ръка, а то отговаря: „Не искам да му целуна ръка“. – „Целуни!“ – „Не искам.“ Казвам: „Оставете момиченцето!“ Това момиченце бързо излиза навън. Майката се чуди, че за пръв път се явява едно противодействие в туй дете: „Не искам да му целувам ръката“. Казвам на госпожата тъй: „В характера на детето ви има една доблестна черта, иска да каже: „Аз по заповед не целувам ръка, имам си особено мнение“. И ѝ казвам: „Бъдете спокойни, вашето дете е отлично, мене много ми се харесва“. Отивам аз при момиченцето, виждам, то си играе и ми казва: „Ти знаеш ли защо не ти целунах ръка?“ Казвам: „Не зная“. – „С туй целуване знаеш ли колко съм страдала? Нито мама знае, нито тате знае. Тук преди един месец дойде една леля, майка ми ме накара, целунах ѝ ръка, но после бълвах, бълвах. После, имам един чича, и неговата ръка целунах, но пак бълвах“, и ми разправи още на кой поп целунала ръка и пак бълвала: „Та като те видях и тебе, не искам вече, защото ако и твоята ръка целуна, ще ме заболи корем“. Казвам, в туй момиченце толкова е развито обонянието, щото целуването ѝ причинява болки. Казвам ѝ: „Много хубаво направи, че не ми целуна ръката“. Тя ми каза: „Защото ако я целунех и ме заболеше корема, после и за тебе щях да мисля, както и за другите хора“. Казвам: „Много хубаво направи“. Вие ще кажете: „Тези неща са преувеличени“. Не е тъй, вашият нос трябва да има туй чувство. Туй дете вече разбира характера на хората. Тя казва: „Колко ужасно миришат хората и какво да правя, и в училището се мъча“, и постоянно туй детенце се мъчи: „Пък и на мама не

смея да кажа, ще ме считат… тъй… малко… но на тебе ще кажа. Е-е, какво мислиш?“ Казвам ѝ: „Тебе Господ те е благословил да познаваш хората. Хората не са чисти“. – „Не са чисти, не са чисти, нещо много лошо виждам в хората, какво да ги правя?“ Е-е, питам сега, ако във вашия нос туй чувство беше така силно развито, и онези от вас, които обичате тъй да целувате моята ръка, бихте после повръщали, щяхте ли да целувате? Тогава и аз щях да бъда свободен, и вие щяхте да бъдете свободни. Във вас сега има едно притъпяване на мислите, чувствата и желанията. Вие сте изгубили смисъла на думите за благородното, за възвишеното.

Ще ви приведа друг пример. Някои хора мислят, че ги осъждам. Ще ме извините, това не е за упрек. Аз имах една видна ученичка, която много се интересуваше от окултизма и постоянно настояваше да ѝ открия някои работи. Казвах ѝ: „Не си готова“. Изискваше се благородство, а не че не щях да ѝ кажа. Един ден ѝ казах: „Ще направя един опит“. Дохожда тя, завеждам я в моята стая; като влезнах, аз заключих вртата, тя погледна наоколо, тогава аз отворих вратата и ѝ казах: „Ще извините, не сте още готова, това показва съмнението ви. Друг урок искам да ти дам: Твоето сърце трябва да бъде заключено, то трябва да се отвори само за Бога и за никого другиго да не се отваря. Този урок исках да ти дам. А твоето сърце е отворено, следователно никаква тайна не може да ти се даде“.

Казва някой: „Ти какво мислиш?“ Една мисъл трябва да има в твоя ум: или чест, или безчестие; или правда, или безправие; или истина, или лъжа. Не може да играеш ролята на актьор: и тук, и там. На нас не се позволява това. Една определена мисъл всякога трябва да има в твоя ум; да знаеш, че винаги има една велика душа, която наричам Бог, Която следи, гледа и не извинява. По израза „не извинява“ разбирам, че тя всичко хроникира и отбелязва правото. Когато някой светия съгреши, тя отбелязва, че тоя светия е съгрешил. Тя справедливо хронологически отбелязва всички ваши действия и погрешки и върху тях гради бъдещия ваш живот. Вие ще кажете: „Какво ни очаква?“ – Съединете се с Любовта и разединете се от света, и вие ще бъдете свободни. Не се обвързвайте, не давайте дума никому, не се съединявайте с никого. Момата казва на момъка: „Аз ще ти бъда вярна“ – свързва се с момъка. И той същото прави: и той ѝ обещава. Я ми кажете, колко души са опазили туй обещание. Аз в България нямам нито един ученик, който да е издържал изпита си. Двама души има сега, които наполовина са изкарали изпита си, а 50% още не са. Двама души само! Разбирам – закона, в който Бог ги е турил. Не ги турям аз, Бог казва: „Тури ги в този закон, изпитай ги“. Вие ще кажете: „Без изпит не може ли?“ – Не може. Изпитът е, който създава характер и воля. И когато на вас дойдат страдания, вие трябва да се радвате и да запалите по 100 свещи на вашия свети Никола. А сега, когато ви дойде едно нещастие, вие изгасвате

по 100 свещи. Е-е, питам тогава, има ли Любов в душата на онзи, който гаси? – Не, онзи, който пали, само той има Любов в душата си. И тогава аз поставям следния морал. Вие казвате: „Аз вярвам в тебе, аз те обичам“. Добре, може ли аз да преседя ден, два при вашата дъщеря и тя да остане чиста? Може ли един мъж, който има възлюблена жена, да отида аз в дома им и той да не се съблазни, че аз искам да измамя жена му? И след като съм бил при нея, нейният характер се е изменил – той може да се измени в низходяща или възходяща степен. Когато някой дойде в дома ви, той трябва да донесе благословение. А сега разправят: „Еди-кой си какъв е бил“. И онова момиче казва: „Не искам да целуна тази ръка“. И тогава знаете ли какъв изпит направих с него? Аз ѝ казвам: „Ти хубаво направи, че не ми целуна ръката, защото досега мнозина ме целуваха, донеси ми един леген“, извадих аз сапуна и казах: „Полей ми сега!“ – измих се. Тъй, направих опит със себе си. Помирисах ръцете си и казах: „Още веднъж!“ – 10 пъти измих ръцете си и като се уверих, че всички тия елементи от света се махнаха, казах: „И ти да си измиеш 10 пъти ръцете!“ Изми се и тя, а после ѝ казах: „Сега няма да ми целуваш ръката, а само ще похванеш ръцете ми и помириши ги, какво ще почувстваш“. – „Ама ако ме заболи корем?“ – „Ако те заболи корем, оттук нататък никому ръка да не целуваш. Опитай ги, няма да ми целуваш ръката, само ще ми похванеш ръката, да бъдем приятели, да не си замина от вашия дом така.“ И тя, като помириса ръката ми, почна да се смее, и каза: „Няма, сега нищо няма“. Да, казвам, нищо няма, ала трябваше 10 пъти да се измият нашите ръце. Ръцете са емблема на нашата воля. Вашата воля трябва да се очисти от всички мръсни действия. Като погледнеш към Бога, ще кажеш: „10 пъти ще се измия и после ще ти похвана ръката“, защото и Бог има ръце. А ние го барнем и казваме: „А-а, на Господа мирише ръката“. Това са съвременните философи.

Какво нещо е „възкресение“? – Това са 39,000,000 пермутации. И сега, който иска втори път с мене да се ръкува, ще ми полива 10 пъти – аз да се измия, и вие да се измиете. Няма да целувате. А за целувките колко миене ще се иска! И аз препоръчвам – не бързайте с целувките. Когато целувате, вие трябва да внесете новия живот на Любовта, но отнемете ли някому щастието, не го целувайте, вие ще внесете нещастие. Ето това е философия. Така говори Христос: „Ако ядете плътта ми и пиете кръвта ми, аз ще ви възкреся в последния ден“. И този последен ден, той е вече сега. Във вас трябва да се пробуди туй висше съзнание, то се е пробудило, но не давайте сега място на съмнението, което като един психически червей ще унищожи Божественото във вас. Вярвайте в онзи Господ, Който живее във вас, в туй Висше, което сега се е събудило, в Божествената душа, туй безсмъртно в човека. Ако вие не вярвате във вашата душа, никому не вярвате. И ако ви срещна втори път, да имате Любов към Божествената

душа, туй, благородното, което ще ви направи безсмъртни. И тогава, като се срещнем, ще се погледнем меко, нашият поглед няма да бъде раздвоен. Има една наука, която се нарича „боваризъм“. Турците казват за някой поглед: „Тебе гледа, мене вижда“. Раздвоен е погледът му. Седи някой и ти казва: „Много се радвам, че съм в дома ти“. Радва се, ама поглежда към дъщеря ти. Не, не, този човек трябва да си мие 10 пъти ръцете. Ако аз трябваше 10 пъти да си измия ръцете само за туй малко момиченце, и този господин трябва да се измие. Това е, което Христос казва. Тази чистота е необходима за нашето развитие, за благото на нашия ум, за благото на нашето сърце, за благото на нашата душа – тия неща са необходими. Вие не може ни една крачка да направите, ако не се съобразите с тоя закон – тогава вас ви чакат нещастия връз нещастия. Това не става по механически начин. Не мислете, че това трябва веднъж да стане. Бог ще извърши всичко заради вас.

Аз привеждах такъв един пример. Пита ме един мой приятел, какво нещо е невидимият свят. Казвам: В една крепост си бил 20 години, и дойде един приятел, направи една дупчица, влезе един лъч светлина, какво скачане ще бъде вътре! Той ти каже: „От това има още по-хубаво“. Как може това? Той разтвори тази дупка, направи я по-голяма, ти скачаш, радваш се. „От това има по-хубаво“, и тази дупка става все по-голяма и по-голяма, и ти скачаш и се радваш на Любовта. „От това има още по-хубаво!“ То е онзи велик пастир, който ще те изведе навън в природата, на зелените пасища и при бистрите потоци.

Затова иде Христос сега, да ви изведе от този затвор на вашия егоизъм, да ви заведе във великата природа, дето ще играете и ще скачате при изворите. За вас е това! Това е новият живот, който иде сега. Това е възкресението! И то ще бъде пак на земята, но не в тази материя. Тази материя ще претърпи едно видоизменение. Вие ще получите духовни тела, ще влезнете в астралния свят, в една материя по-рядка. И там има твърда земя, и там има вода и въздух; едно нещо е само, че тази твърда земя се различава много от нашата земя. Вие ще кажете: „Какво е туй нещо?“ Аз ще ви цитирам думите на апостол Павел: „Това, което око не е видяло и ухо не е чуло“. Днес има хиляди очи, които са видели това – и в Англия, и в Германия, и в Америка хиляди хора има, които са ходили в рая и са се върнали, и това те разправят от своята опитност. И вие един ден, когато се съедините с Бога, ще отидете там. Ще дойде този ден и ще кажете – какво ще кажете? Да, ще бъде!

Желая сега да ви се отвори по-голям прозорец, да бъдете готови. Някои от вас още днес ще възкръснат, някои утре, някои след 10 дни, 15, 20, някои след една година, 2, 3, а някои, може би, след хиляда, две, след 10,000

години. И казвам, на когото времето е дошло, да не закъснява нито с една стомилиона част от секундата. Вие трябва да бъдете като онова пиле, което се е замътило, а черупката се изтрила, и то каже: „чик-чик, чик-чик!“ А майката каже: „клок-клок, клок-клок!“ Какво му казва? – Употреби този малък клюн да излезеш и ще влезнеш в новия живот, в който ще възкръснеш. И туй малко пиленце си покаже най-първо гагичката, после цялата глава, и най-после цялото излезе навън. И майката каже: „Браво, ето моето пиленце възкръсна“. Вие казвате: „Кога ще възкръснем?“ Аз казвам: „клок-клок, клок-клок!“ „Ама какво искаш да кажеш?“ – „Клок-клок, клок-клок!“ Това е велика философия! Българите казват „клок“, а англичаните казват: „клак“, което значи часовник, движение. Движение, движение, напред, напред в Божественото съзнание.

„И в последния ден аз ще го възкреся“ – т.е. ония, които „пият кръвта ми и ядат плътта ми“, които разбират закона да се съединят с Бога и да се разединят от света.

И сега аз ви поздравлявам с новото съединение и с новото разединение.

Беседа, държана на 27 ноември 1921 г. в София.

1921_12_04 Още по-блажени са!
Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

ОЩЕ ПО-БЛАЖЕНИ СА!

А той рече: „Още по-блажени са, които слушат Словото Божие и го пазят“. (Ев. Лука 11:28)

Често в моите беседи има две крайности, или два полюса. Аз не обичам да стоя по средата. Трябва да стоя или в началото, или в края, т.е. две неща, които като се слеят, да се завършват. И всички ония неща, които имат смисъл в живота, трябва да имат начало и край. Начало е главата, а краят са краката. Следователно с начало гледаме към Бога, а с края ходим по земята. С начало говорим, а с края ядем. И следователно когато човек яде, това е краят на нещата. Нали всичко се свършва в паницата, тази паница, колкото и да е пълна, супа било или друго, всичко това е „фертиг“, край. А пък когато слушаш словото Божие, то е нещо, с което се изпълняш. Следователно всякога нещо, което те изпълня, е начало на нещата, а всяко нещо, което те изпразва, е край. Или – да се изразя на съвременен културен, или научен език – краят на нещата, това е материалният свят, а началото на нещата, това е духовният свят. Това са само термини, думи за улеснение на нашия разговор.

Христос казва: „По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази“. А в какво седи пазенето на Словото Божие? Миналата беседа, когато говорих за възкресението, някои от вас почнахте да мислите: „Дали аз съм възкръснал, или не?“ Да мислиш дали си възкръснал, то е материалната страна на нещата. Ако ти мислиш да възкръснеш по тяло, то е краят на нещата, и възкресението всякога подразбира физическата страна на нещата, на материалния свят ще възкръснеш; когато пък Писанието означава нещо по-дълбоко – ще оживеят! Живот – това е единственото нещо, което знаете на земята. А какво нещо е възкресение, вие не знаете, вие го слушате и само се въодушевлявате от него; но живота всички го знаете, всички го усещате, чувствате, то е реалното, то е същественото.

И казва Христос сега: „По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази“. Словото – това е единственото, нещо, това е именно разумният живот, за който трябва да живеем. В какво седи той? – В разумното изпълнение. Вземете някой цигулар, нали в музикално изпълнение се състои всичко, тъй както законите на музиката изискват? Тъй че когато изпълнява, да е доволен и самият цигулар, да са доволни и самите слушатели. Следователно външната страна на цигулката, този лък може да се изкриви хиляди пъти нагоре, надолу – всички тия изкривявания не

важат, а важат ония тонове, които ще излезнат изпод лъка, за да се влеят в душата ви; това, което ще схванете и разберете, то е музика, а този лък, тази цигулка, това са само условия, при които туй, възвишеното, може да се предаде на душата ви. И следователно, при сегашните условия, всички хора мязат на цигулки. Цигулки са хората с по четири струни, опнати върху тях, и чакат някой да дойде да свири. Сега да не ме разберете криво. Аз бих желал тъй да свирите, както Паганини с цигулката си, да издавате ония Божествени тонове, и всеки, който ви слуша, да каже: „Тази цигулка е отлична“. Цигулката, то е вашето тяло, следователно трябва да дойде оня велик артист, вашият Дух, да се всели във вашето тяло и да свири. И ще почнат един ден тялото – цигулката, и Духът – цигуларят, да свирят. И ние можем напълно да знаем каква е цигулката на всекиго и какъв е цигуларят. Казват: „Погледни му живота“, т.е. виж го как свири, знае ли правилно да манипулира с лъка и какви тонове излизат, или пък не знае да свири. Но ако цигулката му скърца и струните му са разгласени, тогава не съществува връзка помежду им, може той да каже: „Моята цигулка е отлична, но вчера не бях в духа си, не бях разположен, обаче втори път, като ме слушате, какъв майстор съм аз, чакайте само“. Действително, във всеки живот има такива добри моменти, ние ги наричаме вдъхновление. Тогава и мъжът, и жената свирят добре и мязат на ангели в дома си; но когато си изгубят вдъхновлението, тогава казват: „Не си струва“.

„Няма никой по-блажен – казва Христос – от онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява.“ Словото Божие, това е великото в света. Аз бих ви го превел на вашия език. Този израз „Слово Божие“ е непонятен, вие сте го чели, чели много пъти. Какво нещо означава „Словото Божие“? То е онзи първоначален момент, когато Божествената Любов съзнателно се е проявила вътре в материалния свят. Когато вие чуете първата дума, съзнателна дума на вашето дете, което говори разумно, то е Словото Божие, и майката усеща една радост, веселие – вдъхновена е тя. Или пък някой път пишете някое писмо, дращите, дращите, но не сте доволни; един ден напишете няколко строфи и казвате: „Това е“. То е разумното, във вашия ум е проникнала една нова мисъл, вашият ум е почнал да мисли, и вие съзнавате, че имате ум. Някой път хората не знаят дали имат ум или не. Ще кажат: „Действително, ние имаме ум“. Но аз под думата „ум“ разбирам оня слуга, онзи добър слуга, който нарежда добре работите на господаря си. А щом този слуга не ги нарежда добре, аз не го считам за добър. Нашият ум е само тогава добър, когато нарежда нашите работи добре, схваща ги добре, предава ги добре, не изкривява фактите и хората ги виждат добре. Ние говорим сега индивидуално, т.е. как се развива животът за всекиго отделно. Туй, дето казват: „Светът да се оправи, народите да се оправят“ – това са метафизически фрази. Какво нещо е един народ? Един народ, това е една семка развита – един човек развит в

своята голяма форма. Следователно какъвто си ти в семката, т.е. в началото, такъв ще бъдеш и в края. Един народ е краят на един човек и следователно този народ е създаден за човека, за да се види какъв е той; и ако вие, българите, искате да се знаете какви сте, какъв е народът ви, погледнете на всекиго отделно, той е първоначалният индивид. Погледнете, изрисувайте, вижте, да не кажете, че аз говоря това – вие сами говорите. „По-блажен е“, казва Христос. Сега не отивам по-далеч. Нас не ни интересуват народите, нас даже и човечеството не ни интересува, нас ни интересува Словото Божие, нас ни интересува чисто Божественото. Цялото човечество – това си ти. Един ден, ако ти и жена ти останете сами и ако цялото човечество изчезне, ти ще създадеш ново човечество. Сегашното човечество на кого е? На Адам и Ева, те бяха двама непослушници, изгонени от Господа из рая, и те образуваха това човечество. И културата сега мяза на тези Адам и Ева в рая. Казва там Писанието, че голи били. Един човек, който в Божествения рай може да бъде гол, можете да разберете какъв е бил мързеливец. И като е видял Господ, че няма да работят те в рая, изпъдил ги навън – да се облекат. И сега, слава Богу, всинца сте облечени, а ако някои биха ви видели голи като Адам и Ева, веднага щяха да ви пратят в лудницата. А за Адама и Ева казват: „Защото били много чисти и святи, затова ходели голи, а децата били грешни, те да се облекат“. Но там е въпросът: Адам е бил мързеливец, търговец на едро; ако бяха много почтени хора, Господ не би ги изпъдил из рая. Не е ли така? Но веднъж ги е изпъдил – аз сега като някой адвокат говоря, – те не са били почтени. Какво ще кажете вие: ако бащата и майката бяха много почтени, Господ би ги държал в рая, не би ги изпъдил. Тъй че не произлизат от много благородна фамилия – не само вие, но всички.

И сега Христос казва – Той, Христос, разбира много добре – „Блажени, но по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие“, т.е. онова, Божественото, възвишеното, туй, което не е излязло от рая. По-хубаво е да слушаш туй, Божественото, което не се е изменило, отколкото да си сукал млякото на туй, което се е изменило. И туй, великото, то е Божественото Слово, което живее във вас вътре, а не отвънка. Видите един красив учител, и учениците му казват: „Отличен е нашият учител! Като него няма!“ Аз зная, учениците въобще тъй правят. Един ден се хвалят: „Нашият учител, той глава има, та как предава ясно, та по история, по естествена наука, по химия“, въодушевляват се учениците. А след 2–3 месеца, гледаш, почнат да стават недоволни, някой получил двойка или единица и казва: „Аз го мислех, че е нещо, но той не е нищо“. Защо? – Двойка му турили, единица. Туй е повърхностно разбиране. Вие казвате: „Има Господ“. Защо? – „Къща имам, пари, децата ни са здрави, има Господ.“ Но щом умре бащата, казвате: „Не зная дали има Господ“, а като умре майката, почнеш още повече да се съмняваш, децата ти умрат, и тогава ще кажеш: „Ако имаше

Господ, Той нямаше да ги взема от земята, но понеже ги взе, аз се усъмних в този Господ, че е мъдър“. Господ не е взел майката и бащата, а ги е изпъдил из рая, та ти сега не ги виждаш. Ще ви дам едно сравнение. Като се разделяли един ден лисицата и децата ѝ, излезли из своята дупка и попитали майка си: „Де ще се срещнем, мамо?“ – „Е-е, у кожухаря.“ Излезнете вие из вашите дупки и питате: „Де ще се срещнем?“ Отишъл някой за храна, насам-нататък, одрали му кожата, ти казваш: „Господ я взел“. Не, при кожухаря е тя. Ако майка ти е взел Господ, ако баща ти е взел Господ, може и сина ти, и дъщеря ти; ако Господ ги е взел, то е голяма привилегия, то е най-голямото благо, което имате, и освен че не бива да плачете, ами вие всеки ден трябва да се радвате. А щом плачете – от плача и сълзите закючавам, – съмнявам се дали те са при Господа.

Сега: „По-блажен е – казва Христос, – който слуша Словото Божие и го изпълнява“. Туй е разумното слово. Ако Господ днес би се явил в света като един човек, вие щяхте да се натрупате да му изкажете своите излияния. Господ щеше да има толкова писма, че нямаше да има време да ги чете. Вземете християнския свят, само по две писма да прати всеки християнин, това са един милиард писма; ако са по четири – два милиарда. Хайде да не правим сметка, да си губим времето, аз имам предвид краката ви. Пет милиарда писма за колко време може Господ само да ги прочете? Ами да ги отвори и да ги прочете? Някои са по два реда, но някои са по 10–15 реда – изливат сърцето си. Е-е, ако Господ трябваше да чете, и то с внимание, колко години би му взело да прочете всички тия писма? Ние бихме се намерили в такова затруднено положение, ако схващаме така, че Господ би дошъл като един човек на земята. А този Господ е вътре във вас. Аз ви говоря съществено върху въпроса – да не си правите илюзии. И този Господ живее във вашата душа, а не в тялото ви. Защото ако бихте дошли на тази земя преди 250 милиарда години, тогава земята е завземала едно грамадно въздухообразно пространство, имала е само една ядка, като един голям орех. Всичката твърда част преди 250 милиарда години е била като един орех – толкова голяма е била нашата земя, а всичкото туй пространство е било пълно с тази мъгла, която постоянно се е сгъстявала. И затуй вие не знаете и казвате: „Дали съм тук, или съм извънка?“ И след като възкръснете, – възкресението ще бъде моментът, когато във вас се яви съзнанието за висшето, Божественото; когато във вас се яви новият Божествен живот, онзи индивид, който се нарича „Божествено аз“ – окултистите и теософите тъй го наричат, – тогава ще започнете новия Божествен живот. А знаете ли в какво седи той? – В разбирането на тия велики закони, които сега съществуват. Вие седите и казвате: „Как да си оправя живота?“ Ако имахте туй знание, можехте да измерите едната си вежда, колко е? – 6 сантиметра, и другата 6 – 12; ушите си да измерите,

височината на челото, на брадата, и щяхте да направите една пермутация, и в дадения момент щяхте да знаете какво трябва да направите. Защо на някой човек носът е къс и широк? Защо на друг човек е дълъг носът? Кои са причините? Казвате: „Тъй е“. Не, има си причини. Защо са очите сини, или черни, или кафяви? А ушите защо са големи или малки? „Тъй Господ искал.“ Това не е наука. Ако ти знаеш защо очите ти са сини, ще бъдеш близо до истината. А сега казваш: „Черни са“. Какви ви са очите? – „Не зная.“ Гледал ли си ги в огледало? „Мязат на черни и кафяви.“ Какви са – черни ли са? Ако са черни, защо са черни? Ако са сини, защо са сини? „Тъй ме е родила майка ми.“ И вие свършвате: „Така ме е родила майка ми“. Вие сте като една статуя. Не е тъй. В утробата на майката ние съграждаме нашия нос, нашите очи и другите органи. Майката ни е дала само материалите, а ние ги създадохме според нашия дух. Тъй, духът работи вътре и той ни създаде, а не майка ни. Тогава няма да се сърдите никому, че вашият нос е късичък: сами сте си го направили, вие сте художникът, тази идея ви е дошла, и никому да не се сърдите. А сега хората разправят: „Майка ми тъй ме създаде“, „Господ тъй ни направи“. Не позорете името Божие! Аз зная, че Бог е направил само душата, а на нашето тяло ние сме му майсторите. И затова телата ни са сега хилави. Защо? – Защото ние не разбираме Словото Божие, туй разумното. За пример, ако аз имах 4–5 милиарда лева, бих обърнал всички в цяла София да станат мои последователи. Пет милиарда да имам, и да кажа: „500 лева ще ти дам на месеца“, на вестникарите – всичко най-хубаво ще пишат, ще кажат: „Като господин Дънов човек няма, човек и половина е“. Защо? – „Пет милиарда дава, в него сърце има, като него човек няма“. Но жалкото е, че толкова пари нямам аз, па и да ги имам, няма да ви ги дам. Колкото пари имам, аз съм ги вдигнал за другите; следователно за българите не мисля да дам нито петаче. Единственото наследство, което ще им оставя, то е: „Още по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява“. И следователно, който разбира, само той ще се ползва – аз ви говоря за неща много важни, велики. Аз пак съм поставен сега на едно изкушение, но ще победя туй изкушение – няма да ви го кажа, видите, няма да ви го кажа, – бях на едно изкушение да ви кажа нещо, но няма да ви го кажа. Сега ще ви приведа един пример, т.е. скрих го, няма да ви го кажа, ще мълча. Сега ще ви кажа: Можете ли да разберете какво скрих аз?

Един прочут американски милиардер дава обявление, че му трябва касиер. Започват ден след ден да се явяват личности все с препоръки. Влиза един, представя си писмото. „Много добре, ще те имам предвид“, казал му той. Но всеки, който влизал, държал си главата високо, все нагоре гледали; влиза втори, трети, четвърти, десет души влизат, той на всички казвал: „Ще ви имам предвид“. Влиза едно момче, то най-първо погледнало надолу, вижда книжни парчета разпръснати, очистило пътя си, отива при

милиардера и казва: „Господине, четох във вестника, че търсите момче. Аз нямам никаква препоръка“. – „Ти носиш най-добрата препоръка, заповядай, вземи своята длъжност.“ Всички онези са сукали – първите 10 души са сукали от майка си, а този последният е имал Словото Божие. И той му казва: „Ти си човекът, когото аз очаквах“. Следователно, ако вие не се наведете да очистите тия книжа, които са разпръснати по вашия път, няма да идете при Господа. Що са вашите разбъркани работи, тия външни мъчнотии? – То са разпръснатите листа. И казвате: „Няма ли някой да ги очисти?“ Или: „Господи, аз от толкова времете търся“. И Господ ще каже: „Ще ви имам предвид“. Ще дойде друг правоверник, и той казва: „Няма ли някой да очисти тия листа? Господи, аз от толкова време те търся“. И Господ ще каже: „Ще ви имам предвид“. Ще дойде друг правоверник, и той казва: „Няма ли някой да очисти тия листа? Господи, аз те търся, искам да живея при тебе“. – „Ще те имам предвид.“ Хубаво. Не мислете, че аз ви говоря на подбив, аз съм много сериозен. Кога е сериозен човек? – Когато говори искрено. Когато съм в стаята си, аз съм много сериозен. А когато съм тук, аз съм решил да нямам външно благочестие. Някои отвън се показват много благочестиви. Не, не, това е актьорство. Трябва да бъдете искрени спрямо себе си. Това е хубаво. Аз не осъждам онзи, който прави това, но бих желал туй положение да го задържи не само за един момент, а за ден, два, цяла година. Хубаво е туй положение в живота, ама да го задържиш. Аз не казвам: Това няма да го бъде – то е по стария закон. Нашите очи може да бъдат благородни, лицето ни да бъде благородно, всичко зависи от нас, но в действителност благороден е само онзи, който разбира Словото Божие и го изпълнява. Сега вие ще кажете: „Моят ум тъй ми казва“. Твоят ум какво ти казва? Изпитайте вашия ум, дали е много просветен. Вие знаете ли ония закони, с които сте работили в утробата на майка си? Припомнете си ги! – „Смътно ми е.“ Сърдиш се, гневиш се, де ти е умът? Всякога, когато умът ти не присъства в една работа, сполетява те катастрофа. Всякога, когато се явяват такива състояния, това е признак, че умът отсъства. Във всички работи, дето умът присъства – висшият ум, катастрофа не може да стане. За да може да издигнете себе си, непременно вашият ум трябва да присъства. Ако вие се молите, а умът ви не присъства, молитвата ви не е приета: тя е само една педя над главата ви. Ако пишете или съчинявате, вашият ум трябва да присъства и в дадения момент за нищо друго не бива да мислите. Ще мислите върху този въпрос и като го свършите, тогава за друг ще мислите. Най-великият закон в духовния свят е, че трябва да впрегнем нашия ум на работа с всички негови сили. Щом си се разгневил, умът ти не е на мястото си и сърцето ти не е на мястото си. Сърцето не се гневи, влезли са други сили в него. Умът, както аз го зная, не се раздразнява, не се отчайва. А туй, което се дразни, туй, което се отчайва, то е извън ума. Умът – това е основата на Божествения живот. И когато Господ иска да създаде един свят, той туря ума за основа. И за да може да

се създаде нещо трайно, непременно този Божествен елемент, тази Божествена сила трябва да присъства във вас във всичката своя пълнота. И вие имате власт да държите вашия ум. А ако вие сте нещастни, вашият ум не сте го впрегнали на работа и вие нищо не можете да постигнете. Ще го впрегнете и ще видите каква велика работа той ще свърши за вас. И съвременният окултизъм туря вече тази основа и настоява върху това правило: Умът и сърцето трябва да се впрегнат на работа. Как? – Сърцето е създадено да люби, а умът е създаден да мисли. Не мислиш ли? – Умът ти го няма. Не любиш ли? – Сърцето го няма. Това не са фрази. Но вие ще кажете, че любите някого. Любите, кого любите? А-а, колкото автори съм чел досега, аз не съм намерил още нито един да опише Любовта. Вашата любов е играчка, тя не е Любов. Любовта е нещо велико! Не може Любовта да влезе за един момент в сърцето ти, в дома ти, и да излезне навън, то е немислимо. Тя е като слънчевата светлина: ако не ѝ затворим пътя, тя вечно ще тече, а ако ѝ попречим, тогава е друго нещо. Любовта влезе ли, тя вечно ще бъде в нас. И мисълта влезе ли в ума, тя няма вече да излезе от него. Следователно вие сте причината да изпъдите Любовта и мисълта навън. „Господ тъй е направил“, казвате. Господ не е направил това. Той е направил света така, че е оставил нас да сме отговорни.

И Христос казва: „По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази“. Много повече неща е казал Той, но не са писани. Той е изложил закони и правила, как да живеят учениците му. И във всичките си беседи аз имам за цел да ви накарам да мислите и да любите. Кого? Някои казват мене да любите. Моята душа виждал ли си, сънувал ли си я? Да не вярваш на съня си. Като срещнеш моята душа, тя ще бъде светла като слънцето и ще носиш моята светлина с хиляди години и векове! А сега, като срещнеш някой човек с потури, бели гащи и калпак, казваш, срещнал си Учителя. И това било философия: срещнал си Учителя! Учителят е като слънцето. Като срещнете моята душа, това слънце, което гледате, ще потъмнее пред нея. От това слънце ще чуете най-хубавата музика, най-хубавия говор, и ще кажете: „Сега разбирам какво нещо е животът, който изтича от Бога!“ Сега не искам да ви обезсърча от вашия живот, не, аз гледам много разумно на нещата. Този Господ е направил земята като едно възпитателно заведение, една забавачница с всичките приспособления; всичко е наредено, за да ни въведе в един друг свят, по-висш, дето природата е съвсем другояче уредена. Тук е най-малкото, а онзи свят, дето ще влезнете сега, скоро – няма да се мине дълго, – неговата природа е 10 пъти по-хубава, отколкото тук на земята. Светлината там е по-мека. Вие сега пак ще ме разберете криво. Ще кажете: „Кога ще влезем в този живот?“ И днес можете да влезнете. Ама представете си, ако вие сте вървели по пътя и ви е валял дъжд, голям студ има и водата върху вас е замръзнала, и вие сте станали толкова голям, че не можете да влезнете през вратата, какво трябва да

правите тогава? – Ще разчупите леда, да се разтопи. Как? – Ще се стопите, да останете в своята естествена големина. Виждам сега, вие сте толкова грамадни, около вас има толкова лед, че не можете да влезете. Ще се стопите. Как? – Ледът върху вас трябва да се стопи. Това са метафори, иносказания. Как да ви говоря? Любовта не е нещо – тъй да ви я извадя и ви я покажа, като някоя ябълка.

И аз ще ви приведа сега следния пример: Допуснете, че вие сте болен, лежите на легло, 10 дена вие сте се увивали, корем ви боли, гръбнакът ви боли. Някоя приятелка мисли за вас и изпраща със своето детенце цветя и някое писмо. Вие вземете цветята, миришете ги и от цветята почнете да мислите за вашата приятелка, и после нейните думи се съединяват с вашата душа и се явява лицето ѝ. Та тия цветя трябва да преминат и да дойдете до същественото, до онази, която е изпратила цветята. Следователно, да почнем душа с душа да се разбираме, сърце със сърце и ум с ум. Сега поетите казват, че сърцето е било олтар в храма Божи; но то е символ, не е тъй; – че умът бил слуга, но и то е символ, не е тъй. Ама душата била цялата вселена, и то е само символ. Какво нещо е цялата вселена? Ти знаеш ли какво е вселената? „Не че не знаем, знаем.“ Учени хора има, външните учени хора, като объраат ония крила горе, аеропланите, и ония супердреднаути, в един час могат да пометат един град, като хвърлят шрапнели, по-дълги от един метър, после ония бръмчила отгоре спущат бомбичките много майсторски. Тия учени имат знания, но съвременните хора знаят само да разрушават. Те нямат това велико изкуство да градят. И съвременната култура от 8,000 години насам е култура само на разрушение. И ако някой оспорва това, ще кажа: Покажете ми един град, който е направен преди хиляди години и да е останал здрав, или един човек, който от няколко хиляди години да не е умрял. И такава една култура, че земята е пълна само с кости, и лицето ѝ е пълно само с развалени градове. Имате една култура на вечно разрушение – която гради и разрушава. Защо? Не че тя е лоша, тя приготовлява света за нещо по-велико. Тъй сега вие, които влизате вътре, които сте дошли тук, имате знания, аз се прекланям пред вашите знания. Но какво можете да направите? – Можете да ми отрежете главата, можете да ме нацапате във вестниците. И на това се учудвам аз. То е гениалност – да знае човек да измисля, и то е култура. Но тази култура не носи щастие за човешките сърца, не носи живот за човешкия ум. Защо? Ако вие идвате да слушате от мене туй, което светът ще ви каже, няма защо да идвате. Вие може да умрете, но може и да кажете: „Аз съм от онези, които не умират“. По тяло ще умрете всички, ще се стопите. Безсмъртието е качество само на човешката душа, а не на човешкото тяло. Когато душата възприеме безсмъртието, то е условие, закон, и тялото ще бъде безсмъртно. Павел казва: „Духовно тяло ще имате“, а сегашните тела ще се изменят. И аз ще

хвърля тази брада, дегизиран съм сега, едно време тя беше черна, па ще изменя и гласа си, и ръцете си. Как ще ме познаете тогава? Казвам: Само един начин има за познаване.

„Още по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази.“ Ако това Слово Божие пребъде в нашите сърца, и Божията мисъл – в нашите умове, ние ще се познаваме в Божествения свят като разумни души. И тогава ще дойде новата култура, не на мъже и жени, не на стария Адам, който е направен от пръст, но на разумните мъже. А онзи мъж е разумен, който дава всички условия на жена си да расте и се развива, не казва нито една лоша дума и не праща нито един лош поглед. И онази жена, и тя оценява мъжа си, и тя му дава всички условия да прояви своята любов и своите благородни и възвишени мисли.

„По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази.“ И слънцето изгря, и то се зарадва. Сега, разбира се, ще бъде грехота, след като сте треперили толкова време, да няма нещо съществено. Умът и сърцето ви трябва да бъдат всякога във вас.

Ще ви дам сега две правила, които трябва да пазите. Сърцето си не залагайте. Ума си не продавайте! А сега какво е положението? Учителят продава ума си: „Напишете една статия, ще ти платим 200 лева“. И той веднага напише. Ами сърцето на онзи актьор – той показва как страда някой беден и затуй му казват: „Ще ти платим 2,000 лева“. И той се мъчи, представлява. А-а, не тъй! И съвременните хора ходят с продадени умове и със заложени сърца. Сърцата си ще вземете, умовете ще ги откупите! И в бъдеще ще знаете: По никой начин ума си за слуга не давайте под наем никому, който ще и да е той. Умът е само за тебе и това сърце е само за тебе, то не е за никой друг. Ама ще кажеш: „Аз си имам възлюблен“. Дръж ума си и сърцето си за тебе: и той си има един ум и едно сърце, каква нужда има, ти да му даваш твоето сърце? Той е разбойник, ако иска твоето съце; ако ли иска твоя ум, той е негодник. Тая дума „разбойник“ е малко груба, но какво да правя, такъв е езикът ви. „Апаш“ да употребя, тя е френска дума. А „разбойник“, „разбой“ на румънски значи „да воюваш“, „воюване“. Ето какво трябваше да кажа аз, за да се коригирам: Не е благороден човек онзи, който взема сърцето на другиго; не е почтен човек онзи, който задига ума ти. Сега, „не е почтен“ и „не е благороден“, туй е друга пермутация. Аз смекчих думите, сега законът не може да ме хване, но в първия случай биха ми наложили и глоба, а сега ще бъда откровен и ще ви приведа един случай, как казвал един англичанин на един друг човек „liar“ – лъжец. „Лъжец ли?“ Този го дава под съд. Пък „liar“ и „lawyer“ – законник, са много близки. Първият казва на съдията: „Аз казах, че той е законник, знае законите, но подхлъзна ми се езика и казах „liar“. И съдията

казал: „Станало подхлъзване, следователно не го хваща законът“. Но аз ще бъда откровен, туй не е подхлъзване, аз говоря всякога съзнателно, аз нарочно употребих думата „разбойник“. Ако ще за 10 години да ме осъдят, казах „разбойник“. „Ама 10 години“ – 10 години, ако дойде да кажа истината, ще я кажа, макар за 10 години да ме осъдят. Думата „разбойник“ аз я употребявам, защото тя има и добро значение. Ако някой каже: „Аз ви мразя“, думата „мразя“ за мене е отлична. Защо? Защото омразата ми припомня за Любов. Следователно, като мрази той, аз ще му благодаря, че ми е напомнил за Любовта. Като ми каже: „Лъжеш“, аз мисля за Истината. Или: „Ти си глупак“, аз се радвам и започвам да мисля за Мъдростта. Пермутации на енергиите правя. Това е разумното. Ти си един „разбойник“. Спри се, значи, аз съм човек, който държи нещо в ръката си – това е „Р“. „А“ – имаш нос, имаш ум, туй, което мисли: може ли да го приложа в живота? От „З“ мога да направя една котва, да я спусна в морето и да спра кораба си, да го държа в равновесие. „Б“ е закон на растенето. Ако умам ум, ще зная да говоря разумно, навсякъде пътят ще ми бъде отворен. От окултно гледище, думата „разбойник“ е отлична дума, тя има ритмично произношение: но тъй, както вие я разбирате, придавате ѝ едно значение, което тая дума няма в себе си. Ако аз направя един нож от книга и ви мушна с него, не бих ви причинил никаква вреда. Питам: Вие можете ли да ме теглите под съд, да кажете: „Този ме мушна с нож?“ И ако аз занеса ножа от книга, съдията как ще ме осъди тогава? Следователно ние се съдим според мислите и желанията, които имаме вътре, дълбоко скрити в душата си. То е, което не се задига. Ние сами градим своя живот. И първото нещо – вие трябва да впрегнете вашия ум на работа, трябва да изучавате тялото си – и аз похвалявам анатомистите, физиолозите – и след туй да проучите всички елементи, които влизат в човешкото тяло, и какви роли играят те. За пример, каква роля играе черният дроб. Едно време нали туряx българите в черния дроб? Черният дроб е един велик фактор в човешкото тяло. Ако черният дроб си замине, човек е фалирал. При сегашното устройство, черният дроб всичко решава. Ако той се разстрои, човек става неразположен, мрачен, той е песимист, не може да говори внимателно, мрази, сърди се, може да извърши убийство – всичко туй излиза от черния дроб. И ако в съвременния строй има толкова престъпници, причината е, че черните дробове на хората са развалени. Поправете им черния дроб! На този човек ще дадете известна храна, има известни тонически средства. На някой мъж жена му неврастения я хванала, той казва: „Лоша жена станала“. – На жена ти черният дроб се е развалил, ще ѝ даваш храна да се тонира. Поправи ли се, оправя се и домът ви. Мъжът се разгневи – черният му дроб е развален. И ако вие се разгневите, кажете: „Моля ти се, братко, като се дразниш ти, животът ни не върви, ти си благороден. Като си тъй, в ненормално състояние, какви ли не работи правиш“. Всяка вечер му говори, и твоят живот ще се поправи.

А сега, боли ли те черният дроб, дойде лекарят, веднага инжекция. Не инжекция, а Слово – говорѝ на черния дроб: в Божествения свят той е нещо духовно; стомахът е нещо духовно; сърцето, дробовете, това са неща духовни; мозъкът е нещо духовно – на тия органи ние ще им говорим тъй, както на разумни същества, разбирате ли? И тогава проучавали ли сте вие мозъка? Каква е функцията на мозъка? Казвате: „Да възлюбим Господа“. А как може да го възлюбите, като не сте се заели да изучите вашия ум, който е основа на духовния свят? Ако аз имам един приятел, който много ме обича, а не знае очите ми какви са, веждите какви са, казва: „Не зная, не съм обърнал внимание“ – е-е, питам, каква е била тогава неговата любов? Любовта, като влезне през вратата, ще се наведе, ще вдигне падналите книжни листенца и ще погледне да види какви са очите. Някои ще кажат: „Това е фиксиране на погледа, хипнотизиране, искам да те хипнотизирам, ти трябва да се подчиняваш“. Такива работи ги няма у нас. За да констатираш един факт тъй, както Господ го е направил първоначално, ти трябва да познаваш ума на приятеля си и като го срещнеш, да кажеш: „Този е умът на моя приятел“. Както познаваш и знаеш коня на своя приятел, тъй ти трябва да знаеш и ума му, и сърцето му; и като го знаеш, няма да го бараш, ще го ограждаш. Спрямо този ум ще постъпваш много разумно, а спрямо туй сърце, на твоя приятел, ще постъпваш много деликатно и много нежно. Аз ще ви приведа онзи пример: вашата любов трябва да се подигне като на онази американка, която се е сгодила за едного във време на гражданската война. Отива той на бойното поле и след две седмици ѝ пише: „Раниха ме, и единия ми крак до коляното отрязоха, затова аз ви освобождавам“. Тя му отговаря: „Ти си ми приет, макар тъй, с един крак“. След един месец отрязват и другия му крак, и той ѝ пише: „И другия крак ми отрязоха, вие сте свободна“. – „И без двата крака ти си ми приет.“ Тъй, и без крака може. Но така може да мисли само едно същество, което знае, че „по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие“, същество, което има душа. Тия крака може да израстнат пак.

Та основното нещо на днешната беседа е: Сърцето си и ума си ще ги контролирате. И ще започнем една нова култура. Ама вие ще ми кажете: „Добре, но тогава мъже и жени как ще живеем?“ Аз ще ви отговоря веднага. Вие мислите, че туй учение ще развали вашите домове. Питам ви: Досега щастливи ли сте били? Онези, които са щастливи, не го прилагайте. Но онези, домовете на които не са щастливи, приложете моето учение и животът ви ще се подобри: за една седмица вие ще се реформирате. Един мъж, който наказва жена си, казва: „Ти много си се захласнала в учителя“. Аз не проповядвам едно учение на захласване. И не искам да се захласвате, сърцата ви не искам, умовете ви не искам. Какво има да ме осъждате? Мисъл на вашия ум мога да дам, и материал на вашето сърце мога да дам. Дръжте сърцата си, за вас са те, и само Един има, на Когото вие трябва да

отворите вашето сърце и вашия ум, той е Господ, и никому другиму, който и да е, без изключение. Мъж ли е той, сърцето си на жена да не отваря, и жената също на мъж да не отваря сърцето си. Сега ще кажете: „И тази хубава, втасахме я!“ Разберете правилно: Мъж сърцето си на жена да не отваря, и жена сърцето си на мъж да не отваря. Защо? – Мъжът чака да дойде Господ, да влезе в сърцето му, и като влезе в сърцето му Господ, той да каже: „Господи, каквото заповядваш, аз ще изпълня Твоята воля“. Ако Господ каже: „Отвори сърцето на жена си!“, отвори го, не чакай. Но не чуеш ли гласа на твоя Господ, дръж сърцето си заключено, никакво отключване. Ама твоята жена може да рони четири реда сълзи, не вярвайте на тези сълзи. Аз ще ви приведа хиляди примери. Има мъже, които са плакали – не визирам вас, във вашия дом има мир и съгласие, а говоря за широкия свят, вън, – седи мъжът, коленичи, моли се на жена си, сълзи му текат, и тя му прощава. А след една седмица той бие жена си, пука ѝ главата. Казвам: Черният дроб е развален, свършена работа! В новата култура духовно трябва да разбирате работите. Първо, вътрешно, умът – по аналогия, този закон психологически е винаги верен – е създаден само да мисли, а ако вие пуснете този ум във вашето сърце, той ще развали всичката работа; и ако вие пуснете сърцето при ума, и умът ще се развали, и сърцето ще се развали. Те ще работят, но няма да се сближават; ще си говорят, но няма да живеят един в друг. И казва се там: „Господ ги е съчетал“. В музиката има свързване на нотите. Какво значи „свързване“? Пишат се прави линии, има слизане, качване нагоре, и нотите се свързват, а самите тонове се сливат. Сливането на тонове дава обем, широта, но всяка една вибрация е отделна, те не се поглъщат, а завземат своето пространство. Но ако тия вълни се вливат една в друга, тоновете изчезват. Тъй е: Не позволявайте умът да слиза в сърцето. Той е капитан на кораба, не бива да слиза долу, и в най-бурно време той трябва да бъде горе, да се разхожда, да управлява кораба. А сърцето, то е машинарията, която трябва да работи. Ако сърцето се качи горе, какво ще стане? – Ще има огън и пожар. Ако пък умът слезе долу, ще има корабокрушение. Ще кажете вие: „Тази философия е много трудна, отвлечена. Ум, сърце, горе, долу – не го разбираме, забъркахме се“. Аз ще бъда малко по-ясен. Когато ви дойде един приятел в дома ви, един закон ще ви поставя: Ако в присъствието на този ваш приятел, който и да е той – може да бъде учен или прост, – ако вашият ум добива светлина, вие се усещате свободни, можете да мислите свободно, и сърцето ви се разширява, и неговото и вашето сърце работят нормално, казвам тогава: Каквато работа и да започнете двама, ще върви. Но ако той се стеснява от себе си, и ти се стесняваш и прикриваш, умовете ви не са на мястото си, и сърцата ви също не са на мястото си, тогава вие не сте един за други, и никаква задружна работа не бива да започвате. Мнозина ми казват: „Аз искам да пипна учителя малко“. – А-а, казвам, не се пипа вашият учител. Моето сърце е затворено с 9 ключа. Разбирате ли

защо? – Там се пазят всичките богатства, които Бог е вложил, то не е мое, то е Божествено богатство, и умът, този ум, той ми е даден да върша работа, да седи на мястото си, горе на кораба.

И сега Христос казва: „По-блажен е онзи, който слуша и пази Словото Божие". Умът и сърцето трябва да разбират туй Слово Божие. Сега всинца вие можете да приложите този закон. И някой път виждам, че няма хармония, вие се отчайвате. Вие чакате някой ангел да слезе и да ви обясни. Духът Божи работи последователно. Невежата, и християнин да е, пак си е невежа. Тия недостатъци Духът няма да ги отмахне изведнъж. Изисква се нещо сериозно, размишление се иска. Трябва да работиш над себе си, съзнателно да работиш. Как размишлявате вие? Вашите съзерцания не трябва да бъдат както индуските съзерцания. Всеки ден можете да съзерцавате. Първото нещо, което трябва да спазвате, е – тия ваши умове да ги турите на работа и да не критикувате никого. Ако искате да се развивате, вашият ум не трябва да бъде като червей. В себе си, във вашата душа трябва да бъдете тъй снизходителни към хората, както към себе си. Но бъдете последователни: мислете за другите тъй, както за себе си. Туй е правото. Ако аз турна себе си по-високо, а вас по-ниско, това не е едно естествено положение. За пример, да допуснем един цвят, който се е разцъфтял напълно, а вие сте една пъпка, и вие може да се разцъфтите, както и аз, и вие имате всичкото желание да се развиете като моя цвят. Но ако вие измените на този велик закон, който работи отгоре, вашата пъпка може да се развали. Във вас има вложени велики неща.

Аз често забелязвам, някои от вас, както и аз сега правя, овъртват го много. А го овъртват – знаете ли защо? Искам да ви изнеса един недостатък. Дойде някой, обикаля, обикаля. Кажи ми същественото: „Аз ида да ми дадете някоя рецепта или начин да поправя живота си, и съм готов да го изпълня". А той говори и след два часа каже какво иска, но тогава е късно, и аз му казвам: „Сега е обяд, няма време да ти кажа, ела друг път". И тъй, и ти губиш, и аз губя. Англичаните казват: Ясно, точно и определено трябва да говорим. Ние трябва да служим на Бога! Вярваме ли? Но не с тази обикновена вяра. Господ живее в нас, някой път дълго време мълчи, а някой път говори. Аз зная, няма нито един от вас, на когото Господ да не е говорил. На всинца ви е говорил Той, но не еднакво вие сте Го разбрали; както слънцето еднакво ви е осветлявало и гряло, но не всинца сте го възприели еднакво – различно сте възприели вибрациите му. На едни очите станали ясни, на други – мътни, на трети – черни. Защо тъй? – На онези, които казали: „Да почнем новата култура, за Бога да мислим и да живеем", очите им станали сини. На онези, които казали: „Да се разбогатеем", очите им станали зелени и т.н. Но ако ти си мислил за небето, очите ти са станали сини, а касата ти пръщи от пари, ти си писал:

за Бога ще живееш, а в материята се търкаляш. Някой пък казва: „Касата ми да е пълна с наполеони“, но после казва: „За Бога ще живея“; разтворѝ касата си, и очите ти ще стана сини. На мнозина, на които очите са черни, ще станат сини, и на които са сини, ще станат черни. Зависи от стремежите на вашия ум и на вашето сърце.

Има такива преживявания, които струват милиони. Знаете ли какво нещо е едно хубаво преживяване? Когато е така нагласено сърцето ти, българите казват: „Искам да разцелувам целия свят“, това е едно хубаво поетическо изражение, да целунеш като душа, да изкажеш туй нагласяване, което имаш.

Представете си сега, че Христос би бил пред вас, върнете се 2,000 години назад, и слушате Христа, Който казва: „По-блажен е онзи, който слуша и изпълнява Словото Божие“. Вие ще кажете: „Преди 2,000 години да бяхме, какво щастие да видехме благия Христос – кроткия, възлюбления, колко ли са били сладки думите му: Исусе, Исусе, Господи!“ О, преди 2,000 години вие бихте били в състояние да направите това, а сега след 2,000 години не сте в състояние. Аз ще пиша днес на Христа, ще му кажа, че тия хора преди 2,000 години биха Го слушали, но сега не искат да Го слушат. Те казват: „Всеки, който дойде след Христа, е лъжепророк, отсега нататък никакви пророци не може да има“. Не, не, ние живеем в закона на еволюцията. Христос ще дойде на земята. Бог ще се открие сега тъй, както никога не се е откривал! Сравнено с идването на Христа преди 2,000 години, идването му сега ще бъде като едно необикновено събитие. Толкова велико и славно ще бъде туй събитие, в което Бог ще се яви в света, че сърцата на хората моментално ще се отворят и ще се нагласят, и умовете ще почнат правилно да мислят. И по цялата земя, навсякъде, ще се въдвори мир и радост, и пеене ще има по всички краища. Ще бъде една велика радост! Велик е Той, като слънцето, и тогава ще се прояви във вас туй съзнание, и ще кажете: „Сега разбирам дълбокия смисъл на оная велика Божествена Мъдрост“.

Искам сърцата ви да плачат, а умовете ви да мислят. Не говорете напразно, задръжте мислите и сърцата за себе си. За ония, които ме слушат днес, аз имам един чук и всяко едно сърце, което не се отвори за Господа, ще го смажа, няма да си поплюя. Дошъл е Господ и хлопа. И като намеря някого, че на Господа не отваря сърцето си, ще го ударя с чука и ще кажа: Този човек не заслужва да живее. Сега вие ще кажете: „Знаеш ли, той бил много лош!“ Това е символ. Мъжът казва на жена си: „Ти да ме слушаш, че като взема туй дърво, ще те направя на пестил“. Пък после на мене казва: „Аз я плаша“. Казвам: „Бил ли си я друг път?“ – „Не, плаша я, да ме слуша.“ Под думата „чук“ разбирам онзи велик кармически закон: ако вие

не отворите сърцето си за Господа, онзи чук – кармата, т.е. съдбата – тъй ще ви удари, че сърцето ви ще стане на пестил. Тъй някои нещастия, които сполитат домовете ви, то са страдания, защото когато Господ е похлопал, вие не сте Му отворили. И всеки, който не отвори сърцето си за Господа, него го очаква една лоша участ. И тъй, впрегнете ума на работа, четете, мислете, любете – не мене, себе си, мъжа си. Една жена, която е жена, да люби мъжа си; и мъжът да люби жена си, но не да се захласвате, защото захласването не е Любов. Хармонично да любите, дом с дом да се люби, общество с общество. Тази любов да се разпространи навсякъде. Разумни трябва да бъдем, нали? Защото ако аз обичам само някого, това не е Любов. Като говоря за Любовта, подразбирам Бога, оня принцип, който работи сега в света. Ние трябва да дадем място на този, великия Господ да се прояви; не разбирам себе си, а онзи велик Дух, който работи сега в света. И този Дух е еднакво деликатен за всички. Всички сте деликатни по сърце за Него, само някои сте по-деликатни, а някои сте по-грубички. По-грубички, казах, хайде да посмекча, ще ме извините, да си направя своята мисъл по-ясна: някои от вас сте облечени с такава материя, вълната е по-остра, а някои са с мекички дрехи; на някои сърцето е от по-фина материя, по-мекичка, а на други – от по-груба. А може ли вие да носите мекички дрехи? То е въпросът. Разно сте облечени, то е външната страна, но сърцата на всички са добри. Те са направени първоначално такива от Бога, също и първоначалната светлина на ума е излязнала от Бога. Не мислете, че сърцата са развалени. Ще оставя какво е писал пророкът: неговите думи са верни, и моите думи, и те са верни. Ако туй сърце би било развалено, Господ не щеше да каже: „Сине мой, дай ми сърцето си“. Значи има нещо хубаво в сърцето, и той го иска: „Сине мой, дай ми сърцето си!“

И тъй, „по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го разбира“.

Проучавайте великата природа, всички велики закони, давайте поощрение на всеки един да мисли, да чувства, не се спъвайте. Мъжът ти почнал да мисли, не го спъвай. Не се спъвайте един други. Поощрявайте се, поощрявайте се и в мисли, и в добри чувства. И бих желал – сега аз ви поощрявам – да бъдете велики хора, гениални, на всички душите ви са отлични, и духовете, па и умовете ви, и те са отлични, но още не сте ги впрегнали на работа.

И сега този Господ иде, но умът ви готов ли е за Божествената Мъдрост? Господ иде! Сърцето ви готово ли е да се отвори? Като се отвори туй сърце, Господ ще каже: „Елате с Мене да работим в света!“ Готови ли сте да идете в света да Му служите? Този Господ няма да ви турне на масата на първия стол да седите. Той ще каже: „Ти ще идеш в Африка, ти в Австралия“, и мъже, и жени ще ги разпръсне, и ще стане такава бъркотия! Казвате:

„Нали Господ иска щастливо да живеем?“ Щастливо да живеете! Разберете добре! Не по старата култура. Мъжът ти ще помисли за тебе, ще дойде за 6–7 минути в Австралия, ще каже: „Марийке!“ – „Как си дошъл, с кой параход?“ Тя се разтъжи, за 10 минути ще иде при него. Много лесно се пътува. А хубаво е да сме далеч. И като дойде тази култура, тогава ще има за всекиго една особена стая, двама души в една стая няма да има, децата ще бъдат в особена стая. „Е-е – сега ще кажете, – кога ще стане това нещо?“

„По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази.“ И когато възприемете това Слово – вие сте го възприели, не е права моята дума, – Господ е във вас, но пазете се от други заблуждения – казвате: „Господ не е такъв, какъвто Го знаем“. Какъвто е Господ в мене, такъв е и във вас, с тази разлика, че в моето сърце той разполага, а вие?... Седи жената в къщи, дойде Господ, хлопа на вратата: „Кой е?“, пита тя. – „Аз съм Христос.“ – „Чакай да попитам мъжа си, в тия времена такива Христосовци ги има много.“ Той пак чука: „Ама не съм проверила, не може да ви пусна, какво ще каже мъжът ми, като дойде?“ И като влезе Христос, мъжът ще каже на жената: „Ти си се изменила“. А като влезе у него, жената ще каже: „Изменил си се!“ Да, всички ще се изменим.

Но Бог на Любовта трябва да влезе във вашето сърце! Аз не искам да вляза във вашето сърце, нито пък искам вие да влезете в моето сърце, но аз бих желал да дадете сърцето си на Бога, на онзи Господ на Любовта. Да не се заблуждавате: никое същество – нито ангел, нито архангел – няма да може да ви заблуди; когато вие веднъж имате тази Любов, вие ще любите. Когато възприемете тази Любов, ще ви бъде всичко ясно. Само не искам да се осъждате. Ще кажете: „Много грехове имаме“. Но Любовта заличава много грехове.

Отворете сега сърцата си за Господа! За някои Господ довечера ще дойде. Сега ще си помислите вие: „Той ще ни задигне“. Мнозина, на които съм казвал: Довечера ще дойде Христос, тъй мислят. – „Хубаво – казва, – ама още не съм готов.“ Тъй, те мислят, че ще умрат. Аз казвам: Тази вечер, днес Христос ще похлопа на вашето сърце, на мъже и на жени, навсякъде. И ако проникне някоя възвишена, Божествена мисъл във вас, кажете: „Слушам Господи, готов съм да изпълня Твоята воля!“ И Той ще проговори тъй нежно, както е говорил на пророк Илия, и той си покри главата със своя кожух. Сега, ако съм казал нещо повече, ще ме извините, аз искам извинение. Някога моите думи са груби. Но вие сте благородни ученици, толкова добри, сърцата ви са просветени... Ще кажете: „Как ни подиграва учителят“. Не, не, за мене е малко по-тежко да искам извинение, но аз опитвам вашите сърца, т.е. опитвам дали и вие ще искате извинение. Същият закон е. Но аз да искам, а вие не, тояга има тогава. Туй го правя

заради Любовта. Казвам на Господа, Който е във вас: „Ако аз в моите думи, в моите изрази не съм изказал твоята Истина“ – може някой да каже: „Одращи ме“, – „ще ме извиниш“. Тъй казвам на Господа, не на вас. И вие ще кажете същото. На земята сме: като тегля ножа, може да отрежа малко и от здравото месо, и то да отиде. Не, не, само гнилото месо искам да отрежа, а ако някъде съм забил ножа по-дълбоко, казвам: „Господи, ти ще ми покажеш де е“. ще прегледам, дето съм рязъл, и съм готов да ида да го изправя. Правя си сметка, гледам там, дето съм рязъл, навсякъде моите операции – проверка правя – дали са здрави: ако съм отрязъл повече, отколкото е трябвало, ще ида, ще изправя, тъй че никой да не се оплаква от моите операции.

„Още по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази.“ И аз искам туй Слово Божие да зацарува в умовете, в сърцата и в домовете ви. Да не казва мъжът: „Ти си се захласнала в учителя“, и жената да не казва тъй, защото и мъже има захласнати. Ще ги хвана и ще кажа: И двамата трябва да ме обичате. Жена без мъжа си, и мъж без жена си, не ги искам; дете без майка и баща не го искам. Тъй. Как тъй? – Не съм дошъл аз да разединявам домовете ви, а да въдворявам Любов. Аз си имам едно сърце, то е достатъчно, което аз имам; и умът, който аз имам, и той е достатъчен, защо ще искам вашите? Тъй и вие да постъпвате, по същия начин. И сега този Господ, Който иде... Ще кажете: „Все иде и все не е дошъл още“. Иде отвътре, а не отвън.

„По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява.“ Изпълнете това Слово Божие, и то ще бъде за ваше благословение!

Беседа, държана на 4 декември 1921 г. в София.

1921_12_11 Стани и опаши се!
Издателска къща „Жанува-98“

СТАНИ И ОПАШИ СЕ!

И рече му ангелът: „Опаши се и обуй сандалите си“. И стори така. И казва му: „Облечи дрехата си, и ела след мене“. (Деяния 12:8)

В моя ум има една трудна задача, която сега разрешавам: Защо християните не са разбрали досега Христовото учение? Не само да се каже, че не го разбират, но защо, причините. Тази е една трудна задача, която спада към висшата математика, към областта на нерационалните числа, т.е. с обикновените математически правила не може да се реши. Такива задачи има във всеки живот. Не само защо християните не са разбрали Христовото учение, но питам: Защо и вие не сте разбрали още смисъла на вашия живот? И друг важен въпрос: Защо досега хората не са възприели Любовта, за да я приложат в нейната пълнота? Ето въпроси, с които бъдещата култура, бъдещото човечество ще се занимават. Те са сериозни задачи, задачи за най-умните и сериозни хора, за хора с характер, хора с ум и с воля. Ония, които искат да разрешат тия задачи, трябва да имат сила да контролират своя ум и да владеят своето сърце. Умът им да бъде на мястото си. Под думите: „Умът им да бъде на мястото си“, разбирам съзнателно, не механически: в това седи именно човешката еволюция: човек сам да завладее своя ум и своето сърце. И единственият стремеж сега на съвременните хора е, че те искат да бъдат богати, искат да бъдат силни. Всички тия неща са хубави, но това са само резултати, външни неща, които се обуславят от една вътрешна причина, по-дълбока, отколкото ние разбираме. Следователно човек, който иска да завладее света, който иска да забогатее, трябва преди всичко да завладее своя ум и своето сърце. И неговият ум и сърцето му трябва да бъдат в пълно съгласие с неговата душа.

Сега, защо ние се отклоняваме от пътя? – Наместо човек да завладее своя ум, той иска да завладее чуждите умове; наместо да завладее своето сърце и да го контролира, той иска да завладее чуждите сърца. Това е само един факт, аз няма да го обяснявам. Защо? – Той е задача от висшата математика, състояща се от нерационални числа. Но сега, както виждате, снегът не позволява много да се впущаме за разрешаване на тия отвлечени въпроси. Аз не искам да говоря много, днес ще се старая да бъда кратък, не искам да правя онази погрешка: Един евангелски проповедник в Америка много се молил – молитвата му продължавала два часа вън от беседата. На едно вечерно събрание баща води сина си, едно малко дете на 12 години, иска да го направи набожен. Според обичая на евангелската църква, те

коленичили на двете си колена. След половин час детето се уморило и казало: „Татко, ще свърши ли скоро?“ А този проповедник обичал да почва от Битието и постепенно да цитира всички стихове на Библията, и да свърши с Откровението. „Синко, той е още в пустинята, в „Изход“ е“, т.е. от там цитира тия стихове. Та сега аз ще бъда внимателен, да не цитирам всички тия факти.

„И рече му ангелът: „Опаши се, обуй сандалите си“. Изкуство е да знае човек как да се опасва. С какво? – „Обуй сандалите си“, – да се обуе, с какво? „Облечи дрехата си“, каква дреха?

Сега, вие всички ще кажете: „Ние знаем как да се обличаме“. Приемам, тъй, външно, знаете как да се обличате, но вътрешно – още не сте изучили това изкуство. „И ела след мене.“ Този ангел е носител, служител, на кого? Той не е служител на старите понятия и разбирания, които са имали древните религиозни хора, па и сегашните хора. И на вас казвам общо: Често аз в моите беседи турям пръста си тук и там, да видя дали тялото ви е здраво. Ако не се обиждате, казвам: „Тия хора са здрави“; ако ли някой се обиди, казвам: „Този човек има рани“, и правя диагноза, да видя от какъв характер е тази рана – може ли да се лекува, или не. А сега можете ли да ми кажете, че нямате такива ранички? Все има някой мазол на пръстите, някоя малка раничка на гръбнака, някоя малка раничка под гушата, някое възпаление в носа, някоя склероза в очите, перде има. И всички тия недъзи се образуват само в затворите. Ние сега се намираме в един голям затвор. Сега съвременните хора говорят за култура, за свобода. Не, не, всички сте в затвора между двама войници, отвънка ви пазят стражари. Но силата, най-великото в света, най-силното в света, то е молитвата, не туй обикновено моление за спасение, а онова моление – когато хората се съединяват, за да избавят един брат, да го измолят от затвора. И слизането на този ангел се дължи на тяхната молитва. Може да кажете: „Не можем ли ние да направим същото?“ – Можете, ако разбирате нерационалните числа.

„И рече му ангелът: „Опаши се“. Този ангел говори сега: „Опаши се, стани!“ Ти спиш, заспал си духом и не знаеш, че на следния ден Ирод ще те изведе и твоята глава ще се отреже така, от дъното, като някоя лукова глава.

„Ставай!“ казва ангелът, „не спи!“ А сега изобщо вас ви приспиват. С какво? С какво ви приспиват лекарите, когато искат да направят някоя операция? Нали тургат хлороформ под носа и след като стане болният, усеща болките. Не е усещал никаква болка, а всичкият му въпрос е: Защо са тия страдания? – Операция са ви направили. И вие ме питате сега за причината на страданията. Приспал ви е и операция ви е направил някой.

Ако аз ти турна хлороформ под носа и ти заспиш, а после направя операция на джоба ти и на касата ти; ти, като се събудиш и видиш, ще се хванеш за главата – дойдоха страданията! Нали това е една майсторска операция? Ами когато ви турнат хлороформ под носа и ви упоят и вземат вашата чест?... В широк смисъл вземам думата. Днес в целия свят надали може да се намерят честни хора. Не казвам, че хората са безчестни. Но дали може да намерим хора с чест, с Божествена чест? Аз не разглеждам въпроса за обикновената чест. Когато казвам честен човек, разбирам: Може ли да намерим един артист – цигулар, че като свири, да кажем: „Ето ти един майстор, който свири безпогрешно и с душа!“ Това е изкуство. За моя ум честта е едно велико изкуство на човешкия ум. Да бъдеш честен в пълния смисъл, това значи – да знаеш как да свириш.

„Стани!“ казва ангелът, „не спи!“ И какво говорят сегашните страдания? Не е ли този ангел, който побутва хората по ребрата: „Ставайте!“, казва той. Ама ще дойде някой вестник, пише там, че във Вашингтон една конференция на народите щяла да възстанови някакъв мир. Турците казват: „Гел, кузум, гел!“, а българите казват: „Трай, коньо, за зелена трева!“ Ние мязаме на ония впрегнати волове на нивата, дето селянинът им казва: „Ха, чуджум, орете, че като изорете нивата, ще ви дадем изобилно слама, житото ще турим в хамбара, а вие ще ядете слама през зимата“. И сега казват: „Мир ще дойде, на вас сламата“.

Ангелът казва: „Стани, не спи!“ То е заспиване вътре в света. „И рече му ангелът: „Опаши се, обуй сандалите си!“ И стори така. И казва му: „Облечи дрехата си, и ела след мене“. Туй е необходимо да направим. За да може да направите туй обличане, непременно трябва да се събуди във вас туй, висшето съзнание в човека. Вие трябва да познаете ония права, които Бог е вложил във вас: какви сили е вложил Бог, какви способности; кога е тръгнал човек от небето и кога трябва да се върне – той трябва да намери разписанието и да върви по това Божествено разписание. Така трябва да прави в света всеки разумен човек, който се е пробудил. Вие, съвременните хора, много се страхувате. Вие сте много страхливи, и вас ви плашат не големите работи, плашат ви малките работи. За пример, плаши ви фактът: „Ама ако остана гладен, ако почна да ходя бос?“ Тук преди години, преди 10 години, аз имах една опитност в София. Ще ви приведа един пример за едно малко момиченце. Като факт, фактът е верен по съдържание и смисъл, но не и по форма. Минавам един ден към Свети Крал, там се продават вестници. Надвечер отивам на разходка, затичва се едно малко момиченце на около 12 години: „Господине, няма ли да си купиш „Мир“?“ Гледам го босичко: „На драго сърце ще си купя“. Бръквам в джоба си, нямах дребни пари, бръквам в другия джоб, изваждам 5 лева, давам ѝ ги: „Нямам да ти повърна“. – „Вземи ги всичките.“ – „А-а, не

всичките, аз съм решила да изкарвам с честен труд хляба си, не искам даром.“ Рекох: „Аз съм добър човек“. – „Макар че си добър, ама зная такива „добри хора“ като тебе.“ Питам я: „Какво ще правиш? Колко ти не достига?“ – „Един лев.“ Казвам ѝ да вървим, че може из пътя, като се разговаряме, някои да купят вестници. Вървим и се разговаряме: „Ти гледаш, че съм боса“, ми казва тя. – „Гледам те.“ – „Знаеш ли защо съм боса? Защото не съм добра; ако бях добра, щях да бъда обута. И сега, като мине някоя богата дама, облечена хубаво, казвам си: И ти щеше като нея да бъдеш, но сега се научи боса да бъдеш. Един ден гледам една дама с един господин седят в една бирария и пият и си говорят любовно; и казвам си: Хм, ще продавате и вие вестници като мене!“ И казва ми тя: „Сега се наказвам, нещо ми говори в мене, не искай нищо даром“. Така вървяхме от тук, от там, и се разговаряхме с това малко момиченце. Запитах я: „Не искаш ли да идеш на училище?“ – „Искам, ако мога сама да си спечеля пари; но ако не, не искам учение. В света има много учени хора. Ако аз мога със своя труд...“ Казвам: „Ако аз ти купя едни обуща?“ – „Не, не: ще ме накараш да мисля, че си много лош човек; аз така ви гледам добър човек, ама който купува обуща на другите хора, аз имам особено мнение за него. Внимавай, и ти някога като мене може да ходиш бос, ако даваш даром тия пари и вземаш обуща.“ – „Ти си много добро момиченце.“ – „А-а, не ме хвали, защото бос ще ходиш“, и ме гледа изпитателно. Казвам: Ето едно благородно момиченце – с характер. Минавам след два дена, гледам, десетина момчета около нея, тя ги респектира, очакват нейното меродавно мнение. Казвам: Ето едно цвете, което расте в калта. У него има един дух вътре, този ангел е заговорил на това момиченце „Стани!“ и то е станало, продава вестници, но си е турило за цел – даром никога да не взема! Боса предпочита да ходи, само да си изкарва прехраната с труд и чест. И казах ѝ: „Ще ми позволиш ли някой път, аз имам хора, на които говоря, да те представя на тях за пример?“ – „А-а, няма да го направиш.“ – „Ама аз ще кажа само външната страна, вътрешната страна на въпроса няма да разправям.“ – „Другото можеш да им разправиш, но името ми няма да казваш, защото много лошо ще мисля заради теб. Пък и тия хора, които те слушат, нямат нужда от мене.“ Като напуснах това малко момиченце, казах: Ето един пример за подражание, един характер изработен, 21-годишно момиченце.

Сега ангелът казва на Петра: „Стани!“ – „Какво ще бъде с нас!“ Вие не трябва да се боите. Самостоятелни трябва да бъдете. Боси, но да знаете защо сте боси; обути, но да знаете защо сте обути; богати, но да знаете защо сте богати; сиромаси, но да знаете защо сте сиромаси. Ако сте учени, всяко нещо, което е във вас, вие трябва да го разбирате. Само при една такава наука може да се уреди вашият живот. Вие мислите, че Господ излива дарбите току-така. Не, не е така, дарбите се дават даром само на

способните. Дарбата – това е един инструмент, една сила. Кому давате най-хубавата цигулка да свири? Най-хубавата цигулка е в ръката на онзи велик цигулар. Той е достоен за такава цигулка, и най-хубавият лък е пак в ръката на такъв цигулар. Следователно, когато Бог раздава дарбите, той прави много добре своята сметка, и не си правете илюзия, че той може да ви надари с някоя голяма дарба. Но той ще ви постави в положението на това малко момиченце и като види самостоятелността на характера, тогава ще определи дарбата. Сега пък вие ще кажете: „Господ нали знае?“ Знаете ли какво е знание? Знание се добива само с живот; ако живееш в света без живот, знание няма. И знанието, което има Бог, се дължи на милиарди години, в които Бог е живял и е добил едно знание от опит. Той е опитал всичките неща, той знае всичките положения, които ги има в света. И ако някой от вас пита: „Не можем ли да знаем?“ – и вие можете да знаете, но само когато живеете. Следователно знанието е резултат на съзнателния живот. Във всичките моменти, във всичките положения да схващаш и да казваш: „Това ми трябва“. Във всеки един момент – и като учител, като доктор, като жена, каквато форма и да заемаш, ако ти съзнаваш това свое положение и се съобразяваш с ония основни закони, които са вложени вътре, ти ще придобиеш онова знание. В какво седи Любовта? Срещнете някой човек, обичате го, той ви привлича. Защо ви привлича този човек? Аз ще ви попитам: Защо ви привлича онази хубава морава, чистият извор, хубавата местност? Защо ви привлича? – Защото отговаря на всичките ваши стремежи и копнежи. Сега някой ще каже: „Той ви въодушевлява“. Някой казва: „Аз искам да обичам“. От колко категории е Любовта? Знаете ли колко пермутации има тя? 35,000,000 ли бяха? Да, толкоз е. Да обичаш онзи, който е пълен с Любов, това е едно; а да обичаш онзи, който няма Любов в себе си, който е в пустиня, това са две противоречиви положения. Първото всеки може да го направи, а второто малцина могат да го направят. Хиляди и милиони мъже има, които биха се оженили за най-красивата мома, за най-богатата – всички биха си дали кандидатурата за нея. Но колко мъже има в света, които биха се оженили за една жена, която е заразена от проказа? Колко от тях биха свързали своята съдба с нея? Това са единици. И апостол Павел казва: „Едва ли ще се намери праведен да умре заради праведен“. А Христос умря заради нас, които сме грешници. Какво означава това? То е великата философия на ангела, който казва: „Стани! Не се заблуждавай; стани, ти си свободен! Ще бъдеш свободен днес!“ А той мисли, че е в сън; я бъде, я не. Става Петър, върви, мисли, че е сън. Излиза на улицата и когато го напуща ангелът, казва: „Действително, спасен съм“. Та вие, съвременните хора, искате този ангел да ви изведе из затвора, да ви доведе до последната улица и да ви каже: „Спасени сте, идете си“. А правоверните ще кажат: „Да се върна в затвора, да стана мъченик“. Господ няма нужда вече от мъченици! Когато онзи пияница го убият като мъченик, мъченичество ли е това? Когато онзи

убиец умре на въжето, това мъченичество ли е? И когато мъжът е убил жена си или когато жена е отровила мъжа си, мъченичество ли е това? Светът е пълен с такива мъченици. Нам не ни трябват те, нам ни трябват хора, които да живеят.

„Стани!“ Какво беше първото? „Опаши се!“ Значи, вложи волята си. С какво се опасват хората? – С ръцете. Българите често си тургат пояса, да се стегнат, защото тогава могат да ходят добре. „Опаши се!“ С какво да се опашите? Какво казва Писанието – с какво да се опаше? Аз няма да ви кажа. Втория път вие ми го кажете. „Обуй се!“ С какво? И най-после: „Облечи се!“ С какво? Да се облечем в Христа, да се облечем в Любовта. Когато във вашия живот Любовта стане една дреха, вие ще живеете един най-хигиеничен и целесъобразен живот, не една обикновена дреха, но когато тази сила на Любовта, която е във вашето тяло, обгръща всяка една ваша мисъл, всяко едно ваше чувство и действие, тази Божествена дреха проникне така във вас, във вашите клетчици, тогава ангелът ще каже: „Ела след мене!“ Т.е. ти си човек, достоен за свобода, ти не бива да седиш повече в този позорен затвор и Ирод няма право да вземе твоята глава. Вие казвате: „Ще ни учат нас, туй били причините, нали е писано тъй!“ Да ви освободя от едно заблуждение. Влизате в кръчмата. Нямате никакъв дълг. Казвате: „Иване, дай едно кило вино“. Ето ви едно кило. „Още едно кило дай!“ И не плащате. Иван пише на черната дъска: „Стоян изпил едно кило вино“. Втория ден пак: „Иване, дай едно кило вино!“ Иван пак пише. Всеки ден писал Иван. След 10–15 години всичкото имане на Стояна изчезне, и Иван изписал цялата черна дъска, а Стоян останал голак. И тогава? – „Съдбата е такава.“ Не, Стоян там е определил своята съдба. Той накара Ивана да пише. И сега съвременните религиозни хора казват: „Господ така писал“. Господ така е писал, понеже вие пихте, а той писал. Но трябваше един горчив факт, за да ни събуди от това заблуждение. Един българин, след като пропил всичкото си имане в една кръчма, влиза в кръчмата, нямал нито 5 пари в джоба си, на тезгяха имало кошница с череши! Прострял той ръката си да вземе една череша: „Чакай, как смееш ти без позволение да вземеш череши?“, му казал кръчмарят. Стреснал се Иван и си казал: „На този човек дадох цялото си имане, а той не ми дава нито една череша! Сбогом, разбрах сега“, излязнал и си казал: „Отсега нататък капка вино няма да влезе в стомаха ми, ще се впрегна да работя и всичко, което съм изгубил, ще го повърна“. На следния ден минава той покрай кръчмата, кръчмарят му казал: „Иване, ела“. – „Разбрах, черешите ще ги ям аз, няма да ги ядеш само ти.“ Тия череши в кошницата, те са за всинца ни.

„Стани!“ казва ангелът, „излез от тоя затвор“. Ще кажете: „Условията са такива, беднотия...“ – Ти не си роден да бъдеш беден, ти не си роден да

бъдеш грешен, да бъдеш човек без характер; нито да бъдеш евангелист, нито православен. Ти си роден да бъдеш син Божи, ти си роден да бъдеш човек свободен, а не Ирод да вземе главата ти. Стани! Обуй си краката с добродетелта, свободен бъди, мисли като човек, никой не може да вземе главата ти. А сега казвате: „Чакай да видим, дали това е съобразно с Библията?“ Онези, които написаха Библията, не бяха като днешните хора, те написаха Библията със своята кръв. Всичките са били мъченици. И Христос, Който даде Новия Завет, мъченик е бил, написа го с кръвта си. Туй учение на Христа е право, защото е писано с кръвта Му. Преди години, като казвах: „Българското духовенство има ли кръвта на Христа?“, разбирах: Туй учение на Христа имат ли го владиците и свещениците в умовете си? Аз казвам: Не съм християнин, вие сте християни, изпитвам ви сега. Изпълнили ли сте учението на Христа? Аз съм комисия тук в света и ще дам такъв един доклад, какъвто никой не е давал, и като го дам, земята ще се обърне с главата надолу! Няма да си поплюя: ако трябва и главите на всички хора да хвръкнат, ще го дам! И на земята не трябва да има престъпници, а хора свободни. Ще каже някой: „Грях няма“. Има грях; има престъпления в света. „Ама при Бога...“ При Бога въпросът е друг. Тук на земята как е? Роден съм аз да греша ли, или да водя чист живот? Ще каже някой: „Ама условията са такива, възпитанието е такова, майка ми така ме е родила, „съдба“ е това“. Не, не е това съдба, а е заблуждение. Ти пиеш, а там Иван пише на дъската, и казват после: „Е-е, съдба е това“. Не е това съдба, аз мога да обясня причините, но съжалявам краката на тия, външните. Не, не, аз съм решил кратко да говоря, аз се поставям на това място, на онова, босото момиченце, то ще каже: „Този проповедник скоро да свършва“. Малко, та сладко. Не бивайте роби на греха. Трябва да бъдете всички самостоятелни. Има някои, които мислят, че са самостоятелни; не са самостоятелни. Ако ти отиваш от една църква в друга, не си свободен; ако ти отиваш от една държава в друга, не си свободен. Ти в своя ум трябва да бъдеш свободен, та при каквито условия и да живееш, да можеш да се справяш с мъчнотиите на този живот. Това е велика наука! А сега жената очаква мъж ангел. Ами този идеален мъж за глупавата ли жена ще се ожени? И идеалната мома за глупав ли мъж ще се омъжи? Трябва кукувица да ѝ е изпила ума. Глупав за глупав се жени, и умен за умен се жени. Тъй е. И сега казват: „Каквото Господ е определил“. Господ е определил умен с умен, глупав с глупав, праведен с праведен, грешник с грешник. Тъй седи въпросът. Праведен и грешен не може да се оженят. Някой ще каже: „Такива има“. Съвпрегнати може да бъдат, в някоя яма може да влезнат и вълци, и овци, ама то е едно изключение. То не е един факт в природата. Там овците са отделно, вълците също. Всяко нещо е отделно в света.

„Стани!“, казва ангелът. И днес той казва: „Станете!“ И аз искам да ви

извадя из този затвор. Сега вие сте като Петър, разтривате си очите: „Дали е това вярно, дали този човек говори истината, или ни заблуждава?“ И тъй, като излезнем на улицата и аз изчезна, тогава ще познаете. И втори път няма да дойда вече! 10,000,000 свещи да ми запалите, няма да дойда. Няма да дойда! Разбирате ли? Свещи не ми трябват. Искам човешките сърца да бъдат запалени. Любов искаме ние! Църкви не искаме, каменни църкви не искаме. Искаме сърца да се любят, хора, ред и законност във всеки един дом, във всяко училище – това се иска днес в света. Това е законът на еволюцията. Нека всички свещеници съблекат своите одежди и да посещават бедните. Невидимият свят е сит от тези молитви. А сега казват: „Господ е благ, милостив“. Кой не знае това? Ти, братко, справедлив ли си като Господа? А сега обръщате псалмите: „Бъра, бъра, бъра...“ От 2,000 години насам тия псалми се четат, а Давид как се е криел, той не ги е чел, както ги чете духовенството днес. Един ден българите ще познаят, че аз съм им бил един голям приятел. Но когато аз си замина, не искам никакви паметници, и ако ми направят такива, ще ги разруша. Любов иска Бог, да се обичат всички като братя и сестри, това са паметниците на бъдещето. В главата на всеки свещеник, на всеки проповедник, учител, майка, това трябва да се вгълпи: братство и сестринство трябва в света! И тогава ние ще влезнем в една нова философия – в нерационалните числа на висшата математика. Мога да ви разправям, но трябва да бъдете здрави, за да ви разправям. Има велика наука.

„Стани!“, казва този ангел. Сега, разбира се, и без аз да го кажа, той пак ще дойде, но казвам: Моите думи са Божии думи, те не са мои думи. Какво Господ мисли да направи в бъдеще, те ще познаят. „Стани!“, казва ангелът, „изпълнявай волята Божия!“ А този Бог на Любовта иска от всинца ни един закон, Той го е вложил в нас. Какъв е този закон?

Ще ви дам едно малко изяснение. Един пример от деветнадесети век, из съвременната култура. Да видим как ще си го обясните. Това се е случило във Франция, изваждам го от един неиздаден роман, писал го някой автор, без да го издаде. Някой си граф Морели имал млада дъщеря на име Елисавета, била е на около 21–22 години, много интелигентна, с характер, със силна воля, красива извънмерно. Един виден поет и виден музикант, почти виртуоз, един ден, когато той вървял по пътя, срещнал я и се влюбил лудо в нея, но понеже бил много чувствителен, търсил начин, по който да се запознае с нея. По цели нощи е прекарвал, мислил, мислил за начина, по който може да се запознае с нея. Дохожда му една светла идея и написва на една бележка тъй: „Мъчно е да се живее без идеал“. Турил това в един плик, той изучил нейните нрави, къде ходила тя, и един ден се приближил, турил в джоба ѝ писмото, без тя да усети нещо. Вечерта, като се върнала, тя изважда писмото и чете: „Мъчно е да се живее без идеал“.

Какво е туй: „Мъчно е да се живее без идеал?“ – „Разбира се, види се, някоя моя приятелка е писала това“. След две седмици той пак турил друго писъмце в джоба ѝ, пише тъй: „Но ако тази душа е назърнала своя идеал надалече, какво трябва да прави?“ Вечерта тя изважда писъмцето, чете и все си казва: „Тази приятелка... ако го е назърнала, какво трябва да се прави?“ След един месец той пак написал друго писъмце, и пак го турил в джоба ѝ: „Ако този идеал е толкова висок като слънцето, начинът за постигането му“. Четвъртия път писал: „Крила трябват, но време трябва, за да израстнат“. „Какво ли пише пак? – казала си тя. – Крила ли трябват? Щом нямаш идеал, търси го.“ Но когато той искал да тури петото писмо, тя имала в джоба си един чек от 10,000 франка, отива да си купува една дреха. Турил той петото писмо, вътре писал тъй: „Няма сила като Любовта“. Като бръкнал, той извадил гюздана, но с благородна мисъл, като съобщи във вестниците, че се е изгубил, той да иде да ѝ го предаде, и тъй да се запознае с нея. Но в този момент един полицай го пипва, обръща се тази мома и казва: „Господине, Вие сте роден за нещо по-благородно, Вие сте талантлив, с такива работи не трябва да се занимавате“. И като го погледнала, той забравил всичко, така се смутил, видял голямата си погрешка и не знаел какво да каже. „Госпожице, какво казвате?“ – „Оставете го, господинът не е направил нищо лошо“, но тя го изгледала тъй сериозно, и забелязала в очите му само една сълза. Тия двама хора разбраха ли се? С какви впечатления остана тя от него? Че е един обикновен апаш, нали? Сега вие, съвременните християни, мязате на този музикант и пращате такива любовни писъмца на Христа и търсите начин да се запознаете с него. Евангелистите по един начин, свободната църква, православните, будистите, окултистите, теософите все ни показват пътища, много хубави пътища.

Този музикант беше писал: „Мъчно е да се живее без идеал“, но идеалът е нещо вътрешно. И той решил да се накаже: Снел хубавите си дрехи, облича работнически, съдрани дрехи, хвърлил си обувките и бос се решил да иде да служи по някой начин в дома на този граф Морели, който имал грамадно имение. Най-после се домогнал той, като един прост, одърпан работник, да работи в градината на граф Морели. И правел отлично впечатление на графа със своята скромност. И казал: „Никога не съм имал такива слуги като тоя“. Ама защо е слугувал тоя слуга? – За дъщерята на граф Морели: „Мъчно е да се живее без идеал“. Право е. Постигнете своя идеал! И казва: „Ако човек е назърнал своя идеал, какво трябва да прави?“ – „Ама далеч е.“ – Върви към идеала си! Как? – Както тоя музикант с боси крака, както това момиченце в София с боси крака. Не очаквай да бъдеш нито професор, нито видно лице, те са второстепенни работи. Гледай човек да бъдеш, обичан от Бога, и ти да Го обичаш, да познаваш всички твои братя и сестри, да ги обичаш и да бъдеш готов да се жертваш за тях.

Вие ще кажете: „Ние в това отношение сме герои“. Аз се радвам, не казвам, че не сте – отлични герои сте. Остава второто нещо. Досега много писма сте турили в джоба на Христа, сега остава да хвърлите вашите дрехи и обуща и да работите боси в градината на граф Морели. Тази градина е бъдещият свят, бъдещата култура, в която с боси крака – с абсолютна чистота – трябва да работите за новата култура, и да съградим света върху новите основи. Не да говорите: „братство и равенство“, а затвори да има; „да се любим“, а да се убивате. Говоря за всички хора. Върху това ще почива бъдещето щастие. А сега, като ме гледате така, казвате: „Брей, той, нашият учител...“ То е един закон. Аз съм принуден да чукам, турил съм ви в мътилката, искам масло да извадя. Казва някой: „Защо чукаш?“ – Масло да извадя искам, всичкото масло, което има във вас, искам да го извадя, вие сте се вкиселили, и сега, като ви очукам, маслото ще продам, а парите ще турна в банката и ще ви кажа: „От вашето масло имате толкова пари, вземете парите си“. Та вие сте хора недоволни – кисело мляко сте. А в Париж казват: „Киселото мляко продължава живота“. Действително, киселото мляко продължава живота, но ако прекисне, разваля го. Докато вие чувствате глада като един подтик, той гради; но ако се обърне в един формален глад, той разрушава. Всяко нещо е вярно до известна степен, а невярно в друго отношение.

Примерът с това малко момиченце в София, един пример от толкова години ми е обърнал вниманието. Бих желал всички софиянци да бъдат като това момиченце, бих желал всички министри, владици, свещеници, професори, всички учители, всички майки, братя и сестри, всичките ви деца да бъдат като това момиченце. Много неща са изчезнали, са се изтрили от моята памет, но образът на това момиченце седи и ще седи, аз ще го нося в моя ум като едно скъпо възпоминание. Разбирате ли? Всяка една негова дума се е запечатила в паметта ми, няма раздвояване: „Не, не, господине“. Тъй е. Един морал има в света. Човек трябва да бъде честен и самостоятелен, с труд и пот да изкарва прехраната си. И тъй казва Господ – с пот на чело, и затова изпъди Адама и Ева да се научат да работят, и ние всички сме изпъдени да работим, да създадем един великолепен ум, едно великолепно сърце и да се върнем в духовния свят забогатели.

И този ангел казва на Петра: „Стани!“ Сега вие седите в затвора и сънувате, някой сънува, че е богат – чете парите си. Някой мисли вътре в затвора, че се жени; някой мисли в този затвор, че е много учен. Какво ли не мислят хората, но като се събудят, ще видят, че са в затвора вътре. Де е свободата?

Любовта не заробва! И когато някой ми каже, че горяло сърцето му, от *любов* станал разсеян, казвам: Това не е *Любов*. *Любовта не прави* разсеяни хората. Сърцето гори, но този огън е толкова благ, тих, приятен, в този

огън се развиват най-великите мисли. Той разтваря – да се разбере смисълът на природата, той разтваря – да познаем сърцата на хората. За да се разтворят тези сърца, нашият живот трябва да се слее с техния живот. Сливане трябва да има в света. Бистрата водица аз я тургам в гърлото, ама пясъка никога няма да турна. Следователно Любовта е еликсир, влиза и носи живот. Сега някой път, като ви говоря, вие се въодушевлявате и казвате: „Като се върне, този въпрос ние ще го разрешим“. Толкова години аз правя опити, все го решавате и решавате и не сте го решили. Разбиране трябва да има. Вие казвате: „Нашият учител знае“. А вие знаете ли? Утре ще ви кажат: „Вашият учител е глупав“, но и вие сте глупави тогава. Самостоятелно трябва да съдите. Глупавото е глупаво, умното е умно. Умният човек не може да бъде глупав, той не може да играе две роли; и глупавият човек не може да бъде умен, защото у него няма ония материали, с които той да може да трансформирва своите мисли. Глупав човек е онзи, който няма материал да работи. Петър беше един краен консерватор, трябваше да го турнат в този затвор, и след като излезе от този затвор, още не можеше да се освободи от старите си вярвания, от тоя национален дух.

Ние имаме едно отечество, един велик Баща в света, ние сме забравили Неговото име, и сега минаваме за християни. За християните трябва една друга философия. 2,000 години християните не можаха да приложат Христовото учение, те не го приложиха; затова в света ще дойдат най-простите хора, те ще го приложат. Туй е решение, сега какво ще кажете? Вие, жените – те са простите, – вие ще го приложите. Най-простите хора са жените. Изобщо за жената казват презрително: „Жената била крава“. Да, казвам, с тия крави, с тяхното мляко вие се хранехте и ще благодарите на тия крави вие, мъжете, на вас казвам. Сега на жените, на вас казвам: Станете! и из затворите навънка! Сега, ако се ожените в затвора, затворничета ще имате. Аз бих ви привел ред примери за ония роби във време на междуособните граждански войни, между северните и южните щати на Америка. Негрите раждали деца, но техните деца се продаваха. И цяла Америка се бе разделила на две партии: едните воюваха за свободата на негрите, а другите – против; едните доказваха, че робството било съгласно с Библията, а другите доказваха свободата на човека – пак съгласно с Библията. И сега тия учени пак доказват, че всяко ново учение било от дявола, а старото учение не било от дявола. Ако новото учение е от дявола, тогава и старото учение е от дявола; ако ли новото учение е от Бога, тогава и старото учение е от Бога. И ако туй учение не сме го приложили, не е крив Господ, а ние сме криви.

И тъй, тогава ще дойде тази велика философия. Обединение трябва в училищата, в университета, да започнем новия живот, широкия живот,

дето всички хора ще бъдат свободни да мислят. Нека има ред и порядък и законност навсякъде. И Писанието казва: „В Христа няма ни елин, ни юдеин, ни роб, ни скит“, а всички са свободни, във всички прониква един Дух. Ние живеем по един велик закон на Любовта. Следователно всички наши мисли, чувства, действия трябва да бъдат определени. Ние не поддържаме робство, не поддържаме умовете ни да бъдат ограничени. Господ другояче е направил, Господ е казал: „Свобода за всички Мои деца на земята! Идете, кажете им – тия деца да излязат вече из затворите си. Свобода! Идете кажете на тия деца да не вярват на всички ония, които казват, че тъй съм писал, – те са го измислили! Всичките им събори, всичките им книги, това са техни“.

Моето учение е учение на Любов, на братство и сестринство, на абсолютна свобода, в която всеки зачита правата на другите. И най-големите са готови да бъдат слуги на малките и слабите. Това е то Божественото учение, това е казал Христос и това ще говори Христос, Който иде сега отгоре. Как иде Христос? Хайде да не ви говоря как иде, това няма да ви кажа. Той ще дойде и ще Го видите, не е далеч времето. Сега, довечера, като се върнете, вашият ангел ще похлопа и ще ви каже: „Стани!“ Ще похлопа, ще видите и ще каже: „Опаши се!“ После ще каже: „Обуй се и облечи се!“ Довечера този въпрос ще го решите. Довечера, или никога вече! Това е то великият закон на Бялото Братство в света! Сега ще кажете: „Чакай да видим, какво ли ще видим ние“. Какво ще видите? След като се събудите и ангелът си замине, ще кажете: „Действително, извън затвора сме!“ Това ще знаете. Ще знаете, че сте свободни. Ако дойде ангелът довечера и вие почувствате, че оковите падат, умът е свободен, сърцето е свободно, вие сте извън затвора. Доста сте се занимавали с партии, такива религиозни, онакива, на особено мнение. Свободни сте! Вие само лежите в затвора. Станете!

Сега казва някой, че хипнотизирвам хората. Ако аз турнах пастърма в капана, кой хипнотизирва? Мишката обикаля наоколо и си казва: „Как ме гледа и ме чака“, и почне да смята по нерационалните числа: „Като влезна вътре и взема тази пастърмица, ще се осигуря“. Ще се осигуриш в капана много хубаво. Не вярвайте, никой не може да ви хипнотизира! Никой не може да ви лиши от вашата свобода! Човек е силен, той е като Бог в миниатюр! В какво отношение? Бог в света може да направи всичко, каквото иска, а нас никой не може да ни застави да направим това, което не искаме! Няма никаква сила, нито горе на небето, нито долу на земята, която да може да ни застави да направим туй, което не искаме! Следователно, в туй отношение, ние сме силни. А сега ударят ти две тояги, ти нарамиш пушката, тръгваш да се биеш за отечеството. Характерно ли е това? Ти си човек без воля, без ум, без сърце! И питат някои: Скарат се двама, какво трябва да се прави с тях? – Излезнете от затвора на Ирода!

Опашете се с Истината, обуйте се в Добродетелта, облечете се в Любовта! Въпросът е решен, и вие сте свободни!

Удържах ли думата си? Първото нещо, което ви оставям сега, добре да го знаете, това е – свободни сте! Аз отворих вратата на затвора, ставайте сега! И който не излезе – грях му на душата! И тогава за ония, които не излязнат, ще кажа тъй: „Тези излизат навън“, а за ония, които ще останат, ще кажа: „Искат да излезнат“. Тогава да не кажете, че нямаше кой да ви каже. Казвам ви сега. И още веднъж ще ви срещна, ще срещна онези, които са в затвора, които не са излезли, и ще срещна онези, които са излезли от затвора.

Сега, като казвам тъй, като излезете на улицата, да не мислите да пощуреете, не. Първото нещо, което трябва да направите, без да ви знае някой, е да идете при своите приятели, няма да тръбите във вестника, че еди-кой си господин благоволили да го освободят от затвора. Никой да не знае, че вие сте излезли, но да има тревога, че еди-кой си избягал от затвора.

Ще идете при своите, при кои? – При ония, които ви обичат и които са се молили заради вас. Първата ви длъжност е да отидете при тях и да им кажете, че тяхната молитва е послушана. Свободни сте, казва Христос. Всички съвременни народи в Европа са свободни, казва Христос. Бедни и богати, всички са свободни. И всички Той ви призовава на една нова култура. И мъже, и жени, без разлика на положение. Той иде, и онези, които казват: „Първото изключение иде“, вие ще забележите, че иде едно изключение в слънцето, иде едно изключение в земята. Ще го видят туй изключение. Сега един английски учен казва: „Изключение дойде в месечината“. Аз казвам, щом е дошло в месечината, ще дойде и на земята. То засяга и нашия живот. И ако хората в бъдеще биха живели, както сега живеят, както сега живеете, вие решавате вашата съдба. Как я решавате? – По два начина: или да живеете по свобода, или да умрете в затвора.

И сега всички трябва да идете при своите, на жените казвам: Да обичате вашите мъже, които се молят и работят заради вас. На мъжете казвам: Да обичате вашите жени, които се молят заради вас. На братята казвам: Да обичате вашите сестри, които се молят заради вас. Молят се с молитва, разбирам, които работят заради вас. Любовта е работа, сериозна работа. Сериозна работа се изисква от нас. И като срещнеш един човек, не да правиш разлика. Често, като минавам, аз виждам колко е мъчно ние да държим еднакво положение спрямо всички. Като срещнеш един богат и един беден, еднакво да ги обичаш и уважаваш, без разлика, еднакво разположение на духа да имаш спрямо тях, без никаква омраза в сърцето

си. Утре ако този богат дойде в нужда, да можеш да му помогнеш, тъй както и на бедния. Еднакво разположение да храниш – това е, което се изисква от новата култура сега. Само по този начин ние ще създадем една атмосфера здравословна. Свобода! Свободни сте всички! Опашете се, обуйте се, облечете дрехите си!

В ума ви да остане граф Морели и дъщеря му, и онзи музикант, и това бедно малко момиченце от София, с босите крака.

Излезте от затворите си, идете при своите, и тогава ще започне един нов живот, ще се отворят нови хоризонти във вашия ум, вие ще станете ясновидци. Някой път аз правя погрешка, като разправям какво виждам. Аз не виждам тъй, както ясновидците виждат – има голяма разлика. Ако аз гледам в огледало, виждам себе си. Аз в огледало не виждам, без огледало много добре виждам, сенки не виждам. Навсякъде виждам един реален свят, дето нещата не се менят. Има същества, които са много по-реални заради мене, материални са тия същества, по-материални от вас. И друг път съм казвал: Сега за вас няма българин, който да не е срещал Христа, и няма англичанин, който да не е срещал Христа, но не Го познават. Защо? Ще кажете, че чудно било. Нерационални числа са това. Двама от неговите ученици, които отивали за Емаус, казват на Христа: „Само ти ли си странник и не знаеш ли какво стана в Йерусалим?“ За да познаете някого, трябва да го обичате. Как ще го познаете, без да го обичате? Вие казвате някой път: „Особено беше вдъхновен учителят, лицето му светеше“. Вие лицето на вашия учител не сте виждали. Аз съм маскиран днес, виждате ме с брада, наполовина бяла. Съвременните хора казват: „Сериозни трябва да бъдем“. Кога човек е най-сериозен? Когато краде. Колко е сериозен онзи, когато отваря някоя каса! Смях няма там. Аз казвам: Не съм сериозен. Защо? – Защото този занаят не съм го учил: когато почна да го уча, и аз ще бъда сериозен, но сега не съм.

И тъй, бъдете свободни да се създаде тази атмосфера на Любов. Да започнем с Любовта, с Истината, която внася свобода: да се молим едни за други: „Молете се един за други, за да изцелеете“. Не чакайте. Молете се. Не само да се молим, но в тази молитва ще направим хиляди други работи, всички да изцелеем. И като излезете навънка, не бутайте с вашите остени: „Това направи ли го?“ Нищо няма да си говорите един на друг. Остен не трябва. На себе си ще казваш: „Иване, ти тая работа направил ли си я тъй?“ Ти, Драгане, Стояне, ти, ти, ти в себе си – да престанете с чуждите грехове. Вашите грехове, това е един лед, а слънцето, което иде, то ще стопи тоя лед. И пак ви казвам, тъй Господ пише: „Ще залича греховете ви, няма да ги споменавам вече“. Затова иде Господ, ще съди Господ, но кои? – Които много са взели, и ще даде на онези, които нямат, защото

казва: „Ще залича всичките ви грехове, ще изтрия сълзите ви и плач няма да има; гладните ще бъдат нахранени. Всички ще имате и всички като васански телци ще скачате и възиграете“. Да, сега трябва утробата ви, вашият ум, вашето сърце да заиграят.

„Стани!“, казва ангелът, този ваш ангел, аз го виждам вече, не само един ангел виждам, а много ангели. Сега вие ме гледате: „Дали нашият учител право казва?“ Виждам, ангел седи отгоре и ви зове, това вие не мислите. Вие казвате: „Той виждал ангел, ние нищо не виждаме“. Че не виждате, това не е доказателство, че няма ангел: слепи сте, не виждате; пък ако аз виждам, ще кажете: „Това е халюцинация“. Всяко нещо си има своите причини. В света има три вида причини и те произвеждат три вида резултати. Първични, вторични и третични причини има, има и първични последствия, вторични и третични последствия.

И тъй, сега Христос, Любовта на Христа е първичната причина, която иде да тури ред и порядък. Ако вие влезете в хармония с Него, вашето съзнание ще се събуди, вие ще Го видите. И вашият ум и сърце ще се събудят, и вие ще бъдете мощни!

Опашете се тази вечер, облечете дрехите си и идете при своите!

Отправете към вашия небесен Баща една топла молба за благодарност!

Беседа, държана на 11 декември 1921 г. в София.

1921_12_18 И Петър се грееше!
Издателска къща „Жануа-98“, 2000.

И ПЕТЪР СЕ ГРЕЕШЕ!

И стоеха рабите и слугите, които бяха наклали огън, защото беше студено, и се грееха: с тях стоеше и Петър и се грееше. (Ев. Йоана 18:18)

Малките неща, малките причини са подтик за велики дела или за велики престъпления – едно от двете. То са ваши схващания; казвам: Велики добродетели и велики престъпления. Това са ваши съвременни схващания, защото много велики добродетели са велики престъпления, а много велики престъпления са велики добродетели. Може да ми възразите, защо това така трябва да бъде. – Понеже съвременните хора не са умни. Че не са умни, се вижда от това, че цялата земя е покрита само с човешки кости – от техните глупости. То е достатъчно, това е най-силно доказателство, други доказателства няма – има и други, но те са второстепенни.

Наклали слугите огън, защото било студено, и се греели, и Петър, и той се греел. Имаме две категории хора: слугите от стария свят, служители на Иродовото управление, и Петър, ученик на Христа, и той между тях. И едните се греят, и другите се греят. Сега питам: Какво заставило Петра и той да седи между тях? Всяко нещо в природата си има своята причина. И вие сега в този свят, и вие треперите. Какво ви прави да треперите? – Някоя идея имате. Сега, каквото и да кажете, дълбоката идея е скрита. Всяка идея може да бъде скрита. Никога човек не казва същинската идея, която го заставя да пише нещо. Той ще каже много маловажни работи, но най-важното той го скрива. И вие не може да намерите някой светия, велик човек, добродетелен човек, да изкаже пълната истина.

Студено било. Защо е било студено? Отговаряме: Защото не е било топло. Е-е, защо не е било топло? – Защото е било студено. Това са философски аргументирания. В това време земята е била в особено положение, нейните ветрила силно духали, тя искала да се разхлади, много ѝ било жежко, та като духал вятърът, на хората станало студено. На земята било хладно, а на хората – студено.

Сега, нали знаете, някой път хората си правят такива увеселения с разни бомбички. Влиза в едно кафене едно дете, което носи една малка бомба, и я хвърля. Ама като хвърля своята бомбичка, всички изкачат навънка изплашени. Баща му купил малката бомбичка, обаче хората, неприготвени, се стряскат повече, отколкото трябва. Вие казвате: „Студено е“. Как ще докажеш, че е студено? Това нещо реално ли е, може ли да го

хванеш? „Ама чувствам.“ Твоето чувстване не е едно доказателство. Чувстването е един субективен начин на схващане, че нещо било студено. Аз превеждам думата „студ“ с „омраза“. Тези хора наклали малко огън, направили усилие да видоизменят тоя студ с малко топлина. Туй са съвременните хора, понеже сега е студено, църквите им са студени, те са наклали малки огньове, дето служителите им, учители, свещеници – всички се греят, и Петър, и той се грее. И като му казаха: „И ти си от Неговите ученици“, той отговори: „А-а, не, аз съм точно като вас“. Сега, може да ми възразите: „Колко безхарактерен е бил Петър!“ А-а не, той е бил човек с характер. Той си показва характера, той е казал на Христа: „Ако всички се отрекат от Тебе, аз няма да се отрека“. Беше скрил своя страх, но като го хванаха слугите, каза истината: „Не го познавам“. Да бе казал във времето на Христа истината, но той я скри, и Христос, като го погледна, казал му: „Петре, аз те изпитах“.

Сега ще приведа един силен аргумент, такъв аргумент, толкова силен, че всинца ви ще сломи. Като бомба ще го хвърля.

Завеждат младата невеста в църква, свещеникът се изправя, кумовете и всички други са там, и я питат: „Ти вземаш ли този мъж?“ – „Да – казва тя, – вземам го и с него ще деля радости и скърби, само с него ще живея и за него ще умра.“ – „Много добре.“ На мъжа, и на него казват: „Ти вземаш ли тази невеста?“ – „Зарад нея ще умра.“ И свещеникът каже: „Хайде, свърши се работата“. Кажете ми сега, дайте ми доказателства: Колко от тия обещания в църквата са изпълнени? Като хванат Петра там, при огъня, и му рекат: „И ти си от Неговите ученици“. – „А-а, не, всичко може, но аз съм точно като вас.“ Защо стават тия недоразумения? – Защото ние не изказваме самата истина. Да направя тази моя мисъл по-ясна. Ако ти умаловажиш своя противник, излагаш се на опасност, а ако ти излъжеш приятеля си, оскверняваш своята съвест. Но ти ще признаеш факта в себе си тъй, както е. Огънят е накладен, трябва да признаеш факта, че е студено. Ние трябва да признаем живота такъв, какъвто го намираме.

Защо е Петър там? – Иска да види какво ще стане с Исуса, с неговия Учител. Защо е там? – Той казва: „Три години проповядва, очаквах да стане цар на Израиля, а мене да направи пръв министър, а сега го виждам вързан…“ Мисълта му е много права, той бе хитър, но не мъдър като Соломона. „Ти трябваше да избереш друг учител, а не да гониш вятъра.“ – „Не го познавам!“ И ние наричаме тия хора, които се отказват – „здравомислящи“, „учени“, „благородни“, „трезви“, те са „най-благочестивите“ хора. И в съвременния свят такива Петровци колко ги има! В християнския свят има 40,000,000 и мъже, и жени заедно – 20,000,000 милиона мъже и 20,000,000 жени – те са като Петра, които се греят и като

ги хванеш, те се отричат.

Студено било. Аз вярвам, че този аргумент е много силен. И сега е студено. Нали сега, и вас ако хванат и ви питат как е тази работа, ще кажете: „Да ни очисти Бог от греха, тази работа...“ Защото всички хора идат в този свят не да се учат, ами един дошъл министър да стане, друг дошъл учен да стане, богат да стане, красив да стане, левент, това-онова. Всичко това е хубаво, но да е дошъл някой тъй, за мъчение – няма, не е дошъл нито един. Вие ще ми възразите: „Говори ни за нещо по-положително, за някоя идея, дай ни нещо по-утешително, за да има животът смисъл“. Друг е смисълът на съвременния живот. Майката ражда 10 деца и ѝ умират. И тъй, всичките нейни идеали се разрушават, мъжът ѝ умира, па и тя умре. Питам: Какъв смисъл има туй раждане? Е-е, ти си ходил в университета, свършил си три факултета: по математика, по химия и по правото, а утре, в изборите, някой те хлопне с една цепеница и всичкото твое знание изчезне. Какво разбра от това учение? Е-е, хубаво, майка ти те родила красива, за тебе всички тичат, дойде „баба шарка“, обезобрази лицето ти. Е-е, какъв смисъл има това? И такава дама ще си турне един воал. И защо ще си турне туй було? Защото било модерно. Всички модерни неща са все с покривала. Да се покрие, разбира се. А турците казват: „Понеже сме толкова грозни, да се покрием, за да не дадем повод на хората да се отвращават от нас“, а красивите вдигат булото нагоре, та който мине, да погледне, да види, че са красиви. И прави са. И Петър имаше смелостта да се покаже, че е красив. Този Петър, който е основа не на православната, а на католишката църква, за него Писанието казва: „Той е краеъгълен камък и вратата адови няма да го преодолеят“. Ама кой Петър? Ха да го заминем. Петър – необикновеният камък, вземете вие и изтълкувайте дълбокия смисъл, който Христос е вложил в него. Христос казва на Петра: „Петре, Петре, сатана поиска да те пресее, но аз ще те прекарам през седем огъня и като минеш през седмия огън, тогава ще съградя една църква, която вратата адови няма да преодолеят“. Съвременните хора са съградили църквата на стария Петър. И аз ще докажа, че тя е на стария Петър. Глупавата майка ражда глупави деца, а благородната майка ражда благородни деца. Добре. Ако този Петър беше като онзи Петър на Любовта, какви трябваше да бъдат съвременните християни? Те не биха направили тази всеобща война, а че я направиха – това показва, че е старият Петър. Този Петър, за когото говори Христос, сега иде в света; сега Христос ще съгради църквата си върху него. Него още го няма. Сегашният Петър в църквата е Петър на отрицанието. Петър казваше: „Господи, ние тръгнахме подир тебе, оставихме баща, майка, какво ще ни дадеш? Тъй няма да ходим подир тебе да си губим времето, кажи ни нещо по-реално и по-съществено“. И сега всички Петровци в църквите: владиците, свещениците, служителите на църквата казват: „Господи, трябва да ни

дадеш нещо!“ Но ще кажете: „Нашите владици, българските, толкова големи заплати взимат!“ Питам тогава, за какво служат на Христа? – „По стария закон.“ Онази мома, която се жени за графа, защо се жени? – Понеже момъкът има имот, ще ѝ даде всичките условия да живее богато. Ама когато този възлюблен изгуби всичките си ниви, всичкото си богатство, знаете ли на какво ще замяза животът? В Китай един философ се оженил за една много красива мома, но голямото му нещастие било в това, че нямал средства. А тя била амбициозна мома. Сега вас не визирам, аз визирам ония, старите жени, от старата култура. Живяла тя година, две, десет с него и най-после му казала: „Дотегна ми твоята сиромашия, философ човек си, ама тебе умът ти не стига, затова ти ме освободи, да се оженя за някой богат“. – „На драго сърце – ѝ казал той, – свободна си и имаш всичкото мое благословение.“ Тя се оженила за един много богат търговец. Но в Китай настанала голяма криза и викат този философ да оправи Китай; станал той цар – управлява и разпорежда. Като чула тя това, отишла при него и му казала: „Много се радвам, че ти си достигнал такова високо положение, аз не очаквах, но съдбата тъй завъртяла щастието при тебе; не може ли, както по-рано, да си заживеем пак с любов?“ Гледал той, гледал, взел една чаша нектар, излял я на земята и ѝ казал: „Събери този нектар в чашата и ако можеш да го събереш тъй чист, както беше, можем да заживеем пак заедно“.

И сега, когато Христос дойде на земята да царува, всичките свещеници ще дойдат, като тази китайка, да искат да живеят с него. Но Христос ще излее чашата и ще каже: „Съберете този нектар“. Аз не говоря за сегашните свещеници, те са праведни, аз говоря за големите грешници, които са умрели. С умрелите аз лесно се разправям, но с живите не се закачам, с тях не се разправям. То е един кошер, а пчелите имат жило и ако ги бутнеш, ще те ужилят и всичко подпухва. Не бутайте пчелите!

И казва Писанието: „Студено било, и слугите се греели, и с тях бил и Петър“. Ще ви приведа още един анекдот. В един богат замък живял някой си философ. Той имал една благородна котка. Сега и котките са благородни. Благородството ѝ седяло в това, че тя с отворени очи ловяла мишките. Като седяла пред дупката, не си затваряла очите. Седи котката пред една дупка, излиза едно мишле и ѝ казва: „Какво си седнала срещу дупката ми, нямаш ли друга работа, та тук си седнала с всичкото си благородство, махни се!“ – „А-а, ти не знаеш, аз съм благороден котак. Знаеш ли моето произхождение какво е? Приятелство може да направим. Много от вашия род съм ги запознал с този дом. Очите ми са отворени, ама ти не бой се.“ – „Е-е, какво ще направиш?“ – „Защо седиш в тази дупка? В нашия свят каква светлина има, аз цял ден се излагам на слънцето, с мене ще ходиш из моята градина.“ – „Истина ли ми говориш?

Чакай да питам майка си.“ Отива мишлето, след малко иде пак с майка си. На котака очите са отворени. „Действително – казва майката на мишлето, – котките със затворени очи са опасни, но на този котак очите са отворени, хайде, с него можеш да отидеш.“ Сега вие ще си направите заключение, дали е станало приятелство между това мишле и този котак с отворените очи. Баснописецът, който е написал тази басня, спира там. Престъпникът, и с отворени очи, и със затворени очи има едно правило; аз не зная кое е, но и вие не го знаете. Добрият човек, и със затворени очи, и с отворени очи да е, има едно правило, и двамата едно правило имат. Това правило седи в туй, че всеки желае да придобие по нещо. Нищо повече! Само че когато умният придобие някои неща, тия неща се считат законни, а другите – незаконни. Това е въпрос на правниците, не спада в моята беседа. Следователно зависи от вътрешното разположение, какъв е нашият стремеж. Ако, за пример, аз седя и проповядвам, а мисля какво ще кажат хората зарад мене... Хубаво, какво ще кажат? Две неща може да кажат: или че говоря умно, или че говоря глупаво – едно от двете. И едното е вярно, и другото е вярно. Някой път говоря много умни работи, а някой път говоря много глупави работи. И при някои условия аз съм много глупав човек, като мене глупав човек няма, но при други условия аз съм толкова умен, че като мене умен няма. Е-е, как ще примирите тия две твърдения? Примирявайте ги, както искате. И аз бих желал и вие да бъдете тъй, някой път – много глупави, а някой път – много умни. Когато искаш да се скараш с някой човек, няма да знаеш как да се скараш, бъди глупав тогава, а пък ако искаш да правиш добро, бъди много умен човек. И сега такива хора много ги има. Сега, Петър се намерил в туй некрасиво положение: направил се е глупав. Той ще ме извини. Този свети Петър сега не е такъв, той ще ме извини, понеже вземам неговото минало; но този, сегашният Петър, и онзи Петър никак не си приличат – толкоз много се различават и двамата! Следователно, когато ние разглеждаме нещата, трябва да ги разглеждаме с отворени очи, за да става постоянно разширение вътре в нас. И всяка моя беседа, ако не ви помогне да имате една малка придобивка – да ви придаде да израснете една сто милионна част от милиметъра на ден, няма си смисъл. Всякога и във всичко човек трябва да има една придобивка. По същия закон е придобито и нашето тяло, което сега имаме. Кога се явили сините очи в света! Знаете ли кога се явили дългите носове, късите, месестите, тънките бърни, малките уши, малките бради, широките бради? Знаете ли? То е цяла една култура в миналото; тя преди хиляди и хиляди години е служила, и сегашните ни очи показват през каква култура сме минали. Не мислете, че нашите очи са много съвършени – колко ще се изменят още! Вие казвате: „Колко са красиви очичките му!“ Но сегашните очи, тъй както са, са и много хубави, и много лоши. А пък трябва да дойдем до едно положение, дето очите да бъдат всякога хармонични. Тъй очите всякога трябва да изразяват Божествената

Истина, и единственото нещо в нас, което никога не лъже, то са очите. Очите трябва да изразяват Божествената Истина. Само като погледнеш, можеш да видиш Истината в очите. Ти си дошъл до последната мярка. Казват: „Играят му очите“. Кога може да играят очите? Знаеш ли какво нещо е играта? Играта има всякога за цел да се придобие нещо. В нея е скрита една користолюбива цел. Всякога играта има за цел някаква придобивка, нищо повече. „Иска ми се да си поиграя“. Да, иска ти се... Някой казва: „Той си играе с мислите“. Да, има хора, които си играят с идеите, но когато нашите очи започнат да изразяват Истината, тогава няма да има такава игра, а ще има хармония. Русите казват: „игратъ“, а българите са по-практични, те казват: „Да си посвирим“. И русинът сега играе в Русия, и затуй те казват: „Славянин крепкій задным умом“. У човек, който играе, развитието му е отзад, а не отпред. И когато човек се понапие – аз съм забелязвал, – колкото и да е меланхоличен, казва: „Ха, да поиграем!“ И си поиграват и счупват джамовете, а после плащат. Следователно сега в тия времена хората са изложени на най-големите престъпления. Хване те жилищната криза, ще поиграеш, ще поизлъжеш малко. Захарта е скъпа – и там ще поизлъжеш. Чиновник си, имаш жена, деца – пак ще излъжеш; дрехи трябват, обувки трябват, студено е – вие ще поизлъжите. Всички хора са изложени на едно голямо изкушение. „Ама ти нали имаш „верую“, убеждения?“ – „Остави убежденията, деца имам, това-онова“, и каже: „Хайде...“ Аз не осъждам тия хора, то е слабост. Трудно е човек да говори истината. Аз не говоря за вас, има някои, които говорят истината, за тях дума не обелвам, аз за себе си говоря и за ония, които са мои братя. Виждам колко е мъчно човек да говори истината. Понякога човек се озадачава да говори истината и казва: „Да кажа ли поне някоя дума? Хайде да мине“. И на вас казвам: Като не може да кажете истината, кажете: „Хайде, да мине“. В сегашната епоха, хората, и млади, и стари, всинца са изложени на едно от най-големите изкушения. И пред вас седят хиляди грехове, които може да направите. Всеки от вас може да се огреши. Всинца понякога сте слаби. Свещениците, и те, като хора, имат слабости. Съдиите, и те си имат своите слабости, и те се намират пред някое изкушение. В турско време отива един подсъдим при съдията, дава му 100 гроша и му казва: „Кади ефенди, сен юзуме бак“ – „На лицето ми гледай, да знаеш, че аз съм ти дал, да решиш тая съдба в моя полза“. Идва другият подсъдим, дава му две златни монети и му казва: „Кади ефенди, сен ики юзуме бак“ – „В двете ми лица гледай“. Много хубаво. Иде първият, изправя се, говори: „Господин съдия...“ – „Много добре, но какво да правя, оня с двете лица какво да го направя?“ И на двамата обещал. Тия неща са тъй. То не е подкуп, то е – как се казва – не рушвет, то е подарък за великден, за коледа: „Вие имате деца, аз ви поднасям един подарък“. Но подсъдимият изгуби своето право. Вестниците тук преди няколко време бяха писали – аз не зная доколко случката е вярна, – че един шоп от

софийско носел едно каче масло да го продава. Идват двама апаши, представят се за търговци: „Много хубаво е маслото, за колко го продаваш, ще го купим“. Съгласил се селянинът. „Ще ти платим сега, ама ние имаме един ортак – свещеник, той е богат, ще ти плати.“ Взимат те маслото, дават му една разписка, да иде при свещеника да си вземе парите. В същото време те отиват при попа, дават му 20 лева и му казват: „Ако дойде някой селянин да ти иска пари, ти да му четеш молитва; той е малко смахнат, ще си туриш патрахила, чети му“. Идва шопът, свещеникът бил в църква. Взима попът, турга патрахила на главата му и му чете, чете, чете... „Ама, дядо попе, много хубаво, ама за маслото...“ Той пак му чете, три, четири пъти. „А-а, дядо попе, с четене няма да мине, ще платиш за маслото.“ Ето какво става! Ако този свещеник не четеше молитви за пари, нямаше да се изложи на такова порицание. Доколко е вярно това, не се знае. И ние се излагаме на едно изкушение, като този Петър, и нашите работи се излагат на поругание. Ние сме в положението на Петра, не можем да издържим този морален изпит. Като говорим истината, онези правоверни казват: „Как тъй?“ Ще ви приведа още един пример.

В древността на един от египетските царе-фараони се ражда красива дъщеря и астролози предсказват, че тя ще бъде една от най-знатните моми в Египет. Този фараон се наричал Рамзес. Там има Рамзес I и Рамзес II. Аз няма да описвам цялата история на тази мома, но тя била забележителна по това: познавала хората по един особен начин. Той бил следният: ако някой я похване за ръката, тя веднага си я измивала и тази вода наливала в едно шише; който ѝ пипнел ръката – тя всякога не давала ръката си – но който я пипнел, тъй постъпвала. И тогава правела опит: ще отиде при някой болен, ще му даде малко от тази вода: ако болният умре, тя ще знае какъв човек е бил този; ако полудее, тя си знаела и записвала всичко в една книга, и знаела качествата на тази ръка – от водата. Тя си имала шишенца от всички придворни, но нищо не казвала на баща си. Обаче един ден тя среща на улицата един беден работник, дрипав, окъсан, с мургаво лице, дала му една златна египетска монета, а той, в знак на благодарност, ѝ целунал ръката. Веднага тя се върнала в двореца, измива си ръката и наляла водата в едно шише. Тя за пръв път срещнала такъв оцапан човек; египтяните са били много чисти хора. Тя направила опит с тая вода и дето давала от нея, всички оздравявали и поумнявали. Потърсила го тя тогава, но не могла да го намери.

Аз ще приложа сега това правило на тази египетска мома. Да измием ръцете на владиците, да измием ръцете на всички свещеници, ръцете на всички съдии, и водата ще налеем в шишета, ще направим опит, безпристрастен опит. Сега аз ни най-малко нямам за цел да излагам другите, аз съм толкова справедлив, че и с мене направете опит. Самата

истина да излезе наяве. Не да казвате: „Този само упреци ни прави". Господ вижда отгоре, Той не се лъже. Той налива водата в шишета и като идете в другия свят, ще каже: „Иван Стоянов от София, ученик, правоверен, дошъл тук, дайте ми неговото шише. Стоян Драганов, дошъл в онзи свят, дайте и неговото шише". Хиляди шишета има там. Еди-кой си професор, еди-кой си владика, все Господ си е измивал ръцете, и е събирал водата на всички, и знае качествата на тая вода. При такава велика истина, как ще се оправдаем ние? Тази мома била умна. И аз препоръчвам и на вас: направете си една лаборатория, купете си 100 шишета, който ви целуне ръката... Това е опит. Ще правите наблюдения. Всички наблюдавайте. Това е нашето учение, ние трябва да познаваме себе си. И ако нашето учение не ни издигне, ако ние в този живот не можем да изправим, първо, нашия организъм, после нашите чувства, нашите мисли, то значи, че напразно сме живяли. Нашата душа е отлична, аз не говоря за нея.

„И слугите наклали огън." Къде? Вътре, в сърцето, там да се запали огънят. И ще започнете опитите. Дойде някой, каже: „О, колко те обичам, аз за тебе умирам". – „Целуни ме да видим, дали ме обичаш." Омийте се и налейте водата в шишенце с надпис: „Еди-кой си". Повикат те да лекуваш хората. Ама опасно е, не се опитвайте да лекувате, но ако някой много здрав е пощурял, дайте му една капка. На втория ден ще го видите прострян на леглото. Ще кажете: „Отличен човек е! – Здравият едва издържа, а болният – отива си". В старо време алхимиците са правили опити, па и сега може да се провери, че по потта се познава дали човек е добър. И вярно е. Аз говоря символично, но ако ме разбирате, ще ви дам един метод. Някои ме питат: „Защо не ни кажеш ясно?" Знаете ли какво е ясно? 2+2=4. Е-е, какво означава 2+2=4, и какво означава 2х2=4? Една аксиома: нещата може да бъдат по този начин, а не и по друг. Всяко нещо, с което може да се направи един сполучлив опит – не веднъж и дваж, а всякога, – изразява една положителна истина. Този е начинът, по който можете да намерите онзи работник с оцапаните ръце. Не мислете, че човек с гладко лице и хубави очи е винаги добър човек. На небето е тъй, но на земята не е тъй. Аз оспорвам това. Коя земя дава най-хубавия плод? Бялата или черноземът? Разбира се, черноземът. Някой казва: „Да бъдем белички", ама ако искаме да родим житце, трябва да бъдем чернички. Следователно външната чернота не е лоша. Това са символи вътре в природата. И черното, и бялото си имат своите добри и лоши качества. Нима ако се допрете до онази електрическа жица, която е толкова малка, и се изгорите, как мислите, на място ли е тя? – Не е на място. И онова студено поточе, като си турите ръката в него, ако ви боли, ще вземе всичката ѝ топлина. То е лек. Турете малко вода в черната земя, направете от нея каша и ако ви боли ръката, наложете я, ето ви един компрес! И този

компрес помага много повече от бялата пръст. И, следователно, правете си такива компреси. И слонът си прави такива компреси от тиня с хобота си. Като се нарани, турне си такава тиня и чака да заздравее раната му.

Студено било и слугите наклали огън, и Петър бил между тях. Туй „студено" е сега. Всичките религиозни и духовни хора са Петровци, които седят и се греят, и чакат да видят какво ще стане сега с религията. Днес християнството е на изпит, светът го съди, какво ще кажем пред външния свят? Тия хора ще ни възразят тъй: „Ако туй учение, от 2,000 години насам, можеше да се приложи в живота, то щеше да даде един резултат; резултат обаче няма, следователно туй учение е неприложимо". Прави са. Но туй учение Христово минава сега в една нова фаза. Мислите ли, че ако днес дойде Христос, Той ще проповядва тъй, както едно време? – Не, другояче ще проповядва Христос. И какво ще проповядва днес? – Ако дойде днес, Христос ще проповядва на първо място Любов, братство и равенство. Защо? – Защото сега еволюцията на човечеството така изисква. Този закон сега е необходим. Няма друга сила, която да може да свързва хората, не да ги съединява, а да ги сдружи, да ги примири, както Любовта. Но не тази любов на чувствата: тя не е достатъчна; не туй временно настроение, това не е Любов. Любовта е една съзнателна сила, която всякога може да те стопли и да снеме тежестта от сърцето ти. Любовта няма да те държи гладен: Любовта е онази сила, която дава на хората всички блага. Тя е вътрешен стремеж. Сега всички искате все богати да бъдете. Любовта, ако дойде днес, няма да ви каже: „Бъдете сиромаси, раби и слуги"; не, тя ще каже: „Бъдете братя и сестри", а такива слуги – навънка, тя ще изпъди и слуги, и господари, и ще каже: „Само братята ще приемем!" Братство и равенство проповядва тази Любов. Нашите души са излезли от Бога. Каква разлика може да има? – Разликата е само в нашите дрехи: твоите дрехи са нечисти, а душата ти е чиста. Снеми си дрехите, аз ще ти дам други, а твоите ще оперем, измий си тялото, и тогава можем да се разхождаме. Следователно външните условия трябва да се подобрят днес, а не да говорим: „Тъй е казал Господ". Не, не е казал тъй Господ. И каквото има да каже Господ, аз ще го замълча, защото Той скоро ще го каже и целият свят ще разбере – няма да остане нито една глава, която да не разбере какво ще каже Той. И пред тази велика истина ще мълчим. Туй, което Той има да каже, всички умове ще го възприемат. Защото то е тъй необходимо, както слънчевата светлина е необходима, както храната, която възприемаме, както мисълта, която ни е потребна за нашия живот, и както чувствата, които са необходими да стоплят сърцата ни.

Сега, във вашите умове остана мисълта: „Господ едноличен ли е, или е с две лица, или с три?" Аз не зная с колко лица е Господ – с тази философия не съм се занимавал – но зная едно нещо, че който познава Бога на

Любовта, той оживява, и за него животът добива пълен смисъл, той става гражданин на Великото Царство, и в материалния, и в духовния свят. Досега се проповядваше: „Човек, като стане християнин, трябва да напусне търговията и всички да бъдат свещеници“; аз проповядвам обратното: Не свещеници, попове, професори трябва да бъдем, ами всички трябва да станем слуги, слуги на великия Господ на Любовта. Разбирате ли? Всички да станем слуги – и мъже, жени, и деца. И мъже, и жени, и деца, всички да служим, но не, разбира се, да има остен и картечници отподире. Отсега нататък, като се срещнете, не да казваш: „Господин началник“, не, а „Господин слуга“. Не: „Почитаема госпожа баронесо“, а „Госпожа слугиня“. Нещо повече. Сега седят някои, че разправят как щели да оправят нещата. Булката и с 10 булски дрехи да я облечете, дрехите няма да изменят нейния характер. Ако в нашата душа не се зароди новият живот, ако в нас не се пробуди туй съзнание, да можем тази материя да я използваме, нищо няма да излезе от нас. И следователно тия наши тела ние трябва да ги изменим. Сега някои, които ме слушат, разсъждават така: „Какво мисли този?“ Аз ще ви кажа какво мисля. Аз не говоря скрито покрито. Аз мисля: Ти, който си болен, да станеш здрав; който е глупав, да стане умен, и ако лъжеш, да не лъжеш вече. Ако ти не работиш, да се научиш да работиш; ти си жена, помятала си децата – да не ги помяташ. И бих ви наредил цял поменик още. Това уча ясно, това има практическо приложение. И ако съвременното човечество не вземе поука от това, ще иде... Ще замълча къде ще иде. Пак ще ви кажа: Вие ще мислите, че знаете какво щях да кажа? Не, не знаете. Вие сте в положението на онзи гръцки свещеник, който казвал – аз говоря не за българските, а за гръцките свещеници: българските свещеници не визирам и ако ги визирам някога, то е все за едновремешните – от турско време, – та този поп казвал: „Благочестиви християни, знаете ли какво ще ви кажа?“ – „Не знаем, дядо попе.“ – „Щом не знаете, няма защо да ви го казвам.“ – „Е-е, знаем.“ – „Щом знаете, пак няма какво да ви казвам.“ Но и в единия, и в другия случай няма тук никакво значение, нито у свещеника е имало някоя определена идея. Друг един гръцки свещеник, на задушница било, като му показали една рязаница, изправил се пред купчината на масата и казал: „Виждате ли ме?“ – „Само главата ти се вижда, дядо попе.“ – „Идущата година никак да не ме виждате.“ Това е символ, туй ни най-малко не е осмиване. Ама този куп – като натрупам аз парите идущата година, ще се виждам ли? Няма ли да се намерим в положението на онзи германски проповедник, който е бил беден, но инак много красноречив, и германският император, като отишъл да го слуша, останал много доволен и казал на министъра: „Този проповедник е достоен, трябва да се осигури“. – „Добре.“ Издава един указ, да му се увеличи заплатата. Но след няколко време императорът попитал министъра: „Какво стана с нашия проповедник, защо не му се чува гласът?“ Министърът му отговорил:

„Петелът, когато затлъстее, не пее“. И българинът така казва: „Петелът, когато затлъстее, не пее“. Ако нам ни турят едно непоносимо бреме върху ума и сърцето, как ще можем да мислим и чувстваме? Ако има 100 неща, които те съблазняват, как ще мислиш? Не можеш да мислиш.

И, следователно, Петър седял и размишлявал, той искал да види края на тази работа: ще успее ли Христос? Ще го пуснат ли, или не? Той искал да знае, дали ще го освободи Пилат, или ще го осъди? Тогава казал: „Ще си острижа косите и ще си обръсна брадата, и хайде в гората, с този човек вземане-даване да нямам, да работим, както всички други хора“. Сега правоверните ще кажат: „А-а, този Петър какъв безхарактерен човек е бил, да ходи три години с благия си Учител и да се откаже от него!“ А днес и ония, които са ходили 2,000 години, пак се отказват. Който се отказва и на три години, и на 2,000 години се отказва. Аз съм срещал хора и отвън, които не са ходили с Христа, и пак не се отказват. Хващат една учителка-комунистка: „Комунистка съм, убеждение е това“. – „Ще те изключим.“ – „Можете да ме изключите, комунистка съм, убеждение е това.“ В Бога не вярва, но поддържа учението си, каквото и да е то. А ние, които вярваме в Христа, казваме: „Да се разберем“. Не говоря за историческия Христос или за космическия. „Кой Христос?“ – Няма исторически Христос, няма космически Христос, но има един жив Христос на Любовта, който живее сега в нашите души – във всяко благородно подбуждение, вътре в нашата душа, това е то живият Христос. Дали е Той в сърцето на един прост човек, на един съдия, на един беден човек, на едно животно – все едно. Аз съм виждал кучета да ближат рани, и много кучета са излекували раните на своя господар. Съзнава кучето, то казва: „Господарю, аз зная, имам опитност от себе си: като имам рана и почна да ближа мястото, ближа, ближа и тя оздравее“. А туй близане да ви го преведа: скръбно е някому сърцето, кажи му една сладка дума, друга сладка дума, тя е същинско бонбонче, първокачествено, не от захарин, а от най-добрата захар; – едно бонбонче, две, и най-после напомнете му, че има един брат в света, който половината от имането си ще даде за него. Това са сладките думи, това е Любовта. Христос седи при всички и мълчи. Той казва: „С вас съм аз“. Аз бих ви коворил и за космическия, и за историческия Христос, но сега имам думата за тоя Петър, ха да кажем свети Петър. Сега знаете ли колко последователи в християнския свят има свети Петър? – Той има 250,000,000 католици. Те са все на свети Петра, а 100,000,000 има православната църква, или всичко 350,000,000. Сега да те намразят те – знаеш ли какво е то? Затуй свети Петър не го бутайте. И аз не го бутам. Хубаво, ти имаш 350,000,000 последователи, а в света има един и половина милиард хора, и други иноверци, и други братя. Аз говоря сега на хилядата милиона, а не на 350-те и 500-те милиона, и ако аз не се разбера тъй със свети Петра, той би ми оскубал хубаво брадата. Той сега е смел, но е инак благороден.

И Петър се е греел, и вие се греете сега, нали? Някой път мъжът е наклал огъня на жената, и тя се грее: „Е-е, Маро, къде си ходила днес?“ Пак някоя лъжа, някоя „дубара“, и после метне го. Върне се мъжът отвънка, жената наклала огън: „Ти къде си бил досега?“ И той я метне и казва: „Еди-къде бях“. Не, не бива да има мятане. Обръщайте внимание на добрата страна на живота. В какво седи тази философия? Сега малко ще поразгледам свети Петър по характера му. Той хубаво е направил, защото изказал своя характер, за да го изправи: „Аз изказах своята безхарактерност, аз сам себе си не познавах“. Туй е доблест! Две противоречиви състояния трябва да има във философията, за да почнат хората да мислят. И Петър почнал да мисли и плакал. И тогава Христос му казва: „Паси моите агънца“. Казва му още: „Любиш ли ме, Петре, повече от тия?“ – „Ей, Господи, ти знаеш, че те обичам.“ – „Паси моите агънца.“ Казва му втори път: „Любиш ли ме?“ И огорчи се Петър в себе си. Значи още нещо има – и паричките обичам: „Аз те обичам, но този ми недостатък, този грях, и него ще изправя“. Ако твоят мъж – моите думи се вземат някой път в изопачена форма – имате мъж, който обикаля някоя жена, по-умна от тебе, тя знае да свири, а ти не можеш да свириш, и този мъж казва на тази жена: „Ти издигна жените в моите очи“, – ти благодари на Бога, че този мъж е с тази жена; ти я считаш за лоша, но той, ако вие му пречите, ще иде при друга, трета, четвърта. Кажете: „Благодаря на Бога, че тази моя сестра ще го упъти“. А сега тя е в стаята ви вътре: „Нямам вяра в него“. Не, не, имай вяра и в твоята сестра, и в твоя мъж. Туй е то характер! Вложи добрите си мисли, тогава и тя, и той ще се издигнат. Жената отива при някой мъж, тя му казва: „Ти издигна моя мъж в моите очи“. Ако тя не е с този мъж, ще бъде с друг, с трети, има хиляди мъже в този свят. Тъй трябва да гледат хората на новото учение. Абсолютна свобода трябва да дадем. Ако аз извърша едно престъпление, де ще ме хванат хората? Ревнивост имаме, това-онова. А щом едно нещо се върши в името на Любовта и Мъдростта, в него престъпление няма. Когато ние прилагаме Божията Любов, и Бог е в нас; когато аз съм в Бога, и Бог е в мене, и той свърши известна работа, тогава човек се издига. Ще дойдат изкушения: но без Бога и без Любовта е най-лошо, а с Бога и с Любовта ще извършим най-доброто дело. Бог всичко може да извърши. Без Любов ще извършим най-лошото, а с Любов ще извършим най-доброто. И всички трябва така да мислят. И щом влезе тази Любов вътре във вас, да не се греете само. Христос, живата Любов, не се грееше, а седеше вързан. Любовта не е Петър в света. Ти си жена или мъж и взаимно се подозирате. Че ти, ако подозираш мъжа си, Христос в твоето сърце ли е? Христос е при Пилата – горе, а Петър е долу, при слугите. Ти от кои си? Ето приложението, на което искам да обърна внимание на всинца ви – на млади и стари. Да вложим този велик принцип на Любовта. „Мъчно е, много е мъчно.“ Зная, че е мъчно, то е един от най-трудните изпити: да

пуснеш Любовта в сърцето си. Не мислете, че ние трябва да пуснем злото вкъщи, но това зло можем да го заместим. Аз не говоря за историческия Христос, не говоря и за космическия, но говоря за този Христос на Любовта, който е сега жив вътре в нас. И ако ние всички бихме знаели туй, ние щяхме да създадем нов свят. Като видим онези слуги, ще кажем: „Може той да има карма“. Правоверните казват: „Той е грешник“, а сегашната карма – имаш да страдаш, – тази карма аз мога да я смекча, и ще ти кажа: „Ела, братко, аз ще я поделя наполовина с тебе“. И, следователно, какво ще кажете вие сега, след 2,000 години? Аз ще ви питам, от кои сте? Не бързайте, нищо не ми казвайте, от кои сте. Отговорете на себе си. Аз зная какво ще кажете, но то не е правилен отговор, няма да ми дадете отговор. А утре ще пратя твоя мъж при някоя жена и ще видим как ще издържиш изпита си и какъв отговор ще дадеш. Човешката душа е благородна и тази душа е в състояние да се издигне и да се преобрази, и в една минута да стане като диамант. Грешникът в една минута може да стане праведник, но трябва едно абсолютно решение. Ние можем да живеем за Бога, но за кой Бог? – За Бога на Любовта. Следователно този свят можем да го трансформираме и да го направим свят на ред и порядък. И, следователно, вие ще гледате да намерите този Христос – с оцапаните ръце. Търсете го по пътищата, навсякъде, ще го срещнете. Налейте водата в едно шише. Щом мъжът не върви по правия път – една капка от тази черна водица на тази черна ръка, тя е за изцеление. И този Христос ние го налагаме: „Господи, моят мъж не върви“. Слушам една жена да се моли: „Господи, защо си ми дал този мъж?“ Моли се тази жена, и аз ѝ отговарям в молитвата: „Ти сама си го взела; аз 4–5 пъти ти внушавах да не го взимаш, но ти го взе, той е твоят избраник, твой, а не Божи“. На друга страна гледам – мъж се моли: „О, Господи, защо ми даде тази жена?“ Някой има сестра: „Господи, защо ми даде такава сестра?“ Търговецът, съдията, всички се молят на Господа. Аз казвам: Спрете! И Господ казва: „Затворете църквите, доста тия глупави молитви, сит съм вече на молитвите“. И той казва още: „Какво искаш ти?“ – „Добър мъж.“ – „Ще го имаш.“ – „Кога?“ – „Когато умрете и двамата.“ Братът казва: „Тази сестра не я искам“. – „Какво искаш?“ – „Нова сестра.“ – „Може да я имаш.“ – „Кога?“ – „Когато умрете и двамата.“ Трябва да умрете за този, стария свят, и да възприемете Любовта, не на миналото, тази изменчива любов, а Любовта на брата. И аз вярвам във вас. Вие сте си наточили ножовете, напред всички в света, воюване трябва! Всинца можете да воювате. И трябва да се разнесе това Слово по света, но не по стария закон, а по новия – на Любовта. И този Господ на Любовта, Който е в нас, да живее във всички сърца. Няма вече безверници, прави и криви няма; само че Господ отделя едните отляво, другите отдясно. Левите, като си поплачат като Петра, ще идат в дясно – Господ ще ги тури при десните, а ония, които си поплачат отдясно, Господ ще ги тури отляво. Ляво и дясно, ляво и дясно,

то е хубаво в света. И тъй, вложете сега тази Любов във вашия живот, във вашите домове, в сърцата, в цялото общество. Да дадем един подтик навсякъде, и всички да бъдете бодри и весели! Този Господ е жив, Той не е на небето и на звездите, Той е навсякъде, Той е в нас, и ние живеем в Него, и всичко можем да направим чрез Него. И аз ви казвам: Турете си сега ръцете и грейте се на този огън на новия живот! Е-е, вие в двора си издържахте изпита, не се отказахте. Сега аз ви изпитвам. И ако някой се простуди... Колкото души се простудят, каквото платите за лекар, не само ще платя за лекаря, но и 50 лева ще ви давам на ден. 10 дена ако сте боледували, 500 лева ще ви дам. Ако някой се разболее, да ми каже тъй: „Ти много държа своята проповед, аз се разболях". Веднага ще има един чек от 1000 лева. Сериозно ви казвам – който се разболее, да дойде при мене.

Да приложим сега новото учение. Приложете го! И бих желал да бъдете герои. И ще бъдете. Аз ви зная едно време, като излязохте от небето, колко свежи бяхте! Отдавна ви зная аз вас, познавам мнозина от вас, но време се мина; затуй казвам: „Ще бъде!" И ако някой каже: „Няма да бъде", вие му отговорете: „Ще бъде!" И ако много вдига шум, ти му кажи тъй: „В името на Божията Любов и на Божията Мъдрост и със силата на Словото Божие – да се махаш".

Беседа, държана на 18 декември 1921 г. в София.

1921_12_19 Живо течение

ЖИВО ТЕЧЕНИЕ

Ще познаем с Любовта, а Мъдростта ще ни даде методи.

С Любовта ще се чистиш. Тя е едно мощно течение, което където и да мине чисти. Не говоря за Любовта като чувство, а за Любовта като жива сила, която изтича от Бога. То е Божественият живот. Любовта не излиза от нас, тя идва от Бога, минава през нас постоянно. Ако минава, постоянно ще чисти, ще ни обновява, мислите ни ще станат по-правилни, сърцата по-благородни. Това пречистване някои го наричат възраждане. А това, което преживяваме, то не е любов, то е една опитност. Любовта идва и си отива, тя е жива струя, която минава и заминава, но вечно тече, никога не свършва. Имаш ли това живо течение, всички въпроси бързо ще ги решаваш. Това течение минава през всички части. Иска все едно да образуваме едно малко препятствие, да го спрем, да ни напои градината и после да си иде. Да си направите една мрежица, да спирате тази енергия. Вие всеки ден правите препятствията и ги разваляте. В това седи законът на концентрирането.

Концентрирайте се в дъгата.

В астралния свят ще срещнем животни, води, реки, гущери и т.н.

В менталния свят ще виждаме величествени здания, строежи, там духовете са светещи.

Сега човек, като се концентрира, заспива, а това не бива, защото, щом заспива, влиза в течението на природата, а там са му нужни милиони години, докато намери и вземе правия път. Този е пътят, за който Христос казва: "Молитвите са, които ходят по него, сега вървят подир човека и му помагат." Ти ще се освободиш от всички предмети, които те отвличат, свободен да си, ще затвориш телефоните навсякъде, ще останеш сам, ще кажеш: "На гости отивам." И хайде - в астралния свят.

Падане в транс е същото. Ако много хубаво си съсредоточен в една и съща мисъл, е по-лесно, а иначе е по-мъчно, и пак от външния свят идват смущения.

Медитиране трябва, а не мечтание. Труден е пътят за възлизане, за еволюция, но е приятен. Сега особено пътят за възлизане е по-приятен.

Може да направите следния опит: мислено да отидете на слънцето и ако нещо успеете да видите, да мълчите, никому нищо няма да казвате, само ще се поусмихнете малко. Но този опит е доста труден, за него едва ли някой от вас е подготвен. Човек трябва да е толкова морално издигнат, да устоява на думата си, да бъде изправен във всяко отношение. Затова по-добре е да направите следния опит. Опишете обстановката на стаята на ваш приятел, за да проверите интуицията си. Това е приятна работа, с която може да се занимавате. Опитът е необходим на глупавия човек. Само умният може да се ползува от опитността на другите. Човек е едно колективно същество, то се въодушевява от разни неща, но тези неща не са важни за него. Той трябва да знае кои именно неща са важни за него, и на тях да се спира.

Щом основно изучите своя живот, тогава ще започнете да изучавате живота на другите. Защото, ако се свържете с един лош човек, ще слезнете заедно с него, а после качването е много трудно, затова стойте надалеч от лошия човек. Трябва като артист да слизате и да се качвате. Затова за всички времена е валидна мисълта "Познай себе си." - Първо ще опознаете себе си, а после ще помагате и на другите. В Писанието се казва, че трябва да се родиш изново. Или ще повдигнеш, или ще те повдигнат, или ще паднеш. Затова, като свършим първата стадия - раждане по плът, тогава ще има раждане по дух и тогава няма да има противоречия.

I-та стадия - Ще се родиш от грешни родители. Ще се мъчиш.

II-та стадия - Ще се родиш от добри и лоши родители.

III-та стадия - Ще се родиш само от добри родители и тогава ще за-започнеш правилното си развитие.

Ако душата знаеше своето минало, тя нямаше да може да се развива.

(Аз - Савка - попитах: Учителю, каква е разликата между желанието и искането?)

Учителят отговори: При желание може и да не постигнеш. Ако ти искаш, значи и целия си живот, ако трябва, да го дадеш, но трябва да постигнеш. Да искаш, това е радост.

Когато изядеш един плод, ти се радваш, защото освобождаваш семката, да роди новото дърво. Да желаеш, това е разумно. Да искаш, това е нещо външно, затова идва ограничението. Искането е един външен процес, а желанието е вътрешен.

Искането да съвпада с желанието на душата.

Свободен е само Бог.

Има три вида желания.

1. Които произтичат от Духа.

2. Които произтичат от нашия ум.

3. Които произтичат от нашето сърце.

Има мисли, които произтичат от нашата душа - те идват отвътре, от нашите ближни; от вънка, от по-нисши същества. Ако твоето желание е желание на душата ти, изпълни го.

"Търсете, искайте, хлопайте."

Търси - сърцето.

Иска - умът. Само този иска, който знае.

Хлопа - волята, ръката.

ИСКАШ. - И - за да искаш, трябва да знаеш закона на слизане и възлизане, да разбираш доброто и злото, да разбираш причините и последствията.

/ е линията, която свързва двете отвесни линии на буквата И. Искането трябва да има един обект.

С - трябва да разбираш закона на движението, защото който иска, в него трябва да има движение, в него трябва да има постоянно прииждане. Това, което искаш, то не трябва само един момент да го искаш, а постоянно да искаш. Ще удряш, докато се счупи този голям камък.

К - е буквата от астралния свят.

V- ти трябва да знаеш как да направляваш лодката.

А, α - да направляваш нещата и да си умен да носиш товара на идеите, и да знаеш как тези идеи да ги раждаш.

Краката са символ на добродетелите. На земята човек ще отиде с краката си при доброто. С ръцете си ще направи доброто, това е вече ангелският свят. А с устата ще кажеш доброто, то е Божественият свят.

Ние отиваме при доброто. Ангелите го правят, а Бог го санкционира.

Ако човек се ограничава, той е свободен. Който се ограничава, е по-свободен. Ограничава се сам, за да не го ограничават други. (Тук Учителят говори за месната храна, растителната и плодовата, но аз - Савка - не успях да го запиша.)

В яденето трябва да влиза любовта като метод да се трансформират енергиите в по-висша форма.

Има глад на тялото, на сърцето, на ума. Когато човек яде, трябва в този процес да вземат участие умът, сърцето и волята, и те да вземат толкова от храната, колкото им е потребно. Щом влезе любовта, тогава никаква нечиста храна няма да влезе у вас. Да обичате, да любите - това е най-важното. Любовта ще ни покаже каква храна трябва да възприемаме.

Сега ще отиваме главно към плодовете, докато дойдем до това състояние, дето думите ще бъдат храна за душата. Храната, която в сегашния век се консумира, е много нечиста, но ще дойде време, когато ще се храним направо от извора, а не от резервоарите. Месоядство има и в духовния свят. И смъртта на мнозина се дължи на такива месоядни души, които се хранят от кръвта на човека.

(Тези бележки не са довършени. Дали някъде са продължени, засега не се знае.)

19 декември 1921 г. София

1921_12_25 Каквото вържете на земята
Издателска къща „Жануа-98“, 2000

КАКВОТО ВЪРЖЕТЕ НА ЗЕМЯТА

Истина ви казвам: каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето. (Ев. Матея 18:18)

Този стих е един коз, най-големият коз в ръцете на църквата и на служителите ѝ, на правоверните – че каквото те вържат на земята, вързано ще бъде и на небето; и каквото те развържат на земята, развързано ще бъде на небето. Следователно те казват: „Ако не ни слушате, връзваме, а ако ни слушате, развързваме“. Аз тази вълна ще взема малко да я разчепкам на дарака си – както стивосарят (дръндарят), който стивосва, – да я раздрънкам. Връзва, кой? – Който е силен. Развързва кой? – Пак силният. Право е. Но кой е силен човек? – Умният. А кой е умен? – Добрият. Следователно силният, умният, добрият човек може да връзва и развързва на земята и на небето. Но да връзва какво? – Сега Христос е казал това, но те вземат този стих и го нагласяват съобразно, както един търговец си нагласява сметките. Той има две фактури: една за истинската цена, както е купил стоките, и друга фактура фиктивна, на каква цена трябва да ги продава. Значи има две фактури.

Да развързваш вързаните от злото, затворените да ги развързваш; ако развържеш вързаните на земята, те ще бъдат развързани и горе на небето.

Да свържеш някого с доброто: онзи човек, който се дави в морето, да го вържеш със спасително въже.

Сега, във вашата философия вие заемате положението на онзи циганин, за когото се говори в един анекдот. Какво е било туй положение? Разболяла се жената на един циганин, той почнал да се моли на Господа: „Господи, трябва ми тая циганка, кой ще проси, кой ще ме храни? Ако я изцериш, имам една кобила, ще я продам и с парите ще ти запаля една голяма свещ“. И действително, жена му оздравяла. Верен на своето обещание, той развързва кобилата, но изважда и една котка, свързва я за опашката на кобилата и ги води на пазара – котката и кобилата, продава и двете. Пита го един купувач: „Колко искаш за коня?“ – „Шестдесет пари.“ – „А за котката?“ – „300 гроша.“ – „Защо тъй?“ – „Ако искаш и двете, ако не, не ги продавам.“ Конят е обещан на Господа, а котката остава на циганина. За кобилата 60 пари, а за котката 300 гроша иска. Та съвременните хора често водят и котката, и кобилата, и ги продават и двете. Вярно, значи, на

буквата на закона. На Господа – както е обещал – ще запали една свещ за 60 пари. Обаче жената само веднъж няма да се разболее, може да се разболее и втори път.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето."

И туй са причините – според онова, което ние правим на земята, това ще ни направят и горе, защото Господ точно така постъпва. Тук е онзи закон на причини и последствия. Причината, то е едно свързване: ако вържем нещо на земята, вързано ще бъде и на небето, а ако развържем нещо на земята, развързано ще бъде и на небето – то е едно последствие. „Ако вържем на земята, ще бъде вързано..." Сега тия думи на Христа са малко отвлечени, нали? Но отвлечените работи, скритите работи в живота, те са приятни. Туй, което е скрито, то е ценно; туй, което е далече, е чисто. Близките неща, външните неща, те са обезценени. И когато вие искате да изразите една велика идея, казвате, че тя е велика, безгранична. Тогава вашият ум схваща ценноста на тази идея.

Сега, можем да развързваме и да връзваме, но кога? Трябва да разбираме основно тия закони. Защото ако вържеш някого и след 100 години се вържеш ти сам на мястото му, и ако развържеш някого и след 100 години се развържеш и ти сам, какво добиваш от това?

Когато изучавате закона за наследствеността, ще видите бащи и майки, които връзват и развързват, т.е. добре или зле възпитават децата си, и те сами се връзват и развързват. Следователно всичко, което ние връзваме, и всичко, което развързваме в живота, ще бъде вързано и развързано. Разбирате сега. За да направя своята мисъл малко по-ясна, ще ви кажа: вие всички сте учили аритметика, занимавали сте се с делимостта на числата. Всяко число на колко се дели? За пример, числата от 1 до 10 на колко се делят? Преди всичко, те се делят на 1 и на себе си. А после някои от тях се делят още и на други числа, тъй: 4 се дели на 2, 6 се дели на 2 и на 3, 8 се дели на 4 и на 2, 9 се дели на 3. Туй е от 1 до 10. А разглеждали ли сте делимостта на числата от 10 до 100 и от 100 до 1000? Ще кажете: „Какво има от това, ако се дели едно число?" – Там, дето едно число се дели, то е слаба страна. Следователно слабата страна на 4 е дветте, 4 – това е един мъж; нали? Той е устойчив, богат, скъперник, нищо не дава, пет пари не дава, слугите бие. Но като дойде една жена и го дели, всичкото богатство излиза от кесията му. – Той е делим на две. Мъжът и жената са символи. Не вземайте туй сравнение в буквален смисъл. Мъжът и жената са символи на ония закони и сили, които работят в живота. Следователно всеки трябва да намери на какво се дели той. Ония хора, които много се делят, казват ги

в химията неустойчиви съединения. Там има постоянно съединение и разлагане – неустойчиви съединения, ти не можеш да разчиташ на едно такова съединение.

Христос, като казва на своите ученици: „Всичко, каквото вържете...“, говори на ученици, които разбират законите на Царството Божие и се съобразяват с тия закони: „Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето“. Да не мислите, че можете нещо да вържете без волята Божия, т.е. разбирам ония закони, които действат в живота. Вие не можете да ядете каквото искате. Аз съм слушал много герои, които казват: „Аз мога да ям всичко“. Да, можеш да ядеш всичко, но после превиване има. Не всичко можеш да ядеш. Ще ядеш само това, което обичаш и което подхожда на твоето естество. Следователно ние можем да връзваме и развързваме в живота. Но условията ние можем да смекчим, своята карма да я развържем, значи, да назрее тя, и можем да завържем своята карма. Можем да подобрим живота, и можем да го влошим. И човек, който е живял 20 години, може с една дума да разруши своя живот. Какво ви коства да приближите само едно малко кибритче до онази бомба, която е турната вкъщи, да запалите фитила ѝ? Бомбата е една сила, създадена за неприятели, но тази бомба може да експлодира и между приятели. И Христос казва на своите ученици: „Каквото вържете...“, не да връзвате, да поставяте правила, както казва еврейският пророк: „Връзвате правила върху правила, и не искате нито с пръста си да ги повдигнете“, не за такива правила става дума. Сега, за да можете да разберете Христовата мисъл, вие трябва да се повърнете, мъже и жени, към онова чисто, разумно състояние, от което човек се е отдалечил. От 8,000 години мъже и жени се отдалечават от природата. И са се толкова отдалечили сега, че нито жената е жена, нито мъжът е мъж. И ако вие днес сравните мъжете с първоначалния оригинал, а също и жените, знаете ли каква смешна карикатура щяхте да видите? Не само жената да има женска форма, и мъжът – мъжка форма. Не. Какво трябва да се крие в една женска форма? Трябва да се крият всичките велики добродетели, трябва да се крият всичките най-благородни мисли и чувства. Жената е носителка на най-възвишеното в света – на онази нежност, която се съхранява в нея. Жената може да гради, а мъжът може да създава, но само онова, което е разумно. Ако разгледате работите на мъжете и жените, вие ще видите доколко жените са жени на Любовта, и доколко мъжете са мъже на Мъдростта. Мъжът постоянно трябвало да повтаря на жената: „Ти знаеш ли, че аз съм мъж?“ Ами че жената не знае ли, че ти си мъж? Той всеки ден ѝ казва: „Ти трябва да знаеш, че аз съм мъж“. Какво означава това? Когато богатият осиромашее, той много говори за своето богатство и казва: „Едно време, когато баща ми беше жив, какво имахме...“ Когато изгубите нещата, вие много говорите за тях. И жената казва на мъжа си: „Ти трябва да знаеш, че аз съм жена“. – „Е-е,

каква жена?“ – „Слаба съм, не трябва да ме караш на работа.“ А-а, не. Мъжът казва на жената: „Ти трябва да знаеш, че аз съм мъж, глава съм на къщата. И понеже съм глава, не трябва да ме буташ“. Обаче и жената бутат, и мъжа бутат.

Сега ще ви приведа един малък разказ, за да обясня моята мисъл. Но ще вземете всичко, което аз ви говоря, символично. Вземам този малък разказ из американския живот, от един неиздаден роман, един ненаписан дневник, на който героинята е Мейри Клинтон. Тъй се наричала тази млада госпожица, дъщеря на професор, с високо образование, благородна по характер. Запознала се тя в колегията, когато е свършвала, с един свой приятел – понеже там колегиите са смесени, – един млад колега, на име Джеймс. След като разговаряли дълго време за идеи, за приятели, Джеймс се влюбил в Мейри. Един ден той изповядва своята любов пред нея, и ѝ казва: „Аз без тебе не мога да живея, искам да те целуна“. Тя го попитала: „Досега друга жена не си ли целувал?“ – „Една първа братовчедка, само нея съм целувал.“ – „Е-е, не е голяма грешка, първа братовчедка; ще може да ме целунеш.“ Целува я той. След една година той свършил колегията, но на втората година се оженил за друга една богата мома. Тя пише в дневника си: „Този, който е целунал първата си братовчедка и ме е целунал, се оженил за една богата“. Вторият, който се запознал с нея, се наричал Ричард. И той се влюбил в Мейри, и той изповядал любовта си пред нея: „Без тебе не мога да живея, аз искам да те целуна“. Тя го попитала: „Друга жена целувал ли си?“ – „Две братовчедки имах, само тях съм целувал.“ Тя си помислила: „Не е голям грях – две братовчедки; мене ме е целувал един, може да дам още нещо от себе си“. И той я целунал. Но след една година се оженил за една милионерка. И тя пише: „Този, който е целунал двете си братовчедки и ме е целунал, се ожени за една милионерка“. Най-после иде третият герой, на име Алфред. И той се влюбва, и той изповядва любовта си, и той иска да я целуне. Мейри Клинтон пак пита: „Ти друга жена не си ли целувал?“ – „Никоя жена не съм целувал!“ – „Е-е, не искам ти да цапаш твоята уста с моята, защото моята уста е нечиста. На тебе целувка не давам.“ Сега тя не знае какво ще излезе от него, понеже нито една жена не е целувал. Чуди се тя. След една година този Алфред написва една поема в чест на Мейри Клинтон: той я възпява – поет е станал. Тя пак пише: „Който е целунал първата си братовчедка и мене, за богата се ожени; който е целунал двете си братовчедки и мене, за милионерка се ожени; а който не е целунал никоя жена – поет стана“. Значи първите двама се оженили, свършили с материалното, а на третия, който никак не е целувал, на него тя му казала: „На тебе няма какво да жертвам, понеже мене двама са ме целували, а ти никоя не си целувал“. Той станал поет, и Мейри Клинтон седи като един идеал в неговия ум.

Сега, всичките неща на земята си имат своите дълбоки причини. И в обществения живот, и в религиозния живот, каквото и да вършим, то си има причина. Тази причина може да бъде истинска, може да бъде и привидна. Ние може да вярваме в Бога само за да подобрим своето положение. То не е една дълбока причина в нас. Ние някога може да изповядваме безверие, без то да е дълбоко в нас. Вяра и безверие, то е днес на мода. Аз съм обяснявал и друг път: когато някой каже, че вярва или не вярва, аз определям: вярваш, защото още не си изгубил обекта. Имаш някой богат приятел или роднина, очакваш от него наследство, нали? Ти за него говориш със сладки думи. Ти вярваш в него, но един ден, когато той умре и не ти остави нищо – ти не вярваш вече в него. Защо? – Защото обект няма. Причината на нашата съвременна вяра се дължи на парите.

Христос казва: „Онзи, който иска да връзва и развързва...“, може само по два начина: чрез Любовта и чрез Мъдростта – това е идеята, която не е изказана тук, в стиха.

Любовта винаги връзва, тя никога не развързва. Някой казва: „Свободен си, ти ходиш като мечка“, но видиш някоя жена – свързан си. Момата, и тя е свободна, но като роди дете, свързала се е; като заплаче в люлката онова дете... любовта я свързала. Ама де е да си свързан с дете, и де е да си свързан със своите пари в касата! Детето ще заплаче, ще го погалиш. И парите може да галиш, но те не плачат и не може да ти проговорят. Но детето е свързано, па и жената е свързана, и двамата имат всякога задължения.

А развързва, кой? – Мъдростта. Следователно, когато ти пратиш своето дете, своя син в училище, то ще бъде развързано, от какво? – От ония криви схващания на любовта. И майката каже: „Поразвързал се е езикът на моето дете“. Но по някой път, като се развърже езикът му, синът става упорит, своенравен, не се покорява. Мъдростта го е развързала.

Следователно, казва Христос: „Каквото вържете с Любов на земята, вързано ще бъде с Любов на небето; и каквото развържете с Мъдрост на земята, развързано ще бъде и на небето“. И тъй, някой се стреми да се развърже с Любов – не може, трябва да бъдеш много умен, много умен. Аз съм изследвал много случаи. Знайте, че едно изкуство има, то е Любовта. Който разбира този велик закон на Любовта, той е Божествен, и който разбира Мъдростта, той може да развързва. В тия два велики закона седят скрити условията, при които можем да съградим бъдещия си дом и да намерим бъдещите си приятели. А не както са сегашните държави и общества – вижте какви са те. Вие можете математически да изчислите

колко години може да живее всяка една държава. Русите казват, че славянинът бил крепък със задния си ум. Славянинът, значи, знае да връзва, но не знае да развързва. Ако ти вържеш всичките си приятели, като те нападне неприятелят, кой ще воюва за тебе? Как ще вържеш неприятелите си? Омразата, то е пак една връзка. Ако ти се скараш с всички твои добри приятели, един ден, когато ти дойдат нещастия в живота, кой ще ти помогне? Значи езикът трябва да се превъзпита – чрез закона на Любовта: като вържеш приятеля си, то си има ключ, кажи му: „Аз те връзвам временно“. Но когато искаш да го развържеш: „Ще отключиш с този ключ“ – дай му ключа, а не да кажеш: „Аз като те вържа, аз ще те развържа“. Аз бих желал онези, в църквата, да кажат така на своите пасоми или верующи, да им дадат ключа на развръзката. Ключът на развръзката, това е Божествената Мъдрост. А като не давате ключа, значи вие нямате вяра в тях, а ако нямате вяра в тях, значи вие не може да ги любите. Човек, който не вярва в мене, не може да ме люби. Може и другите да кажат: „Ама и ти нямаш вяра в мене“. Хубаво, в какво искаш да имам вяра? – В тебе ли? Ако ти пожертваш всичкото си имане за бедните, аз вярвам в тебе. Ако ти можеш да живееш добре с жена си, аз вярвам в тебе. Ако ти си един държавник и внесеш добри закони – да се подобри обществото, аз вярвам в тебе. Може ли да не вярвам? Но ако ти влезнеш вътре в туй общество и не произведеш тия резултати, тогава аз имам право да се съмнявам малко.

Под думата „небе“ Христос разбира разумния живот. Каквото правиш на физическия свят, това ще се отрази и в духовния ти живот. Ако развързваш, същото ще се отрази и в духовния ти живот. Законът е много верен. Ако ти мислиш: „Имам си къщичка, парички в банката, един приход от 10–15,000 на месец“, умът ти е свободен, развързал си ума. Някои ще ми кажат: „Аз в банката не искам да дам парите си, ще ги туря в Божествената банка“. Ти вратата на Божествената банка виждал ли си? Ние, съвременните хора на новото учение, не бива да говорим за неща, които не знаем. Ако ти си виждал тази врата, ако ти си виждал това Божествено здание, добре; но ако не знаеш, ще намериш някой да питаш де е Божествената банка и отде се влиза. – От юг ли, от запад, от север или от изток. Ами че като дойде някой в града, как пита: „Народната банка де е? На коя улица, отде се влиза?“ – положително знаят хората. Ама ние, като дойдем до религиозния живот, колко знаем? Ще кажете: „Този тъй писал, онзи казал, не знаем кой ходил и видял“. Хубаво, тези хора са ходили, са видели, но ти ходил ли си? Ще дойде някой при тебе, ще каже: както при тази Мейри Клинтон се явил първият любовник: „Искам да те целуна“. – „Ама друга жена целувал ли си?“ Той ще каже: „Братовчедка си“. – „Е-е, то не е голям грях.“ Той ще те целуне и след две години ще се ожени за богата жена. Ако този момък не беше целунал Мейри Клинтон,

той не би се оженил за тази, богатата. По математически съображения аз казвам, че и вторият, който я е целунал, не би се оженил за тази милионерка, ако не бе целунал Мейри; и третият не би станал поет, ако не бе се запознал с нея. Само че двамата я целунаха физически, а поетът – духовно. Той запази образа ѝ в ума си и написа една книга, а онези, двамата, взеха си жени – забравиха я, третият написа книга заради нея.

Питам сега: Образът на Христа седи ли в църквата?

Два вида християни има: едни като Джеймс, други като Ричард. Първият целунал първата си братовчедка, Мейри и жена си; значи на три жени се е разделил. Вторият е целунал двете си братовчедки, целунал Мейри и жена си; значи на четири жени се е разделил. А третият никой не е целувал. Той станал поет.

Сега питам тъй: Учението Христово намира ли се в умовете на хората в неговата първоначална чистота? И след като отидете в духовния живот, как си представяте Христа? Той ще каже: „Ти целувал ли си някого?“ – „Е-е, първата си братовчедка.“ Ще каже Христос: „Може да жертвам нещо за тебе“. Господ жертва нещо: ще му даде жена богата, той ще се ожени. Ще дойде вторият: – тези братовчедки са символи – „Ти целувал ли си някоя жена?“ – „Само двете си братовчедки.“ – „Е-е, и за тебе може да жертвам нещо.“ Идва третият и казва: „Никаква жена не съм целувал“. Казва Христос: „На тебе целувка не може да ти дам“. Сега зная, във вашия ум ще кажете: „Нашият учител какво се е заел, такива работи отде ги е намерил?“ Аз ви говоря на ваш език. Целунал първата си братовчедка, то е един символ, трансформиране на енергията от небето към земята и от земята към небето. Това са все символи. И заловете се да изучите историята на целувката: Кога е дошла целувката на земята? Какви са условията за нейното употребление? Сега аз няма да разглеждам този въпрос, а той е много важен, психологически въпрос.

И, следователно, целувката, това е една връзка на Божествения свят. Когато искаме да се свържем с Божествения свят, ние си служим с целувката. То е най-низшето в Божествения свят. И ако ти искаш със своята целувка да измамиш Господа, да продадеш коня за 60 пари, а котката за 300 гроша, тогава не ще можеш нито да развързваш, нито да връзваш в света. Ако вие сега имате мъчнотии – в живота нали имате мъчнотии? – аз искам да насоча ума ви в друго направление. Вие казвате: „Някои неща са възможни, някои невъзможни“. Казвам, че за Любовта всичко е възможно. Как е възможно? Ако можеш да любиш всички хора, всичко е възможно. Не само да ги любиш така, не, не; туй чувство е най-възвишеното, най-благородното, което отсега нататък трябва да се развива в човешката душа.

Чувството на Любовта още не е почнало да се развива във вас. Когато това чувство се яви в душата ви – аз го наричам прозрение, – такива сили получава човек, че той се примирява с всичко. И в нищо не вижда зло, не само че не вижда злото, но той е майстор – всички неща може да превръща в добри. Той може да съединява и да разединява, може да връзва и да развързва. А окултистите казват, че той е станал маг. И тази пръчица, с която си служи магът, де я носи той? Поповете носят широки ръкави, а те са ръкави на магите. В този широк ръкав магът е носил своята тояжка, с която е извършвал своите чудеса. Този широк ръкав показва, че всичко трябва свободно да излиза навън, да бъде като един изобилен извор. На свещениците ръкавите са много широки, а крачолите са тесни. Защо гащите им отдолу са тесни, а не широки? Аз харесвам светските хора, в тях виждам култура: гащите им отдолу са широки. Всичките външни форми в човека се дължат на известни промени, които стават в умствения свят: най-първо се явяват в подсъзнанието, после в съзнанието, и най-после в свръхсъзнанието, а съзнанието е едно преходно състояние. Щом дойде съзнанието във вас, вие ще виждате само своите грешки; като станеш един съзнателен човек, ти ще виждаш и ще си казваш: „Това не трябваше да направя, онова...“ Съзнание, значи един слуга, който постоянно трябва да внася и да изнася пари от банката на своя господар. Съзнанието, то е едно товарно животно, което ту товарят, ту разтоварват. И казват: „Той води един съзнателен живот“. Аз казвам: Да водим един подсъзнателен и един свръхсъзнателен живот. Това е живот. Ако една идея турнеш в подсъзнанието си, тя ще се сбъдне; ако я туриш в съзнанието, няма да се сбъдне. Направете един опит. Съзнателният живот разваля: той е онзи, който носи чука и постоянно троши камъни, приготовлява материали. И затуй в окултната наука и умните хора казват, че трябва да мълчим, т.е. да живеем в подсъзнанието, много да не говорим. То е една философия – да не бъде твоето самосъзнание болезнено. Защо? – Ако ти станеш толкова самосъзнателен, че постоянно да се самоосъждаш, трябва да знаеш закона да минеш в свръхсъзнанието. Ако ти си направил една погрешка, няма какво да се спираш на нея. Ако онзи ученик, който свири на цигулката си, направи една погрешка, той няма да остави цигулката си и да му потекат четири реда сълзи. Учителят ще каже: „Дръж цигулката си, поправи тона“. И съвременните християни все плачат, па и вие ще плачете, но Господ казва: „Дръж цигулката и лъка, доста тия сълзи!“ Като свирите много, тогава плачете. И сега някои казват: „Нека си поплачат“. – Хубаво, да плачат, но свири и плачи, не да оставиш цигулката и да плачеш, този плач не е на място. Ти нито връзваш, нито развързваш. Следователно в съвременния свят жените не бива да плачат. Аз казах в една беседа: Жената не бива да плаче. Как? – Не бива да сложи цигулката си долу и да плаче. Не бива да казва: „Защо се аз ожених за този мъж?“ Никой не те е вързал, ти сама се върза. Този мъж насила не те взе. Ами че ти обиколи

света, от България до Америка, заради него. Колко писма любовни си му писала: „Без тебе не мога да живея“. И застави го да се ожени за тебе, а после казваш: „Защо се ожених?“ Ти си се свързала и хубаво си направила, че си се свързала. Сега ще научиш втория процес: разумно да се развържеш. Връзване – какво е връзване? – Когато аз турна пръста си на цигулката, то е Любовта, след туй една малка пауза, пренасям един тон от една позиция в друга, следователно Мъдростта ще влезе да турне разлика между тоновете, да ги раздели, да ги турне в хармония. И тъй, Христос казва на своите ученици: „Каквото вържете, вързано ще бъде“. Туй е един закон. И пророците, каквото са предсказали за зло, то е станало; и каквото са предсказали за добро, и то е станало. Сега, съвременните хора очакват своето спасение от науката, нали? Не е спасението вън от твоя ум, а от туй, което е вътре в твоята душа. Ами че вие всичките сте идолопоклонци. Науката е един голям идол: еди-кой си тъй казал, друг инак казал, събрали всичко в една книга и я нарекли „науки“. И казват: „Тази наука ще ни спаси“. От 19 века все науката ни спасява. Е-е, какво ще ни спаси? Топове, картечници, и всички казват: „Каква велика наука е това! То е култура! Ум има тук“. Да, това е културата на циганина, който продал коня за 60 пари, а котката за 300 гроша. И тъй, в бюджета днес, да речем Англия, колко има? – Тя има един милиард и половина за държавата, а за църквата ще отпусне 50–60 милиона, – те са 60-те пари за коня. Възваляват Господа: „Господи, на тебе палим свещи сега“. За военни работи какво не харчат, но щом дойде за някое благо дело, там са малцина. И казват тъй, че църквата връзвала и развързвала. Хубаво, защо църквата не развърза всеобщата война – да не стане? Нали тя беше в сила? Но не само че не развърза, ами църквата свърза, свърза още нещата! Ако ме чуят някои, ще кажат: „Тъй се уронва престижът на цървката“. Но вие сами уронихте този престиж, понеже не работихте с Божията Любов и Божията Мъдрост, сами уронихте този престиж! И онзи отгоре, този Господ вижда, иде сега и ще съди всекиго. Най-първо ще съди водителите, свещениците, владиците, патриарсите, царете, учителите, най-видните, а простите хора, тях ще остави, ще им каже: „На вас ви прощавам“. Комуто много се е дало, много ще се иска от него. Не го казвам аз: И те не вярват, но ще повярват всичките.

Сега и аз връзвам и развързвам. Аз ида в света и тъй ще вържа, че този възел никой не ще може да развърже! И тъй ще развържа, че туй, което ще развържа, никой няма да го върже! Ще вържа хората да живеят в Любов, та всеки да вижда в лицето на брата си брат, за когото всичко да жертва. И ще развържа тъй, че нито помен от лъжата да не остане. Това са думи Христови, превеждам Неговите думи. Тъй е казал Христос: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете, прочее, научете всичките народи... И аз ще бъда с вас до скончанието на века“. То е сега. То са

Неговите думи. Следователно Той връзва и развързва. И ако Христос живее в твоето сърце, ти ще връзваш и развързваш с Него заедно. Ще научиш новия закон.

И тъй, ние трябва да приложим учението Христово в живота си. Туй учение не е за небето – там други работи ще ви дадат. Туй учение е за земята. Ами че ако ние не можем сега да живеем с Любов, как ще можем да живеем в съгласие в другия свят? Един френец отишъл в Африка, станал милионер, не се оженил там, връща се в Париж, при двамата си братовчеди, искал да изпита при кого от двамата може да живее. Престорил се, че много е спечелил, 100,000,000, но после всичкото си имане и пари изгубил и много закъсал. Първият му братовчед казал: „Можеш да останеш при мене". След като поживял един месец, той му казал: „Не можем да търпим патилото ти, иди на друго място". Отива той при втория братовчед, а той му казал: „Заповядай, каквото имаме ние, това ще имаш и ти". Цяла година живял отлично там и казал на братовчеда си: „Не съм аз сиромах, вас ви оставям наследници на всичкото богатство". Като чул първият братовчед, идва, но било вече късно. Тъй ви изпитва Христос – на кого трябва да остави своето богатство.

Казва Христос: „Което вържете на земята, ще бъде вързано и на небето". Вложете мисълта, че всеки един от вас може да връзва и да развързва. Всички сте силни да връзвате. Затуй пазете вашия език. Най-първо, вашият език, то е една ужасна картечница, най-ужасната картечница. По-ужасна картечница от езика аз не зная в света. Пазете тази картечница! И всеки от нас да се заеме да говори чрез закона на Любовта. Когато дойдат страдания, ние ще знаем да развързваме тия страдания, да видим какви са причините. Да ги развържем тук, за да бъдат развързани и горе. Аз мога да ви обясня причините на страданията, в една школа може да стане това. Вас ви боли корем, нали? Заболи ли ви корем, турете си двете ръце на корема и след 4–5 минути няма да имате болки. Какво стана? – Развързали сте: болката е отминала. Можете да развързвате, като турите двете ръце; това става по силата на един закон: в лявата ръка минава космическото течение на Любовта, а в дясната ръка минава космическото течение на Мъдростта, на знанието.

Ние сега се ръкуваме само с дясната ръка, а когато ние обичаме някого, трябва с двете си ръце да се ръкуваме. А сега аристократически – с едната ръка. Когото обичаме, ние трябва да хванем с двете си ръце, да вложим и Мъдростта, и Любовта. Божественото трябва да се предава и да минава навсякъде.

И тъй, Христос казва: „Каквото вържете с Любов, вързано ще бъде".

Защото Бог е Любов. И каквото развържете с Мъдростта – страданията на хората, – и те ще бъдат развързани, понеже Бог е Мъдрост.

От всички вас искам две неща, по които да се отличавате: да бъдете хора на Любовта и на Мъдростта. Онзи, който не носи тия два велики закона на Любовта и на Мъдростта, той не може да бъде от новото учение. Ще каже някой: „Аз съм слаб, грешен...“ Не, не, ние слаби хора не приемаме. Като дойдеш между нас, ще те представим на комисия и ще те попитаме тъй: „Ти можеш ли да връзваш?“ – „Мога.“ – „Ела тук, ти си с нас.“ Дойде друг: „Ти можеш ли да връзваш?“ – „Аз съм слаб, не мога.“ – „Вън!“ „Можеш ли да развързваш?“ – „Слаб съм.“ – „Ти не си за нас.“ Човек, който не може нито да връзва, нито да развързва, той е опасен човек.

Две неща ще гледате: ще бъдете хора на Любовта – да връзвате, и ще бъдете хора на Мъдростта – да развързвате. От това се нуждае съвременното общество. И внесете ли тия два принципа, аз ще ви разкрия чудни неща. И ще можем да се разговаряме. Аз ще ви питам: Можете ли да ме вържете вие? – „Можем“. Тъй. Да, аз ще оставя да ме вържете, ще кажа, че не ме е страх. Вие ще се съберете всинца да ме вържете. Сега ще ви питам: Мога ли аз да се развържа? Вие ще кажете: „Можеш“. И аз ще направя няколко движения и веднага ще се развържа. После ще кажа: Чакайте и аз да ви вържа сега. Тъй ще опитам да не бъдете страхливи: „Можете ли да се развържете?“ – „Можем.“

И тъй, ще се връзваме и ще се развързваме, и ще бъдем хора свободни, без страх. Тъй. Един важен психологически закон е това. И тогава връзвайте брата си с Любов, развързвайте го с Мъдрост, и му съдействайте в добро. Това е то учението, което ние трябва да прилагаме навсякъде. И аз бих желал всинца да станете поети сега. Да напишете една книга. „Каквото вържете, ще бъде вързано; и каквото развържете, ще бъде развързано“. И затуй в света сега работят тия сили на връзване и развързване. Развързваме се от старото, връзваме се с новото. Има връзване и развързване. И новият живот ще бъде живот на връзване и развързване. Превеждам сега: Ще бъде живот на Любов, живот на Мъдрост. Като ви срещна, ще ви питам: Дъщеря ви развързана ли е? Значи, мъдра ли е? Ще питам: Синът ви вързан ли е? – „Вързан е, вързан е.“ Радвам се. Може ли да се връзва и развързва? – „Може.“ Казвам: Вашият дом е щастлив дом, понеже може да се връзва и развързва.

Това са думите, това е идеята, дълбокият смисъл, който Христос е вложил в думите си: „Което вържете с Любов, ще бъде вързано; и което развържете с Божествената Мъдрост, всякога ще бъде развързано“. И искам, който е вързан, да остане вързан; и който е развързан, да остане развързан. Т.е.

мъжете искам да бъдат развързани всякога. Мъж вързан не искам да видя. А жените искам всички да бъдат вързани. Тогава кой има повече? Мъжът, който не е вързан, въже няма, а жената има и въже, като го развърже, има един коз. Жените са като камшик в света: развързват въжетата си, пердашат света, тъй че опасно е жените да се бутат. Вързаните хора са опасни, защото имат много силно оръжие. Говоря на символичен език: да бъдете жени и мъже. И ако моите думи след години биха ги изтълкували, ще се явят богослови и ще кажат: „Какво е искал да каже господин Дънов: „Жената да бъде вързана, а мъжът да бъде развързан?“.

Вързаният човек е човек на Любовта. Силен е той. Развързаният човек е човек на Мъдростта, следователно мъжът трябва да бъде развързан, а жената – вързана. И тогава в света ще има съгласие и мир. И да бъдете занапред не тъй, както сте сега. Вие, жените, не ми се харесвате: много жени има в мъжка форма. И няма по-отвратително нещо: мъж, влезнал в женска форма. Те са най-отвратителните неща в света. И затова се върнете: жените да турят образа на първоначалната Любов, а мъжете да турят образа на първоначалната Мъдрост.

И знайте тогава, че света ще се поправи.

Което вържете, жени на Любовта, ще бъде вързано; и което вие, мъже на Мъдростта, развържете, то ще бъде развързано. Това са думите на Христа. И следователно жените в света могат да вържат всичко, а мъжете могат да развържат всичко. Всичко е дадено в нашите ръце. И затуй направете тоя съюз: мъжете да развързват, а жените да връзват. Което на земята вие, жените на Любовта, вържете, ще бъде вързано и на небето; и което вие, мъжете на Мъдростта, развържете на земята, ще бъде развързано и на небето.

Това е то учението, което е проповядвал Христос; това е учението, което Христос носи за всички вас. Искам сега да бъдете хора на Любовта! „Хора“ – то е гръцка дума, трябва да измислите някоя нова дума в българския език. Жената да знае Любовта, а мъжът да бъде мъдър. От това се нуждае сегашният свят. Тогава и децата ви – синовете ви и дъщерите ви, – и те ще бъдат подобни на вас. Синът ще бъде мъдър, а дъщерята ще люби. А Мъдростта и Любовта, като се срещнат, ще образуват най-великите вибрации на света. Те ще изменят културата и като се срещнем, всеки ще произвежда още отдалече радост в другите.

Сега мислете върху тези думи, аз ви ги изясних, но много неща има още да се изясняват.

„Което вържете, ще бъде вързано; и което развържете, ще бъде развързано.“

Беседа, държана на 25 декември 1921 г. в София.